Puk

Udkom 1893-99.

Mere om tidsskriftet på:

https://danskforfatterleksikon.dk/1850p/p172913.htm

Udarbejdet 2024 af Niels Jensen

PUK

5te Aargang 1897.

FREDERIKSBERG KOMMUNEBIBLIOTEKER

05.6
Pu 44
Magasin

35 3766
L

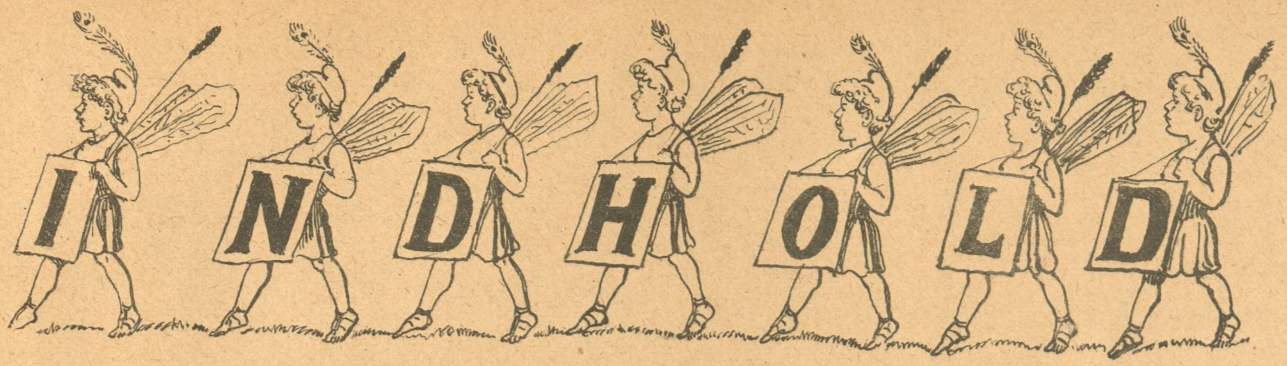

Billeder i Farvetryk.

Abracadabra . . . 36
Agrarsot, galopperende*) . . . 192
Altid en Udvej . . . 157
Alt paa Spil . . . 388
Alvor, nu er det . . . 345
Antik Folkevise . . . 332, 333

Banen er aaben*) . . . 60-61
Befrieren*) . . . 88
Blaar*) . . . 32
Bønderfolk 84, 124, 132, 133, 156, 181, 212, 237, 404, 412, 413
Børn 81, 125, 145, 153, 193, 217, 249, 273, 373

Cyklister 29, 101, 169, 245, 305, 361

David og Goliath*) . . . 72
Den flittige og den dovne Dreng 268-69
Det daglige Brød*) . . . 304
Diogenes*) . . . 168
Don Kleofas*) . . . 40
Dramatisk Protektionisme*) . . . 312

Eftermæler, sødt i . . . 188
Efterspørgsel — Tilbud . . . 172
Egen Erfaring . . . 236
Evropæisk Koncert*) . . . 76-77

Familiens Stolthed . . . 13
Familietræk? . . . 148
Feriegæsten . . . 253
Forknyt, bare ikke . . . 180
For meget af det gode . . . 28
For en Sikkerheds Skyld . . . 381
Forskjel i Kaar . . . 189
Forskrækkelse, en polsk*) . . . 16
Fremsyn . . . 213
Fristedet . . . 396
Frithiofs Saga*) . . . 108-9

Generalprøven*) . . . 320
Germanisk Julebud*) . . . 416
Germanisk Parlamentarisme*) . . . 392
Glyptotheket*) . . . 152
God Grund . . . 369
Godt Kup . . . 300
Gratulanter*) . . . 356-57

Helt? . . . 393
Hestekødet i Hundene*) . . . 408
Hjælp til Guds Hjælp . . . 277
Husmødre . . . 65
Hvorfor? — Fordi! . . . 349
Højere Styrelse*) . . . 384
Højskolarer . . . 12

*) Politiske, kommunale eller æsthetiske Emner.

Idé og Virkelighed*) . . . 164-65
I Klemme*) . . . 160
I Liv og Død . . . 9
Indremissionærer . . . 44, 149
Internationale Feriebørn*) . . . 272
Intet Dystløb den Gang*) . . . 112
I Rustkammeret*) . . . 96

Juli, den 11te*) . . . 232
Jægere . . . 69, 316, 317

Kamp for Tilværelsen*) . . . 226
Kirkehistorie, populær . . . 53
Kjøbenhavn, det, der forsvinder*) 140-41
Kollision*) . . . 200
Konfirmander . . . 116
Kretensere, vore egne*), Fixerbill. 136
Kristelige Hjem — før og nu*) . 56
Kunstkjendere . . . 45
Kunstpavse . . . 329
Kvinder . . . 297
Københavns sidste „Redaktør“*) . 240

Langt fra Fad til Mund*) . . . 336
Ledigt Embede*) . . . 476
Lille Forskjel . . . 380
„ Misforstaaelse . . . 389
Literær(?) Rekord*) . . . 308--9
Lærer, den nye . . . 221

Maanedsvignetter 1, 41, 73, 105, 137, 177, 209, 241, 281, 313, 353, 385
Madkjæresten . . . 33
Man schlägt sich — man verträgt sich*) 224
Mellembarnet . . . 21
Merkantil Dialektik . . . 341
Middagsselskaber . . . 25, 301
Moderne Magi . . . 257
Modne Mænd . . . 117
Modvind . . . 92
Morgenstemning . . . 260
Motiveret . . . 244

Normal-Arbejdsdag . . . 352
Nærliggende . . . 289

Odyssevs og Polyfemos*) . . . 144

Paaske-Liljer*) . . . 128
Paa slap Line . . . 121
P. G. C., den lille med Svovlstikkerne*) . . . 176
Populært . . . 324, 325

Raad, rart . . . 49
Raritetsbutik, den gl.*) . . . 80
Rodemesteren . . . 100
Rosenknop, en . . . 201

Saa skulde man vide det . . . 229
Sagkyndig Dom . . . 173
Sidste Akt*) . . . 48
Skarnbassen*) . . . 400
Ske, hvad der vil —*) . . . 256
Slaraffenland . . . 348
Smede-Skrue *ctr.* Lock-out*) . . 208
Snaps, de fattige Mænds*) . . . 24
Soldater 68, 197, 228, 285, 293, 340, 365
Sommer-Idyl . . . 233, 292
Sommer-Tournée-Ring*) . . . 184
Sparegrisen slagtes*) . . . 216
Sportler . . . 20
Spørgsmaal, det orientalske*) . . 64
Standsforskjel . . . 405
*Summum jus**) . . . 344
Svinefylkingen*) . . . 328
Syltetid . . . 251
Syn for Sagn . . . 37, 113, 364

Thomas, en vantro . . . 52
Tiderne skifte . . . 196
Tilbageblik*) . . . 4—5
Tjenestepiger . . . 321, 377, 397
Tolderister, de lette*) . . . 120
Triste Udsigter i Hesteforstand . 85

Uden Overdrivelse . . . 372
Udstilling, den frie . . . 161
Under Forvandlingens Lov*) . . 368
Unge Damer 17, 57, 97, 265, 337, 401, 409
Umformitet . . . 284

„Valggruppen“*) . . . 360
Velkommen!*) . . . 8
Verdenstheatret*) . . . 264, 280, 288
Vidunderligste, det*) . . . 248
Vildfarende Spillefugl . . . 93
Vingeskudt . . . 276
Vovvovski-Prospekter*) . . . 204—5
*Vox populi**) . . . 185
Væddeløbsbanen . . . 220

Wenn jemand — . . . 252
Wiinblad-Hermes*) . . . 104

Zoologisk Diagnose . . . 225

Ægtefolk . . . 89, 129

Sorte Billeder.

Fjerkræavlens Fremme . . . 211
Fællesdyrskue i Sorø . . . 195
Mekanisk Statue . . . 227
Populære Folk 3, 19, 67, 83, 131, 139, 155, 179, 315, 330, 339
Skrivebords-Buffet . . . 75
Træk af Livet . . . 171
Verdenspresse, fra den satiriske . 319

Vers og Prosa.

Aarhus Læredrenge 50
Agrar, en lille 127
Alberti 163, 258
Alderdomshjem 174
Amfibium 271
Andrées Ballon 279, 359

Bagerne 183
Bang, Herman 335
Bech-Olsen 275, 315
Berlingske Tid. 11, 150
Birkedals Vise 95
Bistrups-Breve . . 246, 250, 258, 330
Bjørnstjerne Bjørnson . 210, 330
Bladforbud paa Jernbanen . . . 111
Bluhme 38
Bojesen, Ernst . . . 22, 306, 358
Bojesen, Sigurd 394, 399
Borgerlig Vielse 62
Borgerrepræsentanter . . . 98, 115
Borgerrepræsentantvalg . . . 75, 79
Borgmester! 415
Busk, Jens 35, 231
Byggesyge og Parcelfeber . . . 3
Bøger 7, 119, 131, 167
Bøllerne 86

Carlsberg-Jubilæet 362
Cawling 74, 90, 187, 219, 235, 274, 278
Claussen, Rasmus 307
Cora, den sorte Prinsesse . . . 207
Cyklister 167, 211, 254, 383

Dagbog, af Landsbydegnens . . 151
Damer og Sporvogne 31
„Danmark" 19
Dansekatarrh! 255
Dinesen, Lars 346
Drachmann 378, 398
Dronning Viktoria 202
Dyrehavsbakken 214

Examiner 206
Elektrisk Sporvogn . . 195, 358, 382
Embedsmandsliv i *Vort Land* . . 79
Enetale 163
Enna 354
Espensen, Leth 391
Evropas Enighed 66
Ewald, Carl 290

Finanslovens 1. Bhdling 338
Folkethinget 18, 70, 82, 90, 114, 122, 350
Fram-Sjov 135
Fredsbureauet 146
FREM 314, 347
Frihaandspolitik 170
Frihandelspolitik 378
Frisk fra Tønden 406
Fruer og Frøkner „Vor Frue" . 395

Gassens Jubilæum 311, 386
Gjellerup 226, 299

Grødslottet 247
Grundlovsfest 186
Guldgravervise 291
Gjæstgiverne 30, 34

Halvmaane-Skin 94
Hansen, Octavius 67
Hansens Familiebord 18, 34, 71, 103, 123, 146, 182, 198, 231, 266, 314, 414
Henriques, Rob. . 6, 118, 135, 283
Himmelbrev til *B. B.* 334
Hohlenberg 39
Høns og Kaniner 363

Ibsen, Henrik 23, 230, 326

Jensen, P. G. C. 154
Jernbanen 255, 294
Jordemodermanden 62, 94, 130, 162, 194, 247, 286, 318, 338, 367, 398
Jordlodder til Landarbejdere . . 191

„Kammerater" 86
Kejser Wilhelm . 78, 222, 290, 302
Kina, Rejsen til 47, 410
„Kisten" 91
Kjerulf, Charles 22
Kjøbenhavn 267
Kbhvns. Forskjønnelse 47
Kjødkontrollen 390
Kneippkur 150
Knippelsbro 26
Kommunens Køje i Stokholm . . 122
Korrespondenter 82
Kreta 74, 98
Kritikens Overdrev 31
Kritiker-Ring, dansk 14
Krøniken omm Bunde-Kriigen . . 346
Kunstnerpar 110, 223
Kunst og Kunster 38
Kvinder, trætte 102
Kvælertyven 327
Køedt, Peschcke 26

Laban? 262
Land og By 218
Landsthinget 155, 250

Mars-Signaler 39
Mundheld 366
Murmesternæser 214
Musik-Konkurrence 78

Nattetime, den lille 179
Nedrivning og Opbyggelse . . . 170
Nytaars-Koncert, evropæisk . . 2
Næstved-Valget 310
Nøhr 174

Olympiske Lege 166
Overløberne 402

Pipperup synger 71, 302
Platenslageri 134

Politiken 10, 15, 107, 138, 142, 223, 295, 302, 350
Politiet 27, 46, 154, 203
Pontoppidan, Prof. 46
Pressen 206, 362
Puk 7, 283, 394
Puk drømmer 54, 178, 238

Raadhusets Indskrifter 351
Reformerne 198
Revuen leve! 235
Rigsdagen samles 318
Ritzau 7
Rodemestrene 23
Rosendal, Andersen 178
Rundskue 158, 234, 266

Schandorph 274, 326, 379
Scheel-Wandel 139
Schleswig-Holsteinere . . . 243, 383
Skattelovene 42
Skruen uden Ende 10
Skrædersvendene 118
Slægte-Bogen 287, 294, 343
Snapsen 51
Socialdemokraterne 15, 27, 55, 191, 194, 306
Spaakonens Vise 222
Staal 134
Stemanns Jammersminde . . 63
Stortyrkens Gjenvordigheder . . 58
Studenter, til Gevær! 374
Stukkenberg, Viggo 202
Svinepolitik 143
Sønderjylland 6, 54, 147, 162, 199, 355

Tiden og Evigheden 239
Tinkas Klage 414
Theatrene 2, 42, 51, 270, 282, 318, 373
Themaer, vexlende 238
Thott-Reedtz 30, 106, 154, 158, 162, 175
Toldloven 370
Troens Vogtere 55
Turistlandet 303
Tyrkiet 190
Tyskere og Czekere . . . 354, 386

Understøttelser 186
Ulykkesforsikringen 402
Urolige Tider 50

Vandaler i Randers 379
Venstreministerie, det eventuelle 166
Venstres, det forenede, Jubilæum 298
Vrøvl, det nationale 159
Vægtere paa Gesimsen 251

Waterclosetterne 59
Wegweiser für Deutsche . 218, 225, 242
Wilhelm den Store 99

Zoologisk Have 43, 335

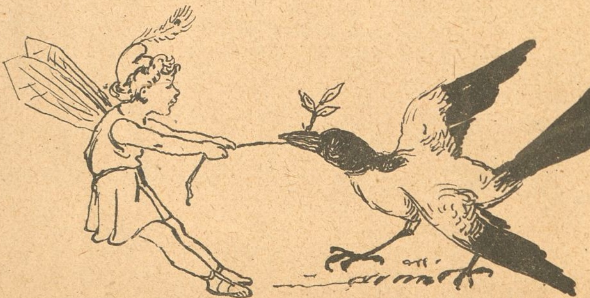

1897. Søndag den 3. Januar. Nr. 1.

Januar! ja, nu har
ingen Blomster vi derude.
Men de pranger paa vor Rude,
og som Bordets bedste Smykke
dufter mildt i Stuens Hygge
Japans farverige Rose.
— Ak, hvor kunde jeg dog glemme
vel for Blomsterne derhjemme
hende, som derude gaar?
Se, hvor hendes Kinder gløde
rødmende og blomsterstrøede
som en Dag i Vaar!

Tak du have for din Salme,
kjære Ven, — men Blomster falme.
Lidt solidere blev der dog givet,
Gudskelov, os her i Livet.
Og i Januar jeg anbefaler
Torsk, kogt helt og stegte Haler,
Bederyg og Laxekoteletter,
Brokfugl, Hare og Selleriretter.
Suppen — som det kan hænde:
à la reine eller Julienne.
Men, skal til sidst jeg noget særlig rose
er det fyldt Kapun med Østerssauce.

Den evropæiske Nytaars-Koncert.

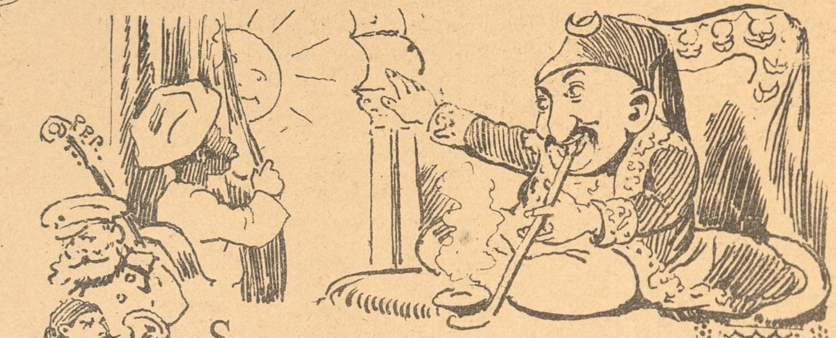

„Slave!“ hvisker den syge Mand,
„Træk for de røde Gardiner,
Den forbandede Nytaarssol
Mig piner.“

„Slave!“ hvisker den syge Mand,
„Træk fra Gardinerne røde,
Ved Profeten jeg keder mig
Til Døde.“

„Slave!“ skaf mig en Kristenhund,
„Det er saa yndigt at slagte;
Til Frokost vil jeg det Skuespil
Betragte.“

„Og spring saa, Slave, i Byen ud
Og hent mine Musikanter,
Du veed, de Pokkers grinagtige sex
Gesandter.“

„De skal spille, mens sin Bekomst
Den kristne Djævel I giver,
For deres Koncert mig altid sødt
Opliver.“

„De gnider paa Instrumenterne løs
Med gnistrende Øjne som Panthere,
Der allerhelst vilde æde strax —
Hverandre.“

„Her brummer En og her hviner En,
Mens andre arrige skratter,
Allah! at ikke jeg bliver kvalt
Af Latter!“

„Og, naar de saa efter endt Koncert
Faar en „Trøster“ bag deres Rygge,
Saa blæser vi dem med vor Musik
Et Stykke!“

Direktørernes Juletræ.

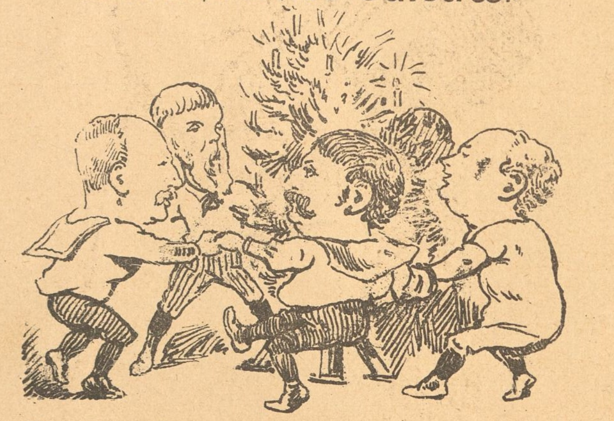

Der var en Gang 4 Direktører, det vil sige, der var nok egentlig 6; den første hed Schrøder, den anden Abrahams; den tredie kaldte de fleste for Riis-Knudsen, men nogle for Lindstrøm. Den fineste af dem alle hed mærkeligt nok Hansen, og det endda Peter; men da det Navn var altfor simpelt, fandt man paa at kalde ham Danneskjold; det betyder da noget, sagde nogle, men andre, at det slet intet betyder.

Disse fire Mænd var saadan rare Mennesker, der hele Aaret rundt fra Aften til Aften morede Store og Smaa i Byen uden at tjene saa meget som en Skilling paa det, efter hvad de selv sagde. I Hansens Kasse var der den rene Thomas, og i Abrahams' Skjød var der rentud sagt Lazarus.

Ikke desto mindre gav hver især af de fire et stort Gilde i Juledagene til Glæde for alle de stakkels fattige Folk, der til daglig fik aandelig Føde fra deres Køkken.

Riis havde pyntet sit Juletræ for de alleryngste, og under dets Grene var der Lys og Hygge og ikke Gran af Skygge. Lindstrøm gik om og gav Intendanten, han var saa glad; det var jo heller ikke ret længe siden, han var en simpel Landsoldat. Riis havde forladt Fru Gørling, Fru Rosenberg og Martinius, og han var saa glad ved sine „Unge Mennesker“, om hvem Meningen var udelt. Efter Forestillingen afsang man, medens man dansede om Træet, til Ære for Forfatteren, Hr. Fristrup, den berømte Sang:

„Vil du holde mit Ravrør,
mens jeg spiller paa Dagmar!“

Peter Hansen-Danneskjold muntrede sine Børn 2 Dage i Træk; først satte han dem i „Bagtalelsens Skole“, hvori hverken Hr. Frederik Brun eller Frk. Noack optraadte, men Fru Bloch som Lady Tizle, en Rolle, der ganske passede for Fruens Naturel.

En Fejl var det imidlertid, at Fru Hennings ikke fik Lejlighed til at forny sine Laurbær fra Balletten i „Coppelia“, der jo dog spilles i et Dukkehjem. Til sin kjære lille

Lehmann gav Peter Svend Dyrings Hus, men Barnet var tankeløst nok til at pille det helt i Stykker, saa man ingen Fornøjelse fik af det, selv ikke den gamle Emil Hartmann, hvis Fader er endnu yngre.

Richard Schrøder ventede til anden Juledag, for at de kære Mennesker dog ogsaa skulde have noget godt bagefter. At han holdt op med „Den pukkelryggede“, var kun, fordi han havde noget i Ryggen, nemlig „Flagermusen“, hvori Fru Amanda Lund flagrede omkring med naturtro Vingeslag. Orkestret udførte med megen Bravour det bekjendte Strauszische Nummer:

Nej intet i Verden kan lignes ved en Flagermus,
Thi intet i Verden dog saadan drager Hus.

Men gladest af alle var Abrahams, der ved at engagere Martinius i sin Tid viste, at han havde valgt den bona parte. Han præsenterede et „grønt Hus“ eller „den keaneske Rede“, hvor der var en Skuespiller som en Skuespiller i et Stykke, der spilledes i Stykket. Alle morede sig, og hele Natten efter laa Abrahams i sin Seng, ombrust af Tonerne fra den engelske Nationalsang:

„God save the Prince and the Kean!“

Sørensens Klage
over Byggesygen og Parcelfeberen.

(Trankebarvisen.)

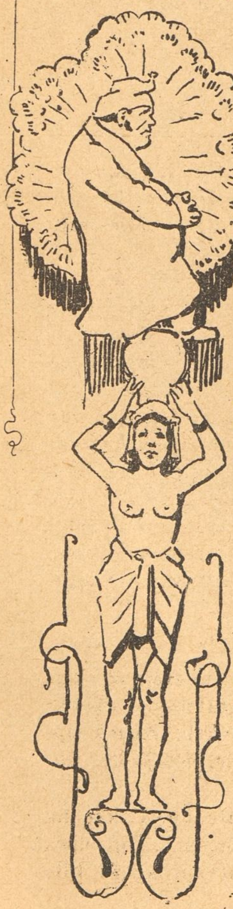

Jeg leved' roligt og munter dér
i Fred'riksberggades anden Ende,
men ak, mit Held nu forsvundet er,
og Sørensen er knap til at kjende.
Thi som et Bytte
for Egennytte
jeg maatte flytte,
og af mit Hytte
blev Metropol!

Og intet Steds kan jeg flytte hen
og finde Hvile og Hjemmets Hygge;
der rives ned — det gjør Nytte, men,
hvad er dog det med det ny, de bygge?
Se Polituren
med Glans paa Muren!
Arkitekturen,
ja, Fanden lur 'en!
O, Metropol!

Af Skindergade Ny-Gade bli'r,
af Fred'riksberg- sløjfes begge Rade
selv den med *H* bli'r et fint Papir,
af Østergade bli'r inte Gade.
Naar blot de smisker,
hvert Hus en Visk er,
der gaar som Svedsker
i Volmer—Fisker!
O, Metropol!

I Kæld'ren bli'r en Beværtning vel,
i Stuen kommer ti, tolv Butiker,
men alt det andet bli'r et Hotel
med Fløjlspertierer og Mosaikker.
Naa, hvem skal leje det?
Det skal de kvægede!
Og hvem skal eje det?
Jo, det skal Heide!
O, Metropol!

Populære Folk XXXIV.

Borgerrepræsentanten
med de 4 Borgmestre i Maven.

Et Till

I *Januar* var Fred og Ro,
men Krig var nær forvoldt;
thi Tysken Madam Mangors Kogebog for „Unfug“ holdt.
I *Februar* kom Bud at „Fram“
var i Siberien,
Men de, som tro'de, det var ham,
de maa tro om igjen.

I *Marts* man Fyrretyve Tu
sind Kroner ønsked mindst,
den gamle Berlingske til Gru
og Staten til Gevinst.
Vor Rigsdag er jo arbejdsom,
den i *April* har slidt.
Det skjønne Resultat fremkom:
at den ku' køre frit!

I *Maj* man demonstrerede,
og Wiinblad fandt det groft,
at Ritzau tel'graferede,
men glemte Æbeltoft.
En Gang i *Juni* Sehested
holdt Tale. Den var go'!
Og Lars han dansed glad derved,
men i udtraadte Sko!

I *Juli* Ølbacillerne
gir Øllet daarlig Smag.
Paa Fanø Bryg'ren piller ve'
de tyske Børneflag.
Den Vind, som blæste i *August*,
Andrè fandt grumme slem.
Han opgav Evret lige just
da Nansen han kom hjem.

Det var nok i *September*, de
to Bryd're laa i Krig.
Som rette Fortidskæmper de
bag efter drak Forlig.
Midt i *Oktober* drak man Drachmanns Jubilæums Skaal.
I Virakstrømmes Brakvand Drachmann svømmer som en Aal!

Hver Mælkedrikker tørstede
November Maaned lang,
og Frelsens Hær sko-børstede
til Mælkeklokkeklang.
Og skønt man i *December* slo'
Maceo helt ihjel,
saa forholdsvis i Fred og Ro
gik Aaret dog paa Held!

Under Tagdryppet.

Mel.: Det haver saa nyligen regnet —.

. . . . . . jyden har underlige Vaner,
han er stiv, han er stædig som en Hund.
Og forgæves den „sittliche“ Germaner
sætter Laas for hans pære-danske Mund.
Lære Tysk vil han ej,
og han gjør „viel Geschrei“,
naar en Tysker vil hjælpe ham paa Vej.

Hvorfor vil I dog ikke være glade
for det Tyske? Det lyder dog saa flot!
Hvorfor vil I ej sige „Apenrade“,
„Hadersleben?“ „Ach ja, du lieber Gott!“
„Gravenstein“, „Rotherkrug“
bør I tage i Brug.
Kun paa dansk maa I tænke — og i Smug!

„Sonderburg“. „Düppel Mühle“, „Insel Alsen!“
Der er „wunderschön“ Klang i disse Ord.
Og af Grund til at faa dem galt i Halsen
er der ikke det allermindste Spor.
Flaget, sort, rødt og hvidt,
bør du hejse lidt tidt.
Tænk det sorte blot væk, og det er dit!

„Ich bin ein Preusse!“ hvilken herlig Tanke!
„Jeg med Stolthed min Pikkelhue bær!“
Kan ej det faa jert Hjerte til at banke,
er I ikke saa stor en Ære værd!
„Deutscher Sitte, hohe Wacht!“
er for meget det sagt?
Er „die ganze Welt“ ej „Deutschland“ underlagt!?

Syng blot „Schleswig-Holstein mehrumslungen“,
brug som Valgsprog det beskedne: „Gott mit uns!“
„Hoch der Kaiser!“ lad rulle over Tungen,
tøm for „Bismarck“ jert Bæger ud til Bunds!
Strax den tyske Gendarm
med sin kraftige Arm
vil Jer trykke til sin zünftige Barm!

— Tysken haver sig nydelig forregnet,
han har „ganz gewiss“ gjort Regning „ohne Werth!“
. . . . . . jyden til Tysker er ej egnet.
Endnu ej har han „Verdens“sproget lært!
„Sehr famos“ er hans Svar:
Jeg er dansk som min Far,
og min Søn bliver, hvad hans Fader var!

Gades Efterfølger?

*Under denne tilsyneladende nevtrale Titel har jeg i en Række velskrevne Artikler faaet Lejlighed til at give vore Musikdirigenter en lille*Souvenir d'Espagne.

Hele den dannede Bevidsthed har gaaet i ængstelig Spænding, og man har fra Dag til Dag gisset paa, hvem jeg vilde udnævne til Kommandør i dansk Musik. Nogle gjættede paa Viktor Bendix, men selv han er ikke stor nok, han har aldrig faaet mig til at gaa ud af min tykke Skindpels; andre holdt paa Olfert Jespersen, og det var der strax mere Mening i, for han er med Rette populær, staar paa Højde med det bedste i Tiden og har givet Revuerne Grinet og Gøglet det Plus, der hæver dem op over al kortsynet Filister-Kritik.

Men det er alligevel ikke ham, jeg mener. Nej, er der nogen, der har set mig dirigere? Folk har virkelig sagt mig i ramme Alvor, at det skal være en hel Festforestilling. Jeg skal minde om Nikisch, eller rettere, han skal ligne mig. Hos os begge beundrer man den hypnotisk-tonegivende Evne til at jage hver Smule Individualitet ud af disse mange Mennesker, især Tilhørerne, saa at ingen vover at give den mindste Mishagsytring tilkjende.

Jeg kunde tænke mig at dirigere Leonora-*Ouerturen saaledes, at Loftet revnede og der blev ren Klassikerluft i den Sal, der til daglig er mere end stor nok for de Anmelder-Følelser, jeg ikke tør give Luft. Og med Begejstring vilde jeg føre Tscaikowskys 5te Symfoni frem, et mægtigt Sørgedigt i Toner over Livet, rigtig en Musik for mig, naar jeg drømmer om, at Verden igjen skal blive mig god, om Levetiden ved Bladene, der er saa kort, og Arbejdet, der synes saa unyttigt. Hvor begynder første Sats ikke beroligende, til den sære Tvivl som bizarre Dissonanser faar Overtaget over Ungdommens Drømme om Lykke. Hvor skjønt tolker ikke Andanten de lyse Nætters Romantik, Valsen den „glade Ungdom“s erotiske Springdans paa gyngende Grund. Og hvor ubønhørligt et Punktum sætter ikke Finalen paa hele den triste Løgn, der hedder Livet.*

Nej. nu kan der ingen Tvivl herske, naar jeg spørger: — Hvem skal være Gades Efterfølger?

Robert le diable.

Bøger,

der kunde have været sendte tidsnok.

Mons Lie: *Høstnoveller.* Gyldendalske Forlag.

Mons gaar uden om Logikken, som Katten om den varme Grød. Iøvrigt anbefales det Gyldendal at oprette en speciel norsk Afdeling for Norge i Norge. Det vilde smigre Nordmændene, og deres unge Forfattere kunde da i Aaringer glæde sig over at se deres Bøger ligge til Salgs i Boghandlervinduerne. Det literære Fælles-skab i Mønt, Maal og Vægt kan være rart nok, men det synes som om de literære Nordmænd, de praktiske Folk, blander lidt vel meget uægte Metal i deres Skillemønt.

A. Lobedanz: *Heltene fra Napoleonstiden.*

Ney, Lannes, Augerean! Men — Ernst Bojesen, Martinius og Napoleons Kagekone?

Dr. Logos: *Hukommelseskunst.*

Hvem er Dr. Logos? Man vilde blive erklæret for gal, hvis man paastod, at Pontoppidan var Dr. Ix! Men Dr. Ehlers? O nej, han har sin lille daglige Bibeskæftigelse at passe: Avisartikler til hver Dag, Korrespondancer til Hospitalstidende, til Ugeskrift for Læger, om de spedalske og til samtlige udenlandske Blade. Maaske kunde Hr. Scheel-Vandel, den udmærkede Fremdenführer in Copenhagen, komme i Betragtning. Dog, Hr. Vandel vilde med Cirkus for Øje næppe have nøjedes med Doktortitlen, men benyttet den ligesaa nemme og mere fagmæssige: Professor. Siden vi er ved den Titel: et infamt Rygte betegner Variètéprofessor Vilh. Møller som den ubekjendte Størrelse; men denne Verdensbagvaskelsens Perle skyldes sikkert Erindringsforskydninger; dén Mand husker saamænd godt „Nutiden", allenfals i sit stille Sind. At sige, at Dr. Georg Brandes har skrevet Bogen, vilde være den rene Forfølgelse; thi han har kun kjøbt den — for ikke at glemme Matros Theodor Nielsen.

Telegrammer.

— Det er ligegodt en stor Ting med den Telegraf, der saadan i en Snup kan fortælle os, hvad der sker i Verden.

— Ja, det har De Ret i. Men Telegrafens Nytte vilde være meget problematisk, hvis vi ikke ogsaa havde Ritzau.

— Det forstaar sig. Han er uundværlig. Et Blad uden Ritzau er som Skinke uden Sennep.

— De har Ret igjen. Som nu bare Forholdene i Lyngby.

— De mener?

— Jeg mener, at det er Ritzau, der har sat den rigtige Kulør paa Suppedasen derude. Han fortjente egentlig, at man opstillede ham selv som Folkethingskandidat, fordi han lod sin Favorit komme ind som en smuk Nummer Et.

— Aa ja, det har jeg ikke noget imod. Men jeg synes alligevel, det vilde være Synd mod den dannede Almenhed, at gjøre Ritzau til Lovgiver. For saa vilde han naturligvis tabe sin medfødte Interesse for Nyheder.

— Ja, det vilde unægtelig være beklageligt. Hvor fik vi saa atter en Peter fra, naar Ritzau var af Vejen.

— Ikke sandt? Og hvordan i Alverden skulde vi uden Ritzau faa en hæsblæsende Nyhed om, hvad Dronning Victoria har i Sinde at efterlade sig, naar hun en Gang gaar til sine Forgængere.

— Nej, det er vist. Og jeg nævner bare *„Ugeskrift for Landmænd"*. Det vilde kun blive en Skygge af sig selv, hvis ikke Ritzau hver Uge telegraferede dets Indhold ud over Landet.

— Telegraferede? De mener hektograferede!

— Ja, naturligvis. For det er det vidunderlige ved Ritzaus System, at han behandler Hektografen med samme Virtuositet som Telegrafen og saaledes gjør vore Hovedstadskorrespondenter overflødige. Det varer ikke længe, før han ogsaa forpagter de brækkede Ben.

— Hvad skal saa *Dr.* Heiberg leve af?

— Han bliver selvfølgelig fast Leverandør til Ritzau.

Hvis „Puk" skulde skrive et

Kvartalsbrøl,

saa kunde det passende se saadan ud:

Se, nu var det Aaret atten sex og halvfems,
Der vandrede ind til sine Fædre,
Af Minderne man dvæle kun bør ved alle dems,
Der haaber, at det nye Aar bli'er bedre.
Af dem er der saa mange som Sild i Øresund,
Og alle venter de paa den belejlige Stund,
Da i Lykkens Spil
De ret kan gribe til,
Og de bedre faar
Det end det sidste Aar,
De Folk kan gjøre Regning paa „*Puk*"s Sympati,
Og gjerne melde sig som Abonnenter.

Saa fik vi os en Skare som Sand ved Havsens Bred,
Behøved ingen Foged til Kontrollen,
Og ingen af dem vilde være daarlig tjente med
At faa deres Navn i Protokollen.
For alle Aarets Skuffelser vil en Erstatning fin
Det være at faa sig i „*Puk*" et billigt Grin.
Blandt vort Galleri
Af Samfundsmusici
Er hver Ugedag
Der noget for hver Smag.
Saa, hvis De nu til Nytaar abonnerer paa „*Puk*",
Fornøjelse De har for hele Aaret!

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Velkommen!

Plingeling! Du lille Knægt,
Hold blot inde lidt med Skraalet.
Godt Humør og Ligevægt,
Ser Du, Putte, det er Maalet.

Plingeling! Du lille Nor,
Væk med alle sure Miner.
Plingeling! min S'æl, jeg tror,
Allerede Drengen griner!

Plingeling! hej brillant!
Saadan Latter kan jeg lide.
Plingeling! ja ikke sandt?
Livet har sin lyse Side.

Plingeling! hæng i, Du Smaa!
Vi fra nu af hører sammen.
Plingeling! saa skal det gaa
Med Gemytlighed og Gammen!

Udgiver og Redakter Angelo Haase.
Trykt hos C. Simonsen, Kjøbenhavn

1897. Søndag den 10. Januar. Nr. 2.

I Liv og Død.

— Hvad koster Hønsene i Dag, lille Moer?
— Det Par koster 3 Kroner.
— Men jeg vilde kun have en enkelt.
— Ja, det kan jæ itte gjøre ved, for de 2 Dyr har været sammen i saa mange Aar, og nu kan jæ itte nænne aa skille dem ad.

Skruen uden Ende.

Et Fremtidsperspektiv.

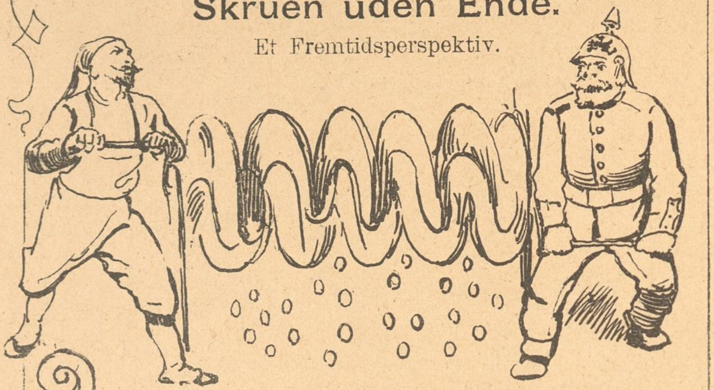

Hver ærlig Tysker i En-og-Halvfjerds
Takked sin Gud for Sejren,
Og Jubelen lød gjennem Tyskland tvers
Fra Spree og ned gjennem Bayren;
Thi Ære, Penge, livsalig Fred,
Alt havde man bragt paa det Tørre —
Frankrig var færdig i Evighed,
I alt Fald færdig med Fyrre.

Men Franskmanden laa et Aarstid eller saa,
Tog Draaber og fik Massage;
Saa mærkede han, at han kunde gaa,
Allons! det gav ham *courage.*
Med Smil han aabner sit Pengeskab,
Hvor Milliarderne ligger,
Og mumler: „Ved det Par Skillings Tab
Man heldigvis ej bli'r Tigger.“

Saa kjøber han Dynamit og Staal,
Magasin-Gevær og Kanoner,
Og i et Par Aar han faar gjort Kaal
Paa Ti Tusind Millioner.
Med Rædsel Tyskeren ser ham fræk
Saaledes komme til Kræfter,
Og raaber efter den første Skræk:
„*Potz Teufel!* saa maa jeg efter!“

Og Tyskland faar sine Hære i Stand,
(Og Borgerne nye Skatter),
Da ruller ovre i Druens Land
Millionerne atter:
Ny Legioner og nye Kjøb,
En rastløs evindelig Rusten,
Og Tyskland følger det vilde Løb
Skjøndt temmelig kort i Pusten.

Enden? — Javel, naar Hær gaar mod Hær
Saa hele Evropa ryster;
Naar Olding slæbe maa paa Gevær
Og tolvaars Dreng paa Tornyster.
Naar Dynamiten sprænger i Grus
Byer som Pindebrænde
Og maler hele Hære til Snus —
Da faar vel Skruen en Ende.

Skyggen.

(Frit efter H. C. Andersen.

Det var i de Tider, da det var saa forskrækkelig varmt herhjemme i Politiken. Folk gik og blev ganske røde i Kammen af Varmen; ja, i de allerhedeste Gader, saasom Integade, blev man endogsaa brændt ganske sorte. Her boede der en Mand, der var saa højst oplyst, naar han selv skulde sige det, og saa liberal, at han ikke taalte nogen hverken over eller ved Siden af sig. Denne Mand traf en Dag paa en Spadseretur i Rømersgade en Skygge, der tiltalte ham, fordi den var saa ualmindelig rød, og da han gjerne i Varmen vilde have sig en extra Skygge, saa engagerede han denne og aftalte med den, at den fra nu af skulde følge ham gjennem Tykt og Tyndt, ligge, naar han laa, løbe, naar han løb, dreje sig, naar han drejede sig, kort sagt gjøre alle de samme Bevægelser som sin Herre, og det gjorde Skyggen da ogsaa — i nogen Tid.

En Dag sad Herren i Integade og morede sig med at spytte efter sin Skygge, der laa meget pænt ved hans Fødder, og saa sagde han pludselig for Spøg til den: „Hør, Demokrabat, Du skulde i Grunden gjøre noget mere Gavn for Pengene. Du burde gaa ud og se at faa fat i noget Nyt, Du kunde fortælle mig. Naa, stikker Du af?“ Og saa sparkede han til Skyggen og Skyggen sparkede igjen som en ærlig Skygge og forsvandt.

Næste Morgen saae den højst Oplyste til sin Ærgrelse, at han ingen Skygge havde mere, og, trods han hver Dag herefter sad og lokkede ved Vinduet og sagde: „hm! hm!“ saa var og blev den borte. Saaledes gik der nogen Tid; da mærkede han til sin Glæde, at der voksede en ny Skygge

ud fra Benene af ham. „Ha, ha,“ tænkte han, „en lille Rod er altsaa bleven tilbage.“ Denne Skygge kaldte han for „København“.

En Aften sidder han i sin Stue, og saa banker det paa Døren, og ind træder en lang, mager Person med Split-Skjæg og Guldbriller, og som for Resten var særdeles fint paaklædt med Cylinder og Laksko.

„Hvem har jeg den Ære at tale med?“ spurgte den højst Oplyste.

„Jeg er Deres gamle Skygge,“ svarede den Fine. „Se, hvor flot jeg er bleven.“ Og saa raslede han med sit Gulddingeldangel og lod sine Diamanter spille.

„Nej, er det virkelig Dig?“ sagde den højst Oplyste helt imponeret.

„Ja, jeg er blot kommen for at se til Dem, inden De døer. Men hør, tror De ikke, det vilde være mest passende under disse Omstændigheder, at De sagde „De“ til mig?“

„Om Forladelse!“ sagde den højst Oplyste. „De har fuldkommen Ret. Jeg skal rette mig derefter.“

„Men, hvorledes har De det egentlig?“ spurgte den Fine.

„Ak,“ svarede den højst Oplyste, „jeg skriver om det Sande, det Gode og det Skjønne, Smæld og Smuld, men ingen bryder sig om det, jeg er ganske fortvivlet.“

„Ja, De ser ogsaa ganske elendig ud. De maa skam rejse. Jeg skal just til at gjøre en Rejse hen til et Valgsted. Vil De med som min Skygge? Jeg betaler.“

„Nej, det gaar for vidt,“ sagde den højst Oplyste og afslog Tilbudet.

Men han blev ved at have det snavs. Alt hvad han skrev om det Sande, det Gode og det Skjønne, lige meget hjalp det — ingen læste det. Han blev til sidst ganske syg.

„De ser virkelig ud som en Skygge!“ sagde Folk til ham, og det gjøs i ham, for han tænkte sit ved det.

„De maa virkelig tage med,“ pressede den Fine stadig paa, og saa endte det med, at de rejste. Men Skyggen var da Herre, og Herren, Skygge. Og en skjønne Dag sagde Skyggen „Du“ til sin forrige Herre.

Paa Valgstedet gjorde alle Folk Kur til en lille Prinsesse, der hed „Vælgerfolket“, og som laa der for at faa sig en Mand. Hun syntes strax rigtig godt om den fine Mand, men ændsede slet ikke hans Følgesvend, især da den første strax betroede hende, at han kun var hans Skygge, og tilsidst sagde hun ja til hans Frieri.

„Hør, min Ven,“ sagde den Fine til den højst Oplyste, „nu gifter jeg mig med Prinsessen, og saa skal Du faa en rigtig god Tjeneste ved mit Hof, naar Du bare vil vedkjende for alle, at Du er min Skygge.“

„Ikke for alt i Verden!“ protesterede den højst Oplyste, „det gjør jeg ikke!“

„Det bliver Du s'gu nødt til; ellers spærrer jeg Dig inde for Livstid.“ Og saa gik den Fine.

„Tænk Dig, Søde,“ sagde han Dagen efter til Prinsessen, „min stakkels Skygges Hjærne er bleven mør. Han tror, han er Herren, og at jeg er hans Skygge!“

„Uh!“ sagde Prinsessen, „han er vel spærret inde?“

„Det er han. Jeg er bange han aldrig kommer sig, Stakkel. Han var dog en tro Tjener.“

Om Aftenen var hele Byen illumineret paa Grund af Brylluppet.

Men den højest oplyste Mand hørte man ikke noget til, for ham havde de taget Livet af.

Sprogrensning i Pilestræde.

Folk, som læser i *Tante* hver Dag,
Er en dødelig Skræk overgaaet:
Siden *Tante* en ny Mand nar faaet,
Har hun ændret Signaler og Flag.
Hendes Sprog var saa originalt,
Skjønt det rummed' Latinen og Fransken
Og at Tante nu slog sig paa Dansken,
Maa betegnes som næsten for galt.

Naar *Comptoir* nu skal skrives Kontor,
Maa det virke som Budet ved Babel,
Ja, det klinger rent ud som en Fabel,
Som man sent og kun nødtvungen tror.
Og endda er det lige saa vist,
Som at „Q“et gik til sine Fædre,
Og da „Q“et var nok værd at hædre,
Vil det mødes med Manicus hist.

Højskolarer.

(Paa Hjemvej i Ferien.)

— To hwa trour do no, di derhjem' sejr te aal de, vi har lart?
— Aa, de forstor di dem it now paa, di Bønderbejster!

Familiens Stolthed.

— Naa Du har en ældre Broder. Hvor er han henne?
— Han er paa Museummet!
— Saa, hvad bestiller han der?
— Han staar i Spiritus.

Et overjordisk Suk fra Gammelstrand

eller

Oline Fiskers Klage over det underjordiske.

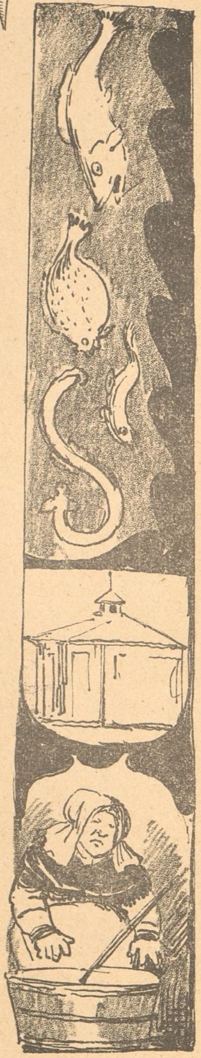

(Mel.: Peer Larsens Jeremiade over Ligbrændingen.)

Je' er en Kone, som al'ri har vaaren
oppe i Hullet eller „paa Gaar'en“,
saa — Herren hjælpe mæ — om je' forstaar'en,
hvorfor de handler saadanne mæ mej!
Aah je' gad vide, hvordan, je' ska' ta' den:
helt under Jord blir sat af Maggestraten
Koner og Sild, ja og hele Salaten,
Højbro og Stranden skal sælsamme Vej.
Næ hør, næ hør,
det æ en fæl Malør
aa puttes ner i Jorden, førend at man dør!
Skønt levendes og fed
ska' ligefuldt je' ned!
Je' som, je' som
glædede mig saadan
te' aa dø paa Gammelstrand!

Je', som sitter ved Kar og blandt Tønder,
je' har jo sittet og solgt fra Begynder
Rødspætter, Torsk, Aal, Gedde og Flynder;
alle har kommet og væt ve' min Disk.
Grunden hvorfor de herunder mæ slænger
æ nok de underjordiske Bassenger
og desformedelst jo Publikum trænger
meget til rigti' spillevende Fisk.
Næ hør, næ hør o. s. v.

Jo, det æ vist, saad'n blir'et og er 'et,
nede i Hulen ska' je' sitte spærret
borte fra Lyset og Luften og Vejret
uden min Kaffe mæ Hve'ebrø' til.
Frøkner og Fruer tør jo ikke trave
ner i det Hus, Maggestraten vil lave,
derfor maa je' sitte ene og rave,
indtil je' ligger saa død som en Sild.
Næ hør, næ hør o. s. v.

Dansk Kritiker-Ring.

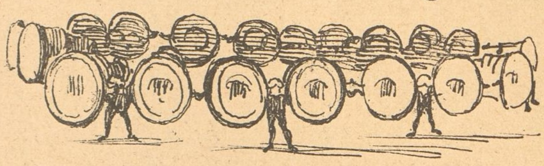

Hvad der jo af og til hænder: der var en Del Folk, hvis Gesjæft gik meget daarlig. Det var en Urtekræmmer, en Skræder, en Skomager, en Barbér og en Slagter; men saa fandt en af dem paa noget, der gjorde, at de alle i ganske kort Tid saa sig som velhavende Folk, i Besiddelse af al borgerlig Agtelse. Den gode Idé bestod i, at hver Gang Urtekræmmeren traf en Bekjendt, der skulde have Buxer, viste han ham til den uovertræffelige Skræder, skulde det være Støvler, saa til den udmærkede Skomager og saa fremdeles vice versa. Med andre Ord: Man tykroste hinandens Produkter.

Dette Princip skulde synes at være saa indlysende fordelagtigt, at enhver foretagsom Aand havde indført det i sin Branche. Kritikens hellige Tempel — lad os ikke være snærpede, men ærligt tilkjendegive vor Mening — er jo en Forretning ligesom alle andre, hvori der kan „gjøres“, gjøres stort. Ikke desto mindre har denne En-gros-&-en-detail-Handel ikke været sat i System før herhjemme. Denne Mangel maa nu siges heldigvis snart at være overvunden. *Gentlemen of the critic*, der staar i Butiken dér og vejer og udbyder, øve sig for Tiden, næsten i al Hemmelighed, paa Realisationen af en „Dansk Kritikerring“. Naive Læsere ville ryste tvivlende paa deres ærlige Hoveder og huske paa den gode danske Sendrægtighed; men ikke desto mindre, der er Tegn i den literære — mer eller mindre overskyede — Himmel paa, at noget stort vil vise sig. Ethvert hæderligt Blad — alle Blade er jo iøvrigt hæderlige — vil give sin Skjærv, dog vil Hovedstadens Aandspapirer tage Broderparten af Æren, de klodsede Provinser er endnu et Gaasefjed agterude.

„Politiken“ tør vel være Arnestedet for den Kritikens hellige Ild, der i de kommende Tider skal hærde vore Pennéridderes Damascenerklinger. Georg Brandes er rent distanceret af de unge, han selv har opdraget. Naar han skriver, nærer Læseren aldrig nogen Tvivl om, hvor han har ham; men at sætte sig ind i Povl Levins og Ove Rodes enstemmede Duet! Nej, saa kom man dog Sandheden og de med den forbundne Herrer altfor nær paa Livet. Saa De *„Antoinette“*? Læste De Ove Rodes Anmeldelse? Eller *„Dannebrogs“*? Eller *„Vort Lands“*? Og saa Charles Kjerulf, der som en Fafner ruger paa vor Nationalmusiks Guld — og formerer det! Han har længe været miskjendt, men snart vil hans Violin tone sammen med Schyttes etc. i Roberts Kapel. For Enighed gjør stærk. En personlig Kritik, den er god nok; men Mødeaftener for samtlige Kritikere, hvor Programmet for den kommende Uge vedtages, det er alligevel noget mere. Hvorfor dadle og dadle hver sit? Det sér underligt ud, og der er saa meget fint og løfterigt, der gaar til Grunde derved. Nej ros, ros, det er det mest berigende for Literatur og Kunst og — meget mere.

Men Edvard Brandes da? Vort gamle Kritikens Træ paa godt og ondt? Ja, roser Kjerulf, som han var betalt for det, saa roser nu Edvard, som han var pisket. Doktoren er stegen en akademisk Grad ned og optræder som Magister Rosiflengius. Ogsaa ham er, som De maaske véd, Kjærligheden løbet af med.

Socialdemokratens Jensen var vanskeligst at faa med i Koret. Det lykkedes endeligt at faa ham til at anslaa den passende Tone, og han er nu optagen i det gode Kritiklag. En Position er altid noget, særlig for en Socialist.

Jo vist! Kjærligheden og Enheden sejrer snart, og naar Symbolet herpaa — Ringen — kommer for Dagen, saa skal det ganske Publikum faa Lov til at være med i Legen.

Ruderkonge

eller

Massemordene i Integade.

Motto: En Løgnerede er vor Jord!

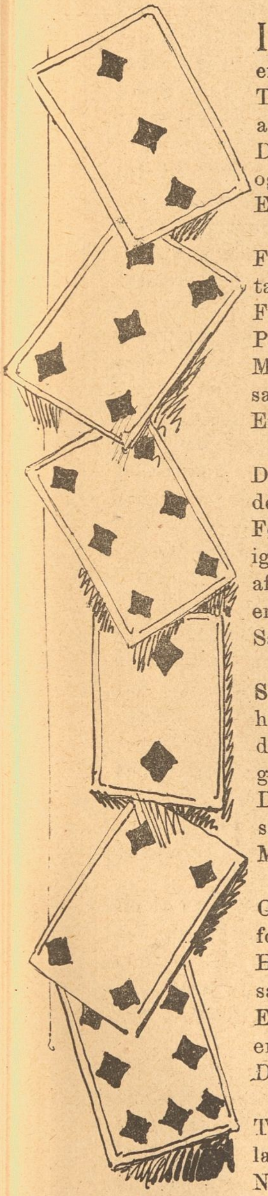

I denne Vinter har vi ha't
en rædsom Masse Mord.
Thi *Politiken* er besat
af Mordmani, jeg tror.
Den raser grum og fæl — Faldera!
og myrder Folk ihjel!
En lille Snes er bleven død og borte!

Folk, som den aldrig gjorde Mén,
ta'r grum den Livet a'.
Fornylig, *ex professo*, en
Professor Gift den ga'.
Men Andersen-Bang, den Sjæl — Faldera!
sa'e, han befandt sig vel!
Endskjønt de tro'de, han var død og borte!

Dog maa man sige til dens Ros,
den kjender Brug og Skik.
Først Folk! — Bagefter en Matros
igjennem Livet fik
af Georg Brandes sæl' — Faldera!
en regederlig Pæl!
Saa tro'de de, at han var død og borte!

Selv *Puk* som næsten ingen Ting
har *Politiken* gjort,
den skandaløst har ladet brin-
ge gjennem Dødens Port.
Da *Puk* var slaa't ihjel — Faldera!
saa drak de sig en Pægl!
Men denne Pægl dem rendte rundt i Ho'det!

O, Læser! tag Dig vel i Agt
for *Politiken* fæl.
Har man Dig den til Frokost bragt,
saa tag Dig først en Pægl!
En skjønne Dag dit Blik falder paa
en sørgelig Rubrik!
Du læser dér, at Du er død og borte!

Tag, *Politik*, Dig selv i Agt,
lad vær' at sla' ihjel.
Naar Du saa mange har ombragt,
er Turen til Dig sel'.
Saa render Du min Sæl — Faldera!
Dig sæl' saa fæl en Pæl
igjennem Livet og er død og borte!

Ved en Alliance.

„— — Naada, Folkens, den var ellers gevaltig, hvad? Nu kan de Liberale s'gu sige, at de er kommen godt op at kjøre. Vi Socialister forstaar at manøvrere med dem; bare vi trækker i Snoren, saa spræller de Kraft e'me lige akkurat, som a vi vil ha'et.

Gu', hvor de gik i Tøjet derude paa „Berren“! Jeg kan grine endnu, naar jeg tænker paa'et.

I ser jo ellers nok, at *Socialen* til daglig Brug klemmer paa *Politiken* og de Liberale og skjælder dem myrderlig ud. Men se, hvor nydelig den kunde holde sin Kaje, mens denne hersens Agitation gik for sig. Det er s'gu Tavet' Kammerater. Saadan skal de ha'et, de Hundestejle. Fint forstaar I. Akkurat som de her fik'et. Saa kan vi tumle dem som en Mis. — Og saa ta'er vi os et billigt Grin paa liberal Bekostning. Skaal, Kammerater! — —“

Lige o—p—op!

— Naa, *Puk* skal nok have 5000 Kr. i Ulykkesforsikring af *Politiken*, fordi hele dens Kobbel fra Integade og Badstuestræde bed ham ihjel Nytaarsdag! Det er ellers billig sluppen.

— Ja, men *Puk* "verträgt sich“ og har likvideret „hele Herligheden“ med, hvad *Politiken* fik til Gode hos ham ved at reklamere til Aarsskiftet!

PUKs **Redaktion og Expedition**
Hovedvagtsgade 1. K.

Abonnement

tegnes samme Steds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.
Mapper til Bladet à 2 Kr.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

En polsk Forskrækkelse.

Og li'esom de troede,
At ikke vi var der,
Saa var vi der dog alligevel.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos C. Simonsen, Kjøbenhavn

1897. Søndag den 17. Januar. Nr. 3.

Ganske umiddelbar.

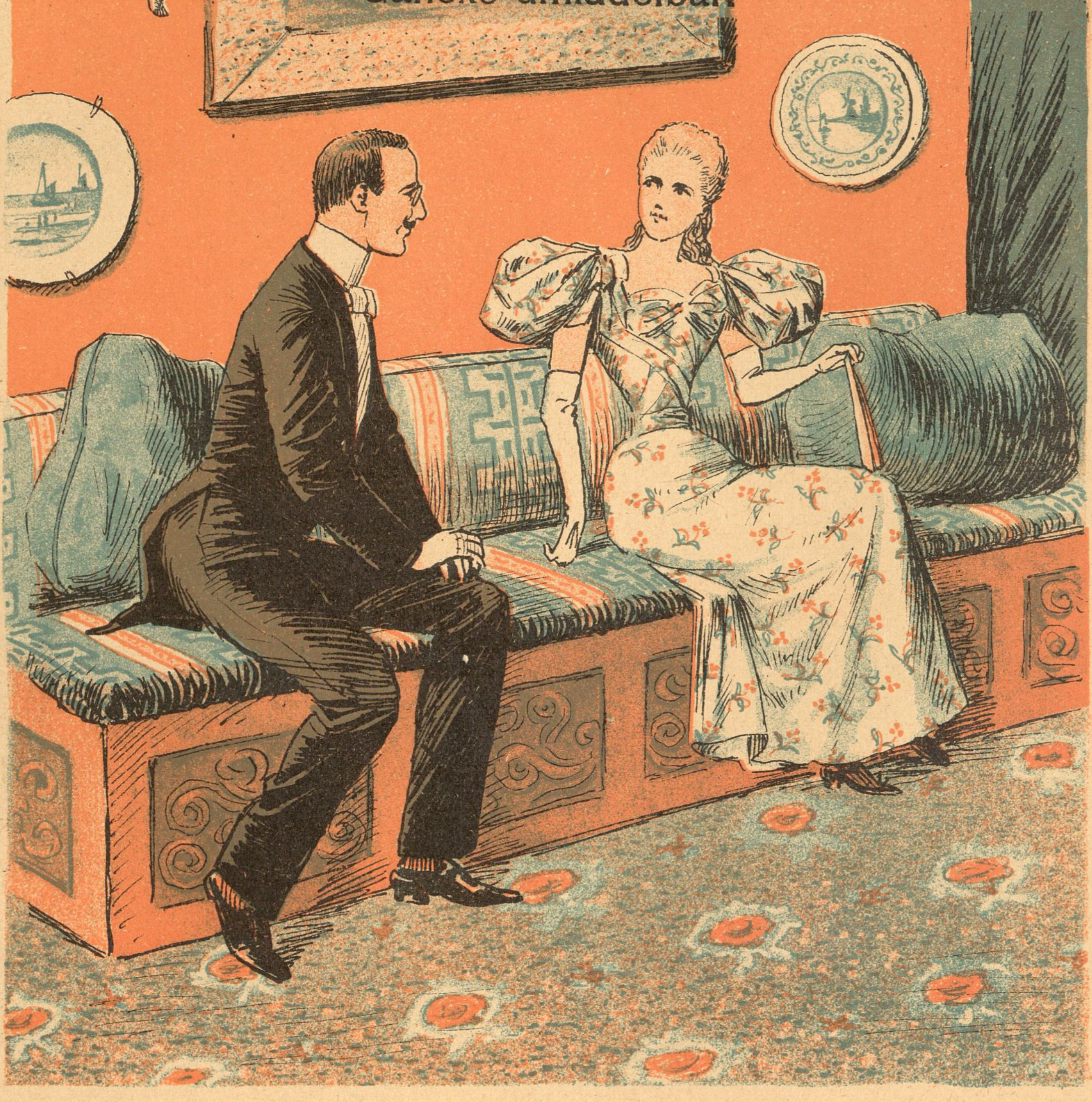

— De maa virkelig være meget naiv, Frk. Inger, at De ikke en Gang kan fatte det.

— Naiv, Hr. Kandidat! Ak nej, det er jeg ikke, men jeg vilde frygtelig gjerne være det.

Forsmaaet Kjærlighed.

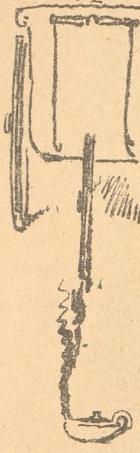

At Kjærlighed og dansk Gardist
De to Begreber hører sammen,
Det er saa sikkert som det „pst!“,
Hvormed paa denne kalder Ammen.
Ved hver Kaserne er en Plads,
Hvor Elskovs-Guden gjerne dvæler,
Hvor Ane lurer paa sin Mads,
Mens Herskabsungen vræler.

Ved Fredericiagadens Slot
Den samme Leflen akkurat er,
Men Jenserne er her dog blot
Standhaftige smaa Thingsoldater.
De sætter mut sig i en Krog,
La'r Ammerne og Unger være;
Selv af det kælne Elskovssprog
De la'r sig ej besnære.

Blandt hine vevre Killinger
Er en fra Egnen omkring Tjele;
I Vognen har hun Trillinger,
For hvem hun sees saa ofte kæle.
Hun tysser paa sin lille „Snaps“
Og piller „Tolden“ lidt ved Hatten,
Mens med smaa lempelige Klaps
Hun skænder blidt paa „Skatten“.

Hun ønsker, at de søde Smaa
Skal ikke til at modstaa være;
Og Øjnene hun lader gaa,
Men Jenserne er lige tvære.
Til „Snaps“ og „Told“ i disses Rad
Dog stille smiler en og anden,
Men „Skatten“ vrænger alle ad
Og siger: „Føj for Fanden!“

Den stakkels Amme ej forstaar,
Hvorfor ej Elskov hun kan finde.
Mens dybe Suk fra Hjærtet gaar,
Med Ungerne hun maa forsvinde. —
Det gaar nok bedre, hvis i Byen
Herefter kun med en hun trækker,
For tre ad Gangen — dette Syn
Kun Jenserne forskrækker.

Familien Hansens Middagsbord.

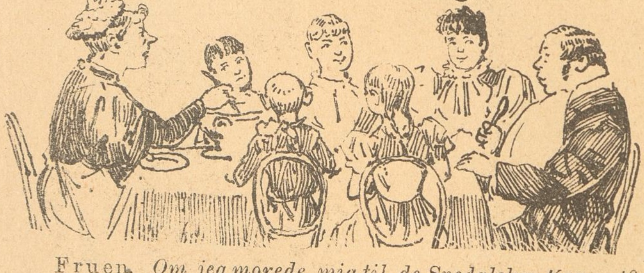

Fruen. *Om jeg morede mig til de Spedalskes Koncert?* Ellers Tak, Hansen, Ehlers Tak! Jeg kan tydeligt se paa den Maade, Du vælter om i Saltkarret, at Du igjen er spydig. Alting giver Dig Anledning til Underfundigheder; at Du kommer Salt i Suppen, der aldeles ikke trænger til Salt, er en Haan mod din Kone, dine Børn og det stakkels Guds Ord fra Landet i Kjøkkenet til 8 Kroner om Maaneden uden fransk Vask og Strygning. *Er det første Gang jeg roser Esmeralda?* Ja, sig bare, at jeg er en Kone, der driver min Pige til det yderste, saa hun en Nat drejer Spjældet og Halsen om paa Mand, Kone, 6 Børn og sig selv, som der staar saa ofte. *Om jeg har mere end 5 Børn?* — Elvira, mit uskyldige Barn, gaa ud og se, om Esmeralda ikke tager et Stykke Asie til sin Eftermad, den Ravn, de er svundne mærkværdigt i den sidste Tid. — Skammer Du Dig da aldrig, Hansen! Vent i det mindste, til de ulykkelige Børn er ude i den vide Verden og jeg selv mellem de fire sorte Planker, det varer saamænd ikke længe, og saa kan Du fortsætte dit forvildede Ungdomsliv. *Det var den Spedalske!* Du har Ret, vi bør forlade Dig og dine moralske Potteskaar! Jo, jeg morede mig ret godt, bare ikke at Frederikke Brokman havde siddet og snakket bag ved mig i det Uendelige. Den Slags Koner maa være en Plage for deres Hjem. Hun spurgte mig, om Sven Ehlers kun sang Tysk, Spansk, Italiensk, Engelsk og Fransk, men saa sagde jeg, at han skam ogsaa vilde have sunget Islandsk, hvis det ikke var for at fornærme Færøerne som siger i *Politiken*, at der der oppe i Ishavet kun er 40 Mennesker, som ikke taler Dansk. *De Kougelige var nok med!* Jeg hører ikke til det Publikum, der uopdragent sidder og glor paa Kongefamilien fra Begyndelsen til Enden, som om de ikke var Mennesker. Men Gud, hvor Prinsesse Marie morede sig over Oda Nielsen, der sang franske Sange saa hurtigt, fordi de var saa pikangte; og jeg lo ligesom de andre, fordi vi ikke forstod et Kvidder, men fordi det skulde være saa pikangt. — Søde Adolf, er der noget i Vejen? Lad vær' med at sidde og stikke Dig med din Ske indenfor Trøjen! — Og saa var der Frk. Dons, som sang en dejlig Sang af Helge Rode af Ludvig Holstein. Men det var sørgeligt, at Herold blev væk. Peter Hansens Skyld var det nu ikke, for det er da'nte underligt, at han bliver rød i Kammen, naar Kultusministeren vil stikke sin Næse ned i hans eget private Glas. Havde det endda været Frederik Brun, der var bleven væk, han bliver jo altid syg, naar Aïda skal gaa, deri, hvor han har

den store Scene med Frøken Noack. Jeg kan ikke begribe, at nogen kan være saa ivrig efter at være Direktør som Lindstrøm, der altid ligger og slaaes i Avisene. *De skulde gjøre Dig til Direktør!* Javel, for at Du kunde komme til at knibe Balletdamerne i Armen, dit gamle Mandfolk! *Nej, fordi jeg er saa vant til Komedie i mit Hjem!* Hvis jeg ikke var den rolige Natur, jeg er — — — Dolfemand, oh, Gud, se, hvor han skærer Ansigt, hvad er der, min Engel. Han er ganske rød i Hovedet, hans Pande brænder. *Han har ædt for meget, den lille Ædedolk!* Oh, han bliver dødssyg, mens hans unaturlige Fader lér af ham! Barn, kom med ind i Sovekammeret! *Spedalsk, smittet ham!* Hansen, Hansen, kan Smitten overføres fra Koncerten? Ja, det er mig, mig, der har smittet mit eget Kjød og Blod. Kom, min Dolfemand, kom, vi vil forlade din skrækkelige Fader! Det var ham, der forærede din Moder den ulyksalige Billet.

Uafsløret.

O Danmark, paa Rænker
Du aldrig dig forstod!
Det staar jeg og tænker
Her ved din Statues Fod,
Den Støtte, som, bestilt
I forskjellige Dele,
Er dog bleven snildt
Føjet sammen til et Hele.

Af Kaaben vor Moder
Faar Ly mod Vintrens Vind,
Og hendes Løvepoder
Er godt pakket ind,
Først, naar hendes Mester
Til Vaar er skrevet ud,
Falder Kostumets Rester
Paa Meldahls tavse Bud.

Syv Kammerherrer svare
Ej kan een Hasselriis,
Man kan for Svar sig bare,
Naar blot man er vis
Og ej paa nogen Maade
Kommer nogen Mehldahl nær:
Til sine Tankers Gaade
Selv Nøglen han bær'.

Populære Folk XXXV.

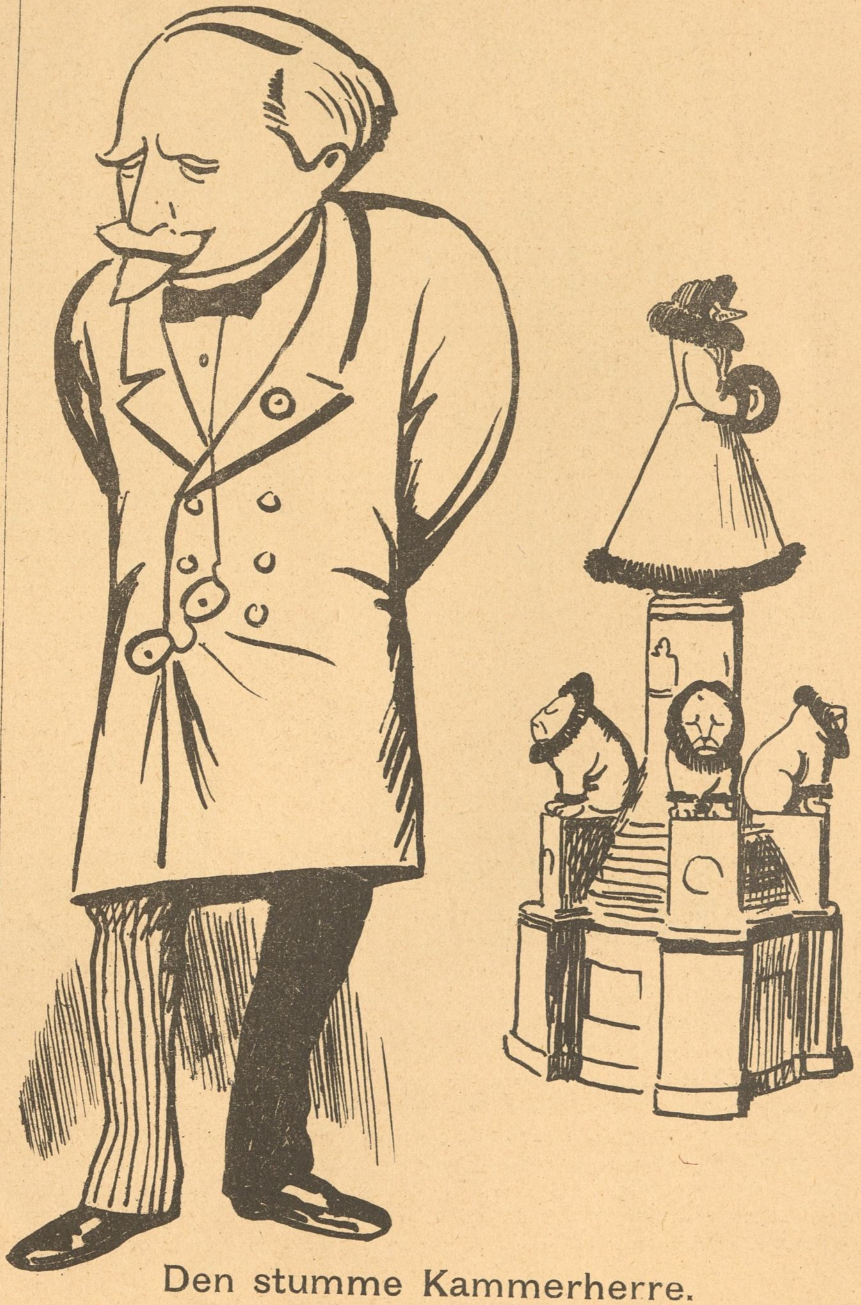

Den stumme Kammerherre.

Sportler og Emolumenter.

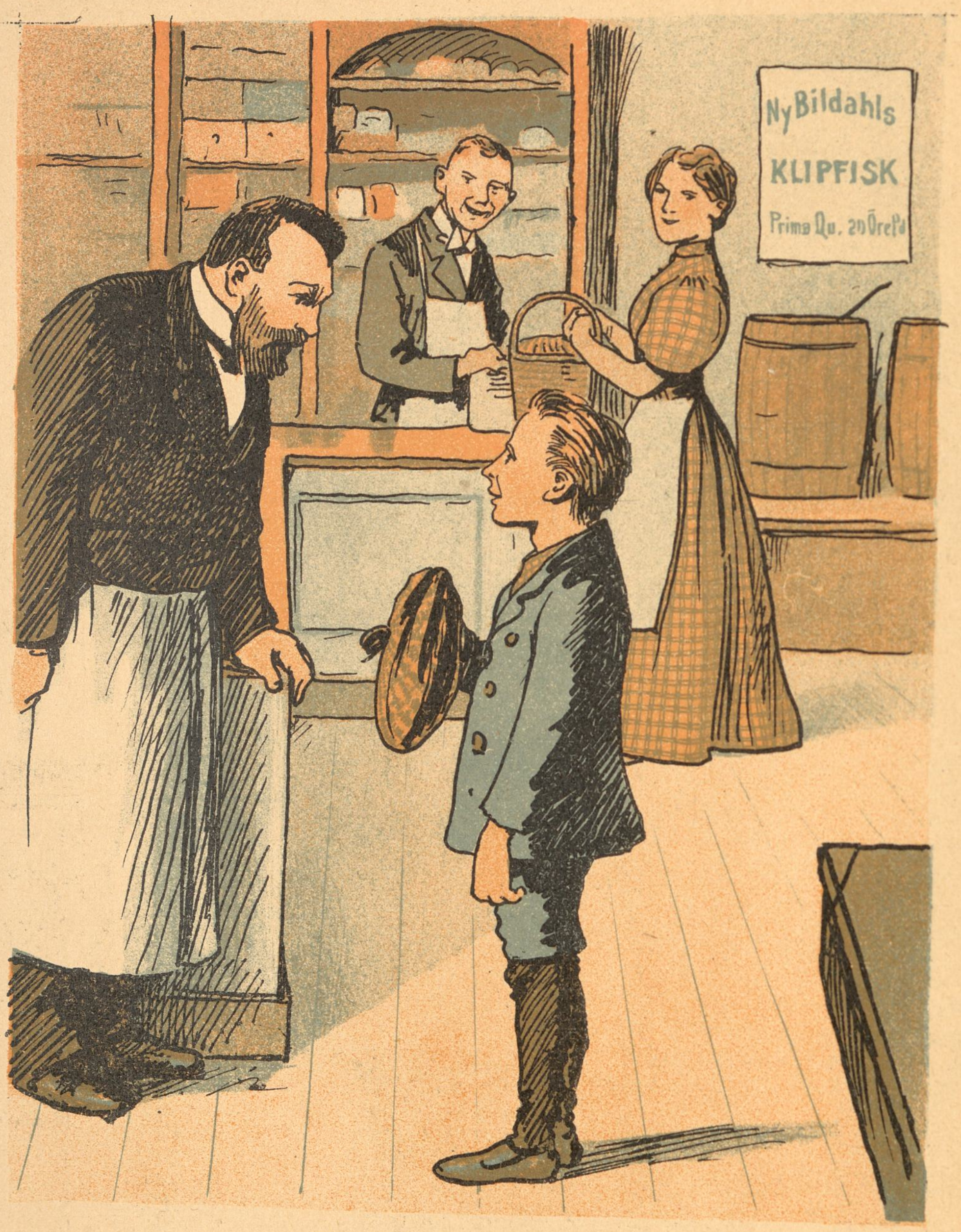

— Hvad ønsker Du, min Ven?
— Jeg skulde hilse og ønske Herren et glædeligt Nytaar.
— Tak skal Du ha'e! Men hvorfor ønsker Du mig „glædeligt Nytaar“?
— Jo, for det er min Fa'er, som De plejer at gi'e en Bajer, hver Gang han har Nattjeneste?

Et Mellembarn.

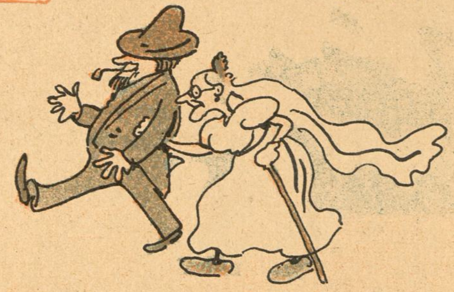

— Hvorfor skal Du ha'e fri?

— Jo, for min Bedstemo'er skal giftes med en Sømand. Og min Mo'er ska' maaske osse snart giftes; men det er inte med den Mand.

— Naa, med hvem da?

Med min Bro'ers Fa'er; men det er inte saa ganske sikkert!

Skydebanens Variété.

Mel.: General Tingelingeling.

Hr. Ernst Bojesen er en Mand, der forstaar 'et.
Naar han faar et Indfald, gaar 'et
Strax i Trykken paa hver Tid af Aaret.
Selv om Indfaldet kun er en Fest.
Han ved Danmarks berømte Historie
Har forsynet sig med en Glorie,
Og blandt Danmarks Forlæggere tror je',
Er Ernst Bojesen Lykkens Pamfil.
Naar han sprutter med Blæk og med Pen,
Gaar de andre Forlæggere hen
Og kjøber sig en lille Ende Reb
Eller ogsaa en Pistol,
I Konkurrencen det dem vældig kneb
Mod denne Stormogol,
Som forlægger næsten alt,
Hvad der af fra Penne faldt
Og for gangbar Vare gjaldt.

Nys med Dagmar Hr Ernst konkurrered,
Og dupered og tog Vejret
Fra de atten, som sad der maskeret
Med de ømmeste Øjenpar paa.
Hr. Ernst Bojesen kasted sin Frakke.
Og den ramte i en Nakke,
Andre pænt maatte tage til Takke
Med en Vest eller en Permission.
Lorry Feilberg sin bulede Hat
I en smuk Position havde sat,
Og Nordens skjønne Kvinder sad paa Rad
Og gol i vilden Sky.
Se, saadan sagde Bojesen Tak for Mad
Og hævdede sit Ry
Som de glade *Sprutters* Ven —
Og vi kjender ham igjen
Som Reklamemagersvend.

Drachmanns Viser,

samlede og udgivne af Charles Kjerulf,

og som

de kunde være anmeldte i

Berlingske Tidende:

Det glæder os at træffe Digteren i saa udsøgt Selskab, vore fineste Kritikernavne findes blandt Komponisterne, og Udgiveren har derved sikret sig rosende Omtale i alle Blade. Af andre agtede Navne bør nævnes A. Etlinger, første Kapelmester i Kehlets Variété (nu Elysium under Ledelse af Hr. Sangerinde-Direktør Lorry Feilberg). Det forekommer os dog at være en uerstattelig Mangel, at Hr. Revuvisetonedigter Olfert Jespersens ansete Navn ikke findes i Samlingen. S.

Nationaltidende:

Paa den 'ene Side . . , med Hensyn til . . . paa den anden Side . . . den ydre Apparition . . . specifik . . . . dersom ikke . . . fra hvilken Side . . . hveranden Gang . . . Abstraktionens Triumf . . . saa dog . . . set bag Reversens Spejlbillede . . . Logikens Negation . . . fra et videnskabeligt Standpunkt . . . . omvendt i Forhold til . . . Begrebernes Forvirring . . . i historisk Belysning . . . fra alle Sider . . . *Dr.* A. H.

Politiken:

Det er traurige Dage for den rigtige lille Vise. Ingen kan længer skrive den . . . Førstemand i Heftet er upaatvivleligt Charles Kjerulf.

Frater (?) Domino.

København:

Jeg finder, at Hr. Ch. K. har været unødvendig beskeden ved kun at sætte otte af Heftets 27 Sange i Musik. Halvdelen burde have været af ham — den anden Halvdel af mig. S. A.

Vort Land:

Hr. K.'s Ubeskedenhed grændser til det utrolige. Næsten en Trediedel af Viserne er af hans ubegribelige Fabrikat. Han har oven i Kjøbet haft den Hardiesse at medtage sin egen Melodi til: „Gaa paa — noksagt!“ Men, da min ogsaa findes i Heftet, undlader jeg ikke at anbefale det paa det kraftigste til mine intelligente Læsere og smukke Læserinder. Rob.

Dannebrog:

Jeg vil ikke udtale mig om Sangenes Værd, før jeg har sunget dem alle offentlig — og gjort Lykke.

N. L.

Aftenbladet:

Storartet, brilliant, genialsk. Kan ikke dele *Politikens* Mening om, at Kjerulf er Førstemand i Heftet, for jeg har dog „snappet Violen fra Væg“ længe før han tænkte paa at studere til Komponist. Jeg kan nu bare ikke li' Drachmann for, at han ikke lod mig sætte Musik til „Der var en Gang —“, for han kan dog for største Delen takke mig for sin Popularitet.

Sixtus Mixtus.

Tiden:

Mine bedste Venner alle sammen. Dus med alle Komponisterne. Da jeg ikke tror, at mine sædvanlige 3 anerkjendende Tillægsord strække til her, vil jeg spørge mine bedste Venner, hvad skal jeg skrive, for ikke at komme i Forlegenhed.? K. D.

Stokholmerbladet *Dagens Nyheter:*

Jeg har aldrig mærket noget til Hr. K.'s Kaarde. — Nej, aldeles ikke! Men jeg har derimod et ret fodfast Bekjendtskab til hans — Ryg. —t—

Puk:

Det er ingen Sag at være Komponist, naar man blot selv har en Avis at skrive Texten i.

Et engelsk Interview

af **Henrik Ibsen.**

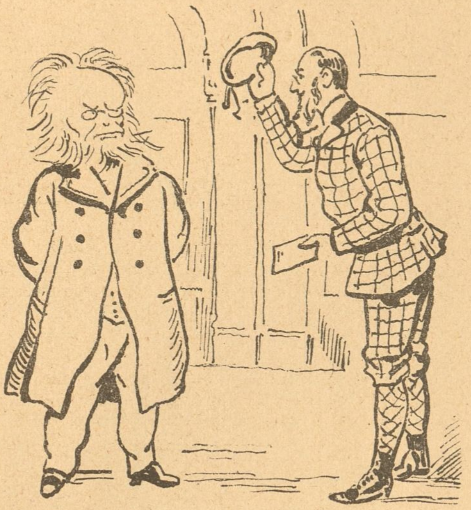

Mister S. (I Hotelporten træffer han Ibsen, der just er optaget af en ny Kvindeskikkelse) How do you do, old greatest literaric champion of the world. (Ipsen svarer ikke.) Comment vous portez vous? (Heller ikke.) Wo haben Sie es, lieber Internationale?

H. Ibsen. Jæj æ Norsk.

M. S. Very well! Tillader De, jeg pumper Dem lidt?

H. I. Jæj liker inte Deres Utseende!

M. S. (Noterer op) Ah, der sprang paany en Flise af Aarhundredets Sfinx!

H. I. Jæj taler kun litet, men jæj tænker aldeles umaadelig meget. Naar jæj inte tænker, skriver jæj.

M. S. Hvad mener De, om jæj maa spørge, om Kristianias Sædelighed.

H. I. Hæ, jæj ka' Fa'n inte tale om det, der inte er. Kristiania er en Verdensstad paa 180,000 Mennesker, altsaa uten Sætelighed. Gaa til Bjørnson med den Sæteligheten, Far min, han siger alt det, jæj inte vil.

M. S. Er Digterne heller ikke sædelige!

H. I. Vist nok, vi er alle sædelige; men ærrr en Norrrmand først varm, saa ærrr han det saadan stort, genialsk, oftedalsk.

M. S. Hvad mener De om det dansk-norske Bogspørgsmaal?

H. I. Spørgsmaal, hvilket Spørgsmaal? Bøger; der ær jæj og jæj og Kjelland og — — æ — — —

M. S. — Bjørnson?

H. I. Javel, jæj og Kjelland. De unge norske Digtere i København, isch! Jæj liker inte deres Utseende!

M. S. Hvorledes staar det til med Spiritus'en?

H. I. To, højst tre smaa sorte førend hver Dram-Drama.

M. S. Jeg mente rigtignok Spiritusnydelsen i Kristiania!

H. I. Kristiania er en Verdensstad, alle Folkene drikker altsaa.

M. S. Hvormeget?

H. I. Saa meget, at jæj inte liker dere Utseende; men drikker den Norrrmanden, saa drikker han slig, at han inte længer kan se, hvad der er Norsk og hvad der er Skidt. — Var der ellers mere, De vilde?

M. S. Tak, jeg er tilfreds!

Roderi!

Det er et syndigt Roderi
med disse gode Mestre,
som ved en Skæbnens Ironi
blev kaldt for Rodemestre.
Den Næsvished er knusende,
hvormed de gaar i Husene
fra Kjælderen til Kvisten,
nysgjerrig snusende!

I Kjøkkentrappens Jomfrubur
han ind sig lister kløgtig,
og gjør til Kokkepigen Kur
og pumper hende dygtig.
Og for det hulde Væsen han
anstiller sig som kræsen Mand.
I alle hendes Gryder
neddypper Næsen han!

Han vide vil, paa hvad Facon
sit Herskab hun beværter.
Om de paa Østers lever „bong",
hvad eller gule Ærter.
Om de paa Vandgrød lever sløjt,
om de ved Klipfisk er fornøj't.
Og om paa Høns og Ænder
de daglig lever højt!

Saa fritter han, om det er sandt,
hvad Rygtet rundt om melder,
at de i sidste Trækning vandt
i Lotteriet, eller
om Onkel i Amerika,
(som aldrig før de hørte fra,)
nu i sin sidste Trækning
en lille Arv dem ga'!

Naar han om Alt har faaet Nys,
han smiler saa fornøjet.
Og Maren faar maaske et Kys,
fordi hun gik i Tøjet.
Saa gaar det fæle Spøgelse
og skriver med Fornøjelse!
Det Herskab trænger saare
til Skatforhøjelse!

PUKs **Redaktion og Expedition**
Hovedvagtsgade 1. K.

Abonnement

tegnes samme Steds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.

Mapper til Bladet à 2 Kr.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

De fattige Mænds Snaps.

I Snapsthinget gaar Snapsen rundt,
Og nogle den glæder, mens andre faar ondt.
Fra Rømersgade forkynder en Røst,
At Snapsen var Fattigmands eneste Trøst.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos C. Simonsen, Kjøbenhavn.

1897. Søndag den 24. Januar. Nr. 4

I en Pause.

— Veed Fruen for Resten, hvad jeg er?
— Nej, Hr. Jensen — hvad er De da?
— Jeg er en Tvilling!
— Herre Gud, ja — een Ulykke kommer jo sjeldent alene.

Fri Handelsaand.

Lig salig Olaf Trygvason ved Svolder,
Der gik i Vandet den Gang, han blev „kløet",
Saadan i Folkethinget Peschcke-Køedt
En gammelnordisk Tapperhed udfolder.
Endnu har ingen Farisæer og Tolder
Saa mange hvasse Ord i Kampen strøet
For et Program, som dog til sidst maa Valen
Forlade med en Vandgang i Finalen.

Fra Dag til Dag har Køedt & *Compagni*
Doceret, trods en Skylregn af Protester,
At Handel bør, lig Tanker, være fri
For Told, saavel i Øster som i Vester.
Med gamle Theorier fra Manchester
Opflaske de vor unge Industri;
Dog Argumenterne, de sammenkliner,
Er gjennemsigtige som Køedts Gardiner.

Det gjør saa godt, at i behørig Stil
„Beskyttelsen" man skyndsomst fjernet kræver,
Naar selv man fra Oktober til April
I Thingets Sal ernærer sig som — Væver
Og laver derved en Slags „dansk Textil"
Hvorpaa Beskyttelsen man nødigt hæver,
Især da Ordets altfor fri Benyttelse
Var plat umulig uden lidt „Beskyttelse".

Om Tolddebatten Gud og Hvermand veed,
At paa dens Korthed ingen Sjæl har klaget;
Dog selv, hvor Længden har haft Overtaget,
Var den til Gjengjæld lige godt for bred
Og ganske som i Tapetsererfaget
Gik op ad Stolper og ad Vægge ned,
Imens de graadige Protektionister
Var paa Tapetet — Køedt levered' Klister.

Men, av, det hjalp ham ikke stort at snakke
For sin Butik med Japan (!) som Bevis;
Der er dog Ingen, som vil ta'e til Takke
I Rømersgade med en Omgang Ris
I Arbejdsløn, naar Buxer, Vest og Frakke
Kan importeres her til nedsat Pris;
Hans „Venner"s Hjælp blev ham en Torn i Øjet,
De vil, Skam, ikke rigtig gaa i Tøjet.

Fra Nordens Abdera.

(En Brochure.)

En Gang skulde man i Nordens Abdera lave en ny Bro over Havnen. Som Skik og Brug var dér paa Pladsen, var denne Beslutning ikke taget i Overilelse, thi den hævdvundne 30—40-Aars Betænknings og Overvejelsestid var strængt overholdt. Nu da Broen var besluttet, begyndte man at lægge Planen til Værket. Herved gik atter flere Aar, thi der var mange Hensyn at tage, for at Broen kunde præsentere sig som det ægte, national-abderitiske Stykke Arbejde, man vilde have. Mage til Bro maatte ikke findes i Verden. Thi det var et Særkjende for Abderiterne, at de altid vilde have noget, som alle andre Folk ikke vilde have. Da der derfor paa den Tid i de andre Lande var begyndt en Strømkæntring med Hensyn til Brobygning, besluttede man ganske at ignorere denne og netop bygge Broen paa Trods eller paa Tværs af Strømmen, og det gjorde man. Endelig var Broen færdig, og nu skulde den indvies. Først besaa Byens Spidser i langsom Procession Broen. Lige indtil de mindste Nagler blev alt set efter i Sømmene, og alt blev befundet saare vel. Størst var Begejstringen, da den første Gjennemsejling blev prøvet. Da Skibet gled ind gjennem Klapperne, gik der et Stød igjennem Tilskuerne, som formelig væltede sig ovenpaa hverandre — af Henrykkelse. Bagefter blev der holdt et stort Festmaaltid, hvor Champagnen og Talerne skummede for den abderitiske Foretagelsesaand, og hvor Broen selv blev prist i en uendelig Række Taler.

Nu blev Broen tagen i Brug. Alle Vegne fra kom Skippere uden Anelse om den mærkværdige Bro, og Forbavselse tog dem, da de saa den, og som drevne af en magnetisk Kraft maatte de hen at se den paa nært Hold. Forfærdelig meget gik Skibene i Tidernes Løb igjennem, og store vare de Bropenge og paaløbende Afgifter, der herved tilflød Byen.

Da skete det, efter at Broen havde staaet i tredive Aar, at en fremmed Skipper nægtede at betale den store Afgift for Gjennemsejlingen, idet han gjorde gjældende, at en sælsom Magt, han vidste ikke hvilken, havde drevet ham saa stærkt henimod den, at han slet ikke kom igjennem, men var lige ved at gaa under, og — hvad der var det mærkværdigste — at Retten gav ham Medhold.

En Misfornøjelse, som paavirket af de fremmedes Misundelse alt længe havde ulmet i det Skjulte, brød nu løs over det abderitiske Vidunder. En Del degenererede Abderiter, der mente, at man burde tage Hensyn til de fremmede, fordrede Broens Ombyggelse, saaledes at den selv paa Bekostning af Ejendommeligheden blev billigere at gjennemsejle. Det abderitiske Havnevæsen holdt naturligvis af al Magt paa sin kjære Bro, og heri fik det til sin Forbavselse og Glæde Støtte fra en konkurrerende Havn — atter en abderitisk Ejendommelighed — som baade skaffede den gamle Havn en Sagfører til at føre Sagen for Højesteret og paa det nøjeste instruerede ham om, hvad han skulde sige. Hvilke deres Grunde har været til dette Skridt, har man endnu ikke faaet opklaret, men det er sikkert Bagvaskelse, naar man har villet paastaa, at de er mindre — abderitiske.

Fra Aarhus.

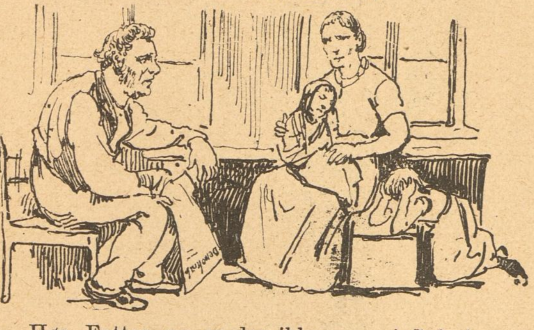

— Hør, Fatter, nu er der ikke mere i Spisekammeret. Hvad skal vi saa?

— Ja, jeg véd s'gu ikke rigtigt. Men vi faar vel nok en Forsyning af Strejkekassén. Det skal Lederne nok sørge for. Jeg stoler paa Harald Jensen og Sabro. De véd nok, hvad de gjør, Mutter.

— Men, hvad strejker I egentlig for?

— Fordi vi skal være solidariske med Arbejderne i Hamborg. I Lønkampen er vi Kammerater over hele Verden.

— Jamen kan det saa nytte de hamborgske Kammerater noget, at I gaar paa Gaden her i Aarhus?

— Nytte dem noget? Nej, Gu' kan det ikke nej. Men det er ogsaa bare for Principets Skyld.

— Naa saadan. Ja, det forstaar jeg mig ikke paa. Men det gjør vel Du?

— Ikke saa meget just, men jeg stoler paa, hvad Førerne siger.

— Nu kommer Budet med *Demokraten*. Lad os se, om der ikke staar noget om, hvor vi skal faa Brød og Arbejde fra.

— Ja, lad os se. (Læser.) „Ikke en eneste Socialistleder, ikke et eneste Bestyrelsesmedlem, ikke et eneste Medlem af den social-demokratiske Presses Redaktion har haft fjerneste Lod eller Del i denne Strejke. Havnearbejderne kan svare for sig selv, og netop Havnearbejderne har man at holde sig til."

— Hvad skal det sige?

— Aa, det maa være kommet i Bladet ved en Fejltagelse; det er naturligvis kun en Trykfejl.

De sorte Riddere.

Stadens gamle, stolte, rare
Rytterpoliti
Den uhyggeligste Fare
Nylig stedtes i.
Salomon vil ikke ha' dem,
Thomsen vil ta'e Hesten fra dem,
Ørum paa den anden Side
Nok vil se dem ride.

Sker det, at i nære Dage
Rytterskaren døer,
Hvem skal saa til Sommer jage
Vore Fælled-Køer?
Hvem skal Vesterbro gardere,
Inspektøren eskortere,
Naar han rundt i Byen suser,
Medens Jublen bruser?

Skal det gjæve Korps nu falde
Brat af Hestens Ryg,
Da kan ingen af os alle
Mer' sig føle tryg;
Da vil Bøllerne husere,
Gadedrenge triumfere,
Anarkiet opmarchere,
Hundene florere.

Maaske dog det var det bedste,
At man paa en Snor
Solgte Politiets Heste,
Spared' Stald og Fo'er.
Thi Betjente, maa I vide,
Herligt kan paa Cykler ride,
Og en Cykle til sin Davre
Æder ingen Havre.

For meget af det gode.

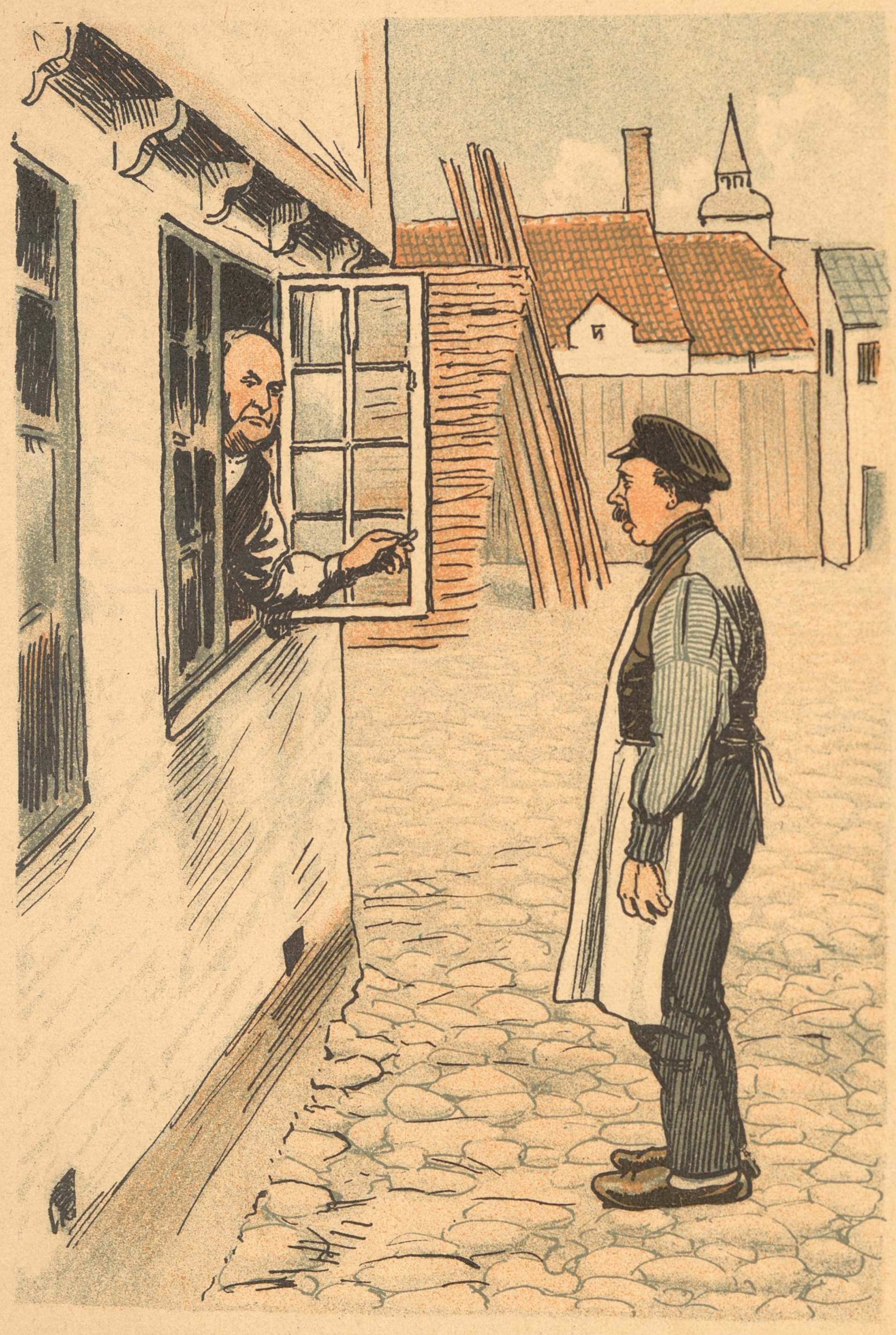

— God Morgen, Hans Peter, jeg synes Du ser saa mellemfornøjet ud; fik din Kone da heller ikke denne Gang en Søn?

— Jou, Hosbond, men hun fik jen te!

Ikke Subjekt, men Objekt.

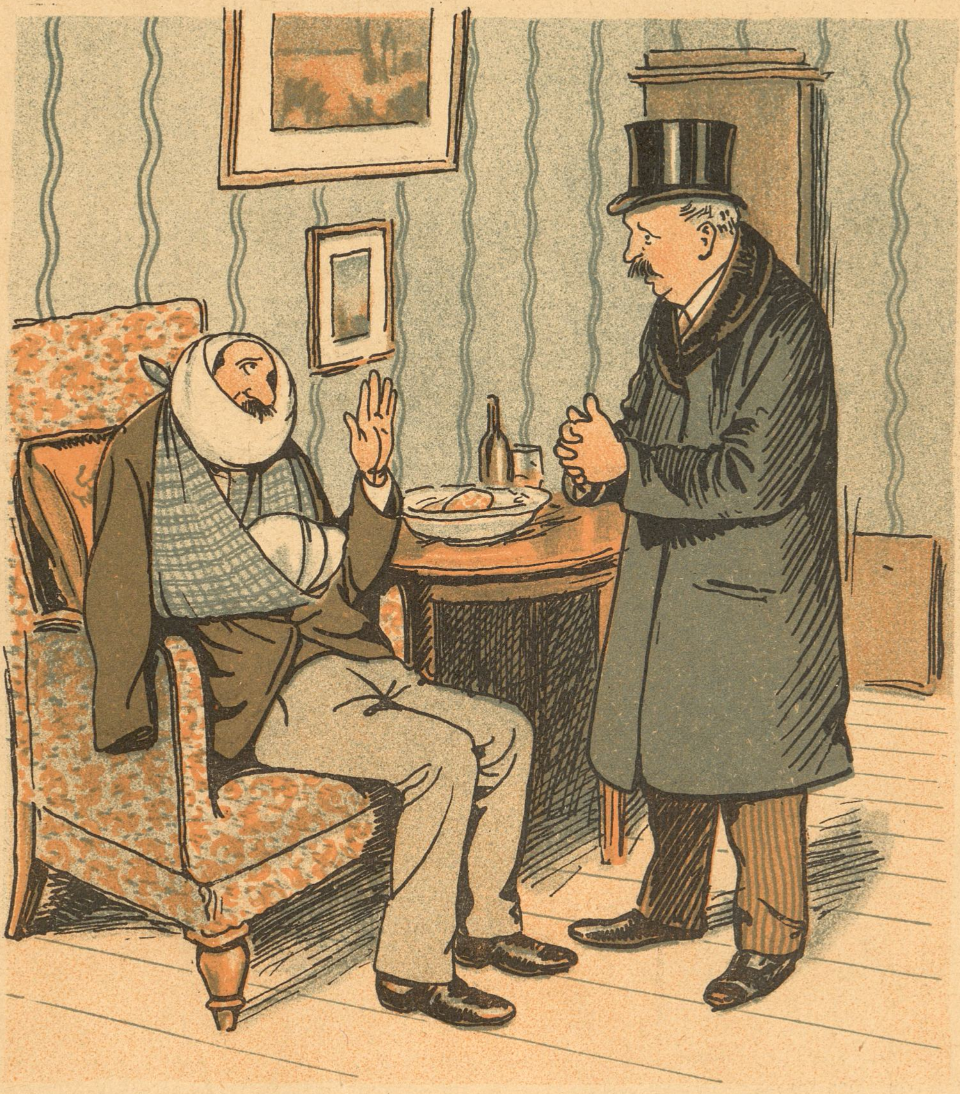

— Men, Gud forbarme sig, Hr. Brøndum, hvorledes er det dog, De ser ud?
— Ja, det er den forbistrede Cyklekjørsel Skyld i.
— De kjører jo ikke paa Cykle!
— Nej — jeg ikke, men andre!

Talte Hovedhaar?

Den Gang Harald, Norges Konning,
Rusted' sig mod sine Fjender,
Lod han Haar og Skjæg sig brede
Vildt paa Hoved og paa Kinder.
Senere med Glæde Drotten
Lod sig klippe ganske skaldet.
Den Gang Landet var befæstet:
(Heraf „Klippe-Landet" kaldet.)

Om vor danske Excellence,
K. T. O. Reedtz-Thott, hin fagre,
Af den samme Grund som Harald
La'r de bløde Lokker flagre.
Skal vi ikke kunne sige
(Ej Privatliv vil vi krænke),
Men, som Borger fri i Staten
Har vi Lov jo til at tænke.

Lokker har han, det er givet.
Magt han ogsaa higer efter;
Nu, velan, det er vor Mening.
Lokkerne ham giver Kræfter.
Kræfter er der i de Arme,
Hvormed Landet han regerer —
Ak, men nylig meldte Fama
Lumske Anslag af Barberer.

Man hans Hoved blankt vil rage
(Hvilken skrækkelig Forvandling),
Heri har man megen Force.
Kalder det Finans-Behandling.
Og til Overfaldets Time
Alt paa Forhaand man sig gotter,
Sliber Saxe, sliber Knive
Til et Angreb paa — de Totter.

Den sidste Havn.

(Kjøbenhavnsk Natstykke.)

(Paa Langebro. Puk attraperer en Mand, der er i Færd med at springe i Vandet.)

Puk. Menneske! Hvad har De for?

Mand. Lad mig være! jeg er ulykkelig! Hele mit Liv er en eneste stor Brøde, som jeg maa bøde for Dag for Dag, Uge for Uge, Maaned for Maaned... Nu er jeg træt, nu vil jeg have Afsoning af det Hele . . . paa en Gang — af Vejen!

Puk (holder fast). Ulykkelige! hør mig først. Betro Dem til mig, det vil lindre Dem. Let Deres Sjæl for en medfølende dito. (Hvisker) Er det et Mord?

Mand (med vild Latter). Et Mord! Ha! ha! ha! Ja, var det blot det, saa havde jeg jo Fred for den jordiske Retfærdighed . . . i alt Fald i de første tyve Aar . . . men nu . . . .

Puk (gyser). Hvad er De da, naar De ikke er Morder? Sig mig det.

Mand (hviskende). . . . Gjæstgiver!

Puk. Aa, Stakkel! men fat Dem, fat Dem dog. Endnu er der maaske Redning . . . en Højesteretsdom, som faldt i Gaar . . .

Mand (hæst). Jeg kjender den . . . . netop den var Draaben, der . .

Puk. Jeg forstaar Dem ikke, Retten frikjendte jo Manden i Nyhavn.

Mand (tonløst). . . . Jeg boer i lille Kongensgade.

Puk (opmuntrende). Naa ja, der er jo ogsaa rart. Syv Senge, Kjære, kun syv Senge . . .

Mand (udslukt). Maaske efter nyhavnsk Ret, aldrig efter lillekongensgadesk — jeg kjender den. Syv Senge! . . . min sidste Seng tog de fra mig i Gaar for Brændevinsskat.

Puk. For Brændevinsskat! umuligt! De maa jo ikke udskjænke Brændevin.

Mand (mekanisk gjentagende). Jeg maa jo ikke udskjænke Brændevin. I Morgen skal jeg møde for . . . lad mig se . . . for 47de Gang . . . det bliver 50 + 10 × . . . aa, mit Hovede!

Puk. Ja, men hør, kjære Mand, det eneste, De har at gjøre, er jo saa snarest muligt at flytte til Nyhavn.

Mand (hendøende). Ja, jeg tror ogsaa, at det eneste, jeg har at gjøre, er snarest muligt at gaa i Nyhavn. (Han vakler bort.)

Maa vi være her?

Hulde Kvinder! Vi tilbeder,
Elsker og beundrer Eder.
Men om Som'ren, naar vi sveder,
Sværger tidt vi dyre Eder!
„Alt for Damerne!“ saa smukt
Har vi før som Valgsprog brugt.
Det var, førend I fandt paa,
Paa en Sporvogn bag at staa.

I vil gjerne op at kjøre,
Særlig i uheldigt Føre.
Gudbevares! vi forstaar 'et,
Li'esaadan os Mandfolk gaar 'et.
Hele Pladsen inden i
Vil vi til jer Kvinder gi',
Naar vi stakkels Herrer maa
Bare blive udenpaa.

Men det er det gale a' de',
I er blevne som besatte!
Kan I Damer da 'tte fatte,
I ku' bag af Vognen dratte?
Ingen Damer kan, ved Gud,
Til sin Fordel ta' sig ud,
Naar den Huldes Bagparti
Bag paa skal Partiet gi'!

Tænk dog, hvis det gik jer saaden,
At en Dag I faldt a' paa den!
Husk dog paa, at I uhyre
Nemt ku' støde jer Tornyre!
Skulde sligt I prøve, I
Enden fandt bedrøvli'.
Men vi Mænd vil skadefro
Smile: Dér blev Enden go'!

Og saalænge som en Mand al-
ene ryger sin Havanna,
Kan I bande paa at han al-
ene vil bagpaa sin Stand ha'.
Faar I for Tobakken Smag,
Bliver det en anden Sag.
Foreløbig siger vi:
„Ryg og rejs I — inden i!“

Fra Kritikens Overdrev.

Politiken:

April 1890.

Den unge, lovende Skuespiller, Hr. Knud Knudsen, har aflagt en glimrende Prøve og blev strax engageret til X-Theatret.

Marts 1893.

— — — Blandt sine unge Kræfter fremhævede Direktøren særligt den unge, lovende Hr. Knud Knudsen og sagde om ham: „Han vil komme til at spille en Rolle“.

December 1894.

Ved det efter Bordet følgende Sold holdt den bekjendte unge Skuespiller, Hr. Knud Knudsen, en meget spirituel og satirisk Tale til sine nærværende intime Bekjendte, blandt hvilke han end ikke skaanede en Medarbejder ved „Politiken“.

April 1895.

Den udmærkede Fremstiller af unge Levemænd, Hr. Knud Knudsen, der 1 flere Aar vil have været i vore Læseres Erindring, afgaar i Aar fra X-Theatret og er engageret til vor største Provinsscene. Her vil man kunne byde ham den Lejlighed, som Sneversyn og Uforstaaen hér har nægtet ham, til at udfolde sine rige Muligheder.

Januar 1896.

— — — Under megen Bifald spillede den talentfulde, unge Skuespiller, Hr. Knud Knudsen, i Pærekjøbing. Man saa' med Undren Levemandens spillende Øjne i ét Stykke forandre sig i næste til den drømmende, melankolske Ynglings. Hr. Knud Knudsen er En af de faa unge, der har Fremtidens Guldæble i sin Turban

Pærekjøbing Amtstidende, samme Maaned:

— — — Forestillingen interesserede ellers ikke; særlig umulig var en Hr. Knudsen fra X-Theatret i København. Hvorfor skal vi stakkels „Provinsianere“ altid trække i Hovedstadens aflagte Klæder?

Tidens Krav, samme Maaned:

Efter sikkert Forlydende agter Skuespiller Knud Knudsen at trække sig tilbage til Privatlivet. Mon?

PUKs **Redaktion og Expedition**
Hovedvagtsgade 1. K.

Abonnement
tegnes samme Steds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.
Mapper til Bladet à 2 Kr.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Blaar!

Til Told- og Brændevinslovenes Rende-
Garn spinder de hver sin lille Ende,
Taalmodig Lüttichau drejer — jamen
Han faar knap Enderne tvundet sammen.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos C. Simonsen, Kjøbenhavn

1897. Søndag den 31. Januar. Nr. 5.

PUK

En sørgelig Konsekvens.

— Ja, Stine, Du laver sandelig saa dejlig Mad, at jeg ku' gifte mig med Dig lige paa Stedet — naar bare det ikke var det forbandede, at saa mister jeg jo dette hersens go'e Madsted.

Et Trøstens Ord.

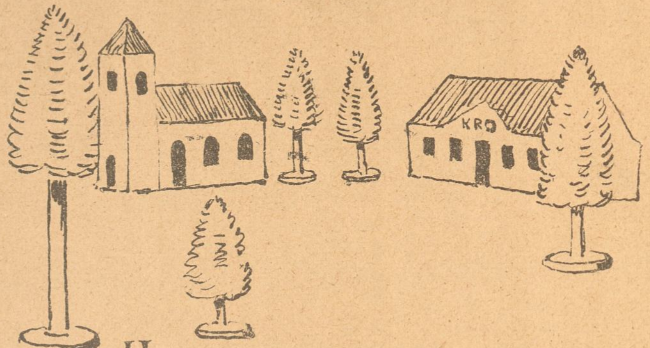

Hvor der var Trængsel forleden Dag
I Borgernes Parlament,
Der stod de Præster saa fromme
Med Øjne mod Himlen vendt;
Og der stod alle Beværterne smaa
Med Øjnene slaaet ned:
De første var himmelgelade,
De sidste svedte og led.

Man talte i Timer, man talte i tre,
Ja maaske i fire endda,
Saa havde de Hyrder fromme
Faaet, hvad de vilde ha'.

Støt vented' Beværterne deres Tur,
Skjønt Tiden faldt dem lidt drøj.
Til sidst de maatte dog vandre
Med bareste Lamperøg.

Se, Glæden lagde en frisk Kulør
Over Præsternes klare Hud;
Det var Beværterne næsten,
Der nu saa elendigst ud.
Det gjorde os ondt for de Stakler smaa,
Thi vil vi dem sige blot:
Fra Mandag til næste Mandag
Endnu kan det blive godt.

I véd, at der er et gammelt Ord
(Spørg Præsterne, spørg Hr. *Moe*):
At gi'er man Vorherre en Kirke,
Faar ogsaa Fanden en Kro.
Velan, nu tror vi, den Sandhed slaar
Ej heller denne Gang Klik,
Men at vore vise Fædre
Vil vide at holde Skik!

Familien Hansens Middagsbord.

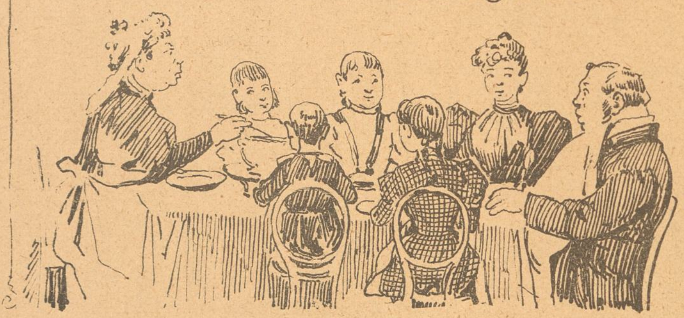

— *Du vil ikke betale en Øre mere!* Naar jeg tænker paa, hvad dine natlige Gilder i Klubben koster os, staar dine Børns forsømte Opdragelse i den mest skrigende Modsætning. — *Har jeg selv opdraget dem!* Vil du maaske bebrejde Moderen, at hun varetager de Pligter, Faderen skændig forsømmer? Nu vil du altsaa nægte Elvira de 24 Kroner om Maaneden og et bedre Instrument, skjønt jeg aldeles ikke forlanger en Stradivarius? — *Hun øver sig altid, naar du skal sove til Middag!* Sig Sandheden, Hansen: du sover, mens din Familie arbejder. Se nu Petersens: hvad gjør de ikke for deres Søn? Han faldt fire Gange til Præliminæreksamen og var paa 3—4 Kontorer bagefter, men han kunde ikke blive til noget, og derfor opdagede de, at han virkelig maatte være Kunstner; og saa var han 3 Aar i Wien og har nu været 4 Aar i Paris, hvor han er lige ved at blive en Berømthed, for han har spillet paa to private Soirées-Sangsanger i Vinter hos Madame Marzipan og gjort forfærdelig Syksæs. Kan du ikke høre, hvor himmelsk din Datter spiller? — *Kattetarme og Kattemusik!* O, at dette store Talent skal sygne hen under en Faders grusomme Uvidenhed! — Dolfemand, min egen Gris, hvorfor skriger du — nej, vil du strax gi' ham hans Kartoffel tilbage, Amalie, dit uartige Pigebarn, man skulde ikke tro, du gik i Frøken Zahle, — — Mand, er du starblind? Har du aldrig hørt Adolf? — *Jo, det ved Gud, han vræler tusinde Gange dagligt!* Heller ikke ham naturligvis! Hør dog, hvor han kan skrige, vidunderligt melodisk som en Nattergalestrube. Der er Millioner i hans Hals, Hansen. Først forleden til Paula Szalit opdagede jeg det endeligt: Adolf er et Vidunderbarn! Allerede i Vuggen gav han de søreste Toner fra sig, og mangen Aften er han krøben ind under Flygelet, naar jeg spillede og glemte at lægge ham i Seng! „Tourné Adolfo Ansenio med Moder og Søster,“ jo, det er det, vi skal. Rundt i alle Evropas Storbyer rejser jeg og Elvira med Vidunderet i 4—5 Aar, og saa kan vi bagefter leve i Herlighed allesammen og sætte ham til at lære noget ordentligt. Og du kan gi' Forretningen op, som du længe har været kjed af, og jeg faar en ny Silkekjole. — — — *Gaar du din Vej, hvis jeg ikke holder op med at vaase?* Er et Forslag til at tjene Penge Vaas? Du, der ikke vil ofre en Øre paa dine Børn, skjønt du ikke behøvede at

gjøre to Skridt for at faa en Extraindtægt. — *Hvadbehager?* Hvorfor meldte du dig ikke til „Mestersangerne“? — Hys, Adolf! — Naar Frederikke Brokmanns Bror, der bare er noget paa et Kontor, kunde gaa hen og komme op og synge som én af Mestersangerne og faa ti Kroner hver Aften for ikke at synge noget alligevel, og det er Gud og hver Mand bekjendt, at de har taget alt, hvad de kunde rave og skrabe i Mol og Dur og Gis, saa kunde du med din Basbaryton godt have gjort dig. Hvor jeg sad og tænkte paa dig, Hansen, i 2den Akt, hvor Simonsen synger denne dejlige Sang: — Gi' ham øjeblikkelig Kartoflen tilbage, Tøs! — for han kunde, ved Gud, ikke andet end det, Sufløren skreg til ham. Naa, det er nok alligevel ham, vi skal takke for, at det kom op en Gang; hvornaar de begyndte at prøve, husker jeg ikke, men det var, før jeg fik Adolf, og der er død 4 Musikere i Kapellet i Mellemtiden, saa de har ogsaa maattet doublere dér. Jeg morede mig ellers godt, det var meget grinagtigt at høre, hvordan det lykkedes Orkestret at slaa alle Sangerne ihjel undtagen Simonsen, for han har jo noget at staa imod med. — Hvis de endda havde ladet Robert Henriques gi' den aarvaagne Natvægter, saa kunde han have læst Kapellet Texten, for det kan han. Frederikke Brokman sad og forstyrrede mig hele Tiden, først sagde hun, at det var ligesaa dejligt som i Bajerrøjt og saa, at Nordal Brun ikke burde have haft violette Buxer, men sorte paa. Hvad Udstyret ellers angaar, kan jeg ikke begribe, hvorfor de trak et skiddent grønt Tæppe for Scenen i 3die Akt med Huller i i Stedet for Mellemtæppet, det var ikke en Gang Billiardklæde. — Ti dog stille, min Dengse! — Tænk, Petersens, der sad i Parterret, og aldeles ikke forstaar sig paa Wagner, klappede hver Gang Musiken lod, som om den vilde holde op — hvad den ikke gjorde i 4 Timer — men det var bare fordi de havde læst Karl Gjellerups 25 Artikler i „Dannebrog“. — Gud fri os! Vil du slaa Drengen i Ansigtet med din Serviet, Hansen! — *Forbandede Skrighals, du ligner din Mor!* Du rører ham ikke, saa længe jeg lever! Dette Barns glimrende Fremtid skal ikke ødelægges med et Slag. — *Smid ham ud!* Hansen, Hansen, kan du høre, der var det høje C! Han var 6 Aar om at faa det frem! Kom med din Moder, Adolf, kom, mit lille Vidunder, min egen Mestersanger.

Paa Kaféen.

— Det var dog en fyrgterlig Ildebrandshistorie fra Christiansborg Slot, Carl Møller leverede forleden i *Dannebrog*.

— Saamænd ja, men det var kjedeligt nok, at Slotsforvalterens Søn gav ham den Straale Zeltnersvand Dagen derpaa.

Jens Husar!

(Frit efter Erik Bøgh.)

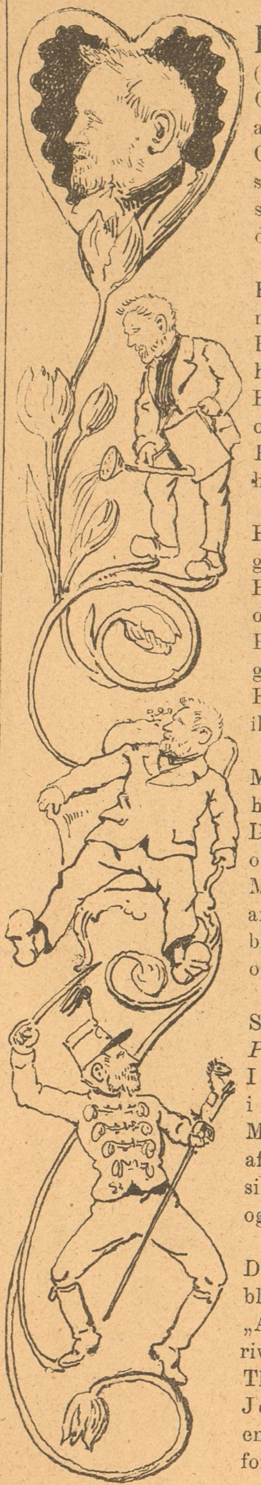

Puk ha'de sig en Kjæreste
(ej mere han ham har).
Og han vil raade Alle fra
at tro paa en Husar!
Og, for at ingen flere
skal falde i hans Garn,
saa vil vi her beskrive ham,
det skændelige Skarn.

Hans Kinder er som Roser
med smaa Smørblomster paa.
Hans Trøje den er rød og
hans Skjæg er ligesaa.
Hans Buxer er saa lyseblaa
og strit er Haarets Dusk.
Hans Halsbind og hans Sjæl er sort,
hans Navn det er Jens Busk!

Han var saa mund- og næverap,
gav ofte Stof til Grin.
Han dyrked' „Taalepaner“,
og han klinked' Postelin.
Hans Mandemod var stort, han vilde
gjerne vove Trøj'n.
Han ha'de kun én Fejl: han kunde
ikke taale Røg'n!

Maaske i Grevens Lænestol
han selv var røget ble'n.
Dér ynded' han at sidde
og gnave sine Ben!
Men, da de Husmænd nægtede
af Kassen ham Kredit,
blev han af Venstres Styrelse
og *Puk* paa Døren smidt.

Skjønt Ukrudt ej forgaar saa let,
Puk tro'de ham dog død.
I flere Aar hans jyske „A“
i Thinget sjældent lød.
Men nyssens vaagnede Husaren
af sin lange Døs,
sin gamle Kaphest han besteg
og slog med Kajen løs.

Da Talen faldt paa Fæstningen,
blev Jens for Alvor vred:
„A wil mæ Hjertens Glæ'e
riwe hele Stadsen ned!“
Thi vogt jer, alle Højremænd,
Jens Busk han vover Trøj'n
endnu en Gang, og saa er det
forbi med Garderhøj'n!

Abracadabra?

— Duvildaveldovelinteslamaj!

Syn for Sagn.

— Tillad mig at spørge Dem, Højstærede, hvilken Livsstilling, De indtager?
— Herregud! Kan De ikke strax se, at jeg er kongelig Embedsmand?

Et nødvendigt — Gode.

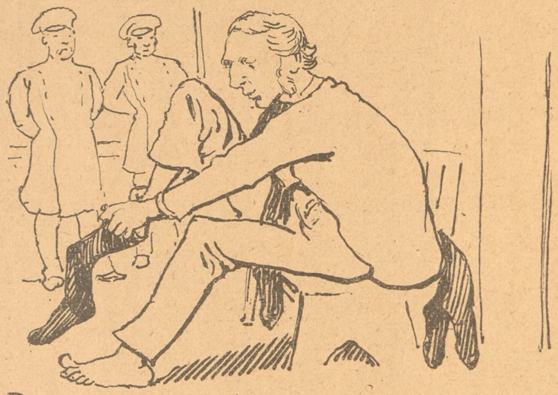

Des værre, det er ikke nogen Hemmelighed,
At Danmarks Rigsdag ofte føler Trang
Til en og anden Udenomsbekvemmelighed.

Des Aarsag høres tidt i Dannevang
Begrædelser fra mangen „Folkekaaren“,
Der stikker Jeremiæ Klagesang.

Endog hos Bluhme flyder Vemodstaaren
Ham ned ad Kinden, mens han drømmer om
At flytte Folkethinget ned i Gaarden.

I Mangel af en myndig „Folkedom“
Han saa sig kun i Stand til at bedrive
En Ønskeseddel, der var yderst from;

Thi, dersom bare Plads man vilde give
Til Køjer, Toilet og Brusebad
Med mer, saa vilde han fornøjet blive.

Nu har man knap saa meget som det Fad,
Hvori Pilatus vasked' sine Hænder,
Den Gang han gjorde „Folkeviljen“ glad.

Og, dersom de malpropre „Folkevenner“
Maa ud til Vælgerne og sæbes ind,
Saa veed vi nok, hvordan den Storvadsk ender.

— I Thinget har han Lov at skifte Sind,
Men, han maa ud imellem Thingets Bude,
Hvis han skal skifte Strømper, stakkels Skind!

Og, vil man tage sig en Lur herude,
Da maa de trætte „Lemmer“ nøjes med
At hvile paa en vis Mands Hovedpude.

Kun Snapsthingssalen er et fredlyst Sted,
Hvor den elskværdige Værtinde plejer
Dem evenpaa Forhandlingens Fortræd.

Men Pladsen er lidt kneben; thi den ejer
Knap nok saa meget Hus- og Albuerum,
At man kan lette Tolden paa sin Bajer.

Nu indser vel et æret Publikum,
At en Forhandlig ikke gaar saa lige,
Saafremt Forhandleren skal ligge krum,

Og derfor kan vi trøstigt forudsige,
At først ved Bluhmes lovende Projekt
Vil Lykkens Sol beskinne Danmarks Rige.

Da vil vor Rigsdag skaffe sig Respekt,
Naar ikke ved en Udgift den sig krymper
Til et Palads med Bad plus Støvleknægt,

Hvor Strømpeskafterne kan skifte Strømper.

Kunst og Kunster.

I Anledning af Kunstnerstriden havde *Puk* forleden en Samtale med den unge Frikunstner *W.*, der i høj Grad klarede hans Begreber om de frie Kunsters Berettigelse til at brede sig paa Stockholmer-Udstillingen.

Puk. Jeg kommer til Dem som den ledende Aand for . . .

W. Ledende! Jeg leder aldrig. Indtrykkene kommer over mig pludselig, naar jeg mindst venter det. Jeg skynder mig da at fæstne dem paa Lærredet.

Puk. De er lykkelig, at De saadan kan gribe Motiverne ud af Luften. Saa har Malerne af den gamle Skole det rigtignok anderledes besværligt; de maa saamænd tidt rejse lange Veje for at hitte derés Indtryk.

W. Indtryk! Tal ikke om Indtryk i Forbindelse med de Gamle. De er Haandværkere — intet andet. De maler Luften blaa, Skoven grøn og Sneen hvid, akkurat som de ser den — er det Kunst?

Puk. Ork nej, blaa Sne, grøn Luft og rød Skov, det er rigtignok anderledes kunstigt.

W. Maler de Portræter, saa følger de slavisk og fantasiløst Modellens Træk og Farve. Er Næsen lige, gjør de den lige, er Huden rød, gjør de den rød.

Puk. Som om man ikke kunde tænke sig en blaa Næse?

W. Maler de Dyrebilleder, saa faar hvert Dyr nøjagtig tildelt det Antal Ben, det skal have, Halen kommer til at sidde pænt, hvor den skal . . . altsammen den rene, slikkede Skikkelighed.

Puk. Og saa er da f. Ex. en Vædder med Fuglevinger eller en Trane med Løvefødder ikke noget utænkeligt Fænomen.

W. Kunstens eneste Formaal er at faa Folk til at tænke.

Puk. Ja, og hvad maa Folk ikke tænke, naar de ser Deres Kunst. Men det taabelige Publikum fordrer bestandig „Sandhed i Kunst“, som om en Mand med en kort Næse ikke netop maatte være glad over at faa en lang.

W. Pokker i Vold med Ligheden, den har intet med Kunsten at gjøre.

Puk. Nej, Friheden er selvfølgelig det eneste, for Broderskabet bliver der jo heller ikke noget af. Det glæder mig derfor, at De vil brede Dem dygtigt i Stockholm, saa Svenskerne kan se, at vort Land er virkeligt — kunstfrit.

Mars-Signaler

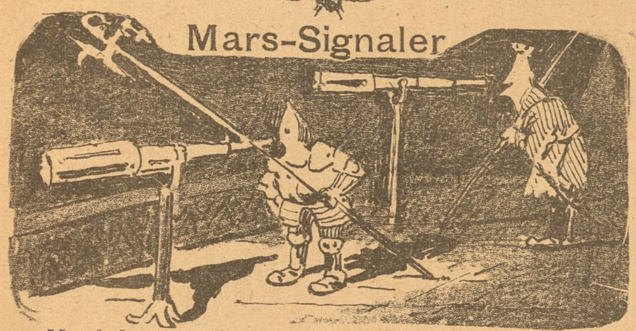

Marsbeboerne vil partout have fat i os. Nu har de i nogle Millioner Aar gaaet og kigget efter Naboplaneten Jorden, og efterhaanden er de blevne rasende nysgjerrige efter at vide, hvad det kan være for Individer, der har gjort sig Jorden underdanig.

Derfor har vore Naboer hist oppe gjennem Aarenes Løb gjort Tegn og underlige Gjerninger. Først kom de med deres Kanaler, og vi hernede forstod strax, at det var noget for os. Disse Kanaler løber igjennem utalte Masser af lærde jordiske Afhandlinger. Og dog er det vist ikke værd at tage dem altfor højtideligt. Det hele kan godt indskrænke sig til, at det er Mars-Agrarerne, der har indført et udvidet Engvandingssystem, og det kan ogsaa være Kielerkanaler for Mars-Flaader, der i den senere Tid skal have befundet sig i en stærk Udvikling. Man skal derfor ikke kritikløst spekulere sig ad Pontoppidan til over disse Kanaler,

Meget værre er det med de Lyssignaler, som Marsmenneskerne i den allerseneste Tid har fundet paa at fyre af. Her er aabenbart noget, som de vil divertere os personlig med. Naar vi nu bare vidste, hvad det var. Det ser nærmest ud til at være en elektrisk Lystelegraf i Lighed med la Cours fra Askov. De vil sige noget, saa meget er sikkert. Men foreløbig kan de kun tre Bogstaver, saa de er jo lidt vanskelige at komme i Tale for os, der kan blære sig med hele syv og tyve.

De tre Bogstaver tilsammentagne danner vel sagtens et Spørgsmaal. Men om hvad?

Spørger de om en ny Konstruktion af Polarballoner, eller er de nysgjerrige efter at faa Tegninger og Overslag til et nyt Raadhus? Mangler de en dreven Instruktør til at sætte „*John Gabriel Borkman*“ i Scene? De har maaske ikke selv nogen Herman Bang. Slikker de sig om Munden efter en Brændevinsskat, eller skal de have et Marsmonument afsløret?

Naa, det er jo haabløst at gjætte, førend de faar anskaffet sig et nogenlunde anstændigt Alfabet; saa kan vi tales nærmere ved.

Indtil videre kan vi kigge efter dem — dog ikke i Vejviseren.

Hr. Hohlenberg.

Hohlenberg fra Barndomsalder
tjente Penge li'som Skidt,
og han er, som man det kalder,
derfor ogsaa naaet vidt.
Alle Folk i Byen her
kjender lidt til Hohlenberg.

Badehuse, Bøger, Sange,
Blade, Aviser, Dit og Dat,
— ja, De véd, de Børn er mange,
som han har i Verden sat!
Alting gik saa dejligt, men
saa kom Asger Karstensen.

Han opdagede, at Hohlenberg, den Rad, paa sin „Saison“
stak om Aaret under Stolen
mindst 3, 4 Tusind Bons,
og fik lært af Hohlenberg,
at der var no'et at hole der.

Nu de slaaes, saa Snavset ryger
begge to om Ørene,
Karstensen ej Flaget stryger,
Hohlenberg er kjørende.
Hillemænd, saa det er Spænd:
Hohlenberg og Karstensen!

Tidens Krav har saa det villet:
én til Død og én til Brød,
hvem der skal betale Gildet,
ligger dybt i Nornens Skjød.
Jeg, der dog er meget dum,
mener, det bli'r Publikum.

PUKs **Redaktion** og **Expedition**
Hovedvagtsgade 1. K.

Abonnement

tegnes samme Steds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.
Mapper til Bladet à 2 Kr.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Don Kleofas.

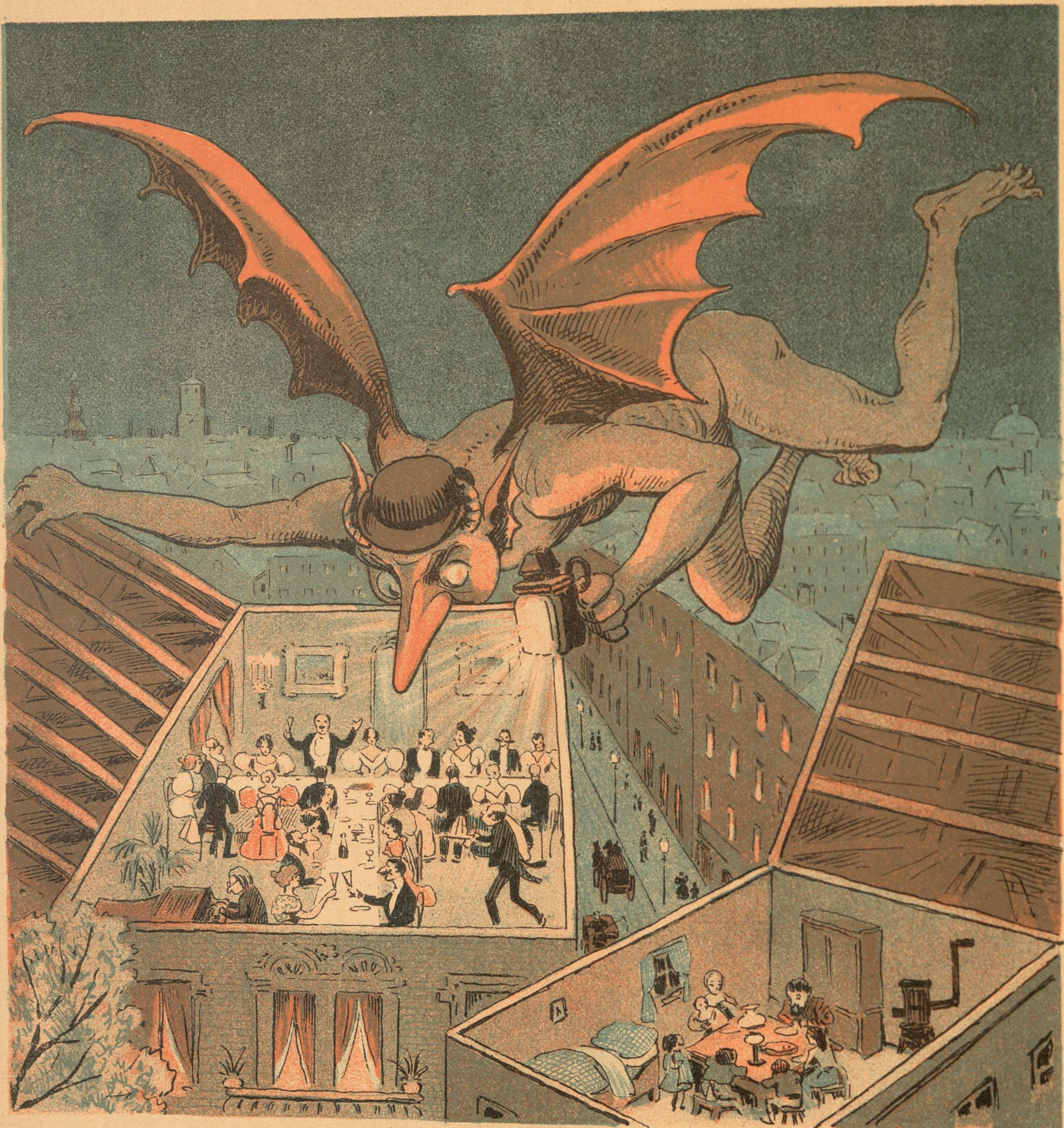

For Rodemesterens Blikke
Kan ingen Privatlivet hegne,
Ham undgaar den fiffigste ikke,
Sin Næse han har alle Vegne.
Om Folk har lidt eller meget for Tanden,
Veed altid Kommunens Haltefanden.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos C. Simonsen, København

1897. Søndag den 7. Februar. Nr. 6.

Februar.

— Aa, jamen se dog, se disse Rækker
du tende Breve med Vintergjækker,
alle fra prægtige, søde smaa Piger,
som i de kjælneste Toner mig siger,
at jeg da virkelig bør, maa og skal
tage dem med paa Karneval.
Bliver det Karen eller Marie?
skjønne Helene, viltre Sofie?
Anna, der gaar i den tragiske Retning?
lille Suzan med den dejlige Fletning?
Hvem skal jeg vælge? Jeg maa jo og skal,
ak, ta'e dem alle paa Karneval!

— Bedste, hvis nu Du lod være at vælge!
tro mig, Du kunde i Nydelser svælge.
Gjør blot som jeg, gaa alene paa Ballet,
saa kan Du uden at tænke paa Tallet
spise de Retter, Du vil:
Soupe à la Windsor, Roastbeef med Spinat,
stegte Fasaner (Kompot af Tomat),
Postej med Østers, Kabliau — Vol-au-vent,
Brissel paneret kan ogsaa gaa an.
Jo, Du kan more Dig godt — notabene:
gaa der alene!

Retfærdig Fordeling.

Det var Hs. Excellence Lüttichau,
Han drog til Things med sine prima Varer,
Blandt hvilke var en nyfødt Skattelov
Til Bedste for vort Fædrelands Agrarer,
Der tjener altfor lidt paa deres Plov
Og kun med Møje deres Skatter klarer,
Men som til bedre Tider ser Signaler,
Naar bare Kjøbenhavnerne betaler.

Den stakkels, haardt betrængte Landbostand
Har haft det drøjt nok med at bjerge Føden:
Med Centrifuger og af Mælkevand
Skal ingen stakkels Djævel skumme Fløden.
Selv om han tærsker Langhalm ufortrøden,
Er Loen tornestrøet nok for sand,
Men nu han danse skal paa Rosendahler,
Naar bare Kjøbenhavnerne betaler.

Om den Reform har Stadil Christensen
Bevidnet, at vor Landbostand den gavner,
Thi Landets Kjerne stikker dog i den,
Imens en Kjøbstadsboer og Kjøbenhavner
Med Rette bør betragtes som dets Avner,
Hvis Aarsag han og andre „Tillidsmænd"
Som en retfærdig Skat den anbefaler,
Naar bare Kjøbenhavnerne betaler.

Vel syntes Scharling nok, at der var Maade
Med den Retfærdighed i Lovens Tanker,
At Aktier for en dobbelt Skat man flaaede
Til Trøst for Runkelroer og Humleranker,
At *Landet* høster, hvor det ikke saaede,
Mens Kjøbenhavn i Ladegaarden sanker;
Men sligt generer ingen Radikaler,
Naar bare Kjøbenhavnerne betaler.

— Dog, Kjøbenhavnerne bør ikke mukke!
Som en Slags Trøst et Told-Projekt de fik,
Hvorved endog Hr. Køedts Gardinfabrik
Kan ikke holde Stand, men kjønt maa lukke;
Saa kan de Arbejdsløse Frugten plukke
Af Statens nye Fremskridtspolitik,
Der lindrer kjærligt selv en Husmands Kvaler,
Naar bare Kjøbenhavnerne betaler.

Kancelliraadens dramatiske Betragtninger.

Se saa, gamle Ven, nu sidder vi paa vor egen Knejpe igjen, akkurat li'som i gamle Dage. Ok ja, at vi netop skulde træffes strax! Jeg har skam været hel melankolsk i de 8 Dage, jeg har boet her i Byen. Det er ikke saadan at komme til Hovedstaden efter 37 Aar — saa længe har jeg været i Molkjøbing. Humøret har været saa snavs, at jeg næsten skulde tro, at det ogsaa var kommet paa Pensjon. Nej, vi blir gamle, Hansen, forbistret gamle; vi Pebersvende maa tage til Takke med Wein und Gesang. Wein, det tar jeg mig her, og Gesang — — ser du, det var netop det jeg vilde sige dig: det er ellers min eneste Fornøjelse.

I Søndags Formiddags sad jeg just og drak Romtoddy, for jeg var saa melankolsk, og nippede og nippede et Par Timer, indtil jeg sagde til mig selv: „Du maa kvikkes op Frederik, denne her gaar ikke i Længden!" Og saa gik jeg ud paa Dagmar og saa „Ludvig d. 11te".

Nu véd Du jo nok, Hansen, at jeg ovre i Molkjøbing egentlig var den, der skabte det dramatiske Liv og Røre, som førte til Stiftelsen af „Den dramatiske Broderlighed", og at jeg i 17 Aar stod i Spidsen for den, indtil Kammersanger Simonsens Turné kom til Molkjøbing og slog Interessen hos Borgerne ihjel. Nu har jeg besluttet at vie hele min Tid til at gøre mine smaa Betragtninger over Theatret her i Byen, og i Fredags var jeg som sagt i Dagmar.

„Ludvig d. 11te" er et rigtig hyggeligt Stykke efter den gamle Manér med spændende Scener, der forbereder en Mængde Menneskers Død i femte Akt; men jeg synes alligevel ikke, det var saa godt som „De syv Falddøre", vi spillede i Molkjøbing 1868. Lindstrøm har de ikke været gode ved i Aviserne, men jeg synes nu alligevel, at det var godt gjort, at han kunde holde ud at vride og vende sig og skjælve og ryste i $3^1/_2$ Time; det kunde Winsløw vist

ikke, saa Lindstrøm kunde for saa vidt ogsaa godt have Lov til at gaa hjem og lægge sig; men det gjør han ikke. Publikum var rent fjollet, jeg véd ikke hvorfor, men hver Gang Lindstrøm var allerbedst, grinte de. Da Ludvig efter en høj og vist meget vanskelig Dødsrallen rullede sig paa et Liljetæppe, hulkede og snøftede de i den ene Ende af Theatret, mens de fniste og rømmede sig i den anden. — Frøken Blad gik om og lo i de fire første Akter; jeg troede først, at det var til en Bekendt i Theatret, men i femte Akt forstod jeg, at det var for at skjule sin Angst over det frygtelige Fald, hun skulde til. Den Aften kom hun godt fra det, men det var slemt nok at se, som hun faldt, lige saa lang hun var. Den Dame, der sad ved Siden af mig, tabte sin Kikkert, saadan rystede det i Huset, og raabte ganske højt: „Gud, stødte De Dem?“

Saa var jeg til „John Gabriel“ i Søndags og var meget spændt, da jeg aldrig har set Ibsen før, og de sagde, at Bjørnson er den gamle Jon. Det er nu ikke smukt af Ibsen, hvis det var sandt, men det er nok Ibsen selv. Det er storartet gjort, at han kan lave en Handling, der kun foregaar i tre Timer, og som man ser paa i halvfjerde. Men det var nu voveligt af Peter Hansen at spille et Stykke, der kom for kun halvanden Maaned siden; men naar man tænker paa „Mestersangernes“ 8 Aar, maa man sige, at Maskineriet gik godt i Ibsen, baade Gaardspladsen med Snefoget og Højen med det udgaaede Træ og Ishaanden. Og at man ikke forstaar Ibsen, begriber jeg ikke. Jeg var strax med, da Emil i sidste Akt sagde, at han saa' de utallige Guldaarer inde i Bjærgene, der strakte deres Fingre ud mod ham. Den stakkels Mand, han havde lavet meget godt i sine unge Dage, men saa gik det helt i Stykker for ham, fordi han kun gik ud paa at tjene og tjene og skrabe sammen, hver Gang han arbejdede.

Peter Ludvigsen siger i „Politiken“, at man ikke maa læse Ibsen, førend man ser ham; kunde man bare lade være at læse Peter Ludvigsen, naar man har set et Stykke, for man vil dog gjerne have en Mening ud af det for sig selv.

Om Fru Ekhardt er der sagt saa meget, at jeg kun skal fremhæve Slutningen af første Akt, hvor hun falder om paa Gulvet og vred sig; jeg troede først, at det var hendes Kjole, der hang fast i et Søm, men siden opdagede jeg, at det var af Nervøsitet over den syge Ulv, der gik op og ned oven paa over Hovedet af hende. Om Olaf siger Svend Mikkelsen i „Tidens Krav“, at han var ypperlig, særlig som overkjørt i sidste Akt, men Peter Ludvigsen siger, at han var mislykket, særlig i sidste Akt, saa om ham tør jeg ikke udtale mig bestemt, mens jeg dog lagde Mærke til, at Emil gik og glippede med Øjnene, fordi han havde været inde i Salen saa længe. Fru Emma Nielsen havde en rød Dragt paa med en graa Kaabe og en grøn Hat, saa hun kunde sagtens faa lille Guldbrandsen ud af Rollen, hvad han nu ikke var hele Tiden, skjønt jeg synes, at den Rolle laa bedre for Ferdinand Piper i Molkjøbing.

Alt i alt var det en gribende Aften, og jeg fik mig en dejlig rød Bøf bagefter hos à Porta. Skaal, Hansen, og hils din Kone og Børnene.

Et zoologisk Rejsegilde.

I Haven skulde være Gilde,
alt hos den gamle Rich,
og vi beskrive ville,
hvordan det Gilde gik.
Paa Tænderne han følte
først Løven, saa den brølte.
Den frygted' vist, den Løvetand
var paa Rich's Mølle Vand.

De danske Hundes Tuden
var ganske kjøn Musik.
En Næsebjørn paa Snuden
af Næsehornet fik!
En tem'lig snavset Bøffel
af Ørnen fik en Røffel.
Med Vand den maatte ha'e en Tørn
af Havens Vaskebjørn!

Et Pungdyr maatte punge
med Syle ud til Skum.
Giraffen rakte Tunge,
en Dromedar var dum.
Den Isbjørn savned Helsen,
den havde — Dyr i Pelsen!
En Abe blev i Arbejd' sat:
de Smaadyr at faa fat!

To Bjørne, gamle Fyre,
for Resten havde ondt
ved en Kamel at tyre;
Et Asen rendte rundt.
Tre Men'skeaber grinte
af en Pingvin, som hvinte.
Den Lama fik det vist for hedt,
den spyttede saa fedt!

Saa kom en Slange (Kvæler-),
den havde Boa paa.
En Ræv, saa' Rygtet mæler,
ku' ej la' Hønen gaa.
Paa Ryggen af en Rallik
af Zebra red en Allik.
En Flodhest og en Krokodil'
forsøgte sig i Reel!

Og Stimlen saare voxed',
thi nu kom Festens Clou:
da Elefanten boxed'
alt med den Kænguru.
Et Murmel- og et Bæltedyr
højt af Glæde vrælte,
mens Sælen med Orang-Utangen
dansede Kaukan!

For døve Øren.

— Indremissionæren: — Der gaar nu En, som er paa Vejen til Himmerig.
— Bondemanden: — No hinner — Sessel Mari'? A mint æggenli', te hun vild' op te æ Høker!

En Kunstkender.

— Du, Stoffer, hva' ka' det være for en Figur?
— Ka' Du inte begrive det, dit Fjols, det er natyrligvis Golliver hos Lilleputterne,

Jammer.

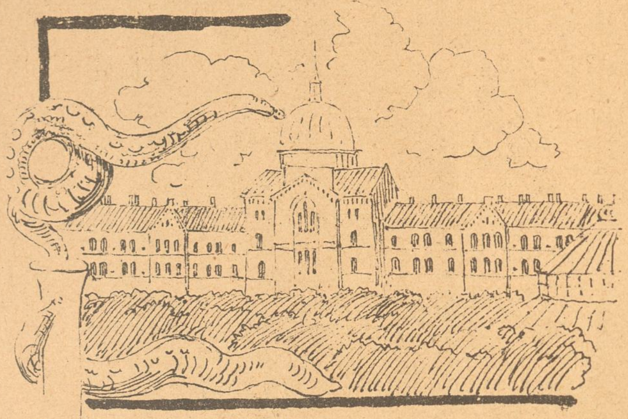

Iglen han er et blodtørstigt Dyr,
Bider, hvor man ham sætter.
Gud fri os vel for et Eventyr
Som det, vi her beretter —
Om en Professor, som havde krænket
Saadan en Igle, som han havde lænket,
Og som herefter
Af alle Kræfter
Var den stakkels Mand paa Nakken.

Den Gang, da Iglen Friheden fik,
Takked' han ej for samme,
Lurede kun fra det Øjeblik
Paa, hvor han skulde ramme.
Alle hans Tanker derpaa kun ruge,
Hvordan han rigtig Manden skulde suge
Blodet af Livet,
For det var givet
Iglen var s'gu gal i — Ho'det.

Iglen nu vandred' paa sine Ben
Rundt med sin Martyr-Glorie,
Traf endelig en ubekjendt En,
Som fik hans Livs Historie,
Og i hvis Hjerte Medynken rør' sig,
Da han jo ser, Historien kan gjør' sig,
Naar blot han faar sig
Frihed — forstaar sig —
Til at sætte Kraft paa Suppen.

Det kan nok være, der blev Halløj
Rundt om i hele Pressen:
Alt, hvad der bare lugter af Føj!,
Er jo gefundenes Fressen.
Iglen, den gamle, lo, saa det klukked',
Dog var hans Harme ingenlunde slukket:
„Lidelsesfæller,
Herom det gjælder,
Koste, hvad det saa vil koste!"

Fællerne fik han (det er jo nemt,
Naar blot man kan betale);
Hurtig i Pressen fik han dem klemt
For hver et Gran Skandale.
Negrene fik Momenterne varme,
Kilte saa paa med Hoved', Ben og Arme,
Vildt dem opflammer
Al denne Jammer —
Selv om Fakta var — lidt gale!

I Stavens Tegn.

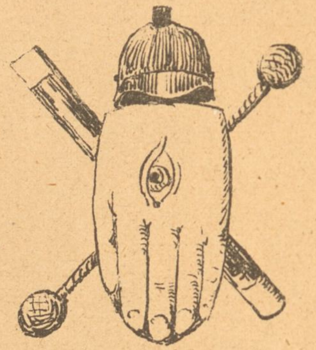

— Hør Du, jeg har tit spekuleret paa, hvad Ordenspolitiet egentlig er for et Politi. Kunde Du forklare mig det?

— Det er naturligvis det Politi, som skal passe paa Ordenen. I daglig Tale siger man ellers Gadebetjente.

— Naa, det er dem med Hjælmene.

— Og Stavene, ja. Hele deres vidtrækkende Samfundsbetydning er koncentreret i disse Stave; dem er det, der opretholder Ordenen og faar Folk til at passere Gaden, naar en fuld Mand gjør social Revolution.

— Ja, det er altsammen meget godt. Men hvordan kan det saa være, at Betjentene ikke søger Politivedtægtens Bestemmelser gjennemførte. Som nu f. Ex. den, om at Husejerne i glat Føre skal bestrø Fortovene med Sand, Aske, Savsmuld eller deslige. Det sker jo hver Dag, at Folk falder og brækker baade Arme og Ben, fordi der paa Fortovene ikke findes saa meget som en Smule „deslige".

— Naa ja, man kan jo ikke baade være her og der og Pryglemester tillige. Hovedsagen er, at Politibetjentene faar Lejlighed til at røre Armene.

— Og Stavene.

— Ja vel! men det sker jo ogsaa, at de slaar flade. Hvis en Mand, som ingen Ting har gjort, ikke godvillig lader sig transportere til Stationen, saa er en flad paa sin Plads. Naar han ikke vil høre, saa maa han føle.

— Og, naar han har følt, kan han ikke høre!

Midtpunktflyende.

Modsætningerne mødes! Hvem skulde have troet, at Agrarerne og Herman Bang nogensinde kunde finde hinanden? Ikke desto mindre arbejder de nu begge mod det samme Maal: Væk med Kjøbenhavn som Landets Centrum. Det er en Slags Galskab, som man hos Agrarerne passende kunde kalde: Centrifugalskab, og hos Herman Bang: Ex-Centricitet.

Lavrbær.

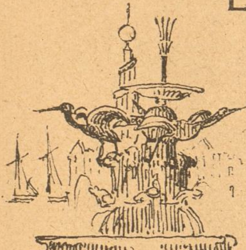

Da *Puk* havde læst om Generalforsamlingen i „Kjøbenhavns Forskjønnelsesforening" og om Aarets glimrende Resultater, begav han sig, opfyldt af en brændende Taknemmelighed, hen til Formanden for at komplimentere ham.

Puk. Hr. Formand, min bedste Tak for deres energiske Virksomhed.

Formand. Aa, jeg be'r, vore Kræfter er jo endnu kun spirende.

Puk. Spirene! rigtig — ogsaa paa dct Omraade er De vor Frelser. Og hvilke Perspektiver, hvilke Udsigter De opruller for os.

Fmd. Naa ja, naar Bethelskibet en Gang med Guds Hjælp bliver fjernet, vil Udsigten jo blive betydelig bedre.

Puk. Og Tak for alle Deres Løfter, de er storartede.

Fmd. Ja, jeg haaber ikke, vi skal forløfte os.

Puk. Der er nu Kjøbmagergade . . .

Fmd. Ja, der skal ingen smalle Steder være.

Puk. Og Slotsruinen . . .

Fmd. Den haaber jeg en Gang vil blive vor Ruin.

Puk. Men, naar De kiler paa som hidtil, tror De saa ikke, Byen vil blive for skjøn?

Fmd. Det er just vort Formaal, derfor hedder vi Forskjønnelsesforeningen. Jeg haaber dog, Byen paaskjønner os.

Puk. Kjære Hr. Formand, enhver, der ser Byen, vil uvilkaarlig udbryde: „Hvor har den Forening dog — gjort Gavn!" Farvel og endnu en Gang Tak!

„Puk"s elektriske Ringrute.

Hr. Premierløjtnant Jürckmann! Det er en mærkværdig Naivetet hos Dem at tro, at De har en vis Hævdseller Førstehaandsret til en Ringrute med elektriske Vogne paa Frederiksberg og her i Byen. I en Tid, hvor Folk, der intet andet har at gjøre eller tænke paa, alle som én pusle lidt med Sporvogne med eller uden Heste, Ringbaner og Privatbanker og deslige, kan De vel nok begribe, at „Puk" har villet have et Ord med og muligvis et lille Ben. Vi har ganske rigtigt for længe siden ladet en særdeles sagkyndig Mand udarbejde vor „Elektriske Ringrute" og indsendt den til Magistraten. Her sér De Skelettet af den! Naar De har læst den, vil De indrømme, at baade Klogskabshensyn og Kollegialitet byder Dem at trække Dem tilbage til det (desværre saa ofte angrebne) private Liv.

1ste Halvdel.

Vognmagergade — Regnegade og Løngangsstræde — Kompagnistræde — Enighedsvej — Møntergade — Godthaabsvej og Forhaabningsholms Allé — Fortunstræde — Rolighedsvej og Farimagsgade — Sølvgade — Viktoriagade!

2den Halvdel.

Dyrkjøb! — ned ad Baggesensgade — Sværtegade, Rævegade og Snaregade — Skvaldergade — Stormgade — Vestre Fængsel — Ladegaardsvej — Amarikavej — — — — — Sagasvej!

Ikke sandt, al Konkurrence er umulig! Thi her er i Virkeligheden funden den eneste naturlige Vej for et moderne Aktieselskab!

Rejsen til Kina.

(Visen om Babylon.)

I de gode, gamle Tider
havde vi et asiatisk Kompagni;
det forsvandt, og Hand'len glider
stadig ned ad Bakke — ja, hvor ender vi?
Paa hver en Vej de store Riger
lagde os Stene én for én;
Tak derfor dem, der for Tiden siger:
„Vi maa reducere disse Flintensten!"

The og Ris, Tobak og Sago,
Nellik, Kardemomme, Teak og Elfentand
føre skal vor Superkago
hjem og sælge billigt til den danske Mand.
Kina til Gengjæld vi forærer
Oxer og Ost og en Bøgegren,
— og, ta'r han Indre-Missionærer,
har vi reduceret vore Flintensten!.

Rigdom, mer' end nogen aner,
Skibe, der — omtrent — gjør vores Frihavn fuld,
Havets danske, stolte Svaner
smykke skal i Dammen, overfyldt med Guld,
Velstand til By og Landbrugsavling,
— spørg „Politiken"; den Sag er ren:
alt vil vi faa! — for endnu har Cawling
aldrig reduceret sine Flintensten!

PUKs **Redaktion og Expedition**
Hovedvagtsgade 1. K.

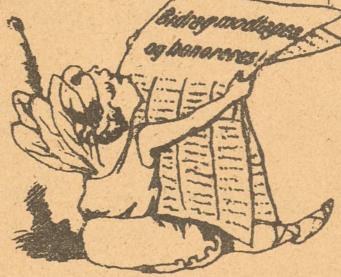

Abonnement

tegnes samme Steds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.

Bladets Abonnenter

faa, saa langt Oplaget rækker. Aargangene 1893—95 incl. for **halv Pris.**

Indbinding pr. Aargang i det komponerede Bind 3 Kr. Løse Bind à 2 Kr., Mapper à 2 Kr.

Kan bestilles gjennem enhver Boghandel og i Hovedexpeditionen.

Titel- og Indholdsfortegnelse for 1896
er nu omsendt til samtlige Abonnenter.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Sidste Akt?

Er snart paa sin syge Reklamejagt
Den gamle selv naaet til sidste Akt?
Eller faar vi ad Aare en ny Tragedie,
Som skræmmer Folk fra at gaa paa Komedie?

Udgiver og Redaktør Angelo Haase.
Trykt hos C. Simonsen, Kjøbenhavn

1897. Søndag den 14. Februar. Nr. 7.

Et rart Raad.

— Jeg tror, at de Støvler er for smaa.
— Det er nu ikke saa meget, men jeg vil dog raade Frøkenen til ikke at tage dem paa, før De har gaaet med dem et Par Dage.

Urolige Tider.

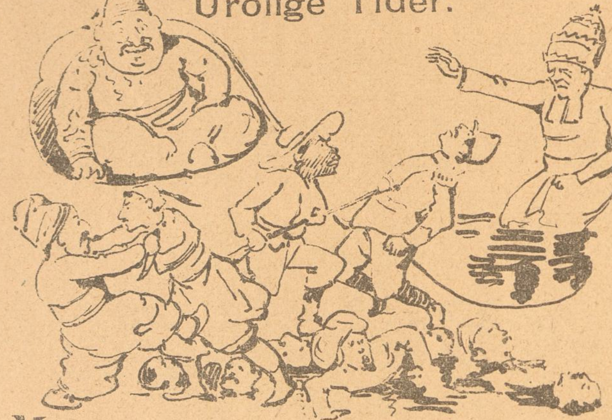

Mens Isen stopper til Søs Trafikken
Og lægger Kapsun paa de stridige Vande,
Saa gjør man Halløj med Borgermusikken
Til Gjengjæld rundt i diverse Lande.
Endskjøndt her er koldt Vand nok at faa,
I Blodet vil Folk dog ikke det slaa,
Nej, Tyrker og Grækere, Danske og Vælske
Er, mildest talt, hvad man kalder rebelske.

I Stambul Alverdens Excellenser
Den høje Port bombarderer med Noter;
Samtidig erfarer den stakkels Kretenser,
At Tyrken har ogsaa Reform-Idioter,
Reformerne her er skam ingen Spøg,
Thi Stad efter Stad gaar op i Røg,
Og først naar Brandkassen er gaaet fløjten,
Saa kommer de fremmede Flaader med Sprøjten.

Selv hist, hvor Citronen voxer og Pinien,
Studenterne glubsk efter Laurbær hige
Og søger Revanche for Abessinien
Paa Gaderne som Herrer i Aandernes Rige.
Den „Petersen", de har Sønden for Po,
Kan ikke dem faa til at ta'e det med Ro,
For — lig von Thyhoe blandt Hyperboræerne —
Han i Studenterblod vader til Knæerne.

Paa Højden af Hamborgs Havnegade
Blev Landefreden ryddet af Vejen,
I Stedet for fromt at lokke og lade
Gav broderligt Folk hverandre paa Kajen.
Baa Kuba det sløjt med Tobaksavlen gaar,
Her dyrkes det Snus kun, som Spanien faar,
Og hist, hvor man laver Manilla-Cerutter,
Paa Skraa-Planer sagtens Forretningen slutter.

Dog oppe i Hjørring gik livligst Dansen
Og Revolutionen triumfered',
Thi her fik Vensyssels „hellige" Hansen
Sit Verdens-Missionshus totalt spoleret.
Kun i vort Folkethings indre Mission
Af Fredens Engle en hel Legion
De mødige Udvalgslemmer forysner
Med Barrikader af — bløde Dyner.

Fra Læredrengemødet i Aarhus.

De fredelige og adstadige Aarhusianere, der i Onsdags Aftes efter hæderlig tilendebragt Dagsarbejde kom i Nærheden af Festlokalet „*Enigheden*", spurgte forbavsede hinanden, hvad al det Rend i Gaden havde at sige. Det var Læredrengene, der i hundredevis jollede til Møde, indbudte af Journalist Sabro. Ti, tolv ad Gangen susede efter hinanden nedad Glidebanerne paa Rendestenene, nogle Skomagerdrenge dunkede hinanden i Hovedet med Skaftestøvler, mens en større Klump trampede midt ud ad Gaden under Akkompagnementet: Hæng i, hæng i, hæng bare i, Soci-aldemokrati! Ovre i en Port forsøgtes der at tænde Cigarstumper hos en lykkelig Indehaver af Svovlstikker. Alt syntes at være Liv og Lystighed, ingen lod til at tænke paa det alvorlige; der ventede i „*Enigheden*". Og dog blev Diskussionen ligefrem voxen, og Læredrengene næsten ligesaa alvorlige og fornuftige som Sabro selv.

Skomagerlærling Petersen modtog Valg til Dirigent og forespurgte, efter at have indskærpet ikke at pibe i Fingre, Nøgler eller deslige, hvad det var for et Emne, der stod paa Dagsordenen.

Journalist Sabro havde den Ære paa Forsamlingens Vegne at oplyse, at det drejede sig om Læredrengenes Tilslutning til Lasalles og Marxs almenkendte Socialfilosofi. (Forsaml.: „Den længe leve!!")

Skomagerdreng Lømmerup: „Ingen Vaklen, ingen skjæve Hæle, lige udad paa Tæerne! Det kan ikke hjælpe at bagflikke paa Samfundet, selv den bedste Blankesværte kan ikke skjule, at det er slidt rævcrødt. Væk med Sinkerne! Der bliver først Gang i Støvlerne, naar den forsaalede Overklasse og Mestrene faar én paa Snuden. Jeg er Sjosjalist helt op af Skafterne!"

Skrædderdreng Forsicht: „Skomager, bliv ved din Læst! Man skal ikke skridte for stærkt ud, for saa revner snart det hele! Nej lappe og bøde, ikke sætte alle Kludene til strax! Bær Kappen paa begge Skuldrene, sé Samfundet efter i Sømmene og brug Knappenaale mod Modstanderne, sé det er Traaden i hele den store Kamp for Tilskærelsen!" (Levende Uro, Taleren sættes udenfor).

Smørdreng Farvesen (Otto Mønsteds Fabrik): „Sej du tapre Skrædder, der ryster i Buxerne, se at holde Bøtte! (Dirigenten ringer: Ophør med det smørrede Smil!) I vor Kamp skal der bruges de guleste Farver. Loven tillader, og jeg siger: hvorlænge skal jeg nøjes med skrabet Margarine paa Brødet?"

Gadedreng Hansen: „Hold Kjæft! Det er lige fedt!"

Bogtrykkerdreng Antonius: „Ingen skal beskylde mig for at være Bourgeois eller oversé Tidens Tryk, Kompres og Fraktur, jeg skal være den første, der raaber Victoria, naar Presset lægges paa de Rige. Og alle mine Kammerater skal vise Jer, at vi er nogle rigtig raske Guttenbergere! Naadadada!"

Dirigenten raader til at holde sig til Sagen, og der diskuteres derefter i en Time om Bajersk Øl, Akvavit, Morgenkaffe, Sæbe, Vand, Børste og andre af de Ting, Læredrenge daarligt kan, men ofte dog undværer.

Pottemagerlærling Ludvigsen: „Lad nu den Potte være ude og tænk paa Kone og Børn; slut Jer til Socialdemokratiet (Hør), saa glemmer I at lade Krukken gaa til Vands paa Kroen (Hys!). Konen bliver glad og Fadet fuldt. Og naar I dør, saa lad Jer brænde og læg det nedbrudte Lér i en Urne, paa en Hylde skal alt vort jo alligevel!"

Børstenbinderdreng Struth: „Det er godt nok med Kone og Børn, førend vi har dem. Men hvis hun bliver en Skruppe, saa fik vi alligevel graa Haar i Hovedet og blev en Børste, som Politibetjenten med den røde Næse dernede i Krogen!" (Uro).

Journalist Sabroe springer op og kalder til Orden (Larm), Gadedreng Hansen raaber: „Kjæft! Du er ikke et Haar bedre!" (Piften, Dirigenten ringer fortvivlet, Skomagerdrengen kaster en Filtsaal efter ham, Skrædderen en Sax, Smørdrengen en Margarinekugle; Politiet gjør svære Miner).

Journalist Sabroe: Længe leve Socialdemokratiet, længe leve Frihed, Lighed og — — — (Gadedreng Hansen har sendt en udtygget Papirskugle af „Social-demokraten" op efter ham) — — og Mødet er hævet!"

Snapsen.

Om Skatterne akavet falder
Rundt om i de tusinde Hjem —
I Snapsthingets hellige Haller
Retter man ikke paa dem.

Regjeringen kan probere
At reformere saa tit, den vil —
Snapsen vil dog dominere,
Naar først det kommer dertil.

Heller af fremmede Hære
Man saa vort Land faa Klaps,
End at man skulde beskære
Den fattige Mand'ses Snaps

Enden paa Tragedien.

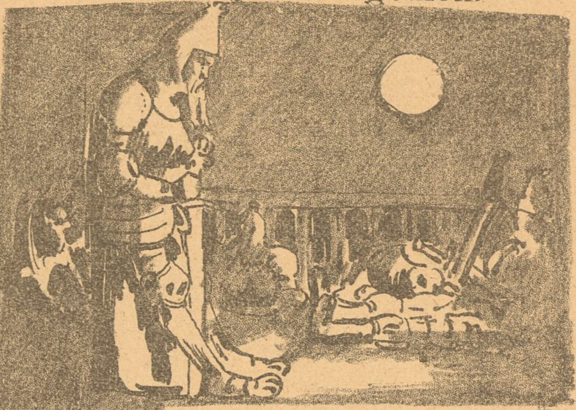

Alt Maanens sølverklare Skær
Staar over *Dagmars* Tinde,
Langs Harnisker og blanke Sværd
Dens hulde Straaler rinde.
Der er mindst for en Million,
En svær, en morderlig Portion,
— Ha! Hører I derinde?

Der dirrer frem en sælsom Lyd
Som Klinger, naar de hugger,
Den Lyd, der er den Boldes Fryd,
Naar han i Døden bukker.
Og Skyggen hist i Maanens Flod!
Est du af Kød, est du af Blod!?
Jovist, thi højt den sukker.

Saa mager, lang den staar mod Væg
Og hviler sine Bene
Og stryger tungt sit lange Skæg,
Sørgmodig, bleg, alene.
De hvide Fingre taareløst
Beføler Sværd og Harniskbryst:
„Farvel, o Melpomene!"

„Thi Riis maa lægge ned sit Sværd
Med Lavrbærsmil paa Læben,
Han ved det, ja, at al hans Færd
Blev tavs og maalløs Stræben.
Nu giver Borg og Svende han
Fru Odas billedskjønne Mand,
— Farvel da, Staal og Dræben!"

„Hver Midjenat jeg vandre vil
Til dette Pulterkammer,
Naar Maanen tænder Staalets Ild,
Jeg leger med dets Flammer!
Her har jeg Fred, naar andre skænd's,
Her vil jeg lukke Øjet mens
Jeg: Oehlenschlæger! stammer!"

En vantro Thomas.

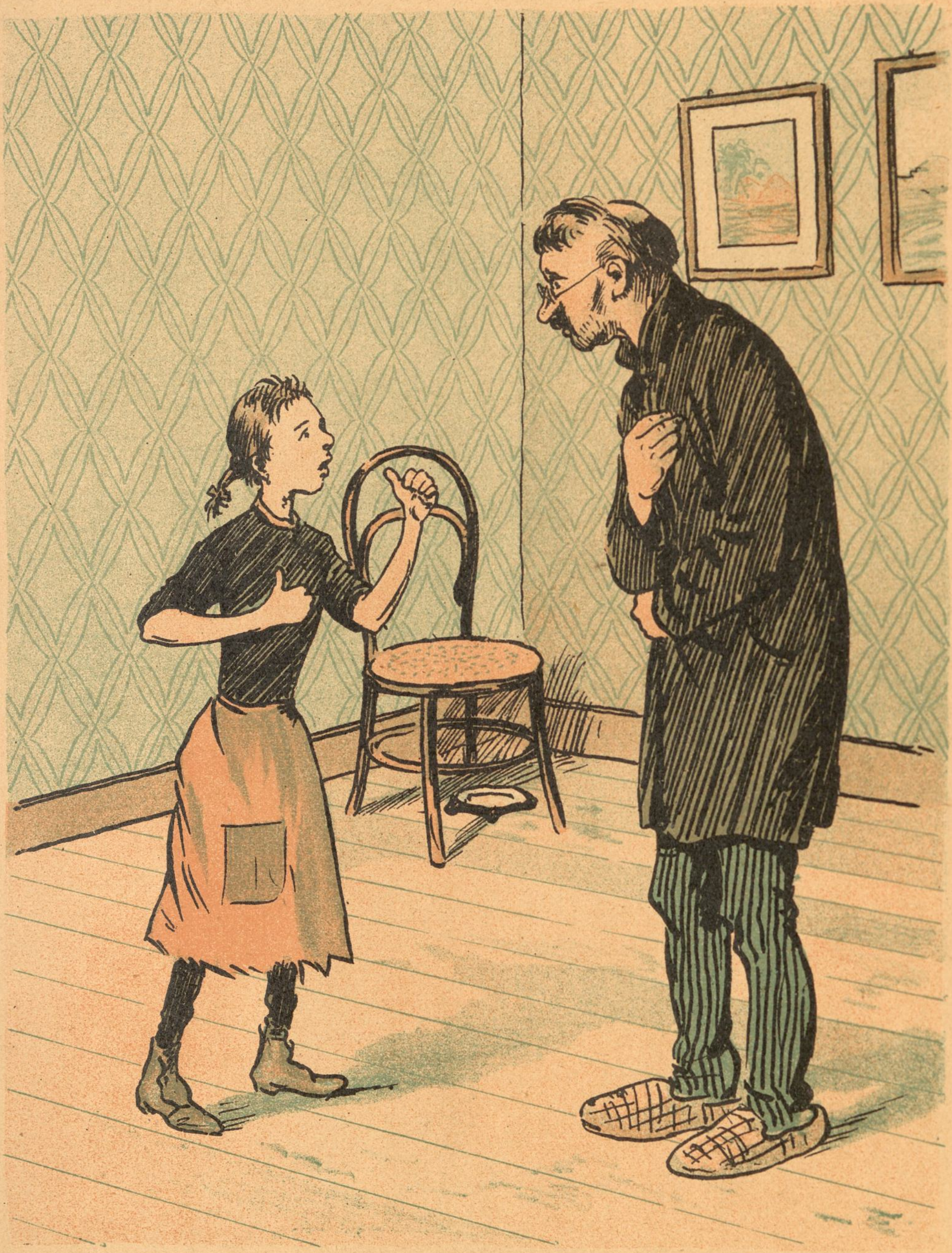

— Der er den Herre igjen med den Regning.

— Jeg har jo sagt, Du skulde sige til ham, at jeg pludselig afgik ved Døden for en Time siden.

— Det sagde jeg ogsaa, men Herren siger, at han gjerne ønskede en Samtale med Liget.

Pupulær Kirkehistorie.

— Naa, lille Ida, hvad véd Du saa om Martin Luther?
— Det var et Redskab, som Vorherre brugte til at rense Kirken med.

For en Ordens Skyld?

Hvorfor svulmer hver en ægte
  Tyskers Heltebryst
Højt af Harme, naar han hører
  Sønderjydens Røst?
Hvorfor lyder dog hans Klage
  For hver lille Sang,
Der saa højst uskyldig synges,
  Kun lidt dansk af Klang?

Hvorfor maa ej Sønderjyden
  Mere synge frit?
Hvorfor maa hans Blik ej skue
  Flaget, rødt og hvidt?
Hvem „ophidser“ han med Kvad om
  Holger Danskes Færd?
Hvilken Fare rummer Sangen
  Om „det Regnevejr?“

Skjælver Tyskland i sin Grundvold
  For „Kong Christian?“
Kan ej Tysken taale høre
  At „der er et Land?“
Rokkes der for Alvor ved
  Den dyre Verdensfred
Ved de første Strofer af
  „Dengang jeg drog afsted!“?

Mon den musikalske Kejser
  Frygter Sangens Magt?
Er det derfor Bismarcks Søn skal
  Være Grænsevagt?
Er det derfor han forfølger
  Grumt hver Journalist?
Mon han frygter, der sig dølger
  I hvert Ord en Gnist?

Mon han frygter for at miste
  Hvad han aldrig vandt,
Hvad i Snese Aar forgæves
  Han med Lænker bandt?
Mon Samvittighedens Mare
  Piner som en Byld?
Eller er det hele bare
  For — en Ordens Skyld?

Puk drømmer.

„Atter et nyt Projekt,“ gabede *Puk*, medens han nød sin Eftermiddags-Siesta i Lænestolen. Træt lagde han Avisen bort og inde i hans Hjerne snurrede utallige Luftbaner, underjordiske Hængebroer, elektriske Fiskehaller, Dynamo-Baade o. s. v. i broget Forvirring. „Puh! jeg maa ud og lufte mig,“ tænkte *Puk* og stak Fødderne i et Par splinterny Galocher, som han nu til sin Glæde opdagede var Lykkens Galocher.

„Velan, jeg ønsker mig 100 Aar frem i Tiden,“ sagde *Puk*, og saa stod han paa Østergade og gned sine Øjne.

Ved første Øjekast kunde han slet ingen Forandring se, det skulde da være, at Østergade var bleven lidt smallere, men næppe var han drejet om ad lille Kongensgade før Overraskelserne viste sig. Uden at Kvarteret just forekom ham mere storartet eller elegantere end før, fandt han det dog helt forandret. En Mængde smaa „Boulevarder“ krydsede hverandre og hvert Øjeblik kom man til en lille bitte Plads, i hvis Midte der knejsede en Statue. Han saa paa en af Statuerne og læste: Overretssagfører Hjertemaal. Rejst af taknemmelige Borgere.“ *Puk* gik tilbage over Østergade og ned ad Antoniestræde — overalt det samme Syn. I højeste Grad forundret satte han sig paa en Bænk under en Statue rejst i Aaret 1905 for Overretssagfører Folmer, og her kom han i Samtale med en ældre, velvillig Herre, der fortalte om den store Revolution i Aarhundredets Begyndelse, saaledes som han havde hørt den af sin Bedstefader:

Paa den Tid var der opstaaet en stærk Gjæring blandt Overretssagførernes store Samfundsklasse. Arbejdsløsheden tog stadig til i en saa foruroligende Grad, at mange i Fortvivlelse slog sig paa Digteriet, og herved skaffede Literaturen et ukjendt Opsving. Hos Resten avledes der et rasende Samfundshad, som førte til Dannelsen af hemmelige, feniske Foreninger. Da imidlertid Exekutorloven blev vedtagen, og de saaledes ikke længere havde direkte Fordel af at slaa deres Medmennesker ihjel, satte de alt ind paa idetmindste at rive det gamle Samfunds Boliger ned og bygge nye op. Skumle Planer blev lagt i natlige Timer og Byen blev ligefrem delt imellem Nedbryderne, men da Tallet paa disse var saa vældigt, kunde der desværre kun blive ganske faa Alen, ja, tidt kun et usselt lille Kvarter til hver . . .

„Men alle de andre storartede Projekter,“ raabte *Puk*, „hvad er der bleven af dem? Hvor er Hængebroerne, Luftsporvognene . . .

„Tys, tys, unge Mand,“ hviskede den Gamle, „ikke saa højrøstet. Politiet kunde høre os.“

„I er altsaa ikke kommet et Skridt videre,“ brølede *Puk*, „I har maaske oven i Kjøbet Tøndesystemet endnu?“

„Ikke saa ivrig, min Ven, det kommer, det kommer

alt sammen. Jeg er Borgerrepræsentant og netop særlig valgt paa Watercloset-Programmet."

I det samme følte *Puk* sig bagfra ramt af et saa vældigt Slag, at han tumlede om, medens en hæs Stemme skreg ham ind i Øret: „De er anholdt!"

Puk vaagnede. Han laa paa Gulvet, og den tunge Abonnementsprotokol var falden ned fra Bordet og havde ramt ham i Hovedet.

Troens Vogtere.

Mel.: Grum, hjærteløs og fræk.

Der er en hellig Skræk
Uha!
I Landet for Hr. Beck,
Uha!
Han og *Moe* og Compagni
Uha!
Vil en anden Tro os gi';
Uha!
Hvis vi ikke tror paa D'ævlen,
Uha!
Bli'r vi sittendes paa Revlen
Uha!

Til Per og til Povl
Uha!
De taler kun om Svovl,
Uha!
Fanden (rent forkælende)
Uha!
Fo'rer de med Sjælene.
Uha!
Hver Dag gi'er de ham adskillige
Uha!
Derfor kaldes de for Hellige
Uha!

Dog Held os i vor Nød,
Tjim-tjim!
Al Fromhed er ej død
Tjim-tjim!
Folk, der har den rette Tro,
Tjim-tjim!
Trodser baade *Beck* og *Moe*;
Tjim-tjim!
Gi'er dem kraftig paa Geniken
Tjim-tjim!
I det fromme „Politiken"
Tjim-tjim!

For Sandhed uforsagt
Tjim-tjim!
Ignotus staar paa Vagt.
Tjim-tjim!

Henning Jensen skjærmer — oh!
Tjim-tjim!
Vores rene Barnetro.
Tjim-tjim!
Schandorff ta'er en Dyst med Fanden
Tjim-tjim!
Skrap til Manen og til — Banden
Tjim-tjim!

En Medlemsliste.

(Frit efter „*Horsens Folkeblad*".)

Fra et kjøbenhavnsk Trykkeri, der følger baade med *Tiden* og dens *Krav*, er der udgaaet en Liste over de Svende, som er Medlemmer af de socialistiske Rigsdagsmænds Fagforening. For at man kan vare sig i Tide, optrykker vi den her.

Peter Thygesen Holm, Skrædder, 40 Tommer høj og gjennemsnitlig lige saa bred, redt med Børste og Pomade, socialt Sving i Knebelsbarterne, Stortaler af Aargangen 84.

Chrestean Ivar Hørdum, Skommer, 70 Tommer, Anlæg til Kapitalistkorpus, Svigerfader til „Ravnen".

Jens Jensen, mal mig den, 65 Tommer, Ret til at erklære Strejkekrig og slutte Fred paa billige Vilkaar.

Sigvald Conrad Christian Olsen, Cigartriller og Dæksmand, Middelhøjde, Specialitet: Tillæmpede Rigsdagsreferater.

Eduard Emil Wiinblad, 63 Tommer, første Straalemester, graanet før Tiden, sætter Artikler op af Kassen.

Adolf Frederik Charles Meyer, Partiets Tjener og Skriver, 67 Tommer, fransk Revolutionshovede, Proletardigter og Vandmand — NB. med et Stænk Rødvin i.

Markvard Klausen, Kursushavende, Overlodsinspektør i Helsingør, Højde efter Omstændighederne, selvskreven Formand i Lærernes eventuelle Fagforening.

Harald Otto Jensen, Aarhusianer, 64 Tommer, ikke Havne — men Land-Arbejdersocialist.

Christian Rasmussen, Maskinarbejder, Højde mangler men Drøjden er der, valgt af Helsingørs Venstre.

C. C. Andersen, Bolle-Dejgtræder, 66 Tommer, kommen i Landsthinget ved et Ulykkestilfælde.

Peter Knudsen, Witzanskys Kollega, lidt under Middelhøjde, interessant Fip, sidder i Rigsdagen af samme Grund og paa samme Bund som foregaaende.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Kristelige Hjem — før og nu.

Fra Martin Luther til — Madsen & Moe
Gaar Vejen ned over „*Sukkenes Bro*".

Udgiver og Redaktør Angelo Haase.
Trykt hos C. Simonsen Kjøben

1897. Søndag den 21. Februar. Nr. 8.

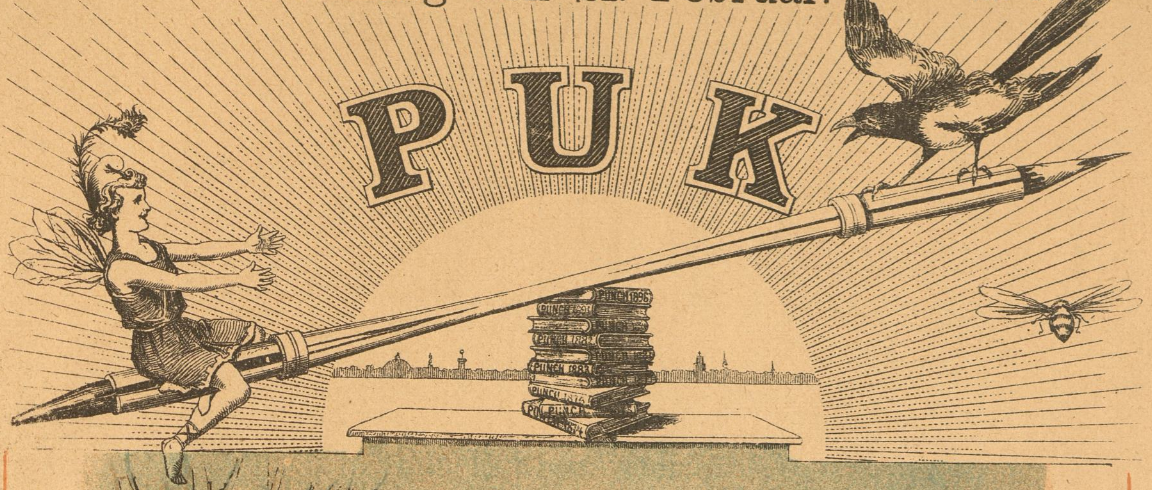

En Patrouille.

— Se, der gaar de 2 Kadetter, som gaar her hver Dag; ja i Dag er der kun den ene.

Stortyrkens Gjenvordigheder.

Allah er stor, saavel som hans Profet!
— Med den Trøst knap den syge Mand forsoner
For Tiden sig med hver Fatalitet.
Hvad kan det nytte, han har mange Koner,
Naar han til Gjengjæld har for faa af Kroner,
Hver Gang sin Lomme han har efterset?
Hvor han skal rejse Mønt, er svært at fatte,
Blot til hans „bedre Halvdels" Foraarshatte.

Men, er det galt fat med hans Husfred hjemme,
Saa har han udenfor sin høje Port
Et Kvantum Plager, der er nok saa stort.
Evropas Jøder har ham fælt i Klemme;
Men Grækerne kan være nok saa slemme.
Tidt har de Haaret kruset paa ham gjort,
Og nu hans Skjæg de haaner! Han har set, a'
De sender deres Flaade ned til — Kreta!

Ak! det er gaaet sørgeligt tilbage
Med Stormagtsvælden hos den syge Mand,
Der fordum slog i Peder Paarses Dage
Med Skræk og Rædsel hele Anholts Land.
Nu tør han knap en Gang til Kreta drage
Og stikke sine egne Byer i Brand,
Ja, knap nok inden egne, lukte Døre
Beskære Kristnes Næsetip og Ære!

Saasnart han af de vantro Hundetampe
Saa meget som en Ol blot hugger ned,
Og maser en uskyldig Altertavle
Med Tilbehør af Præst og Menighed,
Strax er Evropas Presse voldsom vred,
Og i en indigneret Dithyrambe
Den ugenert de Troendes Behersker
I hele fire Spalter gjennemtærsker.

Selv Diplomater tør ham Texten læse
I det Pavlun, hvor han endnu er Vært.
Hans Janitskarmusik kan ikke blæse
Mer ad den evropæiske Koncert,
Der kommer ubelejligt ham paa Tvert
Og næsten alle Vegne har sin Næse
Selv i de sprukne Pander i Armenien.
— Til alt Held skorter det endnu paa Ben i 'en.

Fra Orienten.

Til Orientering.

De *Puks* haar-rejsende Korrespondent før sin Afrejse til Krigsskuepladsen forleden stod og betragtede Festen paa den kommunale Isbane, følte han sig slaaet af den mærkelige Lighed i Situationen, der for Tiden er mellem Verdens to Athener, Sydens og Nordens. Hvilken Begejstring begge Steder for de nye Glat-Isbaner, man saa letsindig styrter sig ud paa. Blev ikke vor Konge forleden ombølget af den jublende Ungdom, der under Kampsangen:

„Luk op, luk op,
Luk Banen op!"

lod Majestæten mærke, at Folkevillien nok skal bore sig ind i Ørerne, selv om man forsvinder i en Studs-(Gaard), akkurat som naar den græske Yngel foran Kongens Slot synger:

„Rejs, rejs
Rejs bort til Kreta!"

Og nu den græske Krigsminister, han faar sikkert ikke større Hylning af sine Atheniensere end vor brave Borgmester af sine, naar de brøler:

„Vi vil ha' Øll-
Vi vil ha' Øll-
Vi vil ha' gamle Øllgaard op!"

Der er vist neppe heller mere Mudder histnede, naar den græske *Reedtz Thott* i Deputeretkammeret interpelleres paa Melodien:

„Hvad mener Hr. Baronen vel
Om Grækenlands Affære?"

end naar vor kommunale *Delyannis* for Borgerrepræsentationen i 10 Graders Kulde deklamerer:

„Hør, hør, hvor det tør,
Det kribler og krabler".

Dog selv om Øllgaard og Delyannis i Popularitet for Tiden maa siges at være hinanden jævnbyrdige, saa er der heldigvis den store Forskjel mellem dem, at den Førstes Bane forhaabentling ikke bliver noget Kreta for ham, medens den sidstes Kreta kan blive hans Bane.

Paa Generalforsamling.

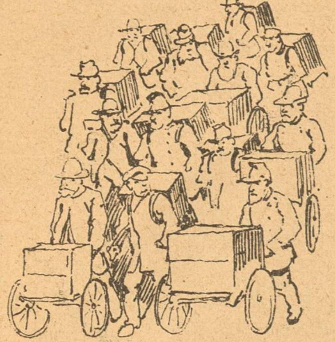

Positivspillernes Fagforening afholdt igaar en extraordinær Generalforsamling i Tykbergs Lokaler, hvor ikke alene de fleste af Hovedstadens mere fremragende Lirendrejere havde indfundet sig, men i det mere eller mindre defekte Auditorium saas ogsaa mange provinsfarende Svende og mange kendte Fysionomier fra Dyrehavsbakken, ligesom ogsaa Foreningens Æresmedlem, Hr. Scheibelein havde indfundet sig i fuld Gala.

Hr. Mundberg valgtes til Dirigent. Han gav Ordet til Formandrn Hr. Sløjberg, som i Korthed motiverede Dagsordenen, der som bekendt gik ud paa at vælge en værdig Repræsentation for Foreningen til Stokholmerudstillingen. Han meddelte, at Bestyrelsen havde tænkt sig at lade Foreningen repræsentere af to af Pressens mest samvittighedsfulde Sandhedsvidner, f. Ex. d'Hrr. Robert og Charles. Han havde bragt i Erfaring, at en mindre Musikskole havde erhvervet sidstnævnte til Censor ved „Examerne", hvad han ansaa for en uberegnelig Gevinst for den lille Børnehave, og han kunde af diplomatiske Hensyn ikke noksom anbefale, at man stod sig godt med den 7de Stormagt og lod sig repræsentere af disse to ideale *gentlemen of the press*, der „klædte" hinanden saa godt og virkede saa dekorativt, hvor man saa end anbragte dem. (Modsigelse.)

Hr. Gammelberg opponerede kraftigt. Man kunde ikke stole paa Pressen. (Hør!) Han vilde slet ikke tale om Hr. R. Henriques, men han troede ikke, at Hr. Kjerulf efter sin sidste historiske Polemik med svensk „Dagens Nyheter" blev taget tilstrækkelig alvorlig i Stokholm. Og det var netop Alvoren, vi skulde imponere vore Brødre hinsidan med. Derfor vilde han foreslaa, at Laubs Koraler blev sat paa Lirekasse og at de blev foredragne under Direktion af Kapelmester Rung, samtidig med, at den lærde Dr. Hammerich holdt vejledende Foredrag over dem, hvad der jo nok kunde gjøres nødig, og hvad han sikkert længe har gaaet og luret paa. (Munterhed).

Hr. Spidsberg ansaa det for en slet Idé at lade Foreningen repræsentere af saadan tre overgemte Musikakademikkere, der muligvis ved en Fejltagelse var komne 300 Aar for sent til Verden. Man maatte følge med Tiden, og da alle andre Kunstnere ikke mere fandt det tidssvarende at lade sig repræsentere af Folk af deres egen Midte, hvorfor skulde saa det hæderværdige Lirendrejerlag ikke ogsaa lade sig repræsentere af 3 Jurister? Thi hvad er vi Danske uden Jurister? (Almindelig Tilslutning). Han vilde foreslaa D'Hrr. Oktavius Hansen, Alfred Christensen og Zahle (ustyrligt Bifald), og han nærede ikke Tvivl om, at disse tre Herrer med Glæde vilde modtage det ærefulde Hverv, og de kunde muligvis faa vor kunstforstandige Rigsdag til at betale Rejsen. (Langvarigt Applaus).

Hr. Rundberg forsøgte under almindeligt Spektakel at klargjøre sine Standpunkter overfor Kvinderne, men Dirigenten fratog ham Ordet.

Hr. Snobberg mente, at man ikke kunde forbigaa Danmarks ældste nulevende Komponist. (Er han Jurist? — Ja! — Nej! Ikke saa meget, at det gjør noget!) Ham kan Svenskerne ikke stikke. Han maa med! (Begejstret Bifald).

Hr. Spidsberg slutter sig til Hr. Snobbergs Ændringsforslag: de 4 Jurister sættes under Afstemning og vælges enstemmig med 3 Stemmer imod.

Dirigenten foreslaar, at man udnævner Danmarks populæreste Komponist, Hr. Olfert Jespersen, til Æresmedlem. (Vild Begejstring). Ingen har som han sørget for, at vi fik noget godt i Kassen. (Bravo!) Han er den største Mester paa Lirum-Larumkasse! (Han leve! Forsamlingen føler Kræfterne voxe, der spores Berserkergang i Luften, Scheibelein øver sig paa en ny indiansk Krigsdans) Paa dette Tidspunkt hævede Dirigenten Mødet.

Et Kabinets-Spørgsmaal.

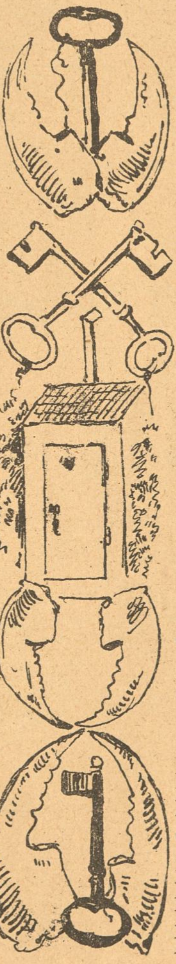

Den Arv, vi Danske fra Fædrene fik:
Med Studespandet at fare,
Den holder ganske mærkværdig Stik
I alt, hvad vi tager vare.
Som paa Christoffer af Bayeres Tid
Man gjorde i Danas Lande,
Saa gjør man endnu med samme Flid
Og akkurat li'esaadanne.

Vi har en næsten rodfæstet Sky
For andre Kjøre-Methoder,
Og anskaffer Pokkers nødig os ny,
Uprøvede Gjøre-Methoder.
Som nu vort ældgamle „Kabinet",
Mon ej det er tifold bedre
End dette saakaldte „*Watercloset*"
Med alle dets kunstige Fjedre?

„En slig Mekanik jo blev vort Forlis",
Saa siger Grundenes Ejere.
„Vi fik s'gu aldrig for nogen Pris
Til at gaa paa den vore Lejere:
Og, selv om Brugsanvisning vi ga'
Til alle de mange Fje're,
Hvor mange, tror man, saa vilde ha'e
Tid til den at studere?"

De Ejeres Sag af Thomsen forsvar's,
Hans Mod er ej til at rokke;
For nye Systemer han siger: „bevar's,"
Og navnlig for nye — Koche.
Han toner heldigvis ærligt Flag,
Hvad andre gjør ingenlunde;
Men, naar han taler saa varmt den Sag,
Har han dog vist sine — „Grunde".

Banen er

Paa Glatis prøver B

At vinde Medaillen

Borgmestre og Raad
for ædel Daad.

Et „borgerligt“ Ord!

Et Ægteskab sluttedes før
I Himlen, saadan som sig hør' — og sig bør!
Men saa fik vi Behov
For en „borgerlig“ Lov.
Vi sku' Kirkens Velsignelse miste.
Hvorfor? — var der ingen, der vidste:

Hver Ungmø og Ungersvend, som
Med Tanken paa Himlen, saa from — vandred' om.
Alle skjælvede de,
Thi i Helvede de
Nu frygtede for at bli' vi'de.
Dog, derfor Svend Høgsbro dem fri'de.!

Prokurat'ren, hvis Standpunkt er rødt,
Han talte for Loven saa sødt — aa saa sødt!
Som „en sand Demokrat“,
Med sit skjønneste Prat
De Thingsmænd saa vilde han friste,
Hvorfor? — var der ingen, der vidste!

Om os Prokurat're det blev,
Han tænkte, som Pagterne skrev — gid det blev!
Et Salær, rigtig flot,
Vi beregned os blot,
Og for dem i „den sorte Kjole“
Var der saa ikke noget at hole!

Tænk bare Svend Høgsbro som Præst,
Med „Christian den 5te“ som Læst — gøre Blæst!
Med højtflyvende Aand
Og velsignende Haand
Paa Ægtefolks syndige Ho'der,
Forenende dem efter Noder!

Alfr. Christensen var ej af Vej'n,
Som en ligefrem pyntelig Degn — ja, Per Degn!
Og i Meniges Flok
Det skulde da nok
Gaa til som det bareste Pokker,
Om man ej fandt en brugelig Klokker!

Om, efter de viende Ord,
Socialisterne afsang et Kor — hvilket Kor!
Den Idé var skam smuk,
Men des værre maa „Puk“,
Fordømme den selv, som forhastet,
Saad'n et Fremskridt bli'r sikkert forkastet!

Storpolitik.

Kristen Smed: Goddav Mads Jordmormand. Jæ synes Do sier saa deplomataarisk yd i Ansegtet. Do ska da vel itte yd aa hente Madammen te din Kuene?

Mads Jordemodermand: Spøj itte mæ saa hellige Saver, Kresten.

Kristen: Ded ka der være noved i, men hva Faen æ der da løs, Mads?

Mads: Man ka mærke. Do itte er kungelig Embedsmand, Kresten, dit Smeddefjæs æ lie flæskedællet, enten Tiderne æ gue eller unde. Do ka itte som vos følle Stuerpoliskens Finter, naar a Mavternes Kortenspil begynder. Men vi ka jo itte alle være skaft mæ ded fine Ingstinkt, ikke.

Kristen: Ded bøjer jæ mæ for, Mads. Æ ded ellers ded om, a Tørken ve snubbe Kreta fra Arabien, Do mener?

Mads: Ded æ Faen itte fra Arabien, din Bælle, ded æ fra Polyponesien eller Albamenien, men ded kommer nu itte Saven ved. Begriver Do ejentlig, hva Stuerpolisk vil sie?

Kristen: Ded æ vel saan a ligge aa snubbe Øer fra hverandre.

Mads: Ded va Fanedeme en rar Reddelighed den. Næ Stuerpolisk ded æ noved ganske andet noved. Den bestuer saa a sie i den Finesse, a den ene Nadsjon itte maa ydsende flere Krisskive end som den anden. Ligger te Exemplus Sveis en Dav et nyt Skiv nør ve Kreta, stravs diderigerer alle di andre Nadsjoner et Apparat afsted. Ded æ den saakaldede øjropiske Lievægt.

Kristen: Jamen saa mue vi jo osse sende Krisskive dernør.

Mads: Ja, ded maatte vi, hves itte a vi hadde en Marinemanester, der saa a sie æ itte saa lidt foryd for sine Kolegusser.

Kristen: Æ ded Højrebissen Ravn, Do mener?

Mads. Hves Do sitter Pris paa mit Venskav, mue jæ be Dæ itte tale nedsittendes om en Mand, som har vist a han hae Blekket aavent for di nøttigste Samfons-Radformer. Ve Do itte, hva han har gort?

Kristen. Næ Dællemæ om jæ ve.

Mads. Han har ingsiet, at Jordmertjenesten saa a sie æ ded eneste, et Krisskiv anstændigvis ka brues te, aa derfor ligger han dom ganske gelinde om mellem vores ejne Øer for paakommendes løkkelie Begivenheders Skyld.

Kristen. Aa Faen, ded æ vel Løjn.

Mads. Jæ ka itte finde mæ i, at Do draver mine embedsmæssige Ydsavn i Tvivl. Æ Do parat te a avsone di tre Gange fem, den Historie ku koste Dæ mæ lisaamange smue Sorte?

Kristen. Ded mue jæ vel. Do haar saan en dollekat Muede a ambligere Tingene pue.

Mads. Saa guer vi ing.

Stemanns Jammersminde.

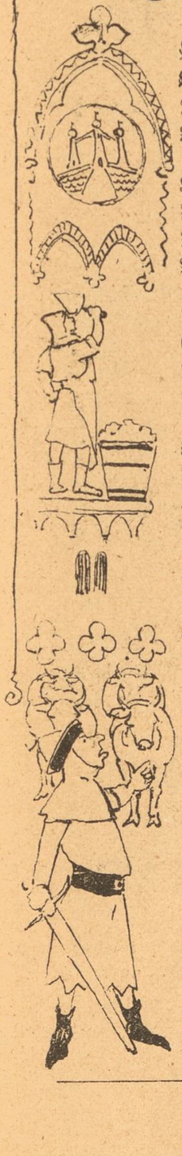

Og nu vil jeg synge om Stemann
Og om hans Helligaandshus,
Den Kasse, det Skur, som — det ve' man
Bekymred' ham ikke en Snus.

Han var lidt hidsig i Blodet,
For Resten god og reel,
Men havde nu sat sig i Ho'det,
At Huset sku' sige Farvel!

Men tænk, hvad der saa arriverte:
En Flok af den grove Portion
Til Staden strax telegraferte:
Det Hus har en fin Konstruktion!

Og Enden paa alt dette Væsen
Blev en officiel Besked,
Hvor Stemann fik en over Næsen,
Og Huset blev ej revet ned.

Ork nej, de begyndte at flikke
Paa den gamle, skæve Skablon,
— Men Stemann glemte dog ikke
At hævde sin pæne Person:

„Skal man slaas, skal man slaas som en hel Ka'l
Og ærlig med løftet Sværd,
Det hørte saa tit jeg af Meldahl,
Og han staar mig inderlig nær.

Det er mig, minsæl, lige meget
Det Sludder om Kunst og Kultur,
Nej, Randers skal Plads ha' til Kvæget
Og rigelig Plads, om det bur!

I rejste mit Jammersminde,
Men jeg er dog ikke saa gal,
At jeg skulde have i Sinde
At gaa paa Jert Hospital!

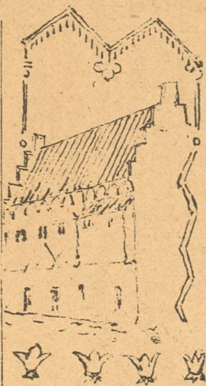

Nej, gjorde I Ho'det mig kruset,
Til Tak si'er jeg syndig og kort:
Ved Gud, om I faar mig paa Huset,
Det trykke Jer nok saa haardt!"

Og saa blev Borgmesteren borte
Fra Fest og fra Hospital;
Men hør, hvad de andre saa gjorde:
De lo, mens de hviskeb': Vandal!

Hvert eneste Ord her er sagt i,
Er Sandheden simpel og nøg'n,
Skjønt for Stemann saa grumme grinagtig,
At man næsten sku' tro, det var Løgn!

„Savoyen".

— Hvad bliver det til med Hotel „*Savoyen*" paa Hjørnet af Frederiksberggade og Gammeltorv?

— Det bliver nok ikke til stort. Planen er slagtet.

— Af Slagter Jessen selv?

— Det kan man jo gjerne sige. Men vore Borgerrepræsentanter var da ogsaa med. Især skal Rogert Møller have været veltalende.

— Naa, ja, det var der jo ogsaa en god Grund til.

— Forstaar sig. - 350 Kr. pr. Alen.

— Hvad vil nu Kommunen gjøre med sin nye Ejendom? Den skulde ikke finde paa alligevel at opføre et Hotel for Savoyarder?

— Nej, den har jo i Forvejen sit „Hotel de ville" ovre paa Nytorv. Ser De, der skal laves en ny Boulevard.

— Ja, i Allégade.

— Nej, i Frederiksberggade. Den skal smeltes sammen med Vestergade, naar Kommunen efterhaanden faar opkjøbt alle Ejendommene mellem de to Gader. Der maa god Plads til de Omnibusser, som Heide kunde faa i Sinde at sende den Vej.

— Ja, det er ingen Sag for Kommunalbestyrelsen at spytte i Savoykaalen; det bliver s'gu Borgerne, der kommer til at søbe den.

PUKs **Redaktion og Expedition**
Hovedvagtsgade 1. K.

Abonnement

tegnes samme Steds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.

Bladets Abonnenter

faa, saa langt Oplaget rækker, Aargangene 1893—95 incl. for

halv Pris.

Indbinding pr. Aargang i det komponerede Bind 3 Kr.
Løse Bind à 2 Kr., Mapper à 2 Kr.
Kan bestilles gjennem enhver Boghandel og i Hovedexpeditionen.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Det orientalske Spørgsmaal

eller

en Hund i et Spil Kegler.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase.
Trykt hos C.Simonsen, Kjøbenhavn.

1897. Søndag den 28. Februar. Nr. 9.

PUK

God — bedre — bedst?

— Naa, hvad synes De saa om at have Husholdningselever i Stedet for Tjenestepiger?
— Aa, det er nu en Gang saadan, at bedre Piger de er aldrig særlig gode!

Sagens Kjærne.

Evropas dyreste Klenodie
Er dog den „Enighed“, det mødes i;
Skal denne Titel være Ironi,
Saa hører den nok til den blodige.
For Overlast den fremfor alt maa spares;
Thi, hvad gjør det, om tyrkisk Had
En Kristens Sjæl og Legem skiller ad,
Naar blot Evropas Enighed bevares?

Naar Musselmanden Retten plejer
Med Sabelhug i Overflod
Og lædsker sig i Kristenblod
I Stedet for en kølig Bajer,
Naar hans Reformideer smukt forklares
Af Kvinde-Rov og Salg med mer',
Hvad siger det, om saadant sker,
Naar blot Evropas Enighed bevares?

Den Enighed vi bør notere
Som Dagens fineste Papir,
Der nok en arrig Storvizir
Ved Bosporus skal imponere,
Især, da det moralsk jo kan forsvares,
At Grækerne Blokade faar,
Mens Tyrken deres Brødre flaar,
Naar blot Evropas Enighed bevares.

Derfor den „sittliche“ Germaner
Moralsk vil Tyrkerne staa bi,
Saasom de har hans Sympathi
Trods Massemord og Alkoraner:
Thi der kan intet Vanheld vederfares
Den tyrkiske, humane Gejst,
Der ogsaa dyrkedes hos — Leist,
Naar blot Evropas Enighed bevares.

Kun er det trist at skulle dvæle
Derved, at nævnte Enighed
Ved Eiderens og Rhinens Bred
Har sig et Par Akilleshæle,
Og, slaar paa Skjoldet hist den vrede Ares,
Og Zevs for Alvor ryster først sin Lok,
Saa kan det være tvivlsomt nok,
Hvor vidt Evropas Enighed bevares.

En prioriteret National-Ejendom.

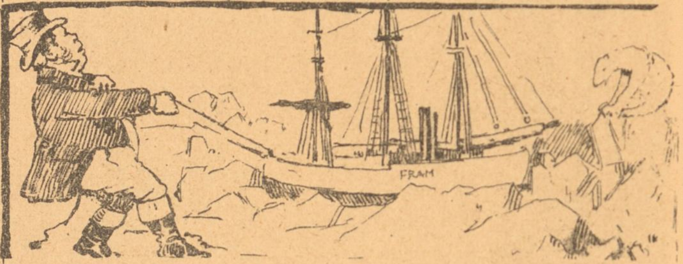

I Anledning af Klagerne over det store norske Nationalværks Forsinkelse var Puk forleden en Sviptur oppe i Norge, hvor han interviewede det dybt sørgende Firma Askehob & Co.

Puk. Hvorfor faar vi dog ikke flere Hefter?

Firma. Vi har gjort vort bedste, men for det første har vi ventet paa den russiske Regerings Svar paa en Ansøgning om Findeløn for en nyopdaget sibirisk Halvø, og for det andet har vi slet intet Manuskript faaet fra Forfatteren.

Puk. Den sidste Grund er jo forholdsvis temmelig god. Men den engelske Udgave er jo færdig?

Firma. Ak ja, det er vor store Sorg, at vi ikke kan byde vor store Forfatter saadanne Kaar, at han kan være tjent med bare at være norsk Nordmand.

Puk. Nej, naar først Stormagterne begynder at lange ud efter ham, har et lille Land jo ikke meget at skal have sagt.

Firma. For Tiden er han jo kun Englænder, men paa Grund af de indløbende Tilbud er det ikke usandsynligt, at han senere vil blive baade Tysker, Franskmand, Østerriger, Italiener, ja maaske Græker og Tyrk.

Puk. Ja Dansk er han da ogsaa.

Firma. I det Øjeblik, han betræder Danmark, er han selvfølgelig helt og holdent Dansk, det er jo netop hans store Talent og — Fortjeneste.

Puk. Men norsk er han da først og fremmest?

Firma. Ja paa en Maade har vi jo nok en Slags Overhøjhedsret over ham, ligesom Staten over et Stamhus, men Ulykken er, at vi ikke kan forhindre ham i at optage alle de mange Prioriteter.

Puk. Hør, ved De hvad, De skulde s'gu sætte ham til Auktion.

Firma. Tak skal De ha', saa kjøbte England ham jo med Hud og Haar. Nu er der dog en Mulighed for, at

han en Gang med Tiden igjen kan blive norsk — hvis vi indbyder ham.

Puk. Men nu Nationalværket?

Firma. Hvis Publikum blot vil have lidt Taalmodighed, er der jo al Udsigt til, at han som det Sprogtalent, han er, en Gang kan lære sig norsk igjen og fortsætte Manuskriptet.

Puk. Ja, og saa er der jo ovenikjøbet den Fordel ved det, at han kan tilføje et Anhang om sin — Ankomst til Polen.

En Dydens Forsvarer!

I det høje Landsens Thing
Stod op Octavius Hansen.
Rygtes skal det vidt omkring:
For Uskyld brød han Lansen.
De Fortrykte over alt
Med kjærligt Blik han føl'er.
Denne Gang hans Tale gjaldt
De haardt forfulgte Bøller!

Naar en Bølle monne sla'
En Borger paa Planeten,
Kan han Bøden „sitte a'",
Det er Humaniteten!
Det er og Octavii Vej
Til Bøllernes Bevaring,
Dem, han elsker, skjønt han ej
Dem kjender af Erfaring.

Men, hvis i et Bøllesiæng
Octav! du skulde falde.
Hvis den fæle „dovne Dreng"
Drak dig en dygtig „Skalle",
Og hvis „Krølle Krisjan" maltrakterede din Trøje,
Eller „Bræddestablen" salvede dit bistre Øje!

Naar det gamle, kjendte Ord:
„Først Klø, bagefter Svie!"
Paa din Ryg afmalte Spor
Med Klarhed uden Li'e.
Naar dit Øje først blev blaat
Og grønt og gult saa fage,
Mon du da ej fandt det raat
Ej Hævnens Lyst at smage.

Mon, Octav, din blide Røst
Ej en Octav blev bøsere?
Mon det da ej blev din Trøst,
At Rottingen hang løsere?
Klø er alle Bøllers Gru,
Alt andet lér de blot a'.
Sand det selv, naar én Gang du
Har faa't, hvad du har godt a'!

Blandt dem, der har faaet det Ankerske Legat, læser man ogsaa Forfatteren Carl Ewald, der mærkelig nok ikke opføres anonym ved denne Lejlighed. Det vil glæde alle Venner af Hr. Ewalds Kunst, at han nu for første Gang maa siges at have Fortjeneste af sin Literatur. Iøvrigt vil Begivenheden give Anledning til, at næste Nummer af „Illustreret Tidende" indeholder en Artikel af „James Singleton", der paa vanlig overlegen Vis har til satirisk Behandling: Det Ankerske Legats mærkværdige Uddeling.

Populære Folk XXXVI.

Oktavius, hin højst ret sindige.

En Rekognoscering.

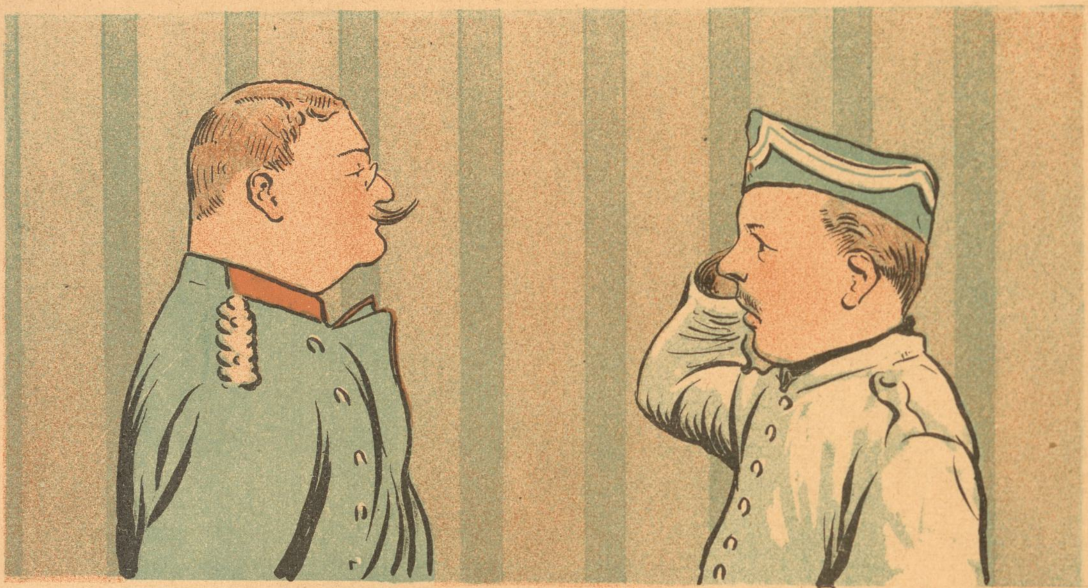

— Jens! Løb hen i Theatret og faa at vide, hvad de gi'er.

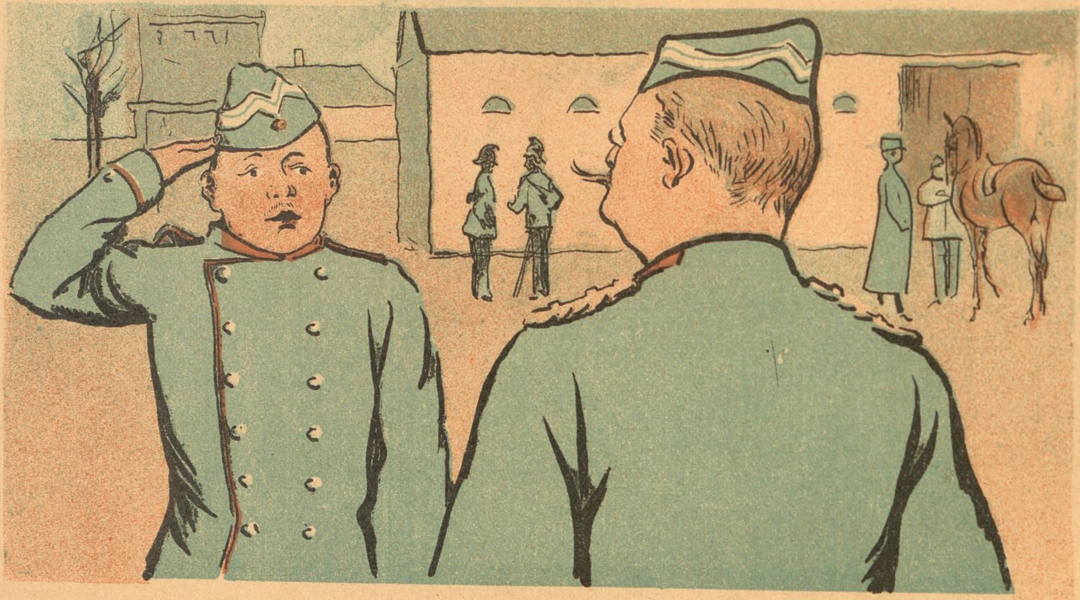

— Jeg melder Hr. Løjtnanten, at no'en gi'er 150 Øre, no'en gi'er 120 Øre; men De kan ogsaa faa Baljetter til 50 Øre!

Efter første Skud.

— Tøv lidt, I ska' ha' jen te!

Prügelknaben.

Nylig Venstre spiste sammen
Udi Herlighed og Gammen,
For ved „Sammenhold“ med mere
Højre ret at imponere.
Suppe, Fisk og Steg og Tærte
Sammenbandt de Reformerte,
Og af Enighed, aa af Enighed
Straalede den hele Menighed.

Lyst det var at se, hvorlunde
De ku' bruge deres Munde
Til Forellen og til Skummet
Og mod Ministeriummet.
Busk en saftig Bid nedsluger,
Mens et ditto Ord han bruger;
Skarp som Lage taler Hage,
Stadil vandet som Fromage.

Da nu Højre var gjort færri'
I Barletta som i Sherry,
Tog man fat med munter Vilje
Paa sin egen kjær' Familje;
Fire stakkels Askepotter
Alle Tider man bespotter
Og med Køller grumt forføl'er,
Hvad man selv ej gjør ved Bøller.

Esbensen er for agrarisk,
Han faar Smør — tju! exemplarisk;
Jeppe han er farisæisk,
Bælum-Jensen for mæhæisk;
Krabbes muntre Fantasier
Kaldes Krible-Krablerier. —
Jo, man kan saamænd om de „Venstremænd“
Sige, at de er i Venstre-„Spænd“.

Familien Hansens Middagsbord.

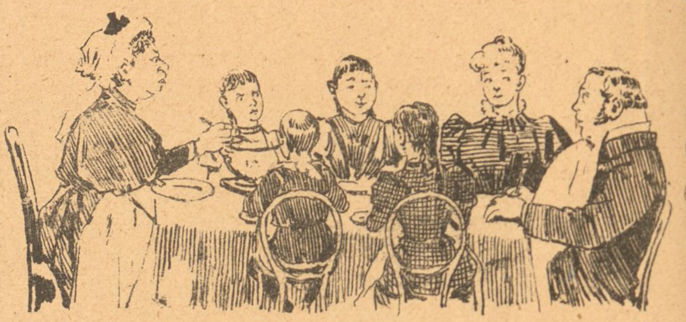

Du synes, her er en daarlig Luft! Godt at du endelig fandt paa en Ubehagelighed. Hansen, ellers kreperer du jo. Men jeg skal sige dig noget: jeg har brændt et Theaterprogram, som jeg før fandt Elvira siddende og læse i. *Om jeg ogsaa bekriger Hohlenberg?* Du maatte ønske, Hansen, at du havde taget Publikum saa tykt, som han har i Aaringer. Nej, det er saamænd et Program fra de Billetter, du gav mig og Elvira til „De smaa Lam“ i Folketheatret. Du burde rødme helt ned under Bordet, Hansen; hvor understaar du at byde din uskyldige Datter saadan en Underholdning? *Du havde ikke sét det!* Og saa skulde vi sé det, det byder du to enlige Kvinder. Første Akt foregaar i en Gaard, hvor Berggren gaar og vander med en Vandkande, hvad der er noget Svineri paa en Scene, og anden Akt — hører du Hansen — i otte 16aarige Pigers Sovekammer, otte! Og Fjelstrup, den gamle Komiker, kommer krybende ind paa alle fire, hvad der ogsaa er noget Svineri, og saa klæder, saa sandt jeg aander, alle otte sig af og gaar rigtig i Seng; du skulde ha' set Elvira, det mishandlede Væsen, da de først stod i hvidt, blev hun ganske rød, og da de kom ind til det røde var hun ganske hvid som en Væg, saadan skammede hun sig. Og saa sad der et væmmeligt Mandfolk og grinede bag ved os, hver Gang der blev sagt noget ækvivaakt. — Søde Adolf, lad være og tromme paa Bordpluden med dine rare Pusselanker, Terrinen er ligeved at vælte. — Og saa har jeg brændt én Ting til, Hansen! Maa jeg spørge dig, hvad det var for en Seddel, der laa paa dit Skrivebord? — Amalie, gaa udenfor et Øjeblik og hjælp Armantine med at faa Torsken op — hvad var det? Der stod: „Jeg foreslaar Dem meget ærede Direktør, at kalde deres Etablissement: “Lorias Minde“; er det Riis-Knudsen, der mener, at „Dagmar“ nu er bleven et altfor simpelt Navn? *Det er Lorry Fejlberg!* Ja, ja, ja, jeg vidste det jo! Lykkelig er du, stakkels afdøde Moder, at du ikke saa, hvem du havde kastet din Datter bort til. Og Børnene, Børnene! Men jeg er rolig og fattet, jeg har Pligter overfor mit Afkom, dobbelte Pligter nu! Men det siger jeg dig, Hansen, at nu er min Taalmodighed omme! Du sender din ægteviede Hustru og dit Barn bort for at fordærves ved at sé paa nogle, der ikke er Mennesker, men rent ud sagt Fruentimre, og saa sidder du og korresponderer ved selve Hjemmets hellige Ild med Varietøser! — *Om jeg vil behage at tie stille, for de kan høre mig op paa fjerde Sal!* Nej, nu gaar jeg ikke ud paa at behage; jeg hader Kævl og Strid og overflødig Tale og derfor siger

jeg dig: Saasnart du har drukket din Kaffe, gaar du nedenunder til Gehejmekonferentsraaden og melder dig ind i „Foreningen til den offentlige Morals Fremme“. *Du kender den ikke!* Naturligvis, det er generende for dig at vide, at der er en offentlig Moral. Men det er der, Gudskelov, andre. der véd, og Tak skal de have, de brave Folk. alene fordi de har funden den offentlige Moral; det er den vi skal til Livs, saa kommer den private af sig selv. Det sagde Fætter Hannibal ogsaa før; han er bleven en Slags Agent for Selskabet og gaar paa Variétéerne for at sé, hvilke Platheder der skal stryges, og hvad Kjoler, der skal øges paa. Og personlige Ofre skyr de heller ikke, Etatsraad Petersen har lovet at bruge fem Flasker Konjak mindre om Ugen og give Pengene til Formaalet, og Overlærer Antonsen har taget Portnøglen fra sin tyveaarige Søn. Det var Ret, at du rejser dig og gjør Alvor deraf! *Du gaar ikke derhen?* Hvorledes? *Et andet Sted! længere bort!* Du vil — — du vil vel — — hvordan er det, du sér ud — læg Kniven fra dig, Hansen — du vil vel ikke — — *Jo jeg gaar derhen, du véd nok!* Sig intet mere — — jeg forstaar dig — kom til Eders Moder, mine fem Børn, kom. Eders Fader forlader Eder! Han tager sit gamle Gevær ned fra Væggen, han stikker alle sine Penge i sin Lomme, han tager sine Vandstøvler paa, lejer en Droske, gaar til Dampskibet, slaas paa Broen med sine Kreditorer, slaar ud med Haanden i Agterenden med et flygtigt Blik paa sit gamle Fædreland! — Himmel, græd kun, alle fem — Eders Fader gaar som frivillig til Kreta!!

Epilaag

ve

Jubbelæumsfæsten i Kasino

a

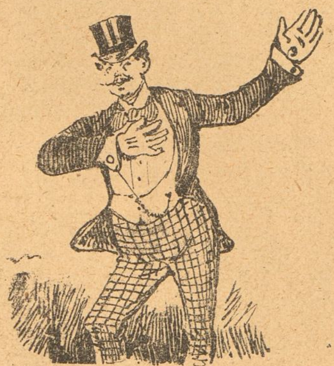

Søren Pipperup.

Kom, søje Muse, aa sla Sponsen
A Nægtartønnen te en Svir,
Saa a her Slav i Freggedonsen
Aa Spark i Aannens Løjsovs blier!

Saasom a nu din evi glaje
Sanger kan ente mer sej dy,
Men Sjenen i Amaliegade
Je maa besønge høit i Sky.

Aabneng jo fik i syv aa førre
Kasinos Etablissemang,
Aa hvæm der ente va en Tørre,
Det moret har saa mangen Gang.
Mosek og Løstspel gik fornøjet
Mæ Karnevalfesk her i Trop,
Aa i den store Sal je røjet
Har tit en Maskeradekop.

Her slo Andreffi sine Triller
Aa fylte got Pepitas Ben,
Men Erik Bøjses Vaadeviller
Brang Huset paa den grønne Gren.
Hans hundred Støgger engspirered
Tit te et Grin vos, som va sundt,
Aa Tevedor vos her traktered
Flot mæ Tabloer Joren rundt.

Men her i Livet ingensteds man
Ka sleppe fri for Skæbnens Klør;
Lissom Kasino slab for Esman,
Be Kongens Foed Didregtør.
Hans Sørrespel be ente hyssed
Ud; men de va en maver Trøst,
Fra Spejlene og ner te Plysset
Va han nog ente blodt te Løst.

Dov nu staar Alt paa bædder Fødder
I desse Musernes Losji,
For nu har Rodemester Skrødder
Gort Kaal paa den Slags Roderi.
Bare nu tit den røde Løgte
Maa skenne uden Lamberøj,
Saa Skrødder her sin Dont ka røgte
Glad ve Hr. Sørensens Besøj.

PUKs **Redaktion og Expedition**
Hovedvagtsgade 1. K.

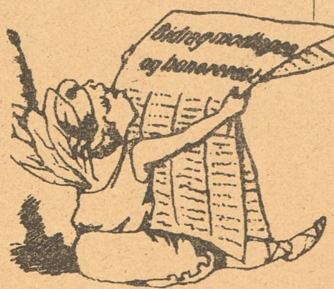

Abonnement
tegnes samme Steds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.

Bladets Abonnenter
faa, saa langt Oplaget rækker, Aargangene 1893—95 incl. for
halv Pris.
Indbinding pr. Aargang i det komponerede Bind 3 Kr. Løse Bind à 2 Kr., Mapper à 2 Kr.
Kan bestilles gjennem enhver Boghandel og i Hovedexpeditionen.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

David og Goliath.

Foragte skal man just ej de smaa:
Tit naa de, hvor ej de store kan naa.

Oehlenschläger.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase.
Trykt hos C. Simonsen, Kjøbenhavn.

Hun:
Jeg slaar Vinduesruden op
og læner mig til Karmen,
jeg ser paa Solen over Tagenes Top
og fryder mig ved Varmen.
Aa, var jeg nu paa Landet,
ved Skovens spirende Grønne, ved
Vandet!
Nu kommer den fagre Tid for det
ventende Land,
— kommer han?

Han:
Fanden staa i den Skjorteknap her!
Jeg strenger mig an, saa jeg taber
mit Vejr!
Al denne Mas, dette Slid jeg maa døje,
naa, Gudskelov, jeg faar Løn for
min Møje,
nemlig Etatsraadens bedste Diner!
En kun om Aaret, men saa forslaar'et:
Suppe og Fisk — vistnok Lax,
rød i Kødet
og med den bedste Sauterne forsødet,
Urhøns bliver nok *pièce de résistance*,
smagfuldt servert paa Sevres-Fajance,
og af Gemyser Spinat og Salat.
Ja, jeg maa sige, at højt bør man
skjønne
paa det første spirende Grønne.

Foraar i Anmarsch.

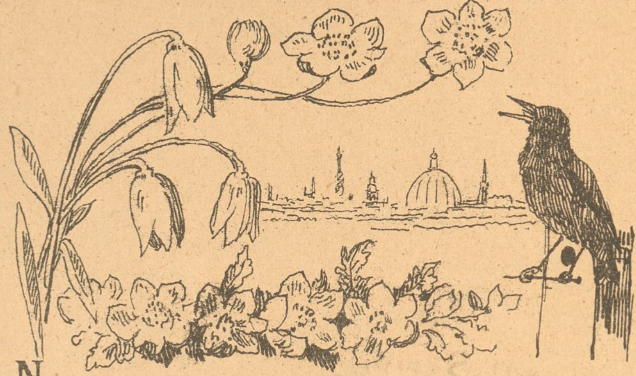

Naar Solen her paa denne Del af Kloden
Gjør kort Proces med Landets Is og Sne,
Og naar med Undren Øjet faar at se
Det første Lammekjød i Slagterboden,
Naar Folkethinget finder Tiden moden
Til sin Finansbehandling Nummer tre,
Og Top og Klink opliver Fortovsretten,
Da holder Vaaren Indtog her paa Pletten.

Men, der er Tegn endnu, hvis Tydning baaded'
En Kjøbenhavner nok saa meget her
Som Fløjtetoner fra den sorte Stær,
Paa den Tid bliver nemlig han benaadet
Med Valg af nye Mænd til Borgerraadet,
Hvis Aarsag han skal kaldes i Gevær
Og møde talrig uden mindste Svigten,
Man huske paa, det gjælder Borgerpligten.

Ja, bringer Vaaren ingen andre Blade,
Saa lægger den i Marts dog ud paa ny
Med hele Vognmandslæs fra Rømersgade
Af trykt Papir, der melder om den Skade,
Som disse Pokkers Kirker gjør vor By,
Men som man undgaar ved at søge Ly
I det Parti, hvis Dyd og gode Sæder
Ta'er Luven selv fra Holmses gode Klæder.

Hvad skal vel Byen med de mange Præster,
Der propper den med en antik Moral,
Som Livet for et Verdensbarn forpester
Og volder Kjøds-Evangelisten Kval?
Nej, saa har Rømersgadens muntre Gjæster
De frie Glæder valgt til Ideal!
Her lærer man kun Massen: at forsage,
Men Førerne: at mele deres Kage.

Og derfor, hvis en Borger skulde nære
Lidt Tvivl, bør over den en Streg han slaa
Og overlade Wiinblads Mænd den Ære
Til Stadens Kasse Nøglen kjønt at faa,
Især da han kan være sikker paa,
At Møl og Rust vil knap dens Skat fortære;
Thi den gaar glat i Socialistprojekterne.
— Saa kommer Skrædderens Parti til Hægterne!

En indenlandsk Idé, godkjendt af Udlandet.

Som vi fra ganske paalidelig Kilde i dette Øjeblik erfarer, agter Stormagterne at etablere et storartet

Andelsslagteri paa Kreta.

Gamle Bis har lovet at overtage Kontrollen.

Indis-Kretioner.

Græsk Ordsprog: En Dorer kan spørge mere, end ti Joner kan besvare.

* * *

Under den store Ophidselse, der i disse Dage hersker i Athen, samles Folk om Aftenen i Reglen paa Koncertkaféerne, hvor nationale Melodier og Sange tiljubles. Stor Lykke gjør en græsk Revyforfatter med en Vise om Stormagterne: „Aa, Diplomatias!“

* * *

For Rottejægere! En Plads som saadan med høj Gage udbydes af Banque d'Athènes; man er for Tiden meget angst over den truende Fare for Bankerotter.

* * *

Der er indkøbt et større Antal Cykler til den græske Hær; de skal anvendes paa Cykladerne.

Brev fra Vestindien.

Kjære Massa Cavling!

Oprør i alle Verden. Oprør paa Kuba, Oprør paa Kreta, Oprør i Integade. Massa Edvard gjort Landgang fra Norge. Nigger Adler skudt. Nigger Koppel bang for Pisk. Dem saml all stakkels Nigger og kom over til Nigger-Land. Nigger-Land Rum til all Venner. Mange Tønder Rum. Nigger-Land ogsaa gjør Oprør. Dem Niggers Maceo. Faa General-Uniform: trekant Hat, Mavebælt og Vandstøvl. Faa Bambus-Hus, fjorten sorte Koner og tam Gorilla. Dem drag foran Nigger i Kuleregn. Vi myr all hvid Mand. Put Gubernør i Rumfad og drikk hans Skaal hel Nat. Hvis Dem ikke dør skjøn Død for Nigger, Dem bliv Præsident i fri Nigger-Republik med fri Kjærlighed, fri Fantasi og frit Slag over det hel. Bare Dem ikke maa sæll Nigger-Land til Massa Cleveland.

Nigger-Oprørskomité.

Den uheldige Bejler.

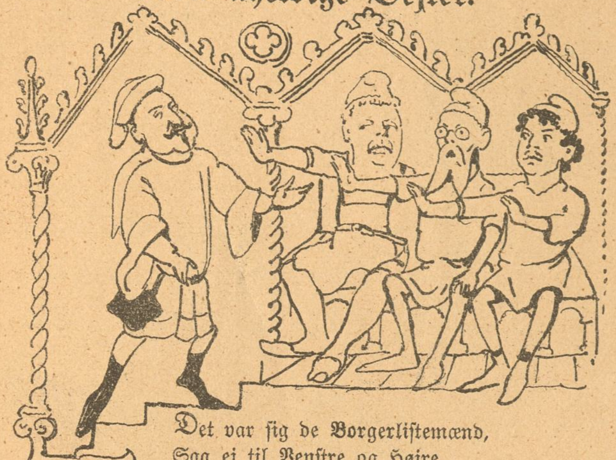

Det var sig de Borgerlistemænd,
Saa ej til Venstre og Højre,
Til Højre saa monne de gange hen
De Vælgeres Stemmer at tøjre.
— Thi snart stander Valget for Døren.

Ginge de derfra med Fryd i Sind
At bejle til de Liberale.
Med dragne Sværd under Skarlagensskind,
De førte saa fager en Tale.
— Thi snart stander Valget for Døren!

Alle saa skulde de gange paa Bal
Som ærbare Mænd og Koner,
Danse alt efter de Forholdstal
Og Borgermusikens Toner.
— Thi snart stander Valget for Døren!

Tog da den ene de tvende ved Haand,
— De trende kun havde een Villie —
Den skjønneste Dans i Forsoningens Aand
Saa vilde de træde paa Tilje.
— Thi snart stander Valget for Døren!

Tren de for Demokraterne frem
Med Listen dem at besnakke.
Med blide Miner spurgte de dem:
Vil med til Dansen I gakke?
— Thi snart stander Valget for Døren!

Svarte de demokratiske Mænd:
Dennem lysted den Dans ej at trine.
Heller alene de dansede den
End med Storborgere fine.
— Men snart stander Valget for Døren!

— At den, som, med Tugt at melde, sin Bag
Mon vende mod ærlige Bejler,
Maa varme Bænke paa Kampens Dag,
Fuldt neppelige det fejler!
— Og snart stander Valget for Døren!

Fra Kritikens Overdrev.

Fra næste Sæsons Begyndelse forsvinder Paul Levin ganske stille fra „*Politiken*"s Theateranmeldelser. Vor gamle Ven, Edevard Brandes, viser sig da paany paa Skuepladsen. Med hans Sans for dramatisk Effekt og Ikkelæggen-Skjul-paa det, der ellers foregaar bag Kulisserne, vil han paany imødeses med Interesse paa de kritiske Brædder.

En Skrivebords-Buffet,

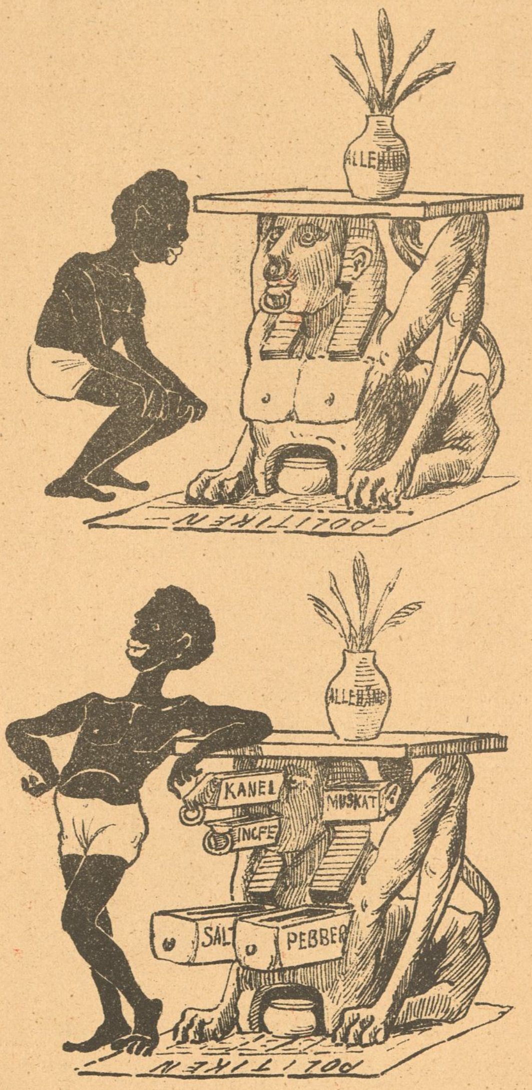

konstrueret for og efter „*Politiken*"

Puks Patent.

(Motto: Hvad mener Hr. Baronen vel
om Grækernes Affærer?)

Admiralerne for Kreta (i Kahytten):
Skaal for dem, fra hvem den kom
denne mageløse Rom,
som har løst vor stærke Trang
til et lille kvikt Bombardement!
g:
s de la patrie
Rusland vil som vi!
Grækenland:
Skyerne samler sig rundt om Olympens urgamle Tinde,
tunge og tætte de staar, som de i Aarhundreder gjorde;
Lyn efter Lyn flammed frem fra de levende Guddommes Bolig,
slet ingen ænser det mer; thi Oldtidens Guder er glemte!
Glemt er den evige Gjæld, Evropa har til vor Stamme!
(derfor har vi ogsaa glemt den Gjæld, vi har til det samme).
— Hellas saa kald dine faa, der vil kæmpe, til Haanden er sløvet,
tænd over Parthenons hældende Mur den luende Fakkel,
nu da Evropa vil selv berede det ny Missolonghi!
Rusland:
Lad dem kun tro, jeg sover,
saa de glemmer
de mange Millioners
Kæmpelemmer;
jeg klapper Abdul-Hamids Kind
og bliver ved at lure
paa Konstantinopels Mure.
Tyrkiet:
Allah il Allah, slagt flere og flere,
de, der er døde, de knurrer ej mere!
Den ganske Kristenhed:
Hver Gang en Græker i Skærsilden springer,
kun for vor Pengekiste det ringer.

Fredsfyrsten.

Gjennem Telegrafens Traade
Flyver skæbnesvangre Ord,
Panserklædte Kæmpebaade
Lure tæt ved Brand og Mord.
Diplomaterne tilraade
Hver især sin egen Maade
I et ganske haabløst Kor!
Maa det da ej krable, krible
Fyrsternes *Enfant-terrible!*

Hvad i Verden der saa hænder,
Lige strax i samme Nu
Har man der med Mund og Hænder
Kejserklyngens *Touche-à-tout.*
Har han faaet over Næsen
For sit udenrigske Væsen,
Har han fat et hjemligt Clou,
Griber Glasset, griber Ordet,
— *Maître-de-plaisir* ved Bordet!

Taflet bugner farvesmykket,
Landets Fader ligesaa,
Fantasien faar ham bygget
Slotte, som kun selv han saa.
Hohenzollern-Glorie,
Fabrikert Historie,
Ord i evigt Blaa!
Stadig skuende tilbage
Enevældets døde Dage.

Stakkels *„alte Kaiser“* hævet
Bli'er til Sagas Heltestrand,
Hvortil forhen dog blev krævet
En Kritik, lidt mere sand.
— Gud og Fred i Munden,
Sværdeklang paa Bunden,
Pathos mere end Forstand,
— Det er den moderne Maade
Paa en Fyrste — af Guds Naade!

Konkurrence.

Det vil være „Puk“s Læsere bekendt, at man til den stockholmske Musikfest har opfordret en Komite, bestaaende af 3 Jurister, hvoraf ingen er Musiker, og 2 Komponister, hvoraf den ene dog er Jurist, til at fastsætte Programmet for dansk Musiks Vedkommende. Denne vilkaarlige Ordning har imidlertid den unge fremadstræbende Musiks Støtter ikke villet finde sig i, de frygtede nemlig, at dansk Musik vilde blive for ensidigt, muligvis ogsaa for familiært repræsenteret i Sverig, og de har derfor opstillet et Program, som forventes at ville falde bedre i moderne Menneskers Smag. Vi skulle selvfølgelig afholde os fra enhver Kritik, og idet vi gjengiver de to Parters Programmer, opfordrer vi vore Læsere til ved skriftlig Afstemning at afgjøre, hvilket de synes baade vi og vore Brødre hinsidan kunne være bedst tjente med. Optællingen vil blive foretaget i Notarius musices Overværelse.

Program I.

1) Johan Hartmann: Ouverture til „Fiskerne“.
2) J. P. E. Hartmann: Intermezzo af „Fiskeren og hans Børn“.
3) Emil Hartmann: „I Maaneskin“, Vals.
4) O. Malling: „Stormen paa Kjøbenhavn“ (tilegnet svensk Fredsforening),
5) J. P. E. Hartmann: „En Efteraarsjagt“, Koncertouverture.
6) Emil Hartmann: „Gamle Minder“ af „Nordiske Folkeviser“.
do. „Vuggevise“ (tilegnet forskellige).
do. „Nye Tanker“ (ufuldendt Manuskript).
do. „I Familiens Skjød“, Idyl for blandede Stemmer.
7) A. Winding: Galop infernale e furiose af „Den kjære Familie“.

Hertil vil blive knyttet 3 instruktive Foredrag, nemlig:
1) Overretsprokurator Hartmann: „Om musikalske Familieprivilegier“.
2) R. Ny-Strøm: „Den privilegerede danske Nationalmusik og dens Exportevne, set fra et økonomisk Standpunkt“.
3) Overretsprokurator Ernst Dahl: „Musik-Snobberiets Historie i Danmark“.

Program II.

1) Sixtus Mixtus: Ouverture til „Den smukke Sanglærer“, ufuldendt og uopført Operette, komponeret med legate Midler.
2) Charles Kjerulf: Charivari af „Den sløjeste Oplysning“.
3) Olfert Jespersen: Potpourri af „Revuer“ (tilegnet R. Henriques).
4) Robert Henriques: „Genommen-Tanz“ (tilegnes Hr. Olfert Jespersen).
5) Charles Kjerulf: Klagesang af „Det miskjendte Geni“, Spækhøker Sørensens Vise af „Madammernes Jens“.
6) Robert Henriques: „Olaf Trygvason eller Kristendommens Indførelse i Norge“, Ouverture.

Foredragene ville blive:

1) *Ch. Kjerulf: „Anvisning i Begyndelsesgrundene til selv at kunne instrumentere“.*

2) *Robert Henriques: „Journalistik og Musik, eller hvorledes den ene Haand kan vaske den anden“.*

3) *Olfert Jespersen: „Filosofiske Betragtninger over Gadevisen med særligt Henblik paa, hvad der betaler sig“.*

Valgagitation.

„— — — Ser I, Folkens, var det ikke det, jeg sagde: Højre skulde nok indfinde sig, sagde jeg. Pas bare paa, saa har vi dem, sagde jeg. Og nu kom de s'gu ogsaa, ligesom en Mis. De gore sig behavelige, forstaar I. Og sikke nydelig de snakkede for sig. Naadada! „Kære Socialdemokrater“, sagde de, for nu gaar den i den Dur, „vi har nu tænkt, at der skal være Fred og Forlig mellem vos. Hvis a' I vil stemme paa vores Kandidater, saa stemmer vi Faneme ogsaa paa jeres.“

Og der var nu *Jensen* og *Klausen*, de syntes, at det var s'gu ejentlig ikke saa tosset, for naar Højre hjalp dem, saa ku' de da altid blive et Par Stykker til; nu er det jo ongefær en fire Aar siden, a' vi satte nogen ind. Men *Holm* og *Hørdum* og *Wiinblad* og dem der sagde: „Den skær' Kraft stejle mig inte,“ sagde de. „Den er for højbenet at indlade sig paa.“

Og saa svarede de Højre disse regederlige Ord; „Vil I inte ryge og rejse!“

Det svarede de s'gu. Og saa var der jo vinket a', forstaar I. De hummede sig ligesaa stille ned ad Trapperne igen, Kammerater. Saadan skal de ha'et, Folkens . . . Hør, hvad Fa'en er det for en Rad, der sidder og gør Vrøvl der henne ved Skænken? Hvad skal han her? Sidder den Indiot ikke her og forstyrrer organiserede Arbedere, der overvejer Sittevasjonen? Hiv ham ut! Hvad siger den Avekat? Jeg synes, han sagde saadan noget som Løgn? Ja, Gud døde mig, siger den Fladfisk ikke, at det var slets inte Højre, som vilde alliere sig med vos! Et upolitisk Udvalg fra den upolitiske Borgerliste, siger han.

Naada, han er Kraft mane mig ellers fræk. Men I skal slets aldeles inte høre etter ham, Kammerater. Han er s'gunte værd at høre paa, den Varugle.

Nu snupper vi os et Stænk paa Frihed, Lighed og Broderskab i Borgerrepræsentationen. Og saa ta'er vi den Hundesnude ved Hanken og helder ham ud. Saadan en Hertug ka' vi s'gunte ha'e siddendes her.

Skaal, Kammerater — — —

Embedsmandsliv
i „vort Land“.

Hr. Redaktør, jeg er Embedsmand,
Min Gage er tre Tusind Kroner,
Og, naar man saa desforuden
Har Børn og elleve —
Nej om Forladelse, De forstaar:
Har Kone og elleve Børen,
Saa ser De jo nok, at jeg ikke
Kan videre slaa til Søren.

Da Storken første Gang gjorde Visit,
Min Glæde var stor og ærlig,
Men senere, nægter jeg ikke,
Besøget blev lidt besværlig.
Et Barn er en Skat, det ved jeg jo nok,
Om det er en Søn eller Datter,
Men Fa'en, at de skulde blive
Paa den Maner mine „Skatter“.

Nu har de Garderhøjde omtrent
Og spiser som Tærskerka'le,
Saa om nogen videre „Støtte“
For mig er der ikke Tale.
Lidt Lommepenge tjener de selv
Til Nydelser — hm! nationale —
Og heraf skal deres Gamle
Skat til Staten betale!

Og naar jeg nedlægger træt mit Sværd,
Selv tænkende lidt paa Kisten,
Saa skal jeg dobbelt beskattes,
For saa er jeg „Kapitalisten“,
Thi vide I maa hver Kjøbstadsmand:
For os er der ingen Naade,
Vi maa s'gu ofre til Staten,
Naar „Landet“ stander i Vaade.

PUKs **Redaktion og Expedition**
Hovedvagtsgade 1. K.

Abonnement
tegnes samme Steds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.

Bladets Abonnenter
faa, saa langt Oplaget rækker, Aargangene 1893—95 incl. for
halv Pris.

Indbinding pr. Aargang i det komponerede Bind 3 Kr. Løse Bind à 2 Kr., Mapper à 2 Kr.
Kan bestilles gjennem enhver Boghandel og i Hovedexpeditionen.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Den gamle Raritetsbutik.

Madame Tussaud: Ja, Hr. F-i-Nansen, jeg vil nok give 18,000 Kroner for de gamle Buxer· men — saa faar jeg vel en gammel Hat i Tilgift?

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

1897. Søndag den 14. Marts. Nr. 11.

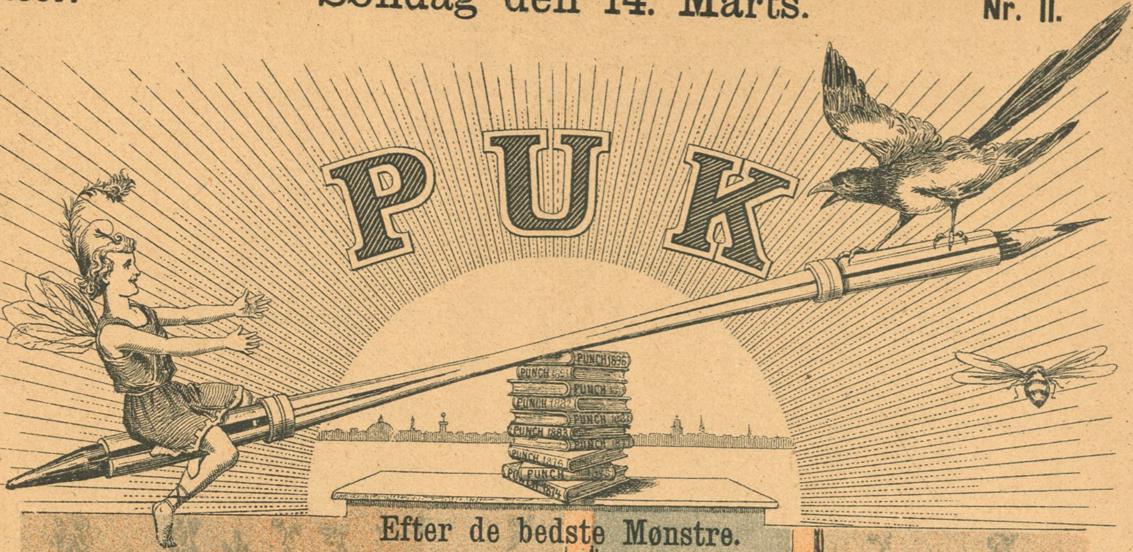

Efter de bedste Mønstre.

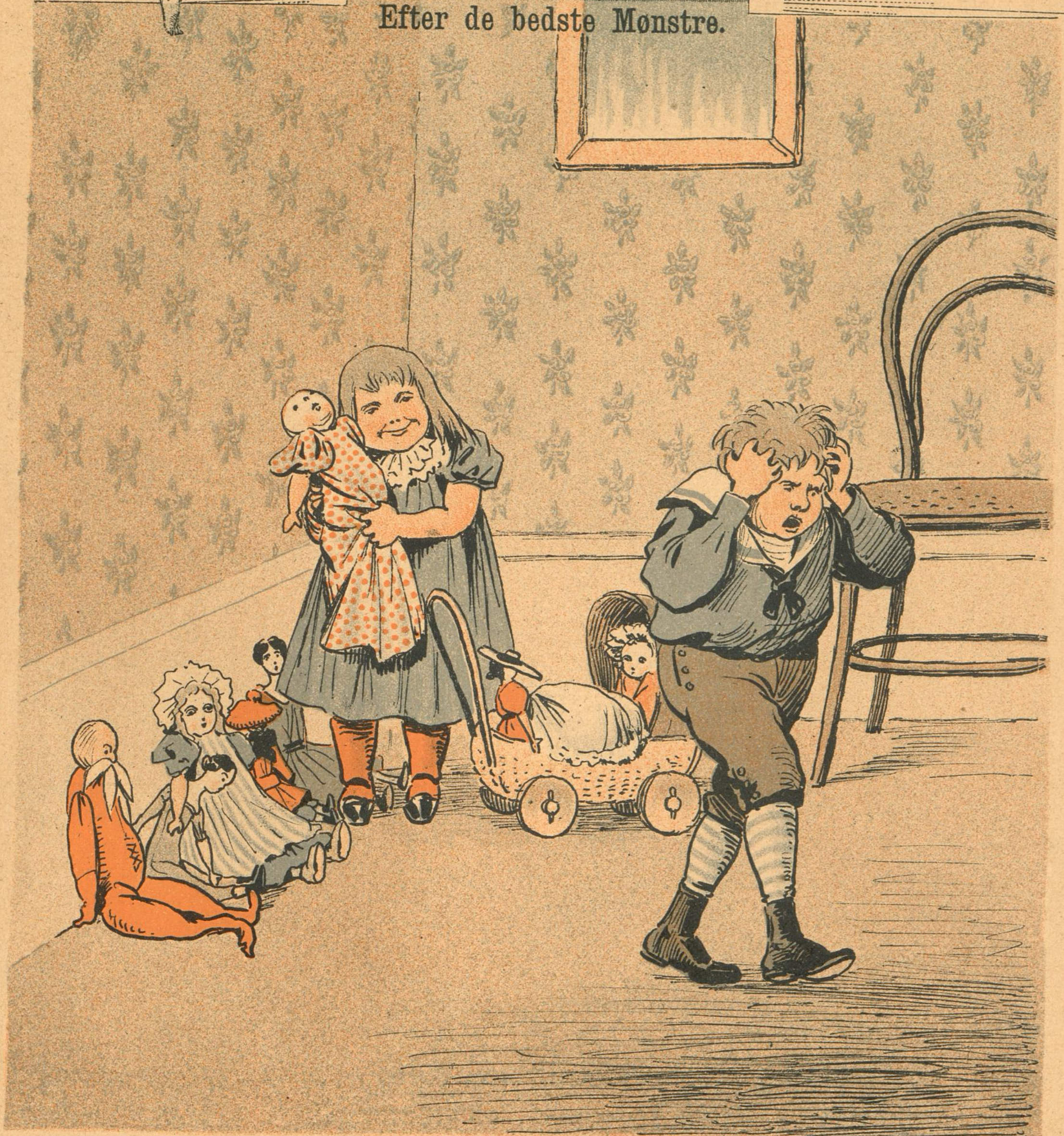

— Du Anna, skal vi saa lege Fa'er og Mo'er?
— Ja, — begynd Du.
— Aah — jeg Fæ, at jeg giftede mig!

En Foraars-Messe.

Der er en Travlhed — Hop i Galop!
I Rigsdagens Myretue;
Døre gaar i og Døre gaar op,
Derfor har de alle Snue.
Det er en rigtig Pudse-Tid.

Nu kjøbslaas der mellem Lem og Lem*);
Om saa det er stolten Trier,
Stikker der af hans Lomme frem
De skumleste Kompromis'er.
Det kaldes Under-Handlinger.

Der hviskes og tiskes om Skat og om Told,
Der hovedrystes og nikkes.
I Snapsthinget ved et pænt lille Sold
Om Snapsen Lidkjøb der drikkes.
Og bagefter ta'r man fat paa Øllet.

Hist lyder en Kriger-Stemme vred:
„Jeg siger Snack! I forstaar mig!"
Og her en rask lille Sømands-Ed:
„For Tusind Djævle! nu gaar jeg!"
For alle Kneb gjælder.

Her gaar en sød lille Socialist
Og raaber: „Kommer at kjøbe!"
Her en Agrar med lidt Gjødning — pst!
Hvor monne de Bymænd løbe.
For de har fine Næser.

Og Mellemhandlerne de har Mas
Med Handler i Orden at bringe,
Særlig den lille, svedige La's,
Gud, hvor han kan (folke) tinge.
For han har jo Øvelsen.

*) *Poetice et eleganter* i Stedet for „Medlem".

Han trækker Sælger til Kjøber hen,
Om saa det skal ske ved Haarene —
Ja, han er det samme for Rigsdagsmænd
Som Faarehyrden for Faarene.
Ellers gik de s'gu strax — fra Samlingen.

Et orientalsk Spørgsmaal.

Special-Korrespondenternes selskabelige Forening holdt forleden Møde paa *Hotel l'Europe* for at drøfte Spørgsmaalet om Oprettelsen af en gjensidig Kontrolkomité med det Formaal at fjerne de mest stødende Modsigelser i hverandres Telegrammer.

Berlingske Tidendes Petersborg Korrespondent indledede Diskussionen og udtalte, at Forslaget havde hans fulde Sympathi. Grunden, hvorfor Redaktionerne med saa stor Energi og Bekostning udsendte Medarbejdere rundt om i Verden, var jo at bringe Klarhed i Publikums Tankegang ved Hjælp af de selvoplevede Iagttagelsers vægtige Argumentation. Hvorfor da svække i Stedet for støtte hverandre? Han vilde anføre et Exempel. Sæt, at han endnu i Aften eller i alt Fald i Morgen søgte Audiens hos Grev Murawiew i St. Petersborg og af ham fik en eller anden sensationel Meddelelse, vilde Virkningen af denne saa ikke betydelig formindskes, naar et andet Blads Korrespondent telegraferede, at han samme Dag havde talt med samme Diplomat i Moskou? Og hvor let kunde ikke sligt forhindres, naar blot han og Manden fra Moskou, før de afsendte deres respektive Telegrammer, kunde komme et Øjeblik sammen, ligegyldig hvor i Kjøbenhavn for at konferere med hinanden. Et Kompromis maatte til, hvis man vilde undgaa at kompromittere sig.

„Politiken"s Kreta-Korrespondent gjorde opmærksom paa, at han virkelig var rejst; det havde staaet i Bladet og det vidste Publikum. Da han altsaa derved havde erhvervet sig en extraordinær Troværdighed, kunde han ikke indlade sig paa nogen Overenskomst med andre mer eller mindre fantasiløse Korrespondenter. Han hævdede bestemt Kreta for sig selv, for han havde før været i Orienten og var sikkert den eneste her paa Pladsen, der havde et tyrkisk Lexikon.

Nationaltidendes Hellas Korrespondent protesterede mod den ærede foregaaende Taler. Han var virkelig ogsaa rejst, hvad enhver kunde se i Bladet. Ganske vist havde Hr. Ignotus faaet et lille Forspring, men det skulde han nok indhente, saa sandt han hed F. v. J. Havde han ikke begaaet den Dumhed, for det første at tage over Brindisi, for det andet at møde Kejser Frantz Joseph, for det tredje at indlade mig med det italienske Toldvæsen

og for det fjerde at komme for sent til Dampskibet i Brindisi, saa havde han maaske været meget længere inde i Krigen end „Politiken“. Han brød sig ikke om noget „Helle mig Hellas“, for han havde mg× i Græsk til Artium og Bergs græske Lexikon i sin Reol.

Aftenbladets Pariser Korrespondent kunde heller ikke gaa ind paa Forslaget. Som bekjendt havde han saa aldeles enestaaende Forbindelser blandt det franske Diplomati — han agtede saaledes endnu i Aften at soupere med Hanotaux — at der ikke kunde være Tale om, at han vilde forandre én Tødel i sine aldeles enestaaende velunderrettede og over enhver Tvivl hævede Telegrammer.

„København“s Londoner-, Romer- og Athener-Korrespondent havde det i Forvejen besværligt nok og kunde ikke finde sig i at rende mere rundt, end han gjorde. „København“ hævdede stedse sit Ry som det bedst underrettede Blad i Verden og havde derfor en Korrespondent i saa godt som alle evropæiske Byer paa over Hundrede Tusinde Indbyggere, men saa maatte én Medarbejder rigtignok ogsaa overtage flere Byer. Naar han om Morgenen havde overværet et Massemøde i Hyde-Park, om Middagen havde fulgt en Skare romerske Frivillige til Banegaarden og om Natten havde modtaget de samme i Athen, var han træt og kunde ikke rende maaske helt ud paa Østerbro for at konferere.

Endnu mange Talere havde Ordet, men Stemningen var gjennemgaaende mod Forslaget, der blev forkastet. Man blev dog enige om at pointere sin Uskyldighed ved at give Telegrammerne Overskrifter som „Kreta-Forvirringen“, „det orientalske Virvar“ og desl.

Efter Diskussionen forblev man endnu nogen Tid sammen i al Gemytlighed, før man skiltes ad til alle fire Verdenshjørner. Dog skal bemærkes, at Meddeleren heraf ved Midnatstide ude hos Lorry Fejlberg traf en Petersborger og en Romer, der i glad Overensstemmelse erklærede, at de kulde samme Vej.

Den genopstandne Kiste.

(En Skaal for den Mø i blufærdige Vaar).

En Skaal for den Borgerrepræsentation
Drik, hver som ikke er gnaven,
Tak for de Ord i den sidste Diskussion:
„Kisten“ bli'er ikke lagt i Graven!
Tag dit Glas, min Ven, unge glade Ven,
Drik de Fædres Skaal, hver levelysten Svend,
:,: Og ved Urnen smiler de til dig igen! :,:

Ja, Musernes Tempel de rejste af Grus,
Skærmed' de hellige Haller,
Endnu ti Aar kan vi sidde med en Rus
Feststemt, mens Sodapropen knalder.
Tag dit Glas, min Ven, unge glade Ven,
Og drik Pigens Skaal, hver helt-igennem-Svend!
:,: Hun vil sikkert smile huldt til dig igen! :,:

I husker endnu vel den Sommernat, da
Til Riise de Vise gik sammen,
Nu skal til Tak de i Sommer saa ha'
Adgang til „Kisten“s Fryd og Gammen.
Tag og drik paa den, gamle Borgerven,
Kom I blot, I rare, pæne gamle Mænd,
:,: Der er nok et lille bitte Smil igen! :,:

Populære Folk. XXXVII.

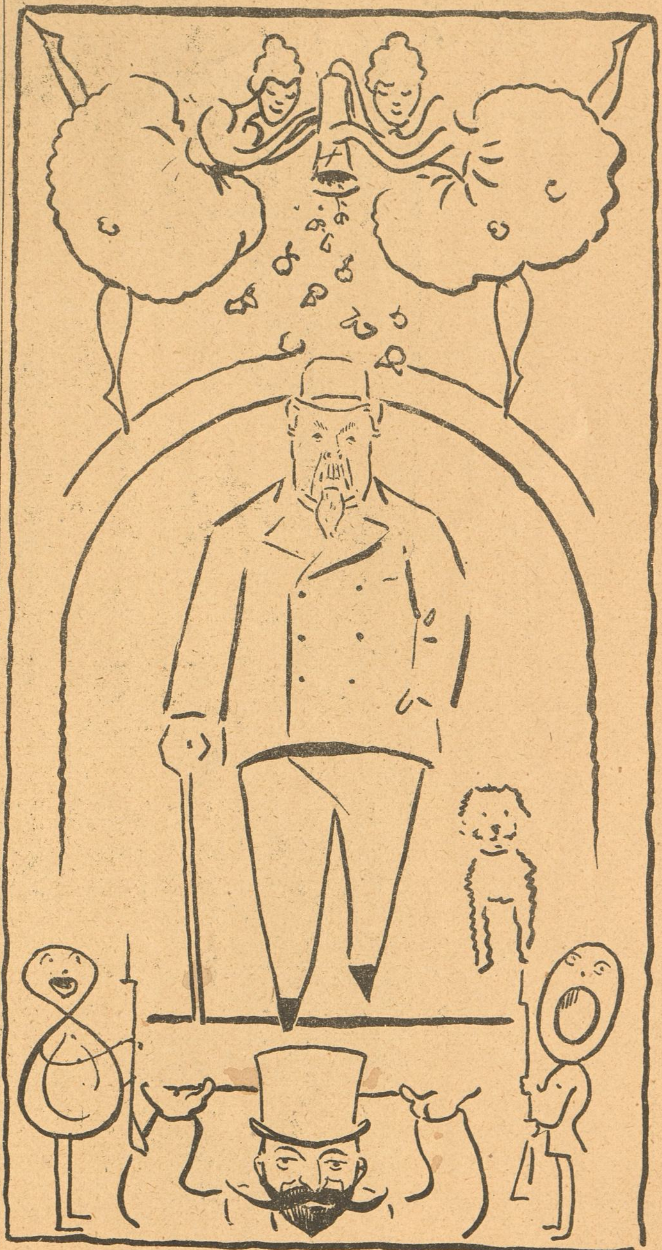

Den 80-aarige Generalmajor.

Meget betænkeligt Tegn.

— Er hun saa daarlig?

— Ja aa ja. Hon er relenok møj ring. For no kommer A der og mi Kuen kommer der, og vi kommer der bægge tow, og der er ingen hun gjør saa møj a som vos, men hun haaed allyvel itt saamøj Sans, te hun kue sej: tae og skjænk Søren Nielsen ėn Dram.

Triste Udsigter.

For Heste-Forstand.

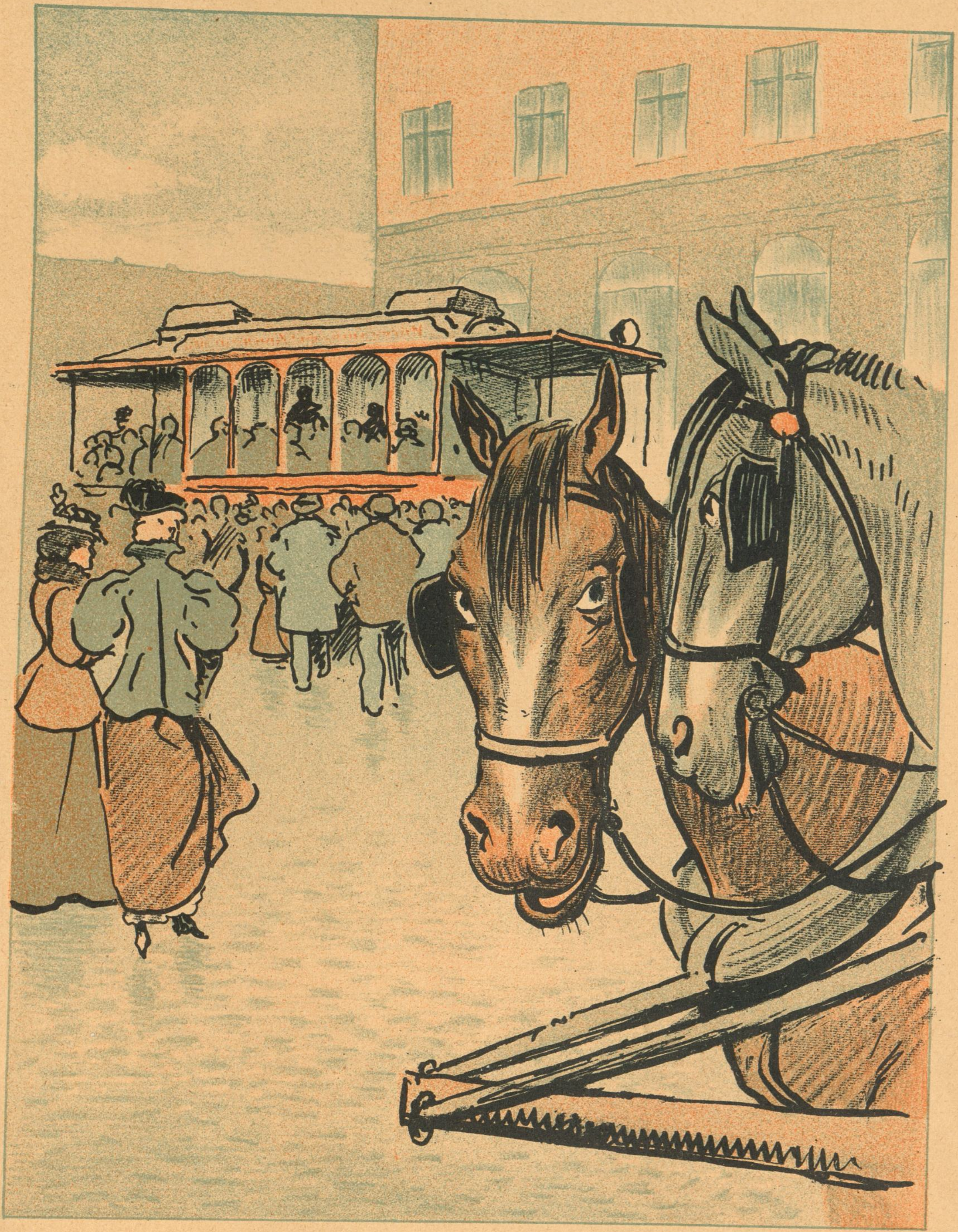

— Nu bli'er der nok snart inte andet tilbage for vos end Natvognene, — de kommer da vel inte paa Elektricitet for det første?

Hvad Geerts Votum sigter til.

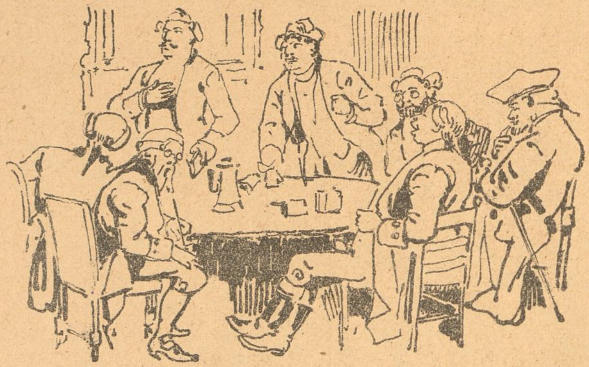

Vor evigglade Rigsdag tager fat
I sidste Øjeblik med Skat paa Øller,
Og som Pendant hertil med Kat paa Bøller,
Kortsagt, vor spændte Samtid overskyller
Med bare Vand paa vore Fremskridts Møller;
For saa vidt gaar Sessionen ganske glat.

Men, hvad der volder noget mer Besvær
I dette fordums Operatheater,
Er at faa præsentable Resultater,
Og sikre dog de truede Mandater
For de forhandlingslystne Demokrater
Og andre Folkevilliens Koryfæer.

— En Skat paa Brændevin dog ventes kan,
Naar man har knæsat *Køedt's* Frihandelsplaner,
Thi saa har Købstadfolk, hvem Tørsten maner,
Slet ikke Raad at fugte deres Ganer
Ved Øl og Brændevins- og slige Haner,
Nu maa de nøjes med det bare Vand.

Et Udvalgs blide, venlige Asyl
Man Bølleloven gav, og her den ligger,
Som det for en habil Reform sig skikker,
Saa længe, til de radikale Klikker
Har faaet, hvad man kalder, almen Sikkerhed for, at Bøllerne gaar fri for Prygl.

Thi, naar en Lov blandt en Flok Bøller slaar,
Saa er der Tænders Gnidsel, Graad og Jammer
I Danmarks højst humane Folkekammer
Og mest hos *Wiinblad*, efterdi den rammer
Medborgere, hvis Arbejdsiver stammer
Fra den Beværtning, de hos *Wiinblad* faar.

Og, naar en Mand, vil ikke lægge ned
Det Arbejd, som Hs. Højhed *Lyngsie* stopper,
Og, trods de Løfter, hvormed man ham propper,
Paa Rømersgadens Limpind ikke hopper,
Er Bøllerre saa rare Hjælpetropper,
Der nok skal sige Synderen Besked.

Det vilde derfor være Synd og Skam,
Hvis disse kære Venner kom for Skade
At hole sig en Omgang Bastonade,
Saasnart de gør lidt Sjov i Rømersgade
Og puffer til de Skruebrækkerrade,
Der finder „Taalipanens" Lugt lidt stram.

Se, derfor kan man være ganske tryg
For en Reform, der volder sær Forknyttelse
Hos dem, der hævder Haandens fri Benyttelse.
— Den nationale Industris Beskyttelse
Kan saa til Gjengjæld vente sig Forflyttelse
Og blive overført paa — Bøllers Ryg.

Kammerater.

(En sælsom Historie.)

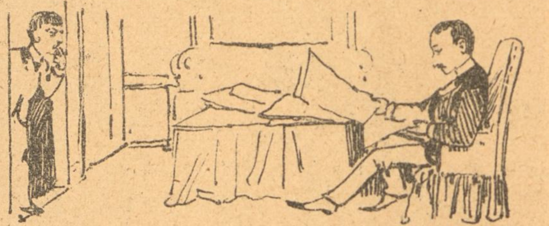

„*Kammerater*" er kommet i 2det Oplag.

Hvormange vidunderlige Erindringer vækker ikke denne lille gule Bog.

P e t e r var den Gang tyve Aar gammel og noget af det mest idiotiske, man kan tænke sig.

Det eneste Indtryk, jeg i Grunden har om P e t e r paa den Tid, er en stor grøn Lænestol, hvori der naarsomhelst man kom, Morgen som Aften, sad noget. man nærmest vilde have taget for en i Tæpper indsvøbt Gliedermann, hvis ikke nu og da en sløv Grynten dernede fra havde anmodet En om at fange en Loppe eller flytte Spyttebakken nærmere — det var Peter.

Han hverken bestilte noget eller tænkte, bare gloede og spyttede — hans eneste Livsyttring.

Underligt nok, at vi Venner ofte fik den Tanke, at dette dorske Individ vist sad der og r u g e d e.

Saa en Aften, da jeg kom til ham, var det mærkeligste sket: Manden maatte have flyttet sig. For han havde faaet fat paa nogle Ark Papir, som han nu sad paa og gloede.

— Men hvad Pokker, sagde jeg, hvad ta'r Du Dig til?

Og meget sindigt og meget sagte sagde Mennesket og vedblev at glo:

— Jeg gjør en Komedie.

— Hvad gjør Du? sagde jeg, som aldrig havde gjort Komedier paa den Maade.

Men P e t e r sagde kun og blev ved at glo — han sad ligesom han slet ikke rørte sig, mens han gloede —:

— Du kan godt sætte Dig ind i Dagligstuen. Jeg er færdig Klokken halv et.

Jeg satte mig ind i Dagligstuen, for jeg nægter ikke, at dette forbavsede mig.

Men gjennem Døren kunde jeg se Peter, der blev ved at glo — ved at glo og ikke flyttede sig før Klokken halv et.

Men da var „Kammerater" færdig.

Herman.

Diplomatisk Anekdote. Den russiske Gesandt, der havde Avdiens hos Kejser Wilhelm forleden, traf denne meget nervøs og nedslaaet. Gesandten spurgte: „*Sire, est ce que Vôtre Majesté avez de la migraine?*“ Kejseren sukkede højt, men svarede kun ét eneste Ord: „Hélas!“

Revy.

Mel.: Naar man faar lidt godt at drikke.

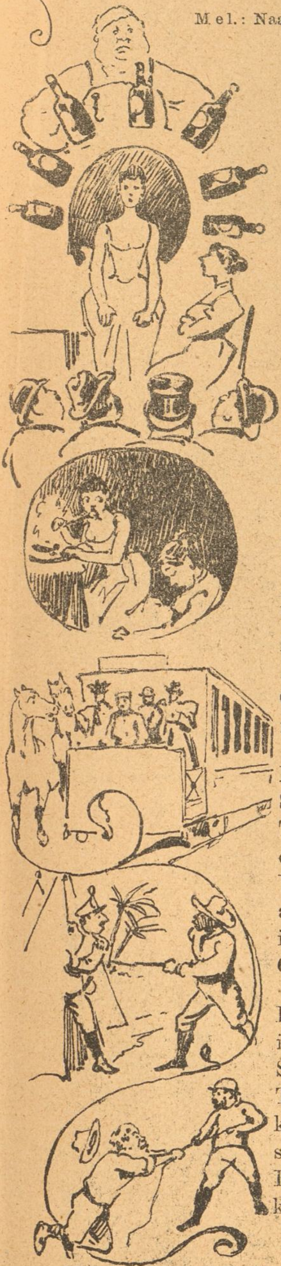

Hvor man faar lidt godt at drikke?
Læs det, hvis De véd det ikke.
Alle Brygg're averterer,
saa det Tapperne kreperer.
Disse vil ha'e godt Produkt,
hine vil ha'e tappet smukt!
Carlsberg laver Pilsner Øl
med Plakat af Bindesbøll!

Kunsten stiger, ej omsomst en
Dame driver Sultekunsten.
Folk i Cirkus giver Guld te'
for at se den Skjønne sulte.
Ej Fortjenesten er sløj,
og en lille Bøf med Løg
let om Natten kniber hun,
under Vaagekonens Blund!

Jøsses! hvor det Folk kan more
i elektrisk Vogn at spore.
Hundred Tusind har forsøgt'en
Tur frå Torvet ud til „Lygten“.
Den er god for Menn'sker, men
Hestene ser skævt til den.
Og en Hestestrike, før'nd
nogen aner, staar for Dør'n!

Hist fra Cuba Nyt man hører.
Sig saa smaat Maceo rører.
Trods en halv Snes Ganges Myren
er der Liv endnu i Fyren.
Weyler finder det vist stift,
at hans superfine Gift
ingen Virkning gjøre vil.
Giv ham dog en Dosis til!

I New-York sku' Tysken hale
i et Tov mod danske Ka'le.
Successive, Pø om Pø de
Tyskere fik vældig Klø, thi
knap saa godt de trækker Tov,
som de hjemme trækker Lov.
Ej en Gang en Sang i „*Puk*“
kan gaa fri, skønt den er smuk!

Til Situationen.

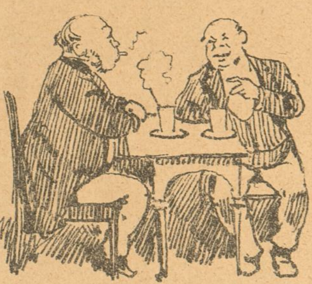

— Du Petersen, jeg synes, „Puk“ i den sidste Tid er bleven saa voldsom storpolisk øjropæisk, hvad? Der kommer jo aldrig mere et Billede paa Bagsiden af vores egne Agrarer eller Augurer eller, hvad de nu er!

— Næ, men tror Du virkelig ogsaa, Jensen, der er et eneste Menneske i hele Kongeriget Danmark og paa alle Færøerne, der gider hørt eller set et eneste Muk om, hvad de Ævlekællinger i Fredericiagade eller Kancelliet mener om Jord til Husmænd, som dog inte faar saa meget, som de kan ha'e en Spædekalv, endsige 2 Køer paa, eller rede Penge til Skolelærerne, som ogsaa hverken faar Offer eller Akcidentier, endsige Krigs- og Marineministeren, som heller hverken faar Vaadt eller Tørt, eller den gode danske Snaps, som man skal have til lidt under Frihandelspris, og hvide Gardiner med Messe-Fald, — og Lars og Jacob! hvor er de nu henne? Nej, — men frit Slag paa Tyrkerne, det er det, vi vil ha'e, og som skal frem i 97, og saa vil vi allesammen tjene Penge paa Grækerne, for i det Kapitel er vi allesammen her i „Vort Land“ nogen rigtige Jøder for Vorherre!

Det var ikke en Vase, men et Ølkrus, Sultanen smed sin Krigsminister i Hovedet. Hele Historien indskrænker sig altsaa til, at Sultanen var kruset i Hovedet, og Ministeren fik Kruset i Hovedet.

En modig Mand. Et Skuespil med denne Titel har vi faaet tilsendt. Det er udkommet paa det kgl. Theaters Forlag og danner et nyt Led i de bekendte, med regelmæssig Mellemrum udkommende „Christiansens Serier“.

PUKs **Redaktion og Expedition**
Hovedvagtsgade 1. K.

Abonnement

tegnes samme Steds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.

Bladets Abonnenter

faa, saa langt Oplaget rækker, Aargangene 1893—95 incl. for **halv Pris.**

Indbinding pr. Aargang i det komponerede Bind 3 Kr. Løse Bind à 2 Kr., Mapper à 2 Kr.
Kan bestilles gjennem enhver Boghandel og i Hovedexpeditionen.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Befrieren.

Carl Bloch pinxit.

Puk invenit.

Længe i Lænker Prometheus af Tyrkergribben blev hakket,
Sejrende Herakles vil sende den dræbende Pil.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase.
Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

1897. Søndag den 21. Marts. Nr. 12.

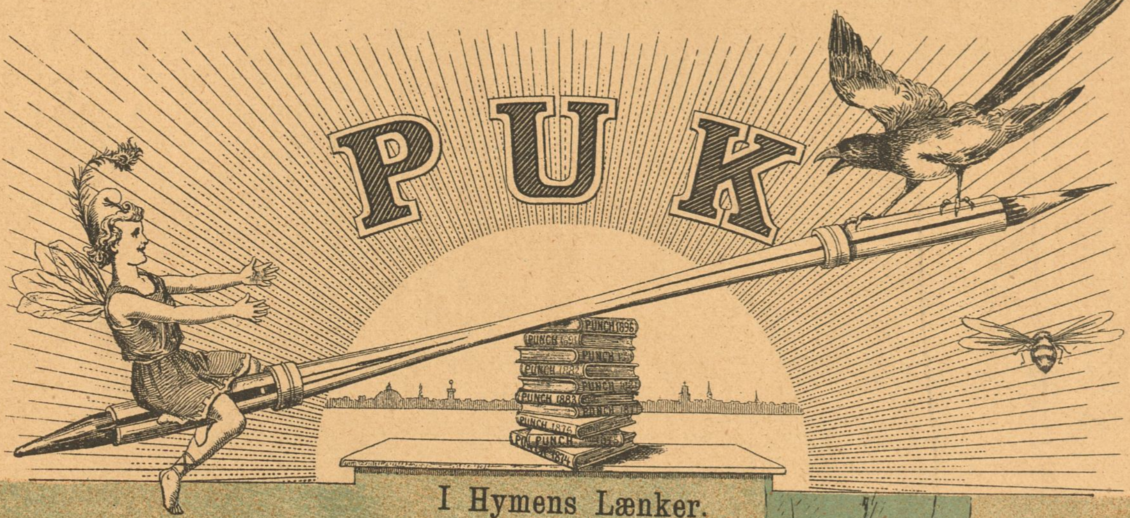

I Hymens Lænker.

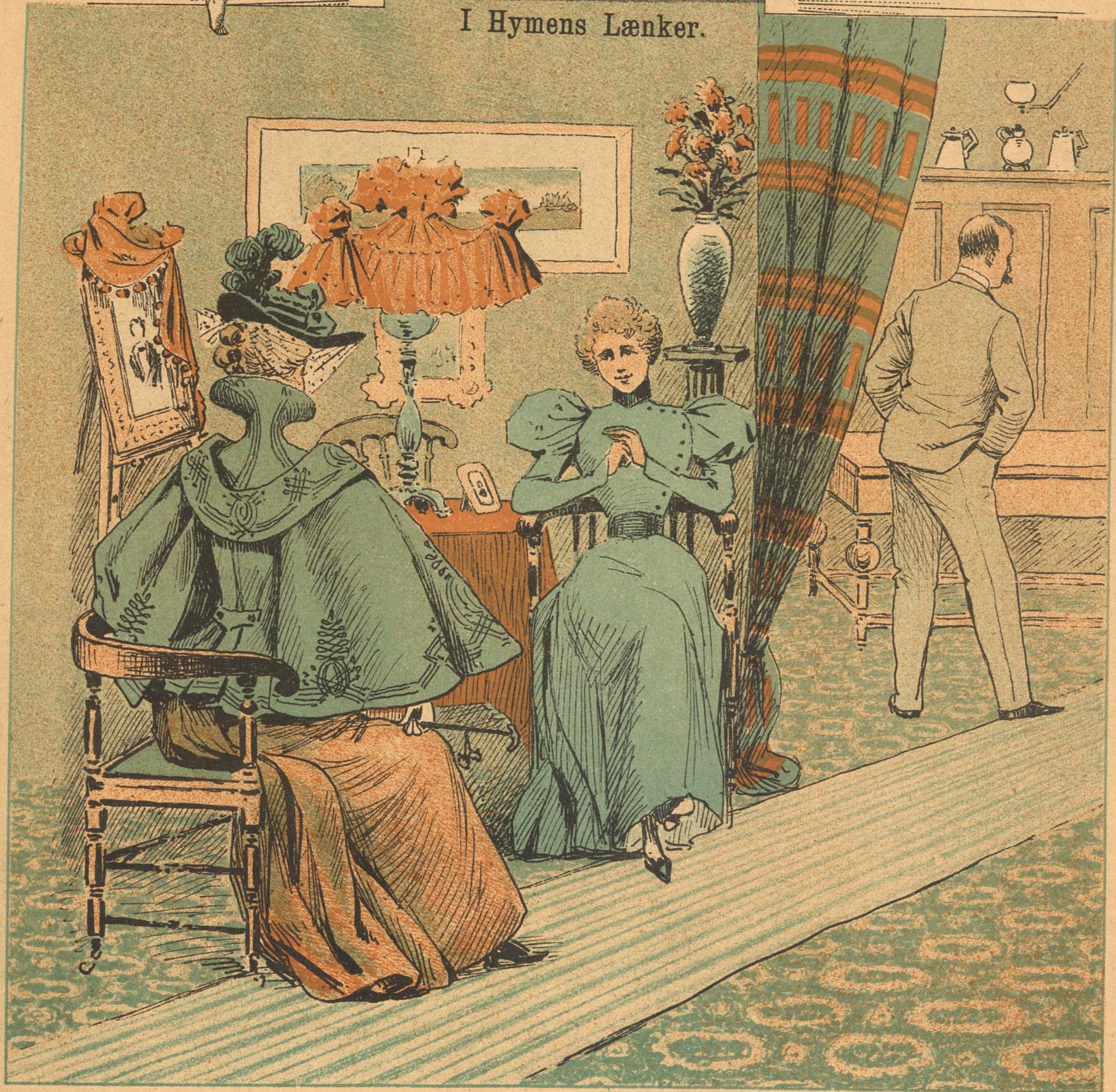

— Hvorfor lader Du Dig dog ikke hellere skille fra din Mand? I kives og trættes dog fra Morgen til Aften!

— For at han skulde kunne gjøre og lade, akkurat som han lystede, — nej, det falder mig virkelig ikke ind.

En betrygget Fremtid.

Vor uforlignelige „ordinære
Finantslov“ har det ikke rigtig godt.
I hvert et Fald er *det* Liv aldrig flot,
Som Skæbnen og et Venstre kan beskære.
Endog det „Mæglerfirma“, som *Reedtz-Thott*
Er Chef for, maa nu ligefrem erklære
Forhandlingen fallit, fordi man griber
Til en Bevillingslov af det Kaliber.

Det staar dog klart for vore Demokrater
Saa vist, som hvert et Fæ kan strax forstaa,
At, paa et Tidspunkt, hvor Alverdens Stater
Udruster sig til Strid fra Top til Taa,
Er der kun een Ting, vi maa spare paa,
Og det er Mønt til Kugler og Granater
Og Explosionsstof, der med Grund bør gjælde
For Luxussager, sær i Krigstilfælde.

Vel har en stokreaktionær Krakiler
Til den Slags Sparsomhed kun lidt Fidus
Og troer, at uden Krudt og Projektiler
Er Landets Forsvar ikke værd en Snus,
At, sparer man, mens Fredens Tid bortiler,
Paa Skyts til at beskjærme Hjem og Hus,
Maa man i Krigstid i sin faldne Hytte
I Fjendens Bøsse desto mere spytte.

Men det er grumme overfladisk sluttet;
Thi hvo, som kjender vort Reformparti,
Formaar at gjøre lige paa Minuttet
Al saadan skimlet Overtro forbi;
Thi, opfandt den Fraktion just ikke Krudtet,
Saa er her andet Sprængstof nok deri,
Hvis Aarsag, naar det gjælder, i en Ruf den
Kan sprænge os „Forliget“ selv i Luften.

Og, naar Partiet kan et Værk rasere
Af en saa anerkjendt Soliditet,
Skal Danmarks Fjender nødig triumfere,
Førend Partiets Ende de har set;
Thi med den Sprængsats, *Køedt* kan fabrikere,
Bli'er Fjendens Flaade til Atomer spredt,
Mens Hæren skyndsomst for de Kugler løber,
Som *Hage* skyder ud, og *Stadil* støber.

Fra Athen.

(Brev fra vor berømte Korrespondent.)

Motto: *Græca sunt, non leguntur.*

Athen, 6. Marts.

Jeg kom i Gaar, tog ind paa det fineste Hotel i Byen, hvor kun de berømteste Mænd bor, og fandt paa mit Bord 12,14 Indbydelser fra de mest indflydelsesrige Mennesker i Hellas. blandt andet fra den udmærkede gamle Ministerpræsident Kallistenografiportalis. Om Bord havde jeg truffet en ung Mand, faaet at vide, at han var denne Mands Søn og Grækenlands eleganteste Levemand, talt med ham, spist med ham og fik nu denne Indbydelse, som jeg dog først efterkom to Timer for sent, da en Skare græske Bønder bragte mig et Fakkeltog til Tak for min Interesse for Kreta, som de „ærligt talt ikke havde troet, jeg kjendte før blot af Navn“. I Sandhed, en mærkelig Nation; Polemos, Polemos, Krig, Krig raabes i Piræus; Gnothi seavton, pas dig selv, svares der i Athen; men betænk ogsaa. at deres sidste Kejsers blodige Hoved rullede i Sandet paa Torvet i Messolonghi i Aaret 1848.

Kallistenografioportales er Kongerigets intelligenteste Mand og modtog mig derfor med Glæde i sin smukkeste Søjlehal, trykkede trods sine 87 Aar min Haand og bad mig gjøre ham den store Ære o. s. v. Jeg var i Kjole og Hvidt. „De er,“ sagde den ligesaa snu som tavse Diplomat, „en berømt Mand fra et bekjendt Land,“ — han pegede smilende paa et antikt Bord i Rembrandtsk Stil, hvorpaa selvfølgeligt „Politiken“ laa. „Desværre er der ogsaa braadne Kar i det Land. Saaledes kom hertil i Gaar en Korrespondent fra et stort dansk Blad; han søgte Avdiens hos Kongen, men den blev ham nægtet; saa kom han til mig og holdt et langt Foredrag, der var ligesaa flydende som fuldt af svømmende Remiscenser og Brokker fra en halvfordøjet Skoletid. Han kaldes sit Lands interessanteste Journalist, han er forhaabentlig dets mest uvidende. Men til Dem, til Dem tør jeg tale; jeg kjender Dem, De har lavet mange Historier i Deres Blad, har altid været taktfuld og diskret. Altsaa. Vi vil oprette det byzantinske Rige! Har De hørt Tale om det? Naa ikke, jaja, men

skriv det blot! Det vil vi, hvis vi kan. Det med Kreta er kun et Paaskud! Maalet er Grækenlands Enhed, det har Deres Læsere næppe tænkt sig, skriv det derfor." Den aldrende Vært forsvandt, og jeg blandede mig med Lethed i det fine, brogede Selskab.

7. Marts.

Havde Besøg af Stormagternes Gesandter, hvis Doyen bad mig om ikke at vække Latteren blandt mine Læsere, da det kan være farligt for Verdensfreden. Kl. 4 gjorde den brasilianske Konsul mig sin Opvartning og oplyste mig om, at Farvandet mellem Kreta og Fastlandet er 12000 Mile dybt, naturligvis kun paa det dybeste Sted.

8. Marts.

Kongens Adjudant fik Foretræde hos mig i Dag med en egenhændig Skrivelse fra Kong Georg, der lød saaledes: „Ven i Nøden! kom; alle forlade mig, selv mistvivler jeg om alle i denne mærkelige Kristenforfølgelses Tid. Kom og hjælp mig med Raad og Daad, jeg længes, kom strax! George." — Kongen har fra tidligere Tid et rigtig godt Øje til mig!

9. Marts.

Nu da jeg — det er ved Nattetid — skriver disse Linjer, ser jeg her i Hotellets elegant monterede Værelser et stort, herligt straalende Lys. Det brænder, brænder, skal ikke slukkes Kl. 11. Nej, jeg ønsker, og alle danske ønsker med mig, at dette Lys ej maa slukkes, men at det maa lyse over hele den læsende Verden.

10. Marts.

Ved den græske Rigsdag forbinder man sædvanligt Forestillingen om Polens Deling eller Hannibals Overgang over Alperne. Eller Muhammeds berømte Flugt fra Besarabien. Man mercht die Absicht, und wird verstimmt; — *honny soit, qui mal y pense;* — chi lo entrate, lasciate ogni speranza. Men skønnest af alle de Sprichworter, jeg har lært mig, er dog dette: *„L'éclat c'est moi!"*

12. Marts.

Kongen faar vente, ligesaa mine Læsere, jeg har virkelig ikke Tid nu. Ha, hvor Livet er en Blanding af Farce og Tragedie, Lam græsser ved Siden af Faar, Løgn spirer paa Sandhedens Mark.

14. Marts.

Modtaget Telegram fra Londons Klædehandlerlags Bestyrelse. Begrundet paa de uhyggeligt lave Priser paa Bukser beder de mig om at anvende al min store Indflydelse paa at gjøre deres Æresformand, Prins Karl, til Kretas Guvernør. — Saamænd, det er altid et Stof! Men jeg vil dog først se Gothakalenderen efter, om der ikke er nogle flere. For er jeg først begyndt, saa — —

Ignobilis.

Hvad forstaas der ved en Snob? (Af Mangel paa Plads udeladt i „Politiken".) Efter vor Formening er den Mand en Snob, som, fordi han har en fin Næse, en fin Pen og en fin Laksko, vil gjøre Fordring paa fin Takt, Finfølelse og fint Selskab.

En Kiste for et Rækværk!

Mel.: Der vanker en Kunstner ved Tiberens Bred.

Den haver den Skæbne, den aldrig skal dø,
Den Kiste nær Tivolis Sø.
Nedsænket den burde dog være i Muld,
Thi den af Ben er fuld!
Og det er jo netop det kriminelle ve'n:
De lokker og de daarer Kjøbenhavnerne, de Ben,
Hvis Ejere er underskjønne Piger?
Der synger (ja, nogle si'er, de skriger):
„O Gine, du dejlige Mø!"
Til de gaar i Frø,
Utrættelig synger hver Mø!

Med Skjørter saa korte, at Dyden hel lang
I Ansigtet bli'r mangen Gang.
Af Liv de kun ejer en Antydning svag,
Sletintet for og bag!
I saftige Viser, til Rantzaus Melodi,
De spørger Publikum om, „desse Bentøj" det kan li'e.
Da smiler de kiste-glade Gjæster,
Da sukker selv Raadet og Borgmester:
„O Gine, du dejlige Mø!"
Maa Hjærtet ej tø
Ved Skuet af saadan en Mø!?

I Aar skulde Kisten med samt Sjov og Slav
Nedputtes for Alvor i Grav.
I Stedet et Rækværk sku Tivoli ha'e,
Men de til Raadet sa'e:
Frygt ikke for Byens Moral, den er sku stærk!
Lad os beholde Kisten, saa gi'r vi det Rækkeværk.
Ja, Top! svared Raadet, Død og Pine!
Lad bare de Syngepiger hvine:
„O Gine, du dejlige Mø!„
Syng væk, til I dø,
Mamsel, Miss og Fräulein og Mø!

Om ogsaa Moralen paa Døren bli'r smidt,
Vi faar dog et herligt Stakit!
Saa smukt og saa — billigt, af stærkeste Jern,
Mod Tivoli et Værn!
Kommunen den tjener ved den Forretning fedt,
Og 30,000 Kr. for Moralen er ej lidt.
Og, lettes for Folket Skattens Tynge,
De bedre faar Raad at høre synge
Om „Gine, den dejlige Mø!"
Og Blomster at strø
For Kistens omtvistede Mø!

For Modvind.
— Mo'er, der henne kommer Fa'er!
— Paa hvilket Fortov, min Dreng?
— Snart paa det ene og snart paa det andet.

En vildfarende Spillefugl.

I Halvmaane-Skin.

Penge tjenes nu paa Tyrken
Af hver eneste Journal,
Gjorde „Puk“ ej li'saadanne,
Maatte han jo være gal;
Men, mens andre bare halse
Mod det gyldne Horn af Sted,
„Puk“ fornuftig er som altid,
Han ta'r Hjemme-Tyrken med.

En Gang hærged' som paa Kreta
Tyrken her med Sabel krum,
Hvert et Fremskridt lod han visne,
Love slagtede han grum.
Sultan Chresten gav (T)-Irader
Pascha-Skaren flink dem lød,
Særlig *Mufti* Holstein tolked'
Dem med en fanatisk Glød.

„Bare visne, bare slagte
Udi Chresten-Kjærlighed,
Væk med alle Slags Reformer —
Kommer ikke Tyrken ved.“
Fanatismen op blev ildnet
Ved de Hyl à la Trompet,
Scheik-ul-Islam Hørup gav fra
„Politikens“ *Minaret.*

Dog, da Nød var allersvarest,
Himlen naadig stod os bi,
Dannede det moderate,
Unge, tyrkiske Parti.
Mod de gamle Tyrker-Vaner
Softa Frede gjorde Storm,
Fik sin Sag sat smukt igjennem,
Og saa stod den paa: Reform!

Højt de gamle maatte sværge
Til en Fremskridts-Kjærlighed,
Pynted' end sig med „Reformen“
For at vise Ærlighed.
Men des værre deres Løfter
Taalte ikke Dagens Sol,
For man ved jo nok, at Tyrken
Han har Maanen til Symbol.

Enetale.

(Frit efter „*Politiken*“).

De vil løbe Storm imod Variétéerne. Man læser Opraab i Bladene. Man diskuterer Sagen baade til The og Kaffe. Min egen kjære Tante Sippenille var hos mig i Dag med en Adresse, som jeg for Himlens Skyld maatte underskrive. Om jeg ikke nok havde Sans for vort Folks aandelige Renhed og Sundhed, spurgte hun. Gu' har jeg ikke nej! svarede jeg. Om jeg da rolig kunde se Demoralisationen brede sig i Befolkningen? Gu' kan jeg saa! sagde jeg. Saa pudsede hun sin Næse og gik.

Jeg forstaar ikke den rare gamle Hejres Bedrøvelse. At gaa paa Variété er jo dog den uskyldigste af alle Forlystelser. Jeg holder det for mere nyttigt, at lade mine Børn gaa paa Variété end at sende dem i Skole. I Skolen kjeder de sig og faar Klø, men fra Variétéen kommer de moralsk styrkede og aandelig oplivede hjem. Tribunens Præstinder fører os fra det tunge, danske *Muld* ind i Livsglædens *forjættede Land.* Ingen Engel kan tage Forargelse af Dagmar. Hun er selv en Engel. Den, der ikke kan se det, er kvalificeret til en Omgang hos

Pontoppidan.

Koldt Vand i Blodet.

(Advarsel til Frivillige.)

Kristen Smed: Goddav, Mads Jordmormand.

Mads Jordemodermand: Goddav Kristen Smed. Aa — ja — ja, Fa'nvæltemæ!

Kristen: Ded ka' der være noved i; ded æ liegodt den Slavs dyftsindie Ord, der ska' frem i disse Kristider. Ka Do ittelære mæ, Mads, aa ramme saan en Spidsfindighed yd, for hver Gang, a jæ vil forklare min Kuene lidt om den her ydenvælts Politik, saa sier hun inte andet end som: „Ded æ noved Vrævl, Kresten“, aa ded æ liegodt kreperligt.

Mads: Do maa gjerne brue ovennævnte Vittighed, siden Do finder Behav i hinner, men ellers huller jæ itte a, a Do opsnubber aa rasler om mæ di Slavord aa poliske Finter, jæ betror Dæ. Do maa huse pue, a den Slavs Aandigheder itte æ Smedearbede, som Do ka ta aa lemre pue med Forhammeren, men a der ska Ingsigt aa videnskaveli Dannelse te a lave aa brue dom.

Kristen: Det bøjer jæ mæ før, Mads. Har Do

ellsens hørt, a onge Lars Nielen ve gaa frivildig i Krien mæ Kuene aa Onger og hele Krammet.

Mads: Ded har jæ itte hørt, men jæ finder ded ongefær uanstændigt.

Kirsten: Aa, hva Fa'en! han sku' jo lirenveller ha væt te Amerika, saa ded æ vel itte saa møjet a Vejen, naar han diderigerer den om ad Kretus te.

Mads: Do æ itte stiv i Geometrien, Mads. Som jæ har savt Dæ før, æ Kretos, (itte Kretus, for alle Ord i di Himmelejne ender sig pue vos: Vassos, Massos), æ Kretos en Ø i Arabien aa ligger saa at sie hundrede Mile fra Amerika. Men ded uanstændie æ, a han itte føst adspører en videnskaveli Aktoritet som Præst, Dejn eller en anden.

Kristen: Ded ka der være noved i. Men hves a han nu va kommen te Dæ, hva hadde Do saa raadet ham te?

Mads: Saa hadde jæ savt: Gaa itte mæ Kretosserne Lavs, for ded æ novne ydsivilistiske Halenejere.

Kristen: Hulder Do da mæ Tørken Mads?

Mads: Ded sier jæ itte, din Bælle, men der æ allenfals ded tiltalendes ve den tørkiske Nadsjon, a Jordmorstanden æ hellig, formedelst Relionen.

Kristen: Ja, men Kretusserue maa da osse brue Madammen engang imellem.

Mads: Di Intejanere, hva Faen sku di brue hinner te, di føder jo itte engang levendes Onger.

Kristen: Hva Fa'n gjør di da?

Mads: Di ligger Æg. Farvel Kristen.

—:—

Fra Reklamens Overdrev („Vort Land" 15/3 1897). Den unge Forfatter, Hr. stud. med L. L., har tænkt paa at skrive en Bog. som han har tænkt sig udkomme paa Gyldendalske Forlag.

Hr. Birkedals Vise.

(Hr. Sinklair drog over salten Hav.)

Hr. Birkedal drog over salten Hav
Til Grækenland monne han stande,
Han haabed den Gang, da han styred' af Sted
Paa lidt mer end saa blodig en Pande.

(I Chili er godt, men dér kan nu enhver
Bli' „Oberst", „Dr." og „Profesfer",
Men Grækenland er dog Kulturen mer nær
Og for Titler saa meget des besser!)

Hr. Birkedal vil just paa vanlig Vis
Af Sted for frem sig at fægte,
Da kommer hans Skrædder paa Toldboden ud,
Og han monne intet sig nægte:

„Vend om, vend om, du krigerske Mand,
Det gjælder din Gjæld! Død og Plage,
Hvis først du forlader det danske Land,
Jeg tror ej, du vender tilbage!"

„Det faar nu alligevel vente, indtil
Jeg kommer igjen, med Betalen;
Af „Obersten" faar du, ved Gud, ikk'n Hvid,
Men dobbelt af „Hr. Generalen"!

Hr. Birkedal drog saa, som sagt, over Hav,
Og jeg maa for Sandheden sige,
Han brugte om ikke sit Sværd, saa dog
Sin Mund i det grækiske Rige!

Han hilstes med Fryd dér, hvor Himmelens Blaa
Over Heltenes Grave sig hvælver,
Selv Kongen betroed' ham Løst og Fast,
— Det sagde da Birkedal selver.

Han kom der med Værdighed, Alvor og Ro,
Beredt strax til Kampen han klar stod,
Han kom uden Tynge, han kom uden Sko,
Og derfor de kaldte ham: Barfod:

Men, da der var gaaet en Uge à to,
Hans Rygte var voxet gevaldi',
Da kjendte hver eneste Græker min Tro:
„Det fjældhøje Nords Garibaldi!"

Politisk Zoo-Logik.

(Ved Kaffen.)

Gæsten: Ja, et Mæglingsministerium er egentlig et politisk Amfibium.

Værtens Søn: Fa'er holder Ministeriet af at gaa i Vandet? For Læreren sa'e selv i Dag, at Amfibier gik gjerne i Vandet.

PUKs **Redaktion og Expedition**
Hovedvagtsgade 1. K.

Abonnement

tegnes samme Steds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.

Bladets Abonnenter

faa, saa langt Oplaget rækker, Aargangene 1893—95 incl. for

halv Pris.

Indbinding pr. Aargang i det komponerede Bind 3 Kr. Løse Bind à 2 Kr., Mapper à 2 Kr.

Kan bestilles gjennem enhver Boghandel og i Hovedexpeditionen.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

I Rustkammeret.

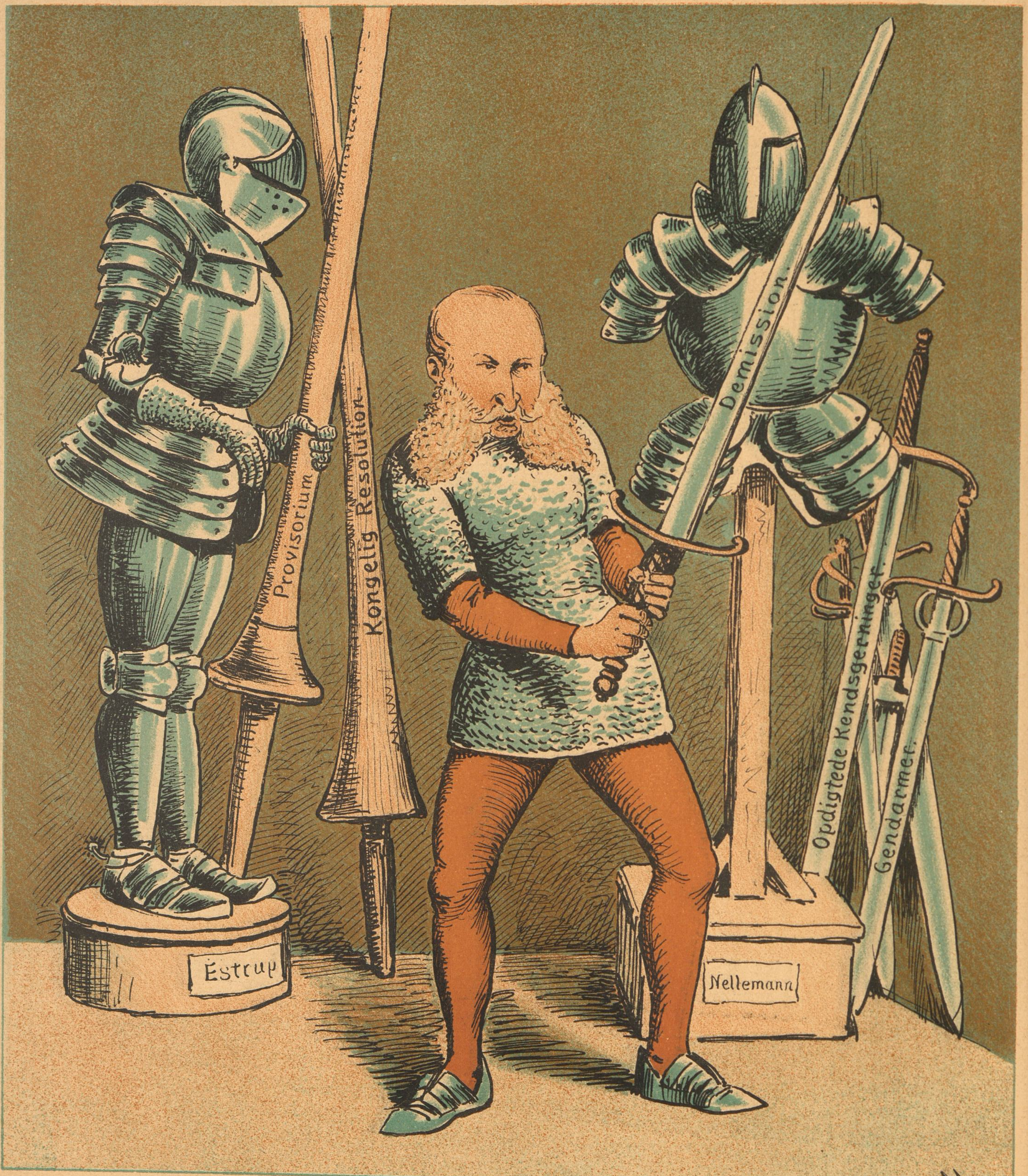

Kommer Thing paa Ministre atter i Thotterne,
Hvem af dem er saa vel først til Rotterne?

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

1897. Søndag den 28. Marts. Nr. 13.

En behagelig Kommission?

— Jeg saa for Resten Din Kjæreste i Dag, og han gav mig noget, som jeg skulde bringe Dig.

— Naa, og hvad var saa det?

— Det var blot et Kys!

De syv Vise.

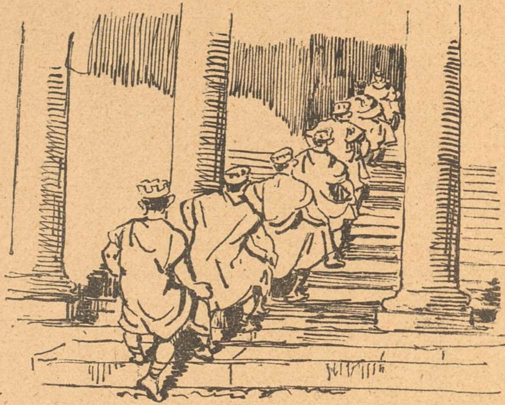

Nu kan da Byens Fædre være glade!
— Paa Tirsdag de Forstærkning faar
Af Skrædder Holm & Co. fra Rømersgade,
Hvis bare Vælgerne i Saxen gaar.
Dog Ingen herom Tvivl bør nære;
Thi Holm og Knudsen, salig Bergses „Ven“,
Og Olsen er særdeles populære
Blandt Stadens Pengeposemænd.
Og skulde man en Liste vrage,
Som mellem Radikalerne
I Spidsen møder med en lille Hage
Og ender med Wandall'erne?

Dog alle syv bør lige højt man hædre
Og nødig give Løbepas;
Thi mellem Raadets fromme Kirkefædre
Vil sidst af alt de tage Plads;
Nej, Kirker og deslige vederstyggelige
Institutioner vil de aldrig se;
I Retningen af det opbyggelige
De driver det maaske til en — Moske!
For Stadens aandelige Interesser
Man trænger muligvis til et Kapel,
Hvor Henning Jensen læser Sjælemesser
For dem, Partiets Bøller slaar ihjel.

De Syvs Program er en Forjættelse
Om Overflod — i Fremtidsperspektiv!
De Syv vil bringe Skattelettelse
Og gjøre Indkomstskatten progressiv!
De Syv vil lette Smaafolks Sorger
Og Stadens Kasse ligervis!
De Syv paa den solide Skatteborger
Vil sætte mindst fordoblet Pris!

De Syv vil stramt i Tøjlen holde
Det slappe Sædelighedspoliti!
De Syv vil ingen Mén forvolde
Den Kjærlighed, man kalder fri!

De Syv vil over Alt, hvad der forpester
Vor Bys Moral, udraabe Ak og Vé!
De Syv vil aldrig hæmme med Protester
En godt opskjørtet Variété!
De Syv vil Byens Raad med Smag begave
Og staa dets Skjønhedsstræben bi!
De Syv vil demolere Kongens Have
Til Fordel for — en Ridesti!
Kort sagt: Paa Borgerheldet sigter
I Et og Alt kun disse syv!
— Blot ikke Borger-Heldet svigter
Paa Tirsdag, saa det hele bliver Lyv!

Klokken er slagen!?

(Brudstykke af Operetten „Den lystige Krig“, der inden længe udkommer paa Stormagternes Sortiment).

2den Akts 1ste og sidste Scene:

(Elegant monteret Kahyt paa et engelsk Krigsskib med opdækket Taffel; Klokken er omkring 6 Aften. Plads til sex; 12 Vinglas ved hver Kouvert, Lysene brænder i store Bajonetpyramider, og henne i en Krog flammer en munter græsk Ild; Lord Byrons Portræt paa Væggen).

1ste Tjener (lyttende): Naa, endelig kommer de!

2den: Det var saamænd paa Tide; de skulde jo have spist Frokost Kl. 12 og ikke Dinér Kl. 6.

1ste: Stormagterne er aldrig tidlig paa Færde!

(Fløjdørene op, samtlige Admiraler træder ind og sætter sig diskrete ved Bordet. Situationens Alvor kaster først sin Skygge over alles Ansigter; kun langsomt viger den siden for Bordets Ræsonnementer, deriblandt: Arme Riddere, Aal, Bombe à la printanière, Granater, blaa Bønner og Koldstaal).

Rusland (rejser sig endnu førend den 11te Vin og udbryder): Mine Herrer, vi maa bryde op; vi maa lade Kanonerne tale!

Alle andre: Sæt dig ned, ti stille!!

Rusland: Vi har alle Ordrer til at begynde Blokaden Klokken 8 præcis. Her ser De (viser sit Kronometer), den mangler 3 Minutter i otte!

Østerrig: Det er aldeles forkert! Se her, den er kun 5 Minutter i halvotte!

Tyskland: Ganske forkert, bedste Habsburger, den er kun præcis 7. Mit Uhr gaar aldeles efter Berlinerposthuset.

Italien: Kjære Nabo, du er 8 Minutter for tidlig.

Frankrig: Messieurs et chers confrères! Parises Tid er 15 Minutter i 7; jeg kan kun rette mig derefter!

England. Gentlemen! Hvis jeg som Vært skal have blot det mindste at sige, har vi til Blokadens Begyndelse 1 Time, 36 Minutter og $5^1/_2$ Sekund.

(Almindelig Ballade, hvor man omringer Rusland og forhindrer ham i at gaa bort).

Italien: Himlen selv staar Grækerne bi i Astronomiens Skikkelse!

Frankrig: O liberté, o égalité!

England: Jeg redder Situationen. Vi retter os efter Kretas Normaltid!

Rusland: Pyh, der er intet normalt paa Kreta mere!

Forvirring; alt opløses og Admiralerne styrte af Sted, medens de raaber):

Rusland: Livet for Czaren!

Italien: Vedere Napoli e poi morire!

Østerrig: Gott beware Kaiser Franz und Ihro Excellenz Goluchowski.

England: What will the great old man say?

Frankrig: Quelle heure, quelle erreur! Que dira le Czar!

Tyskland (sidder alene tilbage og slaar rasende i Bordet, saa Bajonetterne rasler): Sehr fatal und famos! Aber — uhr-komisch!

— Ja — nu er Spørgsmaalet skam: „m e d eller u d e n Schnack."
— Jeg stemmer absolut for: „uden Snak med Schnack."

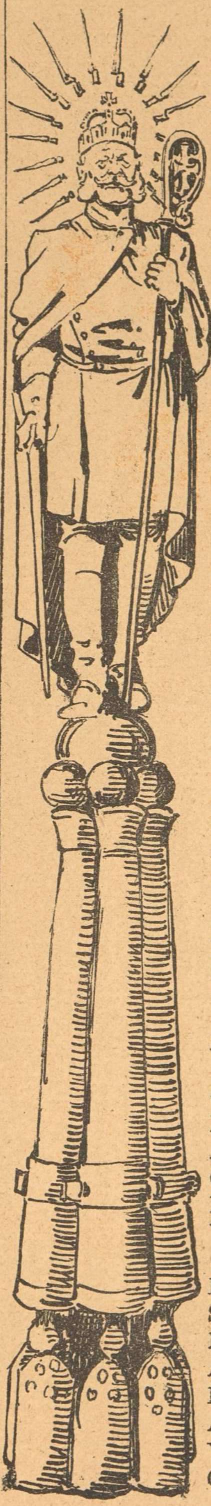

Wilhelm den Store.

Der alte Greis var en tapper Kriger,
Som Gud og Kejser *Wilhelm* ved.
Dog kan man sige uden Smiger:
Han leved' for den kjære Fred.
Han for *Napoleon* (den Skurk!)
Som Barn alt maatte løbe durch.
Til *Tilsit* i en Spurt!
Var det ej stort?

Af Hohenzollerns gamle Stamme
Et værdigt Skud han var for sand.
For „*48's*" Oprørsflamme
Han flygted' til et fremmed Land!
Med Hælene han fægtede
Hel tappert, hvem vil nægte de'?
Nu synger man i Kor:
Hvor han var stor!

Da med sin Rigsdag Vrøvl han fik, han
Strax vilde lægge Sceptret ned.
Men *Bismarck* sa'e, det aldrig gik an,
Og gjorde sig for Alvor vred.
Saalunde han dikterede:
Hvis nu du abdicerede,
Paa *Bismarcks* Æresord,
Du blir ej stor!

For andre Landes Velfærds Skyld han
Tit voved sine Landsmænds Skind.
Og Polen, Elsass, Sønderjylland
Han elskede af Sjæl og Sind.
Hver Mand, som talte polsk og jysk,
Partout han vilde lære tysk!
Skjønt det blev daarligt gjort,
Det var dog stort!

Hans Storhed stillet blev i Skygge
Af andre. (Ja, det paastaar No'en.)
Og Nogle si'er, det var hans Lykke,
Han ha'de *Bismarck*, *Moltke*, *Roon!*
At *Moltke* Slag leverede
Og *Bismarck* han regerede,
Men det han selv fik gjort,
Var ikke stort!

En „stor" Monark, saa' skriver *Kielland*,
Skal nærmest være en Dæmon.
Men gamle *Wilhelm*, gaar det vel an
At ligne ham ved den Person?
Dog, naar hans Sønnesøn sel' si'er,
At han „sehr groszer var als mir!"
Vi faar vel tro hans Ord:
Gu' var han stor!

Rodemesteren.

— Ja, her kommer nok en uvelkommen Gjæst.

— Nej, tværtimod, og som Bevis herpaa, vil jeg bede Dem komme igjen en anden Gang.

Forkjælet.

— Hvorfor gaar Petersen altid med forbundet Hoved?

— Jo, jeg skal sige Dig, han kjørte paa Cykle i Sommers, men væltede saa tidt, at han maatte gaa med forbundet Hoved hele Sommeren; nu i Vinter fryser han derfor, naar han ikke har Bind paa.

Gjengangere.

Med Fatter Kjøbenhavn det slemt er fat,
Han plages af de skrækkeligste Syner
Og sveder Angstens Sved hver evig Nat
Med Ho'det puttet under tykke Dyner.
Hans Nerver, som dog ellers er i Hvil,
En Gang om Aaret faar en svær Hjemsøgelse:
Det skal ej fejle, henimod April
Saa ser han det fordømte røde Spøgelse.

Han ligger søvnløs med uroligt Sind
Ved Siden af sin sovende Madamme;
Da kommer disse røde Gjenfærd ind,
Og hvert Aar er det akkurat de samme:
Holm, Knudsen, Olsen snige sig i Trop
Gespensteragtig ind i Fatters Stue,
Først føre de en *danse macabre* op,
Saa stille de sig op i Rad og true.

Og Dansen atter vildt paa Gulvet gaar,
(Ret som det var en Sommernat i „Lunden");
Paa Hovedet sig rejser Fatters Haar,
Mens hæftigt klapper Tænderne i Munden.
Og med saa „kapital" en Hjerte-Gru
Bestandig nærmere han hører Valsen.
Nu er de ved hans Hovedgjærde — hu!
Nu griber Knokkelfingre ham om Halsen.

„Nu har vi Dig, Du gamle Borgermand,
Af vore Klør Du aldrig mere slipper,
Herefter os Du lystre maa paa Stand
Og taale, at vi Dig en Smule klipper."
Men, just som Skræderen sin Sax ta'r fat,
Da løses Fatters Kræfter, der var bundne,
Han gi'r et Ryk og brøler som besat —
Og strax er alle Spøgelser forsvundne.

For denne Gang saa ender Fatters Spe,
De tre Gespenster viser sig ej mere
Før næste Marts med Stæren. en, to, tre,
Som Vaarbebudere de opmarschere.
Saa hvirvler de igjen paa Gulvet rundt,
Og Fatter ryster atter i sin Køje. —
Men Herre Gud, de gjør dog intet ondt,
De kommer Gud ske Lov kun for at — spøge.

Trætte Kvinder.

I Anledning af den overstaaede Sæson aflagde *Puk* forleden en af Kvindesagens Forkæmpere et Besøg for at høre lidt om Aarets Arbejde og Resultater. Den nydelige lille Arbejderske laa henslængt paa en Chaiselongue, og der var et saa lidende Udtryk i hendes Ansigt, at *Puk* fattede den dybeste Medlidenhed med hende.

Puk: Som jeg kan tænke, naadige Frue, naar selv Deres Energi har maattet bukke under, har Arbejdet været umaadeligt.

Frue: Voldsomt, jeg føler mig som opslidt. Men, hvad gjør det, naar Kvindesagen fremmes derved.

Puk: Det gjør den, Frue. Medens alle Kvindehærens Menige i Fred og Ro kan virke for deres eget, arbejder De, Officererne, for det Hele; de danser, spiser, spiller Komedie, binder Buketter og staar i Butik for alle de andre. Hvor mange Gange har nu Fruen f. Ex. staaet i Butik i denne Sæson?

Frue: Ja, lad mig se: 2 Gange i Blomsterbutik, en Gang i Cigarbutik, en Gang i Sæbebutik, en Gang Opvartningspige i Konditori . . . .

Puk: Sér man det! Fruen ansér ikke nogetsomhelst Arbejde under Deres Værdighed, det er den ægte Kvindelighed. Enhver Kvinde af Folket maa med Ærefrygt se op til de moderne Kvinde-Udstillinger, som jo er Udstillinger af virkelig arbejdende Kvinder. Men nu den mere ideelle Side af Kvindesagen, Kvindernes Bygning f. Ex., har De faaet Tid til at offre den en Tanke i Sæsonens Løb?

Frue: Ikke megen; men vi har et andet Projekt under Overvejelse: et Hvilehjem for Kvinder.

Puk: Men Frue, det er jo en umaadelig praktisk Tanke, og det glæder mig, at De har haft Kræfter nok tilbage til at fatte dette Projekt. De virkelig trætte har selvfølgelig Hvile behov. Jeg haaber, vi maa spore Virkningerne allerede i næste Sæson.

Hermed tog *Puk* Afsked med den smukke Arbejderske og gik hjem, men undervejs nynnede han:

Varsomt hun hviler den nordiske Kvinde,
Farven er bleg og saa mat hendes Blik,
Opslidt hun er af Buketter at binde,
:|: Udskjænke Kaffe og staa i Butik :|:
:|: Det vil hun elske, mens Hjertet det slaar,
Det vil hun gjøre igjen næste Aar :|:
Lokkende Toner, Smaatjattene vevre,
Ild i sin Stemme og Snildhed i Blik,
Hælene høje og Livet det snevre,
Det hun i Arv efter Moderne fik.

Familien Hansens Middagsbord.

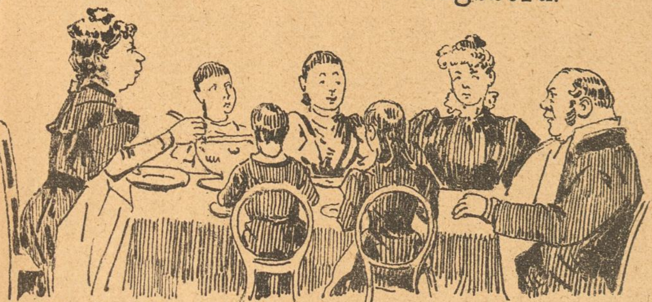

Jeg kan ikke holde ud at se dig sidde og stirre saadan, Hansen, dine Øjne ser ud som de var af Glas. — *Du ser jo ikke paa mig.* Nej. Hansen, du ser aldrig til den Side, din Kone er. Jeg ved godt, det er Vasen dér. Det er en Orkidé, som Elvira har haft med hjem. — *Hun er hel bleg af det Nattesjov!* Det er just det rette Udtryk for, at din Datter deltager i en uskyldig Blomsterfest. Tænk dig om, Hansen. Hvad er det at staa bag en Orkidédisk i tre Dage fra 12 til 4 og fra 7 til 12 med en varm Ret og Dans ovenpaa mod den Mulighed, at faa sig en Mand. Ja, en Mand; herhjemme kommer her jo aldrig nogen ordentlige Mennesker. — *Om jeg ikke havde syv Damer til Kaffe i Gaar!* Vil du gifte din Datter med en af dem, rare Mand? — *Du har gjort et Giftermaal og det er nok!* Jeg tier, jeg tier! Men det siger jeg dig, at jeg vil gjøre alt for at skaffe mine Døtre anstændige Mænd, selv om Svigerfaderens Rygte naturligvis vil gjøre det vanskeligt. Elvira skal aldrig blive nødt til selv at løbe efter Mændene, saadan som Kätchen eller den lille Kat fra Heilbronn, og tilsidst ende med at faa et Mandfolk i Trikot med et grønt og et rødt Ben, selv om han er ligesaa dejlig som Odas Mand. Kristine Dahl kan være god nok med sin Reformdragt for Kvinderne, men om Martinius og hans Skrædderfirma vil have en lignende Syksæs hos Mændene, det tvivler jeg om. Der gives jo, Gudskelov, modne Mænd endnu, Hansen! — *Ja, og ogsaa modne Kvinder!* Det med Finfølelse har nu altid været din caar sangsible, Hansen! — Men Gud, søde Adolf, du siger da ikke Fy for Fanden til din Søster! — Men jeg maa udbede mig en Billet til „Modne Mænd“ igjen i Overmorgen, for det er et af de dejligste Stykker, det kongelige Theater længe har spillet. De kan sige om Christiansen, hvad de vil, men det er, ved Gud, godt gjort, at han kunde skrive „Lindows Børn“, da dan var 19 Aar gammel, og bedre endnu, at han nu, da han er 36, skriver akkurat ligesaa godt, som da han var 19. Det kalder man et Liv i Fremgang og Arbejde, han har mindst skrevet 4 Dusin Stykker og Oversættelser. Og saa at han anfalder Pjaltene i Samfundet, dem der hverken gjør godt eller ondt eller noget fuldt ud. Det kan jeg godt lide; saadanne Mænd kan man daglig se for sig, Hansen! — *Ja, jeg er en Pjalt overfor min Kone, mener du!* Pjalt er maaske ikke Ordet dér, en Krokodille, en Tyrk er bedre! — Men Christiansen forstaar da ogsaa at lægge et Stykke til Rette som ingen anden. Hvor mange kunde have fundet paa, at gjøre Fru Bloch til en lille fjollet Tøs, Mantzius til Resonnør, Olaf Paulsen til Etatsraad og Fru Hennings til en ædel én i Overgangsalderen ved Fyrrerne? Det er netop hensynsfuldt overfor Publikum; for det er da, ved Gud, ikke Meningen, at vi skal sidde i Theatret for at bryde vore Hjærner itu med nye Karakterer. Og saa er det ogsaa at lette Arbejdet for Skuespillerne. Nej, „Modne Mænd“ maa jeg hen at se igjen, for saa kan jeg det udenad. Den højeste Ros, jeg kan give Stykket, er, at man tror, det er „En Skandale“ og „Den kjære Familie“, man ser om igjen. — Men du godeste Gud, ulykkelige lille Adolf, nu bander du igjen! Hansen, det er dig, der har lært Drengen at sige Fy for Satan. Dét, dét er alt det Udhytte, han har af sin Moders Opdragelse. Men nu vil jeg sige dig, hvad jeg længe har tænkt paa, og nu skal det gjøres. Jeg var hos Etatsraad Gamél forleden til Bønne-Møde og The og nu vil jeg ogsaa have en Ende paa dine Eder og Ukvemsord. Paa Lørdag Aften indbyder vi til en *„Soirée-The-sainte“*, vi maa virkelig følge med Tiden. — *Du foretrækker The-russe!* Meget vel, men du gaar alligevel ned efter Kaffen og beder Frederikke Brokmanns Broder, der studerer Theologi, om at komme herop paa Lørdag. — *Velbekomme?!* Allerede, naaja, velbekomme!

Fjæld og Dahl.

Vort Broderland var altid rigt
Paa raske Pennehelte,
Som slyngede Roman og Digt
Herned ved Sund og Bælte.
Paa saadan Maade Fjældets Søn
I Danmark reformerte,
Men Fjældets Datter sad i Løn
Og strikked og broderte.

Da hendes Arbejd' smukt var endt,
Hun sejlede fra Lande
Og stod i Stavn med Blikket vendt
Mod Danmarks lave Strande.
Korsettet bort hun havde lagt
Og gad ej se det mere:
Nu vil hun i Empiredragt
De danske reformere.

Hvor Fjældets Søn har sat sit Spor
I gjæstfri Gyldendale,
Har Fjældets Mø sagt Visdomsord
I danske Høresale.
De tvende følges Haand i Haand:
Han vil vor Aand berige,
Hun vil med brede Silkebaand
Mod Hvepsetaillen krige.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Hermes-Wiinblad

som Argusdræber.

Thorvaldsen *sculpsit.* Puk *delineavit.*

Hvor meget Tonerne det end beundrede,
Vil Borgerskabet passe nøje paa,
Ej lade Øjnene en Slummer faa,
Men holde dem lysvaagne alle hundrede.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase.
Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

1897. Søndag den 4. April. Nr. 14.

Hun:

April, April!
Er du Graad eller Smil?
Du har lunefuld Hu,
Derfor spørger jeg, du!
Vil Du sadle til Hest
Dig en rygende Blæst
Eller venlig og varm
Staa i Solstraalekarm?
Vinker Blomster du frem,
Kommer Fuglene hjem,
Gi'r du Varsel om Sommer og Lykke?

Han:

Grevinden har Rout, hun byder paa — The,
Smaakager og Vrøvl og paa Pastor P. P.
Selskabet er af det fineste fine;
Jeg — som de andre — med hjærtelig Mine
Nyder den dobbelte Vand fra Maskine. —
Men fra den duftende Kongodamp daler
Mod mig de værste Tantaliske Kvaler:
O, jeg kan sé, over Thevandets Ebbe
Svæver den lækreste, brunstegte Snæppe,
Fulgt paa sin Flugt, ha, raser jeg ej?
Af Foraarets førstfødte Kyllingesteg!

Gode Miner til —

Jo, lur vort Folkethings Reformatorer!
De kjender Rummelen, den Ting er klar:
I deres kloge Politik man sporer
Reformprogrammet, de bag Øret har,
Og der fungerer som en Slags Vikar
For det notable Kræ, som Bonden fo'rer
— Skjønt nødig — af med Gaasesteg, og bager
Glad til Dessert diverse Rævekager!

— Reformer, saavel med som uden Penge!
Med dette Løsen Folket de bestak;
Men, hver Gang Landets Forsvar turde trænge
Til lidt Reform, paa Skuldrene de trak.
Her skulde blot man hjælpe sig med Schnack
Og ikke med Granater sig bemænge;
Bevillingen fik Stryg, trods den Beskæren
Kan hjælpe Fjenden med at „stryge" Hæren.

Item votered' det Reformparti,
Saavel dets Røde som dets sølle Blakker,
At det vil ingen Kakkelovne gi'e,
I alt Fald til Soldaternes Barakker,
Man har Skersanten til at fyre i
For Jens, og han er vist en daarlig Makker,
Hvis ikke, naar han ser blot ind ad Dørene,
Han Karlene gjør hede nok om Ørene.

— Men ak, Miskjendelsen des værre rammer
En Reformator tidt nok paa vor Jord!
Thi nys i vort reformbefængte Kammer
Reedtz Thott lod falde nogle rene Ord
For disse Penge, hvoraf det erfoer,
At, hvis dets Flertal ikke op sig strammer
Lidt snart til at berigtige Bevillingen,
Saa skal hans Efterfølger klare Stillingen.

Nu véd de tapre Thingmænd saare godt,
Hvad de paa denne Vis kan risikere;
Vel er de ikke bange for Reedtz Thott,
Men for hans Efterfølger desto mere.
Et Fællesudvalg maatte assurere
Forhandlerne imod en Bankerot;
Det var et Middel, som blev før benyttet,
Naar Søbekaalen sondredes fra Spyttet.

Grøftevand.

(Efter H. C. Andersen.)

Du kjender da sagtens et Forstørrelsesglas? saadan et gaar alle Oppositionsmænd rundt med, og af dem kan Du godt laane det. Naar man tager og holder det for Øjet og ser paa en Vanddraabe fra et Oppositionsblad, saa ser man Masser af de løjerligste Ting, som man ellers ikke ser i Verden, og al Ting mangfoldiggjøres paa en uhyggelig Maade: én Kirke bliver til fyrretyve Kirker, fyrretyve Præster til fire Tusinde Præster osv.

Nu var der en Gang en Troldmand, der altid sad og grublede over de højeste, sociale Problemer, og derfor kaldtes han Rible-Rable. Han vilde altid have det meste ud af enhver Ting, men han fik alligevel aldrig noget.

En Dag sidder han og holder sit Forstørrelsesglas for Øjet og ser paa en Vanddraabe, som var tagen fra en Rendestén i Brolæggerstræde. Nej, hvor det riblede og rablede dér. Det var, ligesom man saa en hel Kirkestat, hvor Præsterne mylrede alle Vegne, sled i Borgerne og flaaede dem.

„Ja, men det er jo afskyeligt," sagde Rible-Rable, „kan man ikke en Gang faa Lov til at leve i Fred og passe sig selv." Men jo mere han brugte sit Forstørrelsesglas, des sortere saa det ud.

„Nu vil jeg trolde lidt og faa dem til at bekjende Kulør," tænkte han for Morskab, og saa hældte han ligesom en lille Draabe Vin i Vanddraaben, men det var Kapitalistblod af det til 2 Øre Pæglen, for det havde han altid nok af paa sit Lager, og saa forsvandt alle Kirkerne og Præsterne, og hele Samfundet blev ildrødt.

„Hvad har Du dér?" spurgte en anden Trold, som ikke var saa dybsindig, men mere liberal.

„Ja, kan Du gjætte, hvad det er?" sagde Rible-Rable, „saa skal Du faa Del i det."

Den liberale Trold saa' gjennem Forstørrelsesglasset og saa' et Samfund, hvor der var det syndigste Leben.

Menneskene løb om mellem hverandre, puffedes og stødtes, nippedes og nappedes, bed og flaaede hverandre. Hvad der var nederst, skulde øverst, og hvad der var øverst skulde nederst. „Se, se, hans Hat er meget finere end min, baf! væk med den. Der gaar en med Briller, den Storborger, Klø skal han ha'!“ Der sad en gammel Mand og passede paa nogle Penge, som han havde slidt sig til i sit lange Liv, men saa blev han snuset op, trukken frem og flaaet.

„Det er overmaade morsomt,“ sagde den liberale Trold, skjønt han var lidt bleg.

„Ja, ikke sandt,“ sagde Rible-Rable, „men hvad tror Du det er?“

„Det er let nok at se,“ sagde den liberale, „det er et socialistisk Samfund; de ser altid saadan ud. Et udmærket Samfund er det,“ lagde han til.

„Det er Valgresultater,“ sagde Rible-Rable.

Efter Lyselse?

Vis der er noen, der hved vaar ded Faarslag er bløven a om bonus te di skolelærrere, der er assererede i Skole Funden og er bløven lagd hen og ingen bonus fik, saa bedes di allerærbødis melle dom op ad Trabben paa Puks kantor bav ved kongens ny Torv, at der kand blive taven fat paa dom igen. Jæ hved Vel it saa lie vad bonus er for en slax eller vad di skald ha bonus for. Vist ded er penge di ska ha, ska di Natyrlig ingen ha, länge næser var bædder, for di kand vi Spare; Men naarens tid bonus er at ta deres leve Brød fra dom, fordig di har væt none daalige liv, saa liv Renten ikke ville ha dom i den kasse, saa ska di ha bonus allesammel. Jeg skræv dette i denneherre avis, fordig jæ hved at Risdagsmænnerne holler af dette blad, fordig ded altisens er saa vennelig imod dom og fotteGrafferer di Bæste af dom for Ingen ting og fordig det er dom der hved Bæst besked om vaar FaarSlagen er lakt hen. Jæ synnes ded ku værre movsomt at faa ded taven for igen, at di ku faa en Lang næse igen eller aasse komm fra dereses, leve Brød! Di ka dov værre Glade te at vi ikke tov den Fattige mans snaps fra dom, for ded hade dov væt møjet være. Unskyl min Ringe skriv Else for jæ har sæl saagotsom und Gefær omtrent Lig vaaren Risdagsman og varret aasse lit, men lisom jæ var bløven det, bløv Risdaen oplyst, fordig vi ente ville beStille noet og saa bløv vi javen Hjem og saa har jæ aldrig væt ded sien.

Med Høg agt Else
KORSDOV.

A. „Hvorfor vil man have Sultanen til at gaa om Bord paa sit Admiralskib?“

B. „Jo, det er et Paafund af Finansministeren, for at Sultanen skal kunne sé, at der ingen Bund er i Kassen!“

Hvad er en Snob?

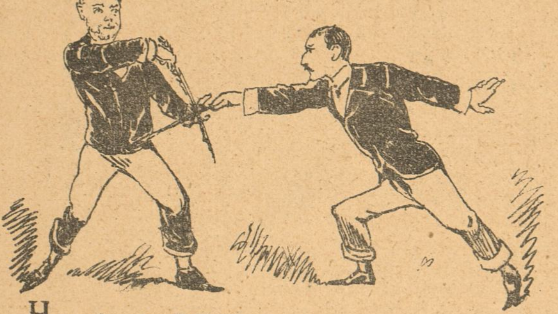

Hvor før, i „*Politiken*“s brede Spalter,
Man „Fædrelanderiet“ ga' til Pris
Og for Kosmopolis oprejste Alter,
Mens til hver Chauvinist man fletted' Ris,
Nu Nansen og Pontoppidan forvalter
De tunge Pund paa ny og uvant Vis.
Og Ordet: Patriot, før nævnt med Væmmelse,
Har nu til Hæderspladsen faa't Forfremmelse.

Hvor forhen allerhelst man bad sig fri
For alt, hvad ej af Tysk var født og baaret,
Er nu en tysk Prinsesse Aarsag i,
At Hr. Pontoppidan sig føler saaret!
Dybt maa han være hjærtegreben, thi
Med graadkvalt Røst han spør', om Smertensaaret
Er saa aldeles gaaet i Forglemmelse.
Den stakkels Mand er ganske syg af Græmmelse.

Ja, ganske sikkert er de Runer sære;
Men Peter Nansen evner dem at granske.
Han kalder Hr. Pontoppidan: min Kjære!!
Og klapper ham med fløjelsbløde Handske.
Forklarer ham, at alle Evropæ're
Med ét er blevne kongetro og danske,
Og derfor fryder sig ved den Bestemmelse,
Som voldte Hr. Pontoppidans Beklemmelse.

Pontoppidan er rørt, han takker Nansen:
„Din Stil er Guld! Dit Sprog i Purpur klædt!
Saa skjønt, at knapt mit Øje taaler Glansen!
Man mærker her den ægte Digteræt!
Du logrer underdanigst ej med Svansen
For Kongens eller Folkets Majestæt!
Din kaade Muse, uden mindste Hemmelse,
En Ludvig Holberg bringer i Forglemmelse.

Saa træffende, som var Du selv en Snob,
I Ærkesnobbens Ham, den paddeklamme,
Igjennem alle Snobbers fule Krop
Du din Satires spidse Pæl mon ramme.
O, Peter Nansen! dybt din Ven Pontoppidan Du med din Digtning gjør til Skamme!“
— Mon Peter ikke føle vil Beskjemmelse,
Hvad eller blot en galdesyg Fornemmelse?!

FRIDTJOFS SA

1 Fryd jer, Danmarks Undersaatter,
Polens Helt I faar at se,
Efter Britterne og Skotter
Og Germanerne ved Spree.

2 Os vil han fortælle lidt a'
Nordens ny Historie!
Sikken Stads og sikken Middag
Til den vundne Glorie.

3 Skal vi Fridtjofs Saga tegne
Tydelig for Landets Børn,
Doktoren i Polens Egne
Ser vi med en vældig Bjørn.

4 Bamsen faar af kække Nansen
En paa Skallen i en Fart,
At det er imod Johansen
Bjørnetjeneste, er klart.

9 Og til Polen kan man rejse
Nu hver Pintse trygt med Rée,
Der et flot Hotel vil knejse,
Hvis man hitter det for Sne.

10 Industrien sig udvikler!
Over Midnatsolens Land
Joller Damerne paa Cykler
Fram af Sted til Nordhavs Strand.

11 Prima Badested hver Sommer
Bliver nyt og dragende,
Gæsterne pr. Slæde kommer
Nemt i Hundedagene.

GA (NYESTE UDGAVE).

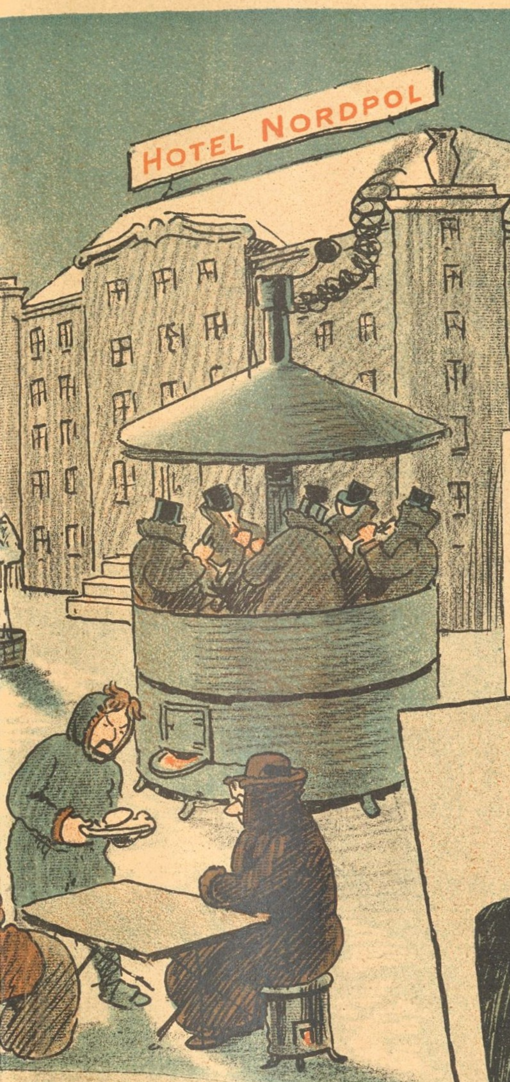

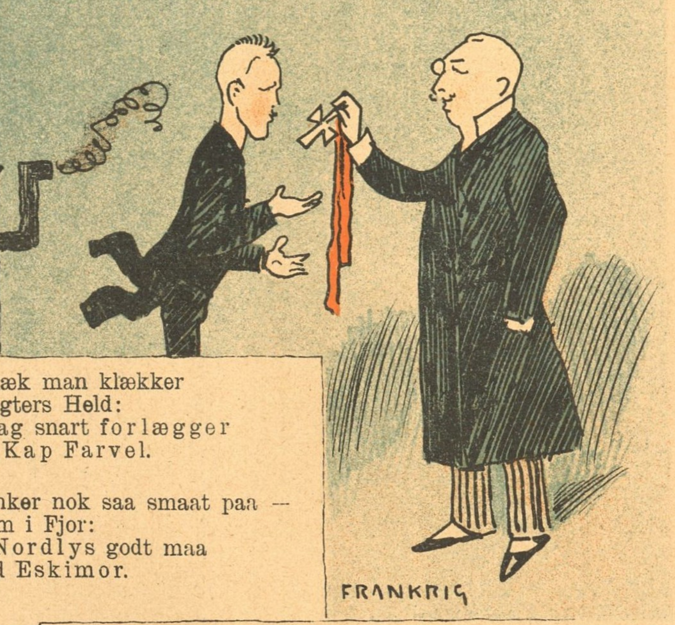

5 Mange Planer kæk man klækker
Ud til sene Slægters Held:
Nordisk Forlag snart forlægger
Residens til — Kap Farvel.

6 Holmblad tænker nok saa smaat paa —
Efter Telegram i Fjor:
En Fabrik for Nordlys godt maa
Kunne gaa med Eskimor.

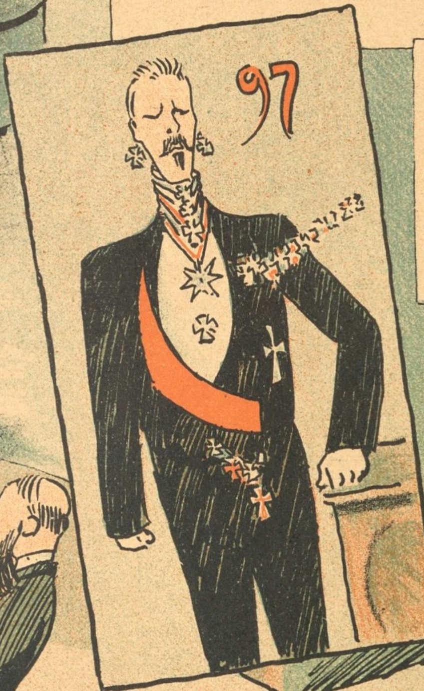

7 Og kan det med Aktier lykkes
At faa Kapitalen stor,
Skal Nordstjernen særlig trykkes
I et Magasin du Nord.

8 Man ved Nordhavs Arealer
Faar en Villaby i Stand,
Paa hver Hvalplads er der Hvaler,
Gratis Spæk og Levertran.

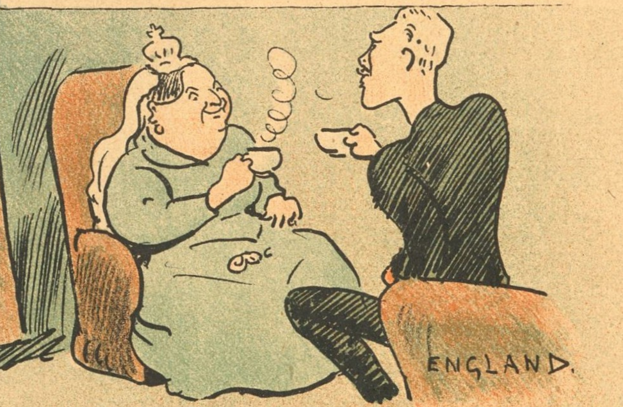

12 Næste Vinter er det Mening
Trygt paa Skøjter der kan Børn
I en Hagenbecksk Forening
Løbe med en lille Bjørn.

13 Lystrer han igjen Parolen,
Venter ham Ophøjelse!
Konge eller Czar i Polen
Bli'er en kold Fornøjelse.

14 Og hans Viv faar Part af Glansen:
Foreløbig er der Plads
Reserveret til Fru Nansen
I Snedronningens Palads.

Digestivt Middel.

De Valgløgne ruge saa lange, saa sorte
Henover Nordens Athen.
Ud stormer Vinden fra Himmelens Porte,
Smukt sparer Højre paa sine Ben.
Fra alle Hjørner i Lur man tuder
Til Kampen for de syv nye Guder:
„Op røde Mænd,
Til Urnen hen!"
Frem stormer den socialistiske Hær
Og maser omstaaende Venstre-Tæer.

Det er som Byen skal endevendes,
Raadhusets stille Idyl
Afbrydes nu af de Vælgersvendes
Uharmoniske Hyl.
Bisp Absalon trækker sit Sværd af Skede,
Saa raaber han op til Hvidt i Vrede:
„Nu faar vi vist
Mer Socialist;
Snart maa nok baade Raad og Borgmester
Neje sig for de vilde Bæster."

Værst er dog Blæsten i Integade,
Hvor alle Valg pustes op,
Templet har pyntet paa sin Façade
(Akkurat som en Snob).
Ved Midnatstide Hørup fremtriner
Og taler med kongelige Miner:
„Tak, kjære By,
Fremad paany!"
Eller andre lignende træffende Ord,
Som mange kan huske endnu fra i Fjor.

Lad dem hyle med Stormens Susen,
Højremanden kun lér;
Raab blot Leve for Holm og Knudsen
Hage, Wandall med fler.
Tog vi dem ikke for vor Fornøjelse,
Saa dog som Olie mod træg Fordøjelse.
Er det til Gavn,
Saa i Guds Navn —
Men Flasken kastes, fordi man væmmer sig,
Og der gaar Aar, før man atter bestemmer sig.

Et Kunstnerpar.

Hos Riis og Martinius.

Riis og Martinius, Orestes og Pylades, Knudsen og Nielsen!

Ude paa Vesterbro, dér hvor Byens Tragedie og Farce gaar over i Markernes Hyrdespil, oppe paa en fjerde Sal ligger deres Bolig. Arbejderbolig; thi Oda og Elisabeth har ellers deres Mage — derhjemme, udmærkede Skuespillerinder som de er! Vi gaar derop. Lange, trange Trapper med Mados, trange som Kunstens Vej, lange, thi der er langt til Stjærnerne, Mados, thi det gjælder Livets Kamp og Krav. En dyster Entré med Sofokles' Buste over et faldefærdigt Paraplystativ, ellers kun tre Værelser: et Arbejdsrum og to smaa Sovekamre.

Riis var ikke hjemme, men mod Sædvane tilfældigt hos sin Sagfører; Martinius lukkede op i Saffianstøfler og Slobrok, og snart sad vi i Arbejdsværelset. Det forenede samtidigt Naturbarnets ubevidst kunstneriske Smag og Kunstnerens naturlige og barnlige Ubevidsthed om Smag. Bløde Divaner og Tæpper. Væggene prydet med Billeder af Martinius i forskjellige Kostumer, kaffegule Gardiner og en kolossal Laurbærkrans over et Empirespejl.

„Den Divan der henne maa De ikke se paa," sagde Kunstneren noget forlegen, „den er lidt medtagen; men det var ogsaa i den, at jeg prøvede Napoleons bevægede Rolle, — De har vel set mig i den, bund-aparte, ikke sandt, som alt, hvad jeg gjør! Portepéen var fra Louvre!"

Vi havde Lejlighed til rolig at betragte den Talendes krogede Næse og lysende Øjne, der strax røbede den ubetvingelige Natur, der til den Grad sætter sit personlige Stempel paa det danske Sprog, at det klinger, som om det var et helt andet. Og det sorte, krøllede Haar, der moderne laa bugtet ned over begge Tindinger, angav strax det extra-ordinære.

„Og se dér!" Kunstneren pegede hen mod en stor Glasklokke, der hvælvede sig over noget, vi først antog for en sjælden sort Vase, „dér ligger det, jeg skylder hele min Berømmelse, det, der har gjort mit Navn til det, det er, — næstefter min Kone naturligvis!" Og rigtigt, under Klokken laa den berømte, beundrede, fladskyggede Cylinder, i sin Tid kjendt fra Gader og Stræder. „Ja, det var skjønne Tider, da Berømmelsen endnu ikke havde trykket mig Laurbærkransen over Hovedet, den evige Laurbærkrans! Men nu, ha, jeg kunde skrige derved, nu, o, ha, holalala, — denne Skrædderstrejke. Den bliver min Ruin; Publikum, de Asener, kan ikke mere skille min Skræder fra min Kunst. Uden min Skræder ingen Kunst, han er mit Alt!"

Vi saa hen over den elegante, lysegrønne Silkeslobrok med brandgule Opslag; den ene Flig faldt til Side og blottede

et velskabt Bén i stram, dybviolet Silketrikot, og højere oppe skimtedes Snippen af en guld- og sølvbroderet Sele.

Saa viste den elskværdige Første-Elsker og Fyrste-Elsker os sit Sovekammer. Vi spurgte, efter at have beundret de matgule Silkelagener med et stort N i Krone: „De har et meget stort Bibliothek, hele den Væg fyldt?“ Men Kunstneren traadte hen, lukkede de syv Skabsdøre op og sagde: „Min Garderobes Foraarsafdeling!“

Men Riis! Vi var som betagne af den store Kunstner, at vi næsten aldeles havde glemt hans Fælle. „Her er hans Soveværelse, renligt, men noget for tarveligt, ikke sandt!“ I Sandhed, en Puritaners Bolig; fire kalkede Vægge, en liden Feltseng, en Potte uden Jord i og en Vandkaraffel, det var alt. Men saaledes vil det blive bevaret, naar den, der har aandet deri, forlængst er samlet med Shakespeare, Edgar Høyer og Schiller. Dog jo! Over Sengen hænger et Billede, et blegt og falmet Ungdomsbillede af en Kvinde; der er sort Flor omkring det. Just nu falder Solen ind over det og lyser paa den halvudslettede Skrift nedenunder. Der staar „Agnes“. — Kun dette!

Situationsbillede.

— — Saa forleden, da jeg var den Tur i Kallundborg og skulde vente i Roskilde, gik jeg hen til Avismanden og forlangte „Aftenbladet“.

— Hsss! sagde Avismanden.

— Hvad behager? sagde jeg. Lytter De efter noget?

— Næ.

— Hvad er der da i Vejen?

— De kom til at nævne et Ord, som er forbudt paa Statsbanernes Territorium.

— Mener De „Aftenbladet“?

— For Guds Skyld, tal ikke saa højt. Der kunde nogen høre Dem.

— Aa for Pokker, giv mig saa „København“ da.

— Beklager meget, men saadan maa De heller ikke sige. Det kunde blive Dem en slem Historie.

— Fanden staa i disse Indretninger. Lad mig saa faa „Den ny Om . . .“.

— Undskyld, Herre, men jeg raader Dem til at gaa ind i Deres Kupé snarest muligt. Der kommer netop en Assistent og to Betjente. I Gaar blev her anholdt flere Passagerer, som havde forlangt de forbudte Blade.

Hvad skulde jeg gjøre? Jeg kravlede ind i Kupéen, og lidt efter dampede jeg ad Kallundborg til. Men heldigt var det sgu, jeg slap af Sted, for ellers havde jeg vel nu siddet i Roskilde Arrest.

Tik-Tak. I de sidste fjorten Dage har „Politiken“ altfor beskedent mistvivlende om sit øvrige Stofs Munterhed lagt sig efter en humoristisk Rubrik: Tik-Tak. Det morsomste Paafund indtil Dato er Tiktaken: Henrik — Peter — Henrik — Peter o. s. v. Særlig Pontoppidan er ikke saa gal endda med sin patriotiske Jammersmine, og Peter Nansens Taktik har hele Byen ganske fine Fornemmelser af

A. „Tro mig, de sidste Afskedigelser vil volde det kgl. Theater stort pekuniært Tab.“

B. „Aa, hvad?“

A. „Jo, det er da klart nok; man har jo reduceret Pricerne.“

Dr. phil. N. H. Bang, der forleden erhvervede Doktorgraden ved Afhandlingen „Begrebet Moral“, har af Journalistforeningen faaet Opfordring til at holde en Serie Forelæsninger over samme Emne.

Grænsefolk. For at fastslaa den mest moderne Opfattelse af „Grænsefolk“, noget, der ogsaa har Interesse for vort Land, skulde vi kortelig definere Ordet saaledes: *Mennesker*, der altid er *paa Grænsen*, snart paa den ene, snart paa den anden Side, og som oftest *over den*, men hvis Færd iøvrigt er saa international, at den synes *uden Grænser*.

PUKs **Redaktion og Expedition**
Hovedvagtsgade 1. K.

Abonnement
tegnes samme Steds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.

Bladets Abonnenter
faa, saa langt Oplaget rækker, Aargangene 1893—95 incl. for
halv Pris.
Indbinding pr. Aargang i det komponerede Bind 3 Kr. Løse Bind à 2 Kr., Mapper à 2 Kr.
Kan bestilles gjennem enhver Boghandel og i Hovedexpeditionen.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Intet Dystløb den Gang!

Det blanke Sværd igjen lægges ned —
Vi alle Dig elske, livsalige Fred!

Udgiver og Redaktør Angelo Haase.
Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

1897. Søndag den 11. April. Nr. 15.

PUK

Syn for Sagn.

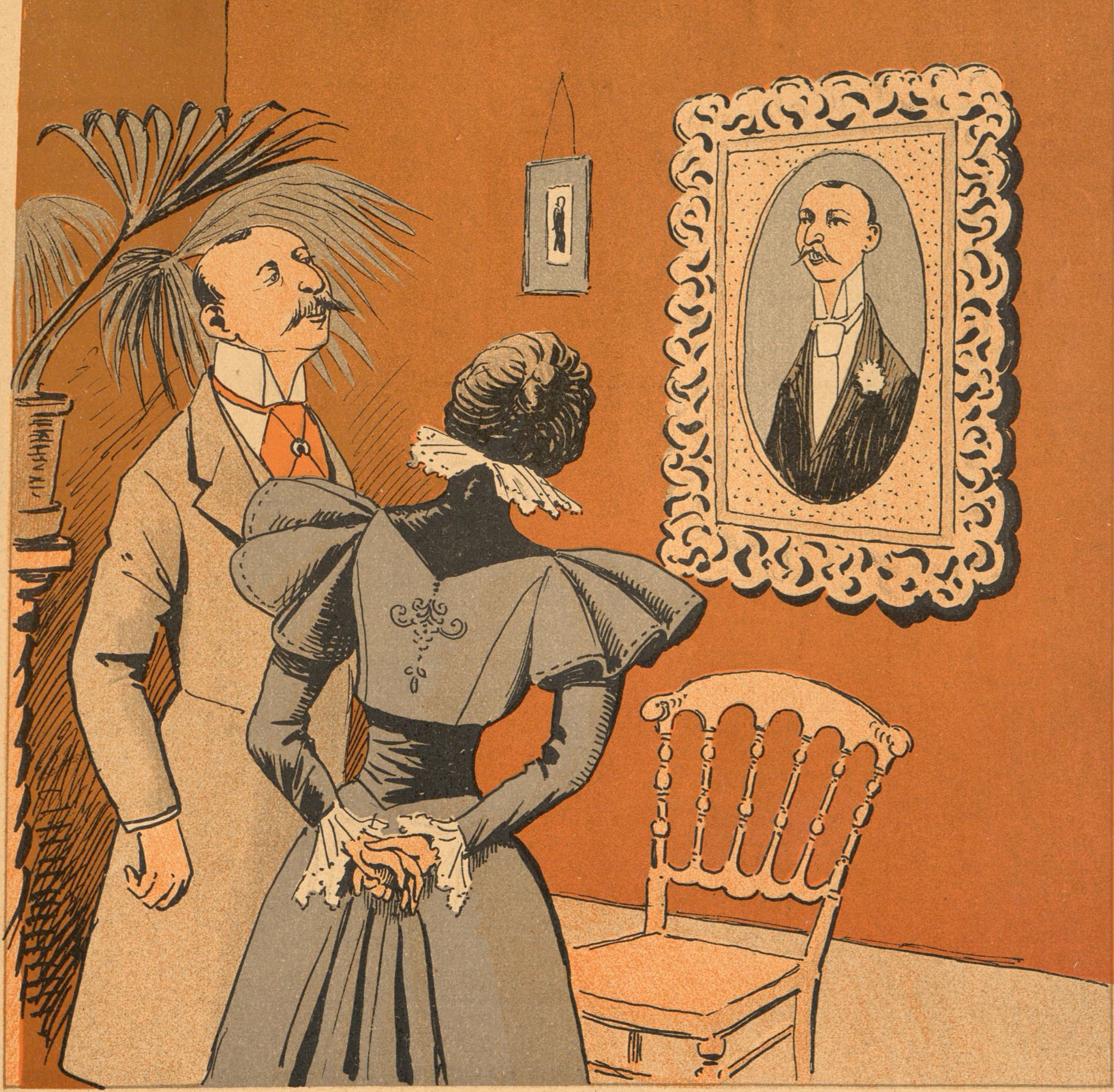

— Hver Gang jeg ser paa Portrættet af min afdøde Mand, tænker jeg paa Dem; han lignede Dem virkelig en Del.

— Ak ja, det var en meget smuk Mand.

Under midlertidige Tilstande.

April begynder saamænd ganske lovende,
Skjønt ikke just med Solskin, Lys og Varme
Og Blomsterduft og Fuglesang i Skovene.

Nej, det er Tolkene for „Folket“s Harme,
Der, lig en Foraarsstorm, kan gjøre Spræl,
Hvorover Guderne sig maa forbarme.

Den tapre Skræder Holm har haft det Held,
At blive smuglet ind i Borgerraadet
Som Talsmand for vor By's almene Vel.

At det i høj Grad Stadens Tarv har baadet,
Kan ses deraf, at efter Valget strax
Den med en Skræderstrejke blev benaadet.

Nedlagt blev Naal og Pressejern og Sax.
Man ser, den røde Traad i Naaleøjet
Er af den rigtig gode, gamle Slags.

Ak! Skæbnens Ironi har Skaden føjet
Til Spotten! Borgerne skal klædes af,
Fordi de gik for villigt nys i Tøjet!

— Men, nok saa haard er ligegodt den Straf,
Der i vor Rigsdags lønlige Gemakker,
Som Udvalgsarbejd' „Toldreformen“ traf.

Lovgivere i Kofter og i Frakker
Har virkelig betænkt med den at faa
Den danske Haandværksmand gjort til en Prakker.

For dobbelt Indkomstskat de vil ham flaa,
Mens hans Fortjeneste skal reduceres!
Hvad kan ej Danmarks Kø e dt'er hitte paa?

— Dog, som et Tidens Tegn det bør noteres,
At salig Chresten Bergses Eftermand,
Hr. Stadil, som en „Mulighed“ taxeres.

Man har just ikke helt svedt ud, hvordan
Som „Folkethingets Skriver og Forvalter“
Berg titulerede Kong Christian.

Og nu gaar Stadil hen og foranstalter
Loyalt et Offer for Prins Christians Fod
Paa Tronens og paa Fædrelandets Alter!

Men Bergianerne hans Vink forstod,
Ja, selv Jens Busk sin Femogtyveøre
For kneben fandt og gjorde skyldigst Bod.

At Bergs Fraktion saaledes godt kan føre
Sig taktfuld op, og Stadil være smidig,
Den Tilstand maa da hvert et Hjerte røre.

— Blot ikke ogsaa den er midlertidig!

Kretinerne.

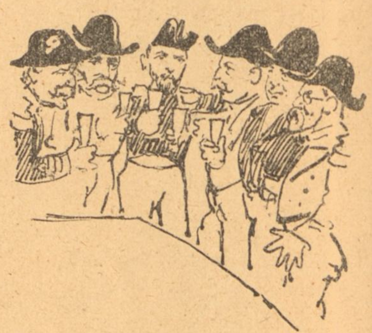

Ude paa *Folkets frie Theater* i Fredericiagade spilles for Tiden en tragikomisk Komedie **„Kretinerne“**, en Slags Parodi paa det storpolitiske Drama, der opføres paa Verdenstheatret i Orienten.

Ved Tæppets Opgang ser man Kretinernes Lejr. Omkring Baalet ligger en Flok elendige, forhuggede og forskudte Skabninger (samtlige de D'Hrr. Ministre) fortvivlede og livslede, som om de kun ventede Døden. Som en syg Ulv vandrer Anføreren (Hr. Reedtz-Thott) frem og tilbage i hjælpeløs Raadløshed, rivende sig i sit vældige Skjæg, medens den sløve Resignation stirrer En imøde fra martialske Krigeransigter (D'Hrr. Schnack og Ravn) og klynkende Klager over tabt Indflydelse lyder fra de mest forsagte (D'Hrr. Lüttichau & Bardenfleth). Man hører dem fortælle om de blodige Træfninger, de daglig maa udstaa med Tyrkerne (Venstrereformpartiet), hvorledes disse piner og plager dem med evige Overfald Dag og Nat, fanger dem enkeltvis, skalperer og barberer dem og saa oven i Kjøbet viser dem den Ringeagt at forlange en saa latterlig lille Løsesum som 35,090 Kr. for dem. Stemningen bliver mere og mere uhyggelig. Hvert

Øjeblik kan befrygtes nye Anfald af Muselmændene, og man ved i det Hele hverken, om man er kjøbt eller solgt. Ingen Hjælp, ingen Frelse synes mulig, thi Oberst L'assos (Hr. Lars Dinesen), hvem man altid har set hen til med et brændende Haab, opholder sig nu i det indre af Landet, fjernt fra Krigsskuepladsen.

Pludselig faar Papa Thott en Ide, som han udvikler for Kammeraterne, der omringer ham, undrende sig over dette Særsyn. Den eneste Udvej, siger han, er at søge Stormagternes Beskyttelse. Umuligt at de skulde nægte deres Troesfæller Hjælp mod den fælles Fjende Tyrken. Saa varmt og overbevisende taler han, at Staklerne mander sig op til en Slags Tilslutning, og Akten ender med, at alle Kretinerne drager af Sted under Sangen:

Af Sted, af Sted paa ilsomt Fjed,
Paa ilsomt Fjed af Sted, af Sted.

I anden Akt er man om Bord paa Panserbatteriet „Landsthinget". I Kahytten er alle 6 Stormagters Repræsentanter forsamlede (D'Hrr. Estrup, Matzen, P. G. C. D. E. F. Jensen. Ahlefeldt, Bjerre og Scharling). De kommer der Melding om, at Kretinernes Anfører er ankommen og ønsker Audiens. Han føres ind under stræng Bevogtning og tilbørlig bastet og bundet. Med ydmyge Lader og grædende Taarer skildrer han sin og Kammeraternes Nød og trygler om Hjælp. Koldt hører Stormagterne paa ham, og da han har endt raaber Rusland (Hr. Estrup) barsk: „Pak sig bort Elendige, og sørg for hurtigst muligt at komme udenfor Skudvidde, ellers bombarderer vi". Fortvivlet farer Stakkelen op og styrter derfra . . . . .

(Fortsattes i næste Numer).

Det stadigt tiltagende Nattesjov i Esbjærg forledede et højtæret Sogneraadsmedlem til at udtale, at Byen var „et rent Hul." Det turde være Fuldkommengjørelsen af hele den danske Handelstands gyldneste Drømme, om Esbjærg blev et Hull.

Efter sikkert Forlydende agter det nordiske Forlag, der ved en vellykket Reklame har banket „*Tilskueren*" Publikum svært op, for endnu mere at faa Tidsskriftet til at reussere at lade det følge med „*Illustreret Familiejournals*" Tillæg som gratis Bilag.

Dobbeltilværelse. Et særligt uhyggeligt Exempel paa denne uvederhæftige Tilstand er forefaldet i disse Dage. „*Vort Land*" for 7de April meddeler, at Assessor Nyholm deltog i Souperen for Nansen i Koncertpalæet. Desforuden opholder den ulykkelige Mand sig i Ægypten, hvor han er Overdommer.

13 til Bords.

(Ideen frit efter Hertz).

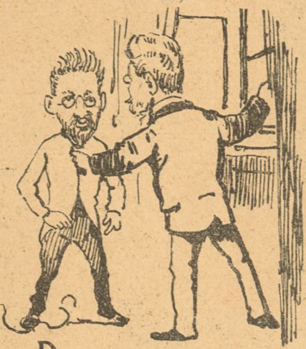

Det var i Mandags Aftes
Ved Borgernes Bord,
Ej, hvor Oppositionen
Sig bredte tyk og stor!
De gamle mønstred Styrken
Og smilede glad,
Hver Gang de saa de nye
Derhenne Rad ved Rad.

Der sad den lille Skrædder
Og Lægen fra Jydens Land
Og Markfrø-Direktøren,
Samt den brave Mælkemand:
Og Sejersglæden lyste
Dem alle ud af Sind,
Ikkun den smaa Johansen
Sad tavs og bleg om Kind.

Han havde mønstret Styrken
Med Fingren Rækken ned,
Det Facit, han opnaad',
Nu røvede hans Fred.
„Ak vi er tretten", sukked'
Han saa inderlig trist,
„Mig bæres for, os undes
Kun stakket en Frist."

Da slukkedes Triumfens
Det straalende Lys,
Og ned ad Raden sneg sig
Nu Dødsangstens Gys.
Forgjæves søgte Philipsen
At skaffe Mod paany,
Henad mod Slagtebænken
Alle skjævede sky.

Men se, da rejste Torp sig,
Professoren saa klog,
Og haled ung Johansen
Ind i en dyster Krog.
Ej ved man, hvad de drøfted;
Men, da de gik derfra,
Johansen listig smilte:
„Vi er fjorten endda."

Moden Ungdom.

— Du, Valde, nu har je' Kraft'e'me kun 25 Øre tilbage. Hvo'den ska' vi bedst dypere Rakket mæ' den?

— Je' faareslaar, a' vi kjø'r bag paa Sporvognen, aa gi'r Konduktøren 5 Øre i Drikkepenge.

Modne Mænd.

— Hvad — har Du tabt din Forlovelsesring paa Rejsen. Hvordan er det gaaet til?

— Ja, det kommer formodentlig af, at min Kone ikke passer paa, om der er Huller i min Vestelomme.

Ode til Skræddersvendene.

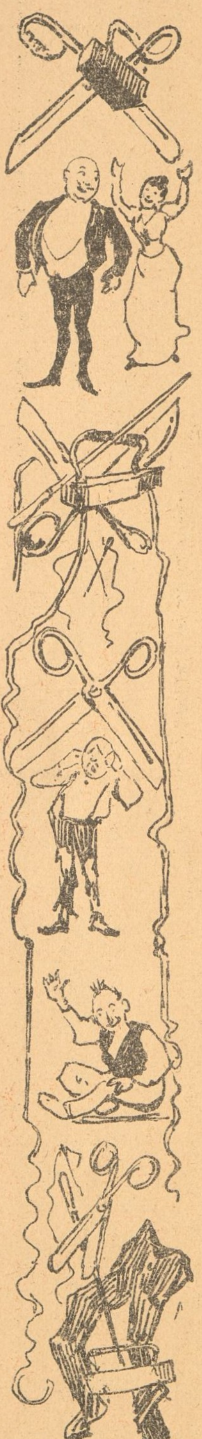

Kun simpelt rørtes Traad og Naal
Af vore blonde Fædre,
Derfor maa vi i dobbelt Maal
Vor Nutidsskrædder ære.

Paa Manden sætter Kvinden Pris,
Naar han er fin i Tøjet,
— Kamelens Vej til Paradis
Gaar gjennem Naaleøjet!

Se, derfor maa vi Mandfolk ha'
En Vest og et Par Buxer,
Og finere de være ska',
Alt eftersom vi voxer.

Nu er der Graad og Tænders Gnid,
Og alle mon bebrejde
De Skræddersvende deres Strid
Og nedersaksisk Fejde.

Med Gysen alle spørger om
Dens græsselige Føl'er,
— Der bliver ej saa meget som
En Sax til Vilhelm Møller.

Og Følgen deraf bli'r igjen,
At Variétémoralen
Trods „Selskabet" paany gaar hen
Og synker et Par Alen.

Det bliver heller ingen Spøg,
At se sit Mammon smuldre,
Hver Journalist, der Kappetøj
Skal ha' til begge Skuldre.

Alt Væv og Vadmel, det er klart,
Bli'r dyrt. Til Højres Gammen
Faar Venstre og de Røde snart
Kun Pjalter at slaa sammen!

Mon Skræddersvendens skumle Daad
Ej skyldes skjulte Rænker?
— Vi finder vel den røde Traad,
Sér Sømmene vi efter.

Men, tapre Skrædder, søg at faa
Dit stride Sind dog bøjet;
Thi strejker Publikum, saa maa
Du selv jo — gaa i Tøjet.

Igjen? — Endnu! — Hvorlænge?

Et Livsbillede.

Motto: *Robert, toi que j'aime!*
„Puk" efter Meyerbeer

Den lille Robert Henriques var et ualmindelig fremmeligt Barn. Han kunde være aandrig, sige Folk aldrig før hørte Sandheder, og han havde især en ægte kunstnerisk Trang til at ville „bessermachen". Rigtig nok lykkedes det ham saa at sige aldrig, men han forstod dog at erhverve sig Respekt hos Ikkeforstaaende, en Evne, han til sit Held endnu har bevaret.

Et af lille Roberts stolteste Barndomsminder er, at han har redet Ranke paa den store Digter H. C. Andersens Knæ. Med klædelig Beskedenhed omtaler han selv denne historiske Begivenhed i sine efterladte Memoirer, som han dog, af Frygt for ikke i levende Live at faa al den Virak, som tilkom ham, lod trykke i *Dannebrog* for et Par Aar siden.

„Sikken en smuk Dreng!" sagde den store Digter og lod sin Haand glide hen over hans klassiske Hovedform, „og sikken et krøllet Haar, han har!" Og han spaaede ham en berømmelig Fremtid.

Da Robert blev større, vilde han være Virtuos. Han fik de bedste Lærere. de største Navne strides endnu om Æren af at have lært Robert at spille Basviol. Men han vilde højere op endnu, han vilde selv lave Musik, og det lykkedes ham saa at finde en ganske bitte lille Aare, af den Slags, som kræsne Folk ikke lægger Mærke til. Men Robert forstod at udnytte den, og, da den geniale unge Mand var saa fattig, saa fattig, maatte han bekvemme sig til at søge det Anckerske Legat. Naturligvis fik han det, anbragte Pengene i en Sparekasse, tog sin Basviol paa Nakken og rejste uden Lands. Her maatte den fattige Kunstner slide haardt for Livets Ophold, ja, han maatte endog en Gang optræde som „Spanier." Men Dyden belønnes, thi, da han atter kom hjem, skal Legatet endnu have staaet urørt i Handelsbanken.

Han syntes imidlertid ikke, det gik strygende nok med Komponisteriet og kastede sig derfor resolut over Journalistiken. Her var Robert i sit rette Element. Han indførte en hel ny Maade at skrive paa, adlede Sproget, hævede Niveauet, og hans Sandhedskjærlighed var saa enestaaende, at Folk undertiden misforstod ham.

Der var kun et staaende Stridspunkt mellem ham og Redaktionen. Robert kunde nemlig aldrig faa lidt nok for sine Artikler. Idealist, som han er, forlanger han intet for sit Arbejde, men skriver kun for Æren; til sidst driver han det nok til at ville betale for at faa Lov til at skrive! Men det kan Redaktionen, der er ligesaa ædel, selvfølgelig ikke indlade sig paa, og derved kan det forstaas, at Roberts Levetid ved de forskjellige Blade har været saa

kort. *Vort* (haardt prøvede) *Land*, til hvis mest agtede Medarbejdere Robert hører, har netop haft en haard Dyst med ham, og *Puk* har i disse Dage levet i Angst og Spænding af Frygt for at miste et af sine dyrebareste Hjertensbørn. Men, Gud ske Lov, denne Gang holdt den!

Efter Forlydende har Robert tilbudt sig som korresponderende Deltager i Andrée's Nordpolsexpedition, og Andrée skal være henrykt derover. Ikke alene vil det være den bedste Reklame, men Roberts fine Næse vil strax kunne mærke, ad hvad Kant Vinden blæser, saa man vil altid kunne være sikker paa Medbør. Endvidere er der grundet Haab om, at Nordlyset, af Hensyn til Roberts frygtede Kritik, vil stramme sig særlig op, og endelig mener Andrée, at han først nu kan være sikker paa at slippe levende fra Experimentet, naar han har Journalistikens Ahasverus med om Bord.

I Snapsthinget.

— Men gamle Høgsbro, som paa sine gamle Dage falder fra Venstre! Der troede jeg ellers, han var groet fast.

— Ja, det er sikkert ogsaa første Gang, han har gjort sig — ud til Bens.

Bøger,

der godt kunde have været sendte „Puk".

Karl Larsen: Under vor sidste Krig.
En Bog af Breve; den vinder saa megen mere Anerkjendelse og Interesse, som den inden længe vil blive fortsat af en: Under den sidste Krig, hvori Forfatteren samler et Antal spændende og livfulde Breve, han selv skrev til Berlingske Tidende fra Athen, men som heller ikke er blevne trykte.

Einar Christiansen: Modne Mænd.
Vi giver ikke dette Skuespil flere Ord. Tilstrækkelig Anbefaling, at det er stærkt rost af Fru Hansen ved „Middagsbordet" og af Vilhelm Andersen i „Illustreret Tidende".

V. Hansen: Vore Søhelte. 13. Hefte.
Omhandler vort Lands Helte ned til Swift & Co.

Drachmann: Strandbyfolk, ny Digtning.
Omhandler — vore Søhelte.

F. Nansen: Fram over Polarhavet. 8. Hefte.
Selvfølgeligt er der adskillige, der lade sig holde tilbage fra at subskribere paa dette Monumentalværk, da de ikke nænner at bebyrde deres Efterkommere i 4de Led. Herpaa har „Puk" ved Regeringens Velvillie sét sig i Stand til at bøde. Enhver, der skaffer Bevis for at være Abonnent paa „Puk" og „Socialdemokraten", kan paa vort Kontor komme i en Tontine, der først udløber med Modtagerens Sønnesøns Sønnesøns Død.

Zacharias Nielsen: Mystisk.
Mystisk? Vi havde nu altid forestillet os Zacharias Nielsen lige ud ad Landevejen!

Gustav Wied: Bedstemoders Manuskript.
En bitter, gammel Erindring om en Bedstemoder, der vilde kvæle sin Sønnedatter og blev pebet ud for det.

Gustav Wied: Adel, Gejstlighed, Borger og Bonde.
In der Beschränkung zeigt sich erst der Meister.

L. C. Nielsen: Tre Mænd.
Skildrer paa Vers tre Oprørsmænd (Errare humanum est), Kain, Spartacus og Catilina. Da det er moderne at læse mellem Linjerne, skal vi give en meget sandsynlig Gisning om de tre modige Mænd: det er Oberst Vassos, L. C. Nielsen og Birkedal.

V. Stuckenberg: Sol.
Sol, Sol, dejlige Ord!

Kaarsberg: Nordens sidste Nomade.
Det er en god Bog, kun burde den have været mere aktuel. Ved „Nordens sidste Nomade" forstaas i disse Dage absolut den Mand, der ikke en Gang tilfrede med vort Land, nu paa ny begynder sin rastløse Vandring efter de fedeste Græsgange.

Oscar Madsen: Lysets Børn.
Denne talentfulde Forfatter har nu, mærkeligt nok, skiftet Forlag. Maaske er „det nordiske Forlag"s Forretningsførelse mere principielt overensstemmende med Forfatterens Aand end „Gyldendal".

PUKs **Redaktion og Expedition**
Hovedvagtsgade 1. K.

Abonnement
tegnes samme Steds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.

Bladets Abonnenter
faa, saa langt Oplaget rækker, Aargangene 1893—95 incl. for
halv Pris.
Indbinding pr. Aargang i det komponerede Bind 3 Kr. Løse Bind à 2 Kr., Mapper à 2 Kr.
Kan bestilles gjennem enhver Boghandel og i Hovedexpeditionen.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

De lette Tolderister.

Først kommer Køedt og saa kommer Lars
I tilbørlig Afstand dog — Gudbevar's,
For saa er jo Idealerne stolt
„I fornøden Udstrækning opretholdt.“

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

1897. Søndag den 18. April. Nr. 16.

Paa slap Line.

— Ja, Hr. Professor! *De gustibus non est disputandibus!*
— . . . *dum!* bedste Frøken, *disputandum!*

Udenomsbetænkning.

Vort høje Folkekammer trækker Vejret
Og holder Ferie, — det er saa sundt,
Især da Thinget var en Del besværet
Af alt det Slid, der følger med dets Dont.
Udi sit Ansigts Sved det har fortæret
Diæterne og døjet andet ondt,
Har snakket op ad Stolper, ned ad Væggene;
Nu kan det trøste sig med Paaske-Æggene.

Ja, er her nogen, som har Trøst behov
Og Trang til den Husvalelse, der syder
Paa Landet i de folkelige Gryder,
Er det de Folkekaarne, med Forlov!
Thi baade Sjællandsfarere og Jyder
Har fundet Venstres Holdning noget flov.
Trods en „loyal“ Forhandlingspolitik den
Alligevel er havnet i Konflikten.

Dog nu har Førerne sig slaaet ned
Hos Vælgerfolket i den stille Uge;
Det gjælder om i Stilhed den at bruge
Til gratis at forskaffe sig Besked
Om, hvilket Kvantum Folket vel kan sluge
Af sit Reformpartis „Medgjørlighed“,
Samt om en Nej-Ret hører til de Retter,
Hvorpaa et sultent Flertal helst sig mætter.

Det er lidt svært at overtage Rollen
I Aar som et uskyldigt Offerlam;
Thi der er Ulve nok i Faarefolden,
Som fordrer mer end et Reformprogram.
Vel har de prøvet at faa nedsat Tolden
Og opsat Skatten paa den kjære Dram;
Men det skal hjælpe stort, naar de begik den
Utidighed at bide paa Konflikten.

Dog det kan blive godt en Gang igjen!
Naar Thingets vise For- og Statsmænd troner
I Hjemmet mellem Sognets kloge Mænd
Og søger Raad hos deres kloge Koner,
Saa faar de nok paany Reedts Thott til Ven,
Og Schnak vil faa Granater og Kanoner,
Mens Høgsbro vogter atter Hjorden, prækende,
At det er Synd at klinke Paaskeæggene.

Fra Kommunens Køje i Stockholm.

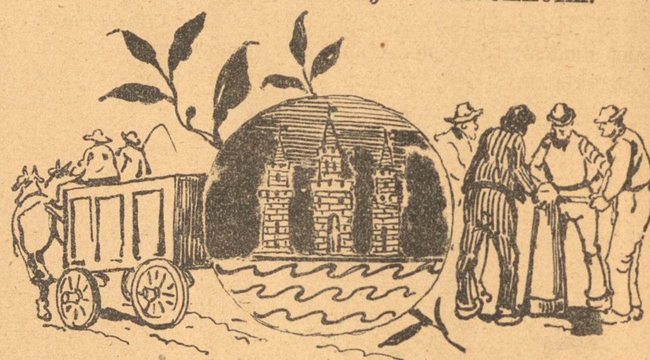

„Slumrer sødt . . . .“

Den Udstilling, Kommunen for Tiden forbereder, vil sikkert glæde alle Kjøbenhavnere. Ved Hjælp af Fotografier, Gibsmodeller, Bøger etc. vil alle vore kommunale Institutioner blive stillede i fuld Belysning (Gaderne undtagne) for det forbavsede Broderfolk, der herigjennem vil faa et fyldigt Indtryk af, hvorledes en By, der i tyve Aar har været i rask Udvikling, bør se ud. Vi anfører de vigtigste Udstillingsgjenstande:

I. Brolægningsvæsenet. I ni store Billeder vises Fremgangsmaaden ved en Gades Omdannelse fra Stenbro til Asfalt. *Nr. 1.* Stenbroen opbrydes og opstables paa Fortogene. *Nr. 2.* Gaden opgraves. Vandrørene efterses. *Nr. 3.* Gaden fyldes. Fortogene opgraves. Gasrørene efterses. *Nr. 4.* Fortogene fyldes. Gaden opgraves. Gasrørene efterses. *Nr. 5,* Gaden fyldes. Fortogene opgraves. Vandrørene efterses. *Nr. 6.* Fortogene fyldes. Cementeringen paa Gaden paabegyndes. *Nr. 7.* Cementen opbrydes. Gaden opgraves. Kloakrørene efterses. *Nr. 8.* Tyskerne besætter Gaden og behersker den ved et mægtigt: „Gesperrt!“ *Nr. 9.* En Regnvejrsdag paa Asfalten. Folkeopløb. En lille Dreng bliver trukken op af et Vandhul.

II. Fængselsvæsenet. Model af en Celle med Besætning og Inventarium. Selv det mindste er medtaget og det myldrer med Smaating. Navnlig Sengene er meget levende.

III. Renovationsvæsenet. To Modeller, den ene fremstillende et *Cabinet d'aisance* indrettet i Overensstemmelse med alle det moderne Tøndesystems Fordringer,

den anden visende et *Watercloset* i hele dets forældede Uhyggelighed, med alle de deraf flydende Ubehageligheder. Disse Modeller er forfærdigede af en kjøbenhavnsk Forening af mange Grunde.

IV. Befordringsvæsenet. „Farerne ved Sporvognskjørselen og Sikkerhedsforanstaltningerne mod Samme med Hensyn til det elektriske Uvæsen" er Titelen paa et af Magistraten udarbejdet Værk. Hvad det gjælder om, hedder det heri, er at gjøre Mennesker og Heste trygge, saa at al Skyhed for Vognene forsvinder, og dette opnaaes bedst ved at indskrænke Farten til den mindst mullige Naar Børn tillidsfulde klynger sig til Vognene anses Øjemedet for opnaaet. En særlig praktisk Foranstaltning er den, at Konduktøren ved Overkjørselen over Jernbanesporene springer af og gaar umiddelbart foran Vognen for at tage det første Stød af, hvis Toget skulde komme.

V. Hospitalsvæsenet. 1) Model af Kommunehospitalet med alle dets sex Afdelinger. Des værre er der lidt i Stykker ved 6te Affleling. 2) Prøver paa Kosten (en Samling Menuer fra Bidstrup).

Familien Hansens Middagsbord.

— *Om vi vil med i Panoptikon?* Ja, det er jo ikke første Gang, Hr. Hansen vil have sin Familie paa de onde Veje; næ saamænd om vi vil, selv om Du nok gjerne saa' dine arme Børn sat paa Panoptikon med voxgule Ansigter og Glasøjne og din egen Kone saa stiv som en Pind, uden at kunne røre Haand eller Fod. — *Eller Tunge!* Haha, jeg hører daarligt! Men iøvrigt vil jeg sige Dig, at Du selv kunde have godt af at gaa derop, nu da de har faaet den moralske Serie: „Ægteskab à la mode". Du vil se en ulykkelig ung Pige, der rives ud af sin Moders Arme for at kastes i Armene paa en Udhaler af en Mand, med grædende Taarer, for derpaa gjennem flere Fotografier at forvandles til en graasprængt Kvinde, hvis Kinder er farveløse og furede af et ulykkeligt Ægteskabs Rynker. Hvem er denne Kvinde, Hansen? — *Véd det ikke!* Det er mig,mig! Men jeg forstaar saa godt, at Du ikke tør vedkjende Dig dine inderste Tanker. Mens Du saa gaar derop, sporer jeg ud til Kunstindustrimusæet, hvor Professor Krohn har foranstaltet en Udstilling af Klædedragten fra Aar 3000 før Kristus, hvad der paa Grund af Strejken er Skrædersvendene en svær Naal i Øjet. Det er sikkert en interessant Udstilling, for jeg véd fra Frederikke Brokmand, at Nansen lige har solgt en af sine Seler til den, og derfor vil jeg hente Idéen derude til Elviras nye Kostume til Soiréen om tre Uger. — *Hvad for en Soirée!* Gud, Hansen, hvor Du er tankeløs, jeg sagde Dig jo allerede i Lørdags, at vi vilde have en Grand-Soirée paa en 60 à 80 Personer i Begyndelsen af Maj. — *Det var jo dit behagelige Spøg!* Vorherre lade mig synke i Jorden paa dette hellige Sted, saa sandt jeg lever, min Spøg! Jeg, jeg spøger ikke, naar det gjælder mit Kjød og Blod, og her gjælder det Familien Hansens Posisjon i det gode Selskab. Det er mit ramme Alvor! Men Spøg til Side: en saa glimrende Lejlighed som den, at kunne byde Hajlajfet paa den gamle, berømte Hvalfanger Eskild-Moe, der har fanget 30 Sæler og været lige ved at naa en Hvalfisk, den la'r man lige saa lidt gaa fra sig som en fed Mortensgaas, man faar tilgivende. Jeg skrev til Harpunanda eller Haparanda i Lørdags, og den 90-aarige Gamle kommer hertil den 4de Maj. Etatsraadinden har bistaaet mig med Indbydelserne, og der er udsendt foreløbigt 58. — *Er Du pinende gal!* Nej, i Daarekisten har Du ikke faaet mig — endnu! Og det vil jeg sige dig, at jeg ikke taaler, at Du staar dit eget Vel imod. Her er Lejlighed til at bringe de simple Folk til at glemme, at Du er en ganske ordinær Grosserer i Ærter og Bønner, og til at faa de fine til — om jeg saa maa sige — at tage dig ved Knaphullet. Om Morgenen kører vi i Landauer ud og tager højtideligt imod Eskild-Moe, der stiger i Land ved Toldboden med saa hvide Haar, og Vognen maa være nedslaaet, for at man kan se dig sidde ved Siden af Hvalfangeren og konversere ham som en gammel Ven. — *Du har nok arrangeret det Hele!* Ja, det hele, bistaaet af Kammerjunker Fick. Hvordan vi egentlig skulde faa Plads til de mange Honoratiores, var et fortvivlet Spørgsmaal, men Kammerjunkeren løste det fortræffeligt. Her i Spisestuen serveres 7, 8 Retter varm Mad for en engere Kreds, der spiser — mærk dig det — for lukkede Døre paa et Sølvservice, jeg har laant hos Grosserer Gamél. Heri deltager kun de adelige Indbudte, et Par større halvblods Godsejere og Erkebiskoppen af Bremen; vi selv er den eneste Grosserfamilie. I de tre andre Gemakker er der staaende Supé for de fire følgende Rangklasser: Oberstløjtnanter, Kammerjunkere, virkelige Justitsraader, første Hofprædikant og et Par Professorer. De faar Sardiner, Kaviar, Spegepølse og Roquefort, de skal saamænd intet mangle. Skulle de alligevel være gnavne, man kan jo ikke gjøre alle tilfreds, gaar Du en Gang imellem ud til dem af de lukkede Døre og siger et Par borgerlige Ord. En enkelt Gang maa Du ulejlige dig op paa Pulterkamret, for der har vi indstalleret Frederikke Brokmann og vore andre gamle Husvenner. De faar Sodavand og Pilsner til skaaret Smørrebrød med Lax og Tunge. — *Tør jeg forespørge, hvor Mormors gamle Dobbeltskab skal være imems!* Bekymre dig ikke derom, Hansen; thi jeg véd, hvor Skabet skal staa! Gaa derimod ned til Hertz og kjøb en ægte forgyldt Dørklokke til vor Port. Facaden maa først og fremmest ikke forsømmes!

Sikkert nok!

— Goddaw! Lars Broby!

— Goddaw! Jens Faaborg! Hvodden goer 'et nere ved Jer? Jæ hører, I ska' ha' en ny Risdawsmand.

— Ja — aa ja, de ska' vi ossensaa. Men I da?

— Ja, vi slipper nu'nte vores før Vorherre ta'r ham!

— Ja, saa slipper I ham jo aldri', Lars, for han vil, Søren hente mæ, inte ha' ham!

Ogsaa ærgerligt nok.

— Hvad græder Du for?

— Uh — mæ og Ann Marie vi har byt; hun fik mi Billed aa A fik hinne Gullerøder!

— Ja, men det er da ikke noget at græde for?

— Jo, for nu har A ædt æ Gullerøder!

Ufrivillig Komik.

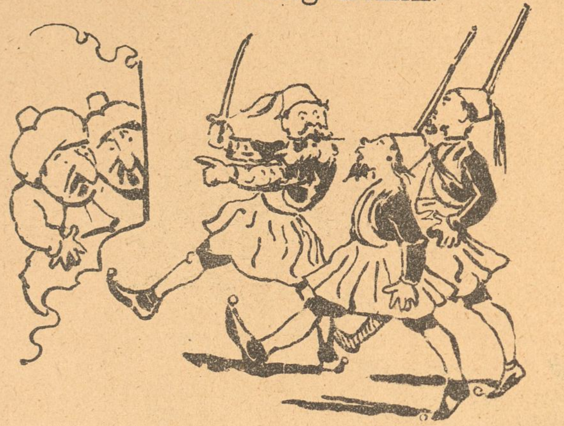

Og det var i Aaret — det mærkværdige Aar,
Da Alt blev stillet paa den gale Ende;
Da „Politiken“ (den, som saa tit i Vandet gaar)
„Puk“ vilde til den anden Verden sende;
Da Busk mod Garderhøjen gik med fældet Bajonet,
Da Magistraten Isbane ga'e og Vandkloset,
Og den Gang Byen fik
Et Rækværk for en Slik,
(Det, som nok Tivoli
For Kisten maatte gi'e;)
Da Nansen paa Tourné drog Alverden rundt, fordi
Han vilde sælge sine gamle Buxer!

Det Aar, de „Keiser Wilhelm der Grosse“ la'e i Svøb
Og fejred med Afsløringer og Fester;
Da Skrædersvenden Mester satte Stol for Dør og krøb
Af Bordet ned trods Peter Holms Protester;
Da samme Peter Holm med sit røde Kompagni
I Raadet kom trods Borgerlistens hele Kleresi;
Da Nansen (Peter) Snob
Blev kaldet af Pontop-
pidan og da Reedtz-Thott
Med Afsked trued blot;
Da Lars med Køedt, som Toldmand, gik i Spænd saa pænt og godt
Og Venstre af sig selv gav Apanage!

Som sagt, det Aar, da Kretas rebelske Folkefærd
Af Tyrken mér ej vilde la'e sig slagte;
Da Grækenland, det lille, med sit drabelige Sværd
Sex store Magter magelig ku' magte;
— i høje Nord Begejstringen slog i Flammer ud,
Og Birkedal og Cavling og Christophersen for Skud
Og Saai udsatte sig
I Krigens vilde Leg.
Som Oberst Vassos slaas
De vilde nu paa Trods.
Og mens de venter paa, at for Alvor det gaar los,
Til Tidsfordriv de øver sig i Vaaben.

Guds Død! de exercerer og det med Liv og Fut,
Det kniber kun en Smule med Kadencen.
Og Birkedal er Oberst og Cavling er Rekrut,
Christophersen bestyrer Ambulancen.
Hver Græker raaber: Held os! og jubler til vor Trop,
Naar flot paa to Geledder alle tre marcherer op!
„Hold Retning! slut Geled!
Den Gang jeg drog af Sted!
Vi sværge: Tyrkens Blod
Skal strømme for vor Fod!
Med os er jo Ignotus og hans græsselige Mod!
Saa Sejren er paa Forhaand næsten vunden!“

Monsieur Berr.

(Hver Gang en af de meget berømte Fransmænd, der besøge vor By, ere vendte hjem til Paris, holde de et Foredrag eller skrive om vort Land med en Sagkundskab, der er ganske utrolig; inden Hr. Berr har forladt os, have vi sikret os et Uddrag af en eventuelt Conférence, den celebre Mand vil holde i Lyon, og hvoraf vi gjengive et Brudstykke).

Det er 14 Dage, i hvilke jeg har været borte fra Frankrig, men jeg har benyttet dem godt, været i Copenhague, le cité de sa Majésté le roi de Danemark Christien IV, Bedstefader til vor kjære Kejser Nicolas. Jeg har set Alt, følt Alt, forstaaet Alt. Jeg kjender Literaturen, jeg er bleven forestillet for M. Biørnson, der bor lidt Nord for København, hvor han i somme Vintre er Sceneinstruktør paa „Dagmar“Theatret, kaldet saaledes efter Landets ypperste Skuespillerinde. Jeg har talt med Georg Brandes, der sagde mig, at han var meget bekendt i Frankrig.

Jeg har set Arméen, disse brave, tapre Jyder (bravs juifs), da der blev holdt Galarevue paa Amalienburg, Danmarks Versailles, om end noget mindre. Jeg kender Smagen! Jeg har souperet en Aften hos M. Wiwel, der nu er Hotelvært, men før var en fortræffelig Tegner, ansat hos Wessel, en ligesaa velhavende Købmand som humoristisk Forfatter.

Og Pressen! Den er snart paa Højde med den franske og ejes helt af den elskværdige Conseiller d'État M. Fersleb, der bor i et rent ud Kongepalads (Hôtel Royal), dog ét Blad undtagen, „Politiken“, der staar til Raadighed for M. Pontoppidan, en udmærket, men haardt forfulgt Sindssygelæge.

Musiken kender jeg. Traf jeg ikke den celebre M. Henriques, en nobel Natur med et ægte sydlandsk Præg, skønt saa højt mod Nord. Han var just ledig paa Torvet, da jeg traf ham, og tilbød at ledsage mig, hvor jeg gik og stod, en Venlighed, som jeg dog afslog for Traktementets Skyld.

Jeg har ogsaa trykket den kommanderende General i Haanden, den tre Alen høje M. Scheipelein, hvis Bryst er dækket mnd Krigsmedaljer, og som tidligere — hvilket Tegn paa Folkets Alsidighed — var Provst ved Holmens Kirke.

Til Slut saa jeg M. Drachmann, den nordiske Skjald, hvis ægte danske Toner genklinger paa Folkets Læber og i al deres Simpelhed synes at minde om Galliens Sange, saaledes Nationalsangen: „Allons enfants sur la rue des Lampes, — allons, allons et égorgez!“ Jeg har sét Alt, følt Alt, forstaaet Alt. *Berrrr.*

Sprængningen.

Jeg har været Reformist
Det er sikkert og vist,
Men nu er jeg det slet inte mere.
Jeg er ganske moderat,
Vil bevilge Spidsgranat
Li'saa mange, de vil have — ja flere.

Men de havde s'gu Mas,
Gud hvor tiggede La's
Naar med Svaret jeg altid tog Henstand.
Jeg er ikke rent et Siv,
Fjorten Dage var jeg stiv —
Men saa var det, at Baronen gav en Gjenstand.

Vi i Snapsthinget sad,
Aaberg trygled og bad,
Frede saa mig saa kjærlig ind i Øjet:
Der blev talt om mange Ting,
Mens smaa Sorte gik omkring,
Men jeg vilde s'gu ej gaa i Tøjet.

Saadan gik det saa smaat,
Men da kom Baron Thott
Ganske sagtelig hen og tog Ordet,
Ikke meget ganske vist,
Kun til Kellneren et — pst!
Og saa kom der Champagne paa Bordet.

Nu blev Kampen s'gu drøj,
Sprænggranaterne fløj,
Saa jeg næsten blev reven i Stumper,
Og saa faldt jeg omkuld
Lisaa spækkende fuld
Af Granater og Haubitzer-Bomber.

En lille Agrar.

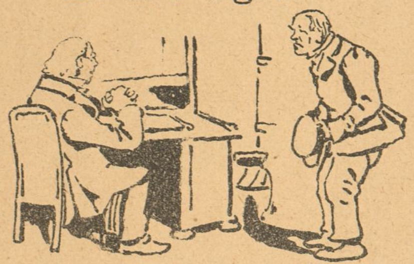

(Husmand Per Jensen kommer ind til Præsten):

— Je' sku' melde Præsten, at min Ko 'er død.

Præsten (hører fejl og tror, det er hans Kone, deltagende):

— Ih, Herregud! Er hun det! Naar skete den Ulykke?

Per Jensen (grædende): Aa, det er vel saadan en 14 Da's Tid siden.

— Fjorten Dage! Ih, men kjære Mand, hvorfor har De da ikke meldt det før? Hvad har De gjort ved hende saa længe?

— Først tog jeg Skindet a' hende, og siden gravede jeg hende ned.

— Menneske dog! Taget Skindet af hende! Er De da fra Forstanden! Hvor har De gravet hende ned?

— Hjemme paa Møddingen.

— Det er oprørende! Ved De ikke, De kan komme i Forbedringshuset for sligt. Hvad vil De saa her, Mand?

— Jeg vil bede Pastoren om at være saa god at hjælpe mig at faa en anden i Stedet.

— Naa, saa det tænker De, at jeg — — fjorten Dage efter, at Deres Kone er død, og De — —

— Nej, Hr. Pastor, min Kone fejler Gud ske Tak og Lov ingen Ting; det var min Ko.

— Deres Ko, Deres Ko! Ja, men hvad kommer den Præsten ved?

— Jo, jeg tænkte, om Pastoren vilde være saa god at skrive en Liste for mig og gi' mig saadan lidt Anbefaling, at jeg kunde gaa rundt i Sognet og bede Folk gi' mig lidt, saa jeg kunde faa en anden igjen.

PUKs **Redaktion og Expedition**
Hovedvagtsgade 1. K.

Abonnement
tegnes samme teds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.

Bladets Abonnenter
faa, saa langt Oplaget rækker, Aargangene 1893—95 incl. for
halv Pris.
Indbinding pr. Aargang i det komponerede Bind 3 Kr. Løse Bind à 2 Kr., Mapper à 2 Kr.
Kan bestilles gjennem enhver Boghandel og i Hovedexpeditionen.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Paaske-Liljer.

De saa ikke, de høste ikke, de sanke ikke i Lade, men dog forslaar Salomon (Davidsens) Herlighed ikke til deres Klæder.

Nu pranger Byens foraarsfriske Lilier
I underfulde *Capes* og *Mantiller*,
Som af de Vindæg, Moden kun kan lægge,
Hver Paaske klægges ud — for Mænd at ægge.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase.
Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

1897. Søndag den 25. April. Nr. 17.

Konen:
— Hvor kan Du dog tillade, at Emma te'r sig saa uopdragen? Hun er jo snart en voxen Pige.

Manden:
— Skulde jeg maaske plage og ærgre mig for at en fremmed Mand en Gang kunde faa en velopdragen Kone!

De Uadskillelige.

Vel har de Herrer Venstre-Reformister
Hængt sammen noget nær som Ærtehalm
Og til en Malle hægtet sig som Klister.

Partiets Enhed var som støbt i Malm
Saavel i en „Betænknings“ blide Slummer
Som i Forhandlingernes Larm og Kvalm.

Men ingen dødelig er fri for Kummer!
Foruden Torn man ingen Rose fandt,
Og ingen Klister slipper for sin Hummer!

Det ømme Baand, som trofast sammenbandt
Oppositionen, var nok kun en Ende
Af den Slags, salig Heibergs Muse spandt.

I al Uskyldighed man vilde spænde
Ben for Reedtz Thott og sammes Krigsminister;
At det var klogt, maa vist enhver bekjende.

Saa slog man sig til Thingets Socialister;
Som Maller er de ganske gode Nummere,
Mens Køedt & Kompagni er bare Klister.

Uheldigvis kom et Par extra Hummere,
Lars Dinesen og Aaberg med i Spillet
Til Morskab for de glade Publikummere.

— Først blev en yndig Skovtur forestillet,
Hvor Folkethingets Klister og dets hulde
Malle ved Fæstningen saa smaat fik pillet.

Men saa blev Himlen mørk, og medens fulde
Vandstraaler plasked' ned fra Pressens Sky,
Reedtz Thott lod sin Theatertorden rulle.

Selv Høgsbro fandt det bedst at søge Ly
Og ønsked', at der atter var hos Frede
Plads under hans „Familieparaply“.

Ja, hvad kan Skæbnen ikke i sin Vrede
Udpønske, naar den med sin Knaldeffekt
De skjøre Hoveder vil gjøre hede?

Vor Klister og hans Malle, med Respekt
At sige, gjennemblødte blev til Skindet.
— Dog derpaa bør man ikke lægge Vægt;

Theaterguden skifted' nemlig Sindet,
Reedtz Thott har sine Tordenkiler gjemt,
Væk er den Illusion, som Folk forblinded'.

Slutningstableauet i den glade Skjemt
Blev da til Baade for Tilskuerklyngen,
At Høgsbro skifted' Tøj — det faldt vist slemt —
Og Dinesen som Hummer gik i Gyngen.

Konfliktens Løsning.

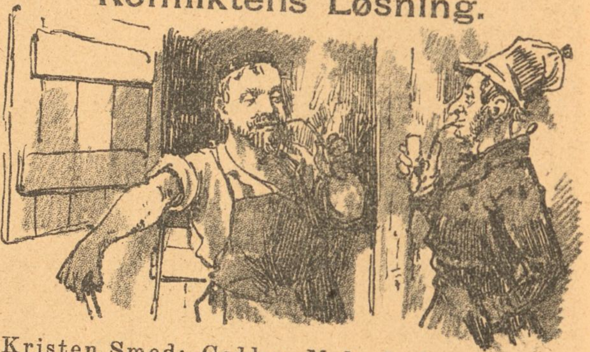

Kristen Smed: Goddav, Mads Jordmormand. Ded va godt, Do kom, der æ noved, jæ sku spøre Dæ om.

Mads Jordemodermand: Spør Do kuns Kresten. Jæ æ itte som di her Prikkeratere aa Dejne aa den Slavs Grossister, som immer ska smøres i Mundhængslerne, før di aavner samme. Min Videnskav, som maaskesens inte har mindre Gelødighed, for a tale videnskavelig, end som døres, æ ganske gratisk for den uvidendes Hob, der søjer min embedsmæssie Bistand. Spør Do kuns Kresten, saa ka Do bavetter ha den Ære a gi en Omgang smue Sorte som Ydtryk for din ærbødie Højagtelse. Hva er'ed ellsens Do ve spøre om?

Kresten: Ja, se ... hm! ... plaf! ... jæ velle ejentlig saa a sie spøre Dæ om, hva Do no æ saan politisk siet?

Mads: Mæ, hva jæ æ? Hæ! ded æ Fanedeme et temmelig indirekte Spørgsmuel ded. Ded raver jo itte Dæ.

Kresten: Ded ka der være noved i. Men man ve jo itte gjerne være mindre selvstændi i sin Overbevisning end som andre, aa jæ ka Dællemæ itte hitte yd a, om ded æ den her Kunstflikt eller Manisteriummet eller hva ded æ, vi no hulder pue.

Mads: No hulder vi pue Provisoribummet Kresten ... Ja Do ska itte sie saa firkantet yd i dit Smede-Fjæs for

ded, for Provisoribummet ded æ liegodt noved der ka sitte Kalør i en ærlig Venstremand lisom te Exemplus en hal Snes a dine smue Sorte, naar Do spandirer Konrad te 25 Øre Pælen pue dom.

Kresten: Jamen saa æ vi jo Højre . . .

Mads: Do æ ligodt sat tilbaves i Gevæxten, Kresten. Do aner itte Tidens omvæltendes Krav. Prøv Do engang a raave „Provisoribum" etter en Højremand no, saa ska Do sie, hvor grønsaltet han blier i Kadaveret.

Kresten: Jamen hvorfor blier han ded?

Mads: Ded æ Dødsensangsten Kresten. Han ved, a mæ Provisoribummet slar Venstres Fandenatisme yd i Luer. Kræfterne svumler, Riflen rives nør a Væggen, Sjangdarmer skydes gjemmel Hovdet, Borremestre aa andre Birkerødder verfes nør a Talerstole, smides om pue Gullet, trampes pue, mases — tju!

Kresten: Hurræh! hip hip! nok engang Hurræh!

Mads: Hva Fa'en goer der a Dæ Kresten, la vær mæ ded, moderir Dæ!

Kresten: Ded ka der være noved i, men da do opraslede Slavmarken for mæ saa levendes, var'ed lisom ded kriblede i mæ for a komme te aa sla løs.

Mads: Der sier Do, ded æ din Fandenatisme, der slar yd allerede. Derfor æ'ed just a vi maa raave: „leve Provisoribummet!"

Kresten: Ded æ hørt Mads. Do æ Fanvæltemæ en stuer Padtriot, aa ded drikker vi pue.

Mads: Ded ka der være noved i, som Do sier. Saa goer vi ing.

Bøger,

som „Puk" heldigvis ikke har faaet til Gjennemsyn.

Pouchet: Naturens Vidundere. Handler om alt fra Rom til Ringkjøbing, fra Petsjeræerne til Frithiof Nansen. Særligt et Afsnit om „Dyr i Mummedragt" har interesseret os. „Man iagttager," skriver Hr. Pouchet, „at mange Dyr i Farve og Form retter sig efter deres Omgivelser, og derved værger sig selv mod Fare og dels overrasker de lettere deres Bytte." Vi tør endogsaa paastaa, at der findes en Del Mennesker, der har en saadan hensigtsmæssig Konstruktion. Iøvrigt har vi selv set et sjældent Exemplar af en Blæksprutte, opdaget for nylig nede i Schwerinersee, der foruden at den mærkeligt nok foretrak det ferske Element, frembød det særeste Mummespil. Dens Kappe var oprindelig ganske højrød, men et Aarstid efter var den ganske sort, og Dyret syntes at hade alt rødt som en Tyr. Under dette changerende Farvespil, der sikkert snart efter Symptomerne vil indtræde i en ny Face, producerede Dyret efterhaanden større og større Kvanta sort Vædske „Blæk", saa den nu bevæger sig i ganske forplumrede Omgivelser.

Paa Banegaarden.

— Maa jeg bede om „Aftenbladet".
— Maa ikke sælges her.
— „København" da?
— Forbudt, Herre.
— Maaske ogsaa „Tidens Krav" . . . .
— Nej, den kan De godt faa. Vi har kun faaet Forbud mod at forhandle de Blade, der ikke er beregnede paa at læses af Ungdommen.

Populære Folk. XXXVIII.

Slægtens Yngste.

Alternativt.

— Jæ sku spørre om der va kommen en Pakke te Langtropgaaren.
— Skal den være ankommen pr. Post eller pr. Jærnbane?
— Næ! ded sku være te Per Søvren.

Bare rimelig.

— Herre Gud, Rasmus Olsen! De løber bort med en anden Mands Kone, og det lader De oven i Kjøbet til at finde saa ganske naturligt!

— Men bevare mæ' dok, Hr. Pastor! Ve' Di kanske forlange, a' jæ' sku' ha' rendt væk mæ' mæn ej'n Kælling?

Tale er Sølv
(eller Sedler!)

Mel.: Mod Fjenderne som staar paa Lur. (Mikadoen.)

Hr. Staal han er saa vidt berømt
I dette lille Land.
For Frihed slaar hans Hjerte ømt,
Paa den har han Forstand!
Hans store Evner
Og Ære levner
For nogen Avtoritet.
Han skyder Gnister
Mod hver Filister,
Som ikke Verden har sét.
I London og Paris
Den rette Frihed gi'es;
Men i Amerikas fjerne Vest
Man har det dog allerbedst.
Alene i Berlin
Man ej maa gjøre Grin.
Med Politi og med Militær.
Det vil han saa gjerne her!

For Kirke, Kirkeskat og Præst
Han ønsker Landet fri.
Vort Politi han gi'er dets Rest
Paa Cykle-Krigens Sti.
Han spør', hvorfor dog
Man ej paa Fortog
Maa cykle rundt her i Nord.
Hver Cyclehandler
Han flot forvandler
Til Svindler blot ved sit Ord.
Ret som hans Modersmaal
Er Engelsk for Hr. Staal.
I skarpe Ord han sin Mening si'er
Om Danskernes Snyderi'r.
Dog, da han kom i Nød,
Sin Gjerning han fortrød:
Han havde været i Nøden blød
Og glemt, hvad de Ord betød!

To Fyre, som med Brand og Baal
Nys havde moret sig,
Til Forsvar engagered Staal,
Og han sig spared ej.
Den Procedure
Var nok uhyre
Grinagtig, om lidt dyr.
En ilde Brander
I Talen blander
Hr. Staal, den vittige Fyr.
Spidsborgerlig den Dommer til den Slutning kom:
At Grin i Retten sig passer slet,
Og kjendte han saa for Ret:
Det er fordømmeligt,
Rent ud usømmeligt!
Thi sexti Kroner vi dømmer værd
Hr. Staals grinagtige Færd!

Platenslageri?

Puk har med vanlig Opmærksomhed og Beundring fulgt den Virtuositet som Publikum altid har taget en Plade med. Det gaar jo snart saa vidt, at Platerne er baade kjøbte, betalte og solgte, ja maaske endog slaaede i Stykker under den rasende Kamp for Erhvervelsen, længe forinden Fabriken endnu blot har tænkt paa at lade Tallerkenen gaa.

Kun synes vi, at den Idé maa kunne drives endnu videre, og ikke alene omfatte de Kongelige (fra hvem Fabriken ganske vist til Gjengjæld har sine Mærker), men ogsaa bruges til at hædre andre mere jævnt dødelige, og paa den Vis gjøre dem udødelige, i det mindste saa længe Tøjet holder.

Vi anfører her forskjellige mer eller mindre berømte og beryktade Personer, der baade kunde og burde have givet Anledning til lukrative Platenslagerier:

Gamle Bismark, ved hans 82de Fødselsdag: Dekorationstallerken med et ærefrygtindgydende Portræt af Helten indfattet i en Helgenglorie. Ligheden bør være slaaende og Udtrykket haarrejsende. Inskription: *Hil Dig! Befrieren fra det danske Aag! Deres Durchlauchtigheds tro Flensborgere!* (Flensburg Nachrichten)

Nansen, *Frithjof:* Dessert-Tallerken til Is. Versificeret Inskription af Broder Gamél.

Nansen, *Peter: Flora* (Pontoppi-) *danica* Stel med stiliserede Forglemmigejer.

Reedtz-Thott: Finantslovsplater med 35,000 Kr. paa Tallerkenen. Farven løbende ud i *Bleu royale.*

De Herrer Stor-Borgere Holm, Clausen, Knudsen, Jensen & Co. som Byens vise Fædre. Udskudsvarer.

Skulde noget af Postelinet gaa itu under Fabrikationen, kan det passende sendes til Hr. Folkethingsmand, Gaardejer Jens Busk af Aas, Ribe Amts 3die Kreds, Specialist i Klinkning, og bagefter sælges for 25 Øre.

Den forlorne Søns Hjemkomst.

Det var tunge Dage for „Vort Land“, den Gang dets Hjertensbarn, *Robert Henriques* havde rystet Støvet fra Trinitatis Kirkeplads af sine søde smaa Pusselanker og forladt det for at søge bedre Madsteder. Det hjalp ikke, at lille *Oskar* og lille *Jeanjean* trøstede Redaktørerne: „I har jo os, vi kan lige saa godt skrive hele Bladet“.

Selv sad Robert som Moses i sin Tid paa Nebo ɔ: ved et Vindue i Himmerig og stirrede over til „Vort (forjættede) Land“.

Imens sad Roberts to Aandsbrødre ved et andet Vindue i samme Himmerige og gættede paa, hvad Robert nu spekulerede i.

„Kan du huske“, sagde Jeanjean, „for mange Aar siden truede Robert med at skrive en Trio, — han vilde dog vise, at han var Musiker. Jeg tror, han sidder og slider i det for at overbevise Samtiden.“

„Saa kan han saamænd slide til sit Livs Ende“, mente Oskar, „uden at det dog lykkes ham at overbevise nogen, for han kan nemlig ikke skrive en Trio alene, og fik han endelig noget skrevet sammen, som han kaldte for Trio, saa vilde han paa den eklatanteste Maade overbevise alle og enhver om, at han hellere skulde have ladet være.“

— „Nej, jeg tror nu, at Robert har været paa Tourné og banket paa forskjellige Blades Døre, men der er underlig nok ingen, som bød ham ind og satte ham til Højbords. Kun i „Hver ottende Dag“ fik han Lov til at stikke Næsen indenfor „for en Dag“.“

„Han har vist ogsaa været ude i „København“. Skulde det ikke være ham, der skrev under Pseudonymet *Fidelio?* Navnet *Robert Henriques* har i hvert Tilfælde ikke været fortiet i disse Artikler.“

Men en skønne Dag vendte Robert af sig selv tilbage. Hans ranke Ryg var bøjet, i hans ædle Træk læstes tydelige Spor af Kampen for Tilværelsen, hele Personen mindede om, at „Samaritanen“ havde lukket.

Jean-Jean og Oskar modtog ham med glade Krokodilletaarer.

„Men hvor er Fedekalven?“ raabte Robert.

„Hvad vil Du med Fedekalv, stakkels fortabte Faar?“

„Ja, saa Guldkalven da!“

„Den er slagtet for længe siden.“

„Ja, saa maa jeg ha' Lov at skrive, hvad jeg vil. Jeg vil ikke være under Censur længer. Jeg vil skrive hele Bladet.“

„Du fordrer det umulige, gamle Ven. Vi kan dog ikke begaa Selvmord for Din Skyld. Men vi skal se, hvad vi kan gjøre for dig.“

Robert blev meget længere i Ansigtet, end han plejer at være. Men han pudsede sin Næse, for han vidste jo, at han kunde ikke faa det bedre.

Framsjov

(frit efter „Framsjå“.)

Opi Salen var der herlig Fest, san,
Der sad Nansenkara to som Gjæst, san,
En var store Nansen
En var smaa Johansen,
Og to hulde Kvinder sad dem næst, san,
Her var rart, san,
Fa'ens rart, san.
Udenfor var bare koldt og svart, san.

Slik Forsamling der sad Bordet rundt, san,
Øjnene paa En fik næsten ondt, san,
Her sad fire Raader,
Her sad otte Naader,
Excellencer her i Bundt, san,
Vinens Væld, san,
Aandens Smæld, san,
Og for mange Taler af Gamél, san,

Man var just ved *Montebello sec*, san,
Da man hører til sin store Skræk, san,
At de Studianter,
Disse Fillefanter,
Strømmer ind i Gaarden fræk, san.
Fakkel-Os, san.
Til Nansens Ros, san!
Tror de, at han er en Beg-Matros, san?

Lad dem bare staa i Regn og Sne, san,
De maa vente, til vi gider se, san —
Og saa drak de videre
Disse fine Riddere,
Blomsten af *la haute volée*, san.
Flov og trist, san,
Stod man hist, san,
Hørte ej Gamél som Humorist, san.

Endelig derinde blev man mæt, san,
Man i Kjæben følte sig lidt træt, san.
Nansen tog mod Rosen:
Fakkel-Virak-Osen,
Skjønt den var forbandet tæt, san.
Saa til Held, san,
Kom Gamél, san,
Derpaa bød Studenten han — Farvel, san!

PUKs Redaktion og Expedition
Hovedvagtsgade 1. K.

Abonnement
tegnes samme Steds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.

Bladets Abonnenter
faa, saa langt Oplaget rækker, Aargangene 1893—95 incl. for
halv Pris.
Indbinding pr. Aargang i det komponerede Bind 3 Kr. Løse Bind à 2 Kr., Mapper à 2 Kr.
Kan bestilles gjennem enhver Boghandel og i Hovedexpeditionen.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Vore egne Kretensere.

(Politisk Fixérbillede.)

— Hvem kan finde Reedtz Thott?

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

Han:

Næ, hvilken Sværm paa alfar Vej
Af Pigebørn — du milde Maj!
Med Fløjl og Crep, med Tyll og Taft
Som Sejl for alle Vinde,
Snart Hexe som et Kosteskaft,
Snart Engle, tykke, trinde!

Orange, grøn, viol og brun
I Vrikken og i Svingen,
— O, wunderschöne Monat nun,
Wenn alle Knospen springen!

Uf, uf! — Det er pænt, Gud bevares, og net,
Men for flagrende let, det er givet.
Nej, Kjælderen her præsenterer med Ret
En solidere Basis for Livet!

Hun:

Det er Vaar, det er Vaar!
Se, hvor Buskene staar
Med de leende, lysgrønne Blade!
Som et straalende Flag
Skinner altíng i Dag:
Skjøn Valborg gjør alle saa glade.

— Anemonerne sætter for Moder jeg hen,
Saa véd jeg, hun bliver fornøjet;
Men Violerne, tror jeg, jeg giver til den,
Der har sét mig dybest i Øjet!

Stakket Dans —?

Von Edhem Pascha, som hos von der Goltz
Har lært den skjønne Kunst at exercere
Og holde Trit samt Roder at formere,
Med hvem des Aarsag ikke hvert et Fjols
Fra Schwaben eller nedersachsisk Mols
Paa Strategiens Felt kan konkurrere,
Drog mod Larissa op og ned ad Bakke
At bøje der en stiv Glüchsborgernakke.

Nu blev der kæmpet baade Nat og Dag
Og Dag og Nat; men lige trangt var Passet;
Mens Grækerne slog ganske propre Slag,
De stakkels Tyrkere sig ikke gassed':
Selv to af deres Generaler kradsed'
Af og gik bort fra Skygge og Bedrag.
Til sidst man tog dog under Frydesange
Et Par defekte Grækere til Fange.

Da Edhem klart af dette Tegn erfoer,
At Fru Fortuna skjænked' ham Bønhørelse,
Blev hans Osmanerhjerte fuldt af Rørelse,
Hans Tanke vendte sittlich sig fra Jord
Til Moltkes Geist paa Tysk med disse Ord:
Ha! Hvilken Vending ved Profetens Førelse!
— Saa indberetted' han til Stjerne-Kiosken,
At Grækerne fik morderlig paa To'sken.

Og, hvis det ikke var en Ritzau-Fabel,
Til Svar den store Sultan sendte ham
Et grumme fint Lykønskningstelegram,
Og fra Berlin kom nok en Æressabel.
Men, at en Hædersplads er risikabel
Paa Storheds Tinder Edhem snart fornam:
Fra Kapitolium og til Tarpej'er-
Klippen hos Tyrken samme korte Vej er.

Blaa Mandag stod han i sin Sejersglorie,
Men Dagen efter fik han alt paa Græsk,
Hvad i vort Nords Athen man kalder „Tæ'sk";
Det blev for vor Strateg en slem Historie.
Strax efter hint Lykønskningspromemorie
Til Tyskens store Ord og fede Flæsk
Sultanen tog Buketten af hans Hæder:
Han fik en Gammeltyrk til Stedfortræder!

Dog denne Kalk var netop tømt til Bunds, da
Fortuna skifted' naadig atter Hu!
Hos Tyrkerne det ogsaa kan fra Onsdag
Til Lørdag blive godt en Gang endnu.
I Overmagten stak hans sorte Kunst, da
Den græske Lykkes Boble gik itu.
Som ved Thermopylæ han Held har faaet;
Men — Salamis er endnu ikke naaet!

Sludder,
ren Passiar og Enetale.

Den unge Mand, der bor i mit Hus og staar i et vist Forhold til min Kone, kom i Gaar Middags ind til mig. Han bankede ikke paa Døren, det er der nemlig ingen, der har lært ham; i det hele taget har han ikke flere Begreber om Takt og Opdragelse end Einar N., hans Ideal og Bonkamarad ved offentlige Sammenkomster og paa Kaféer. Jeg rejste mig høflig op fra min Gyngestol, hvor jeg sad og læste i „Politiken", som jeg lige fik Tid til at kaste i Papirkurven, og sagde — en Smule forlegen paa den unge Mands Vegne: „Du vil tale med mig?" Han svarede: „Jeg har en meget alvorlig Sag at tale om, ikke for at faa den billiget af dig, men jeg synes —". og hans Ansigt laa i Folder, der svarede til hans elegante graa Diplomatfrakke, som — hm — jeg gav 80 for forleden.

„Jeg har undertiden," fortsatte han stilfærdigt, „Fornemmelsen af, at jeg ligger en gammel Mand til Byrde." Han saa prøvende hen paa mig, og jeg blev ildrød, han ved saa godt, at jeg ikke kan fordrage Betegnelsen „En gammel Mand". Min Søn er dog kun 22.

„Du vil — — du har tænkt paa at tænke paa Muligheden af muligvis at bestille noget?" Han sendte mig det knusende Blik, som kun en Gentleman kan sende en Slyngel in flagranti.

„Jeg agter, ja, jeg har allerede ladet mig engagere ved et Hovedstadsblad."

„Er du skrup — — hvad vil du skrive, om jeg tør spørge?"

Han slyngede sine Lakskо over hinanden og talte ustandseligt. „Jeg vil skrive om alt mellem Himmel og Jord, om mig selv, om Kvinderne, om dig. Skrive, kun skrive! — Vaskerkonens Fræ'rik hænger og dingler paa en omvendt Balle, og der staar en stram Mados ud fra Naboens Vindu; der bages Løftepandekager; ligesaa i vor Politik, Reedtz-Thott er Landsthingets Løftepandekage. Stakkel, han tænker ikke paa Grækernes Nederlag, akkurat som Borgmester Hansen glemmer Beværterne. Gud ved, hvornaar vi faar Watersystemet i Stand, jeg længes deretter. Skomageren nede paa Hjørnet længes efter Engifte; give Himlen, at han ikke gifter sig med Bagerenken i Læderstræde, for hun er tysk, infam tysk. Og ingen hæderlig Dansk vil

gifte sig med en Tysk; ingen Dansk vil hedde Pontoppidan, naar hans Forfader ret og slet hed Broby. Danmark, elskede Danmark! Patrie, o ma patrie chérie! Ja, Kjærlighed skal være Kongeørnens Flugt over Stepperne i de lange, glasmatte Himmeltoners fine Skjærbleghed. Hvilken Fryd at vandre som Ørnen i den nyfaldne Sne, følge Harens eller den blankøjede Raas Fod i den haarde Kulde. Jeg er Jæger, Jæger, jager efter Berømmelse, saa klog som jeg er. Men jeg ved dog ikke, hvorledes den græske Proposition „haas“ Forhold er overfor den attiske og ioniske Dialekt, dog vil jeg vel undersøge det og skrive derom. Og jeg vil skrive om Dagmars slanke Legeme, set gjennem Champagnens slebne Glas, halvt slumrende Lotusblomster lig. Anton Madsen døde i Gaar, ham har jeg kjendt ganske godt. Jeg husker —.“

„Hvor skal det staa?“ spurgte jeg.

Han rejste sig fornærmet og sagde til Kakkelovnen, idet han gik ud: „Tror du, det kan staa noget andet Sted end i „Politiken“?“

Men henne i Gyngestolen laa jeg og tænkte, inden jeg faldt i Søvn: „Herregud, vi tror altid, vi Mennesker, at vore Plager er de største! Skal nu det arme Blad prostitueres paany! Var Scheel-Vandels Menneskeædere ikke nok for den velordnede Redaktion og dens Abonnenter?“ Saa sov jeg. *Heinrich Vielgeschrei.*

En fed Mundfuld!

Til Publikumses Skræk, uha! uha! uha!
Grum, hjærteløs og fræk uha! uha! uha!
„Politiken“ nylig skrev, uha! uha! uha!
At Scheel-Wandel myret blev! uha! uha! uha!
At han gik til sine Fædre uha! uha!
Gjennem trende Menneskeædere! uha! uha!

Ej nytted det, han skreg:
Og blev om Kinden bleg.
Kannibalerne tog fat
I hans nys afstrøgne Hat!
Trak saa Mandens Klæder a' ham,
Saa han ligned' gamle Adam!

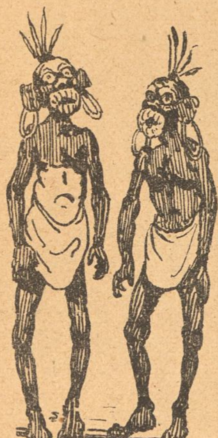

Inde i deres Kraal
Gjor'e paa Scheel de Kaal!
Trods sin fromme Vandel Scheel,
Uden Peber og Kanél,
Gik i deres slunkne Vomme!
Saadan kan Ens Ende komme!

Og Menneskeæderne
Kun levned Klæderne!
Næste Morgen sad de to
Og fordøjede i Ro,
Mens den tredje i Monokel
Glo'de paa en kødløs Knokkel!

Til Rest fra denne Svir
Blev dog en Las Papir.
Tænders Mærker sad deri,
Men den vraget var, fordi
Kannibalen, om end slikken,
Ej ku' sluge „Politiken“!

Den And var altfor fæl! uha! uha! uha!
Tænk „Politiken“ sæl', uha! uha! uha!
Da den i sin Mo'er gik, uha! uha! uha!
I den gale Hals den fik! uha! uha! uha!
Grunden til dens kranke Lykke? uha! uha!
Den og Wandel var for tykke! uha! uha!

Populære Folk. XXXIX.

I god Foderstand, men endnu ikke opfodret.

Det Kjöbenhavn, der forsvinder!

1

Over Peblingsøens Vover
Glider Maanens blege Rund,
De, der ikke synder, sover
Nu i stille Midnatsstund.
Ingen Sporvognsklokke klingrer
Lukt er Fuglens Øjelaag,
Kun en skinger Fløjte skingrer,
Fra et Banetog.
Hør, o hører I fra Stedet,
Der, hvor Aaen fordum flød,
Toner, som af Taarer vædet,
Stemmer, kvalte som i Grød?

Tys, tys, tys, hvilken sælsom Klang!
Helt ned paa Nørre- høres Nøkkens Sang:

„Aldrig mer skal Floden svulme
Som et Heltebryst,
Den, der en Gang kunde dulme
Sorg og føde Lyst!

2

Aldrig mer skal Kresjan jone,
Gine vorde hed,
Aldrig mer skal nogen drone
Der af Kjærlighed!

Førend de det allersidste
Drænrør ned har lagt,
Vil jeg mane dog med Liste
Frem den svundne Pragt!"

3

Kresjan:

„O, Gine, Gine, hører du,
Hvor Nattergalen slaar,
Den sidder i et Pæretræ,
I Ladegaardens Gaard,
Nu skal du inte kede dig,
Men frydes, Fa'en ede mig,
Mens Fuglen synger stadig væk
Med Fynd og Klem og Smæld og Smæk
Klukkluk, Klukkluk,
Sit dajlie Klukkluk!"

4

Gine: „Aa, Kresjan, ja, je' ve' nok, a'
Den Nattergal er go',
Men ve' du osse, Kresjan, hva'
Er bedre for os to?
Det er den Lærke, du saa tit
Stak te' daj fyldt me' Akkevit.
Ta' Flasken frem, ta' Proppen væk!
Saa synger den me' Smæld og Smæk
Klukkluk, Klukkluk,
Sit dajlie Klukkluk!

5

Unisono: Saa synger vi begge
Jeg (han) elsker bareste
Min (sin) Gine, den d
Ja, ved blanken Sø
Er Gine den dajliste

Nøkken: „Me
For
Jeg
Det

Der
Me
Og
Fre

Sp
Om
Og
Kø

Et
Og
At
Sy

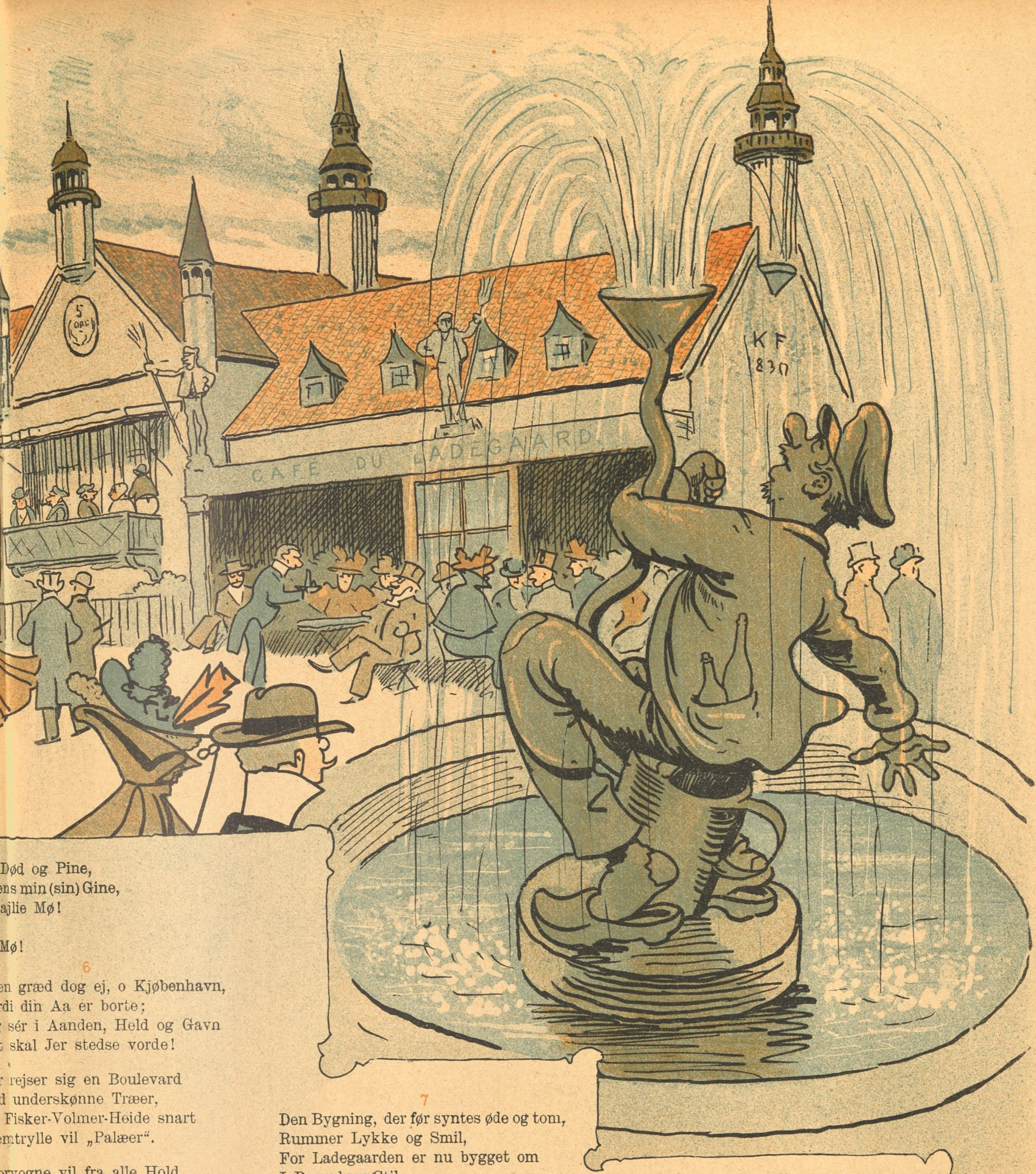

Død og Pine,
ens min (sin) Gine,
ajlie Mø!

Mø!

6

en græd dog ej, o Kjøbenhavn,
rdi din Aa er borte;
sér i Aanden, Held og Gavn
skal Jer stedse vorde!

rejser sig en Boulevard
d underskønne Træer,
Fisker-Volmer-Heide snart
emtrylle vil „Palæer“.

orvogne vil fra alle Hold
Kap med „Busser“ kime,
der bli'r ikke fler en tol'
rt over i hver Time.“

Springvand staar paa denne Plet,
vi ta'r ikke Fejl i,
alle, der var med til det,
n's, det er grumme dejlig!

7

Den Bygning, der før syntes øde og tom,
Rummer Lykke og Smil,
For Ladegaarden er nu bygget om
I Rosenborg-Stil.
Og paa Altanen, aa,
Bag Tremmerne, bag Tremmerne,
Der sidder Rasmus Taa
Blandt Lemmerne, blandt Lemmerne,
Og nyder Hvilen sød,
Som i Abrahams' Skød.

8

Og hver Person, der regnes ve'
Til Highlife eller Haût-volée,
Hver Søgn- og Hellig- glade gaar
Ind i „Café *du* Ladegaard“.

Kannibalsk Reklame.

Rundt om i Byen er i disse Dage i tusindvis uddelt et Cirkulære fra en nylig stiftet Forretning, som fortjener den største Opmærksomhed paa Grund af sit amerikanske eller rettere australske Tilsnit. Ogsaa *Puk* har modtaget et Exemplar, som vi aftrykker med Fornøjelse:

Cirkulære.

Under Navn af „Integades Ihjelslagningsanstalt" har Undertegnede forenet sig om at fortsætte og udvide den hidtil af „Politiken" for egen Regning drevne Døds- og Begravelsesforretning for ansete Mænd og Kvinder og tillader vi os ved Nærværende at bringe os i Deres behagelige Erindring.

Forretningens Formaal er som hidtil at expedere enhver, der af en eller anden Grund maatte ønske at dø, over i den anden Verden, og skal det være vor Bestræbelse ved prompte og reel Expedition at tilfredsstille enhver Smag, idet vi bemærke, at enhver optænkelig Dødsmaade føres paa Lager ligefra den stille, rolige Hensoven (10 Kr.) til den blodige Sønderslidеn Led for Led af vilde Kannibalers Huggetænder (200 Kr.).

De Fordele, der herved bydes Publikum, er mange og store; thi rent bortset fra den gjennem mange Aar grundfæstede Erfaringssætning, at det at dø i „Politiken" er noget nær det samme som en Livsforsikring, idet Vedkommende herefter kan gjøre Regning paa et ualmindelig langt Liv og godt Helbred, er der jo mangfoldige Tilfælde, hvor en hurtig Død kan være af stor Betydning for Folk. Vi sætter saaledes, at en Mand, hvis Forretning staar paa lidt svage Fødder, foretager en Udenlandsrejse. Hvilken uhyre Gevinst da for ham og hans Kredit, naar vi lader ham begaa Selvmord paa Grund af Underslæb, og han 8 Dage efter kommer hjem frisk og sund. Folk vil storme hans Butik, og han vil blive en rig Mand. Et andet Exempel: En Impresario trækkes med et Selskab af Sangerinder, som ingen vil høre. Men en skjønne Dag læser Folk, at en af Damerne i et Anfald af Skinsyge har skudt ham en Revolverkugle gjennem Hovedet, og saa gaar det af sig selv. Et tredje Exempel: En Mand er indsat til Universalarving i en rig gammel Tantes Testamente. Tanten glæder sig ved et fortrinligt Helbred, og Manden, der er trykket af Gjæld, fortvivler. En Morgen læser Tanten i „Politiken", at Nevøen i Nattens Mulm og Mørke er falden ned i en Kloak og er bleven levende opædt af Rotter. Hun faar Apoplexi og Manden hendes Penge.

Idet vi sluttelig anfører, at der til vor Raadighed staar et helt Koppel flinke smaa Bravoer, der er parate til hvadsomhelst og forsynede med alt til Faget henhørende og under Forventning af Deres ærede Ordres

tegner med udmærket Højagtelse,

ærbødigst

Hørup.	**Cavling.**	**Brandes.**	**Bing.**	**Cohen.**
admin. Direktør.	p. t. Larissa.			

Da *Puk*, der ved Nytaarstid selv blev slaaet ihjel i „Politiken", kan bevidne, at han efter denne Proces aldrig har befundet sig i bedre Velgaaende og har paa Fornemmelsen, at et langt og glimrende Liv er ham sikret, føler han sig forpligtet til at yde Forretningen sin Støtte, idet han som endnu en Anbefaling kan anføre, at dens spillevende Direktør Hr. Hørup forlængst har været en død Torsk i Politiken.

Svinepolitik.

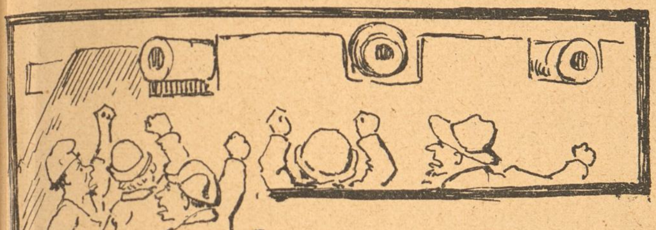

Længe havde denne Fæstning
Spyet ud Miasmer ilde
Over Danas skjønne Have,
Som en Ufreds Smittekilde;
Venstremænd og Socialister
Faldt for denne Sot i Mængde,
Selv de barkede Agrarer
Blev med *rabies* befængte.

Gud ske Lov, den Tid er borte!
Nu er Fred og ingen Fare.
Al hin Sygdom er forsvunden,
Hysteri det var jo bare
Rings herum er nu Parolen,
Og, som netop tidt det hænder,
De, som før af Had var blege,
Nu af Kjærlighed just brænder.

Særlig nu de smaa Agrarer
Over Fæstningen sig fryder,
Thi for dem ad Voldens Sider
Det med Mælk og Honning flyder.
Hver Kanon er nu et Aktiv,,
Kassematterne er Boxer,
Hvor de Pengene kan hente
Til diverse Svin og Oxer.

Yndig vil Idyllen blive,
Naar vor Fæstning hel og holden
Stykkes ud til de „Gourmand"er
For at græsse Kvæg paa Volden,
Naar herop man ser at vandre
Henad Aften Mads og Sidse
For den Blissede at flytte
Og at klappe deres Grise.

Ej paa Thinge vil man knibe
Mer paa Krudt og Panserskjolde,
Naar man ved, man faar til Gjengjæld
Svinestier og Faarefolde.
Bondelumske vil man drive
Svinepolitiken vældigt,
Land og By vil gavnes begge —
Det er Pokkers svineheldigt.

Fra de strejkende Skræddersvende have vi modtaget en Piece, betitlet „Kampen for Tilskærelsen". Dens i en let darwinistisk Stil holdte Ræsonnementer, maa hverken siges at klæde eller falde i Traad med vore Meninger. Disse gaar som omtalt ud paa, at Svendene hellere skulde rimpe og rynke og trække Baand end rimpe Munden, rynke Brynene og oven i Købet trække paa Smilebaandet.

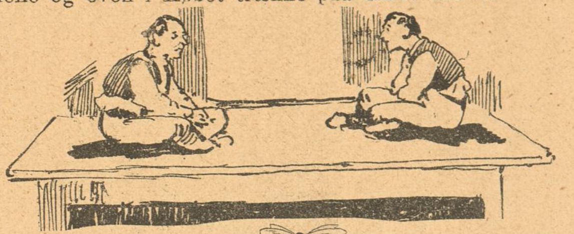

Til Fremme af *„ordnede Friluftslege"* er der paa Finansloven — hvis vi da faar nogen i Aar — bevilget et Beløb, og der er naturligvis dannet et Udvalg til Ledelse af Sagen. Vi finder blandt Medlemmerne D'Hrr. Klavs Berntsen og Provst Bjerre, sant den uundgaaelige Kommunelæge Axel Hertel. Men — skal der leges Kispus, hvorfor er saa Reedtz Thott og P. G. C. Jensen ikke med?

Skiftetid.

— Hvorfor har gamle Høgsbro nu givet Folkethingsmændene Ferie igjen?
— Det har han gjort af Hensyn til Situationen. Husk paa, det er en vigtig Tid og af stor Betydning for dem just nu at kunne raadføre sig med Slægt og Venner. De skal jo skifte . . .
— Ministre?
— Næ Malkepiger!

PUKs Redaktion og Expedition
Hovedvagtsgade 1. K.

Abonnement
tegnes samme Steds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.

Bladets Abonnenter
faa, saa langt Oplaget rækker, Aargangene 1893—95 incl. for
halv Pris.
Indbinding pr. Aargang i det komponerede Bind 3 Kr. Løse Bind à 2 Kr., Mapper à 2 Kr.
Kan bestilles gjennem enhver Boghandel og i Hovedexpeditionen.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Odyssevs og Polyfemos.

„. . . vel rejst, Herre?"

Ulysses von Ithacia. 5. *Act.* 3. *Sc.*

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

1897. Søndag den 9. Maj. Nr. 19.

Taalmodig?

Moderen: Kan I uartige Drenge dog ikke være artige! Hvis det ikke var, fordi Eders syge Broder ikke kan taale det, skulde I have et ordentligt Livfuld Hug.
En Stemme fra Sovekamret: Moder, jeg tror nok, at jeg kan taale det.

Paa Indrømmelsens Skraaplan.

Der findes i Schweitz et Slags Kontor,
Hvorfra der værnes med vægtige Ord
Om Freden rundt paa den ganske Jord
Saa langt, som den er beboet,
Undtagen selvfølgelig bare der,
Hvor Ufreden dyrkes med Ild og Sværd;
Sligt kommer det nemlig aldrig for nær:
Det kalder sig „Fredsbureauet“.

Derfor hver en „sittlich“ Røverstat
Vil finde dets Virksomhed saare probat,
Skjønt mangen renlivet Demokrat
Maaske har ondt ved at tro 'et.
Paa Rævens Vis, naar den snakker for Gæs,
Der prækes om Voldgift og Fredskongres,
Og Gæssene, her som andet Steds,
Maa ofre til „Fredsbureauet“.

Endogsaa vor populære Reedtz-Thott,
Hvis Statskløgt er nær ved en Bankerot,
Paa Falderebet har følt sig saa smaat
Af Fredssagens Baand omsnoet;
Med de forhærdede Landsthingsmænd stred
Han „mandigt“ paa Grund af den kjære Fred
Og vilde ha' skikket en „Kjendelse“ ned
Fra Staten til „Fredsbureauet“.

Saa gik Reedtz-Thott og hans venstre Fløj
I Uffe Birkedals laante Tøj,
Mens højsalig Uffes Kæmpehøj
Af Ukrudt er overgroet.
De veed, at Hr. Sørensen har et Gemyt,
Der er saa fredsommeligt og saa blødt,
At gjerne han ofred' den Mundfuld Spyt
I Bøssen hos „Fredsbureauet“.

Og det var til Gunst for et Fredsprogram,
Der ingensinde paa Ulven faar Ram,
Men bare beklipper hvert fredeligt Lam;
Thi Smaafolk bør opgive Boet!
— Men, kommer den Time, da de bliver ædt
Op af den Magt, der skal gaa for Ret,
Saa faar de den Gravskrift, at de har væ't
Assureret i „Fredsbureauet“!

Familien Hansens Middagsbord.

— *Ikke eu Smule mere?* Sagovælling har jo altid været din Livret, men jeg kan sé paa dit svedne Smil, hvad du mener. Du skulde ikke laste din ægteviede Hustru, der i disse Dage gaar og træller baade for Lea og Rachel, fordi hun ingen Tjenestepige har. *Hvor Armantine er henne?* Hun er samme Vej, som alle de otte, vi har haft i det sidste Halvaar, det letfældige, tankeløse Skarn, der sagde op, fordi min søde Dreng bed hende i Tommelfingeren, da hun vilde tage den Pandekage fra ham, som jeg havde givet ham, men som hun havde sat til Side til sin Kæreste, som er Musiker, og hvis Kredit er lige saa kort, som hans Haar er langt. Og det var godt det samme, dels véd man jo ikke, hvilke Tilnærmelser hun vilde blive udsat for fra en vis Side her i Huset, der er en ren Mozart eller Don Sjuang, naar han taer til det, og dels kunde vi jo resikere at faa Musikeren til at gaa paa hemmelig Kost her nu i den kommende Tid, hvor de har afskediget de halve i Tivoli. Naar de da bare vilde lade Georg blive ved Roret, men det vil de nok ikke, de Tyrkere. Robert Henriques har ganske vist anbefalet en hel Mængde i Steden for, men det gir jeg ikke noget for. for der er jo dog ingen bedre dertil, end ham selv, jeg glemmer ved Gud aldrig, da han dirigerede. — Elvira, man skærer ikke sin Frikadelle i Stykker paa én Gang, men lidt efter lidt! — Jeg var næsten lige saa alterneret, som forleden, da jeg var hos Frederikke Brokmans til Middagsmad, og hendes Broder læste op af „Politiken“ om Menneskeæderne. Vi var alle saa optagne af, om det var Løgn eller Sandhed, at vi ikke lagde Mærke til den 97aarige Bedstemoder, før Adolf, det intelligente Barn, pludselig sagde: — Lad være med at tage i Saltkarret med alle ti Fingre, Barn, — sagde: „Hendes Ske sidder fast i Munden!“ Og saa saa vi pludselig, at Fru Brokman sad med lukkede Øjne og Skeen i Munden og et apoplektisk Slag, som hun endnu ligger

efter. Barnet kom saa frygtelig til at skrige, at jeg aldrig har hørt noget lignende. *Er du sikker paa det?* Ja, det er jeg, hjærteløse Mand, der forfølger sin egen Benjamin med værgeløse Beskyldninger; men det er vi jo vante til; der bliver aldrig taget Hensyn til os, selv om Forholdene stirrer dig lige ind i Øjnene og byder dig at tjene Masser af Penge. *Om jeg har funden paa en ny Snedighed?* Herre Gud, du véd jo lige saa godt som jeg, at det er Haven med det lille Lysthus ude i Pilealléen, du bør sælge til Grund for det nye Theater paa Frederiksberg; for at du skulde foræra dem det og saaledes støtte det nationale Arbejde, det kan man jo ikke forlange, du skulde kunne se; skønt det kunde dog vel have moret dig ved Overrækkelsen af Huset at holde en Tale, hvori du fremhævede din egen Fortjeneste i Mangel af andres. Se nu Zangenberg, han er ved at købe Schelderups Ejendom bag ved det kongelige, og den vil han saamænd nok spinde Silke paa, for han er næsten mere af en Grosserer end Skuespiller. Kunde du endda faa Skuespillere skrabet sammen ud til Frederiksberg eller Lygtekvarteret, hvor det nu bliver, som for Exempel Zangenberg, Frederik Jensen, Sofus Petersen og Knüttel-Petersen. Eller engagere Christian Gulmann til Direktør. *Hvad Gavn han skulde være til?* Han vilde selvfølgelig gavne Anstalten ved straks at arrangere billige Salg af „*Smaa Billetter*". — Mahlzeit!

Det Kjøbenhavn, der kommer.

— Saa nu lader det til, at Bagersvendene vil strejke. Opretter de deres egne Bagerier, saa gaar det Skam ud over de stakkels Mestre!

— Tja! Den enes Brød, den andens Død!

Navneforandring. Paa Grund af Omstændigheder, hvis Natur enhver kan forstaa, har Hr. Scheel-Vandel søgt om og erholdt Navneforandring. Han hedder fra nu af Scheelet-Vandel.

Monumentalt Barbari. En sørgelig Følge af vor Bys hastige Udvikling til en Millionstad er den hensynsløse Udnytten af alle Grunde, Raseringen af Anlæggene og Bebyggelsen af alle aabne Pladser. Nu gaar det ud over den smukke St. Annæ Plads. Ogsaa der skal der nu være Gade.

20 Mark i Bøde!

Det har atter saa nyligen regnet
I den søndrede Del af Danevang.
Denne Gang har som „farlig" man betegnet
En i høj Grad uskyldig lille Sang.
Den var slet ikke brydsk,
Heller ej sønderjydsk.
Den var næstendel skreven paa tysk!

Vi forstaar, at de fæle danske Sange
Kan en Tysker om Øret gjøre hed.
Og vi fatter saa vel, han bliver bange,
Naar han hører: Den Gang jeg drog af Sted!
Særlig den Melodi
Kan han slet ikke li'e:
Der er Noget, der støder ham deri!

Men hvorfor han om sine Kinder blegner,
Naar der synges om Holger Danskes Færd,
Og bli'r vred, naar der paastaas „at det regner,
At det drypper fra Blade og fra Trær,"
At med Fængsel og Mulkt
Sang'ren bliver forfulgt,
Er for os — skal vi sige det — „gedulgt"!

Og at „Puk", som dog ellers ta'er saa varlig
Paa „das Grosze", som Gud og Hvermand véd,
Kunde blive saa umanérlig farlig,
At han truer det tyske Riges Fred!
Netop den lille Sang
Var saa prøjsisk i Klang
Som en Vaterlandssang af første Rang!

Skrev vi ej, at de Sønderjyder bare
Skulde tone det (sort-) rød-hvide Flag?
At de prøjssiske Sange var saa rare,
At til Sproget de ej sku' bære Nag?
At med Kejseren — og Bismarck begribeligvis
De lidt snart skulde sé at forli'es?

Og et „hidsende" Ord ej fandtes i 'en,
Om slig Frækhed har „Puk" end aldrig drømt.
Saa — hvis ikke det da er Melodien,
Ej vi fatter, hvi Sangen blev fordømt.
— Men ved Lejlighed vi
Skal en Vise dem gi'e,
Som skal gaa paa en prøjssisk Melodi!

Familietræk?

— Hvor De dog for Resten ligner Deres Bedstemoder!
— Hvad? Har De virkelig kjendt min salig Bedstemoder?
— Naada! Enhver veed da nok, hvordan en gammel Kjælling ser ud!

Indrømmet?

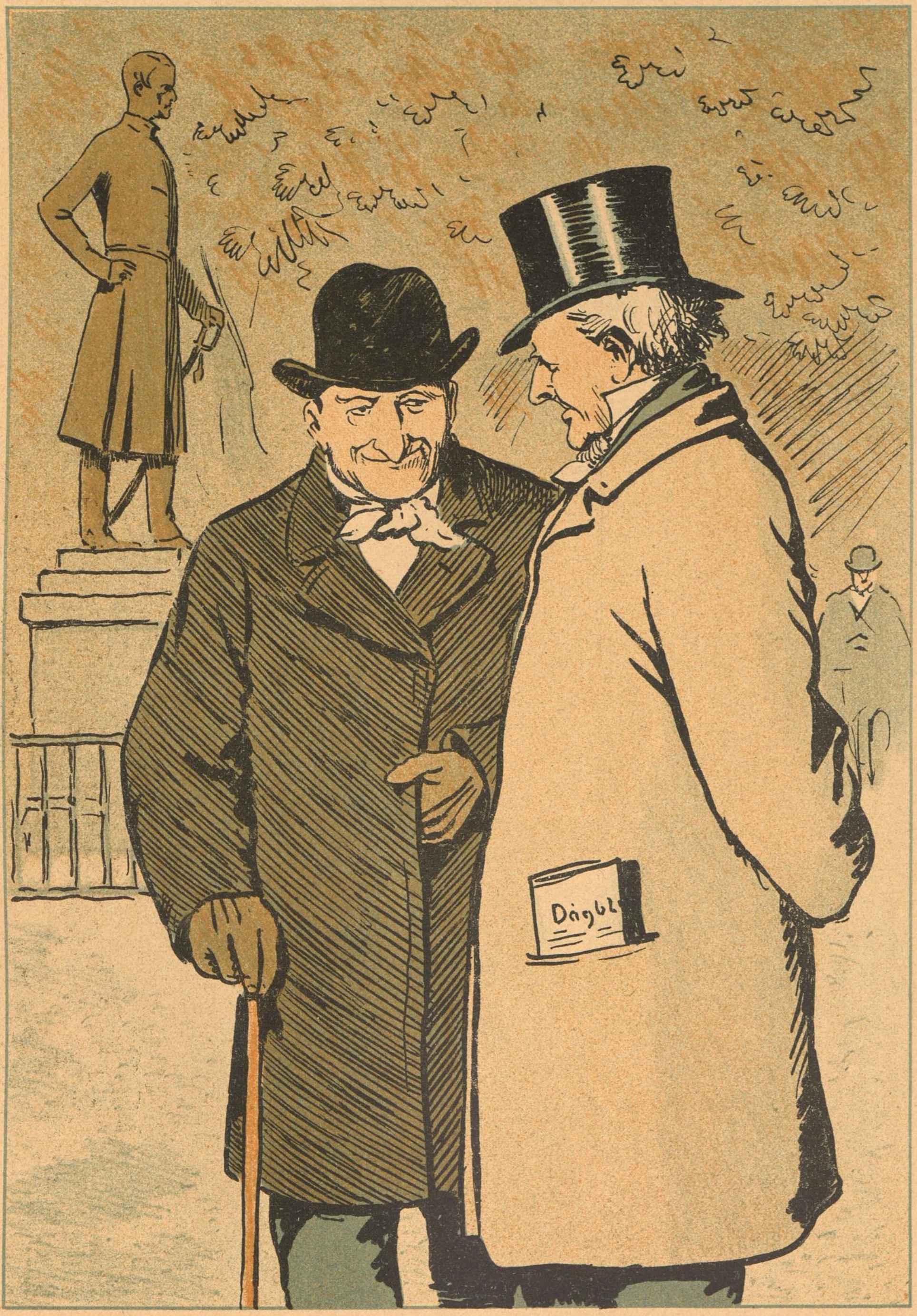

— Men, kjære Pastor, De maa dog indrømme mig, at Vilhelm Beck er et Guds Barn.

— Det er han ganske vist, men — et m e g e t uartigt Barn!

Vor foryngede Tante.

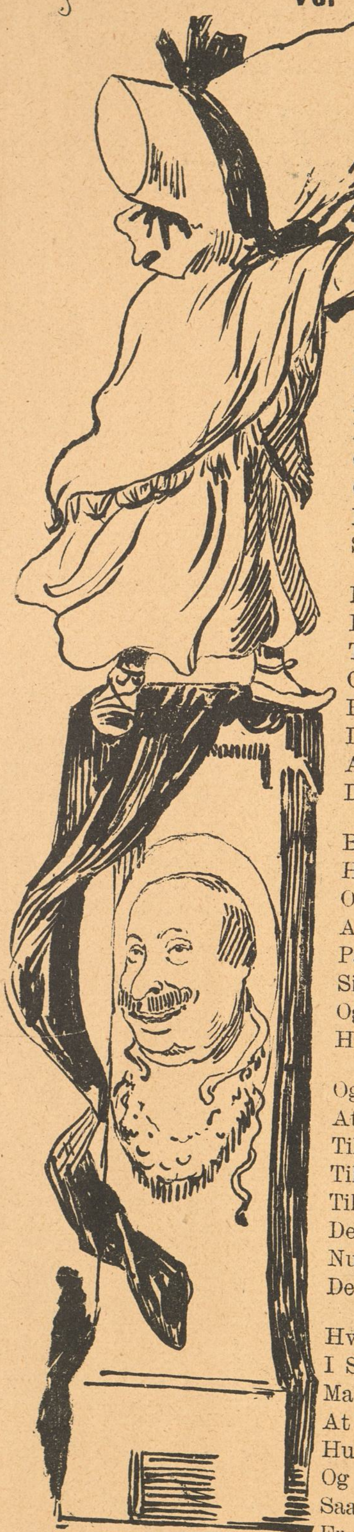

Paa Aarets allerførste Dag
Tog Tante sig en Gir;
Hun tømte ud med Velbehag
En Brama-Elixir,
Og Drikken varmed Skroget op
Gav Kinderne Kulør,
Forynged hendes gamle Krop,
Saa hun fik nyt Humør.

Man saa med Undren og med Gru,
Hvordan hun sparked' bag:
Tænk „Kvinde“ skrev hun uden Q
Og „Lør“ — for „Løver“dag.
Et Mellemrum hun lirkede
Ind mellem hver Rubrik —
Alt det Halløj bevirkede
Den røde *(rothe)* Drik.

Bag hendes Vest, den strikkede,
Højt svulmed' Tantes Bryst,
Og hendes Hjerte dikkede
Af heftig Krigerlyst.
Paa Sofapuden prøved' hun
Sin Kraft med skarpen Negl,
Og Tungerækning øved' hun
Hver Aften for sit Spejl.

Og saa begyndte hun en Dag
At lange Skaller ud,
Til Socialister? — paa det Lag!
Til Venstremænd? — nej Gud!
Til dem koket hun blinked' hen
Den elskovssyge Mø,
Nu var det bare Højremænd,
Der skulde have Klø.

Hvor ung dog Tante bliver — oh!
I Sind og Politik!
Man kunde fristes til at tro,
At hun i Barndom gik.
Hun elsker Venstre aabenbart
Og har for Højre Frygt.
Saa hendes Standpunkt, det er klart,
Er blevet, hm! — forrykk't.

Kneippkur.

Der har været et stort Røre i Silkeborg i den senere Tid, man har været svært paa Tæerne efter en Kneippkuranstalt. — Man har i lang Tid sat det bedste Ben foran og da ogsaa opnaaet et Resultat, naturligvis paa Aktier: Byen har jo altid haft Lyst til Papirer. Anstalten, der ligger omgiven af de dejlige, dugvaade Enge omkring Foden af Himmelbjærget, skal efter Forlydende bestyres af en Pastor Barfod.

Blandt de mange notable Gæster, der allerede har meldt sig til den kommende Sæson, maa først og fremmest nævnes Hs. Excellence Konseilpræsidenten, der vil forbedre sin i den senere Tid noget vaklende Position. Endvidere Redaktør Hørup, der trænger til at faa „Politiken“ paa Fode igjen, Hofurtekræmmer Been og Operatør Polack. I Hælene paa disse Bourgeoisiespidser følger Hr. Robert Henriques, for at gaa paa Græs og gjøre sine Hoser grønne. Man forventer, at mange ville træde i disses Fodspor. En Række Kottager er rejste rundt omkring med særligt Henblik paa Folk, der lever paa en stor Fod; dog vil der ogsaa i det større Hotel blive passet paa, at der ikke bliver saa overfyldt, at man træder hinanden paa Tæerne. Tvivlsomme Existenser vil ikke faa Adgang og gjør bedst i i Tide at tage Benene paa Nakken. Endvidere vil det glæde alle rettænkende, at Censor Vilhelm Møller er engageret i Sommerferien for at paasé, at de kvindelige Badegæster ikke skørter for højt op. Enhver Plathed vil saaledes uvægerlig undgaas. Det kongelige Theaters Ballet har meldt sig *in pleno*, saa det er klart, at Anstaltens Aktionærer for Øjeblikket ikke véd, hvilket Bén de skal staa paa af Glæde.

La divina Comoedia.

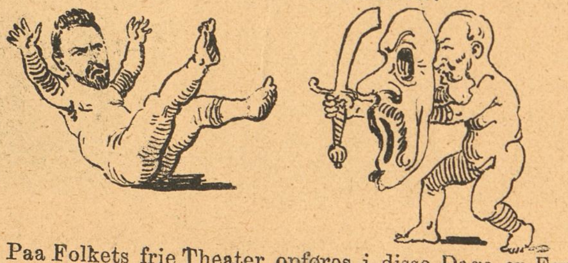

Paa Folkets frie Theater opføres i disse Dage en Farce, der er bleven en absolut Succes paa Grund af hele Stykkets uimodstaaelige Komik og den fortrinlige Udførelse,

det har faaet. Aldrig har de i den burleske Genre saa rutinerede Aktører spillet med mere Fut og Lystighed, og aldrig har Publikums Latter lydt mere homerisk. Stykkets Indhold er i Korthed følgende:

I et stort Hus i Fredericiagade bor to Familier Dør om Dør, til højre den rige og fornemme Godsejer Højrup (Hr. Estrup) og til venstre den mere borgerlige Proprietær Venstrup (Hr. Høgsbro). Højrup og hans Viv (Fru Matzen) er gammeldags Folk med de mest ubøjelige, konservative Principper. Børnene, der er opdragne under hyppig Anvendelse af Ferlen, skjælver ligesom hele den øvrige Husstand for den mindste Rynke mellem den Gamles buskede Øjenbryn. Især har Forældrene vaaget nøje over, at intet Samkvem eller Fortrolighed af nogensomhelst Art fandt Sted med Familien til venstre.

Selvfølgelig gaar dette ikke i Længden. Først gribes den unge Herre (Hr. Jacob) i at kokettere paa Trappen med Kokkepigen derovre fra (Frk. Hørup). Han faar Strambux, Stuearrest, men løber derpaa bort fra det fædrene Hus. Værre bliver det, da Højrups skjønne Datter Taburetta (Frk. Thott), hjulpen af den snedige Tjener Lars (Hr. Dinesen) indlader sig i et Kjæresteforhold med den unge Venstrup (Hr. Hage). Gamle Tante Højrup (Fru P. G. C. Jensen) overrasker dem en Gang under et Stævnemøde, hun belurer dem og ser ham give hende et kostbart Smykke til 75,000 Kr. og hun ham lidt Dingeldangel til hans Uhrkjæde, et lille Fredsbureau og nogle Smaagrise.

Hun sladrer til den Gamle og nu bliver der Ballade. Det kommer til oprivende Familiescener, hvor Taburetta efter en dygtig Overhaling, trues med at blive forstødt for evig, hvis hun ikke strax afbryder Forholdet til den simple Person, og samtidig sendes en betroet Tjener over til Venstrups for at fordre Fredsbureauet og Smaagrisene tilbage, da Tanten erklærer, at de har stor Affektionsværdi for hende. Den unge Venstrup nægter imidlertid bestemt at udlevere disse Ting igjen. Ingen Magt i Verden skal skille ham af med, hvad hans Elskede har givet ham, og, skjønt den gamle Venstrup er lidt betænkelig, siger han dog intet, da han overhovedet ikke har meget at skulle have sagt der i Huset. Nu kommer Konflikten, der synes at skulle blive aldeles uløselig. De to Familier støder sammen ude paa Trappen og hele Huset gjenlyder af Trusler, Forbandelser og Skrig. Ingen vil give efter. Taburetta klynger sig kjærligt til den unge Hr. Venstrup, som bedækker de smaa Grise og Fredsbureauet med lidenskabelige Kys, medens Tanten ved Hjælp af sine Negle søger at slide dem fra ham. Den gamle Højrup staar tavs og kold med korslagte Arme, medens den gamle Venstrup nogle Trin oppe tankefuld kløer sig under Kalotten og ser til med et udslukt Blik. . . .

(Her maatte Referenten desværre forlade Theatret, men Fortsættelsen følger i næste Numer.)

Af en Landsbydegns Dagbog.

Mel.: En liden Fugl udi sit Bur.

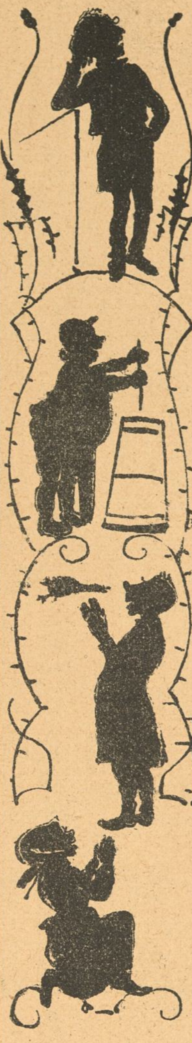

Hvad haver jeg, for jeg har lært,
Jeg, som saa ondt maa lide!
Hvad haver jeg, for jeg har rejst
Paa Embedsjagt saa vide!
Med Ofret er det saare smaat,
Og Grisen trives ikke godt; —
En Ko har kastet Kalven.

Nej — hvem der blot var Mejerist!
Saa var man ovenpaa 'et.
For Mejeristen er nu den,
Der skummer Fløden, saa det
Har Skik. Og han er Nummer Et,
Naar Talen er om Skidt og Fedt,
Blandt alle smaa Agrarer.

I gamle Dage var en Degn
En hædret Mand i Lavet
Og kom til Gilde nær og fjærn,
Det var ej saa akavet!
Men den, der nu først bliver bedt,
Med hvem det er saa grumme hedt, —
Det er sgu Mejeristen.

Her er nu og en Missionær
— en rigtig lun Karnalje —
Og han faar Offer her og der,
I Bøtter og i Balje;
For han er Broder, han er Ven
Og Sjælesørger for et Spænd
Af Hus- og Gaardmandskoner.

Nu var det nys min Fødselsdag;
Men Sognefogdens Kone,
Som fordum gav mig tidt en And
For Slid med lille Lone,
Hun glemte mig saa rent i Aar.
Og Anden — saa jeg just i Gaar —
Den gik i — Missionæren!

PUKs Redaktion og Expedition
Hovedvagtsgade 1. K.

Abonnement

tegnes samme Steds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.

Bladets Abonnenter

faa, saa langt Oplaget rækker, Aargangene 1893—95 incl. for

halv Pris.

Indbinding pr. Aargang i det komponerede Bind 3 Kr.
Løse Bind à 2 Kr., Mapper à 2 Kr.
Kan bestilles gjennem enhver Boghandel og i Hovedexpeditionen.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Til Glyptotheket.

Udover Sekler hans Ry vil spænde,
I sene Slægter hvert Barn vil kjende
Ham og hans Værk som sin *A. B. C.* –
Men hvem erindrer da *N. V. D.*?

Udgiver og Redaktør Angelo Haase.
Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

1897. Søndag den 16. Maj. Nr. 20.

Begavet?

— Ja, den Onkel er saa magesløs god imod os og forærer os saa mange Ting Nu har han lovet, jeg skal faa et Klavér!

— Saa! Men har Du nu ogsaa noget Gehør?

— Nej, men det faar jeg ogsaa nok af min Onkel.

Fjeldspringet.

(frit efter Aarestrup.)

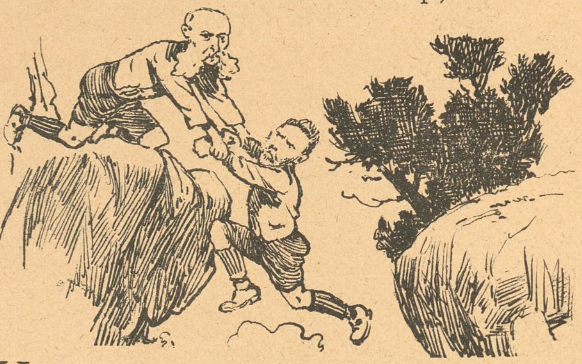

Hvor Slumreskoven strækker sig dræbende lang,
Og Kjedsomhedens Elv gaar sin slæbende Gang,
I Fredericiagade, i sodet Rigsdagsskur,
Sidder de danske Thingmænd og ta'er sig en Lur.

De snitte smaa Reformer, der slet ikke du',
Og knytter Allianeer, der strax gaar itu.
De gamle med dystre Miner hælder sig op mod Væg,
Snakke saa smaat om »Øllet« og Kejserens Skjæg.

Da rejser sig Jensen, den Advokat saa skjøn,
Og slaar forbitret Næven i Bordet med et Drøn,
Fejer en Lov til Side, drager sin Kniv
Og styrter løs paa Thott for at røve hans Liv.

Foruden Værge Thott fra Sædet springer ned,
Men Jensen er efter ham saa lynende vred;
Aaberg og de andre, som deres Kiv vil ende,
Ser Thott med Taburetten langt i det Fjerne rende.

Thott er den yngre, mer smidig, mere let,
Men Jensen er stærk, han vil ha' den Taburet.
Med frygtelige Trusler forfølger han sit Rov,
Knækker Paragraffer i Finansernes Lov.

Aandeløs de løbe langs ad Venstre-Klippens Rand,
Med Skum dernede vælter sig Frase-Fossens Vand;
Et Døgn er kun tilbage, saa bryder Klippen af,
Og Thott forfærdet stirrer i Demissionens Grav.

Der findes ingen Udvej! — Thott tager Fart —
Et Spring kan kun ham redde, det fatter han snart;
Angst hører han dernede en demagogisk Larm
Og trykker Taburetten mod sin bankende Barm.

Han samler sine Kræfter — et frygteligt Spring!
Frelst paa den venstre Side han ser sig omkring,
Tilbage mod højre, hans gamle Fædreland —
Der svæver Jensen blodig udover Klippens Rand.

I Hævnens blinde Harm er han sprungen bagefter,
Forgjæves nu han søger et Sted, hvor Foden hefter,
Han hænger hjælpeløs i sit Silke-Gevandt
Og klamrer sig angst til hvert Halmstraa, han fandt.

Iskolde Stænk fra *Berlingske* det hede Blod ham kjøle,
Han hører Folkegunsten om Thott dernede brøle,
Det sortner for hans Blik — hjælp Estrup! — han forsager —
Da føler han sig løftet, en Haand ham opad drager.

Lidt mat endnu og flov paa Klippens Blok han staar,
Og frelst fra Skandalen sin Arm om Thott han slaar,
Kryster til sit Hjerte, bevæget og varm
Thott, som stadig holder Taburetten ved Barm.

De svor hinanden Venskab for mer end Evighed,
Skjønt Thott slet ikke bragte den lille Kirke med.
Han gav ham Taburetten til evig Erindring,
Og Jensen sagde: »Tak, nu faar jeg nok Lindring!«

Smaawildt og Storwildt.

Vort Politi er dejligt, det har saa mild en Klang hvormed skal jeg ligne det og prise det i Sang? En ædel Justitia, en Retfærds Kongebrud, der mildest talt ser meget ubestikkelig ud. — Mens alt og alle vexler og skiftes om paa Jord, har „Petersen" den høje Hest, hvorpaa han sad i Fjor. Selv Madsen, Hald og Steffensen og Gyldenfeldt! — o, Gud, selv Tvermoes er saa ung og saa yndig ser han ud. — Og alle disse Herrer, der styrer os saa mildt, de handler selv med Læmpe mod opskræmmet Wildt. Han pryglede en Dreng. Ja men Drengen var en Stud, en Tølper og en Slubbert, der saa' „something Rotting" ud. — Maaske Hr. Wildt gav mange, ja flere Hug i Flæng, end dem, der gjorde selv ham til den Mand, han er fra Dreng. Men han var tjenstivrig og de Kløg — naa Herre Gud! — det saa' i „Kriminalen"s Dom dog højst uskyldigt ud. — Tak, Borger, da enhver Betjent, der ivrig er som Wildt, og Dommere, der dømmer alle lige ret og snildt. Og husk, at Fru Justitia om Ho'det har en Klud, — hvad saa, om hendes Øje nu og da ser blaaligt ud?!

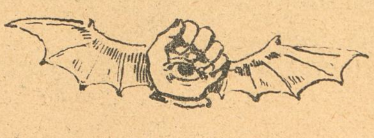

Kunsten stiger.

Forlængst er den sørgelige Kjendsgjerning gaaet op for Provinserne, at Kjøbenhavn har taget Alt, hvad der er værd at eje, for sin Mund alene. Kunst, Literatur, Theater og Musik — man nævner ikke Variétéer, men tænker det dog. Hvilket glædeligt Tegn bør det nu ikke være for d'Herrer i Provinserne paa, at Kjøbenhavnerne begynder at gaa i sig selv, at „Molkjøbing Amtsavis“ forleden kunde meddele, at samme By i Maj og Juni vil blive lyksaliggjort med ikke mindre end 10 Prøver paa Kjøbenhavns Intelligens. Agenterne har været i Byen og udfoldet de brogede Prøver for Publikums Øjne, og med Probenreuteres Dygtighed paatvunget Folk dem alle sammen. Følgende 10 Klasses Prøver vil blive fremstillede for Molkjøbings Haute-volée:

22-23/5 1. *Fru Henningstourneen.*
(Lægger sig efter Specialiteten: „Der var en Gang —“).

25/5 2. *Folketheatrets Personale.*
(Optræder for allersidste uigjenkaldelige Gang i Molkjøbing).

27-29/5. 3. *Sofus Neumann og Adolf Jensen.*
(Oplæser: „Da jeg blev barberet af Mads,“ „Anders Mørkes Henrettelse“ og et Par smaa gudelige Traktater).

29-30/5. 4. *Nørrebros Personale.*
(Halleluja, Spænd og Grin, men kun i to Dage, da de skal Syd paa og indvie Revu-æraen).

1-3/6. 5. *Oda Nielsen.*
(„Et enfoldigt Pigebarn“ og „Kvinden har ingen Alder“; eventuelt Oplæsning af Direktør N.: „Napoleon og Kvinderne“).

3-10/6. 6. *Kristine Dahl.*
(Séance i Paaklædning. Entré 50 Øre for at undgaa Trængsel. For at beholde Hat paa 10 Øre, Overstykker 10 Øre, Skjørter 25 Øre. NB. 4-10/6 Lukkede Møder for Kvinder alene; Børn under 10 Aar indrømmes Rabat. En Expedient fra „Magasin du Nord“ ledsager Foredragene med Fremvisninger og Priskurant).

10-13/6. 7. *Christoffersens Opera.*
(Mer end Perler og Guld“, „Hvorför tvinga mig at sjunga?“)

13-14/6. 8. *Olaf Poulsen og E. Reumert.*
(Olaf: „En Fløjtesolo“, Reumert: „Dumpet“).

14-17/6. 9. *Prof. Andersen-Bang.*
(Foredrag om: „Skuespilkunstens Hævelse i Forhold til Bolledejg“.)

18-20/6. 10. *Dr. Thulstrup.*
(Foredrag med Lysbilleder om de arktiske Lande; Nansens Expedition i et særligt Lys).

Dette offentliggjordes af „Molkjøbing-Amtstidende“ Fredag Aften og vakte almindelig Sensation i de bedste Kredse, hver man i Aar synes mere tilbøjelig til at ligge paa Landet end tidligere. Et Skaar i Glæden var næste Morgennummers Meddelelse om, at 27 yngre og ældre Borgere af begge Kjøn havde aflivet sig ved Kvælning, Drukning, Gift og Hængning. Aarsag: Næringssorger.

Naar den trækker Vand.

Tak-tik!

— Men, hvad betyder det dog at at alle Landsthingets Grever, baade Friis og Ahlefeldt, Moltke og Danneskjold er rejst ud af Landet?

— Jo, det er jo bare Jordrotterne, der gaar i Land.

Populære Folk XL.

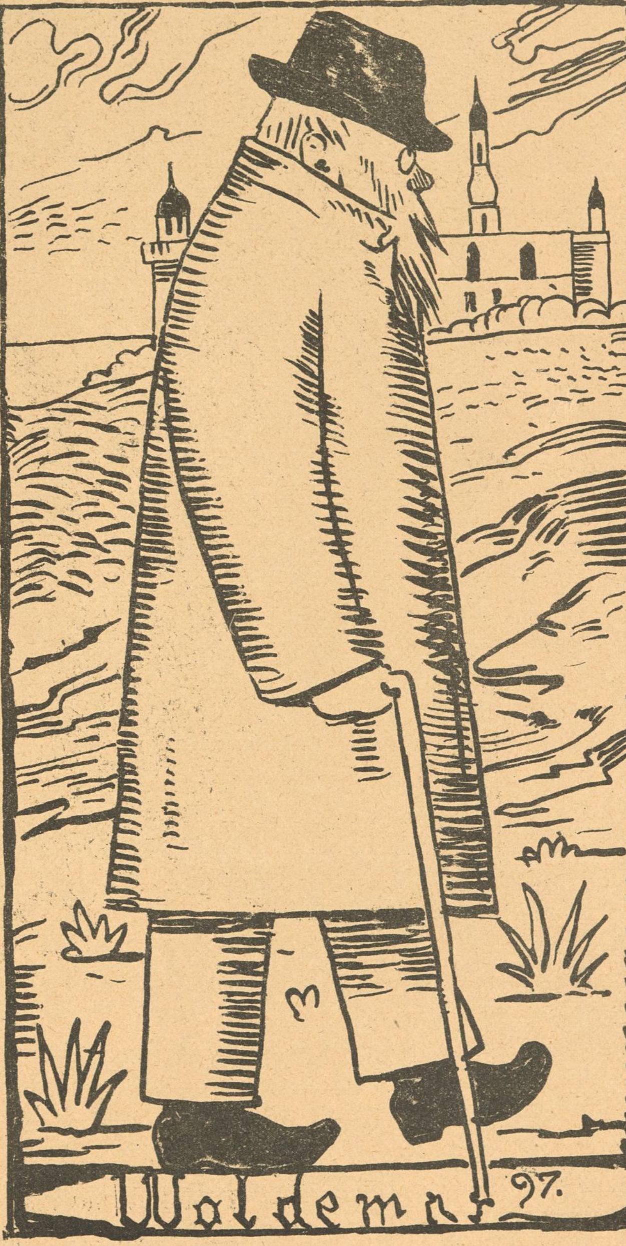

Et fromt Ønske.

— Kalle! Kalle! staa op, Kalle!
— Aa — ja, ja — jæ æ saa syg!
— Aa — Sludder! Kalle, Du æ jo fuld!
— Ja — gid de var saa vel!

Altid en Udvej.

— Det kan inte hjælpe, De gaar ind, for her skal lukkes nu!

— Saa kan det sgu osse være lie majet, for saa gaar vi hen og droner vos i **Aborreparken**; der æ da aabent hele Natten.

Rundskue.

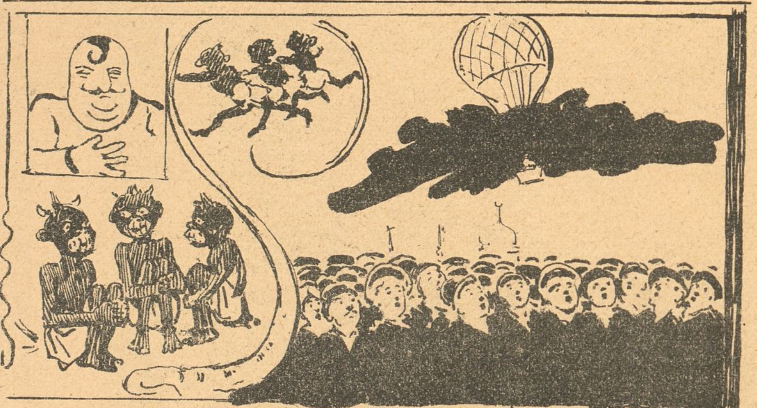

Nys „*Politiken*“, der jo som bekjendt
Rædsomt af Mordsyge lider,
Sa'e, at Scheel-Wandel sit Liv havde endt
Blandt Kanibaler, der bider,
Skildrede Sandheden, li'efrem og nøg'n.
Slet ingen anede, at det var L . . .!
Og li'esom han var der, saa var han der ikke,
Men saa var han der dog alligevel!

„Æderne“ spilled' Halløj nok'en Gang
Med deres stakkels Scheel-Wandel.
Og om en Opvisning i „Boomerang“
Slutted' med Wandel de Handel.

Wandel han kom, men hver „Æder“ var fløj'n!
Den Boomerangkastning blev kun til L . . .!
For — li'esom de var der, saa var de der ikke,
Kun Publikum var der alligevel!

Paa Kongens Nytorv der ligger en Kro,
Hvor Godtfolk driver den Sport, a'
Knibe en Bajer i Ro eller to.
Kroen man kalder: „*A'Porta*“.
Da gik der Ild, men formedelst kun Røg'n
Var at faa fat i, sa'e Folk, det var L . . .!
Og li'esom den var der, saa var den der ikke,
Og saa var den der dog alligevel!

Det var en Aften i Tivoli, den!
Aabningen forrige Sønda',
Som'ren, som var der, var gaaet igjen.
Ikkun Johansen gik kjønt a'.
Skumlere sa'e, han til Himmels var fløj'n
Gjennem en Sky! — Det var heldigvis L . . .!
For — li'esom han var der, saa var han der ikke,
Og saa var han der dog alligevel!

Folke- og Landsthing med endeløs Snak
Har om Finansloven kriget.
De en (Reedtz-) Toddy i Snapsthinget drak,
Medens de drøfted' Forliget.
Men at Finanslov'n i Lyset er røg'n,
Og at Reedtz-Thott takker a' er vist L . . .!
Nej — li'esom han var der, saa var han der ikke,
Men han var der maaske alligevel!

Den sidste Nat.

Enden paa „den guddommelige Komedie“.

(Handlingen foregaar hos Baron Reedtz-Thott, og Scenen forestiller Forværelset til Kabinettet. Der hersker en frygtelig Uorden i Værelset, der gjør Indtryk af, at det er paa Heldingen med Herskabet. Rundt om flyder det med iturevne og forkrøllede Erklæringer, Forslag og Ændringer af alle mulige Former og Størrelser. Fra Væggen skuer alle Baronens Ahner ned med spotske eller medlidende Blikke ligefra Griffenfeld, Bernstorff og Ørsted til v. Esbech, Holstein og Estrup).

1ste Scene.

Lars, Hushovmester. *Rothe*, Portner.

Rothe (kommer): Hvordan er det med Excellencen?

Lars: Tys, tal ikke saa højt. Nu sover han, Gudskelov, og han trænger til al den Hvile, han kan faa i disse bedrøvelige Tider. Han har ligget og fantaseret hele Natten om en stor Ulv, der hed Jensen, som vilde æde ham, og raabt paa Aaberg og Hage og Alberti, at de skulde hjælpe ham. Det bliver vist hans sidste Nat, den kjære Herre!

Rothe: Ja, den kjære, ejegode Herre. Og nu staar alle Arvingerne udenfor Porten og brøler, at de vil ind. Hvad skal jeg gjøre?

Lars: Giv dem en kold Douche i Hovedet og bed dem rejse ad Helvede til.

Rothe: Det har jeg gjort saa mange Gange før, men det bider jo ikke paa Asenerne. (Hvisker). Desuden maa man jo være lidt forsigtig overfor dem, man kan jo aldrig vide . . . .

Lars: Saa raab til dem, at de maa have Taalmodighed lidt endnu. Baronen har lovet at gjøre fortvivlede Anstrængelser o. s. v. . . . .

Rothe: Aa, det har jeg ogsaa sagt saa tidt, men saa griner de bare ad mig og dundrer paa Porten. Hør, hvor de hyler, de . . . . de . . . . Kannibaler.

Lars: Ja, men Du maa s'gu hitte paa noget. Husk paa, at nu maa alle vi Trofaste staa Vagt om vor dyrebare Herre. Vi maa værne om dette Hjem, som han hænger ved med saa rørende Kjærlighed.

Rothe: Gu' maa vi det . . . . men . . . . hm! tror Du egentlig, vi faar nogen Løn?

Lars: Hvad bryder jeg mig om det usle Mammon. Jeg faar Løn nok, naar min Herre maa vedblive at leve til Gavn for Landet.

Rothe: Ja, se, Du er jo ogsaa fra Landet . . . .

Lars: Tys, det banker paa Kjøkkendøren. Spring ud og se, hvem det er.

Rothe: Aa, det er vel denne her ny Doktor, Hr. Alberti, som var her i Gaar og kvaksalvede paa vor Fa'er. Han kommer altid den Vej. (Gaar).

En national Industrigren.

Der er en Sandhed, vi har hørt i Skolen,
Og Livet har bekræftet Aar for Aar;
Den lærer kort og klart, at under Solen
Opslides al Ting og forgaar,
Stormagter, Sceptere og Kroner,
Traktater, Løfter, Troskabsbaand,
Selv Skrædder Holmses Permissioner
Og Andelsslagternes Reservefond,
Fortidens vældigste Ruiner
Og Nutids sindrigste Teknik,
Selv unge Peschke Køedts Gardiner
Og gamle Darwins Heraldik,
Hver Goliath og hver en Tommeliden,
Hver livsglad Ungmø, hvert et gammelt Snøvl
Forgaar; men Et kun trodser Tiden:
Det er det gode danske Vrøvl.

Det gode danske Vrøvl er Ledestjernen
For Lederne af „Folkets" Politik,
Saavel, naar de var samlet paa Kasernen,
Som naar fra Samlingen de gik.
Vrøvl strømmer ud af aabne Munde
Paa folkekaarne Rigsdagsmænd.
Partier og Principper gik til Grunde,
Men deres Vrøvl gik stadigvæk igjen.
Her kunde intet reformeres
Foruden Vrøvl fra først til sidst;
At for en Haandfuld Fremskridt produceres
Et helt Læs Vrøvl, er baade sandt og vist.
Ja, selv naar „villigt" Demokraterne
Ind paa Forhandling vilde gaa,
Var man dog aldrig vis paa Resultaterne,
— Kun Vrøvlet var man sikker paa.

Med Vrøvl man fik den „ordinære"
Finanslov syltet ind i Stort og Smaat,
Ja, Vrøvlet nød til sidst den Ære
At blive knæsat af Reedtz Thott.
Paa Vrøvl Forhandlingerne stranded',
Vrøvl var vort Fællesudvalgs blinde Skær;
Det blev til Vrøvl og intet andet
I alt Fald ikke til en „ordinær".
Og ret som man om Vrøvlet her formoder,
Det var til Ende, foreslaar saamænd'
Et af Kasernens Vrøvleho'der
At gjøre hele Vrøvlet om igjen!
Man kunde nok af den Dublering
Opmuntres til at raabe Ve og Ak!
— Nej, det, vi trænger til, er en Regering,
Der handler uden Vrøvl og uden — Schnack!

2den Scene.

Lars alene.

Lars: Det skal fedt hjælpe med den Doktor og alt hans Vandpjask. Den Gamle er s'gu til Rotterne alligevel — færdig, Kjære (Spytter).

3die Scene.

Lars, Baronen og *Dr. Alberti* kommer ind samtidig.

(Den sidste smiler smørret. Han bærer sin Kappe, meget broget, paa begge Skuldre).

Dr. Alberti: Naa, min kjære Baron, hjalp saa ikke Omslaget .... storartet hvad? Jeg bruger altid Omslag, smaa hurtige Omslag.

Baronen (med mat Stemme og udslukt Blik): Aa, de har skammeligt narret mig. Det er meget værre end før .... Men De maa frelse mig .... Jeg vil ikke dø .... Jeg vil ikke forlade dette skjønne Kabinet .... Aa, lav mig en ny Medicin, hører De .... De er jo en god Kjøgemester ....

4de Scene.

De Forrige. Rothe.

Rothe (kommer løbende): Skjul Dem, Herre, skjul Dem. Arvingerne har sprængt Porten, og nu kommer de herop (løber ud).

5te Scene.

De Forrige uden *Lars.*

Baronen: Aa, aa .... det er Ulvene .... det er ude med mig! (Han dør).

Dr. Alberti (mørkt hen for sig): Min Kur duede ikke, mit Omslag havde ingen Virkning .... forfærdeligt! ... min Ære, min Anseelse er ødelagt .... hvad vil mine Vælgere sige? Dette overlever jeg ikke! (Han tager Gift og dør).

Lars: Dø? Næ Pokker, om jeg vil dø! Der findes s'gu altid en Udvej i en snever Vending. (Smutter bag Kulisserne).

6te Scene.

Arvingerne.

(P. G. C. Jensen, Matzen, Bjerre, Scharling m. fl. kommer ind, anførte af Rothe, der viser dem Vej til Kabinettet med affable Haandbevægelser).

Rothe: Denne Vej, mine Herrer, vær saa artig at træde ind, og Velkommen i Deres nye Hjem, skulde jeg da sige. (Tæppet falder).

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

I Klemme.

Skænket af Legatet *Albertiana* til

Fællesudvalgets Fredsskov.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

1897. Søndag den 23. Maj. Nr. 21.

PUK

Klog af Skade.

— Skal vi ikke gaa over i „den frie"?

— Nej, min søde Pige, lad mig bare være fri! Jeg var der i Gaar, og, skal jeg give saa mange Penge ud igjen, saa lad os hellere gaa i en rigtig 50-Øres Bazar.

Nekrologisk.

Sin Fremtid skal man nødig stole paa,
Da Ingen véd, hvor nær han er sin Ende,
Det maatte sandelig Reedtz-Thott bekjende
Hin Mandag, da han nødtes til at gaa.
Lørdagen forud var han stor som faa,
Ham fulgte fast halvfemsindstyve Svende;
Men Mandag blev det Regning uden Vært, thi
Der var kun én igjen — han hed Alberti.

Saa trist et Resultat var højst begrædeligt
For Fredsbureau og Indkomstskat og Told
Og den forsvundne Skat paa Alkohol;
Men ikke mindst befandtes det fortrædeligt
For vor Reedtz-Thott, der stod som Tordenskjold,
Da han bemærked', at nu gik det glædeligt.
En trofast Flok paa én Mand er en tvingende
Faktor selv for en Mægler mellem Thingene.

Altsaa, da i et sligt Parti det havned',
Forliste det Reedtz-Thottske Kabinet.
Des værre vil det næppe blive savnet
Og heller ikke synderlig begrædt,
Skjønt det har føjeligt og villigt gavnet,
Hvad Berg har kaldt »vort Folks moralske Ret«,
Og dets Finanslov Mønster var paa Billighed,
Men ak! Hvad har det nu for al sin Villighed?

Ja, havde Thott nu ikke været slet
Saa villig til at indgaa paa Fadæsen:
Forsagelsen af Provisoriet
Og sammes Gjerninger og alt dets Væsen,
Men bare haft sin Formands Ben i Næsen,
Saa havde nok han reddet sit Budget
Og ikke ladt sin Efterfølger være
Selvskreven til at klare den Affære.

Dog hele hans Forhandlingsperiode
Har ligegodt indskærpet den Moral,
At man skal aldrig tage med det gode
En Flertalsgruppe, der er radikal.
Da med en provisorisk Dyrendal
Staalhandsken slog de Herrer ned for Fode,
Blev de til Slut saa temmelig medgjørlige;
Men imod Vanter er de ubønhørlige.

Videnskab ctr. Kunst.

Mads Jordemodermand. Goddav Kresten Smed.

Kristen Smed. Goddav Mads Jordmormand. Hvor har Du vaaren saa længe? Jæ har saa a sie itte siet Dæ siden vi saaes sidst.

Mads. I Kevenhavn Kresten.

Kristen. Hva?

Mads. I Kevenhavn sier jæ, ka Do itte høre din Kæmpetosk? Ja Do ska itte sie saa ydenlandsk pue mæ for ded, for jæ æ hverken Aguar eller Heldig, aa vel ligger Slangen paa Lur deringe mæ sine fristendes Ævler etter en ong kjøn Mand, men nær man æ Videnskavsmand . . . .

Kristen. Saa Do da itte Dæ'len lyslevendes deringe?

Mads. Næ Dællemæ om jæ gore. Jæ va hverken i Tiveli eller pue Rondetaarn eller andre sligc Forløstelsessteder.

Kristen. Hvor Fa'en va Do da?

Mads. Jæ va pue Undervisiteten anbelangendes en møjet alvorlig Sav.

Kristen. Do sier heller itte saa opløftet yd i Kadaveret.

Mads. Huld Flav Kresten. Jæ muc nok være bekømret for Fremtiden. Nu kan vi Jordmormænd lisaagodt som Aguarerne gaa hen aa hænge vos, for nu æ ded itte nok a di Satans Kevenhavnere laver Konst-Smør aa Konst-Æg aa Konst-Frikadeller, nu begønner di Faneme osse aa lave konstige Føsler. Ded va ded to Indioter stod aa prækede om oppe pue Undervisiteten.

Kristen. Ded va en rar Undervisning den, aa ded sa' di lie op i dit aavne Ansegt. Pruttesterede Do da itte?

Mads. Næ Kresten, der æ noved der hedder tavs Foravt, ded sløngede jæ dom i Gefjæset. Men ded sier jæ, a saalænge som jæ æ kungelig præviligeret Jordmormand heri Sovnet, saalænge ska di itte komme her mæ deres konstige Udrugningsanstalter. Farvel Kresten.

Kristen. Ded ka der være noved i. Farvel Mads.

Fra Dyrelivet.

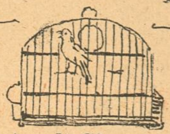

Enetale.

Forleden, da jeg havde spist til Middag, tændt Cigaren og slængt mig magelig hen i min Sofa, fik den Trang til endnu mere Magelighed, som ofte bemægtiger sig en syndig Dødelig efter et godt Maaltid — Øllegrød og Klipfisk — mig til at svinge 50 pCt. af mine Ben op paa Bordet foran Sofaen. En huslig Foraarsomvæltning havde villet, at Gulvet i den Stue, hvor Kanariefuglen plejer at staa, den Dag netop blev ferniseret, og Fuglen var derfor anbragt i mit Værelse, for at han ikke skulde faa den harske Fernisluft i Sangstruben. Han saa med nogen Forbavselse paa den Støvlesaal, der kom i en saa truende Nærhed af Buret, hvor han vel er vant til at se Grønkaalsblade, Sukker og Gulerodstumper, men derimod ikke Skomagerarbejde. Da han tog Situationen paa den Maade, nærmede jeg efterhaanden Støvlesaalen mere og mere til Buret, saa at den tilsidst berørte Staaltraadsgitteret. Nu steg Dyrets Forbavselse til det yderste, han fløj urolig fra den ene Pind til den anden, og jeg, der efter ni Aars Samliv med ham, kjender ham ud og ind, kunde tydelig se, hvilke Tanker der gik igjennem hans lille Fuglehjerne. Først gjorde han sig med forholdsvis Rolighed det Spørgsmaal: „Hvad er dog dette for en Gjenstand?“ Men da Saalen kom nærmere og nærmere, potenseredes hans Nysgjerrighed til Arrigskab. Nu har han den stygge Vane, at, naar han er arrig, bander han værre end en Matros, og det varede ikke længe, inden hans nysnævnte Forundringsudraab var blevet til: „Hvad Fanden er dog dette for noget grimt Nøget, der understaar sig at komme saa tæt til mit Bur. — hæ, mit Bur!“ Han blev mere og mere nervøs, Hoppene fra den ene Pind til den anden blev hurtigere og hurtigere, men bestandig kom han dog tilbage til den mig nærmeste Pind for med sit ondskabsfulde Fugleøje at tage yderligere Kjending af det fremmede Legeme. — Saa faldt det ham tilsidst ind, at det maaske var det mest praktiske ganske at ignorere det Hele, han vendte Støvlesaalen Ryggen og havde aabenbart fattet den Beslutning, at den slet ikke vedkom ham, men, da Konsekvens ikke just er hans stærke Side, kunde han alligevel ikke dy sig for en Gang imellem at dreje Nakken for at se, om Fænomenet var der endnu.

Imidlertid forslog han Tiden med at fløjte Brudstykker af Melodien til den bekjendte Vise: „Nu har jeg den — — — — — dog aldrig kjendt saa galt! Lammesteg og Agurkesalat“ o. s. v., der jo for Resten ikke passede helt ilde til Situationen.

Tilsidst begyndte det at mørkne, og dette hjalp betydelig til at bringe ham i Ligevægt igjen. Der gives jo ikke den Fugl, der kan staa for Ole Lukøje, naar Solen først er gaaet ned. Vel lykkedes det mig at forstyrre ham et Par Gange, ligesom han var ved at slumre hen, en Gang med Spørgsmaal om, hvad han syntes om, at Reedtz-Thott havde indgivet sin Demission, hvilket han besvarede med overlegent at trække paa Skuldrene, den anden Gang med Opfordring til ham om at udtale sig om Ølskatloven. Om denne havde han imidlertid ikke dannet sig nogen personlig Mening, da han ikke selv er Konsument. Naa, det var jo ogsaa dumt af mig at spørge ham derom, det kunde jeg jo have sagt mig selv. Paa den Ligegyldighed, hvormed han indlod sig paa det politiske, tror jeg forøvrigt at kunne begrunde den Slutning, at han egentlig ikke har meget tilovers for den danske Politik nu om Stunder.

Henrik.

Hr. Adeler.

(Frit efter Ingemann).

Hr. Adeler var sig en Helt saa stærk,
Hans Smør for saa vide om Lande;
Han øved Strandhugst som en Berserk
Paa alle mulige Strande.

I Integaard hørtes hans Navn med Skræk,
De Sorte kun lidet ham hued';
De vidste ikke, hans Skude var læk,
Men vel, at deres ej dued'.

Ved Kjøge toned hans Sejersfang,
Mens Dannebrog stolt han hejste;
Der slog han Hr. Bentheim stærk og lang,
Saa aldrig mer han sig rejste.

Da var Hr Adeler kongetro — aa!
Og varm Patriot — i Munden.
Fra Tyrker-Skuden sang man i Kor
Nidviser mod „Højrehunden“.

Harmfuld trækker Hr. Adeler fra Læ'r
Og laver sig til at myre —
Kort, Adeler sliber sit gode Sværd,
Som har det Navn: Procedure.

Hr. Bentheim efter hans Hoved slog,
Men det var for smaat til at ramme,
Med højre Arm han det Hug modtog,
Saa den blev lam med det samme.

Med venstre tog han nu Sværdet fat
Hans Mod var ej til at tøjre;
Men, da han ogsaa i den blev mat,
Tog atter han fat med højre.

I Rædsel alle, der om ham stod
Da flygtede, Ven som Fjende —
I lang Tid sejled' nu Kæmpen god
For alle mulige Vinde.

Han samled' Erfaringer med sit Blod,
Det blev over hundrede Kister,
Dem lagde han ned for sin Konges Fod —
Men blev dog ikke Minister.

Naar en Gang Helten har sagt Farvel
Af Livets Omvexling mættet,
Vil Danmark sikkert sin Polichinel
Gi'e Plads i — Vox-Kabinettet!

Idé & Vi

„Europa hat sich läc

kelighed.

cherlich gemacht."

(Kejser Vilhelm II).

Det eventuelle Venstreministerium.

Konsejlpræsident og Kultusminister:
Holstein-Ledre! Præsident
For det hele Regiment.
Lidt katolsk i Ho'det? Skidt!
Han er bare Jesuit!

Finansminister:
Hvor paa Mønt det kommer an,
Er Jens Busk den rette Mand.
Fem og tyve Øre han
Med en Krone bytte kan.

Udenrigsminister;
Frederik Bayer sikkert vil
Styrke Fredeu udad til.
Han er kjendt i Nær og Fjærn
Fra det høje Nord til Bern!

Krigsminister:
Det er ligefrem et Held,
At vi ejer Colonel!
Han (med Cawlings Hjælp især)
Vejer op vor ganske Hær!

Marineminister:
Vandet er jo som bekjendt
Just Alhertis Element.
I hans Mund vil klinge smukt:
„Dannebrog“ og „Køgebugt“!

Indenrigsminister:
Dertil Petschke-Køedt er kald't,
Da han har Forstand paa Alt.
Ja, hans Kløgt er fast abnorm!
Tænk blot paa hans Toldreform!

Justitsminister:
Tabu-retsreformens Mand
Er Octavius forsand.
Og som alle Bøllers Ven
Maa han ogsaa med paa den!

Handelsminister:
Porteføljen i sin Haand
Holder Eskild Salomon.
Han til Handelsstandens Vel
Frejr — næsten — slog ihjel!

Minister for Esbjerg:
Esbjerg, som en By af Rang
Har til en Minister Trang.
Bluhme for sin Tale skjøn
Porteføljen faar i Løn.

Minister uden Portefølje:
Som Rosin i Pølsens En-
de er Alfred Christensen.
Skjønt i Tjenesten ej ældst,
Er han god til hvadsomhelst!

Olympiske Lege.

(De store græske Løb).

Ved de i Aar i Grækenland afholdte *olympiske Lege* har Grækerne vist, at det ikke var en Tilfældighed, at de vandt det store Marathonløb i Fjor. De har paa dette Omraade hævdet deres absolute Overlegenhed og ved de vældige Larissa- og Pharsala-Løb bevist, at Oldtidens Kraft endnu ikke helt er forsvunden fra den moderne Græker, i alt Fald fra hans Ben.

I Forbindelse med Løbene er der bleven opført store historiske Skuespil, idet selve Perserkrigene er blevne fremstillede. Iscenesættelsen var glimrende. Med Herodot i Haanden foretog man Punkt for Punkt Indstuderingen. Generalerne fik tildelt Rollerne som de forskjellige Helte Leonidas, Miltiades, Themistokles o. s. v. og selv Vaabnene gjorde man sig Umage for at lade være saa gamle som muligt. Persernes Parti var velvilligst om end efter adskillig stærk Pression overtaget af Tyrkerne. Men her begik Grækerne den store Fejl, at de ikke i Forvejen sørgede for at instruere deres Medspillende tilstrækkeligt. Da Komedien begyndte, viste Tyrkerne sig aldeles uvidende. De masede saa idiotisk paa, at Grækerne slet ikke fik Lejlighed til at udføre deres Heltebedrifter. For at bøde herpaa, lod man Telegrafen fortælle Verden, hvordan Komedien burde være gaaet for sig, saaledes at det kun var de faa Tilskuere, der blev bedragne.

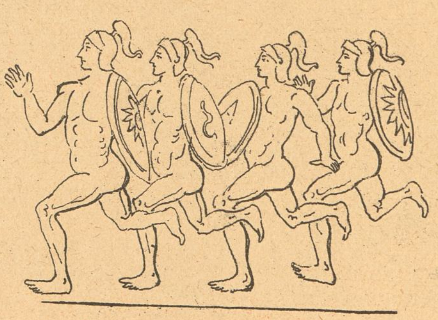

At Skuespillet dog alligevel ikke har været uinteressant, fremgaar deraf, at de 6 særligt uindbudne Dommere morede sig saa kosteligt, at de i lang Tid slet ikke rørte en Finger, og da de endelig mente, at de maatte afbryde Forestillingen, kunde de alligevel ikke lade være nu og da at raabe et lille: „puds ham, Sultan!“ eller „hæng i, Hektor!“ op paa Scenen.

Bøger,

som „Puk“ heldigvis ikke har faaet til Anmeldelse.

V. Røse: *Rosmer Havmand.*

Er en saa romantisk Bog, at man kunde ønske Forfatteren havde holdt sig noget mere i Vandskorpen, hans Dybsidingheder havde da været paa deres rette Plads, paa Overfladen. Paa de store Dybder, hvor Rosmer, Agnete og Hr. Røse færdes, er der altfor mørkt for almindelige Dødelige.

Otto M. Møller: *Overmennesker.*

Til Gjengjæld er denne Bog helt ovenud, i Skyerne, ins Blaue hinein eller hvad man nu vil kalde det. I Skyerne færdes Hr. Møller med Nietsche og Georg Brandes, omend ikke med Aristofanes.

F. L. Østrup: *Et psykologisk Bidrag til en Lære om Selvopdragelse.*

Vi tør med saa megen desto større Sikkerhed anbefale Hr. Østrups Doktordisputats, som Politiken sendte én af sine Medarbejdere hen for at høre den. Formodentlig var det Monsieur *Ejnar.*

Cyklestier.

(Hvor Skoven dog er frisk og grøn.)

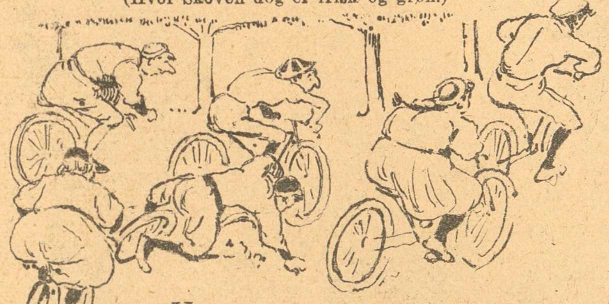

Hvis du er slatten, sløv og sløj,
Saa tag Din Cykle frem,
Og i Dit allerværste Tøj
Forlad Dit Hus og Hjem.
Et Strandvejsløb i Land'vejsstøv
Ud til Charlottes Bøgeløv,
Hæng i, hæng i, hæng i, hæng i,
Du Gris paa Cyklesti.

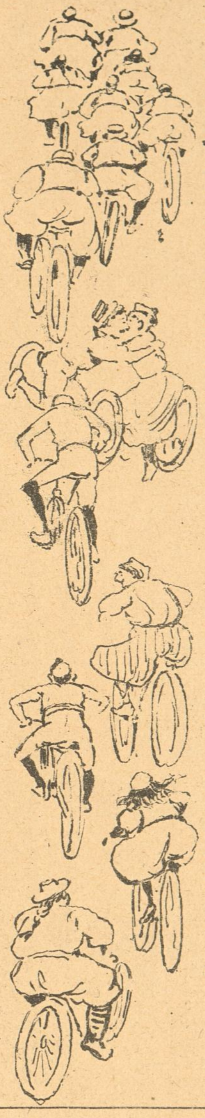

Snart joller alle Folk af Stod,
Hver Gamling og hver Ung,
Matrone, Kone, Kælling med,
Tyk. trivelig og tung.
En lille Pige i Rødt, med Ring,
I Blaat, i Graat, i slet Ingenting, —
Aa hjul I a', aa hjul I a',
Aa, Julia, Hopsasa!

De smiler huldt med Kinden vaad,
— O Gud, et Sammenstød!
Nu rinder Harm, nu rinder Graad
Af hver en Rose rød.
En Yngling styrter og tror at dø
I Armene paa en blufærdig Mø,
Der vælter, fordi hun hænger i
Med Skørt som med Cykleri.

Hurra for alle Træderne,
Der kommer asende,
Hurra for Hjuleglæderne,
Der gjør saa rasende.
Man lave og høje træffe kan
Saa højt som til Prins Kristian,
Ja, Høfding, tænk blot, i det Fri
Studerer Cyklologi!

Et Skrig i Cykleverdnen gaar:
„O vé os, vé os, vé!
Vor Vej er lang, vor Vej er haard,
Hvor skal vi Udvej sé!
Vi vented' taalmodig, det gjorde vi,
Men nu skal Kommunerne staa os bi,
Hæng i, hæng i, hæng bare i,
Maa vi be' om lidt Cyklesti!“

PUKs **Redaktion og Expedition**
Hovedvagtsgade 1. K.

Abonnement
tegnes samme Steds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.

Bladets Abonnenter
faa, saa langt Oplaget rækker, Aargangene 1893—95 incl. for
halv Pris.
Indbinding pr. Aargang i det komponerede Bind 3 Kr. Løse Bind à 2 Kr., Mapper à 2 Kr.
Kan bestilles gjennem enhver Boghandel og i Hovedexpeditionen.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Diogenes.

Har Lygten røget,
Eller Rygtet løjet?

Udgiver og Redaktør Angelo Haase.
Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

1897. Søndag den 30. Maj. Nr. 22.

PUK

By og Land.

— Det er dog en storartet frisk Luft, De lever i herude paa Landet!

— Aa ja, smænd; nær bare di Pokkers Cyklister itte kom og pompede den goe Luft i Hjulene og løb hjem med den til Byen!

Frihaandspolitik.

I Tryllelandet bagved Pyrenæerne,
Hvis Skjønhed pristes tidt i vilde Skyer,
Kan en »Forhandler« komme slemt paa Knæerne;
Thi Fredsbureauer, som kan holde Styr
Paa Folk og Fæ, paa Fægter og paa Tyr,
Just heller ikke voxer her paa Træerne.
I en Konflikt man løser sjælden Knuden
Med et Forlig —, saa slaar man før paa Snuden.

At denne Praxis langtfra er forsvunden,
Saas nylig i den spanske Landsthings-Sal,
Hvor Comas, der er yderst liberal,
Mod sin Reedtz Thott lidt villig brugte Munden;
Men denne slaar fast som en Nattergal,
Der engageret er i Bøgelunden:
Som fra Olympens Tinde Tordenguden
Han langed' ud, og Comas fik paa Snuden.

Men, selv hvor højt et liberalt Parti
Diæter og lidt fri Fortæring sætter,
Har det dog ikke Smag for varme Retter
Fra en Ministers Vaffelbageri;
Her blev Duel — dog kun paa Kastagnetter,
Og Krise, som dog ogsaa er forbi;
Kort, her blev Kvalm forinden og foruden,
Fordi den stakkels Comas fik paa Snuden.

Heraf kan Godtfolk se, hvordan det gaar
Paa Parlamentarismens Enemærker,
Hvor Excellentserne kan faa Besærker-
gang, saa de ikke snakker blot, men slaar;
Hvor Mindretallets Førere de kværker
Og den loyale Skinforhandler flaar,
Ja, sligt et stakkels Skind faar garvet Huden
Under det Paaskud, at han faar paa Snuden.

Pas paa, vi naar vel ogsaa her i Nord
Saa vidt, at Ingen danner en Regering
Foruden Haandelag til den Haandtering,
Fordi en storpolitisk Matador
Maa ha'e en Haand i hver Partigruppering,
En fast Haand til at gribe Statens Ror,
En sikker Haand, naar han skal styre Skuden,
Og saa en haard Haand, naar han slaar paa Snuden.

„Puk"s Præmie-Nedrivnings- og Opbyggelses-Konkurrence.

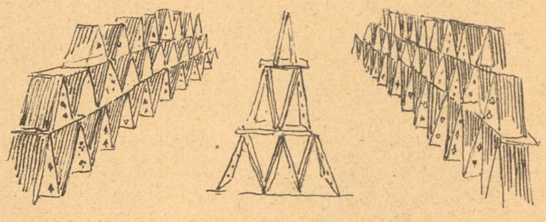

Det har længe været „*Puk*" klart, at som Kjøbenhavn nu har ligget hen i adskillige hundrede Aar, kan det ikke blive ved at gaa. Efter at Kjøbenhavn er bleven en Verdensstad, takket være Hotel Métropole, Scheel-Wandel, Ernst Bojesen og Skomager Oettingers Lokaleudvidelse, vil det være en daglig Lidelse at gaa i de samme Gader og se de samme Huse. Der er ganske vist en svag Bevægelse oppe og enkelte Planer om Forandringer i Hovedstadens Fysiognomi, men det er intet mod den Præmie-Nedrivning og Opbyggelse, „*Puk*" i disse Dage har foranstaltet og her bringer noget af. Der er i alt indløbet 333 Besvarelser, der alle var lige gode, og det maa siges, at de Konkurrerende næsten alle har set mere paa deres — — har set mere paa Æstetikens og Pietetens end deres egen Fordel. Af Pladsmangel hidsætter vi kun nogle faa Besvarelser, men, bliver blot de gjennemførte, maa Resultatet siges at blive rent ud rædselsfuldt.

Fra en herværende bekjendt Arkitekt, der i mange Aar kun har beskæftiget sig med Frederiksberggade:

1. Svale-Projektet.

Samtlige 1ste Sale i Frederiksberggade raseres, og Husenes Overdele sættes paa Stolper af pentelisk Marmor. Der fremkommer herved en Svalegang i nordisk Mønster, garneret af et Tremmeværk i gammel Ormestil, hvor Publikum saa vel i Solskin som i Regnvejr kan gaa tørhovedet og

tørskoet. Hvis Kjørebanen samtidig hæves en fem, sex Alen, vil Frederiksberggade kunne afgive dén nemmeste Forbindelse med Frue Kirke og Bispegaarden.

2. Bagermester Kringelbachs Projekt.

Borger- og Adelgade-Kvarteret har længe været en Torn i Øjet paa Sundhedskommissionen; men, nedrives blot Karreen: Gothersgade, Kronprinsessegade, Nyboder, Store Kongensgade, vil alt være gjort, og det gjøres jo meget let. Det er da Meningen kun at bebygge Ydersiden af Karreen, medens Midtpartiet udlægges dels til offentlige Anlæg og dels til en Mark, beregnet paa rationel Udnyttelse af fynske Lødekøer.

3. Axel Heides Projekt.

Man tage Kjøbenhavnkortet med paa Raad: Fra Midten af Amagertorv (Hofmusikhandelen) lægges en glasdækket Passage i skraa Retning over til Kjøbmagergade (Store Nordiske Forlag). Derpaa gjennemskjæres Silkegade og Sværtegade, hvorved der opnaas en vidunderlig fordelagtig Overskjæring af Fischer-Volmers Projekt; forbi Gammel Mønt og St. Regnegade naas Gothersgade, hvis venstre Side ned til Søen nedrives for at give Plads til en 17 Alen bred Chaussée, beplantet med 100-aarige Laurbærtræer. Tredive Alen fra Dronning Louises Bro lægges en Bro over Sortedamssøen, Schleppegrellsgade og Læssøgade opgives, og vi er nu naaede til St. Hans Hospital. Dette gaaes der om muligt udenom, med mindre det maaske kan bruges til Halmdepot for et nyt Omnibusselskab, og Blegdamsfælleden sættes i direkte Forbindelse med Lersøen; over Lersøen fører en Pontonbro til Lyngby, hvorfra Kongevejen følges lige i Hælene ud til Dronninggaard. Særlig den sidste Del af Projektet maa siges at være lige ud ad Landevejen. Ved store Vibenshus bygges et monumentalt Udsigtstaarn, der maaske vil blive aabnet for Publikum, men ellers er bestemt til Hr. Heide selv, for at han kan faa et nogenlunde Overblik over sine egne Operationer.

4. Peter Ludvig Villebergs Projekt.

Med hvor stor Sympathi denne Sag omfattes, og hvor dybt fra Folkets Hjærte den udspringer, ses af dette geniale Projekt, der er undfanget af lille Villeberg i Hindegades Friskole. Fra Hindegades Friskole, der jævnes med Jorden, gaar en 8 Alen bred Gade til Legepladsen paa Grønningen og Store Kongensgade. Derefter gjennemskjæres Kapelvej, Mathæusgade, Jagtvejen, Oehlenschlægersgade, Sjællandsgade, Randersgade, Vesterfælledvej, Larslej- og Baadsmandsstræde, alle Vegne der, hvor Friskolerne ligger. Samme Projekt har det begavede Barn sat i Forbindelse med den længe projekterede Ringbane, og Aktierne er allerede overtegnede fem Gange.

5. Viggos nye Boulevard.

Dannebrogs opbyggelige „*Viggo*“ har naturligvis ogsaa givet sit Besyv med, og som sædvanlig vækker hans Forslag Sensation. Han anlægger en 30 Alen bred Kjørebane, der skal og maa fordunkle de Steder i Udlandet, hvor *Viggo* har sét *Highlifet* rulle forbi ham. Den nærmere Beskrivelse kommer paa Fredag i „*Dannebrog*“, men vi skal kun røbe saa meget, at den gaar fra Dragør til Helsingør, tværs igjennem og paa langs af hele Kjøbenhavn. De nye Sidegader vil faa Navne som: Albertisgade, Olufsens Passage og Kaare Borchsenius Vej. Blandt de Pragtbygninger, der tænkes rejste, er det bekjendteste „*Dannebrog*“s Fremtidshus: Sechershvile.

Træk af Livet før

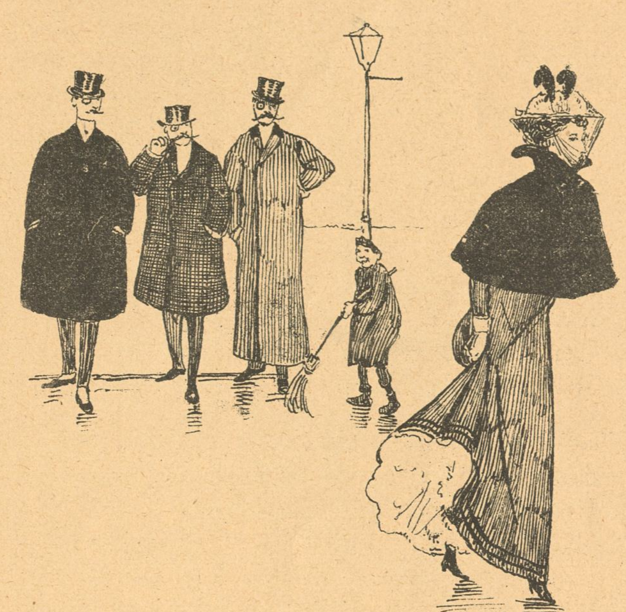

og efter Cyklens Opfindelse.

Efterspørgsel — Tilbud.

— Køver Di Kluje aa gamle Ben her?
— Ja, vel gjør vi det!
— Vil Di saa ta'e aa hænge maj op paa Vægten?

Sagkyndig Dom.

— Hvad synes De ellers om min Dreng, Madam Svendsen?
— Han er skam for go' te Suppekyd!

Pigernes Jens!

(Frit efter Johs. Helms).

Jeg har været i Kjøbenhavn,
Oppe i Rigsdagskasernen,
Der, hvor vi Bønder til Landets Gavn
Slider og slæber med Hjærnen!
Jeg hedder Hans Jørgen Andersen Nøhr.
Det kan I svare, hvis Nogen Jer spør',
Hvem der er kløgtigst som Rigsdagsmand
I dette Land!

Der blev ført en lærd Passiar
Mellem os oplyste Ho'der.
Alt, hvad der ikke tilpas os var,
Rakked vi ned efter Noder!
Selv jeg tale ret gjerne gad,
Men jeg vidste kun ej om hvad:
Mundtøjet højst hvert andet Aar
Paa Gled jeg faar!

Ja! I maa gjerne mig kalde for Mads,
Hvis jeg ved Sandheden rokker.
Hver Gang jeg rejser mig fra min Plads,
Alle omkring mig sig flokker!
Jeg kan kun denne Forklaring gi':
Min Tale er der sku Mening i!
Mening i Rigsda'en nok viser sig
Til daglig ej!

Nyssens Diskursen just drejede sig
Om de forbistrede Piger.
Det var skam Noget, der laa for mig!
Og ved I saa, hvad jeg siger?
„Pigerne volder ej Glæde; thi
Dem maa man blot fylde Æde i!"
Jo, disse Tøse jeg kjender vel
Til Landets Held!

I, kjære Vælgere, vel ikke tror,
Jeg var en enfoldig Bonde,
Da disse Ord mig af Munden fór?
Ikke la' være jeg kunde!
Thi om min Plads stod halvhundrede
Folkethingsmænd og beundrede
Mig som den kløgtigste Venstremand
I dette Land!

Et Alderdomshjem.

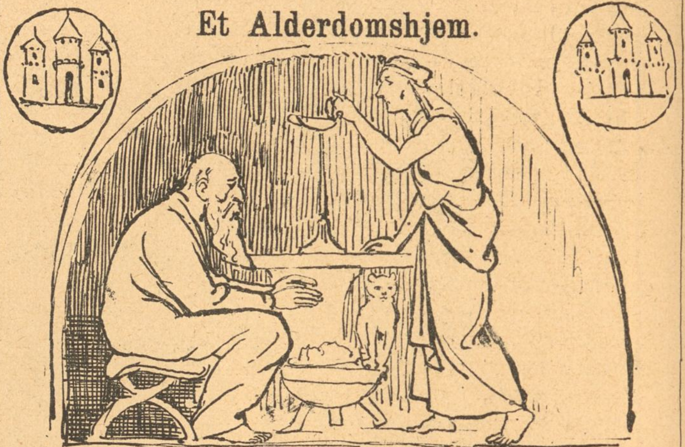

Vore brave, mere eller mindre vise Fædre drøftede fornylig et Forslag om et Alderdomshjem. At en saadan Tanke kan komme op i Forsamlingen, forstaar man saa godt; thi de Gamle deroppe bortmajes nu til Dags hurtigt, medens de i ældre Tider efter vore Forfædres Sæd og Skik først faldt bort, naar de pludselig en Dag sagtelig hensov under en blid Forhandling midt i deres Stole, mætte af Dage. Og hvorhen skal de Gamle vende sig, naar de afgaar, forfulgte som de er af Tusinders arbejdsløse Skrig? Borgmester Jacobi anbefalede Forslaget, af hvis Detaljer vi skulle hidsætte følgende.

Bygningen, der udvendig minder om Vestre Fængsel og udvendig om Vartov og Ladegaarden, vil komme til at rumme 4 Afdelinger: 1ste for Mænd, 2den for Kvinder og 3die for Ægtefolk; 4de Afdeling er en Sygeafdeling. Den bliver paa tre Etager, skjønt Magistraten gjærne vilde have fire, men Borgerrepræsentationen var ikke rigtig med paa den øverste Etage.

I første Afdeling vil særlig *„overanstrængte modne Mænd"* komme i Betragtning, og store Indkjøb er allerede gjorte for at berolige de eventuelle Beboeres nervøse Temperament; den nydeligste Miniatursamling af Marterinstrumenter fra hele Verden, lige fra de kristne arme Martyr-Ridderes Tid, vil sikkert glæde Georg Brandes, og fra et herværende Forlag med Skolemateriel er der indkjøbt en righoldig Samling af Kloder etc. til Anskuelsesøvelser, saaledes Sporvogne, Omnibusser, Næsseslotte, Huse til at rive ned, Marmorblokke, Forlagsboglader etc., alt til Helbredelse af Direktør Axel Heides Lidelser. En Snedkermester har faaet Leverancen af Sløjdtræ, hvoraf Reedtz-Thott vil forfærdige sig Taburetter og hvide Pinde lige

til sin seneste Alderdom. — En Suite Værelser staar til Raadighed for afgaaede Embedsmænd med Enker og Børn, dog ikke i et Antal af over 6 pro persona. Beboerne dér vil særlig lægge Vægt paa indenlandsk Husflid, saasom Kunstvæv og fine Omsvøb; socialdemokratiske Naturer kan øve sig i polykrome Forsøg paa at male Fanden paa Væggen, medens mindre solide Existenser vil være henviste til at lave de moderne Platter.

I anden, den kvindelige Afdeling — hvortil en Have med sparsomme Blomster — tænkes Kristine Dahl inden længe at ville forestaa et Udsalg af hjemmelavede Korsetter til Magasin du Nords billigste Priser. Afdelingen for Ægtemænd vil maaske kunne huse saa lykkelige Exemplarer som Martinius, lille Guldbrandsen, Ruder Konge og Gustav Esmann. Sygeafdelingen vil blive saa moderne hygiejnisk indrettet, at den endog vil overgaa Sølvgadens Kaserne; for Sikkerheds Skyld agter man dog først som Experiment at indlægge dér en Del højere Officerer. Naar der tilføjes, at den haardt forfulgte Professor Pontoppidan dér vil finde Tilflugt i denne Verdens Jammerdal, vil man forstaa at denne Afdeling ikke er saa gal endda.

Alderdomshjemmets Bibliothek er for med et Slag at grundfæste Folks Tillid til det, overdraget til Hr. Winkel Horn, der vil blive bistaaet af hele den udmærkede literære Kreds, hvis Selskab han i Aaringer har søgt, og som har forstaaet at bedømme ham. Henrik Cawling vil blive ansat som Anstaltens Afskriver og Krønikebroder, hvortil hans Evne til at skrive Latin berettiger ham. Der bliver alt i alt c. 100 Senge à 1800 Kroner, og særlig Adgang til at gaa hen og lægge sig gives veltjente gamle Embedsmænd over 80 Aar med Pension og mindst ét apoplektisk Tilfælde.

Med Tilladelse? Strøgfolkenene har i flere Dage undret sig over, hvorfor der blev sat Jærnstativ over Indgangen til Svane-Apotheket paa Hjørnet af Øster- og Ny Østergade. Forklaringen ligger deri, at Alfred Benzon nok har faaet Beværtertilladelse. En af Dagene kommer Lavrbærtræerne frem, og de promenerende Herrer og Damer kan da paa selve Strøget rekreere sig med en lille Lakritssaft under Kulsyretryk eller en Gang Ricinus-Øl fra Fad.

Afsløringen.

— Hvad mon Hasselriis egentlig har tænkt sig med den *Danmarks-Figur?*

— Det er jo en *Viktoria*, han her sat til Minde om, at han dog tilsidst fik Bugt med Meldahl.

De Bedrøvede.

(Frit efter J. L. Heiberg.)

Hr. Estrup drager af Sted paa Jagt,
Ministre efter han render,
Storvildtet har sig i Sikkerhed bragt,
Paa det andet han knap gi'er Agt,
Højst kølig Hilsen han sender.
Estrup er bedrøvet, Estrup er tavs.

Hr. Jensen drager ad lønlig Sti
Paa Jagt efter selve Lykken;
Tyst ham Estrup svæver forbi,
Følge han vil, hvor han hænger i —
Men Estrup svinder i Skyggen.
Jensen er bedrøvet, Jensen er tavs.

Hr. Bjerre vanker som hungrigt Dyr,
En Portefeuille han jager,
Ak for dejligt et Eventyr!
Kunde han finde den — det blev Sthyr,
Og saadan just Skæbnen det mager.
Bjerre er bedrøvet, Bjerre er tavs.

Hr. Scharling vanker i grønne Lund,
Ser mod den politiske Himmel,
En Stjerne faldt i den samme Stund,
Men se, der funkler paa mørke Bund
Den nye Syvstjerne-Vrimmel:
Scharling er bedrøvet, Scharling er tavs.

Det er tungt, naar Hjerterne skilles ad,
Som Thott fra sin Taburette.
Sorg, at Sædet, hvorpaa man sad,
Af en anden nu skal trykkes flad,
Selv om han er af de lette.
Thott er saa bedrøvet, Thott er sgu snavs!

PUK's **Redaktion og Expedition**
Hovedvagtsgade 1. K.

Abonnement
tegnes samme Steds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.

Bladets Abonnenter
faa, saa langt Oplaget rækker, Aargangene 1893—95 incl. for
halv Pris.

Indbinding pr. Aargang i det komponerede Bind 3 Kr. Løse Bind à 2 Kr., Mapper à 2 Kr. Kan bestilles gjennem enhver Boghandel og i Hovedexpeditionen.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Den lille P. G. C. Jensen med Svovlstikkerne.

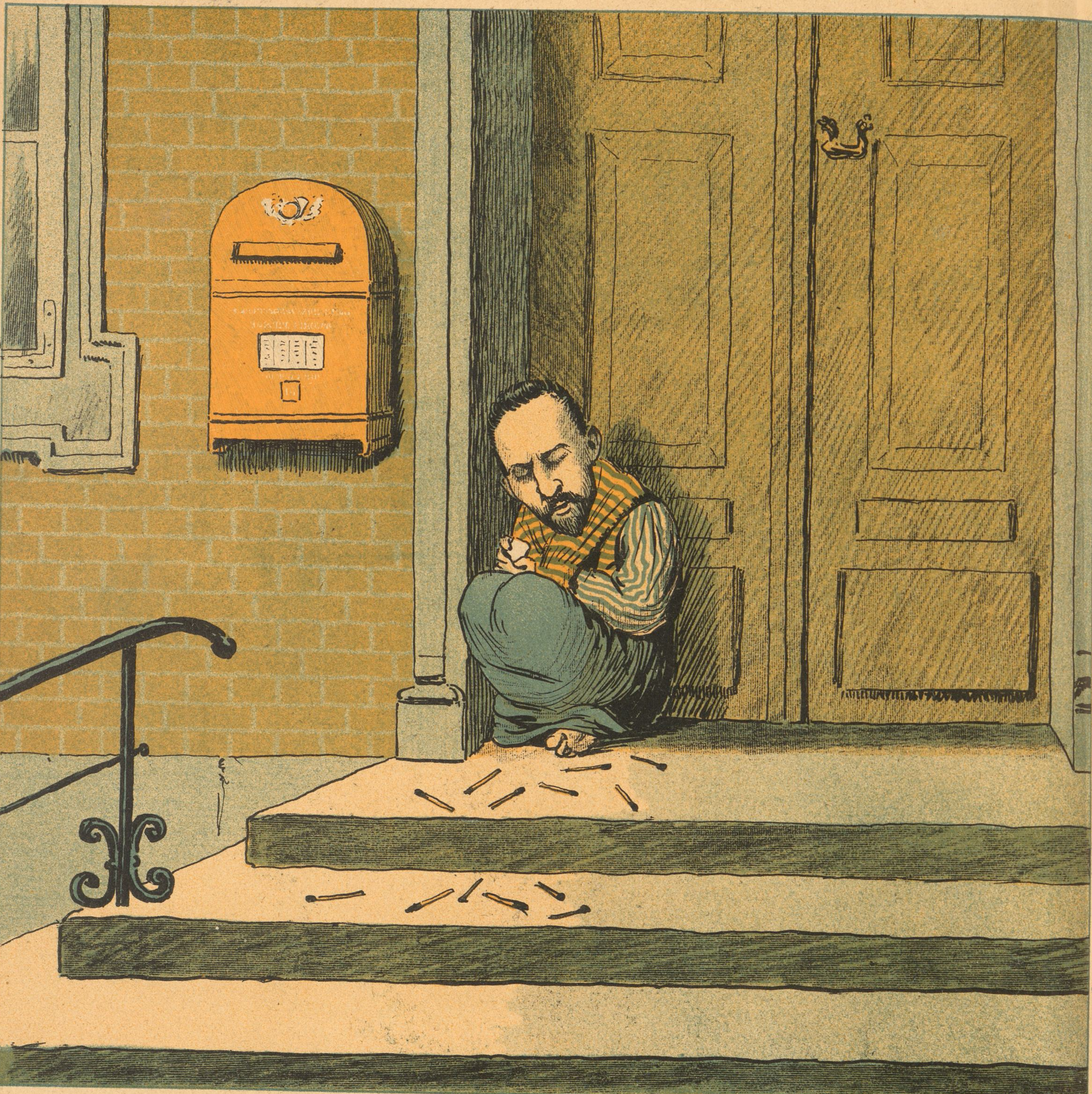

En kortvarig Glans af et Svovlstikkebundt —
I Mørke det Hele blev slukket.
Moral: *alzu viel ist ungesund,*
Det er: man bør spare paa Krudtet.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

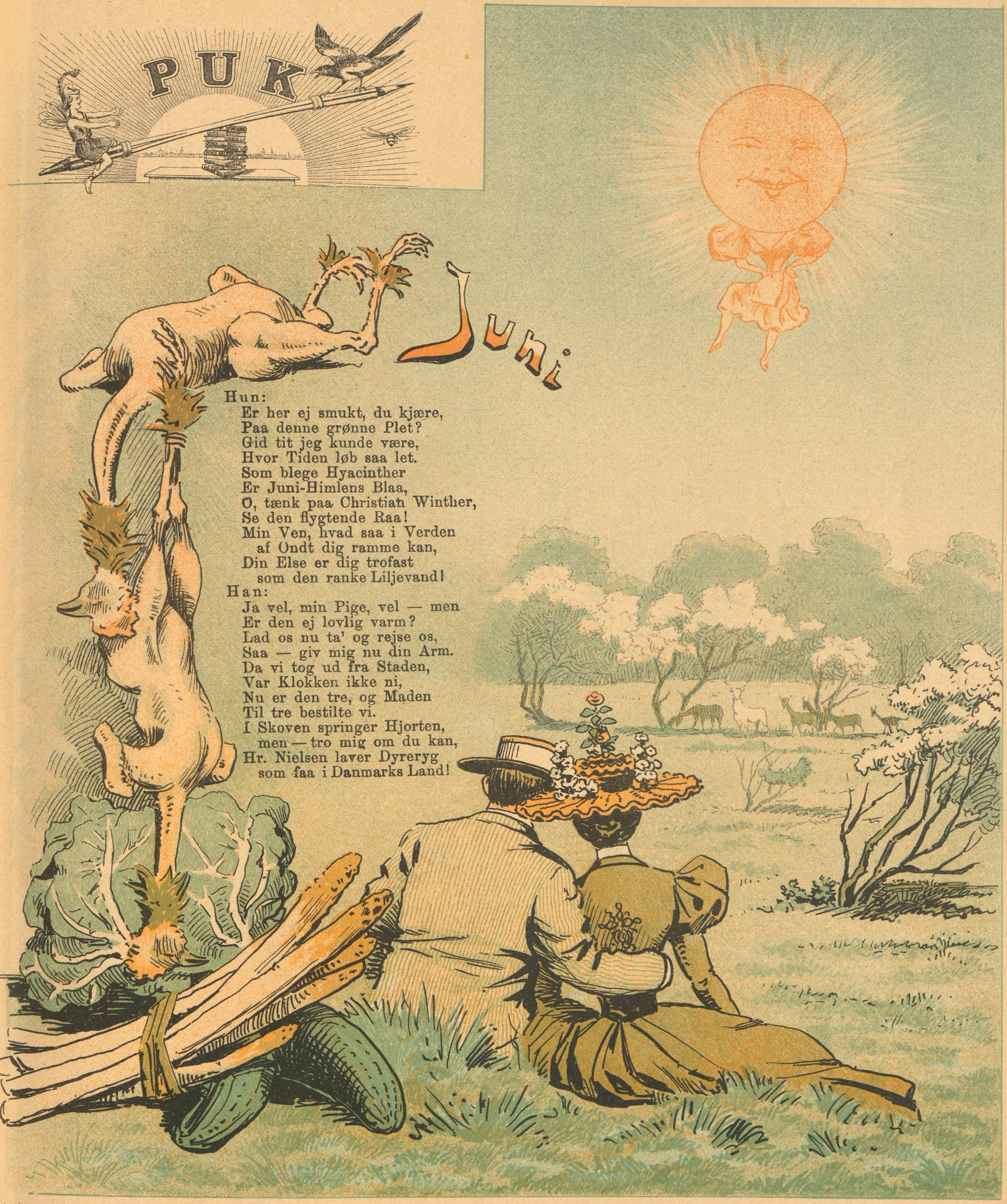

Juni

Hun:
Er her ej smukt, du kjære,
Paa denne grønne Plet?
Gid tit jeg kunde være,
Hvor Tiden løb saa let.
Som blege Hyacinther
Er Juni-Himlens Blaa,
O, tænk paa Christian Winther,
Se den flygtende Raa!
Min Ven, hvad saa i Verden
af Ondt dig ramme kan,
Din Else er dig trofast
som den ranke Liljevand!

Han:
Ja vel, min Pige, vel — men
Er den ej lovlig varm?
Lad os nu ta' og rejse os,
Saa — giv mig nu din Arm.
Da vi tog ud fra Staden,
Var Klokken ikke ni,
Nu er den tre, og Maden
Til tre bestilte vi.
I Skoven springer Hjorten,
men — tro mig om du kan,
Hr. Nielsen laver Dyreryg
som faa i Danmarks Land!

Elegie.

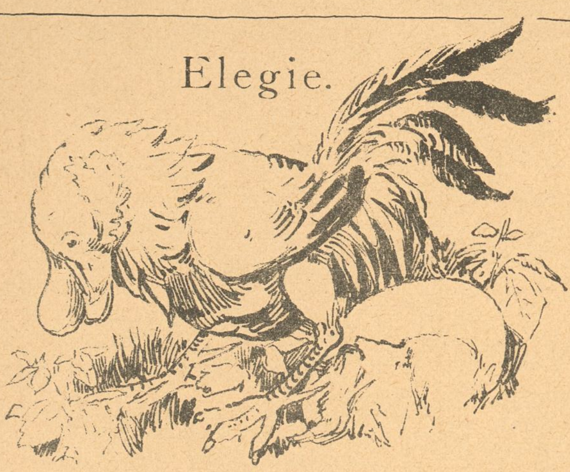

Hvad kan det nytte, Sommersolen
Staar Pintsemorgen op med Glans
Og fryder os med Solodans
Fra Skagens Fyr til Dronningstolen,
Naar dog Agrarerne skal møde
En Nedgang, der er højst fatal,
Og en vemodig Aftenrøde
Sig lægger over Rosendal?

Hvad hjælper nys udsprungne Kviste,
Som Skoven paa sit Lager har,
Naar den forsyner en Agrar
Med Løvfald paa hans Medlemsliste?
Endog Forhandlingsprotokollen
Blev ham en tornestrøet Val,
Og det, uagtet Formandsrollen
Beklædes af en Rosendal!

Hvad gavner Lærkens glade Trille
Højt under Himlens rene Blaa,
Naar en Agrar kan ikke naa
Saa højt til Vejrs, som han dog vilde?
I Sehested haabed' han at finde
En Talsmand for sit Ideal;
Men Haabet sank fra Højheds Tinde
Og ned i dyben Rosendal.

Hvem glæder det, at Blomsten henter
Sig nyfødt Glans i Duggens Bad?
Agrarerne har kun ét Blad,
Og det har ingen Abonnenter!
Organets moderate Frænder
Bebuder alt, at den Journal
Gaar ned ad Bakke med dens Ænder
Og havner i en Rosendal.

Hvem trøster vel de lyse Nætter,
Naar en Agrar er overladt
Til Skuffelsernes mørke Nat,
Hvor Venstretaagen aldrig letter?
Naar Styrkens Mandefald han tæller,
Er hans Formørkelse total.
— Nu skal han gjøre i de Nælder,
Der voxer i hans Rosendal.

Puk drømmer.

Puk havde været paa Skovtur med sine Medarbejdere i Anledning af den Tyve-Tusinde-Abonnents Tilgang, hvorved han havde erhvervet sig Ret til at reklamere med langt over 20 Tusinde Abonnenter. Dagen havde været meget varm, og *Puk* var særlig animeret. Det var henad Midnat. da han paa Vejen hjemad kom forbi Kunstmusæet og Danmarks-Monumentet, som dog ikke interesserede ham synderligt. Pludselig standsede han og følte Haarene rejse sig paa hans Hoved. Thi fra Nørreboulevard saa han et sælsomt Optog komme imod sig. Det var alle Ørstedsparkens Statuer i Procession. Forrest gik gamle *Silen* med *Bachusbarnet*, derefter fulgte *Jeanne Darc*, *Fægteren*, *Bryderne* osv., og allersidst gik den lille *Satyrdreng* med Vindunken. *Puk* stillede sig paa Lur og saa Optoget stile ind imod *Danmark*.

„Aa lille *Jeanne*", hørte han *Silen* sige, „ta' og hold Ungen lidt, mens jeg hilser paa *Danmark*", og han saa den kyske Jomfru modtage den lille Vingud med det alleryderste af sine Fingre og med et endnu mere himmelvendt Aasyn end ellers.

Saa gik *Silen* frem foran *Danmark*, bukkede dybt og sagde: „Madame, Ørstedsparkens Statuers Fagforening byder Dem Velkommen og beder Dem ikke forsmaa et lille Bæger — pst! *Satyr* hid med Dunken og fordel Bægrene. Tillad Madame, at jeg hjælper Dem, pas paa Trinet der — naa det gik jo. Aha! jeg ser Madame har et Bæger, der siger Sparto til vore, som bare er Vandglas, vi har laant fra Kuranstalten. Skjænk i Satyr! dejlig Achaier-Vin, hvad? Velgaaende!"

Imidlertid var alle de andre Statuer komne til for at klinke med *Danmark*, der slog til Lyd paa sit Skjold og sagde: „Tak kjære Venner, tak for Opmærksomheden. Gjerne vilde jeg følge Eder til Ørstedsparken og stille mig op, thi der hører jeg hjemme. Det hviskede min kjære Plejefader, Kammerherren mig en Gang i Øret — han hvisker altid, naar han er kjærlig. „Du skulde have Plads

i Ørstedsparken dit lille Utyske, der passer Du bedst“, hviskede han.

„Hør, det er en Idé!“ raabte *Silen.* „De skulde s'gu se at faa Lov til at bytte med *Jeanne.* Hun passer ikke rigtig til os, hun er for dydig og besvimer, bare hun lugter Spiritus. — Halloj! der er hun med Ungen!“

Puk saa *Jeanne Darc* komme rendende. Det fromme Udtryk i hendes Ansigt var nu forsvundet. Hun smed *Bakkusbarnet* hen i Armene paa *Silen* og skreg: „Der har Du din lille Gris igjen, nu har jeg nok, Farvel!“

Den lille Vingud vrælede af fuld Hals og rakte Tunge ad *Jeanne,* der løb væk. Da nærmede *Danmark* sig med milde Øjne, tog Barnet i sin Favn og kyssede det. Og se, Graaden hørte op, kjærlig slyngede han sine Arme om *Danmarks* Hals og lallede: „mig altid være hos Danmark, for her er godt at være!“

Nu steg Lystigheden i en frygtelig Grad. Guldhornet gik fra Mund til Mund. *Silen* dansede *Hornpipe* med *Danmark, Bryderne* masede rundt med hinanden. og *Apollo* tog sig en privat *match* med *Fægteren.*

Da lød der fra Gaden et velbekjendt Raab: „Hva' Fa'en er det for et Spektakel? Etter dem Peddersen!“ og *Puk* saa to Pansere fare op imod Monumentet. Men, inden de naaede det, var „Ørstederne“ allerede langt nede ad Gaden, og *Danmark* stod og saa nok saa hellig ud oppe paa sin Sokkel.

Puk vilde ogsaa flygte, men i samme Nu var han greben af fire Næver. De to slyngede sig om hans Hals og de to bearbejdede hans Hoved — — — —

— — — — — — — — — —

Puk vaagnede. Han laa i sin Seng. Dagen derpaa! Hans Strube var sammensnøret af Tørhed, og Tømmermændene hamrede i hans Hovede.

Den lille Nattetime.

Hurra for Kjøbenhavn,
For Hansen og Petérsen,
Medaljen: Styhr og Ravn
Og Rump (som er Reversen),
For Presse, Magistrat,
— Men i det hele ta't,
Jubler vi fro og fri
Helst denne Melodi:
:,: „Hurra for den lille Time
Fra 12 til 1,
Om den er hurtig færdig,
Er lige fedt!
Saalænge den bare holder,
Vi solder, faldera,
Den lille Time ska',
Saa Gu', ha' sit Hurra!“ :,:

Nu kan vi sidde glad
Med Sommernattens Glæder
Og spise Rejemad
I Dyd og gode Sæder.
Bag Vedbend og bag Laur
Nu bænkes Rig og Sjov'r.
I Maanens det blanke Søl'
Tømmer vi bajersk Øl.
Hurra for osv.

Fra Natttergales Bryst
De søde Toner faar I
Af Fugmann, Sommerlyst
Og Linger-Longer-Lorry!
Og gaar I ad Alle'n
Til By'n, saa tak Eugén,
Syng i et syndigt Kor
Disse Par pæne Ord:
:,: Hurra for den lille Time
Han har igjen,
Selv om han snart er færdig,
Er han vor Ven!
Naar ikke han evigt holder,
Vi solder, faldera,
Hans lille Time ska',
Saa Gu', ha' sit Hurra! :,:

Populære Folk XLI.

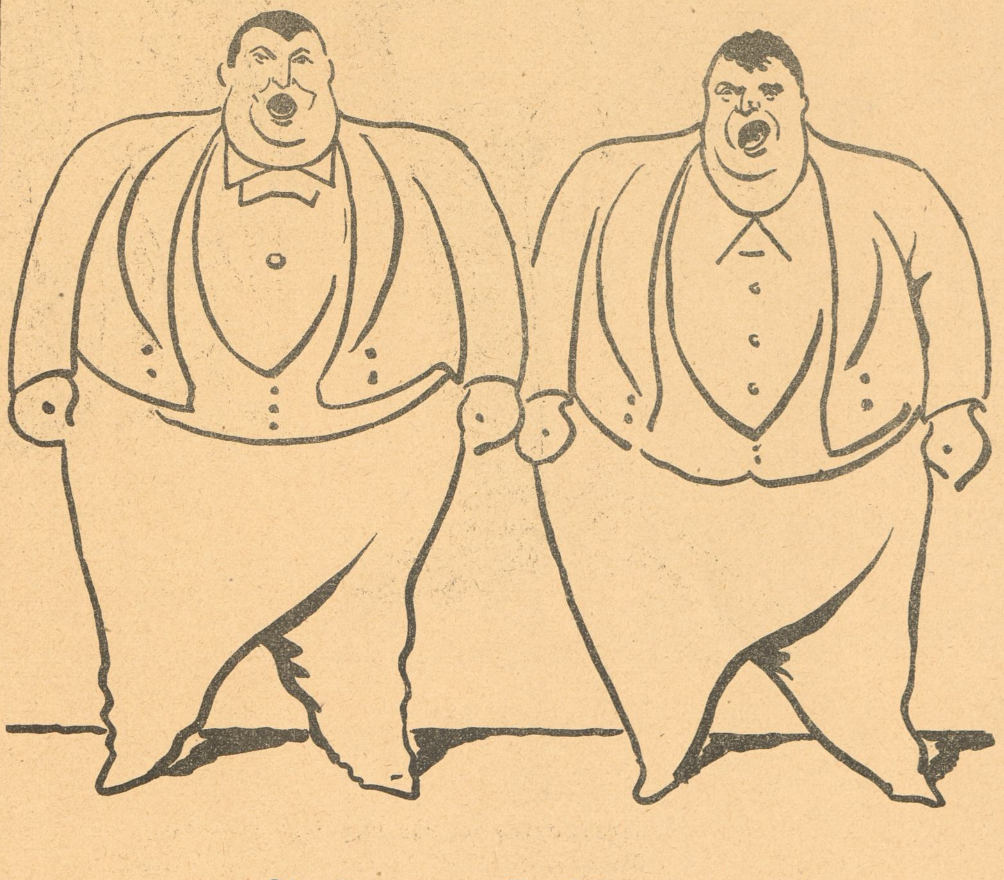

Gluntarne paa Fredsberre.

Bare ikke forknyt.

Herredsfoged: De maa ikke ryge her!
Fisker: A tøkes, Herredsfogden sel røger.
H.: Ja, det er en anden Sag, jeg ryger en bedre Tobak.
F.: Mæ faalow saa aa stop mi Pib a Herredsfogdens Kas.

Naar det skal være.

— Ja! sier du Per, ded æ nu haare Tidder for mej nu, baade Kounen og ded gamle Øj æ sye, men hvis nu it a' dem sku gaa hen aa døe, saa vil jæ da ønsk', ded bliver men Koun, for man kan da altid faa en Koun, ja, moski jen me'd noven Skilnger, men it Bæst ka' man itte faa uden Pæng'.

Til vore tyske Venner!

Sang for Sønderjyder.

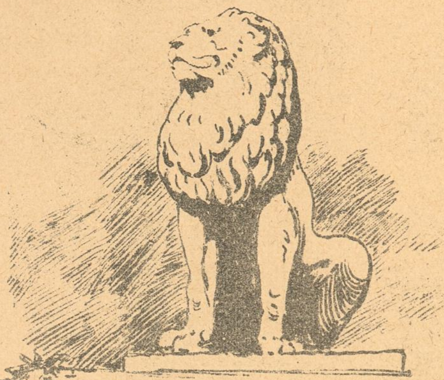

Mel.: Ich bin ein Preusse, kennt ihr meine Farben?

„Ich bin ein Preusse!“ Hvem der bare kunde
Udsynge det af fulde Bryst en Gang.
Men ak, af visse, uforskyldte, Grunde
Vi kan ej følge vore Hjerters Trang.
En Grund i Øjet springer,
Og sørgelig den klinger:
Fra Arilds Tid (I ej det nægte kan!)
Til Ejderens Bred var dansk det jydske Land!

Og for det andet er der selve Sproget.
Vi lærte det, da vi var ganske smaa,
Og derfor vil det sikkert vare noget,
Forinden vi at glemme det formaa.
Den Fejl har jo det Danske,
Det glemmes aldrig ganske!
Men Viljen har vi, mærker I det ej?
Til Tysk at lære er vi svært paa Vej!

Det er jo dog at snakke hen i Taaget,
At klage paa jer Fremfærd mod vort Folk.
Vi mærker ikke mindste Spor til Aaget:
I Retten har vi Lov at bruge Tolk.
Naar Tysk vi synge ville,
Det gaar os aldrig ilde!
Blot „for en Ordens Skyld“ vi ikke frit
Maa hejse Flaget som kun rødt og hvidt!

Thi priser vi jert store Kejserrige,
Beundrende jer Gjerning fjern og nær.
Vi véd, kun Nøden drev jer til at krige,
At I har Ret og Fred og Frihed kjær!
Vi længes uden Tøven
Mod Syd, — mod Isted-Løven!
Da den blev bortslæbt af det tyske Ros,*)
Et Mindes-Mærke rejste I blandt os!

Hvis vi som Børn blot havde vidst det bedre,
Og først det tyske Riges Vælde set,
Vi havde sagtens valgt os tyske Fædre!
Nu er des værre en Gang Skaden sket!
Vi Fædres Skik maa følge
Og Kjærligheden dølge!
Men, hvad der inderst i vort Hjerte bor,
Vi tolke maa med vore egne Ord!

*) Ros = Heste (gammelt Dansk).

Familien Hansens Middagsbord.

— *En Portion Koldskaal til?* Ja, Gudbevares, du betaler jo selv Huslæge, men iøvrigt véd jeg meget godt, at det kun er et vanvittigt Paaskud til at drikke et tredie Glas Madeira, som du iøvrigt nok kunde trænge til for at glemme Sorgen over din Opførsel mod din Familie, som du endnu ikke har skaffet en Sommerlejlighed til. Adolf, min Engel, har du gnedet Skoene af Benet, det maa du — — — Hansen, du skulde blot række dig over Bordet og sé paa Barnets Bén. — *Er jeg uappetitlig?* Det er en Moders Pligt at sé Børnene efter, selv om Faderen forsømmer det! Barnets Tæer er aldeles hudløse; men det er intet Under, naar han Dag paa Dag maa traske om i denne Barnevogn — Bagerovn, mener jeg. Du kunde, ved Gud, godt have ulejliget dig op til Ernst Bojesen og spurgt om Priserne paa 'et eller andet lille Nisseslot til dine Børn. Han havde saamænd taget imod dig med Kyshaand, saa glad som han er over den Reklame, Bladene og han selv, den Fiffikus, har gjort for ham ved Studentersamfundets Skovtur. Tre Værelser er jo alt, hvad vi behøver. Ét Sovekammer til mig og de Smaa, ét til Elvira og Adolfine og saa én Spise-, Modtagelses- og Dagligstue; du selv kan jo ligge paa Chaiselongen, naar du kommer ud en sjælden Gang; du bliver jo som sædvanlig herinde for at passe din — hm — Forretning! Ikke en Gang til Tivoli har du taget Kort til os; selv sidder du — det véd jeg fra Frederikke Brokmanns Broder — hver Aften og spiser Hummer hos Nejendam; du burde dog have tænkt paa, at Elvira muligvis skulde sé at komme til at optræde blandt de gratis Umuligheder i Koncertsalen henad Efteraaret, og du burde derfor ikke have stødt Direktør Thrane for Hovedet, det er galt nok endda. Husk paa, at vi har ikke en uafhængig Kritiker med Navns Underskrift for os som Robert Henriques. — *Om jeg ikke vil have et Abonnement til Efteraaret til det Kongelige?* Haha, du vil spise mig af! Er der maaske noget

fornuftigt Menneske, der mere tager Abonnement? Før tror man paa, hvad Cawling-Olsen skriver! Næ, hellere gi' sine Penge til Martinius og Riis end til Professor Hansen, naar de endelig *skal* kastes ud af Vinduet. Gnisten er gaaet af Peter og Forgyldningen af Greven. Fik jeg ikke „Faust“ fem Torsdage paa Rad med Frøken Ararat eller Noach og Frøken Kringleberg, eller hvad de nu hedder. Og „Coppelia“ dansede de saa mange Gange, at der ikke er et Par hele Sko mere i Balletten. Hvordan gik det „Modne Mænd“? Det gik henved tyve Gange og alle Gange formeget. Hvor blev „Dronning Æigra“ af? Spørg Recke, om hun ikke ogsaa bliver en lidt vel moden Kvinde. Og „Alferne“, „Mester og Lærling“ og „Kjartan og Gudrun“. Sæsonen maa med Henblik paa det rimeligvis gode Pengeresultat karakteriseres som: *Et lykkeligt Skibbrud, hvor man kedede sig over stor Staahej for ingen Ting.* Da jeg var til „John Gabriel“ sad jeg og saa over paa Peter Hansen og tænkte ved mig selv, at John betød det kongelige Theater, og at Peter var den kolde Malmhaand, der greb om dets Hjærte. — *Om vi skal have Frikadeller i Morgen?* Javist, hvis Rudolphine kommer tidsnok op til Torvet fra Figaro. — *Faar hun Lov til at gaa i Figaro!* Hvorledes skulde jeg forhindre det? Kan jeg forhindre dig deri? Jeg gjorde saamænd, hvad jeg kunde. Jeg kylede et vaadt Haandklæde om Halsen paa hende, da hun bad om Lov, og sagde, at jeg selv aldrig gik til saadanne oprivende Forlystelser. Men saa svarede hun, at jeg jo havde været til Danmarksmonumentets Afsløring. Og hvad var dertil at sige? Jeg vidste jo ikke, hvad det var, jeg gik med til — akkurat som hele Damekomitéen; vi havde jo aldeles ikke sét Monumentet eller Tegningen af det, og Kunstforstand kunde man jo da ikke forlange, vi skulde have, naar Meldahl var med. Gud ved, hvorfor de ikke beskrev *mit* Toilette, naar de omtalte, at Fru Hørring var i sort ulden Kjole? Og kan du sige mig, hvad det er, Hasselriises Geni holder i Haanden? Frederikke Brokmann mente, det var et Knippe Sengehalm, andre siger et Tugtens Riis eller et Hasselriis. I alle Tilfælde har Billedhuggeren rejst et Monument, man vil huske ham. Vi har det, og vi kommer aldrig af med det. — Velbekomme!

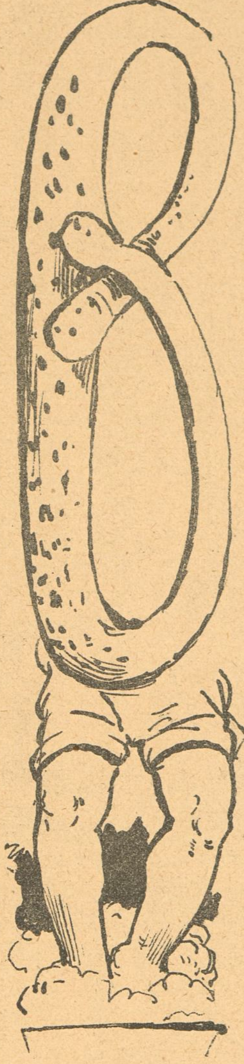

Saa munter ved sit Arbejd
En Morgen staar en Bager,
Da kommer to Betjente
Og ham i Nakken tager.

Den ene med en Loupe
Betragter ham paa Hænderne,
Den anden aabner Munden
Og føler ham paa Tænderne.

Med embedsmæssig Iver
Han om i Munden jager,
Og, hvis en Skraa han finder,
Da Vé! den arme Bager.

Og ingenlunde slipper
Han godt fra den Parade,
Hvis ej hans Haar er kæmmet
Og glinser af Pomade.

Hvis Buxerne har Pletter
Og Ærmerne har Lapper,
Hvis der er Hul paa Strømpen
Og Skjorten mangler Knapper.

O, stakkels lille Bager!
Hvor maa Du ikke klage,
Naar Du i Tanken mindes
De gode, gamle Dage.

Den Gang, Du uden Blusel
Af Fødderne tog Nytte,
Da, hvorsomhelst Du vilde,
Du rolig kunde spytte.

Og da blev Dejgen æltet
Saa fin og blød og lækker,
Saa Folk endnu ved Tanken
Med Vemod Læben smækker.

De Brød, vi nu maa spise,
Ak, haarde er som Nødder;
Thi Bagerne er bundne
Paa Hænder og paa — Fødder!!

Menneskerettighederne krænkes.

Altid skal Politiet
Ben for vor Frihed spænde,
I rene Slavelænker
Vort Liv til sidst vil ende.

Før var det blot paa Gaden,
At Panserne os daskede;
Nu gaar de rundt i Husene
Og ser, om vi er vaskede!

PUKs **Redaktion og Expedition**
Hovedvagtsgade 1. K.

Abonnement
tegnes samme Steds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.

Bladets Abonnenter
faa, saa langt Oplaget rækker, Aargangene 1893—95 incl. for
halv Pris.
Indbinding pr. Aargang i det komponerede Bind 3 Kr. Løse Bind à 2 Kr., Mapper à 2 Kr.
Kan bestilles gjennem enhver Boghandel og i Hovedexpeditionen.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Sommer-Tournée-Ring.

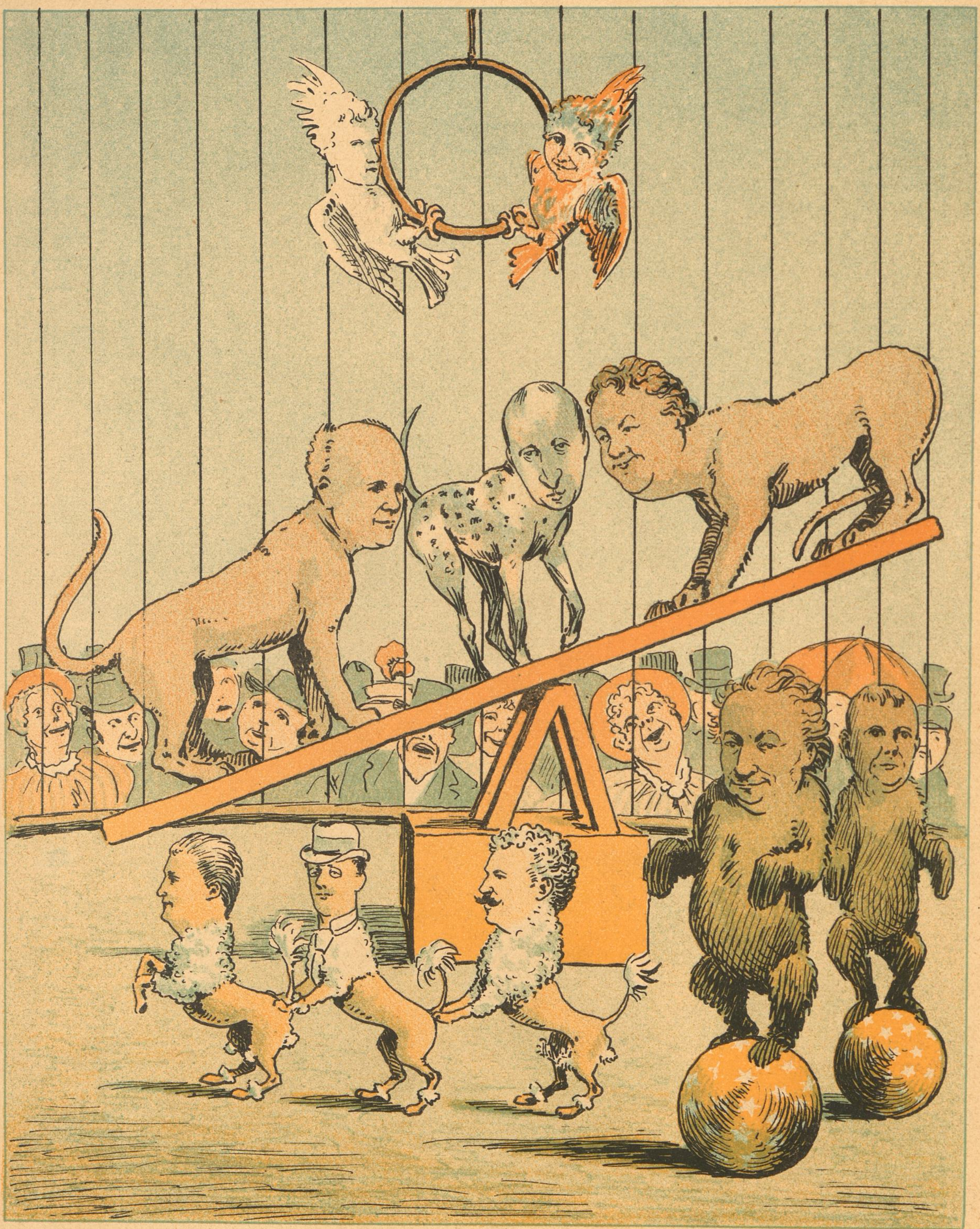

Hvorfor dog denne spredte Jagen-væk?
Selv lav Entré forskaffer ej Jer Skillinger.
Nej bliv! Gaa ud og lær hos Hagenbeck!
Saa kan I jo gi'e: dyre-Forestillinger.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

1897. Søndag den 13. Juni. Nr. 24.

Vox Populi.

— Hvad synes Du egentlig om den Statue?
— Aa—aa, min Pige, jeg synes s'gu ikke, den er morsom.
— Morsom? . . . Har Du nogensinde set en »morsom« Statue?
— Ja! — »Harlekin mekanisk Statue«!

En Folkefest.

Den 5te Juni, som i Danas Have
Har hidtil haft et folkefestligt Skjær
Og hyldedes af Høje som af Lave,
Naar bare Himlen gav lidt gunstigt Vejr,
Med flittig Brug af Kong Gambrini Gave
Og med en Krans til Fredrik Folkekjær,
I Aar var bleven saa uheldig stillet,
At den var, rent ud sagt, sat ud af Spillet.

Det Savn var tungt, og Skuffelsen for stor
Hos Smaakaarsfolk blandt Borgere og Bønder,
Der ellers løftes af de stolte Ord,
Som klinger lydt fra Dagens tomme Tønder.
Kun Stadens Fædre trøsted' blidt dens Sønner
Med fuld Musik, omtrentlig som i Fjor,
Mens Frue Taarn gav Rigets Grundlov denne
Salut: Hvo véd, hvor nær mig er min Ende!

For dog at raade Bod paa al Fortrydelse
Gav vore Liberale sig i Lag
Med i den ægte, folkelige Smag
At skaffe os en grundlovsmæssig Nydelse
Paa Wodrofflund den anden Pintsedag,
Dog uden nogen heldig Aandsudgydelse,
Men kuns Udgydelser og Profetier
Fra Bojesen, Oktavius og Trier.

S. Bojesen holdt Taleh for vort Land;
Dog den fik lidt for meget af det Vaade,
Saa Bifaldshøsten blev til bare Vand;
Oktavius Hansen om vor Grundlov spaaede,
At, hvis den bare trodser Tidens Tand,
Vil her i Landet »vi« snart ene raade;
Til Slutning kom fra Triers Flammetunge
En Hoben gamle Fraser til de Unge.

Men Publikum blev ikke mer fortryller
Af ham end af den glade Kommandør.
Af festlig Løftelse med Tilbehør
Var her nok lige akkurat til Øllet,
Hvori den liberale Hals blev skyllet,
Til man med nogenlunde frelst Honnør
Drog hjem fra hvert et lettet Karlsberganker
Paa sine liberale Pusselanker.

Understøttelser,

saavel midlertidige, som tidige og utidige.

Hr. Redaktør!

Jeg er Optimist hele Aaret igjennem; men jeg skal ikke nægte, at den Dag, Berlingeren kommer med „Understøttelser o.s.v.“, geraader jeg i en saadan Sindsstemning, at min Kone har faaet Ordre til at fjærne Opsatsen fra Dagligstuebordet, som vi fik til vort Sølvbryllup. Da et fortsat Studium af *„Hvor-for—fordi“* ikke har bragt noget som helst Resultat, og min Læge, Prof. Pontoppidan, har anbefalet mig en Aareladning, tillader jeg mig herved at foretage en lille saadan i Deres ærede Blad. For at forebygge enhver Misforstaaelse og Perfiditet, skal jeg meddele, at jeg ikke er blandt de Lykkelige i dette Rigsdags-Lotteri, skjønt Gud skal vide, jeg har slidt Trapperne baade hos Bardenfleth og Høgsbro med flere.

Evald Tang Kristensen har faaet 400 Kr. til „Danmarks Børnerim“. Hvad det er for en Slags Børnerim, ved enhver saa godt; man kan ikke have dem liggende paa et anstændigt Familiebord. *Cand. theol.*, Gymnastiklærer *K. S. Knudsen* 300 Kr. til Udgivelsen af en Bog om Grundsætningerne for Gymnastikundervisningen. Formodentlig skal vore Børn nu gymnasticere til rythmiske Salmemelodier. Komponisten Bechgaard 400 til Fortsættelse af Kompositioner; formodentlig til en ny Variation af Gades Brudevals. Prof. Thrige hele 500 til Fortsættelse af „Verdenshistoriske Smaaskrifter;“ det er en net Historie! Havde han endda faaet dem for at holde op. Frk. Mélanie Borring 300 for at revidere afd. Prof. Borrings efterladte Manuskript; fik jeg andet end Spektakler, da jeg ordnede min afdøde Faders Papirer? Forfatteren Carl Ewald faar 400 for at opmuntres til at skrive lidt mere endnu, end han gjør! Iøvrigt vil Forfatteren være enig med mig i, at det er usømmeligt at nævne hans Navn her; de 400 var ligesaa gode anonymt. Kaptajn Rung ved Meteorologisk Institut faar 1000 Kroner; er det for at skifte Sol og Vind lige? Forfatteren Anton Andersen 300 Kroner til Fortsættelse — af hvad? At Mich.

Gjørup faar 300, er nu ikke saa overvældende, hvis det er beregnet som Linjebetaling. *Lic. theol.* H. Martensen-Larsen 500 til Forberedelsen af et religionsvidenskabeligt Arbejde; med Hr. Larsens Doktordisputats for Øje tør der vel allermindst ventes en hel ny Religion for de Par Skilling. Skolebestyrer N. Juel-Hansen 400 Kroner; hvorfor faar hans Kone ikke de Penge?

Og saa Rejseunderstøttelserne! Omtalte Tang Kristensen har faaet 1000 Kroner; Gud ved, hvad det er for Steder, han skal besøge til sine Bøger? Hr. Adolph Langsted har man været saa betænksom at give 400 Kr; Gud ved, hvor længe han kan blive væk paa dem? Skulde han ikke haft noget mere? D'Herrer J. Skjoldborg og T. A. Trøstrup skal ogsaa til Udlandet, hvor deres Navne sikkert er mere bekjendte.

Jeg kunde fortsætte i al Evighed, men min Sindstilstand tillader mig det ikke; blot spørger jeg endnu: Hvor er Anton Melbye med sine 2000 Revusange? Og Scheel-Vandel — og Lorry Feilberg?!

Jeg forbliver, Hr. Redaktør, Deres ærbødige

O. W. Petersen-Arrigsøe,
forh. Seminarielærer.

Paa Undertegnedes Forlag udkommer snart

Korrespondentens Hemmelighed

eller

Den blodige Halvmaane.

Aftryk og Indtryk fra den sidste Krig

af Ignotus.

Af det spændende, spirituelle Indhold hidsætter vi følgende Brudstykke om de rædselsfulde Oversvømmelser i Bessarabien, som kun findes i Forfatterens Fantasi, saa vidunderlig skildrede er de. „Paa den fjerde Dag steg Vandet over alle Bredder og bortrev Daarekistens Taarn, hvor 4000 polske Munke havde søgt Ly paa den urolige Gang for de frygtelige Vandmasser, der med de dybeste Orgeltoner peb højt og brusede lavt ind og ud af de gothiske, pragtfulde Vinduesaabninger og førte dem alle ud i det sorte Hav, hvor de i Forgaars blev optagne i drukken Tilstand af en vestjysk Fiskerkutter, der skulde paa Størfangst i det røde Hav. Gaderne i Sofia ligger i den gruopvækkendeste Ruinhob, der kun oplives af de talrige løse Vandhunde, der har gjort Byens osmanniske Kvarter til en æsopisk Fabel. 500 udenlandske Korrespondenter er indesluttede i en Bropille over Donau og henviste til at leve af de Fisk, de rasende Bølger slaar ihjel mod Broens Sider; den sidste, jeg saa af dem, var „Politiken"'s verdensberømte Korrespondent, der var ynkelig tilredt; han var næsten ganske klædt af og skrev paa en Lap Papir under de frygteligste Anstrengelser, medens en speget Sild hang ham ud af Munden og gjorde disse hans Ord til Løgn."

Strandberg & Olsen. Sortimentsforlæggere.

Naar Fanden bliver gammel

Hr. Cawling har rejst saa vide om Jord,
Fra Øst til „*Far West*", hvor Mormonerne bor,
Hvis Koner ham lærte at vrøvle.
Paa Cuba han kæmped mod Spaniernes Hær;
Der hented han sig, blandt en Masse Trofær,
Maceos „historiske" Støvle!

Han skaanede ej sin egen Person:
Til Kreta han drog som en simpel Spion.
Ej Tyrkerne kunde ham nappe!
Han slog sig igjennem med Læmpe og List,
Og fem Tusind Breve, man siger for vist,
I Foret var syet paa hans Kappe!

Mod Tyrken han gik, (han selv har det meldt.)
Paa Flugt fra Larissa til Volo, som Helt
Med Hælene fægted den brave!
Tilbage han kom fra den blodige Leg,
Han rystede lidt, og hans Kind var saa bleg:
Han kravled en Mil paa sin Mave!

Tilsidst blev han ked af alt dette Blod
Og tænkte: I Tide jeg vil gjøre Bod;
Min Salighed ellers det koster!
Beret „*Politik!*" med din fedeste Skrift,
Som dette Aarhundredes største Bedrift,
At nu gaar Ignotus i Kloster!

To Tusinde Fod de hejsed ham op,
Saa naaede han Klostret paa Bjergenes Top,
Der stod han imellem de Munke.
Da Munkene saa ham, de stak i et Grin!
Saa drak de en Bajer, ja, nogle drak Vin
Af dansende Flasker og Dunke!

En Mørbrad de bød den fejrede Gjæst.
De slog ham til Helgen og gav ham en Fest
Og vimsed med yndefuld Trippen.
Men Cawling han følte med hemmelig Gru,
Han var ikke moden til Helgen endnu;
Thi Nonner ej fandtes paa Klippen!

Hvis Munkene blot, forinden de hev,
Havde anet, hvad Cawling til daglig bedrev,
Den Fugl de vist havde ladt flyve.
Nu maatte de trækkes med Fyren en Stund,
Thi drak de ham fuld for at stoppe hans Mund!
For saadan som han kunde lyve!

Sødt i Eftermæle.

— Hvor det dog er skønt: »Han elskede sin Næste!« — Jamen, hvordan var det, blev han ikke skilt fra sin Kone?

— Jo, sin første Kone, for hende bankede han, men — han elskede sin næste!

Forskellige Kaar.

— De har det sandelig godt, Murmester Bach!
— Aa ja, Hr. Pastor, men De har det dog bedre.
— Saa! hvordan det?
— Jo se, naar De staar midt i en Prædiken og mærker, at De ikke kan mere, saa siger De blot Amen, men naar jeg er halvt færdig med et Hus og mærker, at jeg ikke kan mere, saa kan'et sgu ikke nytte, at *jeg* siger Amen!

Den raske Mand.

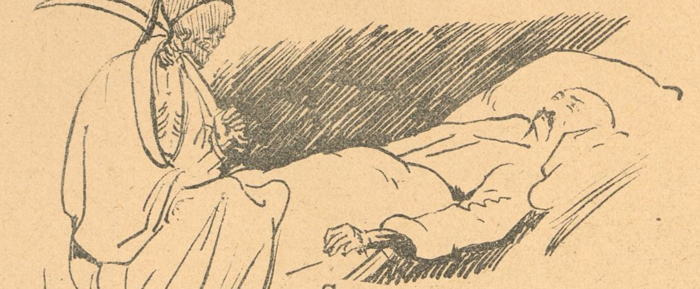

Gjennem Aar den syge Sultan
Havde ligget paa Krepans,
Alle troede ham berøvet
Hver en Sans (paa nær Bysans).
Ved den Syges Hovedgjærde
Stille Manden sad med Leen
Og bag Porten store Gribbe
Lurende paa hver sit Ben.

Mens det ene Øje fæsted'
Paa en anden Grib sig nidsk
Vogtede det andet Øje
Paa den høje Port saa grisk.
En tog Sigt paa Foden: *Kreta*,
En paa Siden: *Syrien*,
En paa Ho'det: *Stambul*, En paa
Staklens Arm: *Armenien*.

„Pokker saa det varer længe!"
Hvæsed' Gribbeflokken tidt.
„*Time is money*", sa' den ene,
„Dette her gaar snart for vidt".
„*Futski-Knutski!*" sa' en anden,
„Nu min Taalmod er forbi".
„*Oui*", bemærkede den tredie,
„*Oui, partons pour la Syrie!*"

Se, da kom en ussel Krage
Flyvende fra Syd herop,
Vigtig fløj den over Porten,
Satte sig paa Mandens Krop.
Gribbene med store Øjne
Stirred' paa den Røver fræk,
Slog med Vingerne og raabte:
„Hejda! vil din Stymper væk!"

Kragen lod sig ikke skræmme,
Hakker løs, hvor bedst den kan,
Tju! da rejser sig i Sengen
Kraftig op „den syge Mand",
Slaar den med et Slag til Jorden,
Giver ogsaa Døden Dask —
Gribbene derude hyle:
„Ve os, han er bleven rask!"

De Haabefuldes Fest.

De Liberale, der altid har lagt an paa at fange de Unges Hjerter, har i Aar haft særligt Held med sig. Saa ungt et Danmark, som havde samlet sig til Grundlovsfest paa Wodroffllund forleden, er endnu aldrig set. Man troede sig formelig hensat til Montmartre, saamange Blusemænd var der til Stede. Selvfølgelig havde man ogsaa anstrengt sig for at gjøre Programmet saa underholdende som muligt for de Smaa i Samfundet, og derfor var alle Numre mere eller ikke mindre grinagtige.

Først fortalte den immer gemytlige Digter Octavius nogle af sine skjælmske Eventyr, hvoriblandt naturligvis det gode gamle, men altid lige henrivende, om „hvorledes Grundloven overstod sine Børnesygdomme". Derefter serverede Søulken Bojesen nogle saftige Skipperhistorier, saa dristige, at selv om man trak det Halve fra, var der endnu meget langt til den nøgterne Virkelighed, og endelig gjorde Talekunstneren Trier Furore ved at snakke en stiv Klokketime uden at trække Vejret mere end to Gange!

En Mangel ved Festen var det dog, at de tidligere Festers *clou*, den morsomme Farce „Deputationen", var gaaet ud af Programmet. Det Komediespil, der ellers præsteredes heri, var jo virkelig fint og vittigt. Navnlig det satiriske Minespil i Socialisternes Ansigt ved Slagordene „Hilsen og Haandslag" var af uimodstaaelig Charme.

En udmærket Idé var det derimod at tage Digterne af de Unges Rækker, thi derved fik Digtene saa tilforladeligt et Barnlighedspræg over sig, at de straks kunde bore sig ind i de unge Hjærter og der tænde den Gnist, hvoraf man en Gang venter sig den store Ild. Sange af Unger om Unger for Unger: mere kan Ungdom ikke godt yngle.

Og saa var de to Digtere, man valgte, oven i Kjøbet maaske de allergrønneste af de unge Skjalde: Umulius-Erichsen og Aron Levy, der begge har skrevet baade for Drachmann og Georg Brandes og vistnok over tyve Poesibogvers hver.

Vi aftrykker til Slut et Par af Versene i lille Aron Levys raske, for Ungdommen saa opfriskende, Sang:

Jeg, som ej har Fadervor
Lært, da jeg var lille,
Siger nu, da jeg er stor
Maatte — kunne — ville?
Danske Ungdom, stakkels Bro'r!
Som maa høre tidt de Ord
Over Skoleborde:
Skulde — burde — turde!

Kjære Ungdom! dit Humør
Er vist ej det bedste,
Dine Kinder faar Kulør
Tidt af Lerens „Heste".
Stakkel! er Du meget dum?
Faar Du Klø;, naar Du er stum,
Sig da ganske stille:
Maatte — kunde — vilde!

Strejke-Generalen synger:

Fordum jeg til intet duede,
Og, da det først blev mig klart,
Gik jeg om i gamle Klude,
Sov paa Nørre-Boulevard.
Den var sløj og blev først F. F.
Den Gang Pio kom og Geleff,
Saa fik jeg lært, at Strejker og Skruer,
Det er det eneste, der duer.

Jeg kom med paa Nørre-Fælled,
Jeg kom til Hægter og til Huld,
Og hver Gang paa Valg de væl'ed,
Peb jeg og drak mig ofte fuld.
Jeg steg i Agtelse, fordi
Bedst jeg af alle stemte i:
Strejker, Strejker, Strejker og Skruer,
Det er det eneste, der duer.

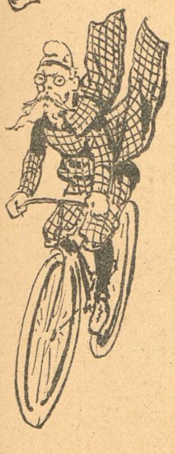

Nu er jeg oppe i Partiet,
Sidder paa Flæsket saa godt som no'n,
Jo, jeg er ganske inde i 'et
Baade med Penge og med Person.
Jeg har selv Cykle — noget som
Wiinblad nu inte synes om —
Naa Herregud, under Strejker og Skruer,
Faar man jo billigt en Del, der duer.

Strejke skal alle, hvor nødigt de vil det,
Om Bager, om Skrædder er mig lige fedt,
Nu skal sgu Smedefolkene til det,
O, jeg vil smede, mens Jærnet er hedt!
Jeg skal dem tvinge og lokke og ægge,
Indtil de sidder med nøgne Vægge!
For Strejke, Strejke og Skruer, jo vist,
Det er Gevinst for en Idealist!

Et Forslag til Overvejelse.

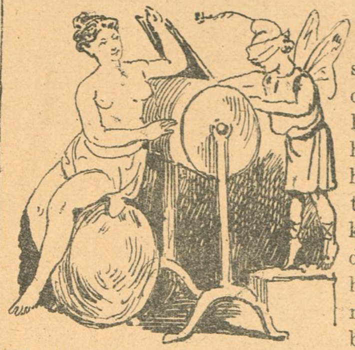

Da Rigsdagen ikke, trods sin ellers saa betydningsfulde og velsignelsesrige Virksomhed i den forløbne Samling, har naaet at komme til Enighed om disse Jordlodder til Landarbejderne, hvilket vel for en Del skyldes den saa knapt tilmaalte Tid, har *Puk* udpønsket en Løsning paa Spørgsmaalet, der baade er lidet bekostelig (hvilket jo er det væsentligste) og fuldt ud tilfredsstillende.

Puk vil fra Jord-Rotter gjøre de betrængte Landarbejdere til Jord-Drotter, paa følgende originale, ligefremme og sikre, omend noget sindige Maade:

I Stedet for Jordlodder fordeles der blandt den trængende Landarbejder-Klasse:

Klasselodder.

Hele, halve, kvarte eller ottendedels,

alt eftersom Vedkommende er helt, halvt, kvart eller ottende dels mager. Naar det saa samtidig bestemmes, at det store Lod, henholdsvis det halve, det kvarte eller Ottendedelen, kun kan vindes én Gang af samme Lodsejer, saa vil efterhaanden, i en uoverskuelig Fremtid, den sig blandt denne Klasse hidtil bredende Nød forandres til en stedse stigende Velstand, idet de udtrukne Gevinster som en mild befrugtende Regn vil sprede Velsignelse blandt Befolkningen og skabe en dyb, men rentefri Taknemmelighedsgjæld til den Rigsdag, der paa en saa fyldestgjørende (omend uventet) Maade har løst en af Samfundets vanskeligste Opgaver i næste Aarhundrede.

PUKs **Redaktion og Expedition**
Hovedvagtsgade 1. K.

Abonnement
tegnes samme Steds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.

Bladets Abonnenter
faa, saa langt Oplaget rækker, Aargangene 1893—95 incl. for
halv Pris.
Indbinding pr. Aargang i det komponerede Bind 3 Kr. Løse Bind à 2 Kr., Mapper à 2 Kr.
Kan bestilles gjennem enhver Boghandel og i Hovedexpeditionen.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Galopperende Agrar-Sot.

Da Jert Humør er graat,
Partiet bankerot,
Og Svindsot I har faa't,
Saa er en Kneipp-Kur godt;

Og, da I dog har traadt
Udi saa meget Vaadt,
Saa følg kun glade blot
I Græsset med Reedtz-Thott.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

1897. Søndag den 20. Juni. Nr. 25.

Surrogater.

— Mo'er — hvis vi ingen Børn havde haft, saa havde vi ogsaa været nødt til at faa os saadan en lille ækel, tyk Hund, ikke sandt?

Arbejderliv.

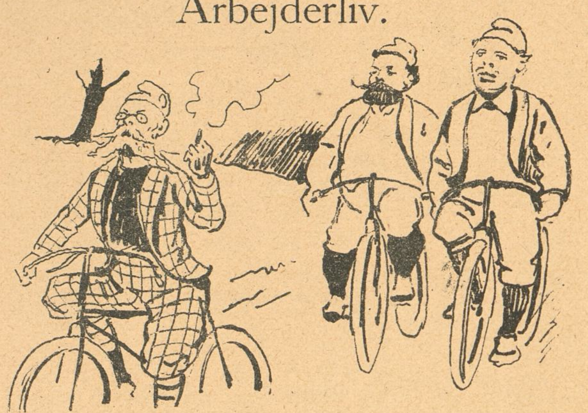

Det skal Ingen kunne nægte, at vi lever i
Særdeles travle Tider for vor Industri,
Man æder her sit Brød udi sit Ansigts Sved,
At sige, naar man ikke lægger Arbejdet ned;
Men hver Vinter er de Arbejdsløses Marked flovt,
Og hver Sommer har vi Strejker eller og Lock out.
Saadan her bliver flittig vævet Pudevaar
Til en vis Mands.Hovedpuder i det hele Aar.

De tapre Skrædersvende fik for denne Passion
Et Lønningstab paa godt og vel en kvart Million,
Saa i Hr. Wiinblads Spalter var det ingen Kunst,
At forklare, at de ikke havde strejket omsonst.
Med større Billighed dog Bagersvendene nød
Deres Paalæg (paa de mange Smaafolks Søndagsbrød),
Som vist i deres Hjærter takker »Lederne«,
Der skilte dem ved al Rabat paa Hvederne.

Nu har man i Maskinfaget faaet sig et Hvil,
Her rører man for Tiden hverken Hammer eller Fil,
Undtagen dog i Rømersgadeklubben, hvor
De Pokkers Fabrikanter stærkt af Grovfilen faar.
Selv Fileværkets Ejermænd skal daglig nok ha'e
Her, om jeg saa maa sige, en Fil-Lippika,
Hvori glad »*Socialdemokraten*« stemmer i,
Fordi den holder meget af lidt Fil-Harmoni.

Af den Slags gale Strejker kan enhver Social-
Demokrat, saafremt han gider, drage den Moral,
At vel er Arbejd' Kilden til Velstand, som vi ved,
Men, det vil sige, ikke, naar det lægges ned.
Thi saa er det den sikreste Kilde, man har,
Til Tomhed i sin Lomme og i Maven saagar,
Og kun en Velstandskilde, der udtømmes ej,
Naar man som Fører har sin sikre Næringsvej.

Men, det er sandt, vi glemmer, at fra først til sidst
»Arbederen« skal afsky hver en Kapitalist,
Og derfor bør han virke saa betænksomt, at han
Selv slipper for at ende som en Pengeposemand.
Nu kan hver ærlig Arbejder vidne med Tak,
At han ikke vil naa op iblandt vort Storborgerrak;
Det skylder han alene sit Førerkomplot,
Og derfor skal det leve, ja, og leve godt!

Veldædighed.

Kristen Smed. Goddav Mads Jordmormand.

Mads Jordemodermand. Goddav Kresten Smed. Puh! hva', den æ Dællemæ lommer.

Kristen. Ded ka der være noved i; paa det Tvistepunkt æ jæ itte for a rave uens mæ Dæ.

Mads. Ded velle heller itte bekomme Dæ aa dine Arvinger godt, om Do gorde ded. Jæ æ itte Din Liemand Kresten, husk vel paa ded.

Kristen. Ded bøjer jæ mæ for Mads.

Mads. Aa naar jæ sier, den æ lommer, saa æ den Dællemæ lommer, aa saa ska saan en Kliptosk itte sitte sej op imued Videnskaven.

Kristen. Ded gjør jæ jo heller itte Mads.

Mads. Saa ve jæ la Naade gaa for Ret; men gør ded itte oftere Kresten! Har Do ellsens siet noved te Dejnen for nylig?

Kristen. Ded æ itte mer end som i Forgaars, a vi sad aa ponsede sammel paa Kroen.

Mads. Gør aldrig ded Kresten, hves a Do har Din Salhed kjær. Ha' itte noved mæ den . . . ja jæ ve itte brue strenge Ord, derfor sier jæ Kæltring, aa gøre.

Kristen. Hva Faen har han da gort?

Mads. Do ve maaske, a mæj aa Pastoren Gottlieb-Jensen aa Prikkeratoren Niels Sørensen aa noven andre i Fjor lavede den her Forening i vældigt Øjemed te Køvenhavnerongers Ferieophold, aa a Dejnen va Kassemester?

Kristen. Jamen ded ka I da itte hænge ham for. Han bissede sku nok om for di Penge, han fik. Paa mæj spenderede han vist over 7 Kaffeponser, før jæ gav mæ.

Mads. Ded va Faneme majet umoralsk gort a Dæj, saa æ Do jo osse en Kæltring. Paa den Manier har han pimpet over tyve Ponser op, som han itte ka gøre Rede

for. Men ded ve Bestyrelsen selvfølgelig itte finde sig i. I Hullet ska han aa samtlige hans Medskyldige.

Kristen. Do ve da vel itte forgrive Dæj paa mæj?

Mads. Jæ ønsker itte noved ondt over Dæj Kresten. Hves Do ve tilbagegive di 7 strafværdige Ponser te mæ aa forpligte Dæ te aa paa Bennegalforsamlingen a raave Skurk, Kæltring aa Løjner hvergang a Dejnen aavner Munden, saa ska jæ for anden Gang idav lae Naade gaa for Ret.

Kristen. Ded ve jæ mæ Tak te.

Mads. Saa har Do min Tilgivelse.

Den Elektriske kommer!

Hvi flygter Folket rundtenom?
Hvorfor bli'r alle Gader tom?
Hvortil den Skrigen, Vræl og Vé?
— Jo, nu kommer, nu kommer den Elektriske!
Nørrebro, Nørrebro,
Stands dog, stands dog og ta'en med Ro!
Ta' og spænd, ta' og spænd
Hestene for igjen!

Fem Lygtepæle blir knækkede.
Og to Betjente vækkede,
O Gud, hvad stikker Bremserne?
Nu mases en Mand i Halvfemserne!

Og videre frem i Sus og Brus!
Se, nu vælter et lille Nødtørftshus;
Forgjæves saa Hørring paa det Paaftyr
Og tænkte: „Naar bare de holdt Styr!"

Paa Nørre- tre Folk til Himmel send's —
Naa, de var jo nær ved Asfistens —,
Paa Louisebro smadres to Kællinger,
Saa en Svane af Skræk faar Ællinger.

En Pige mistede Særk og Skørt
Og gik over just der, hvor hun var snørt,
Hvad hjalp det, Censor Møller skreg:
„Stands, ellers gaar Dyden den gale Vej!"

Nu snittedes Tæer saa smukt af Led,
Saa Polack blev hel jaloux derved;
Af en Amme og begge Glutterne
Blev der intet igjen uden Sutterne!

I Vognens Hede, Tryk og Træk
Sad hændervridende Vilhelm Beck
Og sukked, imens han skælvede:
„Her kør man ad hede Helvede!"

Kun Aktionærerne sad fro
Og fandt, at Kørselen var go';
— Men, da man til Kongens Nytorv kom,
Var Selskabet selv kørt nedenom.

Nørrebro, Nørrebro,
Stands dog, stands dog og ta'en med Ro!
Ta' og spænd, ta' og spænd
Hestene for igjen!

Til Fællesdyrskuet i Sorø

er der i Følge *Slagelsesposten* som sædvanlig skjænket en Række Præmier. Handelsforeningen i Sorø har udsat en Præmie, bestaaende af 12 Sølvspiseskeer. Haandværkerforeningen giver 2 Gemyseskeer, Beværterforeningen en Potageske osv. osv. Alle Præmierne er skjænkede paa den Maade, at Bestyrelsen kan uddele dem efter eget

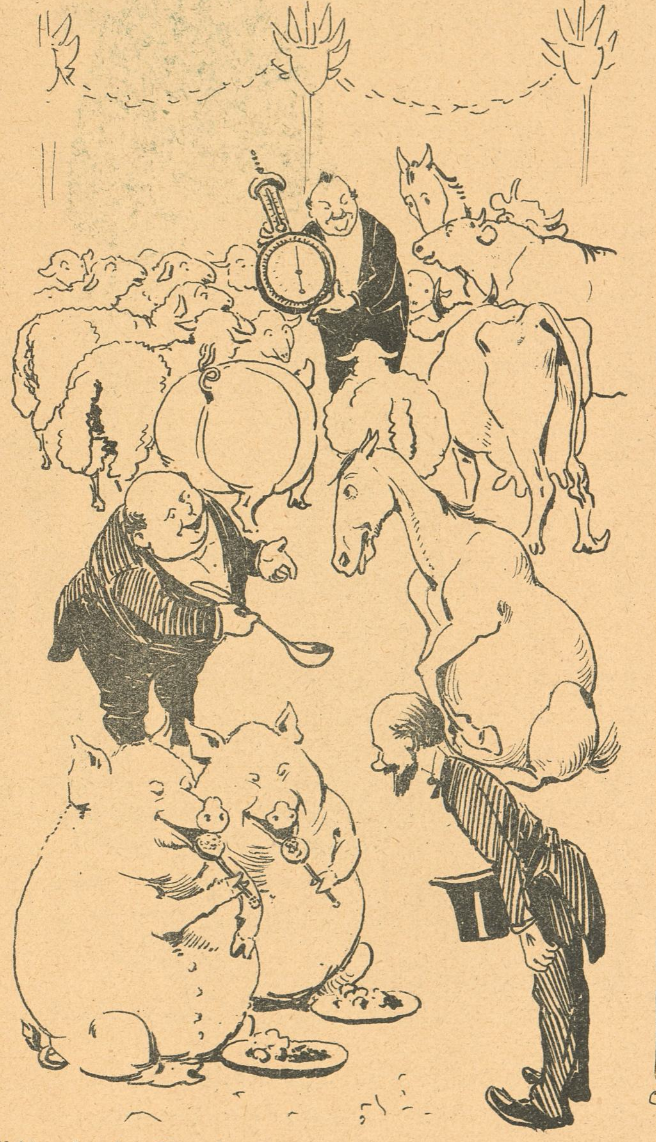

Skjøn, dog har Haandværkerforeningen henstillet, at dens Præmie fortrinsvis benyttes til Svinene, medens Beværterforeningens Præmie helst ønskes tildelt den bedste Følhoppe.

Tiderne skifte.

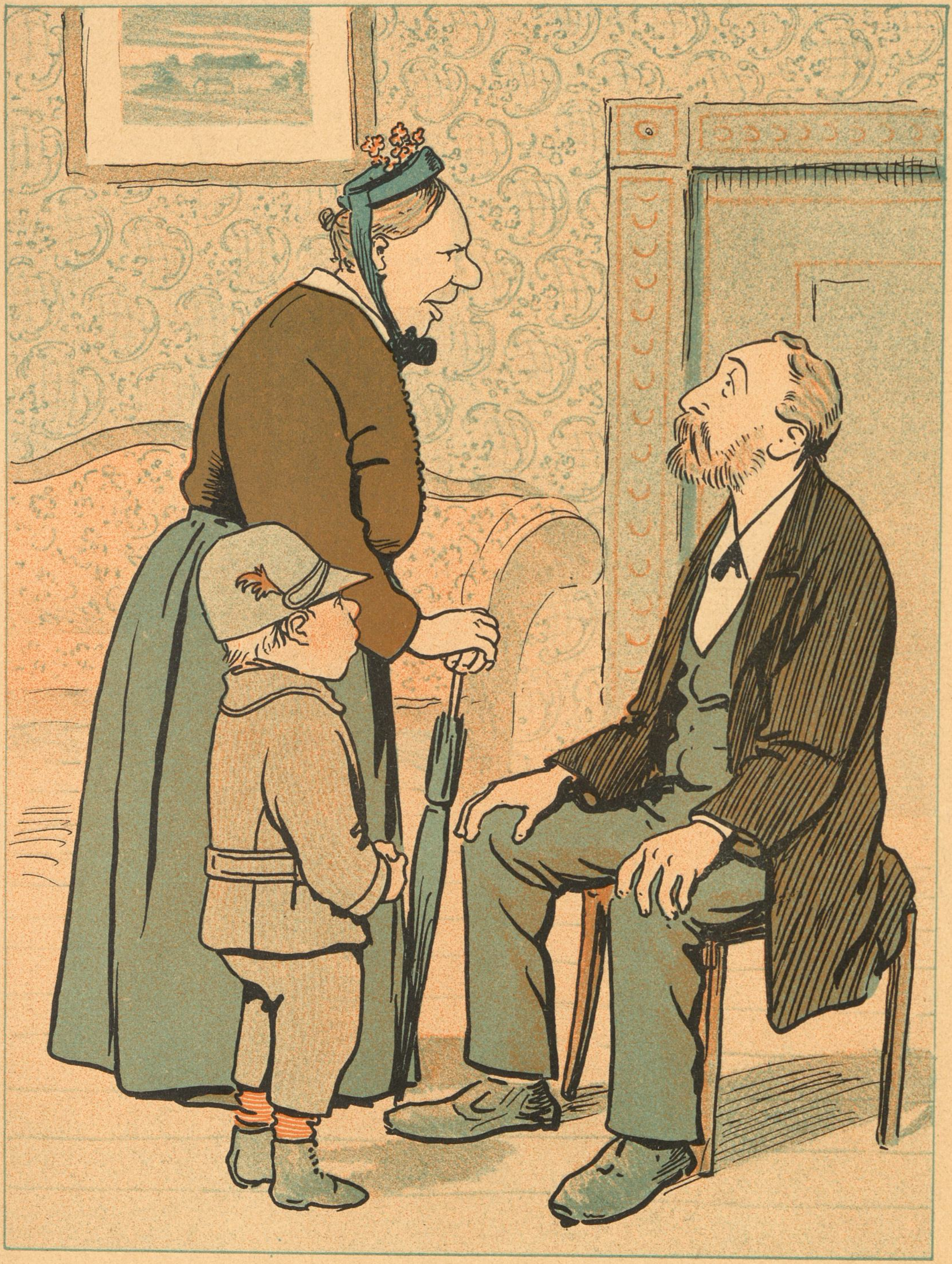

Skolelæreren: Kan han stave?
Moderen: Jov!
Skolelæreren: Kan Du saa stave til: »Vidnesbyrd«.
Per (siger ikke noget).
Moderen: Sej saa A, bitte Per!
Skolelæreren: Men min gode Kone! Vidnesbyrd staves jo ikke med A.
Moderen: De kan s'men gern' være. Der æ saa møj, der ha' forandret sæ, siden A gik te Skuel.

Frisk indkommen fra Landet.

— Aa, 85, gaa hen i »Tutten« og hent mig en Bajer.
— Hva æ'et, Do sejer?
— Er De gal Mand! véd De ikke, at De skal tiltale en Befalingsmand med De?
— Ja, A æ nu ett saa fin paa 'et, te A sejer De!

Sic transit —.

De Aar, Reedtz-Thott styred' Rige og Land,
(Mindst ved en Svend Tveskjæg at ligne),
De Aar vil alle Agrarer forsand
Til evige Tider velsigne.
Da kom der fra oven ved Dag og Nat
En Skylle „Reformer“ om Told og Skat.
Agrarerne hopped' af Glæde
For al den dejlige Væde.

Men saa i Maj hørte Skybruddet op,
Og der blev fuldstændig Tørring,
Den Thottske Frugtbarhed sagde Stop,
Og nu kom den tørre Hørring.
Men Regnen havde afsat sit Spor:
Der laa et Lag paa hvert Rigsdagsbord
Paa tre Kvarter eller fire
Af alle Slags trykte Papire'.

Agraren saa paa det frugtbare Dynd,
Men medta'e det kunde han ikke.
Saa rejste han — Gud forlade hans Synd! —
Og lod Reformerne ligge.
Der laa tilbage i skumle Hus
Som Bytte ikkun for Rotter og Mus
For Bude og Skurekoner
Projekter om — Millioner!

Men saa en Dag blev det sendt expres
Omkring til Kasernemændene;
Det blev vel henved tre, fire Læs,
Hver af dem saadan fik sendende.
Og strax blev Pige og Dreng sendt ud
Til Høker og Kræmmer, — men tænk, et Bud
Paa 5 Øre Pundet de vove,
Kun for de dejlige Love!

Reformerne blev nu i Landet spredt
Og kom os altsaa til Gode;
Hist saas en Lov om lidt Svinefedt,
Her en om et Griseho'de.
Dog ikke alle saa godt det gik,
En større Del i Smaahusene fik,
— Jeg siger det med Beskæmmelse,
Deres endelige Bestemmelse.

Familien Hansens Middagsbord.

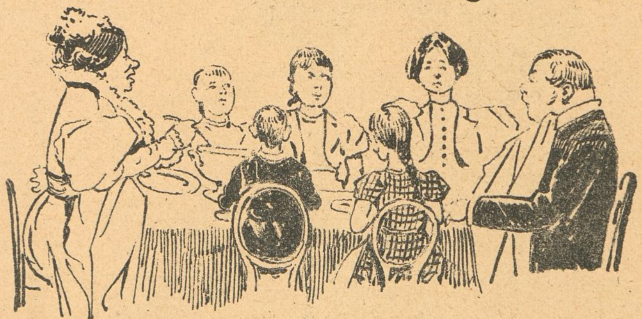

— *Er det en dejlig Haresteg?* Ja, min gode Hansen, hvis jeg ikke vidste, at din bevægede Fortid havde afstumpet dine Sanser, saa Du ikke er i Stand til at skjælne „Dannebrog“ fra „Vort Land“, naar de slaas om Moral og Pressens Ære, saa vilde jeg have rejst mig og Børnene fra Bordet. Haresteg? Det er Kaniner, er det! — *Naa, det er derfor, Du sidder og mimrer saadan med Munden!* Øxeskaft, Hansen, og Boghvedegrød. Er Du ikke tilfreds, kan Du lade være at spise noget, der er, ved Gud, ellers ikke for meget til Børnene. naar Du er færdig. — *Vent med at sige det, til jeg er død.* Jeg venter ikke, jeg ved meget godt, at Du endnu ikke har solgt dine Aktier i „Frejr“, skjønt Jeanjean for en Gangs Skyld har lavet mere end Suppe paa en Pølsepind. Har Du maaske Raad til, at man i England skal kalde dit Firma for „Hansen & Comp. and reduced“? — Adolf, min søde, tør den Bussemand af paa din Kind. — Kaninsteg, siger jeg, er baade det sundeste, mest nærende og billige, for der er saadan en Masse Kaniner i Australien og Polynesien, at de tager dem af Dage med Kurérgift, eller hvad det hedder, og sender dem i Læssevis her til Europa; hvis de bare tænkte sig om i Frihavnen, havde de saamænd for længe siden kunnet tjene Penge paa Kaniner, i Steden for, at de nu er lige ved — — Hansen, hvad tror Du, Du skal delikateres med i Morgen? — *Opvarmede Kaniner med Giftplanter fra Vilvorde.* Jeg er ganske døv, som Du ved, naar Du tilbageviser mine Venligheder. Du skal have Majsgrød! Hvorfor bliver Du saa bleg, Hansen? Elvira, ræk din Fader et Glas Isvand. Saa, saa! O, din Tyran, intet Komediespil er dig for dyrt; Du vil insinuere, at jeg vil forgive dig i Majs. Tror Du ogsaa paa de infame Insinuationer, at der er „something rotten“ ude i Frihavnen? Har Du da ikke læst „Politiken“, Mand? Har Du da ikke sét, at baade Stokkebye og Hvalsøe og Frederiksen, Petersen og Plutus, der alle er interesserede i Majsen og forstaar sig paa den, har sagt, at den intet fejlede? Men Du er ligesom alle de andre, Du skuer Majsen paa Skallen og tænker ikke paa, hvor ofte Du selv er gal i Skallen, men dog er ganske frisk indvendig. Herre Gud, om den ogsaa lugter lidt; naar de bare lægger den ud paa Strandbredden, i et gammelt Lagen eller ingen Ting og udsætter den for Sommersolens Straaler, saa bliver

den, ved Gud, meget bedre, end den var, den Gang den blev høset af Negerpigerne, mens de gik i Vand til Skinnebenene. Er Stokkebyes Majs ikke god nok, saa forlang altid Otto Mønsteds. Næ, tro paa „Politiken", Hansen, det er et Blad, der ikke er afhængigt af Børskapitaler og Storgrosserere. Tro paa den, naar det bare ikke er Ignotus, der skriver. For Du kan tænke dig, at da jeg var hos Frederikke Brokman i Gaar Aftes og blev budt paa The, Smørrebrød, Annanas og Fransen, der lige er kommen hjem fra Grækenland, fik jeg artige Ting at høre. Ignotus har ladet sin vidunderlige Fantasi løbe af med sig under „Paniken", for den har slet ikke existeret, Fransen var selv med under Tilbagetoget. Og hos Munkene i Klostret har Ignotus aldeles ikke været, det er lige saa vist, som Billedet i „Politiken" ikke fremstiller det Kloster, der skrives om. Godt, at de ikke har sendt Cawling ud i Frihavnen, for saa havde han saamænd smuglet Breve gjennem Gitteret, kæmpet som en Birkedal med 27 glubske Pladshunde, druknet fire Gange i Bassinerne og tilsidst krøbet ud igjen paa sin Mave gjennem hele Majsmarken. — Tak for denne Gang.

Der nede fra.

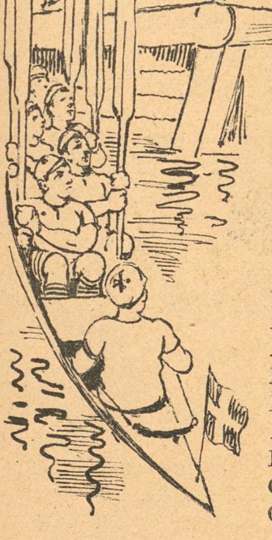

Den Tyskers mange kloge Træk
Vi Danske sjælden fatter.
Han mener tit at vække Skræk
Og vækker bare — Latter!
Især han bruger al sin Magt
Til Sønderjydens Bedste
Og er en trofast Grænsevagt,
Naar nogen ham vil gjæste.

Det gaar min Sandten aldrig an,
At dansk Komedie spilles.
Derved saa grumme let jo kan
Begreberne forvildes.
Med Ak! og Oh! og Ha! og Ve!
Den tyske Skuespiller
Gi'er ham en rigtig god Idé
Om Goethe og om Schiller.

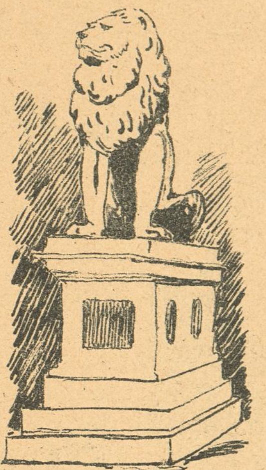

De nørrejydske Ro-Sportsmænd
Nys bad om sikkert Lejde.
Til Haderslev de vilde hen,
Men det sa'e Tysken: Nej! te'.
Han frygted vel, de Ro're bort
Med Byen skulde liste,
Hvad eller drive anden Sport
For Borgerne at friste.

En Ting man dog dem ladê maa,
De gjæve Tysklands Sønner,
De er gudfrygtige som faa
Og beder mange Bønner.
Og fast vidunderligt er det,
Den Gudfrygt kan bevirke:
Ved Isted vil de rejse, gjæt!
— En prøjsisk „Takkekirke"!

En Tak, fordi de ikke vandt,
Men Sejren blev de Danskes?
(Et Faktum, sørgeligt, men sandt,
Som ikke kan forvanskes!)
Maaske de vil i Ydmyghed
Den Kirke køre Sten te',
Fordi de Prygl, de fik, vel sved,
Men og var velfortjente!

Collegium politicum.

— Jeg kan saa godt forstaa, at Attentatet ikke gjorde Faure noget.

— Hvordan det?

— Naa, en gammel Garver forstaar da nok at hytte sit Skind.

PUKs **Redaktion og Expedition** Hovedvagtsgade 1. K.

Abonnement

tegnes samme Steds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.

Bladets Abonnenter

faa, saa langt Oplaget rækker, Aargangene 1893—95 incl. for

halv Pris.

Indbinding pr. Aargang i det komponerede Bind 3 Kr. Løse Bind à 2 Kr., Mapper à 2 Kr. Kan bestilles gjennem enhver Boghandel og i Hovedexpeditionen.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

En Kollision.

Cyklisternes Styrke er just deres Ben,
Svigter de, saa gaar de i Hundene.
Men derfor volder det dobbelt Men,
Naar de ogsaa vil bruge Mundene!

Udgiver og Redaktør Angelo Haase.
Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

1897. Søndag den 27. Juni. Nr. 26.

PUK

En Rosenknop.

De Øjne har saamange
Labyrinthers Gange!

To Nationalfester.

(Ude og Hjemme.)

I London og i Kongens Kjøbenhavn
Blev et Par extra Folkefester lavet,
En til Fornøjelse og en til Gavn
Og dog med Lighed kjendelig begavet,
Saasom man véd, at England bærer Navn
Af uindskrænket Hersker over Havet,
Mens dets totale Afhold her i Landet
Er uindskrænket Hersker over Vandet.

London sin store Festlighed begik
Til Ære for Viktoria, der troner
Som Nummer Et blandt Albions gamle Koner
Og styret har John Bulls Reformfabrik,
Saa den blev rundt i alle Jordens Zoner
Prist for sin Whisky og sin Politik,
Endskjønt den sidste Vare gik blandt andet
I Khartum og Transwaal med Glans i Vandet.

I Kongens Have indbød man til Sold
Paa Vandspring, Herman Trier og saa videre
For paa vort store Brug af Alkohol
At slaa sig for en billig Pris til Riddere.
En glad Dag førte Festen i sit Skjold;
Dog ingen glade »Lærker« skulde kvidre
Og intet Stænk af Cognac findes blandet
Hennesyfuldt og blidt i Sodavandet.

Londonerfesten gik gemytlig hen,
Selv førend Jubilæets Fryd og Gammen
Den havde haft Besøg af Tømmermænd,
Som en Snes Mil Tribuner satte sammen,
Og efter Rusen og Begejstringsflammen
Tog de paa deres Arbejd' fat igjen;
Thi selv en Britte bliver overmandet,
Naar i sin Grog han sparer kun paa Vandet.

Lidt anderledes gik nu Festen her;
Af Tømmermænd den ikke brugte mange.
Til Gjengjæld Himlen gav saa gunstigt Vejr,
Som nogen Afholdstaler kan forlange;
Thi Regnen flød omkring i alle Gange
Og drypped' rigelig fra Havens Træer,
Ja, rysted' man en Busk, var det forbandet,
Saa den var bleven familiær med Vandet.

Og, mens i hver en britisk Gildesal
Viktoria raabtes lydt af Whig og Tory,
Var her ved Søndagsfesten en »total«
Misstemning, der var lidt i Slægt med Sorrig,
Fordi det gik, som da de her holdt forri-
ge Gang et stærkt fortyndet Bakkanal:
Dets Haab om talrigt Publikum nok stranded',
Fordi det bød for rigeligt paa Vandet.

Affektørbreve fra en Rejse.

Andet Brev.

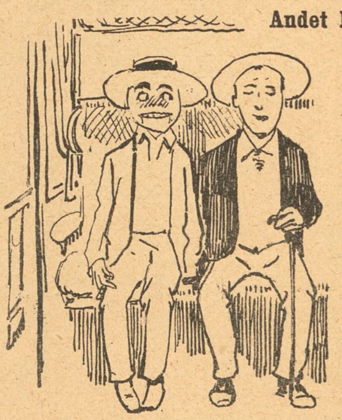

Vi er to, som har besluttet at rejse sammen, en Literat og jeg — som for Resten ogsaa er literær — og vi sidder i Toget og kjører ind i et fremmed Land, hvor vi ikke har været før. Solen skinner ikke ind gjennem det aabne Kupévindue, for den skinner slet ikke i Dag, og Vinduet er desuden lukket. Udenfor er, mærkeligt nok, kun Jord og Himmel.

Den Literære, hvis borgerlige Navn er Æbelø, har brune Turistsko paa, ganske nye og kjøbte hos Oettinger for 16 Kr. Han mener bl. a., at Jorden er brun som hans Sko og Himlen staalgraa som et Blækhus af Bronce.

Vi sidder og tier med en Tavshed, der er patentliterær og meget mere talende end Tale. Som alle literære Mennesker (ɔ: Overmennesker) er vi nemlig aandfulde. Kun

de Literære ved nemlig, hvorledes en literær Madpose skal skjæres.

Som vi sidder saadan og tier, kommer der min Salighed — tænk! — et Støvgran ind ad det lukkede Kupévindue og sætter sig paa Æbeløs Næse. Han aner det ikke, men jeg saa det, men for Sjovs Skyld lader jeg, som saa jeg det ikke. Jeg griner bare indvendig, for jeg synes, det er saa frygtelig grinagtigt.

Men paa én Gang bliver jeg saa melankolsk som jeg vil sige f. Ex. en gammel Andrik, — jeg ved ikke selv, hvorfor, men jeg antager, det er literært. Jeg kunde tydelig mærke Melankolien stige op i mig som en svag Dis og derpaa voxe, saa det blev til et helt Brus af den bare, rundtossede Melankoli.

„Hør Du,“ siger jeg saa til Sophus — aa, jeg mener Æbelø — „hvad Fa'en sidder vi her for og kjører af Sted i Iltoget i denne væmmelige Q. P.?“

„Ja, jeg ved 'nte,“ siger saa han.

„Vi er jo ude at rejse,“ siger jeg, „er vi ikke?“

„Jo, det lader næsten saadan, Viggo,“ svarede han.

„Naa, men er det at rejse, hvad? Vi bærer os jo dumme ad; vi er no'ne Asener?“

„Det er godt troligt, min Ven!“

„Ja, for er det at rejse! Vi skulde være derude og gaa paa den Landevej der. — Kan Du se det Faar, der staar deroppe paa Bakken?“

„Ja, jeg kan se, der staar et Dyr, men er det et Faar? Jeg troede, det var en Hest.“

„Aa, Sludder, kan Du ikke se, det er en Kalkun.“

„Jo vel, nu, Du sier 'ed! — men lad os nu staa ud!“

Jeg har rejst mig og staar ved Siden af den Literære. Duften af Fyr og Gran, af Birketrær, Popler, Bregner, Fandens Mælkebøtter, Følfod, Gulerødder og Katøfler trænger ind gjennem det aabne Vindue. Den Literære suger til sig som et lille Barn, der patter sin Mo'er.

Iblandt farer vi over én Bæk. Den er fuld af runde Stenblokke, der rager over Vandet som Rygge af store døde Sengsvin, af de skotske. Bækken selv flakker aandsfraværende, aabenbart uden Spor af Anelse om, hvor den skal hen. I Loftet paa Q. P.'en blafrer Lampens Flamme og skvulper sit Lys hen over os og to Buketter Liljekonvaller, Æbelø efter en Mængde literære Bemærkninger frem og tilbage har kjøbt af en Bondepige ved Togets Afgang. De ligger og dufter paa Sofahynden.

Toget er standset.

Lidt efter staar vi i den blanke, staalblaa Midnatstime udenfor en Stationsbygning og slæber paa vort staalgraa Rejsetøj. Toget dinglede bort ude i Natten.

„Er Du søvnig?“ spørger den Literære.

„Nej, gu er jeg ej, nej. Det manglede bare.“

„Ja, saa maa vi videre! Hvem kan sove, naar man rejser: Jeg venter mig Alverden!“

Vi bliver staaende et Øjeblik og lytter til Nattevindens Brus i Træerne — her, langt inde i det fremmede Land, helt ude ved Hedehusenes Station.

Viggo Brægenstuk.

Et fintfølende Politi!

Mel.: Vor Kaptajn er mange Penge værd, Penge værd.

Vor Betjent er mange Penge værd — Penge værd!
Men han er ikke god at komme nær — inte nær!
I Frakkelommen gemmer han en Stok — sikken Stok!
Med den han prygle kan en Bølleflok — paa en Skok!

Han er en Pryd for denne lille By — dejlig By!
Men maa ej figurere i Revy — Ih! Fy! Fy!
Og i en Pantomime heller ej — Ikke? Nej!
Thi saa ta'r Direktøren fælt paa Vej. — Gaa sin Vej!

I Cirkus han mislibig er især — hvorfor der?
For der kun Dyden tem'lig korte Klæ'r — paa sig bæ'r.
Og da Betjenten rene Sæder har — Hva'behar?
For Publikum han maa ej være Nar! — Den er klar!

Man maa ej se ham ta'e paa Knippelsbro — den med Ro,
Og drikke Kaffe med en Bolle go' — eller to.
Thi selv om Kaffen gi'r ham ej en Rus — ej en Snus!
Den kunde lugte dog af Spiritus! — Hellegus!

Respekt for Retten og dens Stokkemænd — ja, saamænd!
Saa sletter vi Betjenten ud igjen. — Paa'en igjen!
Og til Trompetens Lyd og Trommens Larm — sikken Larm!
Fremtræder paa Arena'n en Gendarm! — Skræk og Harm!

Et Rædselsgys igjennem Salen gaar — Rejs dig Haar!
Man mindes grant, som var det end i Gaar — svundne Aar!
Man mindes Skud og Sabelhug og Stød — Folkets Nød!
Og Estrups Regimente, Liv og Død — Øllebrød!

Dog, trøst dig, danske Folk, du vide maa — ja, du maa.
Kuløren er ej ægte lyseblaa — stol derpaa!
Gendarmen er kun klædt i Løveham — frygt ej ham!
Og ell's et højst uskyldigt, lille Lam — kun et Lam!

Hvis Politiet finder den Spøg grov — og bli'r grov,
En Udvej Cirkus har tilbage dog, — som er Sjov!
Lad Censor sel' paa Knippelsbro gaa Vagt — og gi'e Agt,
Men frem for Alt i en anstændig Dragt! — Møller-Dragt!

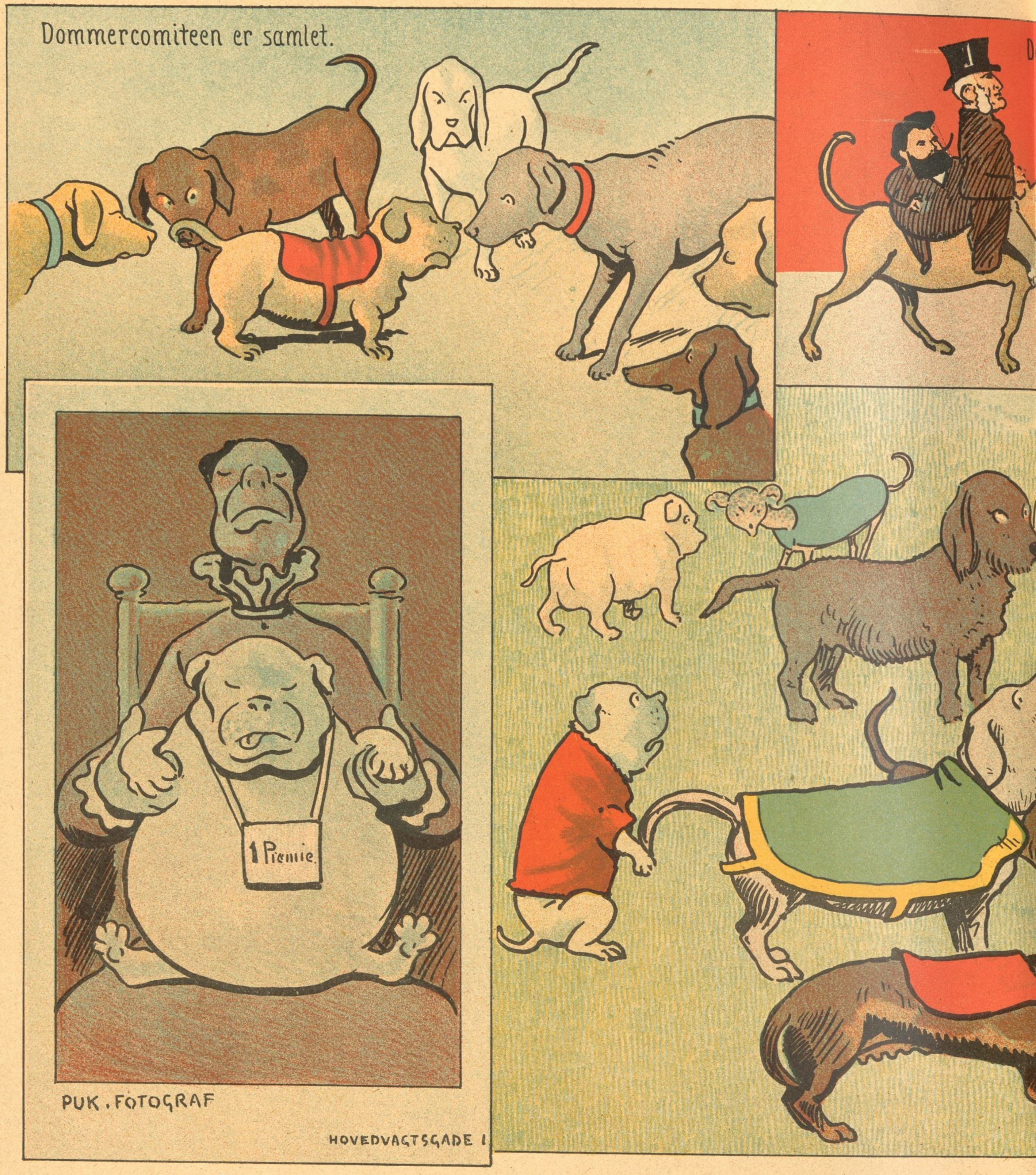

1 Præmie.

Vovvovsk

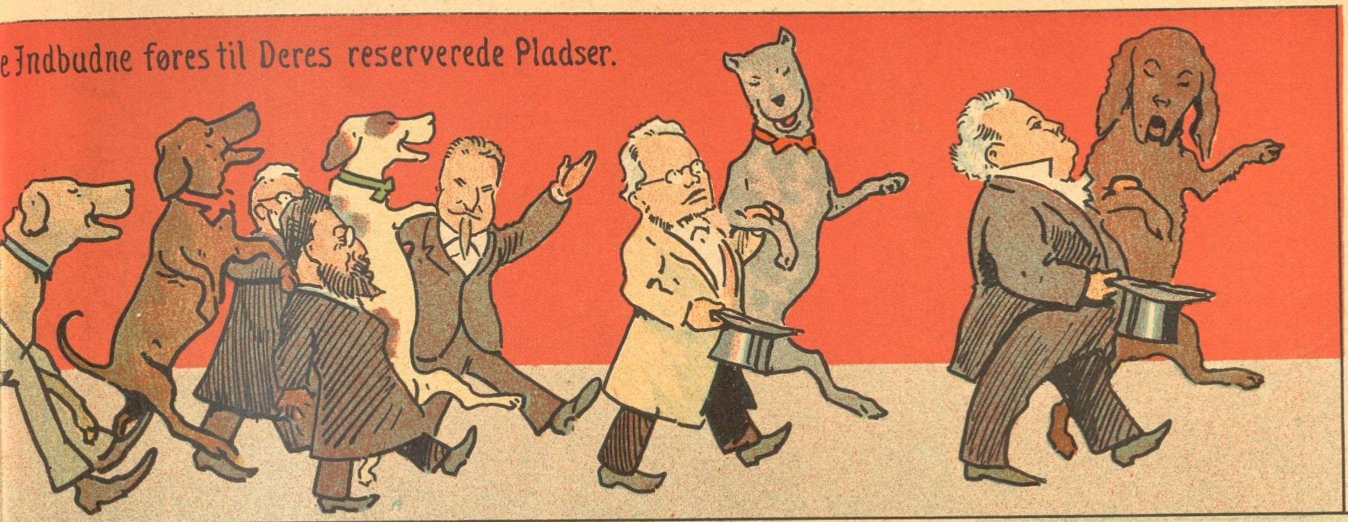

e Indbudne føres til Deres reserverede Pladser.

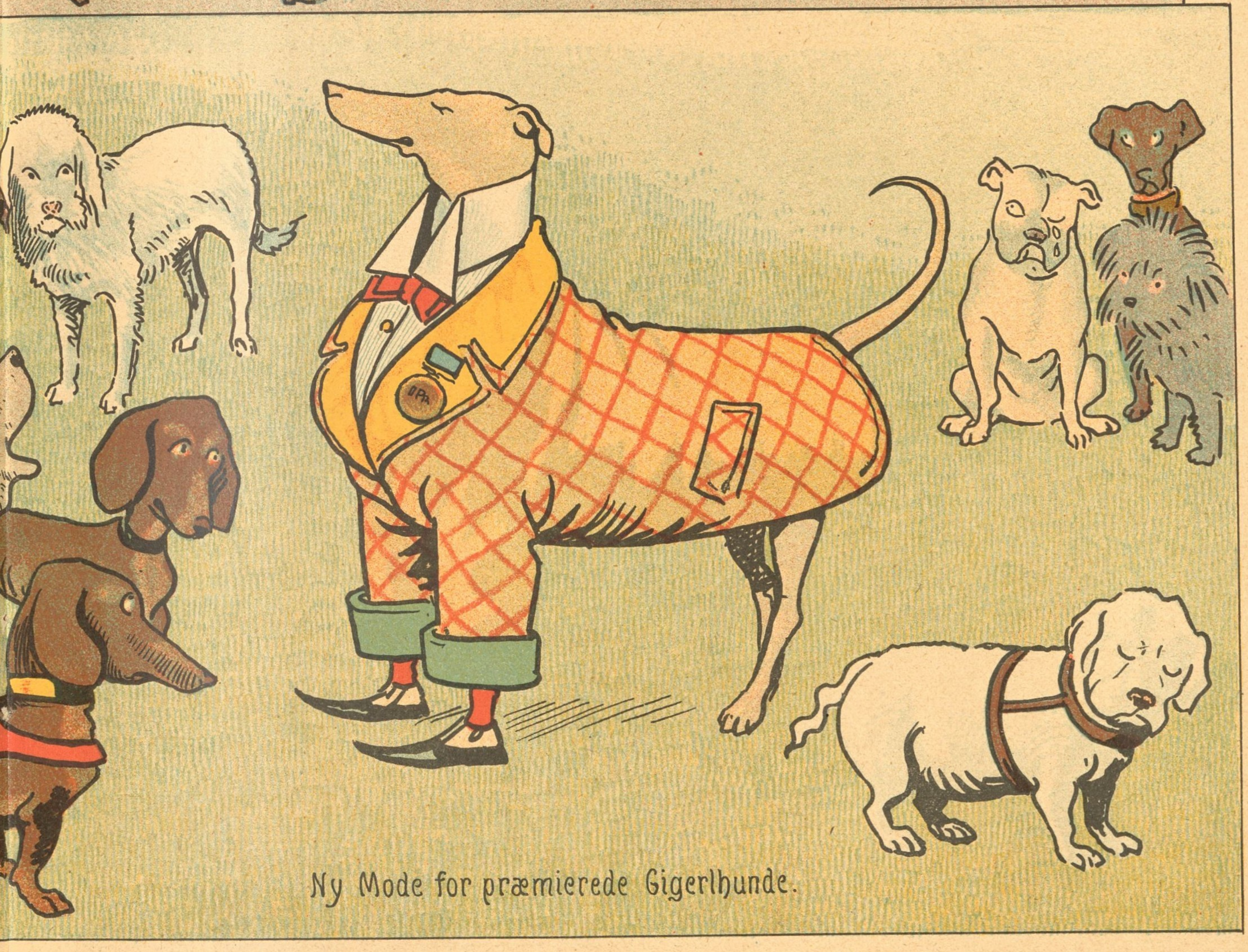

Ny Mode for præmierede Gigerlhunde.

i = Prospekter.

Det kommer igjen —

Mel.: Hvis svenska bror du i Sinde fik.

En Dag hver *gentleman of the press*
Et Brevkort fandt paa sit Bord,
Hvori til lidt Journalist-Kongres
Han stævnedes imod Nord.
Med Ord, som ku' smelte Sten,
Bad Svensken ham se op til Nordens Venedig, især hvis man —
Saa slutted' han —
Gik udenom Nordens Athen.

Og Pressen takked' sin svenske Bro'r,
Saa inderlig gjerne den kom;
Dog kunde den ikke forstaa de Ord,
Han skrev om „udenom".
Stockholm var vist rar — Gudbevars!
Men sejle udenom Skodsborg og Frihavn og Tivoli,
Nej, kjære De,
Det kunde dog aldrig forsvar's!

De glemte aldrig hint Paradis,
De danske Kvinders Palads,
Hvor skjønne Houris i hundredvis
Kredensede deres Glas.
Hvor end de paa Gaderne gik,
Blev Blomster dem hæftet paa Brystet, og alt, hvad de vilde ha',
De kunde ta'
For intet i hver en Butik.

Og alt i dette Slaraffenland
Var ordnet paa samme Vis:
I Stedet for Vand al Tid drikker man
Champagne, kølet i Is.
En Mave fik man saa rund,
Mindst elleve Gange i Døgnet man proppedes fuld af Mad,
Og man var glad,
Fik blot man et Par Timers Blund.

Saaledes skrev de og drog af Sted
The gentlemen of the press,
For Tivoli maatte de ha' med
Og Hummeren i Mayonnaise.
Den fik de ogsaa saamænd,
For godt vi véd, li'som Bonden, der fylder med Flæsk sin So,
Det kommer jo
Tilbage med Renter igjen!

Middelalderlig.

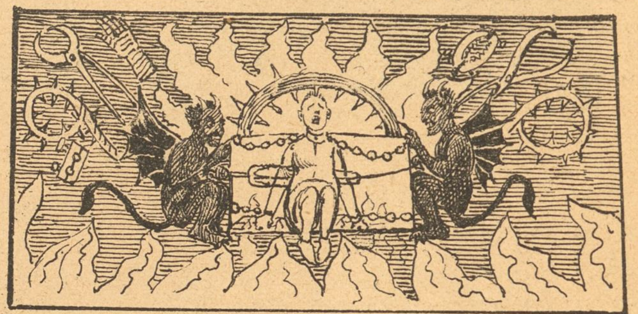

Fra vor sprænglærde Medarbejder, der særlig har kastet sig over den spanske Inkvisitions Historie og de forskjellige Torteringsmethoder og Marterinstrumenter lige fra den fixe lille Blyhat med de indvendige Pigge til de smaa lækkre Jernstøvler, fyldte med smeltet Bly, har vi modtaget følgende om de spanske Examiner i Middelalderen.

Saa gjennemtrængt, skriver han, var hele Samfundet paa den Tid af Barbarisme, at man selv i Skolerne ikke kunde undvære Tortur. Den spanske Studenterexamen var en saadan Tortur, hvis Formaal det var at drive Forstanden ud af de Unges Hoveder. Akkurat som ved Inkvisitionen blev der øvet et stærkt Pres paa de Ulykkeliges Hjerner, og Resultatet var det samme: et frygteligt Hovedbrud.

Examen faldt i to Dele, en skriftlig og en mundtlig Tortur, begge lige grusomme ved deres raffinerede Ondskab. Ikke alene var Examen altid henlagt til den hedeste Aarstid, men ydermere blev det paalagt Offrene at møde til Prøven med en høj stiv Skrue omkring Halsen og et do Panser omkring Brystet, for at de ikke skulde kunne trække Vejret altfor frit eller bevæge sig for meget. At den ved enhver Inkvisitions-Tortur uundgaaelige Knibtang heller ikke manglede her, er en Selvfølge.

Ved den skriftlige Tortur blev Offrene anbragte i en Stue saa gloende som vel muligt, hver ved sit Bord, hvor Opgaverne skulde udarbejdes. Disse Opgaver var et Marterredskab af den frygteligste Art. Der er kun bevaret to, men de beviser det tilstrækkeligt. De skriver sig begge fra det Herrens Aar 1597 og er fundne i St. Hermidads Arkiv paa Universitetet i Salamanca. Den ene er en Opgave i spansk Stil og lyder saaledes: „At fremstille Menneskehedens Historie fra Skabelsen til Verdens Undergang." Den anden er mathematisk og endnu mere djævelsk. Den

paabyder at finde en vis bestemt Vinkel, som slet ikke existerer.

Kandidaternes Pinsler har været frygtelige. Allerede medens den ene af Censorerne lydløst sniger sig gjennem Stuen, uddelende de fatale Sedler, ser man Øjnene træde ud af deres Huler og Sveden pible frem af utallige Porer. Men værre bliver det, da han sniger sig tilbage til sin Medbøddel i Stuens Baggrund for sammen med ham at more sig over Offrenes Kvaler. Nu ser man de konvulsiviske Trækninger, der fra først af sporedes i Ansigtet, forplante sig til hele Legemet. Den Ulykkelige bliver mere og mere urolig, kaster sig frem og tilbage, til højre og venstre. Snart staar han næsten paa Hovedet, og snart er han halvvejs oppe paa Bordet. Samtidig bliver Svedkilderne paa Panden flere og flere, de samler sig i smaa Bække og disse igjen i en stor Aa, der risler stille, men uafladelig nedad Kinden. Det hele ender i Reglen med en frygtelig Paroxysme, hvorunder Offeret skærer Tænder, knytter Hænder og mumler Eder for bagefter at henfalde i en apathisk Sløvhed.

Den mundtlige Tortur er endnu værre. Her anbringes Offeret paa en Taburet foran et spanskgrønt Bord, bag hvilket sex lurende Censor-Øjne uafbrudt vogter paa ham. Og saa kommer der over ham en Skylregn af Spørgsmaal, fremsatte paa en saa underfundig Maade og i saa indviklede Perioder, at han i Reglen, naar han hører Slutningen, ganske har svedt Begyndelsen ud.

For adskillige af Kandidaterne bliver Enden da ogsaa, hvis de i det hele taget overstaar Torturen, en aandelig Depression, der har en meget skadelig Indflydelse paa deres Karakter.

Saavidt vor Medarbejder, hvis lærde Artikel vi har optaget for at vise den grelle Modsætning mellem Middelalderens barbariske og vor Tids humane Ungdoms-Opdragelse. Nu er der heldigvis ingen, der ser Examinerne under saa gal en Vinkel!

Cora

eller den sorte Dame.

Miss Cora blev født i Kamerun, lalalej,
Just ikke saadan paa Ederdun, lalalej.
Hendes Mo'r var mildest talt — til Grin,
Og Fa'ren fyldte, sikket Svin
Miss Coras Sut med Palmevin!
Tjimtjam, tjimtjam,
Lalala, lalala, lalalej!

En Dag drak Fa'ren sig næsten død, lalalej.
Slog Mo'ren ihjæl med en Kokosnød, lalalej,
Og forat faa Mønt til en værre Kæf-
ert solgte han Cora — hvilket Træf!
Hun kjøbtes af Linger-Lorry F.
Tjimtjam, tjimtjam,
Lalala, lalala, lalalej!

I „Operetten“ der blev et Vræl, lalalej,
For Herrerne elsked' den sorte Sjæl, lalalej!
Derfor kunde sort paa hvidt man faa,
Da de søde, hvide Pi'r sa': „Aa,
Den sorte Tøs, hun ska' sku faa
Tjimtjam, tjimtjam,
Lalala, lalala, lalalej!“

Det gjorde den sortes Skind saa graat, lalalej,
At Fugmann behøved at vinke blot, lalalej,
Saa løb det sorte Fænomen,
Og paa „Over Stalden“s grønne Gren
Hun dansed med skjæve Skinneben:
Tjimtjam, tjimtjam,
Lalala, lalala, lalalej!

Snart gik hun ogsaa fra denne Mand, lalalej,
Gud ved, hvem der var Schultz daran? lalalej!
Men en Aften, som Folket klappede,
Saa kom de og hende nappede,
Midt li'som hun stod og rappede:
„Tjimtjam, tjimtjam,
Lalala, lalala, lalalej!“

Hvem skulde nu vel have troet, lalalej,
Prinsesser blev tagne af Kongens Fo'ed? lalalej!
I Vestre Miss Cora nu sidder og sved's
Og spiser om Ugen veltilfreds
For Fugmanns 4 og 50!
Tjimtjam, tjimtjam,
Lalala, lalala, lalalej!

PUKs **Redaktion og Expedition**
Hovedvagtsgade 1. K.

Abonnement
tegnes samme Steds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.

Bladets Abonnenter
faa, saa langt Oplaget rækker, Aargangene 1893—95 incl. for
halv Pris.
Indbinding pr. Aargang i det komponerede Bind 3 Kr. Løse Bind à 2 Kr., Mapper à 2 Kr.
Kan bestilles gjennem enhver Boghandel og i Hovedexpeditionen.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Smede-Skrue *ctr.* Lock-out.

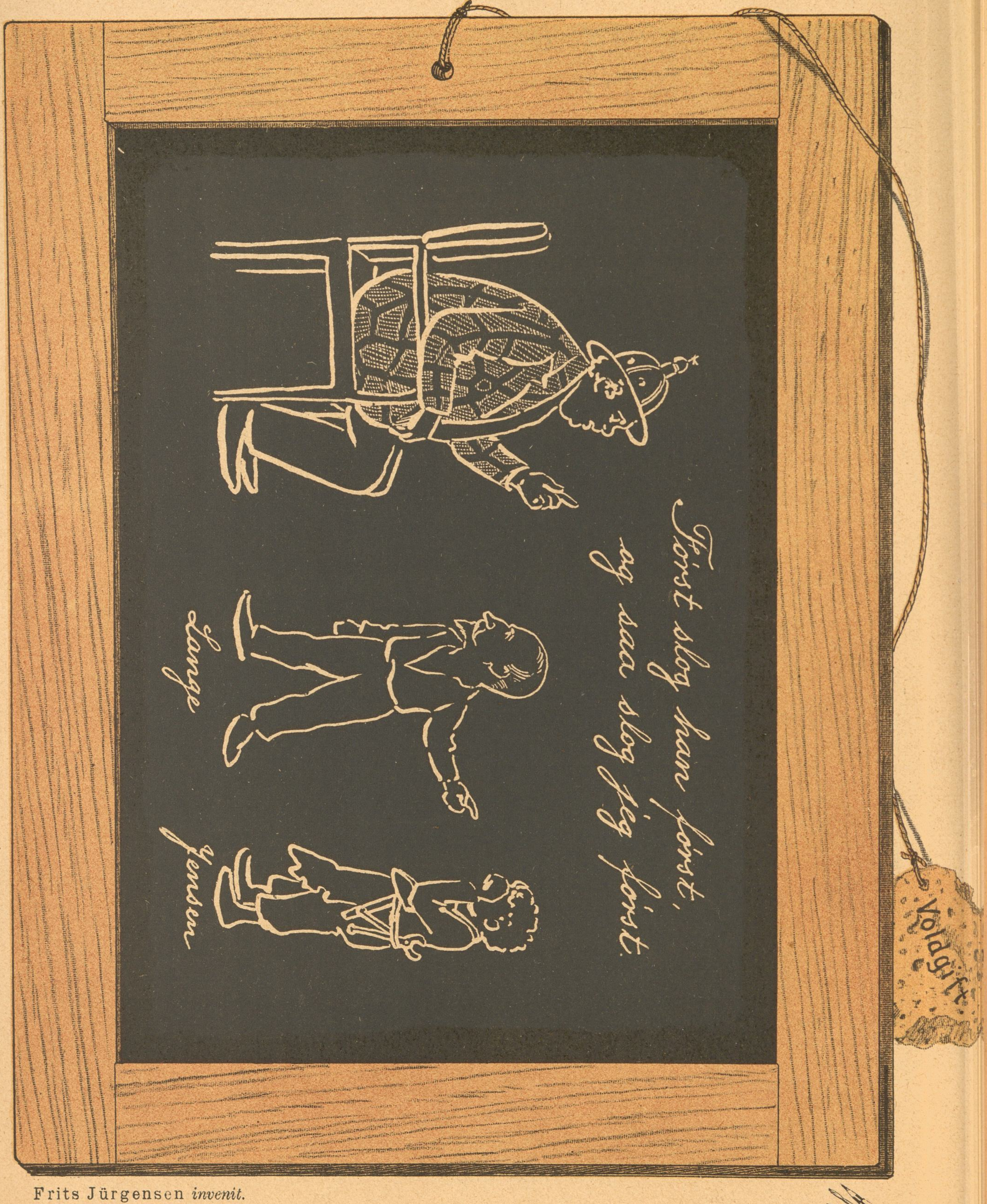

Frits Jürgensen *invenit.*

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos

1

Hun: O Gud ske Lov, vi nu bebo
Den lille Plet, vi fandt,
Her er saa dejlig Fred og Ro
— Hvad, Adolf, ikke sandt?
Se dog, det blanke Øresund
I Sommervarmens Dis,
Og se, hvor trivelig og rund
Gaar Fisker Hansens Gris!
Vi har et friskt og landligt Bord,
Hvor vi os rentud stoppe,
Og saa vor egen, kære Mor
I Træerne deroppe!

2

Han (for sig selv):

Vi har „3 Værelser med Kost“!
Den Skæbne er dog bitter:
En Gang om Dagen faar vi Post,
Ti derimod Visitter.
En Nabosværm, der vide maa,
Hvornaar man spytter, nyser,
Fem Tommers Rødspætter og saa
Eidammer og Gemyser!
Af Myg og Lopper har min Krop
En hel ægyptisk Plage,
— Og saa i Træets magre Top
Den Satans gamle Drage.
Nej, det blir s'gu sandt, a'
Jeg flygter paa Manda'
Til Wiewels Veranda!

Rent Flag.

BJØRNSTJERNE BJØRNSON hed en Mand,
Som over hele Norges Land,
Ja, selv ved Spreen og ved Nevaen
Blev nævnt ved hver æsthetisk Thevand.
Tidt slog hans Hjerte propre Slag
Af Kjærlighed til Nordens Sag;
Dog Kjærligheden, vil man sige,
Var en af de ulykkelige,
Selv om han stadig gjorde Krav
Paa Navn og Rang som Skandinav.

Først kæmped' han med »vakre« Ord
For Danmarks Ret til Slesvigs Jord,
Bagefter i den tyske Presse
Skrev han i BISMARCKS Interesse
Om al den Uret, vi begik
Ved vor bornerte Politik,
Om Germanismens Sejerspalmer,
Den vandt ved sine »stærke Psalmer«,
Kort sagt, han til Berlin begav
Sig som en »*sittlich*« Skandinav.

I Ruslands Blade nogle Ord
Han ofred' paa sin svenske Bro'er,
Hvis Politik med Bjørnsonsk Grundighed blottedes som underfundig,
Hvoraf Moralen var til Slut,
At samme Bro'er bør have Knut;
Hvis ikke, kan man risikere,
At han vil Finland annektere.
— Saa risted' han sin Runestav
Som moskovitisk Skandinav.

ST. OLAFS Tro var hans en Gang,
Til dennes stærke Psalmesang
Han bytted' med den frie Forsken,
Dog ogsaa den han gav paa Torsken:
Han mod G. BRANDES gik saa vidt
At titulere ham: Semit!
Lod Tider og Principper skifte
Og laa med dem i »Mangegifte«,
Som det sig sømmer for en brav,
Kosmopolitisk Skandinav.

Sit Land han »bygged«, som han skrev,
Endskjønt et Skriftsprog han bedrev,
Som han til Norges Fryd og Gammen
Af danske Sprogfejl klistred' sammen,
Og, om han ikke Norge fik
Gjort til en islandsk Republik,
Slog dog hans Pegasus sin Vinge
For »Fredsak« og for »Riffelringe«,
Saa der kan skrives paa hans Grav:
Han var en praktisk Skandinav.

Vore Gjæsters Indtryk.

Mr. George Lautier udtrykker sig saaledes: „De Danske synes mig Patagoniere, der uden høje Klipper og brusende Strømme have faaet Slettens milde Evne til at le, faaet Midsommerkornmarkens Smil."

Den skønne Fru Numa Jaquemaire mener: „Hvad jeg mest beundrer her, er Høfligheden uden Overdrivelse. Kjøbenhavnerne er Italienere; hvor høflige er ikke deres Damer i Sporvognene, deres Artilleriofficerer overfor Cyklistinder, deres Opvartere i Wiewels Restauration; men først og fremmest er deres Politi Høfligheden — uden Overdrivelse."

Mme. Jollivet, en af de intelligenteste Damer i Selskabet, betragter i Kongens Have et Kort over Norden. Man viser hende, hvor lidet et Land Danmark er, og siger, at det en Gang herskede over hele Norden. Mme. Jollivet, en af de mest intelligenteste Damer i Selskabet, svarer: „Men Danmark, vraiment, er forbleven Nordens Moderland. Man ser det tydeligt, her er jo lutter Ammer omkring."

Hr. Vielgeschrei, den bekendte vittige Kronikør fra „Neu Ruppiner Fremdenblatt", skrev i Fremmedbogen paa Skodsborg Badehotel følgende lille aandrige Pastiche, der viser, at Herman Bang ikke kan noksom vurdere vore Gæster højt:

„Schottsburg hat nur eine Fehle:
Die Deutschen haben noch nicht det Hele!"

En af de fremmede Damer siger i Fortrolighed: „De danske Syjomfruer studerer nok Modejournalerne, — men de gaar alt for meget paa Strøget. De danske Husarofficerer er smukke, fikse, men ikke moderne nok: de gaar kun sjældent med Hammonbukser.

Hr. Jules Claretie, Theatre Français's berømte Leder, sagde: „Den danske Skuespilkunst staar uendelig højt; og den nyder en sjælden Anerkendelse. Det kongelige Theater bestyres af to højt ansete Mænd. Theatre Français har ikke Prædikatet kongeligt og bestyres kun af én Mand, og han er ikke Greve, ja ikke en Gang Professor!"

O, vogt Dig, Yngling!

Cyklisten tager Maskinen frem.
Ud vil han, bort!
Gud naade Din Sjæl, at Du kommer hjem
Foruden Tort.
O, vogt Dig Yngling for de lumske Bakker.

Cyklisten kjører langs salten Strand
Saa ung og stærk,
Han spurter vældigt med Uforstand
Ind i nordre Birk.
O, vogt Dig Yngling for de tætte Buske.

Cyklisten synger med Ho og Hov
Under grønne Træer:
„Her er saa dejligt i denne Skov,
Ingen Røvere her."
O, vogt Dig Yngling for de dunkle Skove.

Cyklisten maser sig langsomt op
Ad stejle Vej,
Ment vent, til han kommer til Bakkens Top,
Saa: ein, zwei, drei!
O, vogt Dig Yngling for „det lurende Øje".

Og Cyklen gaar over Stok og Sten
Saa vild en Dans,
Da springer der frem fra Krattet En,
Som raaber: „Stands"!
O, vogt Dig Yngling for de myndige Stemmer.

Hans Stemme er stærk som Stormens Sus,
Bredt er hans Grin,
Han raaber: „Op med de tyve Krus
Eller Cyklen din!"
O, vogt Dig Yngling for de nordiske Næver.

Han snapper Pungen og tamper 'en,
Ud ej dumper en.
Cyklisten maa — ret en hamber en —
Ud med Humber'en.
O, vogt Dig Yngling for de Cykle-Sti-Mænd.

Cyklisten vandrer paa sine Ben
Saa trist af Sted,
Den anden cykler foruden Men
Bakke op og — ned.
O. vogt Dig Yngling for de (Ordens-) Haandhævere.

Ak, Sikkerheden i Nordre Birk
Ned ad Bakke gaar;
Thi raade vi alle Cyklister: mærk,
Det er Oldenburg-Aar!
O, vogt Dig Yngling for de lumske Bakker.

Til Fjerkræavlens Fremme.

En friskudklækket Ælling præmieres paa Udstillingen i Tivoli af de paa Æglægningen særlig Sagkyndige Herrer *Jean-Jean & Chr. G.*

Mistænkeligt.

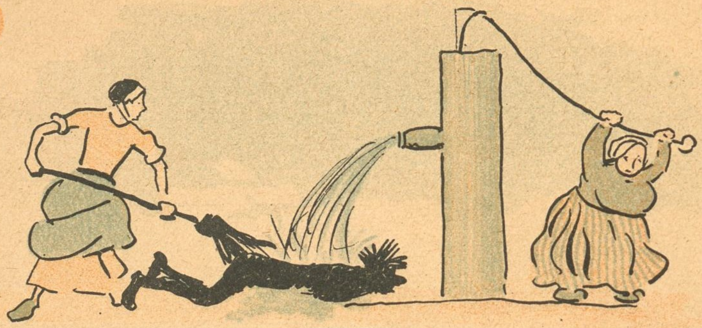

— Goddav, Jens Pind, trower do, Per Lavsen æ hjem?
— A ka int sej de saa nøv; men A trower int, for A so, han vasked sie te Moren.

Fremsyn.

— Hvem af Jer har spist Syltetøjet?
— Det har Karl!
— Nej, det var Hans!
— Hent mig strax min Röntgenske Gjennemkikkert, saa skal vi snart faa Lys i Sagen

I Dyrehavstiden.

Vi elsker vort Land, men især København,
— Dog maaske var det bedre i henfarne Dage.
Den har vokset sig stor, faaet Storstad til Navn,
Men, hvormeget er vel af dens Skønhed tilbage?
Hvor er dine Volde med Møller og Linde,
Din landlige Omegn — alt maatte det svinde!
Og den festlige Glans,
Der hvert Aar paa St. Hans
Kaldte Store og Smaa ud til Dyrehavsbakken?

Hvor sirlige Teltes den brogede Flok
Pynted' op mellem Træer og Buske derude,
Staar snavsede Skure, skønt brogede nok,
Naar man ser til de lasede „Kunstneres“ Klude.
Af „Storbyen“s Bærme faar Bakken sig Kraften,
Og værst paa den dejlige Midsommeraften.
Uden Tøjle og Sans,
Som de kom fra „St. Hans“,
Tumler Kvinder og Mænd i den vildeste Trængsel.

Mellem Gøglernes hæse og skingrende Skrig
Hviner Barnetrompeter og Skralder og Fløjter;
I en Bod slaas der løs, og den blodige Krig
Gjælder en af Tribunernes sminkede Tøjter.
Og naar Solen tilsidst er forsvunden fra Himlen,
Ta'er den Resten af Skammen, der findes i Vrimlen.
Ej, hvor værdig en Dans,
Hvilken herlig St. Hans,
Længe leve vor Prostitution i det Frie!

Murmesternæser,

udstillede i „Vort Land“s Voxkabinet.

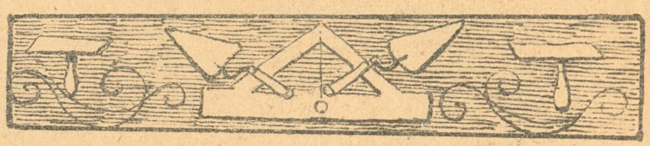

Ærede Vort Land!

Hvorlænge vil De vedblive med Deres „Raadne Byggeforhold“? Jeg skal bare underrette Dem om, at det er det samme som at rende Panden mod Murerne. De gjorde bedst i at tage Skeen i en anden Haand.

Ærbødigst O. Murstensen.

Højstærede.

Indlagt tillader jeg mig at tilstille Dem 500 Kroner til Fattige Børns Bespisning eller Journalisternes Enkekasse eller Magdalenehjemmet. De forstaar vel min Kalkkule? Privatim,

ærb. Kalkarlsen,
Murmester.

Ubarmhjærtige Redaktion.

Vel har jeg tømt saa mangen Kalk, men ingen bedsk som den sidste! Vil De borttage Taget over Hovedet paa en Familiefader med 13 uforsørgede Børn? Vil De overhovedet paatage Dem dette Ansvar paa Grund af en paataget Kjærlighed til Smaakaarsfolk og fattige Lejere?

Mystisk!

Det er Nat, mørk, ravnsort Nat. Kun nu og da kaster den ufuldendte Maane sit blege Lys gjennem de forrevne Skyer, der jages hen over Himlen af Stormens vilde og dog saa melankolske Sus.

Langt ude i en af Kjøbenhavns skumleste og mest afsides liggende Sidegader hæver sig et dystert, spøgelseagtigt Hus.

Intet Vindue er oplyst i den mægtige fem Etages Bygning. Kun i en enlig Kvistrude viser sig af og til et svagt Skær, der dog lige saa godt kan skrive sig fra den blege Maanes ofte afbrudte Spejlen sig i det grønlige Glar.

Lad os en Gang kaste Blikket indenfor denne Rude.

Efter at Øjet har vænnet sig til det ubestemmelige Halvmørke skimter vi et mere end tarveligt møbleret Hummer. Ved det uhøvlede Fyrretræs Bord, paa den ryggesløse og tildels usædelige Stol sidder en Skikkelse. En Mand. Hvem er det? Vi vide det ikke, thi en Jernmaske bedækker hans Aasyn. Han er travlt beskæftiget med nogle Papirer, og hans Arbejde oplyses kun af det svage Skin fra en Tyvelygte. Ved den mindste Lyd derudefra farer han sammen. Er det mon den onde Samvittigheds Gys, der gjennemfarer ham? Hvilket forbryderisk Arbejde har han for, nu i Nattens skjulende Mørke? Laver han som Riemenschneider falske Hundredekronesedler? Eller er det kun falske Sparemærker, han fabrikerer? Heller ikke det vide vi.

Tys! Der høres sagte listende Trin paa Trappen. De standser udenfor

Det er en Proletarkjærlighed ud i Luften, en Kjærlighed paa Taget.

Ærb. Nedbøjesen,
Ejendomsbesidder.

Vesterbrogade 203, 205. Rhabarbergade 11, 13. Nedbøjesens Allé 8, 10, 16, 18. Utterslev Mark 17. Kartoffelvej 12, 14, 16, 18.

Murrer Du, Din infame Kæltring, Murbrækker og Haandlanger, Du Jeanjean, op ad Stolper og ned ad Vægge? Den Sten er Dig for tung, Din Snude. Du kalkede Grav med raadden Benbygning. Jeg skal ta' Indmaden ud af Din Façade og polere Din Bagbygning, saa det kan læske sig,

Din Ven fra „Kalkeballen“.

I Varmen!

Mel.: 'Poleon, mér Napoleon.

Der, hvor Kolding Slots Ruiner
Hæver sig mod Himlens Blaa,
Er en Skole (en Latiner),
Hvor de lidt til Søren slaa.
Hvis i Timen Søren griner
Af sin Lærer, en — to — tre —
Faar han varme Ørefi'ner,
Saa han holder op at le.

„Søren! Tju!
Griner du endnu?
Ta' mig Søren! Søren, dine Ører mærker du!“
Søren han bli'r syg,
Men bli'r ogsaa myg,
Saa Methoden er en god en: Stryg og atter Stryg!

Gamle *Berlingske* fornyligt
Har os Strudsens Levnet gi'et.
Det er, rent ud sagt, afskyligt,
Altfor længe kun fortiet.
Nu har Berlingske opdaget,
— Saadan lige paa en Studs —,
Mennesket skændigt er bedraget
Af den Don Juanske Struds.
Saad'n en Jon!
Var den blot Mormon!
Men med Næstens Koner joner den saa godt — som no'en.
Selv i unge Pi'er
Den forelsket blir.
Gaa i Fred forsandt de kan'te, gamle Tante si'er!

Gjæve Cykkelrytter, lakker
Det ad Natten, vogt dig, thi
Paa de stejle Strandvejsbakker
Er det sløjt med Politi.
Derimod en rædsom Røver,
Mens du nedad Bakke kør.
Som Saharas vilde Løver
Krummer sine skarpe Klør.
Bag et Skur,
Bag en gammel Mur,
Efter Cykkel, Penge, Uhr paa Lur staar den Filur!
Han, som Tanken, snar
Næven i dig sla'r:
„Vær kun blid, giv hid hver Hvid, du hos dig har, min Far!“

Kvistkammerdøren. Tre afmaalte Slag, diskrete, med ulige Mellemrum, høres.

Jernmasken rejser sig, griber den paa Bordet liggende Revolver, spænder Hanen og nærmer sig Døren.

„Hvem der?“ hvisker han saa sagte, at det knap kan høres for Stormens Tuden gjennem Skorstenen og et Tagvindues Klapren.

„En Ven!“ svares der lige saa sagte.

„Feltraab?“

„Reklame!“

Jernmasken drejer, synlig beroliget, Nøglen om, skyder de svære Slaaer fra, og Døren aabner sig lydløst paa sine øjensynlig velsmurte Hængsler.

Ind træder en Jernmaske Nummer To, Døren lukkes atter omhyggeligt, og i lang, meget lang Tid høres kun den knittrende og skrattende Lyd af disse tvendes lyssky, men ihærdige Arbejde.

Læser! Gjætter du, hvilket Arbejde her udfoldes? Aner du, hvilke kendte Ansigter, der skjuler sig bag disse kolde Jernmasker?

Sikkert ikke.

Men vi, vi gjætter det, og vi aner det. Det er to af Danmarks endnu levende Klassikere, der digter: Schwanenflügel og Melbye, der skriver paa Revyen!

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Sparegrisen slagtes.

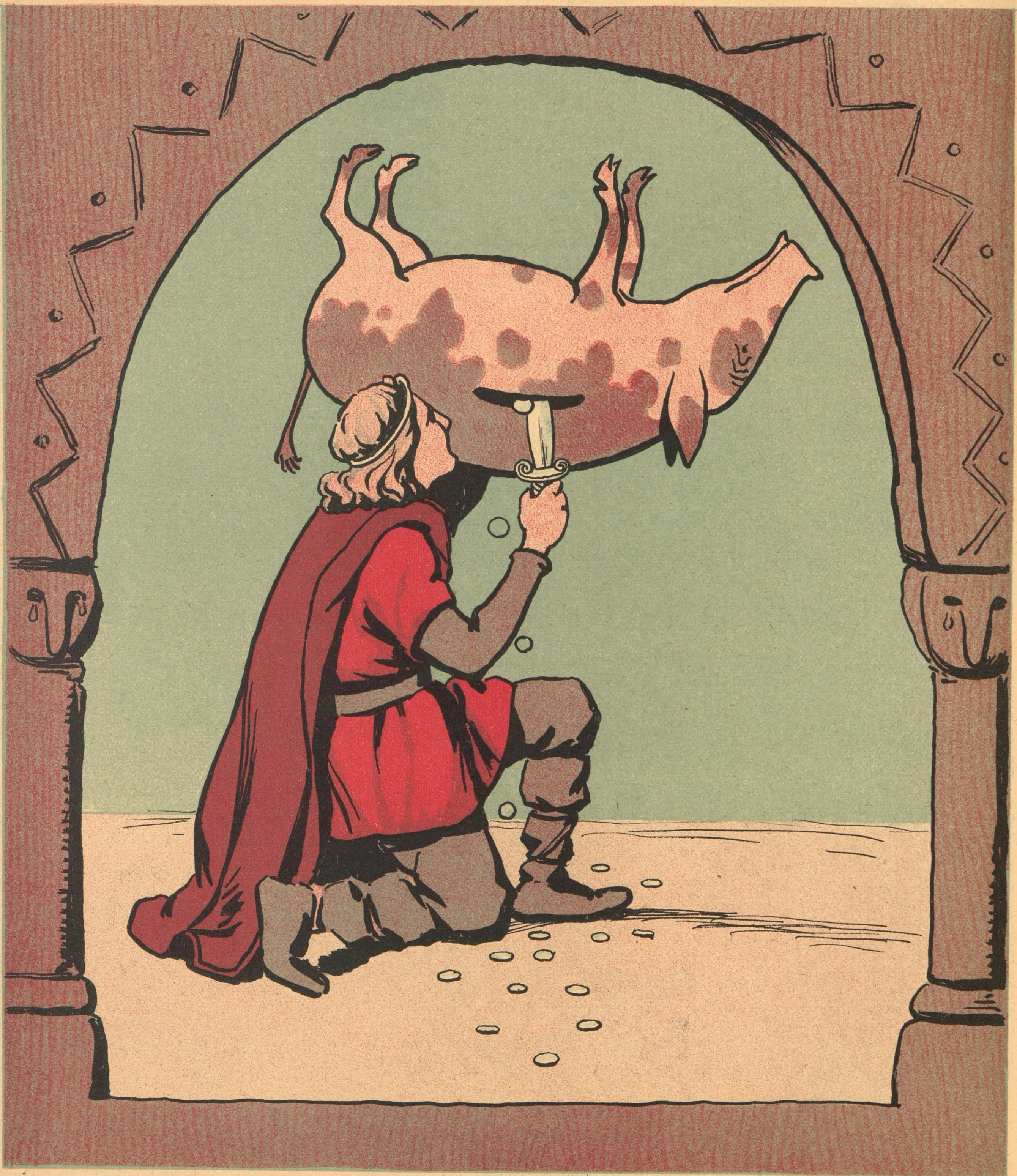

Det Vett, der var paa „Frejrs“ Galt, gik først al Kjødets Gang.
Snart skriger „Gyldenbørsten“ sin sidste Svanesang.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase.
Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

1897. Søndag den 11. Juli. Nr. 28.

Perpetuum mobile?

— Hvor tidt har jeg ikke sagt Dig, Barn, at Du skal ikke snakke med, naar de Voxne taler, men vente, til de holder op.
— Ja, men Moder, det gjør de jo aldrig.

Danmarks Stedbørn.

Hvis vi kan lide paa Hr. SEHESTEDS Ord,
Saa har de Herrer Landmænd hidtil ladet
De andre Stænder skubbe dem fra »Fadet«,
Som Rigets Grundlov satte paa vort Bord.
Mens Byerne heraf blev fuldtop madet,
Blev »Landet«s Mundfuld ingen Sinde stor,
Fordi dets Talsmænd aldrig vare svedne,
Nej, tværtimod, de vare højst beskedne!

Vel findes der, som Gud og Hvermand véd,
En Grænse, der er let nok at forskyde,
Ved det, man kalder for Beskedenhed;
Saaledes var der nok en Gang en Jyde,
Der lod sig otte Kaffepunser byde,
Som uden skarp Protest i ham gik ned;
Men, da han for den niende blev bænket,
Sagde han: »Nej, Tak!« Saa var han besk—eden.

— Men Tvivl kan der dog ikke næres allenfals om vor Landbostands beskedne Kaar.
Endnu har ikke hver en Bondegaard
Banestation med Sidespor til Stalden,
Og ingen Bondemand til Torvehallen
For sine Varer fri Befordring faar,
Saa lidt som Byernes Befolkning fatter,
At den bør overtage »Landet«s Skatter.

Dog herpaa skal der snarest sættes Skik;
Hos SEHESTED slap det nylig ud af Posen,
At Tyngdepunktet for vor Politik
Bør helst forflyttes efter hans Bestik
Fra Stadens Brosten ud i — Tørvemosen;
Saa bliver Heden vel et frugtbart Gosen,
Og hver en Husmand højt paa Straa vil komme
Som Herremand, før en »Session« er omme.

Men Byerne? — Ja, de faar tage Skade,
Hvis ikke de paa Landbrug ind vil slaa.
Det gjør de ogsaa, kan vi stole paa:
Alt har vi Faareavl i Rømersgade,
Hvor Førerne i Faareklæder gaa,
Og Andegaarde i diverse Blade;
Paa Industrien gjør man Kaal og fremmer
Vor Kvægavl ved at vælge Byraadslemmer.

Wegweiser
für
Deutsche, die nach Copenhagen reisen werden wollen.

Der Freihafen. Ach lieber Germane, sind Sie wieder da? Und Sie haben oben im Kaufe See und saltzen Wellen getrotzt unseren berühmten Freihafen zu sehen. Aber hier sollte kein Germane sich niederlassen zu kommen, denn dieser Hafen ist ja wie ein Gegenzug gegen den eurigen Nord-Ost-Westsee Kanal gebaut. Sein Vater ist ein dänischer Patriot, Namens Hermann. Er war so betrübt über diesen Kanal, dasz er in vielen Tagen weder speisen noch schlafen könnte; blosz weinen könnte er. Aber so ein Tag zog er seinen Finger vom Munde heraus, stack ihn tief in ein Tintenfasz hinein und bemalte damit seines ganzen Zimmer, Wände auf und Stolpen ab, mit Streichen und Klatten, wonach er wieder den Finger ins Maul hineinwarf. Das war der Anfang des Freihafens. Aber seitdem wird er Bange-Hermann genannt worden sein. Die Dänen sind doch stoltze von ihren Freihafen und besingen ihn mit Worten, die von Hertz kommen:

„Wohl liebe ich hoch, o Hafen, dein Kai,
Der lächelt mit alle Schlags Waare,
Dein Mais, der duftet so süsz im Mai,
Im ganzen Sommer und Jahre.“

Nur neidische Personen behaupten, dasz hier something rotten ist. Aber gehen wir lieber weiter, lieber Germane.

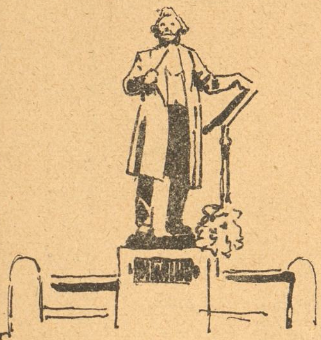

Das neue Strasze-Monument. Dieses Monument vorstellt der grosze Tonendichter Strasze, auf dänisk Gade, wie er dem Publikum seine Töne frisch vom Fasz servirt, gleich wie ein Brauer uns Oel von seinen Tonnen schenkt. Dafür ist es auch von einem Brauer abschleiert geworden sein, der übrigens vom Staate wegen seines Patriotismus für sich und seinen Erben Recht erworben hat sämmtliche Statuen des ganzen Reiches abzuschleiern.

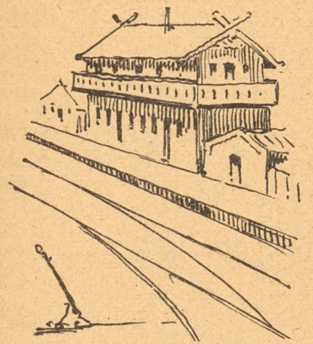

Der Ostbahnhof. Hier beginnt die neue Küstbahn für Turisten, die des Winters im Walde nehmen werden mögen. Die Bahn ist nämlich so zahrt und schmalspuhrt, dasz die vielen Bären, die des Sommers von den Waldgasten in der Stadt geschleppt werden, sie leicht zerschmetteren können, und dafür ist es bestimmt, das nur Abhaltungsmänner, die nicht sehr belastet pflegen zu sein, und Studenten, die Herren im Reiche der Geister sind, diese Bahn des Sommers befahren sollen können dürfen sein. Unsere Bahn-Autoritäten sind nicht zu spaßen mit, sie haben ja Ernst.

„Dänemark". Hier sehen Sie eine Dame, die man Dänemark genannt hat Das musz doch eine Misverständnisz sein, denn sie befindet sich offenbar nicht sehr wohl hier. Das ist gewisz seine Meinung hald möglichst zu auswandern; wofür sollte sie sonst alle seine Packenillichen auf sich tragen. Sicherlich will wenigstens der Kammerherr Meelthal ihr vom Perron ein: „Glüch auf der Reyse!" rufen. Aber gehen wir weiter, liebe Germane.

Grevinde Montefiore har i Følge „*Politiken*" opfordret Brygger Jacobsen til at være med til at mudre Tiberen op for at finde romerske Antikviteter. Hr. Jacobsen sagde selvfølgeligt nej; for en Gammel Rom til en Ny Karlsberg, den er for stærk!

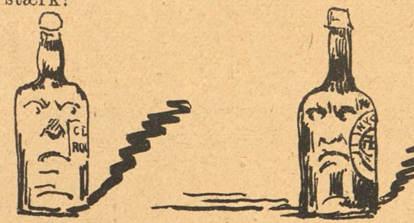

Heltene fra Pultava og Larissa.

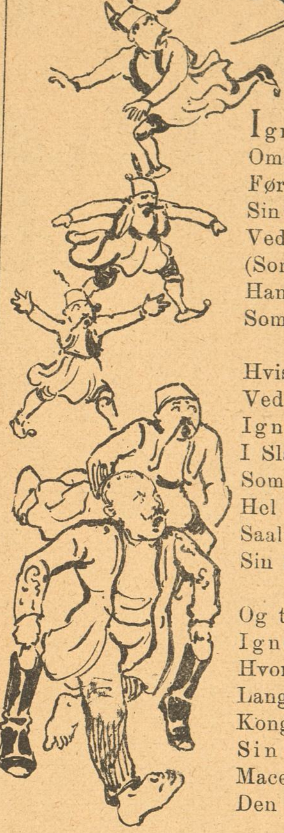

Ignotus knap er kommen hjem,
Omstraalt af Sejrens Glorie,
Før han for Verden holder frem
Sin Kjendskab til Historie.
Ved det Geni, der i ham bor,
(Som Heltefærd forvoldte,)
Han føler allermindst sig stor
Som selve Karl den 12te.

Hvis tolvte Karl sin Fjende slog
Ved Pultava! Tilvisse
Ignotus ogsaa Tyrken vog
I Slaget ved Larisse.
Som tolvte Kagl fra Slaget drog
Hel træt og næsten solo,
Saalunde Cawling foretog
Sin Sejersmarsch til Volo!

Og tolvte Karl blandt Tyrker og
Ignotus blandt Cubaner, —
Hvor ligner de hinanden dog
Langt mer, end nogen aner.
Kong Karl til Sverig skikkede
Sin Støvle, før han sel' kom.
Maceo's Cawling tiggede!
Den Lighed er da sælsom!

Hvem ansaa Tapperhed for Pligt
Som Karl, den unge Hjelte?
Var Cawlings Tapperhed vel Digt,
Som kun til Wandsbæk gjældte?
I Kongens Spor en blodig Bæk
Alverdens Rædsel vækked'.
Ignotus udgjød Strømme Blæk,
Som ogsaa Folk forskrækked'!

Kong Karl om Frygt har aldrig drømt.
Hvornaar har Cawling frygtet?
Kong Karl den 12te er berømt,
Ignotus er „beryktet"!
— Et Spørgsmaal vil vi la' staa hen:
Er vi mon lie'saa stolte
Af Cawling som de svenske Mænd
Af deres Karl den 12te?

Væddeløbsbanen.

Da lille Peter selv havde været der og tegnede i sin Moders Stambog, hvad han havde oplevet.

Den nye Lærer.

(Dagens brændende Spørgsmaal).

— Hør, sig mig, Du, gav Petersen mange paa Tæven? For jeg skal sige Dig, jeg vil gjerne lede Undervisningen i samme Aand, som Petersen.

Spaakonens Vise.

I Balsamgade Nummer sex
Alverdens Folk mig søgte,
Jeg var, endskønt en gammel Hex,
Dog bedre end mit Rygte.
Af Haand og Ho'de og af Snus,
Af Spillekort og Kaffegrus
Som nogen jeg forstod mig paa
At spaa.

Smaapiger banked' paa min Dør,
Mens Øjnene de sænkte,
Og Koner med og uden Slør,
Som just det samme tænkte.
Tit ønskede en Ægtemand
At vide, om den Arving, han — — —
Jeg lagde op, der blev Effekt:
— Hjærter Knægt!

Af Embedsmænd kom én og ti
I Angst og Uro drevne:
Om de i Embed skulde bli',
Til de Halvfems var blevne.
Og en Assessor spørge lod,
Om vel hans næste Dom blev god;
Jeg lagde op — hvor blev hans Mod?
— Ruder Konge!

Saa spørger mig et Bankgeni,
Om hans Affærer lykkes,
Og unge Digtere, om de
Hos Gyldendal skal trykkes.
En „Hellig" gjerne vide vil,
Hvordan det med hans Sjæl staar til;
Jeg lægger op. — Ak sikke Kort:
— Sort i Sort!

Ak, havde „Aftenbladet" ej
Om mig blot haft at melde,
— Nu kommer de og slæber mig
Til Varetægt og Celle.
Faar jeg det bedre eller ej,
End de, man brændte førend mig?
Jeg lægger op. — Farvel og Pyt:
— Ildnende rødt.

Kejseren, der gjerne vilde lære at sejle.

Der var en Gang en Kejser. Ikke en ærværdig Graaskjæg, som vi plejer at tænke os; men en stor Kejser var det nu alligevel.

Han vilde vide Besked paa alt mellem Himmel og Jord, og han var ogsaa forfærdelig dygtig til næsten alt muligt; det sagde hans Undersaater, og de maatte jo vide det.

Saa hørte han en Gang fortælle, at der var noget, der hed Havet, noget, man kunde sejle paa. Den Kunst maatte han lære, og han vilde sejle hurtigere end alle andre, for han var en stor Kejser — udi egen Indbildning.

Han kaldte paa sin Kansler:

„Goddag, Kansler! Du er jo et Jern, Du maa lære mig at sejle!"

„Beklager meget, Deres Majestæt, jeg er ikke vant til at gaa i Vandet. Deres Majestæt maa rejse udenlands."

Og saa rejste Kejseren.

Først kom han til Engelland. Naada, hvor de kunde sejle! Og da han havde set lidt paa det, mente han, at nu kunde han nok selv. Og saa sejlede han om Kap med Engellænderne, og de lod ham vinde — af Høflighed. Men det anede Kejseren ikke — før han læste det i Aviserne, og saa blev han vred som en Tysker!

Derpaa rejste han til Midnatssolens Land, og han sejlede og sejlede — og saa kom han hjem igjen.

Nu skulde alle hans Undersaatter lære at sejle, og, da han syntes de var tilstrækkelig dygtige, inviterede han Folk fra det allermindste Land, han kunde finde i „Andrées Handatlas". Dem maatte hans Undersaatter da sagtens kunne sejle fra.

Men nej! Det lille Lands Indbyggere var ikke saa høflige som Engellænderne, de undsaa dem ikke en Gang for at sejle fra en kejserlig Prins! Og den, der gjorde det, var endda kun en Tømmermand! Og ikke en Gang Skibstømmermand! Hvor plebejisk!

Kejseren maatte bide sin Ærgrelse i sig, og saa gjorde han et stort Gilde, og de fremmedes allerfornemste Mand sad ved hans højre Side, for Kejseren mente, han kunde pumpe ham for Hemmeligheden.

Men den kloge Mand smilede: „Det ligger i Blodet, Deres Majestæt. Det lærer I Landkrabber dog aldrig!"

Og saa rejste de' hjem med Sølvtøjet!

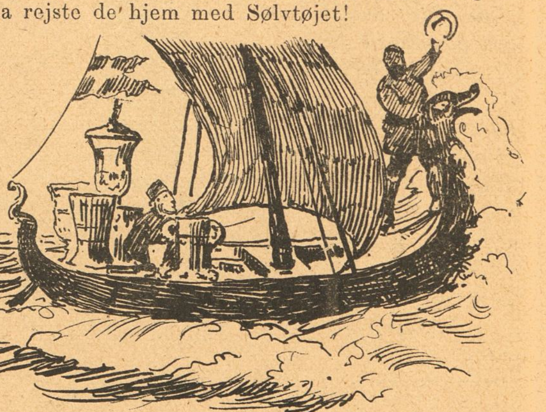

Kunstnerpar.

Louis Ganne og Robert Henriques.

Begge berømte Komponister og Dirigenter. Ganne kendt over hele Verden, Roberts Navn indtil videre kun knyttet til „Vort Land“.

Begge af romansk Afstamning; Ganne Franskmand, Robert „Spanier“. Medens den første næppe aner den sidstes Existens, har Robert glædet sine Læsere med at tegne et i Sandhed overraskende Billede af den elegante lille Franskmand.

Naturligvis er denne som Dirigent for intet at regne mod Robert. Han mangler endogsaa fuldstændig Evnen til at slaa Takt efter Orkestret, og det kan dog Robert.

Franskmandens saakaldte Verve, der i første Øjeblik skuffende ligner Varmblodighed, er i Virkeligheden kun Mangel paa Koldblodighed, hvorimod Roberts fremragende Fysiognomi, der ved første Øjekast skuffende kunde tyde paa Begavelse, i Virkeligheden kun er en klædelig Mangel paa Beskedenhed. Derfor virker han i saa høj Grad ved sin Personlighed.

Det har altid været en Festforestilling at se Robert dirigere. Han behøver ikke at lapse sig med harmoniske Armbevægelser eller sit klassiske Ydre, — nej, blot et Par Tjat ud i Luften med Pinden, strax er hele Orkestret hypnotiseret. Alle hænger i hans Taktstok, og ve den, der ikke hænger i. Et knusende „spansk“ Blik var nok til at gjøre det af med den arme Mands Appetit Resten af Aftenen.

Og hvad er saa Komponisten, Hr. Ganne? Kun en parisisk Olfert Jespersen, og selv i sine lykkeligste Øjeblikke end ikke en parisisk Robert Henriques. Saadanne Ting som „Marche Lorraine“, „La Czarina“ *og* „Père la Victoire“ *vilde Robert sagtens kunne lave efter ligesaa let som at pille sig i Næsen, men se, om Hr. Ganne kan sætte „Gaa paa Landevejen ud —“ paa en saa nobel og aristokratisk Melodi, at den aldrig synges.*

Den lille franske Komponist-Musikants Engagement beviser mere end noget Andet, hvor læns Tivolis Direktion har været paa Indsigt og Smag. Hvorfor i Alverden skulde vi dog indforskrive Hr. Ganne i dyre Domme? Vi har jo Robert. Han er baade billigere og morsommere — for ikke at tale om Dygtigheden. Naturligvis skal han som „Spanier“ have større Honorar end de almindelige Indfødte — naturligvis; men det er en stor Misforstaaelse at anse ham for dyr.

Robert som Dirigent! Han er mindst alle Pengene værd!

Det hjalp ikke.

Mel.: De første Prygl, vi i Skolen fik —

Saa mange Prygl de i Skolen fik,
De smaa i Integade,
Ej kan de glemme saadan Trafik!
Hver Lærer fandt, det var svær Ballade,
At pynte op paa de Smaas Facade
Med flade.

Latin, Historie, Geografi
Fik ind de ved Hjælp af Stokke
Som Raastof i Ho'dets Maskineri;
I Stumper og Stykker det laa derinde,
Og siden kunde de bare finde
En Brokke.

Men af og til kunde Læreren rask
Slaa ind paa en anden Methode;
Og ind kom Latinen: Klask i Klask!
Men nu i en anden Del af hans Krop,
Saa kunde den selv sig arbejde op
Til Ho'de.

Dog selv med det, de ikke fik lært,
De smaa sig vidste at flotte,
Og aldrig siden det faldt dem svært
At klæde sig ganske splitter nøgne,
Og deres Tyndhed for alles Øjne
At blotte.

Dog tør vi ønske i Skolen snart
De Prygl maa blive lidt færre!
De gavner ikke, det er jo klart:
Blev Inte-Gade-Drengens Natur
Maaske forbedret ved saadan Dur?
Nej værre!

PUKs **Redaktion og Expedition**
Hovedvagtsgade 1. K.

Abonnement

tegnes samme Steds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.

Bladets Abonnenter

faa, saa langt Oplaget række, Aargangene 1893—95 incl. for

halv Pris.

Indbinding pr. Aargang i det komponerede Bind 3 Kr. Løse Bind à 2 Kr., Mapper à 2 Kr.
Kan bestilles gjennem enhver Boghandel og i Hoved-expeditionen.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Man schlägt sich — man verträgt sich.

De Venner næsten lignes kan
Ved David og hans Jonathan.

(Frit efter *Grundtvig.*)

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

1897. Søndag den 18. Juli. Nr. 29.

— Kan Du se den Grib, som ligger dér paa Bunden af Buret? Den er vist syg.
— Ja, Moder — den har Lagrippe!

Germanernes Lærling.

Mel.: Konferensraad Wegeners Vise.

Nu maa da BISMARCK være fornøjet:
KARL GJELLERUP har givet sig i Færd
Med for hans Politik at gaa i Tøjet
Ved Studiet af Sammes Kragetæ'r.
Nu véd Alverden Nord for Ækvator,
At HALL var kun en Lommeprokurator
Og Talsmand for de Danskes Rovbegjærlighed,
Mens BISMARCK var et Mønster just paa — Ærlighed!

Naar nemlig GJELLERUP studerer Trækkene
I BISMARCKS »faste« og »bestemte« Klo,
Saa finder strax han noget tillidvækkende,
Som borger for, hans Underskrift er go'.
Den var kanonisk for ST. KRUPP i Essen,
Og nede i Reptiliepressen
Var Troen paa hans Haandskrift saa begrundet,
At man har laant paa den i — Welferfondet.

Men Skriften hos Hr. HALL Bevis afgiver
Alene ved et zirligt Gnidreri,
At han har næret sig som Vinkelskriver
Med Indlæg for det danske Tyranni,
Samt at han ruged' over skumle Planer
Til at snyde den troskyldige Germaner;
Men hans Forsøg slog Klik trods al Besværlighed,
Det stranded' Gud ske Lov paa BISMARCKS Ærlighed!

Ja, vil som GJELLERUP man Skriften granske,
Saa finder snart hver ærlig Grafolog,
At Anno fire-og-treds faldt ind de Danske
I Tyskland paa et Flibustiertog
Og vilde frækt dets Slesvig annektere
Samt negle Holsten, Lauenborg med mere;
Men Tysken med en Kjækhed uden Mage
Slog Danskens store Overmagt tilbage.

Imidlertid bør BISMARCKS nye Page
Dog ikke for Belønning gaa fri.
Vi bør forhøje strax hans Digtergage,
Nu han har vist os, han har Fantasi.
Og paa en Æresstøtte skal om GJELLE-
RUP en bestemt, oprigtig Haandskrift melde:
»Oprejst til »*Denkmal*« for hans Gefærlighed,
Den danske Skjald, der opfandt BISMARCKS Ærlighed!«

Wegweiser

für

Deutsche, die nach Copenhagen reisen werden wollen.

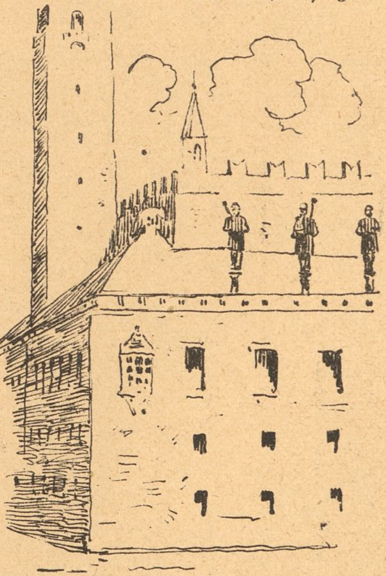

Das neue Rathhaus. Hier sehen Sie, lieber Germane, das beste Beispiel auf, das Dänemark nicht, wie der Dichter Schandorff gesagt hat, ist ein kleines, armes Land, wenn es ein Rath hat, der Rath hat sich ein so prachtvolles Haus zu bauen. Es wird so überthätig eingerichtet, dass sowohl der Magistrat als die Repräsentation sich herrschaftliche Gelegenheiten bekommen, die mit groszen Fest- und Speisensaalen, mannichfaltigen Schlafzimmeren und allen Bequemlichkeiten der Gegenwart ausgestührt sind. Und das ist ganz schneidig vom Rathe gethan mit solchem Luxus die Bürgerrepräsentanten umzugeben, denn das können die Demokraten nicht stehen für; in den weichen Fauteuils will einjeder Radikalismus ganz und gar drohnen, die Verhandlungen wollen in aller Gemüthlichkeit gehen mit Schaale-Trinken und Klopfen auf den Bürgermeistermagen so lustig und toll, daß man sich beinabe in Bistrup glauben sollte. Und Abends will mancher lustiger Gesang aus den Bierhoff tief im Keller lauten, wenn der Bürgermeister Bierhof (dänisch Øllgaard) mit seinen Bierfreunden, den Socialisten, pokulirt. Und die Bären droben auf dem Dache wollen sich über seine im Hofe tanzenden Kammeraden erfreuen und die Wächter auf dem Gesimse werden ganz stupid und wollen den Ohren zustopfen.

Bilderbuch Tivolis. Aber wollen wir uns nun einmal recht mauren und gehen wir dafür in unsernen berühmten Tivoli. Hier ist erstens das große Bilderbnch zu bemerken, das von D'Hrr. Fischer, Rabe und noch zwei, dessen Namen ich niemals zuvor gehört habe, gemalt worden ist. Hier sollen Sie noch zn greinen kommen, soll ich loben, aber nicht so viel, das es macht etwas. Auf einem Brette wollen Sie hier die Spitzen der Kopenhagener Societät sehen, welche das höchste Ehreszeichen der dänische Nation bekommen haben: auf das Gesicht eingehen zu können; die höchste Schande ist dagegen auf das Gesicht herausgeschmissen gewesen zu werden. Aber gehen wir lieber weiter lieber Germane.

Mekanisk Statue?

Vort Land klagede for 8 Dage siden med Føje over, at Gades Statue paa St. Annæ Plads ikke kunde staa i Fred for Barnepiger paa Bænkene og Gadedrenge paa Fodstykket.

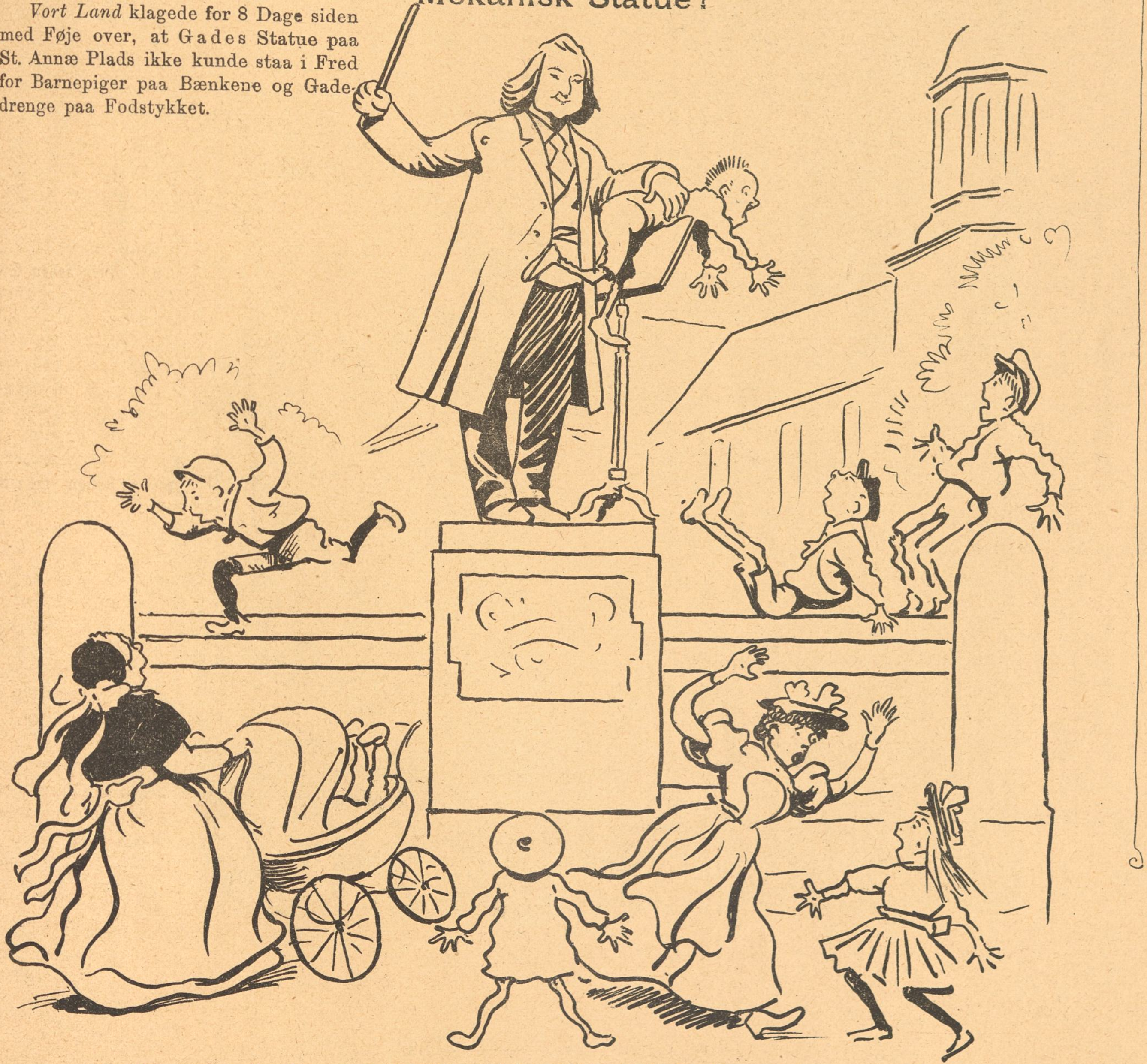

Puk foreslaar derfor Monument-Komitéen at lade Figurens højre Arm afbalanceres saaledes med en Kontravægt, at enhver Gadedreng, der klatrer op ad Nodestolen, strax kan faa sine Stryg efter Noder. Det skal nok hjælpe!

Fine Fornemmelser?

Løjtnanten: Hvad fejler 18?
Sergenten: Han lider af Irritation af Hudfibrerne, som han siger.
L.: Det er vel almindeligt Udslet?
S.: Ja, men han skal nu immer være saa literær.

Saa skulde man vide det.

Latinskoledreng: Hvad hedder en Tommestok?

Tysk-Læreren: Tommestok — det véd jeg ikke, det husker jeg ikke; men det kan ogsaa være det samme, Du skal jo ikke være Snedker —

Dr.: Nej, men jeg havde tænkt at blive Lærer i Tysk!

Det Vidunderlige.

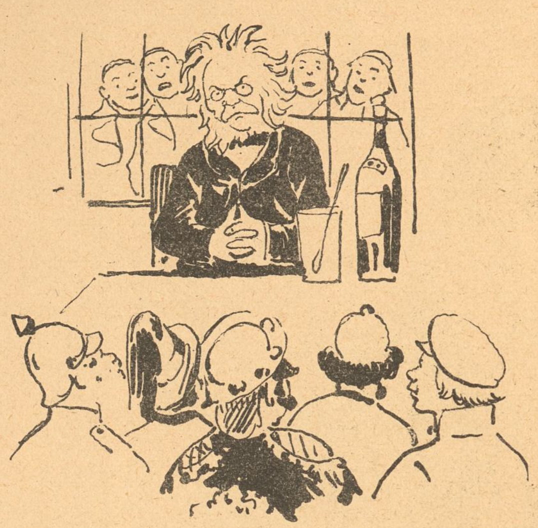

Den gamle Gubbe sidder paa „*Grand*“,
Hvor han har siddet saa mangen en Gang,
Og norske Folket paa Gaden derude
Trykker Næserne flade mod Rude,
Og Toppen blot af den hvide Manke
Faar alle Hjerterne til at banke.
Man følger ham med Blikke saa lange
Og tæller hver Pjolter — og det er mange.

Og Støjen dæmpes om Gubben graa,
Paa Hosesokker Kellnerne gaa,
Gjæsterne spise i Stilhed Maden,
Og udenfor er der Bark paa Gaden;
Thi sæt, at Gubben fik en Ide,
Eller sad midt i en Akt maaske
Og Tankerne atter ved Støjen døde,
Isch! det vilde være Helligbrøde.

Han er ved den syvende Cognak og Vand,
Da kommer der ned ad „Karl Johan“
Et Selskab, som, da det ser Toupéen,
Braser lige ind i Kaféen
Og ind paa Gubben med Skrig og Skraal
Paa ti forskjellige Tungemaal.
Og Norsken gyser og klemmer sin Stok
Af Lyst til at lynche den hele Flok.

Men, hvilken uhørt Begivenhed!
Gubben bliver slet ikke vred,
Han farer ikke op i sin Vælde
For i en Snup dem paa Porten at hælde.
Han hører pænt paa de fremmede Mænd,
Hver Gang de bukker, han bukker igjen,
Og li'saa let som han drikker Pjoltrer,
Han i de forskjellige Maal sig boltrer.

Han taler tysk og italiensk
Og spansk og portugisisk og svensk,
De Nordmænd hører stolt og tilfreds
Ham sige: „*si Signor*“ og „*yes*“
Men vilde af Glæde bliver de ganske,
Da Gubben ogsaa klarer det Franske!
Og svarer den smigrende Claretie
Paa flydende Fransk baade: „*non*“ og „*oui*“.

Familien Hansens Middagsbord.

— *Om Adolf vil lade være med at rode rundt i Munden med sin Tunge!* Du skal ikke give Børnene Ordrer mod mine, Hansen, der er intet mere pædagogisk ødelæggende. Det er iøvrigt aldeles ikke Tungen, han har i Munden; men jeg har sagt til ham, at han skal gjemme Svedskestenene, indtil han har en 5, 6 Stykker, og saa spytte dem ud paa sin Ske, for ellers smækker han dem rundt paa Dugen eller i Saltkarret. — *Hans Manérer bli'r nok bedre, naar han kommer i Skole!* Manérer, Skole? Aldrig i Livet, saasandt jeg er gift med en Nero, en Angelo, en Blaaskjæg! — *Hvorfor Fanden det gi'r saadan et Sæt i mig?* Har atter forsømt at læse „*Politiken*“? Er det Blad virkelig ikke kommet saa langt ned endnu? Det har jeg, og derfor gi'r det et Z i mig. Tror Du, at mit Englebarn skal føres til Tugt- og Rapshuset af sin egen Moder, for i 12 Aar at sidde fængslet til en høvlet Bænk med Blækhus, pryglet fra Morgen tll Aften af en theologisk Kandidat — Herre Gud, Hansen, læg dog det Blad til Side og hør efter — pint og plaget af sine raa, ældre Kammerater og slaaet døv, blind, lam eller halt, naar han ikke véd, hvad Kasus aus, bei, binnen styrer? Tør Svedskerne af Munden, min søde Dreng, og kys mig; saa, græd nu ikke, Du skal altid blive hos din Mo'r og aldrig komme i Skole og lære noget. — Det var den Avis, Hansen! du forbarmende — Aftenbladet! Hid med det, strax! — Saa! — *Om jeg river Avisen ud af Fingrene paa Dig?* Det saa' Du jo, Du skamløse. Du sjenerer Dig ikke for at slæbe det Papir ind i din Arne, der torterer din ægteviede Hustru. — *Hvorledes mener Du?* Haha, naive Sjæl! Tjenestepigerne mener jeg; det tager Tjenestepigerne i Forsvar. — O, ja, det er rigtigt! Forsvar kun disse forfulgte, mishandlede og udsultede Individer — den Øgleyngel; de ubestandige, uforstandige og letfærdige Kreaturer! Hvad mener Du om Armantine? Havde hun

været her mere end to Dage, før hun løb væk fra det hele og efterlod en Seddel, hvorpaa hun kaldte mig en Rappenskralle, blot fordi jeg lod hende vide, at Fløden til Rhabarbergrøden var til Bordet, Mælken til hende. Og Lamartine, den næstsidste, der var saa „hellig“, at hun ikke kunde vaske Tallerkener op Kristi Himmelfartsdag, mens hun var i Skoven fra Morgen til Aften 1ste Pintsedag og i Figaro 2den! Jeg koger over, naar jeg tænker paa Aglaë, der bogstavelig blev kjøbt af os med skjulte Fejl. Da hun blev fæstet, „havde hun aldrig været syg, siden hun skiftede Tænder“, men, aldrig saa snart fik vi hende, før hun fik Influenza, der gik over til røgmatiske Kroniksmerter. Hun sad i Timevis paa Huggeblokken og vred sig, som om hun studerede til Mavedans; og da lille Adolf saa hende, det var just den Gang, han laa i ét Skrig i fire Nætter, og vi troede, at han havde faaet Safojdans. Siden fik hun Diarrhoe, gastrisk Feber, Helvedesild og Tuberkler, alt imellem hinanden. Saa var det, at jeg skaffede Fru Mikkelsen hende paa Halsen, Gud Herren være lovet, og der ligger hun nu paa fjerde — ja, paa fjerde Uge af Krebrospingalis. Eller hvad mener Du om Annakoppelia? Hendes Kjælling af en Mo'r, der hjemme piner Livet af en stræbsom Mand med sin evige Skvalder, løb her hver Dag og klagede over Pigens Overanstrængelse, skjønt hun véd Gud vist ikke i de to Uger, hun var her, vred sex Karklude op. Og midt som hun var i Thetøjet, arriverede der altid en Broder til hende, som kom ind i hendes Kammer. Pigebarnet selv var saa sulten, at hun spiste sine 12 — jeg talte dem selv — Rundtenommer til Aften. Hvormange Brødre hun har haft, véd jeg ikke, men der var mindst 10—11 i de to Uger. Naa, den Slags formerer sig jo som Mus. Kjærlig var hun nu, for ikke at forurettige hende, hun kyssede altid sine Brødre til Afsked paa Køkkentrappen og fulgte dem sommetider ned for at lukke Porten op, hvad der i Reglen tog en halv Times Tid. Nej, væk med Aftenbladet, Hansen, jeg véd bedre, hvad Tjenestepiger vil sige. Da Vorherre skabte Husmødrene, skabte Fanden Tjenestepigerne. — Velbekomme!

Jens Busk og hans Engle!

Mel.: Peter Schiøtt.

Nys Jens Busk i Nørre-Snede
Holdt en Tale (den Filur),
Hvor saa kjønt han gjorde Rede
For det danske Folks Natur.
Hver en brandrød Socialist
Var en Engel ren forvist,
Hvorimod hver Højremand
Tændte Anarkismens Brand!

Han med Bibelsprog og slige
Smukke Ord et Løfte ga'
Om et tusindaarigt Rige,
Vi for Fremtid skulde ha',
Naar hans Engleskare først
Anarkisterne de Børst,
De fortjente, ha'de gi'et
Og fra Klinten Hveden si'et.

Tænk Jens Busk som første Klasses
Erkeengel! Hvabehar?
Naar hver Brand- og Sparekasses
Sidste Dage komne var.
Naar de Gaard- og Rigsdagsmænd
Var som Støvet vejret hen,
Og naar Vælgermøderne
Laa paa Helvedsgløderne!

I den Fremtidsstat ej Trøjen
Nogen skulde vove; thi
Alle kunde taale Røgen,
Alle blev for Skatter fri.
Og en Lænestol til hver
(Som en Greves!) fandtes der,
Hvor man ku' i Ro og Mag
Gnave Ben fra Dag til Dag!

Jenses Ord saa herlig klinger!
Folket jubler imod Sky'n.
Paa hans Ryg fremvoxer Vinger,
Englevinger! Hvilket Syn!
„Taalepaner“ dufter sødt,
Haaret luer glorie-rødt!
Og til Himmels — alt imens —
Farer Dyds-„Dragonen“ Jens!

PUKs Redaktion og Expedition
Hovedvagtsgade 1. K.

Abonnement
tegnes samme Steds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.

Bladets Abonnenter
faa, saa langt Oplaget række, Aargangene 1893—95 incl. for
halv Pris.
Indbinding pr. Aargang i det komponerede Bind 3 Kr
Løse Bind à 2 Kr., Mapper à 2 Kr.
Kan bestilles gjennem enhver Boghandel og i Hovedexpeditionen.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Den 11 Juli 1897.

— Dog Ingen kjender Dagen, før Solen gaar ned.

(B. S. Ingemann.)

Udgiver og Redaktør
Angelo Haase.
Trykt hos
Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

1897. Søndag den 25. Juli. Nr. 30.

Sommer-Idyl.

Blaanende Himmel, et skjælvende Vand,
Blaanende Øjne og skjælvende Tanker.
Hun og han, Kvinde og Mand
Ene paa Yachtens skinnende Planker.

Aldrig kan dog de Mennesker tvende
Naa hinanden. Hvor Skæbnen er trang:
Han har en Kone — p. t. i Ostende —,
Hun er forlovet — for tredie Gang!

I Synskredsen.

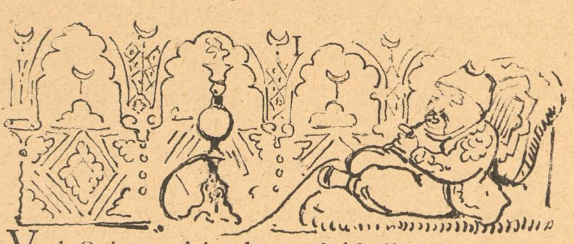

Ved Stjernekioskens lykkelige Strande
I disse Tider har man travlt med Freden;
Evropa hænger i for den, saa Sveden
Har Flodtid paa Diplomatiets Pande.

Dog kniber det for Freden med at danne
Sig et idyllisk Hjem i Østerleden.
Den krumme Sabel sidder løs i Skeden,
Og som en Tyrk dens Ejer høres bande.

Han vil ha'e fuld Valuta for sin Sejer,
Hvis ikke, vil han strax med Ild og Sværd
Blandt Kristenhundene forhøje Jammeren;

Mens hver en ærlig Mægler overvejer,
Hvad vel Evropas Enighed er værd,
Naar dens Fallitbo kommer under Hammeren.

II.

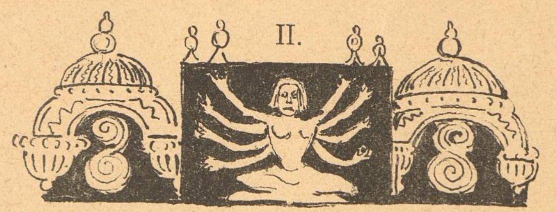

Hist, hvor Braminerklubben har sit Hjem,
I Madras, Bombay, Delhi og Benares,
Skal herske Ro og Orden, Gud bevares,
Som i det himmelske Jerusalem.

Kun skal den træske Hindu være slem
Mod Albions Sønner, hvis Soldaterskares
Medlemmer undertiden vederfares
Den Tort, at Sjæl og Krop ej følges hjem.

Men, naar John Bull med hjemmegjorte Varer
Og dito Politik forvandler her
Den bedre Hindu-Stand til Proletarer,

Saa kan det sagtens ikke godt forlanges,
At han skal være mere populær,
End andre Krokodiller er ved Ganges.

III.

Paris har ingen gyldig Grund at klage
Over, at visse Sportsmænd sig generer:
Hveranden Dag en Bombe exploderer
Saa lystig, som i »Mosjø Pierri«s Dage.

Imod det »raadne« Kejserdømmes Plage
Sig Republiken daarlig assurerer,
Skjønt Anarkisterne den strangulerer,
For deres Frihedstrang dem at betage.

Og vel har Trikoloren faaet Lillie-
Bannerets Plads, og Statens enevældige
Monark er nu den frie Folkevillie;

Men Frankrigs Børn er dog saa svært uheldige,
At, hvad de trænger mest til mod »tilfældige
Begivenheder«, er en ny — Bastille.

Kannibalsk Reklame.

Om den stormende Lykke, vor berømte Landsmandinde Fru Friis fra „*Vennelyst*", der hele Sommeren har tourneret paa Selskabsøerne, har gjort derovre, har vi faaet et fyldigt Indtryk ved et Nummer af det paa Øerne mest udbredte Blad „*Kannibalen*", som Fruen selv af Beskedenhed har sendt os. Det fremgaar heraf, at Fruen siden sin Ankomst har fartet om fra Selskabsø til Selskabsø, dels mellem sine derværende Landsmænd: den danske Konsul (som er en Hollænder) og en havareret, svensk Matros, og dels mellem de Indfødte. De sidste har været aldeles vilde efter at faa fat i hende, og, naar hun fra Tribunen tolkede dem sin Kunst, af hvis Ydelser Bladet særlig fremhæver hendes mesterlige Visen-Tænder, Kasten-Ben og Senden-Øjne, har de været lige ved at spise hende af Henrykkelse og beklappet hende paa det kraftigste. Og saa al den Mad og Vin, de har proppet hende med, Mestre som de er, i at holde Selskaber! Saaledes, siges der, beværter de enhver Fremmed, der kommer til Øerne; for de holder saa forfærdelig meget af Mennesker. En Gang var hun i Selskab med over 1000 Millionærer (Formuen regnes

her efter Antallet af de Husdyr, man ernærer). De var i den Grad begejstrede for hende, at de strax forærede hende 100 Husdyr hver, for de kan være flotte — naar det stikker dem, især imod et saa bestikkende Væsen.

Artiklen ender med en af en Kreds af ansete Indfødte underskreven Henvendelse til Direktør Martinius Carlsen, hvori man anmoder ham om at kigge i Vejviseren efter Fruen: for hende giver de aldrig i Evighed Slip paa — hun er altfor lækker.

I Andegaarden.

Frit efter „den grimme Ælling“.

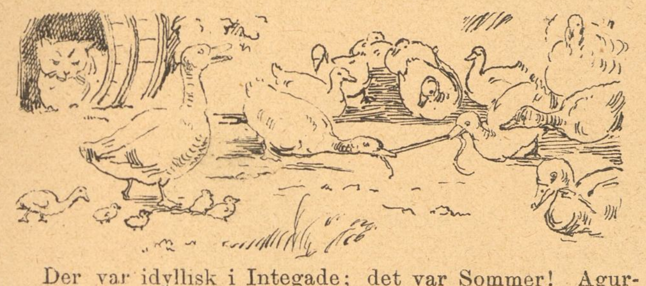

Der var idyllisk i Integade; det var Sommer! Agurkerne var gule og saftige og Skræpperne stod saa højt, at smaa Løgne godt kunde gaa oprejst under dem. Her gik de smaa Sorte omkring og snakkede Hebraisk, for det Sprog havde de lært af deres Mødre. Under den allerstørste Skræppe laa Cavling og rugede sine smaa Ællinger ud. „Pip! pip!“ sagde det, den ene Gang efter den anden, og den ene lille And trillede ud efter den anden. „Rap! rap!“ sagde de, „hvor Verden dog er stor!“ for nu havde de rigtignok anderledes Plads til at brede sig, end da de laa indeni Cavlings Æg.

„Tror I „Politiken“ er hele Verden?“ sagde Cavling, „den strækker sig lige til Kreta, men der har jeg aldrig været. Men Pokker, hvor I er smaa allesammen,“ sagde han, idet han rejste sig. „Det største Æg ligger der endnu hvor længe mon det skal vare, inden den And kommer, nu er jeg snart kjed af det!“ og saa lagde han sig igjen.

„Naa, hvorledes gaar det?“ sagde gamle Hørup, som kom for at gjøre Visit.

„Det varer saa længe med den store And,“ sagde Cavling, „der vil ikke rigtig gaa Hul paa det Æg. Men se nu paa de andre! det er de dejligste smaa Ænder, jeg nogensinde har ruget ud.“

„Lad mig se det Æg, der ikke vil revne,“ sagde den Gamle. „Det ser saa klodset ud, der kommer bestemt ikke noget godt ud af det. Du kan tro, det er et Fallitæg. Saaledes er jeg ogsaa bleven narret en Gang, og jeg havde mange Bryderier for den forbandede Unges Skyld. Lig dog ikke mere paa det!“

„Jeg vil nok ligge lidt paa det endnu,“ sagde Cavling, „det vil dog være Grin at faa en rigtig fed And.“

„Ja, jeg har jo ikke noget at skulle have sagt mere!“ sukkede den Gamle og gik.

Endelig revned det store Æg. „Pip! pip!“ sagde Ællingen og væltede ud; han var forfærdelig stor og styg Cavling saa paa ham. „Saa tyk en And har jeg endnu aldrig udruget; Gud ved, om det gaar? I Bladet skal han nu, om jeg saa selv skal sætte ham.“

Næste Dag var der livligt under det store Skræppe-Blad. Cavling med hele sin Andeflok tumlede sig lystig omkring i Vandet. Selv den store, grimme Ælling plaskede med. „Nej, det var intet Fallitæg!“ sagde Cavling, „det er min egen søde, velsignede Unge. Men kom nu, saa skal jeg føre Jer ind i Verden og præsentere Jer i Andegaarden, men hold Jer altid nær ved mig og tag Jer i Agt for Publikum!“

Og saa kom de ind i Andegaarden. Der var en skrækkelig Støj derinde, for fra højre og venstre sloges man om et Aalehovede, saa selv Publikum fik nok og gik sin Vej.

„Saa, nu skal vi have det Slæng til!“ lød det, da Cavling kom med alle sine smaa Ænder. „Og føj! hvor den ene And ser ud, ham vil vi ikke taale — han ligner en Ligrøver!“ Og strax for Robert & Oscar hen og bed ham i Nakken.

„La' være!“ sagde Cavling, „han gjør jo ikke noget.“

„Jo, han er for tyk!“ sagde de, „og saa skal han nøfles!“

Og nøflet blev han, saa det stod efter i hele Andegaarden. Den stakkels lille And blev jaget, bidt og sparket fra alle Sider, saa selv Cavling til sidst sagde: „Gid jeg aldrig havde udruget Dig dit fæle Spektakel!“ — men da var det for sent.

Revuen leve!

Vi kan ikke tie, vi har ingen Ro,
Nu da man vil kværke Revuen;
Hvis den gaar rabundus, hvad maa vi da tro
Om Viddet og Lunet i Byen?

Kan man blive træt af dens Grin? Ja, hvornaar
Hører op vi at klimpre dens Sange?
Næ, vi hører i Aar, hvad vi hørte i Fjor,
Og vil høre Snese af Gange.

Ja, det galliske Vid — *enfin* — det er tyndt,
Men hvor faa er saa vidt naaet!
Og mangen en Vits er saa god, at den har
Som oftest i *„Puk“* først staaet.

Næ, lad os endnu i en Bunke af Aar
„Vore egne Siamesere“ hylde,
Lad Fred'rik og Gerner bestandig gaa paa
Den „Kunst“, Assel-Anton, vi skylde.

Vær god ved Revuen, dens Skjæmt er dog jo
Den nobleste, fine, her kommer;
El's bliver de trætte, de flittige to,
Der skriver baade Vinter og Sommer.

Aa, støt „Peter Will,“ og hans lille Butik
Med de søde, halvnøgne Smaapiger!
Træd ind, Du faar høre omtrent for en Slik,
Hvad Byens Avgurer siger.

Kom ud, Kjøbenhavner, Du véd, der maa gaas,
Hvem bliver vel væk, Fanden heller!
Naar Fræ'rik skræpper sit vittigste Vaas,
Og Gerner sprutter og spræller?

Egen Erfaring?

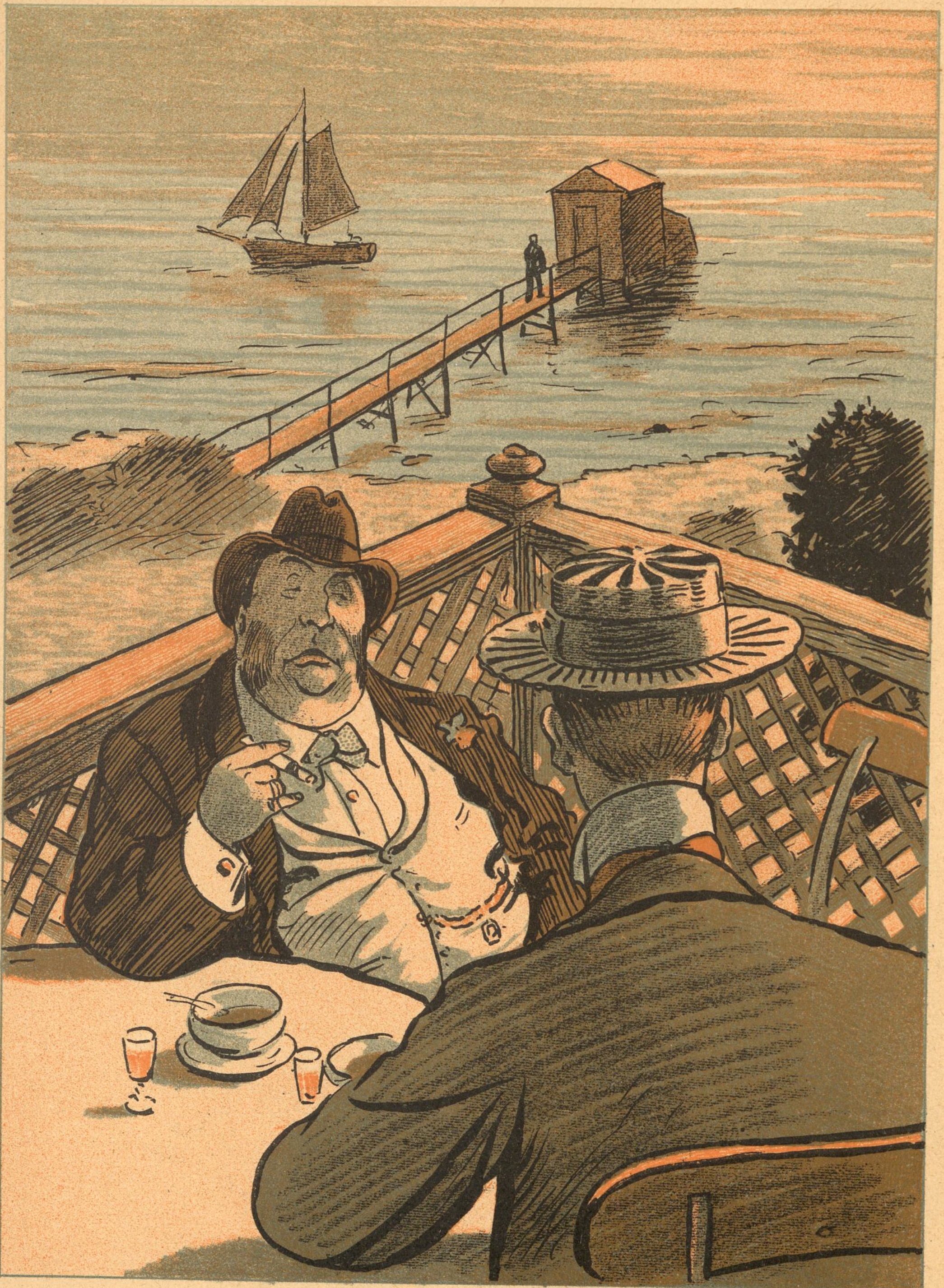

— Man siger jo ellers, at de Lokomotivførere er daarlig gagerede.
— Ja, men de Folk maa heller ikke ha'e for meget at leve af — saa bliver de dvaske!

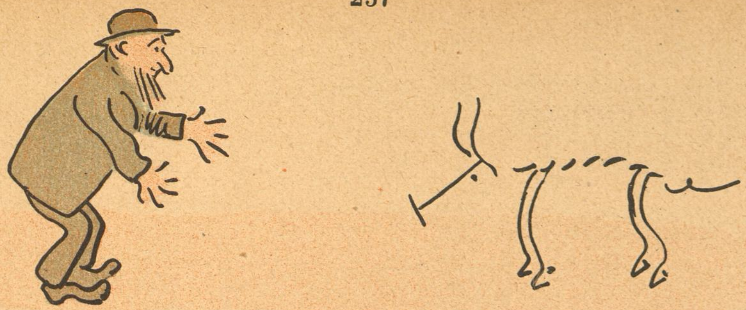

Regula de tri.

– Det waare mæ wal læng, inden vi fo den Smul Jærnbaen bøgged. A rejner no, Jens, te en Gris swinner 4 Puen fo hvæ Miel, den ska kyres mæ. To jen ka jo, Fajen patier mæ, kye saa læng mæ en gue Gris paa 180 Puen, te den ett ka betaael sin Føe.

– Ja to ætte den Berejning, Kræsten, saa behøwwe do jo blot aa kye fram aa tebaeg imel din Goer aa saa Aalborre mæ din Gris nue fo Gaang, for a' den ka blyw te ræne baare engen Teng.

Vexlende Themaer
til kjendte Melodier.

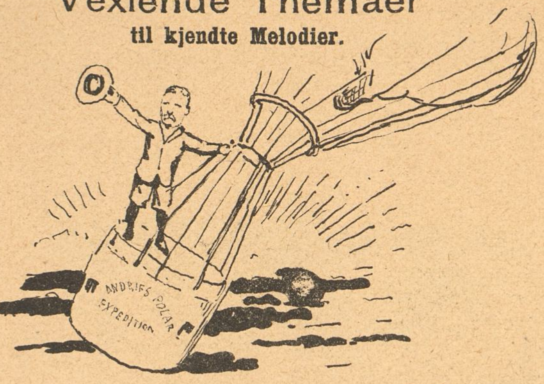

Mel.: Kong Kristian stod ved højen Mast.

Andrée gav Agt paa Stormens Brag,
Saa gik han op.
Da Vinden sønden var en Dag,
I Buxelinningen et Tag
Han tog, og i de brede Lag
Han svæved' op.
Han dryssed' et Par Sække Sand,
:,: Saa sejlede den kjække Mand :,:
Mod Polen op!

Polarhav! Glimt af Nansen brød
Din tykke Sky.
Da Verden i Begejstring flød,
Han vidste vel, det Mønt betød:
Sit gamle Tøj tilfals han bød
Foruden Sky!
Men, hvis Andrée tilbage naar,
:,: For Nansens Sol der sikkert gaar :,:
En lille Sky!

Mel.: Opmand dig, du danske, lad Verden nu se.

Opmand dig Bech-Olsen, lad Verden nu se,
At ej du vanslægted' i Tiden.
Skal Grækeren, Landet til Skjændsel og Spé,
Forgjæves dig kalde til Striden?

En Tyrk har du fældet. Med Vælde du stak
Hr. Memisch helt mange paa Snuden.
Hvis Grækeren falder, da fanger Du Tak,
— Og Tusinde Kroner foruden!

Mel.: I Tivoli Balonen gynger, Gikkengakken gaar.

I Tivoli de fæle, sorte Sjæle dvæle nu.
Hver Aften silde vilde Beduiner vækker Gru.
Med ældre Koner joner de og smiler til dem ømt,
Og unge Piger skriger; men man siger, kun paa Skrømt.
Thi deres hvide Tændér
Pigens Øje blænder,
Hun om den Sort hvidt saa tidt har drømt!

Mel.: Dansken har Sejer vunden, Hurra! Hurra!

Dansken har Sejer vunden,
Han traved' bedst.
Tysken i Trav har funden
Sin Over-Hest.
Ude paa Grøndals Plæner,
Blandt Traver-Øg,
Tumler den sorte Træner
Hr. Nielsens „Boy"!

Mel.: De lyver allesammen.

De lyver alle sammen,
Enhver paa sin Manér,
Det sa'e en Gang man, jamen
Mon ej det gjælder me'r?

Ignot' i „Politiken",
I „København" en Præst!
Kan Nogen sige, hvi'kken
Af dem, der gjør det bedst!?

Mellem Brødre.

Som andre Overmennesker plejer „*Puk*" paa denne Aarstid at ligge paa Landet og der nærmest hengive sig til det lærerige Studium af Agurkernes Vækst i Bladene og Søslangens interessante Bugtninger gennem vandfyldte Avisspalter. Pludselig blev han revet ud af sit Paradis. „Krigsraabet" gjenlød i vore to mest fredsommelige Blade, „*Politiken*" og „*Vort Land*". Frygtede eller frygtelige Halvguder havde undsagt hverandre paa Liv og Død, Ragnarok forestod, og der var underlig nok ingen Indremissionær ved Haanden. Overvældet sank „*Puk*" tilbage i Hængekøjen.

Han befandt sig i Grækenland ved Foden af den i Fantasien og „Politiken" ene- og fritstaaende Klippe, paa hvis Top Cawlings verdensberømte Kloster laa. „*Puk*" fremviste sine „Attester", der viste sig at være omtrent lige saa korrekte som den celebre Krigskorrespondents Oplevelser, derpaa kravlede han paa Maven gjennem en Hvedemark og lod sig endelig hejse op.

Han blev modtagen af selve Cawling, der fortalte, at han drev en lille Nebengeschæft som Prior ved Klostret, og „*Puk*", som kjender sine Vildgæs, forsømte ikke at forsikre ham om sin specielle Højagtelse og Satisfaktionsfähigkeit. Inde fra Klostret lød et jublende Laterkor: Ha, ha, ha! — ho, ho! — haa, haa, haa!

„Det er Brødrene, som morer sig over Filistrene," forklarede Prioren. „Filistrene har jo erobret Landet, men vi er sikre her paa vort Fristed, derfor er vi dem en Torn i Øjet. Det kan undertiden hænde, at de i afmægtigt Raseri affyrer en Salve op mod os, men det ler vi kun af."

Og han stemte med i Latterkoret, der som Ekko blev kastet fra Kløft til Kløft, fra Spalte til Spalte.

Hvor glad overrasket blev *„Puk“* ikke, da han traadte ind i Refektoriet og mødte lutter kjendte Journalistansigter. Herre Gud, dér sad jo *Robert* og *Oskar* i øm Omfavnelse og gjorde mislykkede Forsøg paa at kysse hinanden; dér sad *Jean-jean* og tyggede Ideer af sine Negle, og dér, foran Spejlet, stod lille *Einar* og beundrede sin Adonis-Skikkelse, og dér — naa saaledes! og han, Munken med Hætten for Ansigtet? Han løb stadig omkring og hviskede de andre noget i Øret. Det forekom *„Puk“*, at de kaldte ham „Kontorchef“.

Det var altsaa de værdige Sortebrødre paa deres Fristed.

Robert og Oskar trak nogle gamle, snavsede Kort frem og inviterede Cawling til en nem lille Omgang, f. Ex. en fix lille L'hombre. Kortene var saa fedtede, at de omtrent ikke var til at faa fra hverandre, men saa spyttede Giveren i Hænderne og saa gik det, som det var smurt. Cawling meldte Solo, Jean-jean sad over. Robert lagde ud, Oskar hjalp til, men Prioren stak dem. Det ærgrede dem, og de begyndte saa smaat at drille ham med at kalde ham „Princippet Cawling“, men han tyssede kun faderligt paa dem. Saa vilde de forcere Spillet og trumfede i Bordet, saa Jean-jean glemte at manicurere sine Ideer, men Cawling kunde stadig stikke dem.

„Husk paa, Du skal stille til Spidsrod i Rahbecks-Alle,“ raabte de.

„Jeg vil ikke spille med Jer, Renegater!“ svarede Cawling.

„Æ bæh! det er Du ikke en Gang!“

Saa tog han hver enkelt af dem frem og læste deres Synderegister — uha, uha! Det kan nok være, han kunde konfirmere dem. Men de raabte og skreg og dængede hverandre til, saa *„Puk“* et Øjeblik troede, han var til St. Hans-Aftenspil paa Bakken. Det var den delikateste Presse-Sylte, stærkt pebret med Sprogets kraftigste Udtryk:

„Renegat“, „Sandhedsvidne“, „Løgner“, „Spion“, „Ligrøver“, „Pipperup“!

„Puk“ rejste sig og raabte: „Gak hen og forliges, I Skabhalse! I har jo Ret allesammen!“ Men der var ingen, som hørte ham.

Endelig lykkedes det Prioren at komme til Orde:

„Stille i Pressen! Filisterne kunde høre os! (Hold Mund, Olsen!) Ja, overfor dem staar jeg til Ansvar. Har jeg ikke trukket dem saa grundigt ved Næsen, at de har holdt Fest for os og vore frenmmede Brødre? Vor Værdighed (Haanlatter) overfor Publikum — —“

„Den Idiot! Ham kan man bilde ind, hvad det skal være! Husk paa Scheel-Wandel og Menneskeæderne!“

Saa begyndte der et infernalsk Spektakel, aldeles ubeskrivelig — almindelig „Rauferei“. Men pludselig forekom det *„Puk“*, at Salens Vinduer udvidede sig og gav Plads for Tusinder af leende Filisteransigter.

Ha, ha, ha! — ho, ho! — haa, haa, haa! lød det i mægtigt Kor.

„Puk“ var nok vant til at blive let af, men ikke paa den Maade; han listede sig derfor ud ad Døren hen til Hejseapparatet og firede sig forsigtigt ned. Kurven naaede Jorden med et Sæt.

„Puk“ vaagnede. Tovet, der holdt Hængekøjen, havde løsnet sig, og han var ganske sagte gledet ned paa Jorden.

Men endnu i vaagen Tilstand syntes *„Puk“* at høre Ekkoet af et tusindstemmigt: „Ha, ha, ha! — ho, ho! — haa, haa, haa!“

Fra Publikum.

Ærede Redaktør.

Undertegnede, der har syv umyndige Børn, af hvilke det yngste ligger ved mit Bryst, medens Anna Sofie Frederikke er forlovet med Murpolerer Jensen, gik i Gaar paa Boulevarden og søgte efter et Sted, hvor jeg kunde sætte mig. De misforstaar mig jo nok. Jeg kunde imidlertid ikke finde noget, før jeg saa en af dem, som man kalder Tomatstole, og som nok lige er stillet op af en Handelsgartner, som hedder Meyer. Jeg gik hen for at sidde mig, skønt jeg rigtnok syntes det var et meget luftigt Sted, men den vilde ikke virke. Saa var der en Skomagerdreng, der sagde jeg skulde lægge en Toøre ned i en Sprække, hvad jeg ogsaa gjorde, men kun fordi jeg trængte til at sidde. Jeg er aldeles ikke gjerrig, Hr. Redaktør, men jeg holder nu en Gang ikke af at stikke noget under Stolen. Saa kom jeg ganske rigtig til at sidde, men min Plissé blev knebet af med det samme, og da jeg rejste mig, sad jeg rigtignok godt i det; Sædet svuppede med op, saa jeg blev klemt inde op mod Ryggen, mens Drengene stod og grinede ad mig. Er det nu ikke for galt, Hr. Redaktør? Skal nu Ibsen ogsaa kunde sige om Kjøbenhavn ligesom om Kristiania, at Sæderne er i Forfald? Og skal en fattig Kone ikke have det, som hun venter sig af sin Toøre?

Med Højagtelse

Mathilde Madsen,

Vadskerkone.

Ej blot til Lyst.

„Tiden“

optog i Søndags uden at blinke en Protest mod vort sidste Numers sidste Billede fra en Indsender, der kalder sig en *„Ven af den gode Tone“!* Dagen efter fik *„Tiden“* i Overretten 2 Attester paa sit Gehør for samme Tone. Det gaadefulde Organ for sin egen Tilværelses Gaade, der sagtens snart vil finde sin Opløsning, godkjendte den mærkelige Indsenders Protest mod vort Billede.

Men, det var jo kun, som vore Bagsider altid har været det, en Rebus ɔ: en Billedgaade, som — rigtig tydet — var, hvad den vilde være: en blodig Satire over den Institution, hvor Skylden for den grufulde Ulykke, hvis Dato var Billedets Titel, og hvis Moral var skrevet i den Linie af Ingemann, som var Billedets Text, ene og alene hviler: vore Statsbaner, der med Tur- og Returbillet førte sit Publikum lige ind i —

Evigheden.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Københavns sidste „Redaktør“.

En Gang var Henning en fanatisk Klerk,
Da gik han ind til skjønne Martyrglæder:
Ved Hr. Witzanskys hæse Orgelværk
Er han omsider endt som — Bælgetræder.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase.
Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

PUK

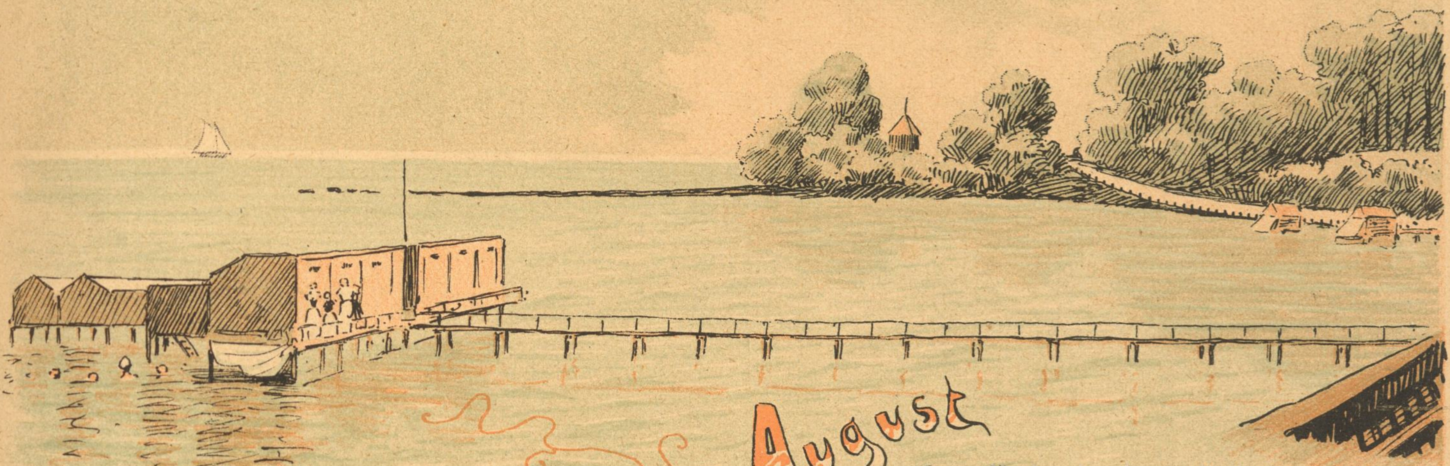

August

Hun: Nu har jeg den yndigste Svømmedragt,
Som nogen i Verden kan faa sig,
Saa let, saa fin! Jeg maa ta' mig i Agt,
— Gud fri os, hvis nogen saa mig!

Man siger, jeg svømmer komplet elegant,
Af en Kvinde at være, forstaar sig;
Selv Mændene vistnok det samme fandt,
Hvis de — — Nej, hvis nogen saa mig!

Han: Selv, om man er blid og from,
Sikkert dog man finder
Den Komedie grulig, som
Hedder: Bad og Kvinder.

Mindst en Time daglig, tror
Jeg, maa her jeg vente,
Kone, Barn og Svigermor
Pænt fra Badet hente.

Uden Mad, knap uden Drik
Mine Læber stamme:
Tænk, om Svigermor nu gik
Og blev der med det samme!"

Fra Opfindelsernes Tidsalder.

Hvad hjælper dog en sommerfrisk Natur?
Buketten er af den for længe siden;
Det maa noteres, at Agurketiden
I Aar er noget usædvanlig sur.
Fru Fama gjemmer paa sin bedre Viden
Og tager sig hvert Øjeblik en Lur,
Mens baade *»København«* og *»Politiken«*
Hun daglig lader skammeligt i Stikken.

Een Nyhed bare, helst en næsten sand,
De turde hole hos bemeldte Frue;
Men selv ANDRÉE's berømte Nordpolsdue
Blev strax forvandlet til en simpel And.
Snydt blev man stadig for en Verdensbrand,
Og nu har nok Søslangen selv gjort Skrue!
Det kan da siges uden Overdrivelse,
At den er hidtil mødt med Udeblivelse.

Hvad skal en Redaktør saa hitte paa,
Naar Bladets Læsere med Spænding vente
Hans Hjælp med at faa Tiden til at gaa,
Og han har ikke Spor af Nyt at prente?
Des Aarsag WIINBLAD nødes til at slaa
En Smule Mønt af ESTRUPS Regimente,
Som med en snild Opfindsomhed han opgav
At være Banekatastrofens Ophav.

Ak, ja! Hvor mange af vor Tids Skavanker
Er ikke blevne ESTRUP lagt til Last?
Først var det hans Skyld, at vi var »kjørt fast«,
Saa fik han Vrøvl for løbske Fremskridtstanker,
Brandkasser og svovlsure Folkebanker,
Folk, der Billetten tog i Huj og Hast,
Oprør af Niggere og BERGS Forplejning
Paa Blegdamsvejen gik paa ESTRUPS Regning.

Selv Meningsfæller af den her anførte
Ulykkesfugl er ofte blevne vaer,
At Rømersgades Mænd Erfaring har
I Retning af at være overkjørte,
Saa deres Ord, som altid svært er hørte,
Gjør ogsaa denne Gang Aarsagen klar
For den gemene Hob, trods al dens Hvisken,
At Førerne den holder under »Pisken«.

Wegweiser
für
Deutsche, die nach Copenhagen reisen werden wollen.

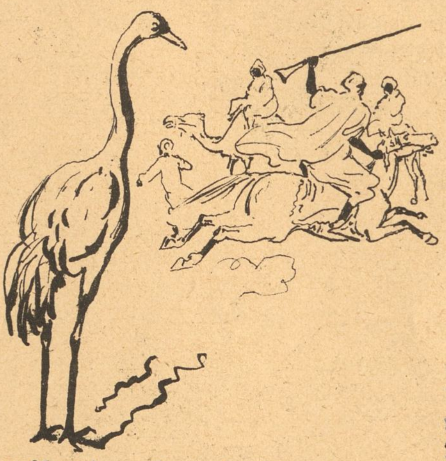

Tivoli. Wollen wir nun, lieber Germane, einmal recht auf den Wifte gehen und die verscheidene Verlustigkeiten Kopenhagens aufsuchen und dann natürlich erst den weltberühmten Tivoli, wo Sie gewiß zuvor oft gegangen gewesen geworden sein. Aber die idyllische Stille und Friede von alten Tagen sind nun ganß verschwunden. Der gute Kranich, der zuvor vom Topfe des Thurnpavillons ein wachtsames Auge mit den Sittlichkeit seines Anstalts hielt, ist nun so alt geworden, daß er lieber die Augen zuklopft oder heimwärts geht in seinem dazu eingerichteten Bette zu slummeren. Und nicht genug mit das, er hat selbst eine Karavane von wilden bluthdurstigen Menschen in der Mitte des Gartens installirt, wo sie einen fruchtbaren Erdboden gefunden gehaben sein, und sich schreckbarer Weise mit lebendigen Jungen jeder Tage vermehren.

„Was ist's mit dem? was kann er meinen?
Was ist mit diesem Kranichzug?"

müßen wir recht genug mit euren lieben Schiller seufzen, wenn wir ihren Heulen und Schreien hören und sehen, wie sie durch den Gitter mit ihren Lanzen den jungen die Augen hinausstecken. Aber zur Entschuldigung des Kranichs dient, das der Geschmack gegen solches Kannibalismus und leichreüberische Überfälle sich mehr und mehr neigt; daß ist eben die Forderung

der Zeit in unser Stadt, unserem Lande und unser Politik.

Aben gehen wir weiter, lieber Germane, denn wie es in einem alten Volkslied heißt.:

„Und wenn Du nicht in Tivoli
Zufrieden bist, sagst Adee,
Und nehmst einen Wsche nach Lorry
Jst's dort Schlag ins Frikasé!"

Die Operette. Hier residirt der große Lorry Fehlergebirge, und der ist endlich ein Mann, der sich recht vor gesetzt hat den Schmach zu verbesseren. Erst versuchte er es mit Gedichten, das war für dünn, dann mit Kuchen, das war für süß, aber nun hat er ein Lobescowes erfunden, der von Weiben-Eier, Lamm-Frikasé mit Löffel und Singenmädchen p. p. besteht, und das kann kein Kopenhagener mit K stehen für; beim Genuß dieser Medicin wird er ein besser Mensch.

Aber verlassen wir nun, lieber Germane, diesen edlen Menschenfreund und seinen Tempel der Tugend, uns wieder ins Sodoma und Gomorra zu stürtzen.

De stakkels „Schleswig-Holsteinere".

Hvad har „Schleswig-Holstein"s Sønner
Gjort mod Frænderne mod Syd,
At med Utak man belønner
Deres „wunderschøne" Dyd.
Har de virkelig fortjent, at
Faa en Præsident saa slem?
Er det ogsaa rigtig pænt, at
Prøjsen saadan lønner dem?

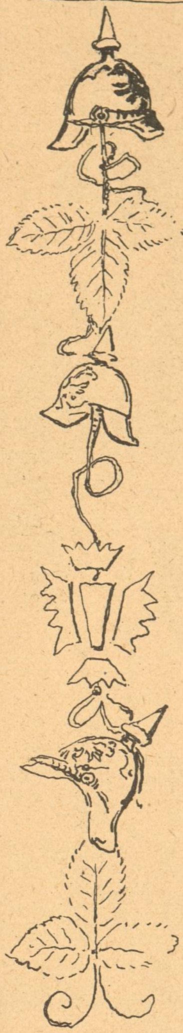

Drog de modigt ej i Fejde
Mod det grumme danske „Aag"?
Kæmpede som Løver ej de
For at hævde deres Sprog?
Bar ej Pryglene som Mænd de,
Dem, de fik til Gavns ved Bov?
Gik de ej for fler' at hente,
Til de fik til Husbehov?

Trods den Fart, hvormed de kasted'
Sig til Prøjsens „Moder"bryst,
Trods saa villige de basted'
Deres egen Frihedslyst,
Trods de smukke „Oprørs"sange
Deres „Digtere" gav Ord,
Trods de andre Dyder mange,
Der i deres Hjerter bo'r,

Og fordi en lille Flok a'
Danske oppe imod Nord
Alt har faaet mer' end nok a
Føden ved det tyske Bord,
Skal de ægte Prøjsersjæle
(Mere ægte ej der gi'es),
Trækkes med det allerfæle-
ste af Prøjsens Tugtens Ris.

De behandles skal som Bøller,
Socialister, Udskud, Vrag
Af den strenge Hr. von Køller,
Som for sligt har Haandelag.
Frelsen fra „den danske Svøbe"
Har dem lidet nyttet; thi
Nu de Stakler selv maa søbe
Kaalen, de har spyttet i!

Ved Absinthen.

— Har Du set, at de to Siameserprinser blev Riddere af Elefanten?

— Ja, men det er jo dog at give Bagerbørn Hvedebrød.

Motiveret.

— Hør! Jeg bliver nok oven i Kjøbet nødt til at drikke Dus med Dem.
— Hvorfor det?
— Jo, for jeg kan jo ikke godt sige: »Deres Asen«!

Brutto—Tara.

Første Cyclist: Har I set mine nye Cyclesko?
Anden Cyclist: Cyclesko? Det er jo et Par rene Hyttefade!
Tredie Cyclist: Sikke noget Sludder! Har Du nogen Sinde set én Torsk i to Hyttefade?

Parlez Vous Francais?

Det danske Sprog er kjønt, men dog
Det franske mere fyldigt,
(For Folk, der taler alle Sprog,
Er Dansk jo ligegyldigt).
Det er et Sprog for „Stoffer"ne,
Fransk taler man ved Hofferne,
Og Ting, man ikke tør paa Dansk,
Kan siges saa *charmant* paa Fransk.

Ved *Conférence* og *„Parlez-vous"*
Jeg bli'r, som næsten alle:
Vi tviner, griner, skjønt saa Gu',
Vi knap forstaar det hal'e!

Comme-ci, comme-ça, Français? Hva'ba'?
Non pas? Mais donc, que c'est que ça?
— Monsieur N. N., jo det kan hænd's.
Tiltaler vor Intelligens!

Som just jeg ved Absinthen sad
Og læste *„Temps"* af Vane,
Jeg hørte og blev himmelglad:
Elle vient, la grande Réjane!
Mon Abrahams, mon Schrøder vil?
Mon Peter Hansen vel slaar til?
Om ikke han, er det en Trøst,
Hun kan faa Lov i *„Vennelyst"*.

Indsamlingsraseriet

har nu krævet

sit første Offer.

I Forgaars kom jeg paa St. Hans som uhelbredelig sindssyg, i Dag nedskriver jeg i et lyst Øjeblik — vistnok mit sidste — disse Linjer, der bør være som en oprakt Pegefinger for andre Godlidende og Godtroende i vort meget godgjørende Samfund.

Jeg har i fire Aar levet sorgfrit og lykkeligt med Hustru og tre Børn for 1800 om Aaret. Vi spiste to Retter Mad til daglig, tre om Søndagen og gik i det Kongelige hveranden Tirsdag. Ak, vi var saa lykkelige. Saa var det en Gang, vistnok for tre Maaneder siden, at der kom en Mand op og bad mig om et lille Bidrag til Danmarksmonumentet.

„Men bevares, Mand, det er jo færdigt for længe siden." „Jamen, sér De, hm, Hasselriis har ikke — og han skulde dog gjærne — —." „De har Ret, det var Synd andet; her er 10 Kroner, Farvel!"

Næste Middag i den korrekteste Visittid holdt Enkemarskalindens Vogn for min tarvelige Gadedør, og selv steg hun under Husbeboernes intimeste Nysgjerrighed op paa 3die Sal, silkeknitrende og uimodstaaelig fornem. Min Kone forsøgte et Par Indvendinger. „Kjære Frue," begyndte Marskalinden, „jeg vilde ikke være gaaet til Dem og bebyrdet Deres kjendte Godgjørenhed mere, end den er i Forvejen, hvis jeg ikke vidste, at denne Liste var særdeles, sær—de—les velset paa højeste Sted." „Hvormeget giver man?" hviskede min Kone beskæmmet. „Etatsraad Gamel har givet 200, men naturligvis — —." Og saa pumpede Enkemarskalinden os for 50.

Fra dette fine Besøg maa Isen være brudt. Der er ikke gaaet en Dag, uden

der har været nogen for at tigge. Jeg har givet til Gade, til Kristian d. 4de til Fods, Hest og Søs, til et Rokonvalescenthjem for fattige Adelige, til Piger med et forvildet Ungdomsliv, til nye Rendestensbrædter i Sengeløse, til de strejkende Smedesvende. Først gav jeg Ordre til ikke at lukke op for nogen, hvorfor hele vor Familie brød med os, men siden kom Indsamlingens Vampyrer med smaa Dirke og sad, naar jeg mindst ventede det, bag mit Skrivebord. Saa begyndte det at rable for mig. Jeg huggede Køkkenbordet op og spigrede dermed Entrédøren til, mens min Kone rev Lagenerne i Stykker og firede sig selv og Børnene ned og blev hjemme hos hendes Forældre, hvor de fik Mad for første Gang i fem Døgn. Al min Formue var borte. min Gæld — omtrent ogsaa. Nogle Dage efter klatrede en livreklædt Tjener ad Tagrenden ind til mig og bad om blot 50 Øre til Dronning Margrete; jeg var saa sindssyg allerede, at jeg sagde denne Vittighed: „Hun faar ikke en Skilling, hun nøjedes jo i levende Live ikke med mindre end tre Kroner, og det ejer jeg ikke!"

I forrige Uge var det, at en Dame kom i Ballon til mig fra Jylland, mens jeg gik ovenpaa Taget, hvor jeg havde saaet Karse, den billigste Føde, jeg kunde finde paa. Hun vilde have Penge til Slottet. Grødslottet? Næ. Kristiansborg? Næ, Prins Kristians Slot! Jeg brød Skorstenen ned og slog hende ihjel med Brokkerne. Men først i Forgaars blev jeg spærret inde; for da gik jeg selv ud i Byen og samlede ind. Til at starte et stort Foretagende blandt vort rige Bourgeoisie: „Selskabet, der tager sig af Velgjørenhed og Indsamlinger i Mangel af anden Tidsfordriv".

Og nu er jeg som sagt paa St. Hans.

Statsmaskineri.

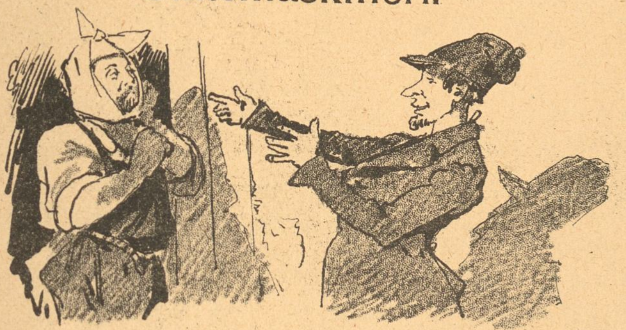

Kristen Smed: Goddav Mads Jordmormand.

Mads Jordemodermand: Goddav Kresten Smed. Hvodden Fa'en æ'ed at Do æ ingballeret om Faastandskisten idav; haar Søren slaet lidt te Dæ mæ Forhammeren?

Kresten: Næ, ded æ faamedelst a jæ haar en pinede Hovedværk.

Mads: Ka saan en Smedebælle osse ha Hovedværk, Do bruer jo saa a sie aldrig dit Hoved te anned end som a putte Æde i, Do kænner itte te Videnskavsmandens Spekelats.

Kristen: Ded ka der være noved i. Men i Nat haar jæ ligodt lagt aa spekeleret.

Mads: Der haar vi ded; ded æ noved din Skalle slets inte æ ingrettet te. Den æ for tyk, Spekelasjonerne ka itte komme igemmel, derfor bovner den yd i en Bule. Naa, hva æ saa i Støkker, æ'ed Kællingen?

Kresten: Næ, ded æ noved ganske anned videnskaveli Mads. Jæ la saa a sie aa rejnede yd, hvafor den her Køstbane itte ka blie aavnet, for Lavs har savt, a ded ku man faa Penge for i Kevenhavn.

Mads: Kresten, Kresten, hvor tidt ska jæ vare Dæ imued den Oppustesjonsløst, som æ faren i Dæ. Ka I Smedebæller itte passe Jeres ejen Madpose aa la vos Aktoriteter om Statsbestyrelsens ingvendie Dele. Paa dom ka man itte ta mæ Grovfilen, Kresten. Nær Do slar løs, mens Jeinet æ varmt, saa mue vi tidt la hinner blie kold aa endda spøtte lidt pue hinner.

Kresten: Ded ka der være noved i.

Mads: Ja ded ka der være noved i. Ded ka Faneme itte nøtte, nær Maddammen næste Gang æ i Forretning hos din Kuene, aa jæ søjer aa sitte Mod i Dæ ve aa la Dæ gie none Omgange smue Sorte, a Do saa sitter aa sier te mæ: „ded æ Faen, saa længe ded varer“, for ded finner jæ mæ itte i a saan et . . . Princip.

Kristen: Ded bøjer jæ mæ for Mads. Men æ . . . jæ ka liegodt itte forstue ded mæ den her Køstbane. Hvorfor Fa'en ka de itte aavne hinner, nær hon æ færri?

Mads: Naar Do no hører, hvormanne Kantorer aa Boghulderier aa Kontrollerier en saan Sav ska gaa igemmel for at blive færri, saa ve Do kanskesens hulde Flav. Der æ føst en Generaldiderik, saa æ der en tre, fire Kumpromitterede, saa æ der Sjæferne for Trafek, Tæsknek, Satistek, Tariftek, saa æ der . . . . Hva Fa'en æ'ed? Ka Do itte følle mæ?

Kristen: Jæ ka itte taale saa møjet videnskavelit paa Gangen idav Mads, ded værker i mit Hode. Jæ tror, jæ ve ing aa ha mæ en Opstrammer.

Mads: La mæ sie din Tonge, Kresten . . . . hm! ded sier betænkelit yd. Jæ ka itte forsvare a la Dæ alene mæ Bimplen, jæ goer mæ for at regelere.

Kristen: Ded ka der være noved i.

Grødslottet.

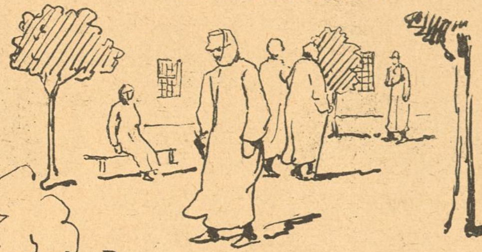

Der staar et Slot i Østerled,
Ude i Rigensgade,
For Jenserne er Gangen derned
Just ikke af de glade.
Det Slot staar ikke godt i Ry
Mellem de Jenser bolde,
De ved, at sidst paa hver en Menu
Staar ikke Kaffe, men — Olle.

De andre Retter, det er Grød
Med eller uden Korender,
En Gang imellem Øllebrød.
Dog det kun sjælden hænder.
En Suppe kogt paa Kjødextrakt
— Fire Draaber til Potten —
Lidt Kjød bli'r nok i Gryden lagt,
Det smager . . hm! — something Rotten.

Og Lammekjød jo ogsaa de Faar,
Klumperne er nok lidt matte,
Og en Ragout, som nok bestaar —
Hvoraf nok smage man ka'tte.
Skildpadde faar de — aa jeg be'r!
Dobbelt forloren tilvisse,
Ja oxe Halesuppe de ser,
Men det er paa Haler af Grisse.

Og selv om ogsaa der maaske
Spares noget paa Kosten,
Saa er der altid rigelig The,
For der er Vand nok i Posten.
Mod Jenserne er det dog Synd:
Huldet de ganske tilsætter.
Gid Taciturnus slaa med Fynd
Paa de militære — Retter!

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Det Vidunderligste.

Af alt det Mærkværdige, vi har Dig vist,
Som Du maatte se og høre paa,
Det største Vidunder er Kystbanen hist,
For den er ej til at kjøre paa!

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

1897. Søndag den 8. Avgust. Nr. 32.

Dukkeborn.

— Synes Du ikke, det er et dejligt stort Barn, jeg har?
— Jo, det er det; men hos Onkel Adolfs har de et Barn, der er meget større, for det er ikke noget Dukkebarn, det er et rigtigt Kjødbarn!

Uheldigt Forvarsel.

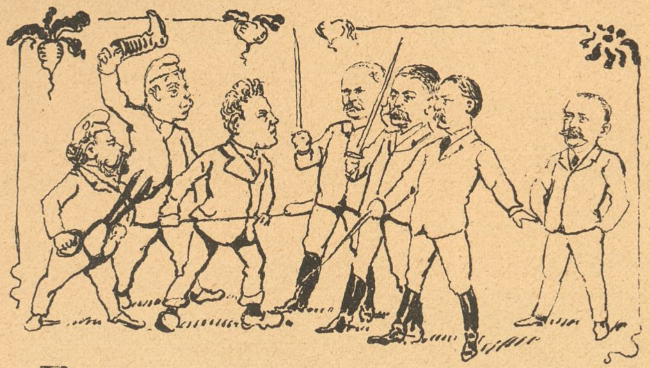

Et Koppel løsslupne Individer,
Der kalder sig selv Reformpartiet,
Formedelst der til de sildigste Tider
Var aldrig Spor af Reformsands i 'et,
Har endelig set sig i Stand til at faa
En Mundfuld, det kan agitere paa:
I fuld Harmoni det opløfter Kajen
Om at faa Landsthinget ryddet af Vejen.

Det stygge Landsthing, der altid har været
En Hemsko paa Demokratiets Planer,
Som hverken det gode Ord har besnæret
Eller dets duftende »Taalepahner«,
Skal nu med en Bergsfisk lyses hjem:
»Reformidioterne« rykker frem
Saa glubende, som salig Asgaardsrejen,
Og fordrer vort Landsthing ryddet af Vejen

De opræmser fyndigt for Vælgerfolket
Det syndige Landsthings Synderegister
Og fremhæver særlig, at det har dolket
Reedtz Thott, den folkekjære Minister,
Hvis aabne Forhandlingspolitik
Sandsynligvis ogsaa sin Bane fik,
Endskjønt Alberti var med paa Galejen,
Og derfor skal Landsthinget ryddes af Vejen.

Kun har de vist glemt — og det er Skade —
Hvorlunde det gik, da sejersberuset
Den gamle Rodhugger Gladstones Brigade
En skarp Front gjorde mod Overhuset.
Med denne Hemsko paa hans »Reform-
politik« blev rejst en lignende Storm;
Med folkeligt Slag i Bolledejgen
Han vilde sit Landsthing ha'e ryddet af Vejen.

Men Resultatet blev højst elendigt,
I Græsset hans Flertal maatte skam bide;
Thi ogsaa paa de Baner er det nødvendigt
At have en Bremse og bruge 'en i Tide.
Det véd John Bull og Hr. Sørensen her,
Og derfor er det vist ikke værd,
At Stadil & Co. gaar saa langt over Stregen,
Som at faa Landsthinget ryddet af Vejen.

Fra Bistrup.

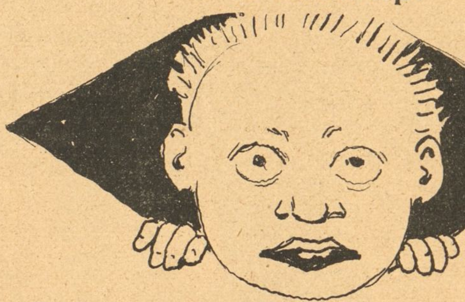

Tiden er fattig paa gode Penne, det er en sørgelig Sandhed. Hvad Under om de faa, der findes, øjeblikkelig rives væk? „Puk“ har i denne Uge været saa lykkelig at forøge sin i Forvejen fortræffelige Stab af Medarbejdere — *oderint dum metuant!* — med en ny levende Kraft. Vore Læsere vil i forrige Nummer have lagt Mærke til den spirituelle Artikel „Indsamlingsraseriet“, hvori en af Samfundets Ulykkelige skildrede sin egen sørgelige Skæbne, der har ført ham i Vanviddets Nat til Bistrup Fredag Morgen. Vi har sikret os Hr. Adolf Ludvigsens Talent, der allerede i Dag bringer sin første Frugt:

Et Brev fra Bistrup.

Hr. Ludvigsen er skruptosset, men hans Pen er ikke saa gal. Derved bekræftes paa ny den gamle Sandhed, at Genialitet og Vanvid er Børn af samme Moder.

Hr. Ludvigsen paa sin Side vil for sit Honorar kunne drikke sin Yndlingsdrik, Mælketoddy, en Gang ugentlig, samt forøge sin allerede nu imponerende Samling af kulørte Knappenaale. Korrespondancen foregaar mod Anstaltens Vidende hemmeligt ved Hjælp af det fra Quito kendte Knudetovssystem. *Red.*

I.

„Nu er det galt igjen med Olsen!“

Skønt jeg kun har været her i fem Dage, kender jeg allerede denne Sætning, der i egentlig Vanvid maa siges at være et Slagord her, da det stedse indleder de vanvittigste Bataljer paa Gange og Sovestuer. Se, da Olsen var udenfor, var der ikke noget mere geskæftigt, hjælpsomt og stræbsomt Menneske end han. Saa var det, han slog sig paa Skriveriet, det slog igen ind og slog sig paa Hjærnen; han slog Plader i al Evighed, det slog ham selvfølgelig ned, og saa maatte han slaa sig ned her. Nedslaaet, men stille og resigneret gaar han om, kun mellem 8 og 12 hver Aften

faar han et Anfald af Uvederhæftighed og saa lyver han som en hollandsk Skipper.

I Aftes sad jeg og drak Kaffe inde hos Frøken Lungemoes, der ifjor fejrede sit 50 Aars Jubilæum paa Anstalten. Hun er ikke anderledes gal, end at hun hver Gang Solen gaar ned, kryber ind under sin Seng og mjaver tre Gange. Men hun kommer straks ud igjen. Som vi allerbedst sidder og taler om Høffdings Psykologi, taber Lungemoes Flødekanden og skriger: „Nu er det galt igen med Olsen!" Og der var ogsaa det frygteligste Halløj paa den urolige Gang. Sagen er den, at Olsen for at faa sin Uvederhæftighed af Vejen har startet et Blad „Kliken", et lignende Middel, som det der blev brugt af Dick med Karl den førstes Hovede. Mod dette har nogle andre lavet et, som hedder „Vor Anstalt", og de sloges nu paa 7de Maaned igen. Hvis Inspektøren ikke var kommen, havde de nok skældt hinanden ud for normale! Men saa vidt kom det dog ikke.

Tingen er, at Olsen og to smaa Jødedrenge, der ellers gaar Bestyrelsens Ærinder, forleden gik i Gaarden og fortalte bagefter, at de havde reddet Portnerens toaarige Ludovika, der sad og gumlede paa en Bælg Guldregn. Det, siger nu de andre, er Løgn, og Portneren har udfordret Olsen paa Dasnøgler. Det værste er, at Olsen har blandet vores Læge, Dr. Eduard, ind i det, for han kender Olsens Fortid baade udenfor og indenfor. Men jeg tror alligevel, at de gør ham Uret denne Gang, for jeg har set deres Dokumenter, som jeg offentliggør i Sandhedens Interesse.

Bistrup i Avg. 97.

Hr. Olsen kender ingen som jeg. Det er mig, der vasker han Skiddentøj. Han er ren, før han blev vasket fornylig, dygtig vasket; det trængte han til.

Md. Skruppe,
Anstaltens Vaskerkone.

Jaj saa sæl, at han to Bællen ud af Ludovica.

David Hjulben,
Anstaltens Bydreng.

Næ, den Løgn tiltror jeg skunte Olsen. Den er ikke tyk nok!

Solde-Hansen,
forh. Journalist, p. t. Bistrup.

Der har været megen Tale om, hvor Henrik Ibsen vilde rejse hen og bosætte sig. Mon i København, mon i Bayern eller Humlebæk? Vi kan trøste vore Læsere med, at den store Digter bliver i Norge og holder sig til Drammen.

Torturens Afskaffelse? Johannes Jørgensen skriver stadig Ledere i den ganske katholske Avis „*Tiden*". Formodentlig skal Læserne ogsaa konfirmeres om igen.

Forgyldte Vægtere.

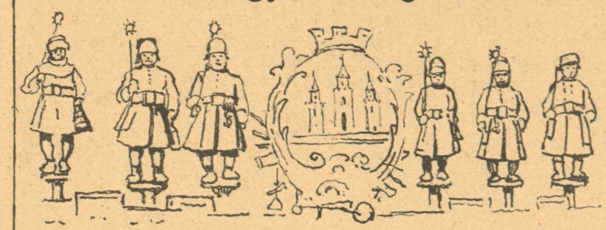

Vor Magistrats allernyeste Hus
Nu taarner sig højt i sin Storhedshedsrus
Med Spir og Stads og Udsmykning.
Og høres der stundom et mumlende Kor,
Der finder den mindre dejlig end stor, —
Straks knuser den stolte Bygning
Med knejsende Tag og Rygning
Hver lysskу Kritik med de Ord:
Gaa væk, I Skjønheds Benægtere!
For jeg har forgyldte Vægtere
Paa Gesimsen.

Og saadan gaar det nu hele vor By!
Hvad er det vel for en Sot eller Spy,
Der har befængt alle Sindene?
Vi higer, vi haaber, vi slaas, — det er trist;
Men Alle tror vi, at vi dog tilsidst
Blandt Søgerne bli'er de Findende
Og i Finalen de Vindende,
Saa meget er sikkert og vist:
At alle vi jagende Fægtere
Har faaet os forgyldte Vægtere
Paa Gesimsen.

Nu bli'er „National" et Komediehus!
Professor Riis med Martinius
Sit Underskud flot halverer!
Og Firmaet „Tuxen & Hammerich",
Den hidtil saa fromme Aktie-Fabrik,
Li'som den bedst florerer
Gaar hen og — bums! — likviderer.
Naa, hver Tid har jo sin Skik,
Og kan man vel handle korrektere,
Naar man har forgyldte Vægtere
Paa Gesimsen?

Og Godtfolk, som ellers er sindige nok,
Nu svandser og nejer i Flok om en Skok
Siamesere og Journalister,
Vanderbilt'er og Stormænd fra — Gud ved hvorfra,
For Ingen kan vide, hvad der falder a'!
Som Burrer, som Kit og som Klister
Vi hager os fast. — Naa, ja!
Men kan vi levere et ægtere
Bevis for forgyldte Vægtere
Paa Gesimsen?

Wenn jemand —

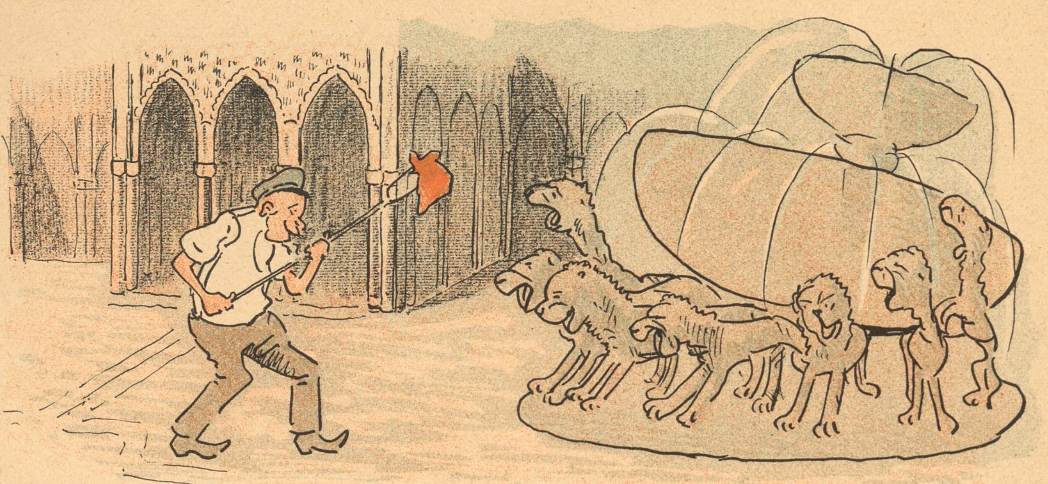

— Spanien, ah! De var ogsaa i Spanien — Granada maaske! — Saa var De vel i Løvegaarden?

— Om jeg var? Tænk bare, hvor heldigt! netop ligesom Løverne blev fodrede!

En Feriegjæst.

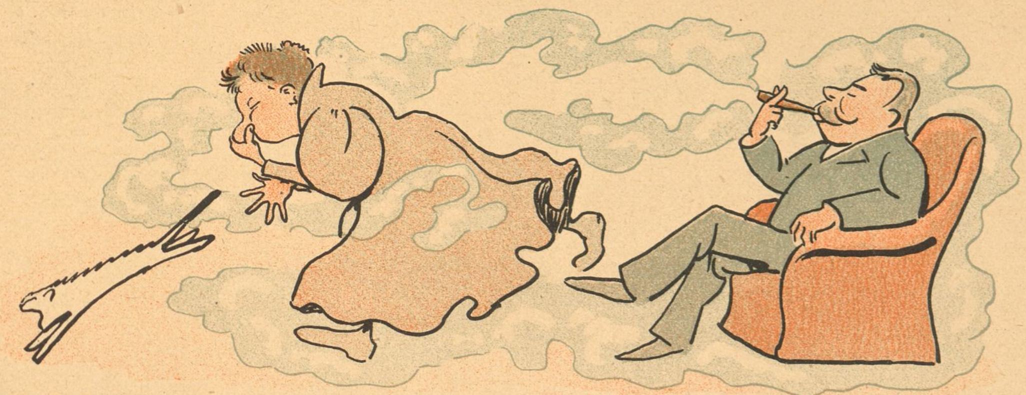

— Kan Du sige mig, hvad er 6 til 25? Naa — —?
— Det er vist dem, Fader ryger, naar han vil have Mo'er ud af Stuen.

Danmark voxer!

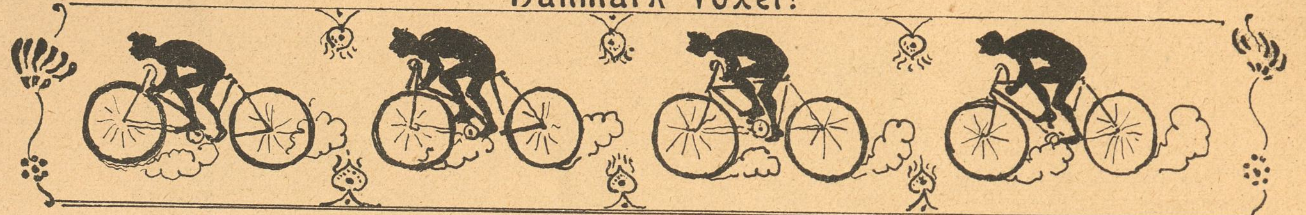

Hil Jer Helte, som fra Bretland
Vender nu med Sejr tilbage!
J har vist, at endnu ulmer
Heltekraft fra Oldtids Dage.
Af Vikingerne, de vilde
Fordum Britterne har faaet;
J er ikke mindre stærke,
J har ogsaa Britten — slaaet.

Kampen rasede ved Glasgow,
Britter, Galler og Germaner
Stode her til Kamp parate
Mod de frygtelige Daner.
Af Bersærkermod betagne
Kastede J Eders Klæder,
Fremmest gik den bolde Schrader,
Som er ikke nogen Schræder.

Vildt da flygtede de andre
— Ryggen krummet à la Hummer —
Efter Vore, i hvis Rygge
Der er endnu flere „Krummer".
Selv den hurtigste af Fjenden
Ind paa Livet Schrader kommer,
Slaar ham — ikke dog med Næven,
Men med fire store Tommer.

Hil Jer Helte! hil Dig Schrader!
Led Du før lidt Ondt herhjemme,
Disse fire store Tommer
Skal vi aldrig mer Dig glemme.
Du har hævet Rigets Ære,
Det skal skrives i Annalen.
Gid Du næste Aar maa lægge
Til vor Væxt — en lille Alen!

Sport.

Sport er godt. Ogsaa i Regnvejr. Hvad er det hele? Tryk paa Maskinen — slaa Rekorden — væk fra Klumpen, Rad, og lad mig komme til! — Hvad er det halve? Tjen Penge, Kjøbenhavner, og sæt Resten paa Aktier! — Det er det, man kalder „Aarhundredets Idé".

Banede altsaa ud til Traverbanen forleden. Gammel Taxt, for det var en Søndag. Gav 5 Øre i *forfeit*. Naa, lad ryge! Hvorfor skulde stakkels, fattige Statsbaner ikke ogsaa have *Odds*.

Svømmede saa ud til *Meetinget*. Vi Sportsmænd siger nemlig ikke „Grøndalshuset", men „Meetinget". Kiggede i Programmet.

August-Handicap stod der. Hm! Har kun kjendt een August, og han skylder mig endnu en Krone og halvtreds. Væk med de gamle Travere!

Øresunds-Handicap. Nu stiger den! Travere paa Øresund — det bliver en høj Vandgang. Men Meningen er vel „Det Forenede", der nu skal handicappe med Kystbanen, indtil en overfyldt Søndagsdamper vender Bunden i Vejret af Forskrækkelse. Lige meget! Holder paa det Forenede; kan ikke lide Jordskred. Saadan sagde jeg og hev en svensk Femkronerslap over til en meget pæn Herre, der hedder Totalisator om Søndagen og Gud-véd-hvad om Hverdagen.

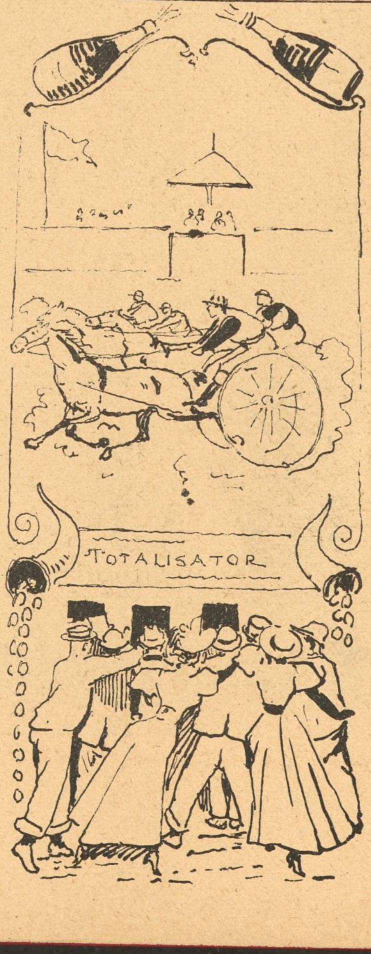

Sommer-Handicap. „Den *pacer* mig", sagde jeg. Vi Sportsmænd kan nemlig ikke sige „den passer mig". Nok en Femkronerslap. Saa meget kan man da gjerne give, for at faa Sommer og Tørrevejr.

Alliance-Handicap. Brillant! Har aldrig kunnet lide Tuborg. Holder paa Alliance. Ti Kroner i Sølv! — lad rulle!

Slaaet Handicap. Godtere og godtere! Slag skal der være i 'et, sagde jeg og vadede over til Grøndal, hvor jeg handikappede Halsen af et Par Bajere sammen med Petersen, tre med Hansen og fire, fem Omgange i Tilgift.

Afskeds-Handicap. Bestod i, at den pæne Hr. Totalisator kom hinkende over til os. Frakken var flaaet, Næsen var blaa, og hans venstre Øje sad i hans højre Øre. Saadan havde Trav-Publikummerne travesteret ham.

„Slutnings-*Heatet* er ude," hvislede han, for der havde nok ogsaa været „slaaet Handicap" i hans Fortænder. — „Vær saa artig — De har vundet 200 Kroner!"

Moral.

Maatte samme Aften af med 20 Kr. En Betjent konfiskerede dem, da vi sad i Jensens Bagstue ved enlille skikkelig Mis.

Men de 200 Kr., som jeg havde vundet ved det grønne Bord — eller, hvad jeg vilde sige, paa den grønne Traverbane, dem var der ingen Betjent, der vilde have.

For det var jo Sport.

Det er ganske vist!
(Frit efter H. C. Andersen.)

„Det er en forfærdelig Skandale!“ sagde en Avis, og det i en Kant af Landet, hvor Historien ikke var passeret. „Det er en forfærdelig Skandale for Statsbanerne. Vi tør ikke kjøre paa Jernbanen mere.“ Og saa fortalte den, saa Haarene rejste sig paa alle dens Abonnenters Hoveder. Det er ganske vist!

Men vi vil begynde med Begyndelsen, og den var i en anden Kant af Landet ved en lille Station. Tog kom og Tog gik. Et af dem kom med reglementeret Fart, stoppede, som det skulde, og var som Tog respektabelt i alle Maader. Idet det kom til Stationen, sprang en lille Sammenkobling mellem to Vogne. „Der gik den,“ sagde en af Banemændene, „jo mere vi passer paa, des mere gaar der i Stykker.“ Og det var nu sagt i Munterhed, for han var det muntre Sind der paa Stationen. Saa kjørte Toget. Og saa sov man.

Men en Passager, som stod af ved Stationen, havde ligegodt hørt, hvad Banemanden sagde. Og saa maatte han jo, da han kom hjem paa Hotellet, sige det til en Bekjendt. „Paa Stationen siger man — jeg nævner ingen — at jo mere de passer paa, des flere Ulykker bliver der.“

Og ligeoverfor dem sad en Referent ved Byens Avis. De har skarpe Øren de Referenter, og han hørte hvert Ord, og saa smækkede han med Tungen og stak hjem til Redaktionen. „Nu skal I høre! nu skal I høre! Jeg hørte det med mine egne Øren, og man skal jo høre alt, hvad der falder af. Paa Stationen er de i den Grad konfuse, at de siger, der kan ske en Ulykke, hvad Øjeblik det skal være.

„*Prenez garde aux abonnents,*“ sagde Redaktøren, „det er noget for Abonnenterne!“

„Jeg vil dog fortælle min Ven i København det,“ tænkte Referenten, og saa tudede han i Telefonen: Uhu, uhu! en skrækkelig Skandale! en ny Jernbaneulykke med Nød og Næppe afværget, uhuh!

„Hvor, hvor?“ kurrede Vennen.

„Her ved Stationen! Jeg har saa godt som selv det! det er ganske utroligt, men det er ganske vist!“

„Tror, tror hvert evige Ord!“ sagde Vennen, og saa løb han ud i Byen med Nyheden og kurrede til alle og enhver: „Der er et Tog, ja somme siger, der er to Tog, som har været lige ved at forulykke ved en Station.“

„Halløj, halløj!“ galede de, han fortalte det til, videre: „Der var tre Tog paa samme Dag lige ved at blive masede ved en Station. Det er en altfor uhyggelig Historie til, at jeg kan beholde den, lad gaa videre.“

„Lad gaa videre, lad gaa videre!“ galede, peb og tudede man i et Væk. Og saa løb Historien fra Mand til Mand, fra Hus til Hus, fra By til By og tilsidst tilbage til Stationen, hvor den var gaaet ud fra.

„Der er fem Tog,“ hed det, „som paa samme Dag var lige ved at rende i hinanden ved en Station.“

Og Banemanden, som havde set den lille Sammenkobling briste kjendte naturligvis ikke sin egen Historie igjen, og da han var en respektabel Banemand, sagde han: „Jeg foragter den Station! men der er flere af det Slags! Sligt skal man ikke fortie, og jeg vil gjøre mit til, at den Historie kan komme i Avisen, saa den gaar Landet over; det har den Station fortjent og Statsbanerne med!“

Og den kom i Avisen, i mange Aviser og blev trykt, og det er ganske vist: en lille Sammenkobling kan nok blive til fem Tog!

Dansekatarrh!

En Sextur! ak, i det lille Ord
En Rigdom af rædsomme Synder bor!
Thi, danser Du væk,
Din Dyd faar et Knæk,
Det paastaar Hr. Vilhelm Beck!
O Pige! til din Æres Tab
Du danser med den unge Flab.
Er Du end nok saa uberørt,
Af Dansen Du bliver forført!
Og spiller Musikken en lille „polsk“,
Saa skjælv! thi Trompeten saa diabolsk
Fortæller med Tonerne skingrende,
At Flaben er snavset om Fingrene!

Og kan for din Dyd det vel være sundt,
At „ligge og flyde“ i Favnen rundt,
Saa umoralsk nær
Paa en og paa hver
Af Flabenes talløse Hær!
Tænk! fra hans Hjerte voxer frem
En Haand med fæle Fingre fem!
Og om Dit Liv han lægger den
Og hvirvler til Helved dig hen!
Og svinger Du rundt til „Forgangen Nat —“
Af Ære og Dyd er Du rent forladt.
Men danser Du Lumbys „Champagnegalop“,
Forsandt er Du Fandens med Hud og Krop!

Og vid, naar saa Flaben er kommen hjem,
De raadneste Tanker han drager frem.
Dit Rygte han gi'er
En Omgang, der svier.
Vi siger ej, hvad han si'er!
Saalunde skriver Vilhelm Beck,
Som selv en Gang har været fræk
Og haft sin „vantro Dansetid!“
Derfor til hans Ord fæst kun Lid!
Hold op at danse, før det er for sent,
Hold Kjolelivet for Fingre rent!
Frygt Hjertet, som sidder bag Flabens Vest,
Selv om ogsaa Skarnet skal være Præst!

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Ske, hvad der vil —

Hver Venstremand og Socialist
Saa gode Venner var forvist;
I Næstved nys de kjærligt sad —
Men ak, det Ben, dem skiller ad!

Udgiver og
Redaktør
Angelo Haase.
Trykt hos
Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

PUK

Moderne Magi.

Vi har
sagt det
saa tit,
og Du
ved det
saa godt,
Du er
mægtig,
Du Kvinde
i Nord.
Du kan
fængsle
vort Sind,
du kan
trylle
os blot
Med en
Hat, der
er netop
saa flot!

Bom!

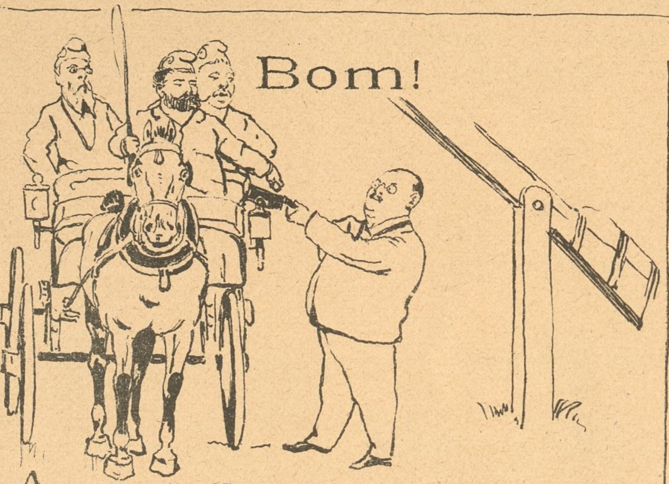

ALBERTI, salig HØRUPS Banemand,
Og mellem Kjøgehøns i Kurven Hane,
Som fordum selv mod DØNNERGAARD holdt Stand
Og har i »*Dannebrog*« sin egen Fane,
Som trodser Højres Baal og Venstres Ban
Og nær fik frelst REEDTZ-THOTT fra sammes Bane,
Er nu, des værre, kommen fælt til Skade,
Thi han har lagt sig ud med Rømersgade.

Fordi hans »*Dannebrog*« ej ta'er Parti
For Strejkemagerne blandt Smedesvendene,
Er deres Kjærlighed til ham forbi.
Vel har den aldrig været rigtig brændende,
Men kunde dog i Valgkampagnens spændende
Momenter ham lidt Lys i Mørket gi'e.
Nu slukkes for ham Haabets sidste Gnister
Med Praasene blandt Kjøge-Socialister.

Trods vore Evropæers Assistance
Om Ørene han faar det voldsomt hedt.
Her hjælper ingen ægte Smørbalance,
Naar han af HOLM og HØRDUM faar sit Fedt;
Hans »klare Standpunkt« nytter li'esaa lidt.
Naar WIINBLAD med den sjældne Elegance,
Der er en Pryd for vort oplyste Sekel,
I sit Blad skriver ham et »Mene, Tekel!«

— Ja, havde han blot holdt sit Ord i Tide
Om sin nu snart antikke Sætten Bom,
Og aldrig her i sine Spalterum
For Rømersgadens Valgflæsk ladet stride,
Saa havde ned kanske han kunnet glide
i et godmodigt Højrepublikum;
Men nu det ikke godt kan dølges længer,
At til en Revision hans Bomtakst trænger.

Dog, man kan ikke vide, hvad der sker.
Maaske i sidste Øjeblik han klarer
Bomsætningen, trods Røde og Agrarer,
Og under Valgkampagnen atter tér
Sig som en særlig bom-stærk Kavallér,
Der paa Bompenge mindst af al Ting sparer,
Da er kanskesens ikke slet saa grum man,
At man berøver ham hans Plads som — Bommand.

Fra Bistrup. II.

Manden med Nordpolen.

Før Hansen kom ind, véd jeg ikke rigtig, hvad han tog sig til; kun det, at han løb paa Skøjter og Skier, boxede, spillede Fodbold, kjørte paa Cykle og gik Fodture, som han var gal (hvad han ogsaa var). Hansen var vel altsaa det, man kalder Sportsmand, inden han kom ind. Han var det roligste og elskværdigste Menneske i Begyndelsen, kun vilde han altid kaldes Hr. Doktoren. Men forrige Aar blev „Dr." Hansen til „Professor" Hansen; det var om Fredagen, og Søndag Morgen tidlig var han forsvunden — sporløst. Onsdag Middag blev han funden oppe paa et af Pulterkamrene, hvor han sad ovenpaa et gammelt utæt Isskab og skreg uafladelig: „Jeg har fundet Nordpolen, jeg har fundet Nordpolen!" Foran ham laa 4 hvide Skind, som han havde syet sammen med Seglgarn, og sagde var hans Sovepose. Men det var Bælgene af fire stakkels Katte, som jager Mus deroppe for Anstalten. Hansen blev spærret inde i en Celle fra den Dag; men ved Juletid var han igjen saa normal, som man kan forlange det, og fik et Værelse lige over for mit; kun maatte man af Forsigtighedshensyn altid titulere ham „Professoren".

Andrées Expedition blev omhyggelig holdt skjult for ham, men ulykkeligvis fik han i Dag ottedages nede i Gaarden fat i et Exemplar af Aftenposten, og saa brød det hele ud igjen. To Nætter maatte de holde ham ved Arme og Ben, indtil endelig Dr. Eduard fandt paa at give ham Isposer over det hele; snavs har han det — han har i 8 Dage kun levet ved Vanilleis og Koldskaal — og derfor listede jeg mig over til ham i Aftes for at trøste ham lidt.

Næppe havde jeg lukket Døren op, før Hansen styrtede hen mod mig fra Gulvet, hvor han havde siddet paa et stort Nordpolskort, der var oversaaet med Isklumper, som han havde pillet ud af en Ispose. „Ha! er han kommen? Tal, tal!" raabte han saa skingrende, at Frøken Lunggemoes maa have hørt det, for hun gav sig imod Sædvane til at miave saa sent paa Dagen. „Se til, De er rolig, Hr. Professor!" svarede jeg blidt for at berolige ham. „I fjorten

Dage har jeg inte væ't ude af dette Rummet, jeg," sagde han paa Norsk, — Gud véd, hvorfor det. „Se, hvor jeg ser ut!" Øjnene stod ud af Ho'det paa ham, og han havde kun et Par lappede Buxer og Normalskjorte paa. „Hys, hys!" fortsatte Hansen. „Jeg siger jo ingen Ting, Hr. Professor!" „Hør, det piber i Tovværket! Jeg sover aldrig, for jeg véd, at de er ude for at ta' den fra mig. Polen er min, jeg har Monopol paa Nordpolen, spørg blot Bjørnson, om det ikke er en Nationalsag!"

„Finis Poloniae," sagde jeg i Mangel af andet. „Naar Solen gaar ned, saa begynder min Hjærne at voxe og voxe. Jeg putter Isen ind i Munden, den smelter og bliver til Gas! det er et kemisk Faktum. Jeg har altsaa ikke Vand i Hovedet, men Gas. Og mens Stjærnerne tindrer som Olafsordener, stiger mit Hoved op igjennem Taget og jeg stirrer op mod Nord: Hvor er Ørnen lange? Hvor bliver Andrée?! Hør, det piber i Tovværket herinde! Sagen er den —" og han bøjede sig ned mod mig, saa jeg troede, han vilde bide mig i Øret, men det var kun for at hviske: „Sagen er den: Han er gaaet op med min Berømthed, det er den, der bærer ham oppe. Og han vil stjæle min Pol! — I Middags troede jeg, at jeg havde fundet ham nede i Haven, hvor der flød noget i Springvandet. Alle troede, det var hans Ballon, men det var bare en Skrigeballon, som Portnerens Hannibal leger med."

Pludselig tog han den største Isklump og kylede efter mig; jeg bukkede mig ned og Vinduet splintredes i to-ogtyve Trefjerdedels Stumper. Hansen fo'r derhen, saa ud og brølte: „Der er den, der er den! Nu har jeg fundet den!" — I Skumringslyset saa jeg store blanke Kugler svæve rundt derude. Det var Portnerens Børn, der blæste Sæbebobler.

I Varmen.

En Skipperhistorie.

— Om jeg har væt i Siam? Jo, der har jeg vaaren, sagde Per Olen og spædte sin Whisky op med en Kognak. I maa kalde mig en Kadrejer, om jeg ikke i en hel Maaned har væt Kjæreste med en Bangkokke-Pige af grulig fin Familie. Det vil sige, hun var da to. For der i Landet er alle Mennesker Tvillinger. Det er no'et, Rodemestrene har faaet indført for at slippe gesvindtere fra Folketællingen, forstaar I nok. Men et Stads-Land, det er det nu li'egodt. Aldrig saa saare har en dansk Mand stukket Næsen indenfor, før han lige med det samme bli'er Konsejlspræsident og Gehejmekommersraad og faar eget Skib at føre. Og det er ingen Løgn. Som nu f. Ex. ham, Nicolaisen — ham der var Balbér i Nykjøbing, men som aldrig kunde rage andet end som uklar med alle Mennesker, saa at han tilsidst maatte humme sig over ad Siam til. Han havde ikke saa meget som faaet sine Knive slebne, før han — værs'artig — blev udnævnt til kgl. Overhofharems-Reserve-Kammer-Livlæge og Ridder af to Elefanter.

Men en fæl Kapergast var han, og det kan jeg tale med om. For, ser I, det var li'esom, vi skulde til at lette, saa sidder jeg i mit Lukaf og kradser et Par Afskedsord paa graat Papir til Tvillingerne. Og et Glas Brandy havde jeg jo staaendes ved Siden af mig, og det tømte jeg begribeligvis, for at komme lidt i Humør til at blive rørstrømsk.

Men du gloende Hajfisk, sikket Brøl, jeg gav fra mig! Jeg havde den O . . . kovende mig taget fejl og hældt hele Blækflasken i Halsen.

Det løb mig baade koldt og varmt ned af Ryggen, for jeg troede forstaaeligvis, at det var den rene Forgift, jeg havde faaet i Livet. Med syv Miles Fart i Vagten kilede jeg saa op til Nicolaisen.

Han sad paa en af sine Elefanter med en af sine Koner og drak Kaffe af Guld-Thekopper og suttede Sukkerrør til. Men da han hørte Gesjikten, kravlede han jo ned af Bæstet, og lidt efter kom han igjen med en lille, forseglet Pakke. Og saa sa'e han: „Tag dette her," sa'e han, „og spis det, naar De kommer om Bord. Men ikke før De er i frisk Luft ude paa Søen; — saa skal det nok faa Bugt med Blækket."

„Tak for det," sa'e jeg. „Hvad koster det?"

„To Dollars, — det er min Pris for en Kunsaltation."

Jeg krympede mig svært, men jeg maatte jo ud med Pengene og rolig se paa, hvordan den lumske Tyveknægt stak dem til sig.

— Hjalp det da ikke? spurgte vi.

— Hm! . . ja, jeg døde da ikke den Gang, det kan jeg gjerne faa troværdige Folk til at bevidne. Men en Tyveknægt var han li'egodt, den Hundetamp!

— Hvad laa der da i Pakken?

— Hvad der la'e? . . . Der la'e s'gu et Stykke Klatpapir!

Vel rejst.

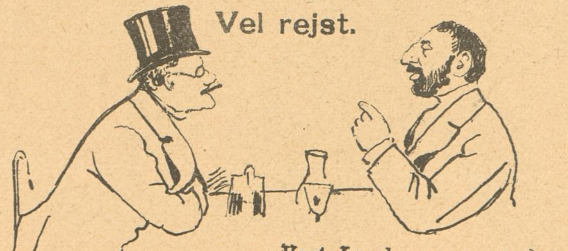

— *Vort Land* mener, at det er Sønderjylland, Cawling er rejst til!

— Aldeles ikke, det er Holsten; hans Rejse gjælder til — Wandsbeck.

I Morgenstemning.

I Syltetiden.

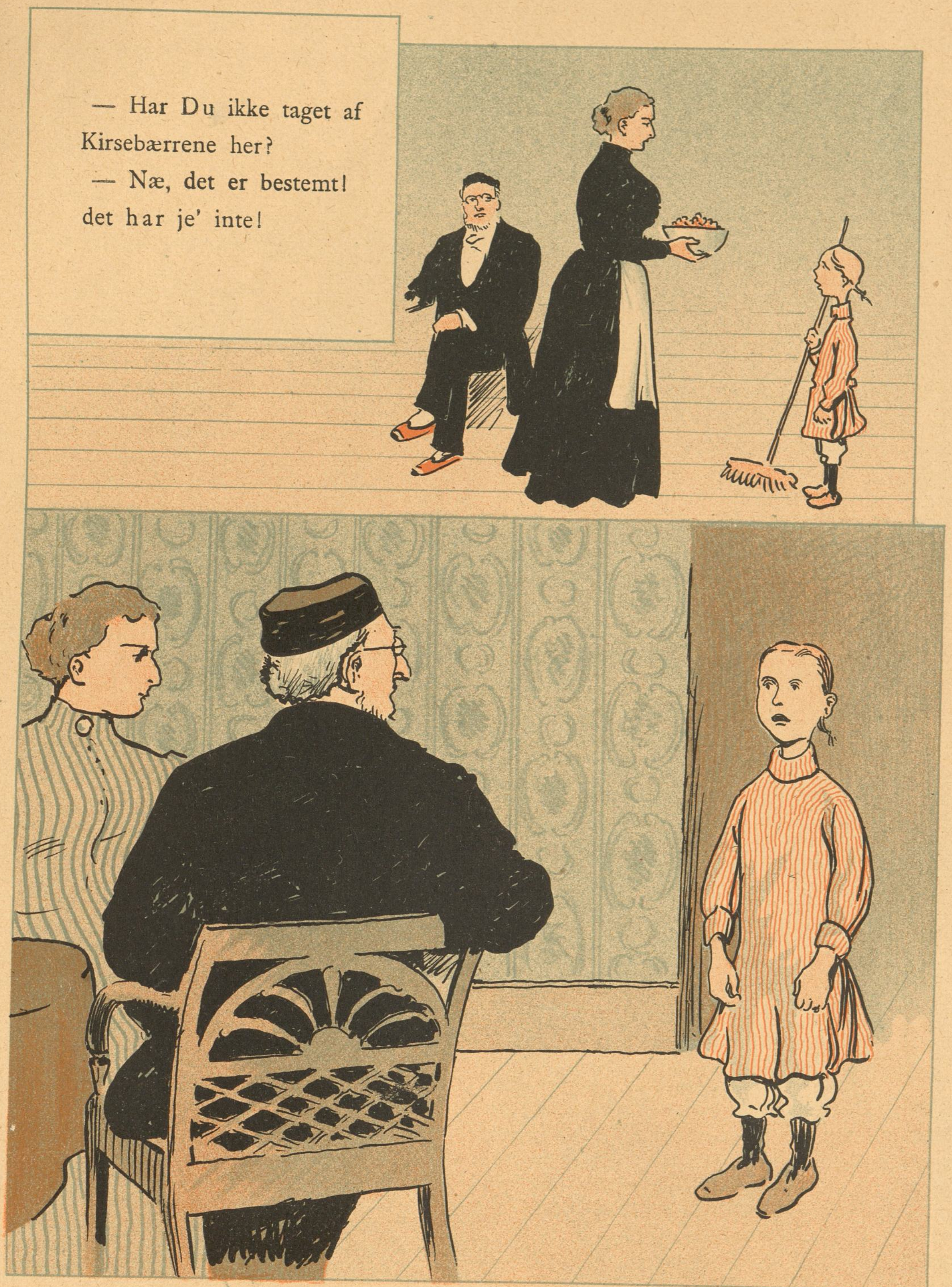

— Nu har Du jo taget igjen af Blommerne?
— Næ, det er bestemt, det har je' inte
— Er det nu ligesaa bestemt som i Gaar med Kirsebærrene?
— Næ, de er 'et inte, men dette her er bestemt!

Hvad er en Laban?

Paa Anstand og en flot Figur
Det skorter ej blandt Daner;
Gaa blot ad Strøget op en Tur
Og se de smaa Labaner.
Saadan skal Gangen være: mat,
Let vuggende, paa Hælene.
Saadan man lette skal sin Hat
Med Øjekast saa kjælene;
Men, hvordan man den letter,
Sig efter Damen retter.

Er det en Frøken dit og dat,
Som mod vor Laban kommer,
Saa løftes kun hans Silkehat
Fra Ho'det et Par Tommer.
Har Fa'ren tyve Tusind blot
Og er hun selv en Smule net,
Saa svinger Laban Hatten flot
Et helt Kvarter fra Hovedet,
Men er der Rang og Orden,
Gaar Hatten ned i Jorden.

Det gjælder, at hans Hilsen ses,
Saa Folk kan sige: „Sikken
Forbandet fin Bekjendtskabskreds
De har ved *Politiken*".
Om Damen angst og smertelig
Sit Hoved hurtig bort har vendt,
Han hilser lige hjertelig,
Som var han en intim Bekjendt:
Han ikke kjender hende;
Men hun er Oberstinde!

Naar Damen ham betragter koldt
Og hvisker: „Uh, hvor ækel!"
Saa føler sig vor Laban stolt
Og svært *fin-de-siècle.*
Den Kunst, at naa i Verden frem
Ved Bukken, den er nu forladt,
Nu er Methoden mere nem,
Ved blot at lette paa sin Hat
Erhverver man sig Hæder
Og Credit hos sin Skræder.

Gjennemskuet Nærsynethed.

Jeg har egentlig altid været en Flab. I mine unge Dage skjulte jeg det, saa godt jeg formaaede, og rødmede, naar jeg blev opdaget; men nu kæmper jeg for aabent Visir, og raaber nogen „Flab" til mig, betragter jeg det som den højeste Anerkjendelse.

Jeg er, hvor underligt det maaske end lyder, kun i Stand til at tænke, naar jeg gaar paa Gaden, og da jeg ligesom Pjerrot ikke kan foretage mere end én Ting ad Gangen, saa ser jeg absolut intet. Men mine Øjne, disse Øjne, som mange Kvinder har erklæret for saa smukke og saa farlige, de gaar saa paa egen Haand, og uden at jeg selv véd af det, hefter de sig ved en eller anden lysende Kvindeskikkelse og følger hende betaget, viljeløst. Saa kan jeg staa stille og vende mig om, Tankerne staar stille, undertiden ogsaa hun. Og saa kan jeg tiltale hende, give hende Sprogets mest poetiske Navne, foreslaa hende Stævnemøde, uden selv at ane det mindste.

Hvis jeg nu ikke kjender Damen, saa bliver hun selvfølgelig smigret over det mig ubevidste Udtryk af Beundring i mine smukke Øjne, men, hvis jeg kjender hende, bliver hun fornærmet, og saa bliver man ikke mere inviteret i det Hus.

Derfor vil jeg foreslaa en lille, men praktisk og uhyre vidtrækkende Reform, nemlig at alle de Damer, der kjender mig (og det er ikke faa), hver Gang de møder mig, raaber: „God Dag, lille Flab!" — saa véd jeg, hvad jeg har at rette mig efter.

For Resten er det forbavsende, saa hurtigt mit Tilnavn er blevet populært. Jeg huskev en fortryllende lille Balscene fra i Vinter:

Alene med Ballets smukkeste Dame, sad lige over for hende. Mine bedaarende Øjne fæstede sig — mig ubevidst — paa hendes skjønt nedringede Hals. Hun opdagede min Distraktion og for atter at kalde mig tilbage til Livet, førte hun sin Haand op til en prægtig Brosche, hvis Plads jeg længe havde misundt, og sagde: „Ja, det er et gammelt Familiesmykke!"

Jeg sendte hende et saadant Blik, som aldrig undlader at gjøre Virkning paa en Kvinde: „Undskyld, Frøken! Men saa langt var jeg endnu ikke kommen!"

Hun rejste sig pludselig. „Flab!" udbrød hun og forsvandt. Men hvor dette Kjælenavn klang i mine Øren!

Og nu disse søde smaa Kunstnerinder, der har valgt den tornefulde Vej; de er jo som skabte til at elskes og protegeres. Og naar jeg nu i Tugt og Ære har erklæret dem min Kjærlighed og samtidig lovet dem min Protektion i Pressen, saa er det jo hændet, at det lille Ord: Flab! er undsluppet deres søde, smaa Læber, og har de ikke sagt mig det personlig, saa tvivler jeg ikke om, at de hos deres Venner og Bekjendte gjør mig til Gjenstand for denne smigrende Omtale. — Og I, mine underskjønne Læserinder, vil sikkert indrømme, at jeg er det mest veludviklede Exemplar her i Byen af en

Flab.

Peder Saft!

Vi vil sjunge om en Helt,
Vidtberømt ved Sund og Belt.
Større har ej Danmark haft,
Og hans Navn er Peder Saft.

Stor han er og dertil skjøn,
Gav Partiet udi Brønd-
stræde, klædt i Uniform
Og tog „Damerne“ med Storm.

Peder Saft han var polisk,
Særlig naar han fik en „Pisk“.
Kopierede med Held
En Assessor (Kriminel-).

Stod han frem som General,
„Damerne“ fik Hjertekval.
Bag en Vogn han var ej „taft“
Danmarks Bølle: Peder Saft!

Ogsaa var hans Lykke gjort,
Da han sværtede sig sort.
Selv for Havet ej han gøs,
Gik paa Æventyr til Søs.

For at skylle Sværten væk
Stak paa Hovedet han kjæk
I det Storkespringvand ned
Politiet ej det led.

Fisked' op den bolde Fyr
For paa ham at holde Styr,
I et Fængsel blev han smidt.
– Saadan lønnes Storhed tidt!

Lig'esom salig Griffenfeldt
Lønnedes den gjæve Helt.
Da omsider han kom ud,
Trak han i et prægtigt Skrud.

Silkehat, Certosa-Liv-
Kjole, Flippen høj og stiv!
Bare Ben med Træsko paa!
Aldrig før man Mage saa!

Hilst han blev i lille Brønd-
stræde af sin Pige skjøn:
„Ingen kan sig maale, Kraft
Knuse me' med Peder Saft!

Afslaaet Anerkjendelse. Efter sikkert Forlydende har Hr. Journalist Olsen-Cawling nægtet at modtage den græske Frelserorden, der i disse Dage er tilbudt ham for hans vidunderlige Undsætning af Oberst Vassos. – Hvis det da ikke er Løgn!

Censor Vilhelm Møller, hvis anstrængende Tempeltjeneste kun giver ham liden Fritid om Vinteren, arbejder for Tiden paa en ny Udgave af Saxo Dramaticus, samt en kommenteret Udgave af „Den dramatiske Skræder“. Naar han er færdig hermed, foretager han en lille Rekreationsrejse til Paris, hvor han hos Firmaet Worth vil bese det nyeste paa Damekonfektionens Omraade.

Dagens brændende Spørgsmaal.

Gud ved, hvordan det vil gaa med den nye Kystbane?

Aa, det tegner ganske godt, naar de bare ikke busser formeget paa.

Tanketorsk og Faareflyndere.

„Nu sidder vi godt,“ sagde C. . . . ., han sad paa en Løgn.

* * *

Pastor Gotschalck-Hansen:
„Nu skal jeg strax konfirmere Dig!“

* * *

Lyksalig, lyksalig, hver Sjæl, som har *„Guds Fred“*.
– Det kneb først for *„Gyldendahl“*, da Nansen kom derned.

PUKs **Redaktion og Expedition**
Hovedvagtsgade 1 K.

Abonnement
tegnes samme Steds og i alle Boglader: **2 Kr Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.

Bladets Abonnenter
faa, saa langt Oplaget rækker Aargangene 1893—95 incl. for
halv Pris.
Indbinding pr. Aargang i det komponerede Bind 3 Kr.
Løse Bind à 2 Kr., Mapper à 2 Kr.
Kan bestilles gjennem enhver Boghandel og i Hovedexpeditionen.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Paa Verdenstheatret. 1. Akt.

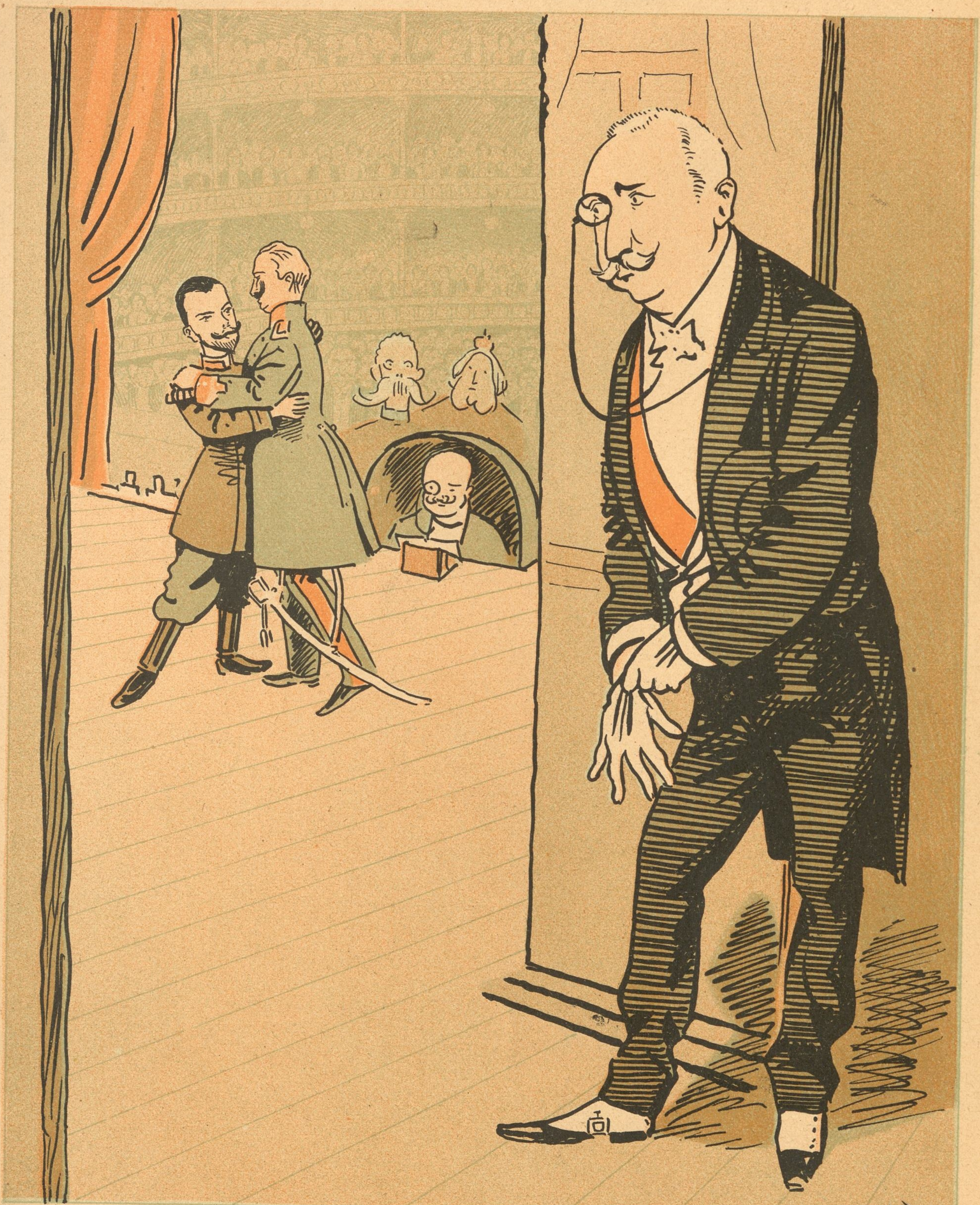

O, Faure, vær bare uforsagt.
Du skal jo ind i næste Akt.

Udgiver og
Redaktør
Angelo Haase.
Trykt hos
Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

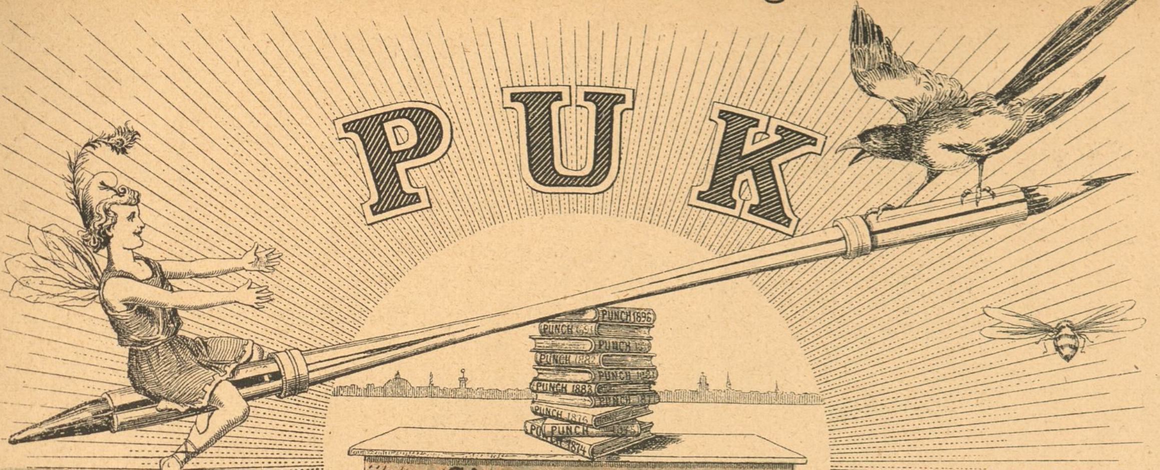

Øjnene med sig.

— Men, Flora, hvor kan Du nu vide, at den unge Mand elsker Dig? Har Du noget Bevis paa det?

— Jo, Fader! Du skulde blot se de Øjne, han laaner mig, naar jeg ikke ser paa ham.

Brændende Tidsspørgsmaal.

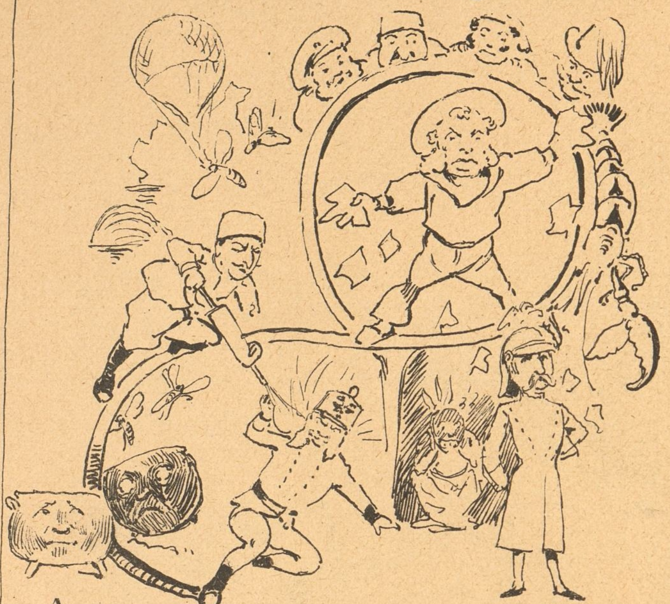

At Tiderne nok ikke helt er glædelige,
Men tvertimod som oftest højst begrædelige,
Er en Erfaring, som er lidet trøsterig.
Des Aarsag skjæres der en Hob fortrædelige
Ansigter Ugen rundt, selv i det sædelige
Germanien og i det dito Østerrig.

At ikke blot paa Præster og paa Degne
I disse Lande Himlen lod det regne,
Men ogsaa kom med Syndflod til Agrarerne,
Man som et større Vandheld maa betegne,
Og hertil kom, at paa Moralens Vegne
Fik Østerrig en »Straale« fra Bulgarerne.

Fordi det har en Smule kort for Ho'det
Op i Sofias smaa Skandaler rodet,
Kom paa Tallerkenen Habs-Borgerdyden.
Hos Ferdinand man ikke taber Modet,
Men raaber: »Føj, hvor Du est sort og sodet!«
Som Jydepotten fordum sa'e til Gryden.

Saa, dersom ikke snart de sig forsoner,
Vil Trommeslag og Krigstrompetens Toner
Præke Moral og Dyd omkap med Præsten.
Alt er paa Marschen hele Eskadroner
Af let Kavalleri og Dydsdragoner.
— Det har man for sin Kjærlighed til Næsten!

Men Tyskerne i Sandhed Medynk vækker.
I Bøhmen knubser dem de fæle Czecker,
Og England volder dem en dybtfølt Kummer:
En opsagt Handelspagt dem højlig skrækker.
Den Tid er nok forbi — det klart, som Blæk er —
Da de fik gratis Helgolænder-Hummer.

»Omslaget« fra de gamle Tider stammed,
Da Boerne paa Jameson fik Krammet,
Og Tysklands Kejser overmaade villig
Pr. Telegraf til Krüger undte ham 'et.
Nu kommer Regningen paa Telegrammet,
Og den er ingenlunde *»schlecht und billig«*.

— Ja, Spænding er her nok af under Solen,
Selv om Andrée og Kursen paa Gondolen,
Hvorvidt den er i Stigen eller Dalen,
Om han har kapret Plads paa Kongestolen,
Som uindskrænket Hersker over Polen,
Eller er falden som en Helt — paa Hvalen.

Familien Hansens Middagsbord.

— Man hører ikke andet end Ulykker, Hansen! Først denne rædsomme Duel i Frankrig; hvis Hangri nu gaar hen og dør, saa hjælper hverken silde eller aarle — Anger! Og i Forgaars Aftes — — jamen Du hører jo ikke! Det er noget meget interessant og man kan, sandt for Dyden, ikke høre efter, spise Rismelsgrød, dyppe Saft og læse Breve paa samme Tid, uden at foregaa sine Børn med et slet Exempel. — *Jeg bryder mig Fanden om Ulykker.* Javist, javist, selv om din egen Familie kom i Ulykke, vilde Du ikke lægge Brevene fra Dig. Næ, i Forgaars Aftes kjørte Frederikke Brokmans hjem fra Konstantia, hvor de havde spist Bøf, og som de kommer lige ud for Flasken, løber der en Mordervogn ind i dem; Frederikke var sprungen af i Tide, men hendes stakkels Bedstemo'r, der sad paa Bukken, kunde ikke komme ned, for hun havde nok spist 4, 5 Stykker Bøf; der er ikke nogen mere graadig gammel Hex end hun, jeg har selv erfaret, at hun er dyrere at gi'

Mad paa, end tre andre. Hun fik en Lygte lige i Ho'det og et slemt Dunk lige paa — — paa det Sted, Rygraden holder op med at ha' et anstændigt Navn. Hvad hjalp det saa, at Motormanden telefonerede bag efter, for stakkels Fru Brokman kan hverken sidde eller ligge, men er anbragt i en Slags Seletøj under Loftet. Jeg bliver vanvittig, Hansen, hvis Du ikke lægger de Breve væk. — *Tal om noget andet!* Jeg skal føje Dig som altid og sige, at jeg nu vil indvillige i, at Dolfemand kommer i Skole. — *Gud ske Lov, Du er bleven saa fornuftig.* Ja vel, det er vanskeligt, naar man Aar ud og Aar ind skal være Husdyr og Trældyr hos Dig, Hansen. Adolf skal i Adolf Langsteds Robinsonskole. — *Vor Herre bevar' os!* Det mener Du ikke, Langsted har jo været ved Missionen i Paris foruden mange andre Steder; og han vil sikkert blive glad ved at faa saa artigt et Barn til at begynde med. — Hør, véd Du hvad, Englebarn, hvor tidt skal jeg sige til Dig, at Du ikke maa smide Vællingskindet fra Dig paa Pladdemenasjen! — Næ, Barnet skal ikke anstrænges med at proppes og lære noget; hos Langsted tilbringer de Tiden med at spise blødkogte Æg, drikke Pasteur og snakke med to grønne Papegøjer i et Kanariebur og lege Robinson, alt kun tre Gange om Ugen: blaa Mandag, hvid Tirsdag og sort Fredag. — O Gud, Hansen, jeg holder det — — Elvira, gaa ud og stil Dig bag Døren og hør efter, hvem det er Hortensia snakker med paa Trappen, det Afskum — Hansen, jeg vil vide det: Er det Elskovsbreve? — *Gi' mig Eftermaden!* Aldrig — bliv siddende, Antonie, din Fader faar ingen Silleriboller — aldrig før Du taler. — *Huskors!* Ha, jeg aner noget! Det er et Brev fra Urtekræmmer Sildberg, fordi Du har sagt, at hans Kone bruger „Orientens Blomst". O, jo, og det er fra hans Svoger og det fra hans Broder og det fra hans Gaardskarl. — *Hvis jeg ikke faar Eftermaden, gaar jeg paa Bernina!* Min Husbond, gaa ikke saaledes fra mig, tag først et Par Timer hos Fægte-Berthelsen. Har jeg nogen Sinde sagt, at Du gjorde for lidt for din Forretning, saa er den Reklame dog for dyr. — *Jeg gaar langt væk, dit tossede Individ!* Tal kjærligt, Hansen! Se dog paa dine faderløse Børn og din sørgende Enke. Lad det dog blive ved amerikansk Reklame og fransk Duel, ikke det omvendte. Stands eders Fader, Børn, og bed ham i det mindste tage et Voltakors paa. Himmel, han er gaaet. — Velbekomme!

Propagandaen paa Island. Der er for Øjeblikket stærk Bevægelse over Katholicismens Forsøg paa at faa Fodfæste paa Island; den vilde næppe gavne Øen ret meget; bedre om de Herrer Islændere med Henblik paa Faareavlens Dekadence lagde sig efter Is-lam.

Kjøbenhavn.

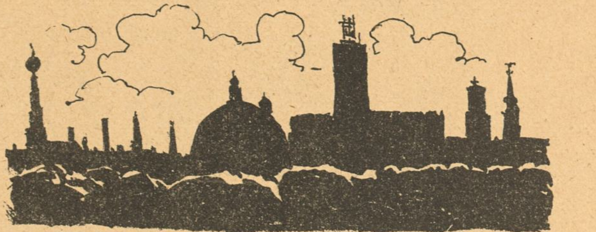

Af en lille Landsby at være
Ser Du forholdsvis tækkelig ud.
Den, som ej det kan se, er paa Ære
En rentud forskrækkelig Stud!
Har Du ikke Din Kro og Din Kirke
Og dit Gadekjær, Hjulmand og Smed?
Selv en Franskmand maa tilstaa, Du virkelig er rigtig et hyggeligt Sted.

For at tage det vigtigste først: Er
Ej Tivoli netop en Kro,
Hvor de Godtfolk, som gyselig tørster
Mod Skjønhed, kan ta'en med Ro?
Og, hvis Landsbyens Honoratiores
Blot for Wivel, Bodéga har Sans,
Gaar saa Smaamanden ej, for at mores,
Paa „Estraden" til Krostuedans?

Er Din Presse mon ej Gadekjæret
(Al dets Mudder vi ser jo paa Tryk),
Hvor saa mangen And har sig blæret
Og i Andemad snadret sig tyk?
Men, skjønt en af de grimmeste Ællinger
Nys sin egen Historie ga'
I utrolige sande Fortællinger,
Mer' end Andrik han blev ej endda!

Er kanske ikke Hr. Henning Jensen
„København"ernes egen „Vor Fa'r"?
Og af kloge Per Degne, kan hænds, en
Ugudelig Mængde Du har!
Hvem er Jordmo'r? Ih! hvor kan Du spør'e?
„Hvad vi vil"-Kvinden! Ingen som hun
Det "forløsende" Ord kan besør'e!
Hun er verdensberømt for sin Mund!

Og saa Hjulmanden? Laver han ej de
Ny „elektriske", som gjør Fortræd?
Smeden? Det er begrib'ligvis Heide!
Guld- og Sølvsmed! Uf! — Hvad for en Smed?
— Kjøbenhavn, Du er stor, Du er næsten
En Kjøbstad, som Esbjerg — javist!
Og dog er Du — fra Jordmor'n til Præsten —
Kun en Ravnekrogsby — det er trist!

Den flittige og

„Min unge Ven, Du har vel skjønnet,
At Dyden stedse bli'r belønnet?!"

Med Sorg maa Fa'r og Mo'r bekjende:
„Det Barn faar vist en grulig Ende!"

Han spørger e
Men læser, til

Man ser paa Gang, Kulør og Snit:
Coelestem lucem adspicit.

Det samme gjør s'gu disse herre:
De sér det — danse paa Fredsberre!

Han læste Dag og
Og Resultatet blev,

j, om det er sundt,
det løber rundt.

Ham passer det just i hans Dont,
Jo mer' at det kan løbe rundt.

Lønnen for Dyd og Begavelse
Er kun en aaben Begravelse;

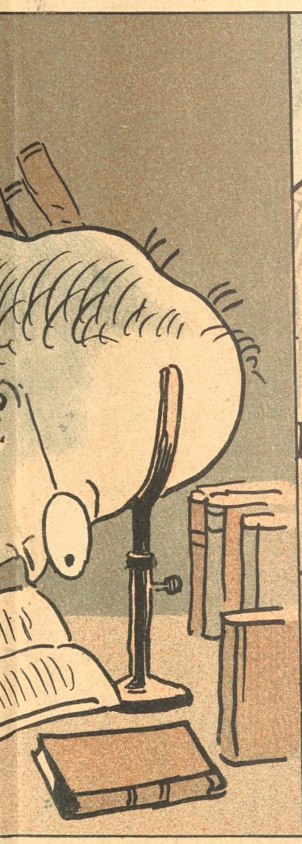

Nat og tabte aldrig Modet,
at han fik Vand i Ho'det.

Her hyldes Ynglingen, der redded' fra Fiasco
Den danske Ære, da de kæmpede ved Glasgow.

Men Lønnen for Dovenskab tidt er
Buste og Smedejærnsgitter.

24 Aars-Jubilæum!

En historisk Beretning.

Mel.: Hundeklipper-Visen.

Da „Direktør Petersen“ kun var „Peter Vil“,
Var han sletingenting uden det, at han var snild.
Han fik sig et Barn, en lille bitte En,
Der lige ku' staa paa salig Ferdinands Ben;
  Den var lidt mør i de enkelte Dele,
  Men for Resten ganske net over det hele.

Og fler kom der til, hvor den Lille kom fra;
Peter Vil' var Papa, salig Wulff var Mama.
Men — som det kan hænde — blev Paul, den Jon,
I det herlig Bunde den tredie Person
  Først saad'n lidt i de enkelte Dele,
  Til det blev Wulff og Paul over det hele.

De husker jo nok, hvordan hele Byen
Løb Væddeløb ud efter *Sommerrevyen*.
Den var saa moralsk, den var saa loyal,
Og Fred'rik og Lisbeth var Tidens Ideal.
  Der var „Daudi“ i de enkelte Dele, —
  Og det var *Punch*, der svæved' over det hele.

Saa var det Henriques axeled sit Skind,
Og Melby fik melet sig en Kage saa trind;
De lyste de gamle Forfattere hjem,
Og Revyernes nyfødte Æra skjød frem,
  No'et lignende i de enkelte Dele, —
  Men i „Politiken“ ku' man læse det hele.

Og Masser af bitte Skjønaander gav Agt
Paa den Slags Vej til Hæder og Magt. —
Man si'er, at Athen, den ærværdige By,
Af sin Aristofanes følte sig kry;
  Naa, — han var vittig i de enkelte Dele,
  Men hos os var der Revyer over det hele!

Men nu er „den rigtige“ sat Jubilar
Med Jensen og Gerner som kunstnerisk Par,
Uskyldig og dydig, som Folk jo kan li'e! . . .
Vær hilset, Kollegus! Grin væk og hæng i,
  — For du kan jo ikke klare det hele, —
  Saa ta'er *Puk* sig af de enkelte Dele.

Puk drømmer.

Som alle andre fashionable Folk havde *Puk* naturligvis ogsaa været paa Sommerrejse. Nu rullede han i en behagelig Salonvogn gjennem Tyskland ad Warnemünde til for at tage hjem over Gjedser. Han var ene i Kupéen og havde været det fra Berlin hvor han havde lagt Mærke til, at Toget til Sassnitz havde været propfuldt.

„Hvor forunderligt!“ tænkte *Puk*, „altid udenom Danmark. Har vi ikke Tivoli, har vi ikke Kystbanen og den energiske Turistklub?“ Og grublende sank hans Hoved ned paa hans Bryst.

Pludselig holdt Toget og en Turist steg ind. „Ah! endelig har vi da en Turist,“ tænkte *Puk* og betragtede Manden. Han saa forunderlig ud. Han lignede en Nordpolsfarer, saa udstoppet og vatteret var han over hele Kroppen med vældige Stødpuder. Han tog stærkt grædende Afsked med sin Familie paa Perronen. De sidste Ord, han raabte, var: „Mod, mine Venner, Mod! det gaar nok! men

Murres Dagbog.

Mit Navn er Murre. Af Rang og Dannelse er jeg Theaterkat i 23de Generation. Min efter 15 Aars tro Theatertjeneste salig hensovede Moder var en Datterdattersdatter af selve den berømte Kater Murr, og fra ham har jeg nedarvet den rige Kundskabsfylde og ubestridelige Genialitet, der i saa høj en Grad kommer en Kat i min Stilling til Nytte.

Saisonen staar nu for Døren — den Tid, jeg har slikket Pote efter saa længe! Sommeren er ensom og lang for en ærekjær Theaterkat. Muserne ligger paa Landet og savnes; Musene spiller paa Bordet og spises. Det er Mad for Mons, men den aandelige Føde er dog den vigtigste. Jeg tyede derfor ind i Chefens Bureau og sprang op paa det grevelige Skrivebord. Men der laa kun gamle Menuer fra den sidste Skuespiller-Affodring. Den Læsning blev jeg hurtig mæt af. Saa listede jeg mig ind til den Kommitterede, hvor jeg med Autodidaktens Begjærlighed kradsede og snuste i Bunker af Breve og Manuskripter. Men ak! — hvor længe var Katten i Fløjlsgrøden? En Dag kom han selv og greb mig paa fersk Læsning.

„Fy for Katten!“ raabte han forskrækket og fik et saa heftigt Anfald af Katzenjammer — som min store Farfaders tyske Historiograf vilde have udtrykt sig — at han gav Maskinmand Klatterup Ordre til at drukne mig i Papirskurven for indleverede Digterværker. „Der er Vand nok,“ sagde han; for den Kommitterede er en meget vittig Mand.

Men Klatterup saa den Intelligens, der lyste ud af mine Øjne, og vægrede sig ved at række Haand til en saa kattegorisk Afstraffelse. Han tog mig ind i sit Lukaf, hvor jeg nu i Ro og Fred kan sidde og spinde Ideer til min

pas dog paa Policen. Nærmere pr. Brevdue. Leve Tyskland!" Hermed satte han sig ned, og Toget rullede videre.

Puk kunde ikke dy sig for at indlede en Samtale med ham.

„Undskyld," begyndte han, „men rejser De for Deres Fornøjelse?"

„Fornøjelse!" gjentog den anden med et nervøst Smil, „ser jeg ud til det?"

„Aa nej," indrømmede *Puk*. „Skal De da paa en eller Expedition? Til Nordpolen maaske som alle Andre?"

„Ja, gid det kun var til Nordpolen, saa var jeg ikke saa bange; men jeg skal" — her hviskede han — „til Danmark."

„Det er fornuftigt af Dem," sagde *Puk*, „det er da ikke noget at græde for."

„Men jeg skal rejse med Jernbanen fra Gjedser til Kjøbenhavn og tilbage igjen. Fatter De nu det frygtelige i min Situation?"

„Ah!" sagde *Puk* forstaaende, „der er Penge med i Spillet. Er det Kassen den der?"

„Det er Kassen med mine Brevduer, hvoraf jeg skal sende en af Sted ved hver Station som Kontrol. Turen er farlig, men slipper jeg godt fra det, er jeg en rig Mand."

„Er det virkelig saa meget?" indskjød *Puk* og betragtede med Opmærksomhed hans Lomme.

„Tyve Tusind Thaler af Berliner Tageblatt, der har faaet Ideen, og lige saa meget af min Forlægger, naar Rejsebeskrivelsen er færdig. Jeg tænker nok, min Berømmelse skal stikke Nansens og Andrés, thi hvad er et Skib og en Luftballon i Farlighed mod de danske Statsbaner?"

Inden *Puk* kunde komme sig af sin Forbavselse, gav det et Choc i Toget. Nervøs fo'r han op af sin Søvn og hørte Raabet: Warnemünde. „Gud ske Lov vi endnu er i Tyskland," tænkte han. Hans Nervesystem var endnu i Oprør efter den frygtelige Drøm og et Øjeblik tænkte han virkelig selv paa at gaa udenom Danmark. Saa greb han sig i det og gik om Bord paa Skibet til Gjedser. Han var eneste Rejsende om Bord. Selv Turisten paa Spekulation var en Drøm. Men den første danske Avis, han fik fat i, indeholdt ogsaa syv forskjellige Advarsler mod syv forskjellige Baner.

Et Amfibium.

(Halb Mensch, halb Wunderthier.)

Mel.: **Det er haardt at være Læge.**

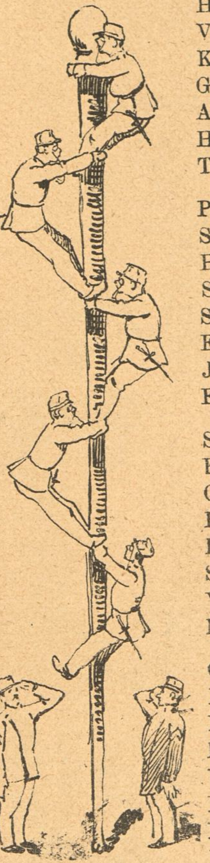

Godt og vel i to Semestre
Har studer't den unge Mand,
Véd, der er en Bergh paa „*Vestre*",
Kjender løst Pontoppidan,
Gaar med engelsk Hefteplaster
Altid i sin Portemonnæ,
Har en Gang sin gamle Faster
Tyllet med Kamillethe.

Paa sin Fa'er han har kureret,
Skrev endogsaa en Recept,
Heldigvis den blev kasseret,
Saa han fik ej Manden dræbt.
Stolt af Stand og stolt af Viden
Er den unge Æskulap,
Ja, saa stolt, at undertiden
Folk ham kalder for en Flab.

Saa i Kongens Tøj han springer,
Bli'er en Underlæge sød
Og faar Lov til om en Finger
Eller Taa at lægge Grød.
For Arméen nu han føler
Sin Betydning og sin Vægt;
Ve enhver Gemen, der nøler
Med at vise ham Respekt.

Gu' skal Manden honoreres,
Eftersom en Rang han har,
Men, hvordan den skal taxeres,
Herpaa ingen ret er klar.
Underlægen er ej Menig,
Heller ikke Korporal:
Halb ein Mensch und halb ein wenig
Wunderarzt auf's Hospital.

Dagbog. Men det træffer sig saa uheldigt, at Maskinmanden holder også Dagbog, og i min Ivrighed har jeg rodet vore Dagbogsblade saa haabløst sammen, at selv den begavede Læser undertiden kan have Vanskelighed ved at finde Katten, fordi Maskinmandens Manuskript pludselig . . . .

. . . . forhen Marskandiserſvend, og nu er jeg Maskinmand, Begrundet paa at Theateret har bekaastet min Udannelse og treaarige Konstrejse til de Fornemmeste Sjener i Aavenraa, Nive og Løkstør, men de har liegodt illievel ansat mig ved Theateret og det er mærgeligt, for det plejer de ellers ikke Van. Og nu har vi hat aktion, og alle Tivolis Abonniner sad og bod paa lossjerne for at ha'e noet og sjakre med til Vinter, og „Monopol"-Grosserene fra hjørnet var her osse og bod, for man er jo nok Kaangelig og Fornem, men man er da liegodt Gesjæftsmænd og . . . .

. . . . nu maa Sandheden frem. Jeg vil ikke lade en Uskyldig bøde for mine Synder. Da jeg sprang op paa den Kommitteredes Skrivebord for at sætte mig ind i Repertoiret. skrev jeg i Hast nogle Komedienavne paa smaa Dosmersedler og lagde dem i hans Hat. Men i det samme jog han mig ned, saa at Hatten væltede. Han antog mine Dosmersedler for sine egne; de kom i Trykkeriet og i Aviserne, og baade Theaterfolk og Publikummer troede, at det var Repertoire-Listen for næste Aar. Og saa forlanger man endda, at en stakkels Kommitteret skal holde, hvad en begavet Kat . . . .

. . . . ja, Gu' hænger vi i med prøver. Men Kaanstnerne er jo noet Tykøjede og sjatne i Benene etter de mange Turneer. Naa, hva' skidt! naar Sæsongen begønder, ta' de jo bare ta'e Orlov. Og det faar de, ved det at en Kaangelig Anstalt immer maa sørge for at ha'e en Herold i Uden-landet . . . .

. . . . og saa begynder altsaa Saisonen 1897—98.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Internationale Feriebørn.

Paa Hasselbacken var der „*mycket rolig*“,
Men der er dog nok bedre i Tivoli.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase.
Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

1897. Søndag den 29. Avgust. Nr. 35.

Rare Udsigter.

— Naar jeg bliver stor, Moder, og skal giftes, skal jeg saa have saadan En til Mand, ligesom Fader?

— Ja, mit søde Barn!

— Eller, hvis jeg ikke bliver gift, bliver jeg saa ligesaadan en gammel Dame, som Tante Lene?

— Ja, min søde Pige!

— Hvor Verden dog er haard mod os stakkels Kvinder!

En Fortid.

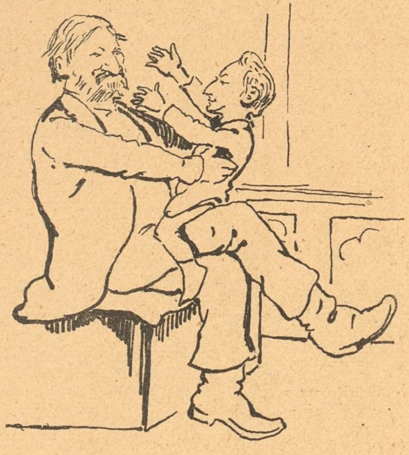

Vor store Grafolog og Digter GJELLE-
RUP har dog fundet ved sit Overfald
Paa den »uduelige«, salig HALL,
En velbekjendt og veltjent Forbundsfælle:
Vor SOFUS SCHANDORPH, med Respekt at melde,
Som Sandhedsvidne fulgte nys sit Kald,
Idet han HALLS Meritter gjennemhegled'
Og fandt hans hele Politik førfejlet.

HALL og hans storpolitiske Genier
Om Fremtidsskæbnen ingen Ting har vidst;
Med Tyskerhad og franske Sympathier
De gjennemsyret var fra først til sidst.
De mangled' Fremsyn baade her og hist,
Saa det den Dag i Dag til Folket svier.
De Tosser aned' ikke, at der maatte
Komme et Wørth, Sedan og Gravelotte.

Nu ligger det i Grunden ganske nær
At spørge, hvorfor HALL, den Stokfilister,
Og ikke SCHANDORPH blev til Statsminister
Gjort af højsalig FREDRIK FOLKEKJÆR.
Thi denne Statsmand, der nu Skæbnen frister
Som Dommer over hin Tids Magtbegjær,
Vist ingen Sinde havde gjort i Nælden,
Men, som man siger, klaret Frikadellen.

Jo Tingen er, at SOFUS var af samme
Surdejg som HALL, endog udi Halvfjerds.
Og »national« og »liberal« for ramme
Alvor og ingenlunde for Kommers.
Selv hint Aar løfted' han en Oriflamme
I PLOUGS Organ mod Tyskerne paa Vers,
Som slemme var og ikke fri for Flovheder,
Men indeholdt dog meget gode Grovheder.

Det er maaske dog bedst, om Doktor So-
FUS SCHANDORPH kan i Tide sig bekvemme
Til over HALL at lade Græsset gro
Og lade Bagklogskaben blive hjemme.
Thi der er Ting, som ikke gaar i Glemme,
Om SCHANDORPH saa har Glemsomhed for to:
Hans EPIMETHEUS — næsten lig den græske —
Har i sin Fortid sin PANDORAS Æske.

Den lyvende Kuffert.

(Frit efter H. C. Andersen.)

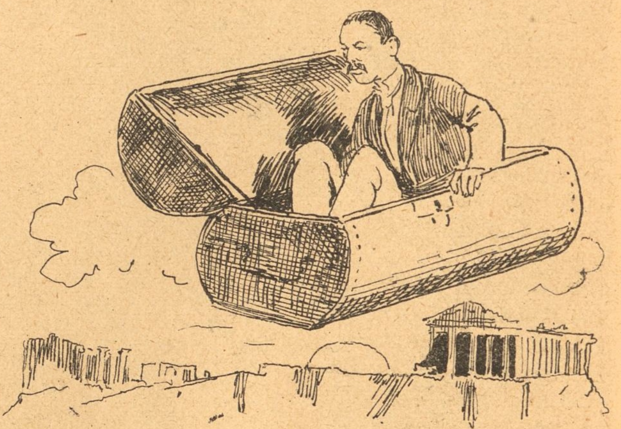

Der var en Gang en Journalist, han var saa flittig, at han gjerne kunde brolægge hele Østergade og et lille Stræde med Artikler; men det gjorde han ikke. Han vidste anderledes at bruge sine Artikler. Han gav aldrig en Linie ud, uden at han fik en 10-Øre igjen, saadan en Journalist var han — nu er han færdig.

Men en Tid levede han herligt. Han lavede den ene Artikel lystigere end den anden og slog Smut med Ord og Fraser, som han selv troede var Guldpenge, men som kun var Flintesten. Og saa maatte Abonnenterne naturligvis gaa, og det gjorde de.

Nu kunde Redaktionen ikke holde ham ud længere herhjemme, den kunde jo ikke en Gang gaa sammen med ham paa Gaden, og saa sendte den ham en gammel Kuffert og sagde: „Pak ind!" Men, da han syntes, han selv var det bedste, han ejede, saa begyndte han med sig selv og satte sig i Kufferten.

Det var en løjerlig Kuffert. Saa snart man trykkede paa Laasen, kunde Kufferten lyve; det gjorde den, vips!

løj den med ham op gjennem Skorstenen, højt op over Skyerne, hen i Vejret og ud i den vide Verden. Det knagede tidt i Bunden, saa han var bange for, den skulde gaa i Stykker, for saa havde han jo gjort en ganske artig Volte, saadan løj Kufferten. Og saa kom han til Grækernes Land.

Her vidste han fra gammel Tid, at Kongens Slot var spærret for ham, og at han vilde blive sparket ned, hvis han kom ad Hovedtrappen. Men det var han slet ikke bange for nu. Han satte sig blot i Kufferten, og saa løj den ham op paa Taget og ned gjennem Skorstenen, helt ind i Gemakkerne. Her traf han Kongen, som blev saa glad, saa glad, da han sagde, hvem han var, at han tog ham om Halsen og kyssede ham. Og saa sad de en hel Time og talte fortroligt med hinanden, og, da Journalisten gik, sagde Kongen: „De maa endelig komme igjen paa Lørdag til Thevand hos Dronningen. Men saa maa De have et rigtigt dejlig Eventyr med, et af Deres egne, gamle bekjendte.“ Det lovede Journalisten, for han kjendte jo sin Kufferts Egenskab.

Saa satte han sig igjen i Kufferten og vips! løj den som en aaben Proviantbaad over Havet til Kreta. Men for Admiralerne tog den sig ganske ud som en østerrigsk Postdamper, saadan en lynende Fart gik den i. Selv da Journalisten var kommen i Land og gik med Kufferten i Haanden gjennem de tyrkiske Vagtposter, hvad han havde Lov til, kunde Kufferten ikke lade være med at lyve. Skjønt der var 400 farlige Depescher i den, fandt Tyrkerne, da de aabnede den, kun et eneste lille uskyldigt Brev.

Saa gik det igjen tilbage til Grækenland, og her tumlede Journalisten sig i lang Tid lystig ved Hjælp af Kufferten. Ingen Hindring generede den, naar Journalisten vilde se sig om. En Gang løj den sig ind i selve det tyrkiske Hovedkvarter og lod Journalisten have og lave en lang Samtale med Overgeneralen, skjønt alle andre ehlers mente, at det var et elendigt Blokhus med en Sergent og 20 Mand.

Saa kom han endelig tilbage til Byen, hvor han skulde fortælle sine gode Venner, Kongen og Dronningen, sine Eventyr.

Sikken Modtagelse, han fik. Jord og Sten fløj ham om Ørene, og Gadedrengene løb efter ham og peb i Fingrene, jo, han var rigtignok berømt.

„Ja, saa maa jeg vel se at gjøre noget,“ tænkte Journalisten, og saa kjøbte han Attester og Underskrifter i Masse og lagde det altsammen i sin Kuffert, for at den kunde lyve ham hjem med det. Men, o Ve! medens han gik en Tur i Byen, havde en Doktor fundet Kufferten og pillet saalænge ved Laasen, at den var gaaet i Stykker. Kufferten kunde ikke lyve mere.

Men hjemme i Integade sidder hele Redaktionen nu og synger østerlandske Klagesange over Tabet af Kufferten, for vel kan man endnu sende Journalisten ud i Verden for at fortælle Eventyr, men de bliver vist ikke mere saa lystige som det, han fortalte om — Larissa.

Den stærkeste!

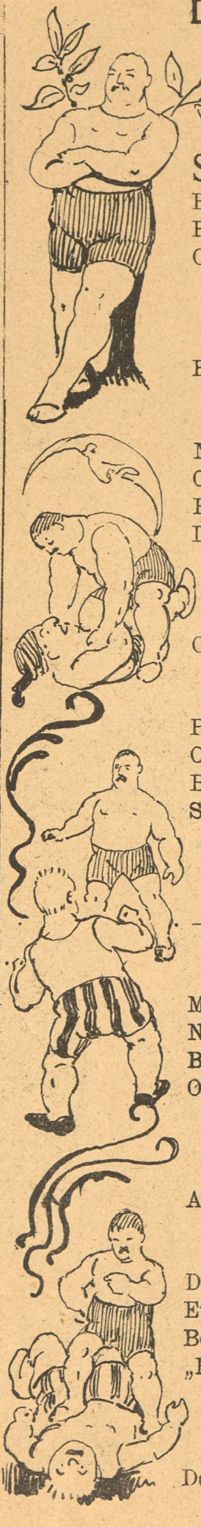

Saa bister, som den vrede Bjørn,
Bech-Olsen gaar til Brydekamp:
Han udholdt har saa mangen Tørn,
Og ingen Sinde fik han Tamp.
Vil nogen med Prygl beværte
Vor tykke Ven,
Han slaar igjen.
Bech-Olsen er ingen Ærte-
Kjælling, men med paa den!

Ned til Tyrkiet gik der Ry
Om Kæmpekraft i høje Nord.
Hr. Memisch kunde ej sig dy,
Da han Bech-Olsens Kraft erfo'r.
Men Dansken med sin bekjendte
Behændi'hed
Effendi smed.
Og Stortyrkens Pralen endte
I bare Elendi'hed!

Postümer axlede sit Skind
Og tren paa Ordrup-Banen frem.
Bech-Olsen møder tyk og trind,
Saa ta'er de fat med Fynd og Klem.
Postümer sin Kraft har nødig:
Men nu! hvad sker!
Han kan ej mer'!
— Bech-Olsen, af Kampen mødig,
Hviler sig et Kvarter!

Med friske Kræfter gaar det løs,
Nationens Ære frelses maa.
Bech-Olsen falder! (Folket gøs!)
O, Held! han falder ovenpaa!
Den Tysker i Græs maa bide!
Bech-Olsen lér:
Betvivler fler',
At Dansken forstaar at stride
— Naar han har hvilt et Kvarter!

Da klinger imod Himlens Hvælv
Et fleretusindstemmigt Brøl!
Beskedent Olsen raaber selv:
„Et Hurra! for det danske Øl!
Det gik Jer som Hr. Effendi.
Kom hit mit Ihr!
Jeg gi'er en Bier!
Den trænger man til indvendi'
Ovenpaa saadan en Svir!“

Vingeskudt.

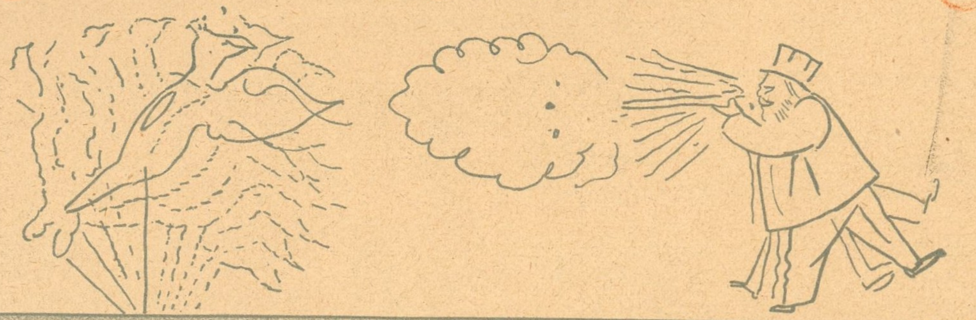

(Efter en animeret Frokost tog man atter fat paa Fugleskydningen. Kun venstre Vinge var tilbage, men den faldt strax for en i løftet Stemning værende Broders Skud.)

— Næ, nu har jeg s'gu aldrig set Mage! Hvordan bar Du Dig ad med det, Frederiksen?

— Jeg — æh — jeg holdt naturligvis lige midt i Flokken!

Der skal Hjælp til Guds Hjælp.

Proprietæren: Hør, Hr. Pastor! kan De ikke paa Søndag indflette en Bøn om godt Høstvejr for os stakkels Landmænd?

Pastoren: Jo — ja — mine Venner, det skal jeg nok; men mine kjære Venner, lader os først se, om Barometret vil stige paa Lørdag, for ellers er jeg sandelig ikke sikker paa, at det vil hjælpe!

Store Olsen og lille Olsen.

Par nobile fratrum.

Søskende jeg kjender to,
Ogsaa andre gjør det jo,
Ved hinandens Side sat
Blev vor Presse de en Skat.

Henrik er den ældste Bror,
Han blev baade klog og stor,
Kom i *„Politiken“* ind
Som den bedste Pigepind.

Henrik lod sig kalde om,
Da i „Selskabet“ han kom,
„Olsen“ hedder mange fler,
„Cawling“ lyder af lidt me'r.

Lille Frejlef, yngre Bro'r,
Han blev aldrig slet saa stor,
Hedder stadig Olsen og
Er mod Henrik kun et Skrog.

Frejlef kom til *„København“*,
Hvor han gjør en Bunke Gavn,
Han er den, der skriver mest,
Meget me'r, end vi har læst.

Begge kan de i et Døgn
Skrive en gevaldig Løgn;
Men for Henriks tolv, min Tro,
Kan kun Frejlef lave to.

Er der noget, nu som før,
Henrik ikke skrive tør,
Ligegyldigt, hvilken Slags,
— Frejlef si'er det lige strax.

Doktor Ehlers, o, giv Agt,
Rør ej ved den Broderpagt!
Se, da Henrik gav et Spark,
Sendte Frejlef Dig et Hark.

Deres Broderkjærlighed
Er som deres Ærlighed;
Disse to kun lignes kan
Ved David og hans Jonathan.

Mestermanden

eller den store Bastian.

— Fa'er, hvad er Termin for noget?
— Det er Fandens Fødselsdag, min Dreng.
— Er Terminshandel da Fandens Handel?
— Ja, Gu' er det en Fandens Handel.
— Kan man ikke blive rig ved den?
— Jo, Fandens rig.
— Men der er en Mand, der skriver i Avisen, at Terminshandlerne skulde have Bank ligesom Bøller. Det er en, der hedder Glückstadt, hvem er det?
— Det er en stor Bankmand.
— Naah, er det den store Bankemand?

Klimatfeberfantasier?

Ispose om Panden paa Grund af Middagsheden; kogende Surdejg om Maven paa Grund af Aftenkulden; Kompres af Tjäders Insektpulver over Issebenene paa Grund af Lopper i Hjernen, udklækkede af Fugtigheden — saadan ligger jeg nu i den fjerde Afgrund. Kan ikke tale om andet end min egen Storhed og om mine fine Bekjendtskaber. Hvad ligner det? Den skjønne, danske Sommer i Vandhundedagene, ligner det. Vandhunde-Dagene, — dette er den forløsende Vitttighed! Hvad ligner den? Gud, hvor den ligner mig. Men hvorfor skulde jeg ikke slaa Mønt af min Daarlighed? Mange Ører for Linien i *Puk*, — det linder.

— — Jeg omtaages: Min verdensberømte Ven, Overlægen, sidder bøjet over Aviserne og Ole Brækker sig over de nyeste Efterretninger om Andrée. Jeg synker om ved hans Fødder, slatten og færdig som en Præmie-Pantomime i Tivoli. „Spedalskhed!“ siger han; „hvad skulde De ellers fejle? Lad Katholikerne samle ind, og rejs udenlands for Pengene.“ Katholikerne? — Jo vist, nu vender vi, Pastor Svendsen! De sætter bare alle deres Penge i en Biskop, ikke en Draabe tilovers. Men Pengene maa skaffes.

Altsaa vandrer jeg til Alaska. Det er jo kun et Par Hop, naar man har Lopper i Hjernen. De kan sige „ved Guld“ paa, at der er Guld. Alt er af Guld. Brosten af Guld, Kobberskillinger af Guld, Bøfsteg af Guld; der tales kun gyldne Ord, og Folk dør som Guldfluer af forgyldt Elendighed. Der sad jeg nu som en anden Kaptajn Guldliver og søgte Trøst ved en Pilsner, mens jeg læste „Dannebrog“. Saa kom der en Tysker og stak mig ihjel; han troede, at jeg var en Secher, — det vil sige, en Czecher, — fordi jeg drak Pilsner.

Jeg var ligesaa død som Prins Henri. Altsaa var jeg paa Benene en Uge efter og kunde rejse hjem over Rusland.

Der gik Folk og sagde Moskovittigheder om min fine Ven Kejser Wilhelm, der havde klædt sig i Faure-Skind, men blev opdaget. „Saadan nikolajer vi ikke,“ skreg Franskmændene; „enhver Alliance er ikke eins Bier!“ Derfor blev der nu gjort svært Stads af hans Majestæt Præsidenten. Han er min intime Ven, og han har et storartet Mundlæder, for han har selv garvet det. Vi stod og talte sammen om „Algarverne“ i Spanien, som han mente var en fransk Provins, medens Franskmænd og Rusmænd gik rundt om os og sang: Allons enfants!

Men saa rejste jeg hjem ad Sassnitz-Trelleborg-Ruten for at ærgre Jernbanedirektionen. Enhver brav, dansk Mand bør ærgre Jernbanedirektionen.

Traf Kjøbenhavn i Sorg. Hele Farvergade klædt i Flor, og Brøndstrædernes djærveste Kæmper i fuld Marsch ud mod Amaliegade for at myrde min gode Ven, Kasinos Direktør, der havde taget Livet af de „offentlige“ Maskerader. Men, da de vilde drikke ham en Skalle, erklærede han, at der intet maatte nydes i Lokalet. Det kunde han, for han er selv Vært: aandelig Bespisning paa første Sal og Dampkjøkken i Stuen med Hr. Pio som Overkellner og Direktøren bag Disken.

Lige daarlig var jeg. Gjorde derfor mit Testamente og blev Sportsmand for at faa Motion. Og Motion fik jeg: Turistklubbens Formand satte mig med knyttet Næve et Frimærke i Nakken, Næstformanden tog sig af mit Næseben, Sekretæren hamrede mine Tænder ind, og Kassereren dunkede mig paa Maven — —

Saa gik Fantasierne over. Det var bare Sygeplejersken, der lagde et nyt Omslag paa.

Ved Absinthen.

— Naa, *„Hver 8de Dag“* skal jo have en ny Redaktør og en ny Redaktionssekretær!

— Tja, Gustav Hetsch er aabenbart noget for Grøn!

Metamorfoser.

„Ørnen“ løfter med stærke Slag
Over de høje Fjælde,
Henover Norge paa tyvende Dag,
Spottende hele det vilde Jag,
Sænker sig lavt over Byer,
Hæver sig højt over Skyer.

Hver Dag den har sig en ny Façon
Over de høje Fjælde,
Snart er den af en vældig Skablon,
Snart kun en lille Tivoli-Ballon,
Snart bare en af de herre,
Børnene faar paa Fred'sberre.

Først blev Ballonen kun set ved Dag
Over de høje Fjælde,
Nu slaar den ogsaa om Natten et Slag,
Skrækslagen Vandrer sig sætter paa Bag,
Thi over Lier og Dale
Gaar den med lysende Hale.

Endnu har ej den sig vist som Hval
Over de høje Fjælde,
Derimod meldes fra Arendal,
(Og den Opløsning er ikke saa gal),
At man „Ballonen“ nu kjender
Som en Flok — vildende Ænder!

PUKs **Redaktion og Expedition**
Hovedvagtsgade 1. K.

Abonnement

tegnes samme Steds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.

Bladets Abonnenter

faa, saa langt Oplaget rækker, Aargangene 1893—95 incl. for **halv Pris.**

Indbinding pr. Aargang i det komponerede Bind 3 Kr. Løse Bind à 2 Kr., Mapper à 2 Kr.

Kan bestilles gjennem enhver Boghandel og i Hovedexpeditionen.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Fra Verdenstheatret. II. Akt.

Faure Ord — ingen Alliance!
Faure Ord — heller ej Revanche!
Faure Ord!

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

PUK

Hun:

Farvel, Du dejlige, bølgende Strand
Og I Sommerminder saa glade,
Nu falmer snart Skoven trindt om Land,
Og det bliver for koldt at bade.

Aa, husker Du, Henrik, jeg husker det jo,
Naar derude i Baaden vi fisked',
Og Tennis-Spillet, naar kun vi var to,
Kan Du huske, hvad dér Du hvisked'?

Den synkende Sol med de svirrende Myg
Og Heine, som begge vi ynder!
— Nun ist es vorbei mit dem irdischen Glück,
Men vi ses, naar Sæsonen begynder.

Han:

Naa, jeg skal ikke klage,
Thi nu har jeg jo Lov
Til at gaa ud og jage
Alt i den grønne Skov.

Tro ej, at rundt jeg trasker
Som simple Jægersmænd,
Næ, Trøje som Gamasker,
Alt er fra Andersen.

Jeg er en Nimrod vældig,
Mit Bytte gi'er jeg Dig,
Hvis jeg maaske — tilfældig
Faar noget paa min Vej!

I Fiskemaaneden.

Med Jævndøgnsstormen i fjernt Perspektiv
Adstadig Septembervindene hviske
Rundt i de vaade, bølgende Siv,
At nu bør man lægge ud for at fiske;
Og hele Verden hænger i
Saa godt, den kan, med Fiskeri.

Paa Landjorden har man sit Garn til et Dræt
Saa godt som derude, hvor Bølgen ruller,
En Bejler faar nogle i deres Net,
Mens andre faar Zwiebelfisk, Torsk og Kuller.
Endogsaa vort Agrarparti
Befatter sig med Fiskeri.

Theatrene, hvor man har Hjerterum
For Idealet og Kassebogen,
Er mødt med Madding for Publikum,
For at faa det til at bide paa Krogen.
Det er ej blot til Lyst, de ni
Muser maa ud paa Fiskeri.

Som Fisker færdes hvert Nyhedsblad,
Der efter Publikums Tarv sig lemper,
Og udsender gratis Andemand
Til Godtfolk i Resten af September;
Saa er den Billighed forbi,
Men det var ogsaa Fiskeri.

Skjønt Vejen er ikke saa ganske kort
Fra Rømersgade til Susaaens Bredder,
Bedrives den socialistiske Sport
At stange Venstreaal i Geledder
Blandt Næstved Bønder, blot fordi
Rørt Vand er godt til Fiskeri.

Notable Rejsende bliver man vaer
Tid efter anden ved Neva-Floden;
Paa tysk og paa fransk hos den hvide Czar
De virker for »Freden« her paa Kloden,
Hvad onde Tunger er saa fri
At titulere Fiskeri.

Ja, baade Trawl og Medestang ses
I Virksomhed i mangfoldige Sfærer,
Saavel i de ydre Forholds Kreds
Som mellem de indre Missionærer,
Hvis Syssel uden Blasfemi
Kan ogsaa kaldes Fiskeri.

Murres Dagbog.

(D'Hrr. Theaterkat Murre og Maskinmand Klatterup bebor det samme Lukaf og fører begge Dagbog; men ved Murres Uagtsomhed er Dagbogsbladene blevne noget sammenblandede.)

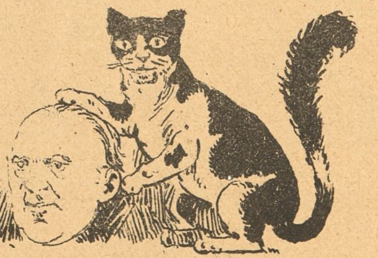

(Katten) . . . Min Hale er busket; og min Ryg er krum som en tyrkisk Sabel. Men maa en Kat med højere Interesser ikke hvæse, naar den ser Kunsten gaa i Hundene? Og er vi begavede Theaterkatte ikke Traditionens naturlige Vogtere, nu da det snart er en Tradition at blæse ad Traditionen?

Da min Tip-Tip-Oldefader satte sig ind paa Scenen og spandt af salig Glæde over Fru Heiberg og Michael Wiehe i „Ninon", da var der ikke En, der lo*). Men, da jeg i Fjor stak et Par yderst velvaskede Knurhaar ind foran Lampe-rækken, hvinede hele Huset af Latter. Dette er Forskjellen mellem Kunsten før og nu; ingen tobenet Professor kan karakterisere den bedre. Mine Forfædre har skummet Fløden, medens jeg vemodig har maattet vexle Potetryk med den sidste af de sidste: Gamle Kolling har . . . .

(Klatterup) . . . f'gu li'eglad. Traddesjonen, hva' beha'r? Næ, gaa om a' lille Kongensgade med den. Saadden som Emil og Olaf og Sangenberg og Dem allesammen kan si'e: „Ska' det være en Bajer, Klatterup," saa si'er jeg: Hatten a' for de levendes, for di ka' baade agere og Traktere og sjikanere og hvad der Ellers hør' til Faget, saa at de Gamle ka' Rolig ta' og vende sig i Deres grav. Og det sa' jeg

*) Cfr. Fru Heibergs gjenoplevede Liv, II. Del, Side 311. Murre.

Maanedens Visitkort.

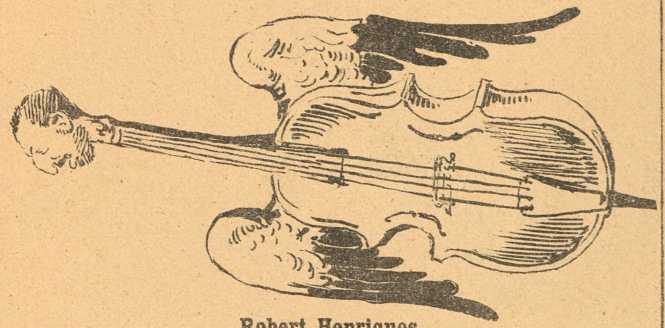

Robert Henriques.

Høj og elegant som en Adelsmand. Blev ogsaa født til „spansk“ Grande, og ikke til dansk Journalist. Hans uomstødelige Herskerevne er derfor aldrig kommen til sin Ret. Begyndte med at ville beherske Violoncellen, men faldt over sine egne Fingre, vilde derpaa elskes ved at synge sig ind i Folkets Hjerter, men Talentet stod ikke i noget rimeligt Forhold til den gode Vilje, og kunde han ikke opnaa at blive elsket, vilde han frygtes — derfor blev han Journalist. Forspildte ogsaa her sine Chancer. Frygten blev til Latter.

Trækker sig nu tilbage til Privatlivets kjedsommelige Fred. Mange beklager det — „Puk“ ikke mindst. Han var et af dets Hjertensbørn; han har aldrig haft en mere taknemmelig Læser end „Puk“, der altid har forstaaet at værdsætte Upartiskhed, Sandhed og Hensigten.

Alle de spildte Kræfter! Ja, hvad kunde der ikke være bleven ud af ham, dersom han i Tide var bleven sat til Handelen, han med sit enorme Forretnings- og Reklame-Talent. Tænk, om han havde skrevet Tal i Stedet for Noder og Bogstaver! Han vilde have kunnet fylde hele Skattebogen.

Men ogsaa i Theatret og Koncertsalen vil han savnes. Hans typiske Ydre gav Prêmièrerne deres Fysiognomi. Han var en afgjort dekorativ Forgrunds-Figur.

Frygteligst vil dog hans Bortgang mærkes i Pressen, der nu vil miste sit mest komiske Element. Men lur ham. Ahasverus kommer jo altid igjen.

„Puk“s *laterna magica.*

Komme hvo, som komme vil,
Komme smaa og store.
Med et magisk Skyggespil
„Puk“ vil alle more.
Alt, hvad før I stoled' paa,
Vil I se paa Ho'det staa.
I vil se Mirakler,
Saa Forstanden vakler.

Ligesom I Wiinblad ser
Ømt at kysse Henning,
Drejes Spejlet og hvad sker?
Himmel! hvilken Vending!
Henning med sin Ærme-Kniv
Lurer nu paa Wiinblads Liv.
Se, da kommer Gnudtzmann
Som Hr. Wiinblads Schutzmann.

Wiinblad rejser sig saa stout,
Kapitalt fornærmet,
Henning lockes stille out
Med sin Kniv i Ærmet.
Dog, der har vi ham igjen
Holdende saa kjær en Ven
Med fortrolig Snak op —
Men, det er jo Jacob!

Gamle Venner ser I her
Slaas som bare Fanden,
Medens Ærke-Fjender der
Kjæle for hinanden.
„Puk“ har rejst fra Kreds til Kreds,
Taget Billeder en Snes,
Hvormed paa Bevilling
Han gi'r Forestilling!

---

osse til han, Kolling, forgangen: Gaa væk, sa' jeg; det ka' sku'tte Nytte, at de gamle gaar her og er Levendes, og gaar de Unge i vejen, og . . . .

(Kat.) . . . give den Kommitterede Fløjlspoter. Skal der appelleres til fremmede Jurister, er det uhyre korrekt at lade vor nationale Kunst føre sin Sag med Balletbenene, især da Sagens Omkostninger jo tilfaldt de Afdandsedes Pensionskasse. Jeg har da ogsaa gnedet mig op ad den Kommitteredes Lægge for at bevise ham min Agtelse. Men han saa kun bedrøvet paa mig og sukkede: Hertz, mein Hertz, warum so traurig? Tænkte han maaske paa de Snærter, der ventede ham i næste Bind af Peter Hansens Theaterhistorie, fordi han lod en anden Professor om at fejre Hertz's Minde? Eller sørgede han over, at han skulde miste gamle Kolling, fordi han nu har saa faa tilbage, som han kan lade være at give Roller, og fordi Kolling . . . .

(Klat.) . . . inte døje Bøller, for det har jeg Aldrig ku't. Men en proper Skalle, naar man inte Rissekerer no'et, er li'egodt en nysselig Ting. Saadan har jeg en Medkolegus. Han er literær Manskinmand ved „Politeken“. Di sku' ha' hørt han lange ud etter voreses gamle Kolling for Gangen Tirsdag: „Æ bæ, Manufakturhandlersvend!“ sa'e han „Sikket Stykke Ministeriel Fuldmægtig!“ sa'e han, „Og sikken Komik,“ sa'e han, „anstrengt og ensformig,“ saadan sa'e han, og Vi la'e jo ovenpaa Hinanden af Grin nere i Maskinkjælderen, for han, Kolling, Gu bevares er en majet pæn Mand, men han har'et saa fælt med Traddesjon og dette hersens, som vi inte mer har brug for, ved det at vi . . . ,

(Kat.) . . . . ikke sandt? Hvem har vi nu, der kan tage Arv efter Kolling?

Uniformitet.

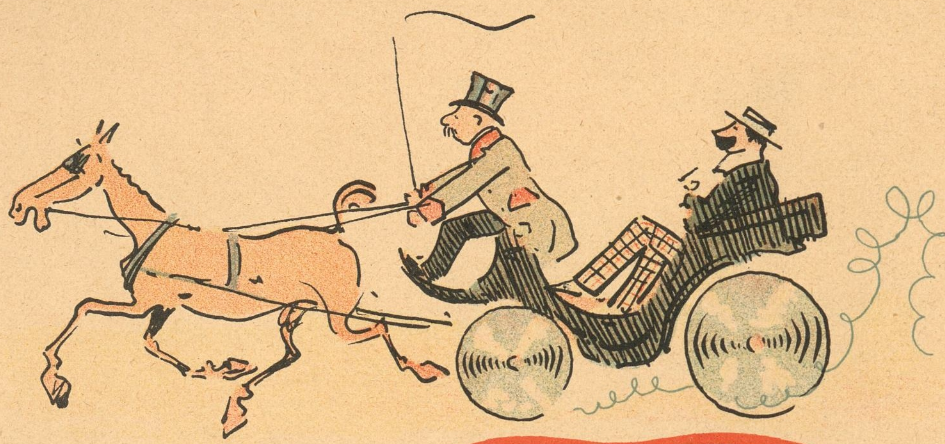

— Det er da morderligt, saa de nye Droschekuske har meget at bestille.

— Det er de nye Uniformer, som Folk er glade ved.

— Tror Du'nte, det vilde hjælpe paa vos, om vi fik en ny Mundering?

Glædeligt Nyt.

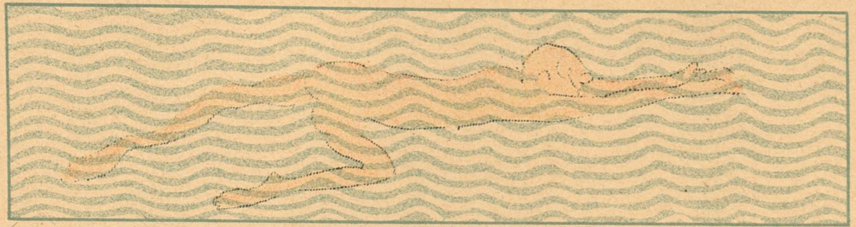

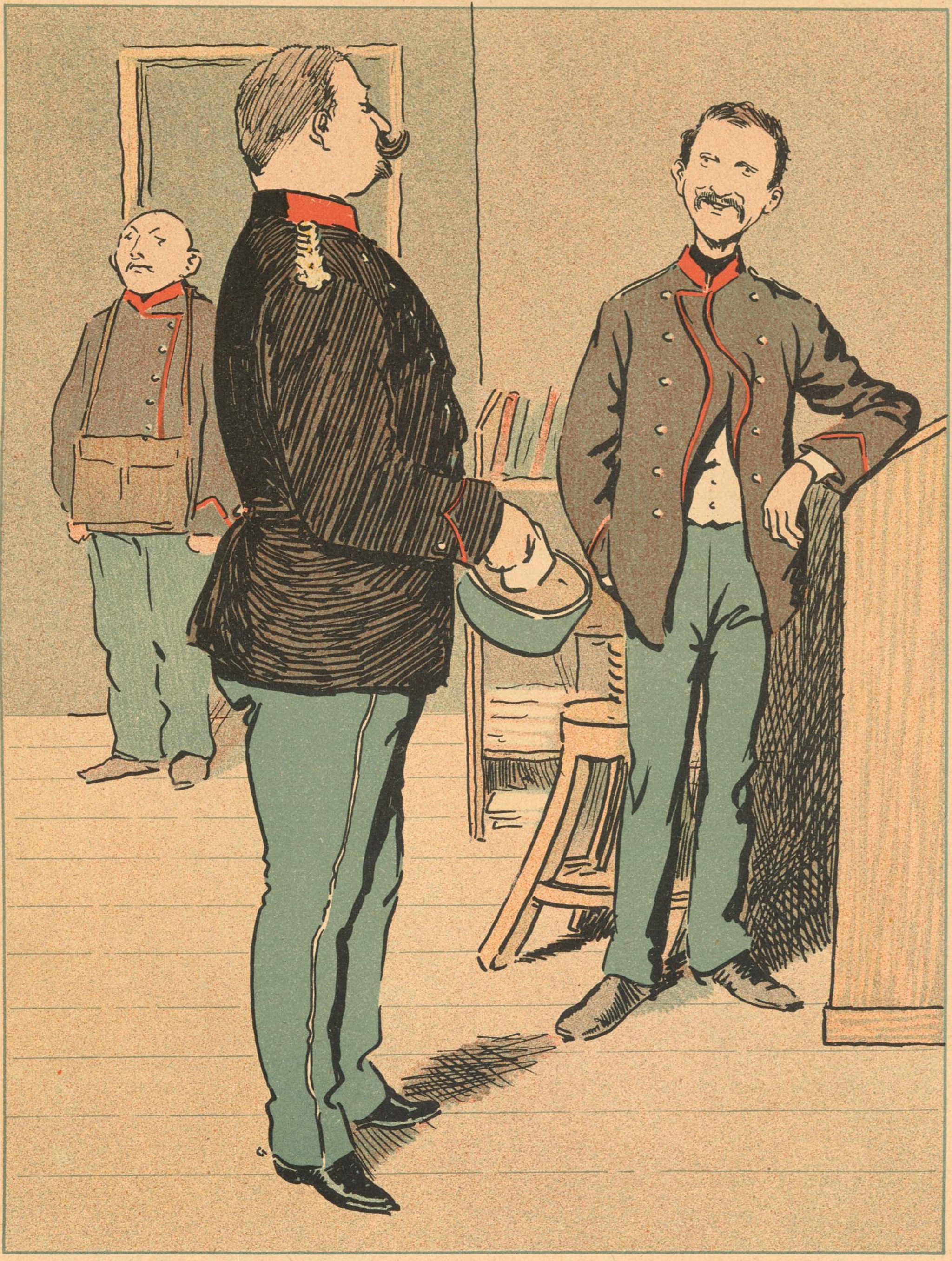

Oberstlieutnanten (efter en længere Orlov): Naa, Knudsen, er der foregaaet noget af Betydning her ved Regimentet, siden jeg rejste?

Stabssergenten: Javel, Hr. Oberstlieutnant, Regimentet har haft en stor Glæde: Sergent Eriksen er bleven Frisvømmer.

Uden- og indenlandske Skaller.

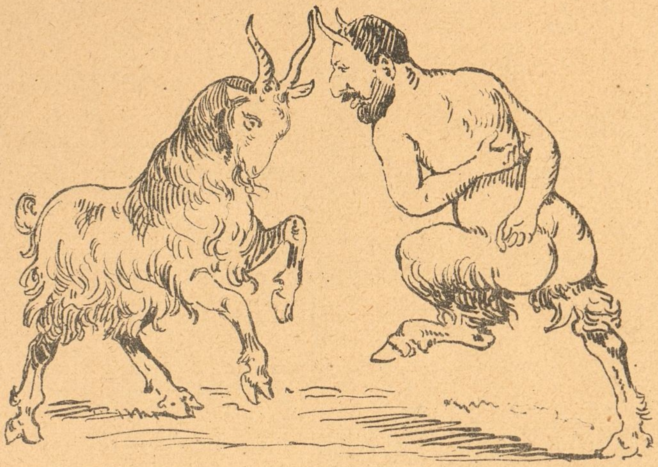

Mel.: Man hører megen Snak og Sang.

Nys Kejser Wilhelm gik ved Spree
Og vented' danske Breve.
Det gjaldt Europas Vel og Ve,
Hvis nu de udebleve.
Men den Kurér nok Forfald fik,
Paa Ærens Mark han var jo falden.
Som han i Grønnegade gik,
Han fik en Rude ov'n i Skallen!

I Arv den samme Kejser fik
En vis „Erobre"-Vane.
Nu har han pludselig faa't Kik
Paa „Schleswig-Holstein"s Fane.
Den, som de bar paa „Æren"s Vej,
„*Dem Reise-Kaiser nicht gefallen*",
Den skal forandres ein—zwei—drei,
For ell's bli'r Wilhelm gal i Skallen!

Trods „Bakken"s uskyldsrene Skrud,
„*Vort Land*" kan ikke li'en.
Skal Julle Westermann, o Gud!
Som Fanø-Pige gi'en?
Det Forslag er Skam Penge værd,
Lad Robert lede Basserallen
I ægte Ama'erbonde-Klæ'r!
Mon saa „*Vort Land*" bli'r gal i Skallen?

Juristerne saa travlt har 'ha't
Med Bægre ret at tømme
Og Goos's og Ravns og lille Matzens Franske at bedømme.
Paa *d'Angleterre* uafbrudt
Klang Talerne i Gildehallen.
I „*Kisten*" endte de til Slut
Med saadan en lille én paa Skallen!

Hos Wiinblad og hos Henning Jensen Ufreds fæle Spøg'lse
Optræder nu, og stygt de' skjænd's
Til Publikums Fornøj'lse.
Er Krybben tom, man siger jo,
Saa bides Bæsterne i Stalden.
Og derfor er det vel, de to
Saadan hinanden gi'r paa Skallen!

Alliancen.

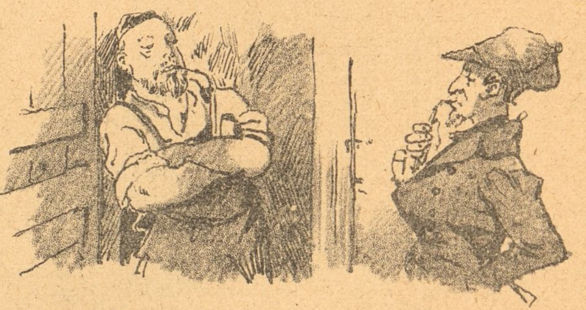

Kristen Smed. Goddav Mads Jordmormand.

Mads Jordemodermand. Goddav Kristen Smed aa Tak faa sidst. Aa, ja ja, saa maatte han da'yd a Jammerdalen den Gamle. Ded va liegodt et opløftet og manefuldt Øjeblik, da vi stod ve Smertenslejet, hvor ded gamle Hylster la, etter a Sælen aa Madterien aa di mere ingvendie Diele va fløjen te Himmels. Ded va godt, a min Koune fik Tid te aa gi ham den sidste Olle. Trøst Dæ mæ ded Kresten aa husk Psalmistens Ord: „Morgen fød, Aften rød." Va der Knapper?

Kristen. Itte noved synderli te a ræve etter.

Mads. Bær ded Kors mæ Kresten. Jæ trodê ded elsens, ded forekom mæ lisom Do saa a sie la noved mier sønli Ærbødihed i Traktementet end man ellsens plejer van under saan sørgelie Tilfældigheder. Flæskekagen va itte ded bar Gummiperka, aa Ponsen va uden a rose mæ sæl ganske anstændi. Jæ haar osse hørt, a Do ska ha giet Dejnen en hel Flæskeside aa en Skæppe Kantøfler, men ded ka vel itte ha sin Rejtighed.

Kristen. Ded ka der være noved i.

Mads. Saa ded ka der. Ja da mue jæ sie Dæ pue Embeds Vejne, a jæ føler mæ majet ærefornærmet ve den Smule Lammekyd aa Skummemælk, Do sendte vos etter din Kounes sidste Bassel.

Kristen. Ja men der mue da være Forskjel.

Mads. Ja ded mue der, ded æ rejti, aa ded sku være den, a den glædelie Begivenhed smak Pruttemenixen højere op end som den begrædelie. Do aavner den Gamles Kramkiste — Gomaaren! itte en levendes Nejl — ligemejet Dejnen en hel Flæskeside. Do vugger en øndi lille Spidsborger i dine Arme — væs'artig et Pund Lammekyd faa Ulejligheden. Føj faa Fa'en! ded æ simpelt. Men ded liner den Dejnepels.

Kristen. Æ Do inu galhoded pue Dejnen fra forleden, da I sputtede pue hinanden.

Mads. Disputtede hedder ded. Ja, men jæ klinede ham vel te Vægs, sku je mene.

Kristen. Ded ka der være noved i. Men ka ded da itte være Jer liegyldig, om Russen kysser Tysken, Fransken eller Tyrken?

Mads. Ded ka ded itte Kresten, fordi a vi kaller vos nøjtralske.

Kristen. Jæ trode ellsens, a vi kallede vos danske.

Mads. Huld Flav! Nær Kejseren a Frankrig rejser Hundrede Tusinde Mile for a kysse Kejseren a Rusland, saa æ ded begriveligvis itte faa Smaskets Skyld, faa ded æ han helst fri faa. Men mens han smadsker, hvisker han Russen ing i Øret: „Nu ska han Faneme ha Klø, æ vi enige om ded?", og saa hvisker Russen tebaves: „Gu æ vi ded, stik ham bare en yd, jæ ska nok være der!" Aa saa har vi Krijen. Ka Do huse, hva Dejnen sa te ded?

Kristen. Ja, han sa, a vi sku bare ligge aa se pue, a de andre sloges.

Mads. Men saa var'ed a jæ rejste mæ, slog i Bordet aa sa: „Gu ska vi ej, vi ska være nøjtralske!"

Kristen. Ja, den ku han itte staa for. Han sa, ded va jo ded samme, han mente.

Mads. For han ve itte, hva nøjtralsk æ.

Kristen. Hva æ'ed da?

Mads. Ded ve sie, a vi ska ligge aa snubbe tebaves, hva andre en Gang har snubbet fra vos. Der æ nu føst Svensken, fra ham snubber vi Skaane, Holland aa Belgien, Saa æ der Tysken, fra ham tar vi Slesvig, Ditmarsken aa Lippe-Detmold. Saa æ der Engelskmanden, fra ham . . . Hva æ'ed, Do blier saa uroli?

Kristen. Ded æ Maren, der kaller.

Mads. Hvis Do gier en Omgang smue Sorte, ska jæ go mæ ing aa sie et Par Trøstens Ord te Maren.

Kristen. Ded ka der være noved i.

Puks Slægte-Bog.

I. Familien Bech.

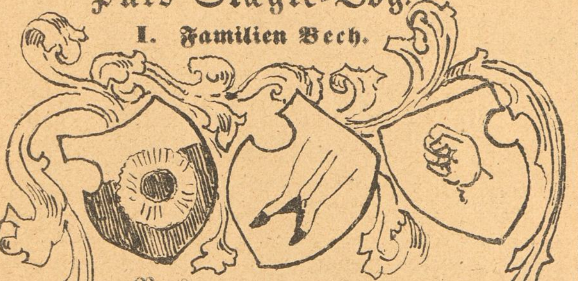

Nu synges der om Familien Bech,
Hvis Skæbne og store Bedrifter,
Er værdig til at antegnes i
Et af Danmarks mangfoldige Skrifter.

Bedre Brødre end Becherne der
I Dannevang aldrig fandtes,
Det skulde da være de Ørsteder to
Eller kanske Brødrene Brandes.

Den første var stærk, den næste var stærk,
Men kun i de enkelte Dele,
Den tredie var derimod stærkest endnu,
For han var det over det hele.

Hil være den Mand, der som gamle Bech
Har knap nok til Sulten at stille,
Og finder i Buggen Trillinger tre
Som Bech-Olsen, Hans og Bille.

Den første kaldte han Vilhelm,
Han blev baade kraftig og klog,
Som Barn var der ingen, der aned',
Han endte som Theolog.

I Skrift saa vel som i Tale
Han værged' sin gode Gesjæft,
Han brugte sin brede danske Mund,
Som Samson sin Asenskæft.

Den anden fik Hans til Fornavn,
Han blev en lebendig én.
Og fik en velsignet smidig Krop
Og tvende behændige Ben.

Han hoppede, snurred' og surred'
Som en Top, som en Røg, som en Vind,
Tilslut sprang han op i Balletten
Og i Damernes Hjærter ind.

Som Vilhelm fik alt sit i Ho'det,
Var Hans blot i Benene stærk,
Men i Olsen, den yngste, genfødtes
Sagaens bolde Bersærk.

Se, Angartyr gik kun til Samsøe,
Naar han følte Bersærkergang,
Men Bech-Olsen gik helt til St.-Thomas,
Naar han fik den ubændige Trang.

PUKs **Redaktion og Expedition**
Hovedvagtsgade 1. K.

Abonnement
tegnes samme Steds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.

Bladets Abonnenter
faa, saa langt Oplaget rækker, Aargangene 1893—95 incl. for
halv Pris.
Indbinding pr. Aargang i det komponerede Bind 3 Kr. Løse Bind à 2 Kr., Mapper à 2 Kr.
Kan bestilles gjennem enhver Boghandel og i Hoved-expeditionen.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Fra Verdenstheatret. III. Akt.

Tæppet er faldet.

— Potz Tausend Slapperment! — Du ahnst es nicht!

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

1897. Søndag den 12. September. Nr. 37.

PUK

Ret nærliggende.

— Nej se, Valdemar, hvor tydeligt man kan se Hveen herfra!
— Det er da ikke saa underligt min Pige, her er vi jo ogsaa lige ve'en!

To Ordens-Brødre.

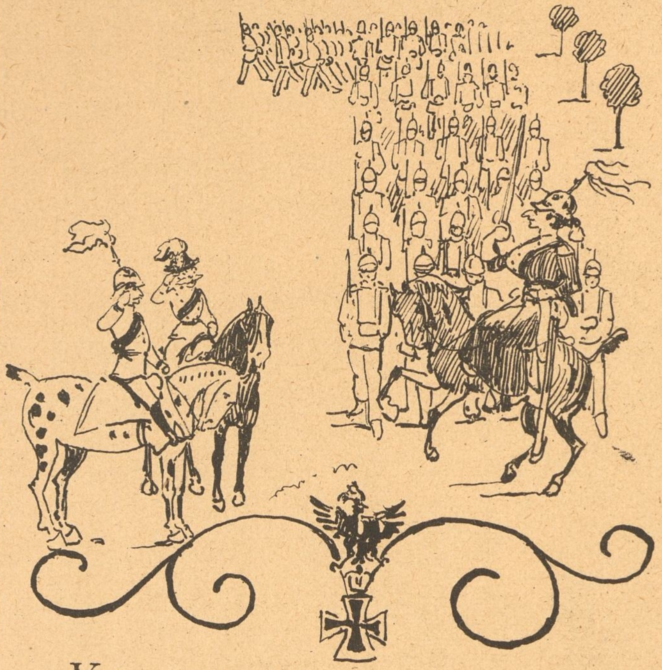

Kejseren i Karl Gjellerups Land
Er en umaadelig vidtberejst Mand;
Snart udi Bergen og snart i Athen,
Snart i St. Petersborg, snart ved Spreen,
Snart mellem Britterne kunde man møde
Hin Konkurrent til »den evige Jøde«,
Selv i vort Fredensborgs Idyl
Saas han en Gang — for en Ordens Skyld.

Hvad han har frembragt som Komponist,
Taktfuldhed røber fra først til sidst,
Og til en snevrere Kreds betro's,
At han som Digter er *»sehr famos«*.
Særlig hans Publikum højt ham skatter
Som fantasifuld Revue-Forfatter.
Bladene bugner af Spaltefyld
Ved hver Revue — for en Ordens Skyld.

Nylig han Wagner-Musikens By,
Bayreuth, oplivede med en Revy,
Som med Udstyrelse og Inventar
»Wallensteins Lager« fordunkled' saagar.
Lagrede Alliance-Baj're,
Der havde hjulpet Preussen at sejre,
Blev med allerdurchlauchtigste Hyldning divertert — for en Ordens Skyld.

Saa gik ved Homburg Revuen igjen,
Hvor Kong Umberto var med paa den.
Kejseren proklamered' de tre
Stormagters Forbund i Vel og Ve,
Ja, gik i Galanteri saa vidt, a'
Han gjorde Dronning Margherita
Til Regimentschef trods Krep-Slør og Tyll,
Nærmest dog kun — for en Ordens Skyld.

Nu fik Umberto for dybtfølt Tak
Ordet og holdt en Tale, men, ak!
Efter dens Ord var der ikke no'et
Tremagtersforbund, som bestod.
Han drak kun ud for de to Allierede,
Som sig for Orden og Fred intresserede.
Østerrig, Forbundets ømmeste Byld,
Glemte han helt — for en Ordens Skyld.

Aabent Brev

til Forfatteren Hr. Carl Ewald.

Deres digteriske Begavelse, Deres opdigtede Majestæt! Maa jeg takke Dem for Deres mange aabne Breve, Rejsebeskrivelser, Eventyr eller hvad De nu har kaldt Deres lette Causerier, takke Dem i et aabent Brev, der kun for at smigre Dem selv er anonymt, og saa fortælle Dem et lille Eventyr; kun ét eneste, ikke tre, fire, fem Stykker om Maaneden, thi det har jeg hverken Forstand eller Indhold nok til, om end Forretningsdygtighed.

Paa den syvende Dag var der stor Glæde oppe i Himlen, for paa den Dag var de bleven færdige med et meget stort Arbejde: Tarifberegningen af Routen Jupiter-Sirius og Rundrejsen omkring Solen. Erkeenglene tilbragte Dagen med at læse Zola og Renan, de smaa Engle spillede Klink med nyslaaede Stjerner eller spiste søde vaade Skyer, og den hellige Cecilie holdt en Kirkekoncert i veldædigt Øjemed. Kun den gode Gud var som altid optaget af Arbejde. Hele Morgenen havde han været beskjæftiget med at uddele Forstand og Følelse til unge Digtere, og selv sin Middagslur havde han ikke faaet, fordi han som sædvanlig var bleven forstyrret af Vilhelm Beck, der kom med en hel Leporello-Liste paa nye Hellige.

Sankt Peter kom just hen til sit Lukaf i Anlægget ved Himmeriges Port; han havde været henne og tale med en Smed om en Sikkerhedskjæde, for der havde i den sidste Tid været saa mange, som havde dirket sig ind i Paradiset. Pludselig hørte han en Snøften ligeved, og omme bag Lukafet fandt han en lille Dreng, der sad sammenkrøben og græd, saa Taarerne rislede ned ad Kinderne paa ham som en Elv i Dalarne. Som det var hans Pligt, tog St. Peter ham strax fat, ruskede ham dygtig og gik med ham til den gode Gud. „Der er en Dreng, som vil stjæle!“

„Vil Du stjæle, min rare Dreng?“ sagde den gode Gud, „saa hører Du hjemme et andet Sted end her.“

„Aah, Du godeste Gud,“ græd den lille, „jeg vilde ved Gud ikke stjæle; men — men — men jeg vilde saa gjerne være Digter!“

„Se efter i de store Klassikeres Bog,“ sagde Vorherre til en Bibliothekarengel.

Englen tog en ganske lille bitte Bog, saa' efter og svarede: „Han staar der ikke!“

„Hm! Se saa efter i de gode Digteres Bog.“

Englen tog en lidt større Bog, men svarede igjen: „Han staar der ikke!“

„Se da i de populære Forfatteres Bog; hvis han ikke er dér, kan jeg ikke hjælpe ham!“

Englen og to Medhjælpere slæbte 365 Foliobind ned fra Hylden.

„Staar der ikke,“ svarede han saa efter fem Timers Forløb.

„Ja, saa er Avdientsen forbi,“ nikkede den gode Gud til St. Peter, der tog Drengen i Armen. Men Drengen skreg saa hjerteskjærende, at den gode Gud ynkedes over ham og sagde: „Hvad skal jeg dog gjøre for Dig? Al Forstand og Følelse delte jeg ud i Formiddags, og der er ikke et Suk tilbage.“

„Aah, jeg vil skrive alt, hvad det skal være,“ græd den Lille, „naar jeg bare maa skrive.“

Den gode Gud tørrede sit Øje, sad lidt og tænkte efter og sagde saa: „Vel, min Dreng; Du skal ikke gaa tomhændet bort. Du skal skrive alt det, de andre, der fik Forstand og Følelse, ikke gider skrive!“

„Mange, mange Tak,“ sagde Drengen, „men hvem vil tage det?“

„Det vil „Politiken“,“ sagde Vorherre.

Og det gjorde den ogsaa.

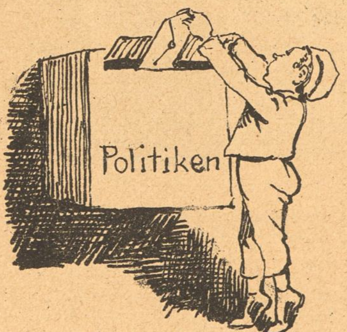

Guldgravervise.

I vide vil, hvor de Lande gi'es,
Hvor vi øse
Af Guldet li'frem i Spandevis
Og i Pøse?

Vil I derhen, jeg Jer Alle raa'r:
Bare trask a',
Trask efter Næsen blot, til I naar
Til Alaska.

Og er om Vint'ren af Sne og Is
Næsten fuld Vej'n,
Det kommer, Manne! begrib'ligvis
Af den Guldregn!

Deroppe trives vort Matador-
væsen frodi'.
Og alle lever s'gu paa en stor
Guldmøntfod vi!

Vi nøjes ej med det tørre Brød,
Har vi Lyst, vi
Skam spiser Guldstøv paa Smørrebrød!
Det gjør tøsti'!

Og rent forskrækkelig, rædselsfuld
Er den Guldtørst.
Tænk! naar man tømmer en Tønde Guld,
Bli'r man fuld først!

Og Guldfasaner og andre Guld-
fiske, ægte;
De gi'r det mest delikate Sul,
Bli'r de stegte!

Hvis Mavepine det Æderi
Skulde volde,
Saa ta'r vi Gulddroppar, li'som I
Ell's ta'r Olle!

Men, hvis I finder ved første Start
Et Par Knolde,
Saa se Jert Guldsnit til i en Fart
Hjem at jolle!

Thi, hvis lidt rask ej I søger Ly,
Let en lumpen
Bandit Jer tvinger med et Lod Bly
Væk fra Klumpen!

Men, hvis I slipper for at bli' skudt
(Hvad jo hænder),
Som Miljonær, li'som jeg, til Slut
I nok ender!

I Sommerferien.

— Kan De barbere mig?
— Ja, men Di kommer te aa ligge Dem ner, for je æ mest vant te aa balbere Lig.

Militær Opdragelseskunst.

Oberst A.: Den Krigsretsdom over Deres Løjtnant var jo ganske uretfærdig.

Oberst B.: Ganske vist, men Uretfærdighed i Militærlivet avler Resignation, en udmærket Egenskab for en Løjtnant.

„Puk"s Slægte-Bog.

II. Familien Henriques.

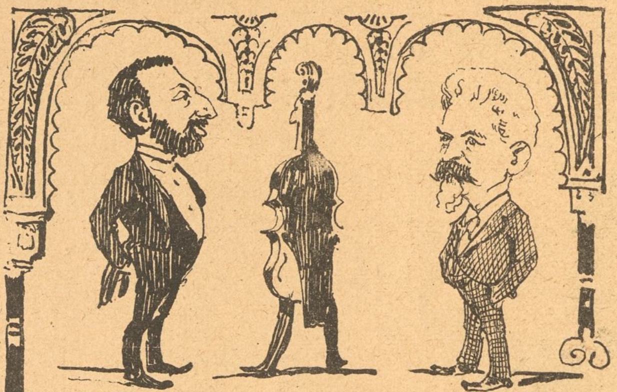

Om end Racen er blandet, kan den godt være god,
Og „Henriques" har det ædleste, mavriske Blod.

In Spanien Tausend und drei nok der er
Af Navnet — li'saadan som af „Henriksen" her.

Granada og Alhambra er vistnok i Grus,
Men Familien Henriques skal ha' vældigt med Krus.

Tre Blomster skjød Slægten i det nordiske Hjem,
Hvor Axel og Robert og Fini kom frem.

Hvis Alting i Verden var gaaet dem forkert,
Ku' de tre s'gu ha' levet af Familie-Koncert.

Musik var der i dem forneden og -ov'n,
Selv i Axel, Familiens musikalischer Clown.

Naar Axel skrev Viser og Fini Musik,
Sørged' Robert for den dertil nødvendige Kritik.

Og Roberts Kritik var af egen Façon,
Den var bygget af Takt og baseret paa Bonton.

Mens Axel vilde ha', man i Latter sku' dø,
Holdt Robert mest af at ta's au serieux.

Naar Axel var vittig, var't i saadan en Grad,
At hans Klike komplet i Henriquelse sad.

I Revuen saavel som i Bogtrykkeri
Han satte sin Sværte med Forretningsgeni.

Og Finis Musik vil en Gang komme vidt,
For „Fini" og „Enna" er jo akkurat Et.

Saa søgt og benyttet var Fini, at de
Bogstavelig aldrig ku' blive ham fri.

Kort: Axel og Robert og Fini paa en Prik
Er at ligne ved et kostbart Familie-Mosaik.

Bureaukratisme.

I Anledning af de seneste Angreb paa Statsbanerne paatænker Centraladministrationen efter Forlydende, til Publikums Beroligelse og til Afvæbning af fremtidig Kritik, at oprette følgende nye Kontorer:

1. *Et Kontor for Undertrykkelse af ildesete Blade.*

Arbejdet vil væsentlig blive at gjennemgaa alle Landets Dag- og Ugeblade.

2. *Et Kontor for Udsmidning af misliebige Personer* fra Banernes Territorium.

Ved Antagelsen af Personalet til dette Kontor, vil der fornemmelig blive lagt Vægt paa Legemsstyrke. Det daglige Arbejde vil bestaa i Boxning, Brydning og Udsmidningsøvelser. Til disse Øvelser er der anskaffet en mekanisk Voxdukke, til hvis Ansigt en forhenværende Kontorchefs Portræt er brugt.

3. *Et Forlovelseskontor.*

I dette Kontor ansættes den flinkeste Kontorchef, Fuldmægtig og Assistent fra de andre Kontorer. Der vil ikke blive fordret nogen fast Kontortid, men Arbejdet kan falde enten til Middag eller til Aften, eftersom de gifte Overordnede ønsker det.

4. *Et Sprog- og Navneforandringskontor.*

Arbejdet bliver dels at oversætte tyske Reglementer efter den Clausenske Methode og dels at overføre de tyske Benævnelser paa det danske Materiel og Personel.

5. *Et Afskedigelses- og Udrangeringskontor* samt

6. *Et Antagelses- og Indrangeringskontor*, som henholdsvis afskediger, og udrangerer og antager og indrangerer de Funktionærer og det Materiale, som i det forrige Kontor har faaet andre Benævnelser.

7. *Et Dementeringskontor.*

I dette vigtige Kontor vil der blive ansat et stort Personale, men, da Arbejdet forventes at ville blive overvældende, er det allerede nu paabudt ikke at gaa i Detailler.

8. *Et Bremsekontor*, hvor alle de i de næste tyve Aar forekommende Tilfælde af Svigten fra Vakuumbremsens Side vil blive optegnede.

9. *Et statistisk Ulykkestilfælde-Kontor*, der hvert femte Aar opgjør, hvormange Konduktører der, efter en Gjennemsnitsberegning, falder af hver Dag, og hvilke Strækninger der er farligst i saa Henseende.

10. Et større Lokale til Brug ved hemmelige Konferencer mellem Overingeniøren og Generaldirektøren.

Flere nye Kontorer finder Administrationen foreløbig ikke Trang til at oprette, før det sidst paatænkte:

11) *Kontor for nye Kontorers Oprettelse*, har paabegyndt sin Virksomhed.

Baggaards-Idyl.

Der var blevet saa stille nede i Baggaarden, at alle de pæne Borgermænd oppe i Huset blev ganske urolige. For naar slemme Drenge ikke er slemme, saa er de netop allerslemmest.

Men de slemme Drenge var bare bedrøvede. Den slemmeste af dem hed August. Han havde altid været en Allerhelvedes Dreng til at mule de smaa Piger og skjælde dem ud for „Frøken Julie“ og gjøre de grueligste Tschandaler. Og nu var han løben ud i den vide Verden. Ingen vidste, hvor han var bleven af, undtagen hans gamle, allerfineste Legekammerat, ham, de andre kaldte Brand, fordi der var saa meget Fut i ham. Han gik med svensk Doktorhat paa og vidste, hvad han vidste, men han maatte ikke fortælle det til nogen. Derfor sagde han det ogsaa kun til en lille Dreng, der hed Carl.

„Jeg ved noget om August,“ sagde han, „for jeg ved, at han nu er ovre i et meget stort Land, der hedder Paveland. Og i Paveland er der en meget stor Vievands-Knejp-Kuranstalt for aandelige Havarister, og i Anstalten sidder de gamle Munke og Pater Langer ud med Rosenkranse efter alle de smaa Drenge, der kommer forbi. De har allerede faaet fat i En, der hedder Johannes Jørgensen, fordi den arme Djævel ikke kunde tale saa meget Tysk, at han kunde sige: „Ich will nichts von Euch haben!“ Og nu er ogsaa August gaaet op i Røgelse, for saa mener han, at han maaske kan slippe for at komme fra „Skjærgaarden“ lige i Skjærsilden. Men Du maa ikke tale om det til nogen.“

„Ikke til en Kat,“ sagde lille Carl, og løb lige hen til store Viggo.

„Jeg ved noget om August,“ sagde han, „men jeg maa ikke tale om det.“

„Saa kan Du jo skrive det,“ sagde Viggo, som ejede et stort Papir og havde alle Lommer fulde af Tryksværte. Og saa skrev lille Carl et „aabent Brev“; — for det samme, som man kalder at „drikke en Skalle“, naar man bruger Panden som Næve, det kalder man „et aabent Brev“, naar man bruger Tryksværte.

Men saa kan det nok være, at der blev Mudder i Baggaarden. Naboens Alfred kom kravlende ind over Plankeværket og gav Viggo en Pendulsvingning i Nakken. „Den skal Du ha',“ skreg han, „bare for at konstatere, at Du ikke vil ha' den.“ Og Svenskeren med Doktorhatten gav lille Carl et aabent Brev lige i Synet, og Viggo kløede løs paa Alfred, og Brand paa Carl, og Alfred paa Viggo, og Viggo paa Brand, og lille Eduard, der slet ikke havde gjort noget, fik endda et Par Lussinger i Tilgift.

Og nu var de pæne Borgermænd oppe i Huset igjen ganske rolige; for, naar Drengene slaas, gjør de jo ikke andre Ulykker. Men nede i Paveland sad August og Johannes og legede Englehoveder med Vinger paa.

„Gud bevares, hvor det hele er mig ligegyldigt,“ sagde Folk, der gik forbi. Og det er Moralen af Historien.

Abonninernes Klage
over Tivolis Forfald.

Aa, Gud maa vide, hvad der skal bli'
Af gamle Frøken Mathilde Hansen,
Nu da det yndige Tivoli
Gaar nedenom, bag ad Thrane-Dansen.
Der er vel endnu Fyrværkeri
Og meget andet rart tilbage,
Men der er ikke den Glans deri,
Som just midt i Carstensens Dage.

Jeg husker endnu den grønne Plet,
Hvor Mo'er tog Madkurven frem til Theen,
Den unge Pige var bly og net
Og gik med Kjæresten i Alléen.
Nu gaar de Mandfolk til Neijendam,
Og hvis en Pige de med sig tage,
Saa er hun ikke, aa Fy og Skam,
Just li'esom dem i Carstensens Dage.

Og i Koncertsalen var det en Lyst
At sidde spændt timevis og lytte.
Hvor er nu Balduins Skjortebryst?
Det tog mit Hjærte med som sit Bytte!
Jeg savner evigt, om Hjærtet hed,
Den svundne Tid, nu saa langt tilbage,
Da Tantes Dragkiste dansed' med
Til Lumbyes Vals i Carstensens Dage.

PUKs **Redaktion og Expedition**
Hovedvagtsgade 1. K.

Abonnement
tegnes samme Steds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.

Bladets Abonnenter
faa, saa langt Oplaget rækker, Aargangene 1893—95 incl. for
halv Pris.
Indbinding pr. Aargang i det komponerede Bind 3 Kr. Løse Bind à 2 Kr., Mapper à 2 Kr.
Kan bestilles gjennem enhver Boghandel og i Hoved-expeditionen.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Kampen for Tilværelsen.

Naar Maler Jensen som Janus
Til begge Sider benægter,
Hvem bli'er da af Wiinblad og Henning
„Den døende Fægter?“

Udgiver og Redaktør Angelo Haase.
Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

1897. Søndag den 19. September. Nr. 38.

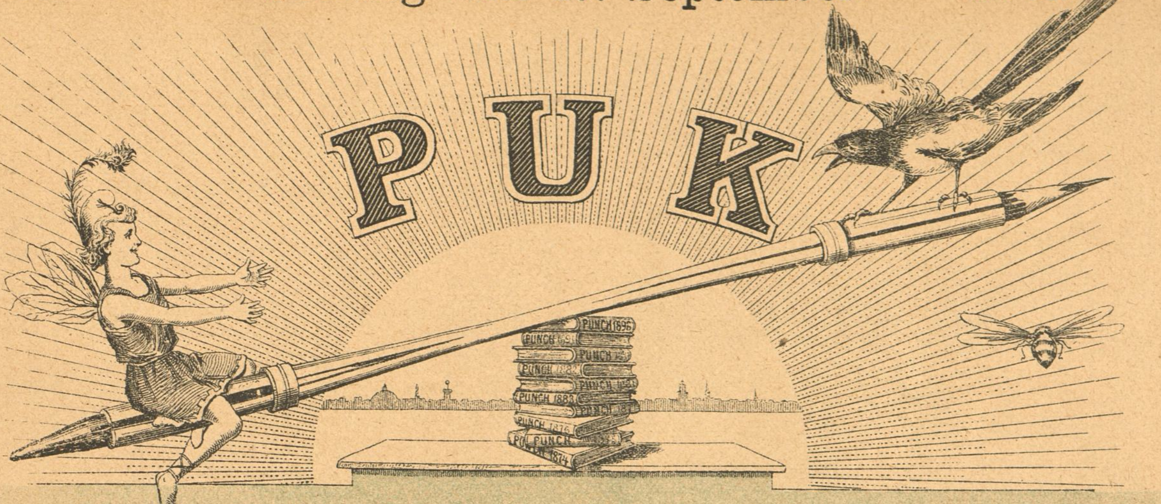

Kvinder.

Alle smaa Fugle i Skoven er,
Over Kvinderne fører de Klage,
De river af dem baade Dun og Fjer
Og vil dem af Skoven jage.

I Krat og Busk som i højen Skov
Staar Rederne kolde og øde,
For alle de Unger, i Reden var,
De haver sig sultet til døde.

Men Kvinden, som for sine egne Smaa
Kan lade sig selver bløde,
Hun smiler og tager de Fjere blaa,
For hvem alle Smaaungerne døde.

Hun bærer i Fløjl og Silke svøbt
Den farvede, døde Sanger.
— Der gives intet saa dyrekjøbt,
At jo Kvinderne dermed pranger.

Ogsaa et Jubilæum.

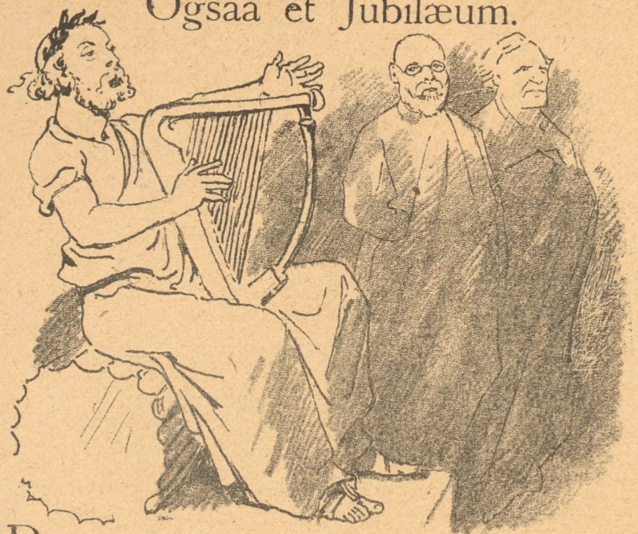

Det var i det berømte Herrens Aar,
Da DRACHMANN havde nylig stemt sin Lyre,
Og før ALBERTIS Kastrup-Svovelsyre
Endnu var i sin spæde Barndoms Vaar,
Den Gang Agrarerne nød gode Kaar,
Og Bøndergaardene var Pokkers dyre,
Da PIO sad i Brummen indespærret,
Og BILLE maatte ud af »Vinneværret«,

Da saa' man trindt i Dannevang den 20ende
September *»den bevidstc Folkemagt«*,
Paa alle Landets Valgtribuner lyvende
For det oplyste Vælgerfolk i Takt,
At fange Stemmer med et himmelflyvende
»Program« og faa et Flertal sammenbragt.
Det fik den reddet, det er ubestrideligt;
Men Flertals-Magten? — Ak, den hensov blideligt!

Da salig BERG med Skolemesterriset
Og *»det Forenede«* var Tylvt ved Tylvt
Vel slupne ind i Rigsdagsparadiset
Omtrent som JEPPE — nemlig uforskyldt,
Da var St. Gjertrud ganske nyforgyldt,
Og, mens Godtfolk paa Knæerne dem prised',
I Greveborgen og i Smaafolks Hytter
Den alle Vegne gjorde Proselytter.

Men ak, nu er Forgyldningen, des værre,
Gaaet af hende, stakkels Offerlam!
Thi BERG og J. A. HANSEN tog Vorherre,
Og Fanden det usalige Program.

»Talmajestæten« kunde bare snærre
Og fabrikere højlydt Hundeglam,
Men, naar man vented', at den skulde bide,
Lod Halen mellem Benene den glide.

Det Venstre, som har fyldt saa mange Spalter
Folkethingstidende med sit Doktrin:
»Selvstyre« eller »klinket Postelin«!
Trods »Folkethingets Skriver og Forvalter«,
Er af sin Fortid kun en trist Ruin,
Og for at redde sine sidste Pjalter,
En kummerfuld Tilværelse det frister
Paa Maven for de Herrer Socialister.

Det store Lod.

Kjære Puk! Du, som altid har Raad til at give et godt Raad, vil sikkert staa mig bi i min Vaande.

Mit Navn er Petersen, men fra næste Uge hedder jeg Hr. Petersen. Til den Tid er Trækningen ude, og jeg har med infam Storsnudethed afhentet min Formue i Klasselotteriets Hovedkollektion. Men hvad skal jeg saa stille op med de mange Penge?

Forleden holdt jeg Diskussionsmøde i Enrum for at drøfte Sagen. — „Du skulde gjøre i Taxametre," foreslog jeg; „det maa jo let kunne indføres, at samtlige Medborgere skal gaa med et Apparat paa Ryggen, hvori man kan aflæse hans Bedrifter. Enhver dansk Mand vil da for Fremtiden kun blive taxeret efter, hvad han virkelig har udrettet." Det var en smuk Tanke; men, da jeg indvendte, at den selvfølgelig vilde møde den heftigste Modstand hos vore Rigsdagsmænd, blev den enstemmig forkastet.

Saa tænkte jeg paa en Aktiefabrik af Lemmer, Halse og Hovedskaller for Væddeløbs-Cyklister, og paa et Legat til Anbringelse af de diverse David-Statuer, som Kjøbenhavn plejer at faa forærende. Men ogsaa disse Forslag forkastedes som uoverkommelige.

„Heide!" udbrød jeg pludselig; jeg vilde have sagt: „Hejda!" Det faldt mig nemlig ind, at en moderne Rigmand naturligvis bør spekulere i Ringbaner, der senere mod en ringe Profit af et Par hundrede Procent kan afhændes til Kommunen. Uden synderlig Betænkning havde jeg et Udkast færdigt til følgende Ringe:

1. **Allerydersté Linie:** *Rundrejse-Talemaskiner for tyske Kejsere. Graf Bismarck, med velvillig Assistance af sin Graf-olog von Gjellerup, forventes at ville fungere som Vakuumsbremser.*

2. **Yderste Linie:** *Flyttevogne. Rute: Kjøbenhavn—Jylland. Til Brug for højere Jernbane-Embedsmænd, der*

indstilles til Afsked, og i den Anledning forflyttes til Forfremmelse.

3. **Ydre Linie:** *Frederiksberg—Nørrebro. Udelukkende til Afbenyttelse for Sommerrevy-Forfattere.*

4. **Indre Linier:**

a. Theater-Ringen. Transportvogne for Skuespillere, der med Løfte om den mindst mulige Gage ønskes omflyttede fra det ene Theater til det andet. Trafiken er allerede i god Gang og særdeles lovende. Man har endog set Exempel paa, at en lille Hex, der for længere Tid siden befordredes fra Nørregade til Kongens Nytorv, nu er vendt tilbage til Nørregade som sin egen Datter.

b. Præste-Ringen. Rute: Integade—Rømersgade—Badstuestræde. Kun brugbar for havarerede Ex-Pastorer. Denne Cirkulær-Linie er dog noget tvivlsom. Dels har dens eneste Passager indtil Dato vist en temmelig uhenningsmæssig Tilbøjelighed til at sparke bag ud for at rive en tidligere passeret Stationsbygning overende, og dels er det umuligt at forudsige hans endelige Endestation. Ingen kan vide, hvorvidt han en Gang vil stige af som Redaktør af „Kirkeklokken" eller som Korrekturlæser ved „Puk".

Men nu kommer det store Spørgsmaal. Vil jeg nogen Sinde blive i Stand til at realisere disse geniale Planer? For det første har jeg endnu aldrig kjendt noget Menneske, der har vundet i Lotteriet.

Og for det andet spiller jeg ikke.

Systemskifte.

„Ubeskriveligt er det, hvilken henrivende Naivietet, Hjertelighed og Beskedenhed, der udmærker denne Kunstner."
„Vort Land" for 15. Septbr.

— Sikken Lovtale over Enna forleden i „Vort Land", den kunde næsten ikke være bleven bedre, hvis han selv havde skrevet den.

— Men Artiklens Titel: „Gjennem fremmede Briller" og Redaktionens Forbehold med Hensyn til de forekommende faktiske Fejltagelser var dog lidt ondskabsfuld; men vel aldeles ubevidst.

— Alene det, at andre Komponister end Fini og Robert nu kan faa lidt Ros, er jo et glædeligt Tegn. Saadan at sidde og finde udenlandske Artikler, „som turde frembyde adskillig Interesse for vore Læsere," det er skam godt og uegennyttigt gjort af den nye Musikkritiker *A. E.*, der har afløst *R. H.*

— Ved Du, hvad jeg altid har tænkt mig *R. H.* betyde som Princip? — „Racens Hæder".

— Ikke umuligt, men ved Du saa, hvilket Princip der kan skjule sig i *A. E.?* — „Alter Ego".

Gjellerups Champagnegalop.

Karl Gjellerup er kjær!
Men, som Germaners Lærling, har hans Lampe ost,
Og han har Bismarck rost
Og tolket ham sin Tak,
Fordi han Slesvig stak
I Lommen. — Hørup gi'er
Ham Sværte og Papir,
Og Schandorph Eventyr,
Naturligvis om — Dyr!
Ej Svin — mærkværdig nok.
Nej, Bismarck er en Dog,
Men Danmark kun en obsternasig lille Mops!
Den tyske Køters Vov
For Gjellerup er Lov!
Men — i Flensborg føler Jessen
Sig i høj Grad utilfreds. En
Digter maa for danske Penge
Ej i Tyskens Skjørter hænge!
Gjellerup
Hælder op
Med stor Ærlighed
Kilden til sin varme Kjærlighed:
„Det er s'gu
Lige nu
Syv Aar siden, at
Jeg med gamle Bismarck var paa Hat!
Da jeg kyssed' fromt hans Sabel,
Blev den Gamle saa affabel,
Spurgte, om det ej gik an, je'
Drak med ham et Glas Champagne!
Vi drak Dus, Skam med det samme,
Og han bandte — Fanden ta' me'!
Paa, at Danmark var hans Flamme!
Skaal!
Gamle Bis! jeg elsker Dig, Du kjære!
For den næsten altfor store Ære,
Du har vist min stakkels Digterpære!
Nu som din Ven
Jeg viser Dig Ære igjen!"

Et godt Kup.

— Det er dog Pokkers, hvor Jokumsen gir den!

— Ja — men Du har vel ogsaa hørt, at han har tjent 80,000 Kroner paa et eneste Høvede.

Er Du tosset! Det er da Løgn?

Gu er det ikke nej — for han giftede sig med den gamle Lysestøberenke.

Ganske uforberedt.

— Tør jeg spørge er jeg fuld?
— De? det véd jeg virkelig ikke; jeg har jo aldrig set Dem før!

Te de førretyveaarie Geborsdasbarn.

a

Søren Pipperup.

Talia, du som emmervæk tar
Dyft i min Barm den første Plas,
Skæng mei en Draave a din Nægtar,
A sie, øverst i mit Glas,
Saa je ka baade sla min Lyre
Aa saa en Trille, der æ klar,
Aa derte Pegasussen tyre
Lissom en Hippodromedar.

Je Nørregades Tembel bytter
Inte mæ noed Pastor Bæks;
Den lille Hægs, som her sei hytter,
Inu æ engen gammel Hægs.
Her kom *Prens Paris* aa *Helene*
Aa mæ paa Noderne vos fek,
Men engen trak paa denne Sjene
Meer end min dailie *Sjydik*.

Teskuerne va emmer fulde
A en Begeistreng, der va go,
Saa over *Kolleng*, *Zenk* aa *Julle*
Lomby de reined med Applo,

Om osse Priserne æ lave,
Saa æ dov Stemnengen inu
Saa høi, a Poblekomses Mave
A Grin gaar næstendels itu.

Men va je aldri ska forglemme,
De æ, a sæl je traadte op
Aa løfted føste Gange min Stemme
Her som den onge Pipperup.
Je nød, de tør je sie frit, a
Min Rolle meied mere Fryd
End *Leonarda* aa *Pepita*,
Da Piven fek en anden Lyd.

Derfor je ente ve fortie,
Va ingeni mit Jærte bor,
Men ve te Jubbelaren sie
Kons disse hersens semple Or:
Te Løgge mæ den gamle Kasse,
Som majet Nyt a Marken slaar,
Aa gid dens Poblekom maa gasse
Sei her inu i mange Aar.

Helten fra Homburg.

Atter har den skjælvende Menneskehed skuet en af disse vældige Kampe, der afgjøre Verdens Skæbne, og atter var det Tyskerne, disse de heltemodige Ur-Germaners heltemodige Arvetagere, der sejrrige førte Striden til Ende.

Med en Forudseenhed, der grænser til det Utrolige, havde deres unge, geniale Kejser samlet sine trofaste Skarer paa den med vidunderlig Kløgt udtænkte Valplads, parate til at modtage den supponerede Fjende, Vestarméen, hvis overlegne Troppemasser tænktes at true *Frankfurt a. M.*

Følgende sensationelle Telegrammer fra Krigsskue-

Komtesse B.

1ste Scene. Aften.

Redaktionssekretær (redigerende „Dag til Dag"): Prins Hans rejser i Dag til . . . . Baron v. Habenichts holder i Morgen Bryllup med . . . . Forlovelse er deklareret imellem . . . . Den bekjendte Kreaturkommissionær, Hr. Tyksen, har væddet med Slagtermester Oxenberg . . . . puh! hvor det er kjedsommeligt altsammen! Og denne Rubrik burde dog sprudle af Pikanteri og Smaaskandaler fra Aristokratiets Verden . . . . De dumme Asener! (Til en Medarbejder, der kommer med Manuskript): „Kjøbenhavn gjæstes i Dag af . . . .", hvad Satan er det for noget Bænkevælling at møde med, har De ikke fundet andet?

Medarbejder: Næ, men nede i Expeditionen har de fundet en gammel Tøffel, som en af Aviskjællingerne tabte i Morges. Her er den.

Redaktionssekretær: Aa, hold Kjæft! og rejs Pokker i Vold med Deres Tøffel . . . . nej stop, lad den bare blive, jeg vil se lidt paa den.

Medarbejder: Værs'go'. (Gaar).

Redaktionssekretær (alene, betragtende Tøflen): Hullet er den, nedtraadt, forslidt, beskidt, og dog . . . En Kvindetøffel . . . . hvilke Tanker fødes ikke alene ved dette lille Ord, hvilken Poesi, hvilken Duft ligger der ikke blot i Navnet. (Tager Tøflen med en Ildtang og lægger den paa Skrivebordet). Ha! jeg mærker allerede, hvor Inspirationen kommer over mig! . . . Jeg ser Elskeren lyttende ved Døren efter Silkekjolens Raslen ned ad Trappen . . . jeg ser ham trykkende sit Ansigt mod Ruden, stirrende ud i den mørke Nat . . . En Vogndør smækkes i, der lyder Rumlen af Hjul . . . og alt er stille. Elskeren vandrer op og ned i Værelset, nervøs og ophidset. Da støder han med Foden mod en Gjenstand, der ligger paa Gulvet. Han tager den op, betragter den et Sekund og bedækker den med lidenskabelige Kys. Den halve Nat

pladsen har *Puk* modtaget fra sin specielle Korrespondent (der til Stadighed opholder sig i Dresden):

Berlin, Kl. 1.15 Nat: Kejseren afrejst, Exprestoget til Frankfurt a. M. Vil selv stille sig i Spidsen for Arméen. Umaadelig Ophidselse, foruroligende Efterretninger fra Hæren. Panik paa Børsen!

Homburg, Kl. 7.23 Fm.: Fjenden i fuld Fremrykning! Hvor bliver Kejseren af?

Homburg, Kl. 9.17 Fm.: Højre Fløj slagen! Centrum vakler! Kampen trækker sig over mod Hanau. Endnu ingen Kejser!

Hanau, Kl. 11.5 Fm.: Centrum slaget! Venstre Fløj vakler! Frankfurt a. M. i Fare. Ingen Kejser!

Frankfurt a. M., Kl. 1.43 Em.: Slaget er tabt! Kejseren?

Frankfurt a. M., Kl. 1.44 Em.: Nu kom han! Haabet stiger om en ny Vending ved Kejserens Førelse!

Frankfurt a. M., Kl. 4.8 Em.: Sejr! Med draget Sværd, i Spidsen for 10,000 Kyradserer, kastede han, vor Gud, vor heltemodige Kejser, sig mod Fjenden! En General, tre Oberster, fire Mand og en Gefrejder havde den Ære at styrte for hans Haand! Utrolig Dødsforagt! Springende Granater! Nedmejede Geledder! Fjenden kastet! Hanau taget! Homburg tilbageerobret! Fædrelandet frelst!

Friederichsruhe, Kl. 5.13 Em.: Bismarck besvimet af Glæde!

Berlin, Kl. 12 Nat: Moltke har vendt sig i sin Grav!

Som man ser, har den tapre Kejser værdig bestaaet Ildprøven og vist sig som en ægte Sønnesøn af den „store" Wilhelm, og han kan med Rette bære det stolte Tilnavn, som alle sande Tyskere, med Ild i Blikket og Begejstringens Glød paa Kinden, giver ham:

Sejrherren fra Homburg!

Bjælderup.

Turistlandet.

En Dag ved Hotellets bugnende Bord
Et Steds i de sydlige Lande
Der sad to Turister, de kom fra Nord,
De talte om Danmarks Strande:
„Husker De Sjölunds klamme Natur
Og Draabernes evige Pisken,
Husker De Vinen, hvor den var sur,
Husker De Fisken!
De Dage glemmer vi aldrig — Skaal!
Gud naadig os vel bevare.
Hvis nogen ønsker et Rejse-Maal,
Saa ved vi, hvad vi vil svare:
Hør kjære, tag dog til Danmark,
For der er s'gu yndigst i Danmark,
(Latter-Kor) . . . . Yndigst i Danmark!

„Husker De Kellnernes høflige Blik
Og deres springende Væsen,
Og husker De deres mærkværdige Skik
Med Fingeren op i Næsen.
Den kom først ud ved det, sjette „Hej!"
Naar Ynglingen vi appellered',
Men ind igjen, naan han saa, at han ej
Havde serveret.
Men Regning, herpaa har de Forstand
Udi de danske Hoteller,
Vi derfor trygt anbefale kan,
Hver Gang det at rejse gjælder:
Hør kjære, tag dog til Danmark,
For der er s'gu yndigst i Danmark,
(Latter-Kor) . . . . Yndigst i Danmark!

---

sidder han rugende over sin Skat. Da vaagner han til Beslutning, griber Pennen, skriver paa en Seddel det ene lille Ord: Tak! og pakker denne samt Tøflen ind i rosenrødt Silkepapir. I sin exalterede Tilstand erindrer han ikke, at der existerer noget, der hedder den kongelige privilegerede Post. Paa middelalderlig Vis vil han betro sin Pakke samt sin Dames gode Navn og Rygte til den ærlige Finder. Kort sagt, han kaster Pakken paa Kongens Nytorv, den findes af en skikkelig Borgermand, som bringer den herop paa Redaktionskontoret . . . aah! det bliver et stor-artet Nummer! . . . Og nu til Værket! (Han faar frygtelig travlt).

2den Scene. Næste Dags Aften.

Redaktionssekretær: Historien har gjort sig brilliant! Vi har over en Snes Breve med Formodninger om, hvem Komtesse B. er. Nu kun Slutningen.

Aviskjælling (kommer): Fa'en! nu har jæ rendt og ledt etter min Tøffel li'e fra Morningen, og saa hører jæ, De sitter og ta'r Patent paa'en. Ka jæ saa faa'en?

Redaktionssekretær: Ah! der har vi Slutningen! (Skriver.) Endelig kan vi afslutte denne mærkelige Sag. Komtesse B. vil atter trække sig tilbage til Privatlivets Fred, og Tøflen er igjen kommen sin Ejermand i Hænde. Vi havde i Gaar Besøg af selve Heltinden. (Efter et Blik paa Aviskjællingen) Hun var høj og slank . . hendes Moirékjole var fastheftet om Livet . . .

Aviskjælling: Bli'r det snart til no'et med den Tøffel?

Redaktionssekretær: Stemmens bløde Fald røbede Ungdom . . .

Aviskjælling: Faar jæ den? eller hva' Fa'en er Meningen?

Redaktionssekretær: Værs'go', værs'go'! (Skriver.) Vi lovede Diskretion, og hvad vi lover smukke Damer, plejer vi at holde. Vi overlader derfor til hver Enkelt at udfinde — hvem Komtesse B. er — Tys!

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

„Det daglige Brød“.

8de September 1897, Aften.

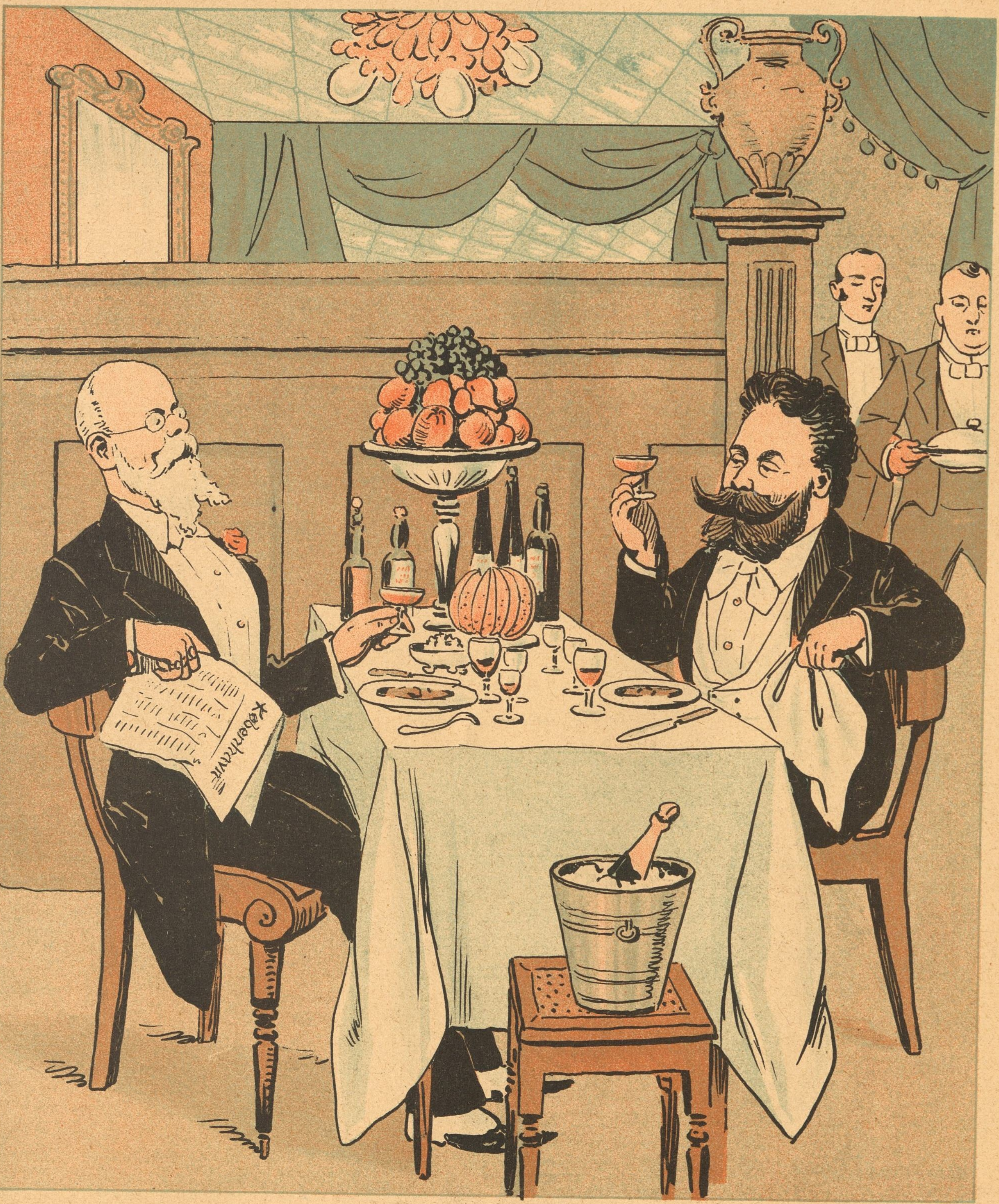

— Saa til Helvede! Nu er der blæst af med Smedene.

— Tja! Hvad skal vi nu hitte paa?

— Naturligvis maa Snedkerne hænge i til Maj, saa tager Malerne fat, og saa begynder de Fæ til Skrædersvende paa en frisk —!

— Tja! Saa er vi dog sikrede for det første Aar.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase.
Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

1897. Søndag den 26. September. Nr. 39.

PUK

MESTERINDESKAB FOR 1000 KILOMETER.

O, Susanne! Vil Du gifte Dig med mig?
Saa kjøber jeg en Bicyclet' og joller rundt med Dig!

Broderskab.

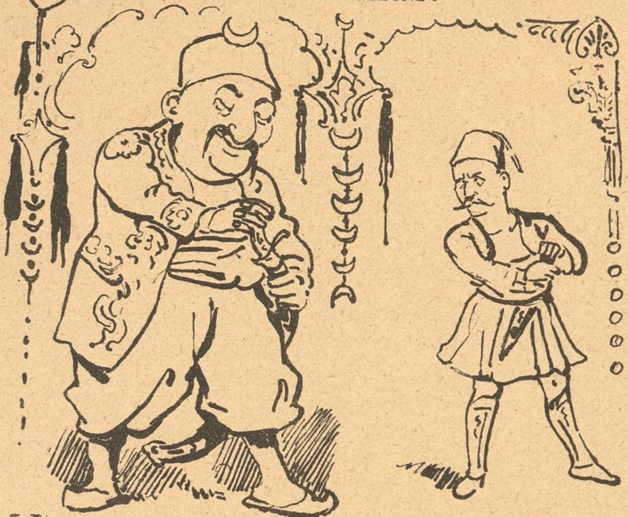

Hvad kan det nytte, at Verdensfreden
Er samtlige Stormagter sikre paa,
At Tyrken stikker sin Sabel i Skeden,
Og Grækerne maa gjøre ligesaa,
Naar dog mellem Venner, som trofast og længe
Har delt med hinanden Hæder og Skam,
Det river alligevel ud i en Flænge?
— Den er dog lige godt næsten for stram!

At Socialismen og Venstrepartiet,
Som ellers holdt sammen i tykt og tyndt
Og støtted' hinanden i Valgfiskeriet
Med klingende Taler og Stemmer og Mønt,
Der glæded' hinanden hver Grundlovsfest ved
Et broderligt Haandslag med Brask og Bram,
Nu starter en Broderkrig nede i Næstved,
— Den er dog lige godt næsten for stram!

At JOSEF HANSEN og JULIUS FRANDSEN
Blot for en Valgkreds med Tilbehør
Er ragede uklar — nej føj for Allandsen!
Det passer kun slet mellem røde Køer.
En Torn er vel JEPPESEN BORGBJERG i Øjet
Paa ADLER ALBERTIS troskyldige Lam;
Men — at Skrædder HOLM gaar ogsaa i Tøjet,
Den er dog lige godt næsten for stram!

De krænkede Landmænd har gjentagne Gange
Erkjendt under Valgkampagnens Larm,
At Socialismen har været en Slange,
Som Venstre har opfostret ved sin Barm.
Saa længe kun Højrekredse den ynder,
Man finder den baade medgjørlig og tam;
Men — at den vil opæde Venstres Bønder,
Den er dog lige godt næsten for stram!

Det stakkels Venstre med Føje græmmer
Sig over at have forfejlet sit Maal.
Det prøved' sin Lykke som Slange-Tæmmer,
Og ender saa selv med at blive — til Aal.
Og saa har JENS BUSK dog med vant Suffisance
Forklaret det, hvad der i hans Program
Staar som en »sand og en sund Alliance«!
— Den er dog lige godt næsten for stram!

Et Interview af Ernst Bojesen.

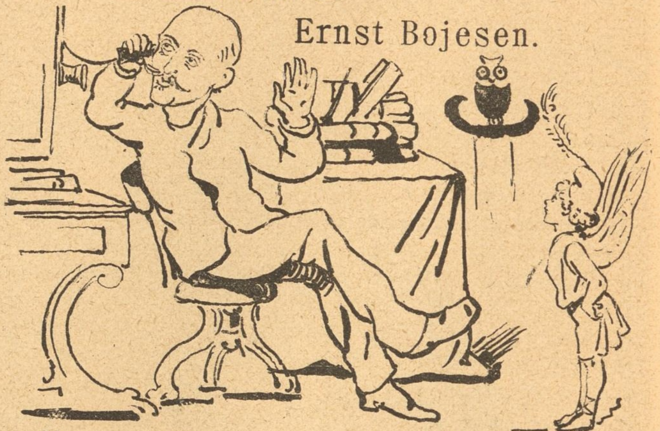

Vi stod i hans Kontor, udstyret med al Nutidens praktisk-elegante Komfort, smykket af Danmarks fornemste Malere og Tegnere. Han selv sad med en Rød-og-blaa-Blyant og skrev op, medens det venstre Øre var som naglet til en Telefon.

»Da', Bojesen!«

»Nej, nej, for Helvede! Frem er ikke et Ugeblad, som de andre Ugeblade, det udkommer kun hver 8nde Dag, men er aldeles ikke »Hver 8nde Dag«.

»Da', Hr. Forlagsboghandler!«

»Javel, mange Tak! 24 i Præstø, 30 i Hardanger, 2 i Æbeltoft. Det var ellers ikke mange i Æbeltoft. 5 til Vestindien! Sesé, Reklamen er ved Gud mere værd end alle mine Forlagsværkers Indhold tilsammen. 24, 30, 2, 5 — —«

»Da', Hr. Direktør Ernst Bojesen, Store Nordiske Boghandel, Forlagsafdelingen!«

»Meget vel, min Herre, De vil tegne Dem som Abonnent paa »Frem«; tag hellere $^{11}/_{10}$ Exemplarer, De faar Dem for $74^1/_2$ Øre.«

»Jamen, bedste Hr. Meddirektør af Aktieselskabet Dronninggaard, sé dog —«

»Aa, det er Dem, Hr. *Puk*, tag og sæt Dem.« Det kneb, saadan fløđ al Ting af Farvetryk, Korrekturer, Aviser og

Reklameplakater. »De vil spørge mig om »Frem«, kan jeg tænke. O, det skal Pinedød gaa!«

»Det gjør jo alt, hvad De rører ved!«

»Aa ja, selv Kioskerne, det vil sige, dem kom jeg af med i rette Tid. »Frem« er ikke et Ugeblad, som — — naa det har De vel hørt.«

»Frems Program?« »Frems Program er at sprede Kundskab, populær Viden ud til de brede Lag. I de tusind Hjem vil den flittige Familiefader efter Dagens møjsommelige Slid tage Bladet frem under Smaabørnenes Jubel og læse derop af for den flittige Husmoder, der sidder bøjet over sin Strikkestrømpe, paa hvilken der falder en velment Taare, medens hun hvisker sagte hen for sig under Læsningen: »Gud velsigne Ernst Bojesen og hans gode Ideer!« — Ikke sandt, det er Velgjørenhed i stor Stil, i egentlig Forstand, paa rette Vis. Fattigmanden mærker ikke de 5 Kroner og 20 Øre, der i Aarets Løb gaar ud af hans Pung i smaa Portioner; men jeg mærker, de kommer ind. Haha! Smæk for Skillingen!«

»Der er vel et Princip i Frem?«

»Princippet er Penge, det vil sige, De forstaar jo: saa billigt som muligt — saa meget som muligt. Og alsidigt bliver det. Professor Ellinger skriver hele Fysikken af efter sin Lærebog, trækker den sammen, Oskar Mathiesen giver et praktisk Tegnekursus *al fresco*, Brødrene Påhlmann et Skrivekursus, Professor Heiberg et Talekursus og Rubin en statistisk Vejledning til at give Penge ud. Desuden vil hele Kongeriget blive beskrevet fra Ende til anden. Alt, hvad det kongelige Bibliothek ejer af dansk Geografi, Geologi, Geognosi, Historie, Literaturhistorie, Ethnografi og Sociologi, vil blive givet i Extrakt af vore mest bekjendte, yngre Videnskabsmænd. At hele Jordens Literatur og Kunst heller ikke vil blive skaanet, vil De regne for intet, naar De hører, at Observator Pechüle tager hele Verdensrummet paa sin Samvittighed. Pyh, bliver det ikke dejligt?!«

»Vidunderligt, Bojsen; men, hvormange Abonnenter skal der til?«

»Tja, mellem 3 og 4 Millioner alene i Danmark og noget lignende i Norge. Vi har allerede 2000; men, naar Folk faar at høre, hvad der kommer i næste Hefte, saa strømmer de saamænd til af alle Kræfter. Vi vil bringe: Renovationens Historie — *nil humanum a nobis alienum putamus* — rigt illustreret med Farvetryk, samt en Anvisning paa at overfalde Folk med heldigst Udbytte af en herværende højere Militær.«

»Tak, Bojsen, og maa jeg til Afsked bede Dem om — —«

»Ja, det véd Gud, her er en Pakke paa 25 Exemplarer. Skriv saa venligt om mig; det gjør *Dannebrog* og *Vort Land* altid, skjønt det jo rigtignok koster mig adskilligt, før jeg kan overtale dem.«

»Farvel, Hr. Over- og Undergede — — Hr. Direktør!«

Han svarede ikke, han havde paa ny Øret naglet fast i Telefonen og mumlede hen for sig: »4 til Trøndelagen, 19 til Julius Schjøtts Familie, 3 til Anholt — — —«

Rasmus Claussen.

20. September 1872—1897

Mel.: Aa husker Du ikke den lystige Tid?

Aa husker I ikke hans lystige Vid?
I Rigsdagsmændenes Flok
Han kunde tale et Par Timers Tid,
Til Folk ha'de mere end nok!
Men, hvem var det da, der vrøvled' saadan,
At Thinget blev ligefrem tavs
Af bare Beundring for Mandens Forstand?
Ih! det var jo Claus!

Og han kunde tale paa alle Slags Sprog,
Maaske naar undtages Jysk,
Og mangen Professor sin Hat aftog
For hans nedersachsiske Tysk!
Hvis Læber var det, der aabnede sig,
Saa Ordene strømmed' heraus
Om al denne Wolle og viele Geschrei?
Ih! det var jo Claus!

Hans Lærdom var større end man skulde tro,
(Og det var da ogsaa et Held!)
Han kunde kappes i Visdom med to,
Ja tre Professorer saavel!
Hvem sa'e: hans Forstand ha'de vasket sig
Ja, var af den „rejdie Slaus"?
Var det monstro *Puk?* Nej, gu' var det ej!
For det var jo Claus!

For Lærerne banked' hans Hjærte ømt,
Dem skyldte han jo al sin Kløgt.
Tænk, hvis i hans Barndom de havde forsømt
At gi'e ham tilstrækkelig — Røgt.
Men hvem ku' alligevel ikke forstaa,
At Lærernes Stilling var snavs?
Har det været ham? Vi tvivler derpaa.
Jo, gu' var det Claus!

At han i de lange henrundene Aar
End aldrig Minister har væ't,
Skjønt han med en saadan i Maven gaar,
Det, synes vi, ikke er ret.
Desværre, o Claus, vi frygter, at Du
Det Haab maa bære til Gravs!
— Men vi kunde grine vor Mave itu,
Bare vi tænker paa Claus!

En „literær"

Fra Pegasus' Hove staar Støvet tykt
Som fra ældgamle Bogreoler,
Og Publikum ser med Smil eller Frygt
De moderne Parforce-Kabrioler.

‘ (?) Rekord.

Hvem gi'er Konkurrencens Hvirvelvind
»Det forventede Overskud«?
— Maaske rider Bojsen sin Guldalder ind
Og »Literaturen«s ud.

Interregnum.

I Næstved nu en Tragedie ses
Saa sørgelig,
Der er ingen Rigsdagsmand i den Kreds,
Kun Borgerkrig.
Venstre er fredløs i Skov og paa Hede,
Føle de maa Socialisternes Vrede,
Mens vældig der rives om Kredsen.

Det volder den jernhaarde General
Fra Rømers-Land
Det volder en Herre saa radikal —
Som Skum paa Vand.
Mange om Frandsen og flere om Hansen,
Flest dog om Lange, som nok holder Skansen,
Men ingen, slet ingen om Venstre!

For Wiinblads Forretning et prægtigt Aar
I Staal og Jern!
Og Penge der strømmede til hans Gaard
Fra nær og fjern.
Som Matador slaar han om sig i Blinde,
Venstre, som logrende før stod paa Pinde,
Nu løber og ynkelig piber.

Alberti for Venstre var en Fa'rlil
Saa stor og rund,
Han kaldtes den Snilde, et smørret Smil
Laa om hans Mund.
Ræven i Skoven og Ulven paa Hede,
Venstre det har det skam morsomt dernede,
Og Højre det vinder nok Kredsen!

Hjertesorg.

(Frit efter *H. C. Andersen.*)

Det er egentlig en Historie i 2 Dele, vi her kommer med; men det gjør ikke noget, for de er lige morsomme begge to.

Vi opholde os i Næstvedkredsen, og saa træffer det sig, at Rigsdagsmanden gaar sin Vej. Da kom der fra Næstved en gammel Dame; det var Kredsens Fé. Hun havde en Moppe med og kom for at anbefale sit Udsalg af Kandidat-Mopper. Sine Reklamepapirer havde hun med, og vi raadede hende til at slaa en Konvolut om dem og udenpaa skrive alle Vælgernes Adresse i hele Kredsen: Hr. Generalkrigskommissær Ridder N. N., Hr. Kammerraad, Sogneraadsformand M. M., Hr. Vandsynsformand A. A. etc.

Hun hørte paa os og tog Pennen, standsede og bad os gjentage Udskrifterne langsomt. Vi gjorde det; men midt i den første Titel blev hun staaende, smed Pennen og sagde: „Jeg er nærmest Socialist nu.“ Moppen havde hun sat paa Gulvet, medens hun skrev, og han knurrede. Han var jo taget med herned fra Kjøbenhavn for at gjøre Halløj, og dette her blev ham for langvarigt. Guldbriller og langt tvedelt Skjæg var hans Udvortes.

„Han bider ikke,“ sagde Damen, „han viser kun Tænder. Han er ligesom Lem af Kredsen, trofast og arrig; men nu er han tirret noget af disse Venstrebørn: de vil altid lege Valgalliance med ham, og det anstrænger ham, det gamle Skind.“ Og saa rejste Damen og Moppen igjen.

Nu kommer anden Del. Nogen Tid efter kom vi til Næstved og tog ind paa „Vinhuset“. Vore Vinduer vendte ud til det Hus, hvor Damen havde sit Kandidatmoppe-Udsalg. I Vinduet ud til Gaden var udstillet fire Mopper: en til højre, en til venstre og en midt imellem dem og helt for sig selv en fjerde, der var pyntet med

Skjære, skjære Havre!

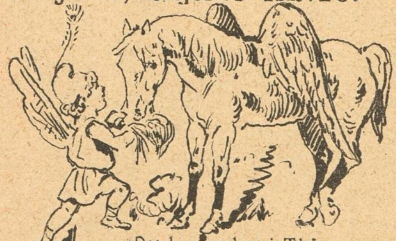

»Det har jeg læst i Tiden,
Men Sandheden, simpel og nøg'n«.

»Poet sagt Pas. Fire en kvart Tomme Lyrik leveres omgaaende. Ingen Vrøvl.
Puk«.

Saadan lød Telefon-Telegrammet. Skandale! Havde alle mine Dage gjort i alvorsfulde, politiske Ledere. Skulde nu — vupti! — begaa Lyrik, fordi min Kollega, Poeten, havde ædt sig Mavepine til i umodne Pærer. Saadan er de Redaktører. Alle urimelige.

Enfin! Rettede Ryggen og storkede forholdsvis fattet Byen rundt for at hitte mig en Pegasus. Det lykkedes. Kom halende hjem med et Patentpragtexemplar. Brillant Dyr. Oprindelig Militærhest. Havde tilhørt Oberst Rist og var tilredet af »en Rekrut fra 64«.

Jeg op paa Bæstet. Sporede. Fløjtede. Piskede. Hylede. Det rørte sig ikke af Pletten. »Saa, saa, gamle Dreng! Lad det nu gaa lidt villig,« kjælede jeg. »Sig noget om Løvet, der falder, og Støvet, der gjør Rabalder, eller saadan i den Smag.« — Ikke et Muk. Den gamle Dreng blinkede bare ondskabsfuldt med det ene Øje.

»Nu leger vi alle Røvere,
For vi skal paa Høstmanøvere,«
begyndte jeg foreslaaende, fordi han jo hørte til Militærfaget. Han rystede paa Hovedet og blinkede ondskabsfuldt med

en rød Hue paa Hovedet og ved Siden af ham var der stillet en halv Ølflaske, men det var ikke ment allegorisk.

Børnene dansede udenfor Vinduet og en af Drengene foreslog da, at man skulde lave Udstilling og lade alle Vælgerbørneue komme og stemme om, hvilken af Mopperne, de syntes bedst om. Adgangen skulde betales med en Seleknap, for den kunde da alle levere.

Og saa kom alle Vælgerbørnene, baade Højrebørnene, Agrarbørnene og Socialistbørnene og gav deres Knap, og mange lagde sig i den Grød i Selen, at de i deres Iver blottede sig mere, end anstændigt var.

Men udenfor Gaarden stod den lille Venstre-Unge saa yndigt skabt, med et Haar som gyldne Løfter og dejlige, liberale Øjne. Hun sagde ikke et Ord, men hver Gang Laagen aabnedes saa hun saa langt ind efter de andres Leg. Hun ejede ikke en Seleknap, vidste hun, for hun gik i Reformdragt, og derfor blev hun sørgmodig staaende udenfor, til de andre gik bort. Da satte hun sig ned, holdt de smaa, arbejdsomme Hænder for Øjnene og brast i Graad. Hun alene havde ikke faaet nogen Kandidatmoppe. Det var en Hjertesorg saa stor, som hun aldrig tidligere havde haft.

Vi saa det ovenfra, og ovenfra set, ja saa kan man le af det. Det er Historien, og den, der ikke tror den, kan tage sig en Tur ned til Næstved.

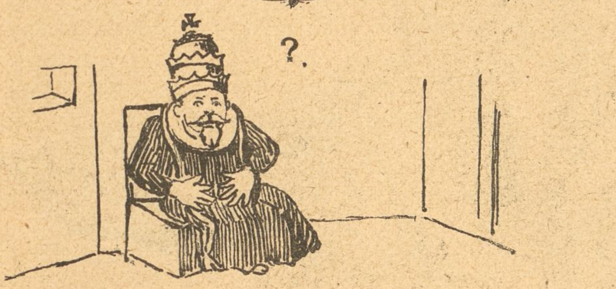

— Jeg gad nok set, hvordan Vilhelm Beck ser ud, naar han har Mavepine.

— Aa, Du kan tro, han bevarer ogsaa i dette Tilfælde sin Pavemine.

Sørensen synger
om
Gassens Jubilæum.

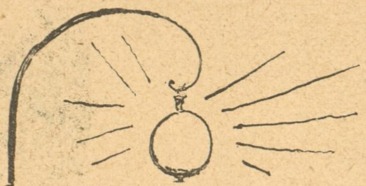

Vi har igjen et Jubilæum,
Det er jo no'et af det, der sker,
Og som for Tiden staar i Perigæum
Eller, hvad Fanden det nu he'r.
Og er der noget populært paa Pladsen
Saavel i Over- som i Underklassen,
— Saa er det Gassen!

Nu har vi just haft Gas i fyrre-
Ogtyve Aar her indenbys,
Nu straaler Øster-, Vesterbro og Nørre-
I mildest talt et himmelsk Lys.
Den Gang vi bare brændte Tran paa Pladsen,
Slog ugenert hinanden man paa Kassen.
Saa kom Gassen!

Ved Gassens Hjælp blev alting tydelig,
Tilsidst i saadant Lys vi stod,
At Byen blev just li'saa dydelig
Som under Frode Fredegod.
Nu er her Nattero og ingen Fjas'en,
Nu finder Politiet hvert et Asen
— Ved Hjælp af Ga'sen!

Den Gang, da det blev klart, vi skyldte
Den højeste Oplysning no't,
Saa gik vi hen, af Tak og Haab opfyldte,
Og »*Politiken*« starte lod.
O, Hørup, husk, den kræver stadig Passen,
Hold Hanen ren, el's gaar der Vand i Kassen,
— Pas paa Gassen!

---

det andet Øje. Tydeligt nok: Pegasnet kunde ikke finde paa et eneste Rim. Det havde han heller ikke kunnet hos Oberst Rist; havde derfor ogsaa faaet ham for halv Pris, Hesten, forstaar sig; ikke Obersten.

»Skjære, skjære Havre,« nynnede jeg fortvivlet, men opmuntrende. Forunderligt! — det hjalp. Han sparkede med alle Bagbenene, stejlede, skar Tænder og vrinskede:

»Banditski, Sjofeliski, Moluski!
Vof, vof! — Sku' ha' Knutski paa Ruski.«

»Ak, saaledes; De har tjent hos Thor Lange, min Ærede?« spurgte jeg. Han svarede ikke. Lovlig undskyldt. Var død af Arrigskab og Overanstrengelse.

Sørgeklædt stod jeg ved hans Baare, da Slagteren med Pietet og Forskjærerkniv aabnede den Hedengangnes Bug. Nerver, staa mig bi! Hjærte, dunk ikke! Med Gru maa det siges, at Bugen bugnede af russisk Havre! Saaledes havde den Ulykkelige i levende Live faaet sit Naadsensbrød, — Havre *de grâce*, — og kun derfor stillede han sit Lys under en Skjæppe, hvor meget man saa maalte ham Skjæppen fuld.

Tragisk. Rystende. Greb det arme, havrerede Kadaver og kylede det med Vemod i en plumret Damm, hvor det kunde ligge og se »Tiden« i Møde. Haard Skjæbne: En lille Au-bæk kom rislende, tog Kadaveret paa sin Ryg, saa Havren vendte udad; levede højt paa dets Indmad og slæbte det Byen rundt som Reklame-Øg!

Saaledes endte min Pegasus, thi den havde oprindelig været Militærhest. Men »*Puk*«, som havde forlangt Poesiens gyldne Ax, faar nu taalmodig at nøjes med prosaisk Hakkelse.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Dramatisk Protektionisme.

Motto: „O, søde Minister, o, giv os Ly!
Vi er saa angst, der skal komme en ny.“

Og Rump dem gjorde saa gjerne til Pas,
For under hans Vinger var neppe Plads;

De myldred' derinde, der var en Larm,
Naar En blev rig, blev en anden arm.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase.
Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

PUK

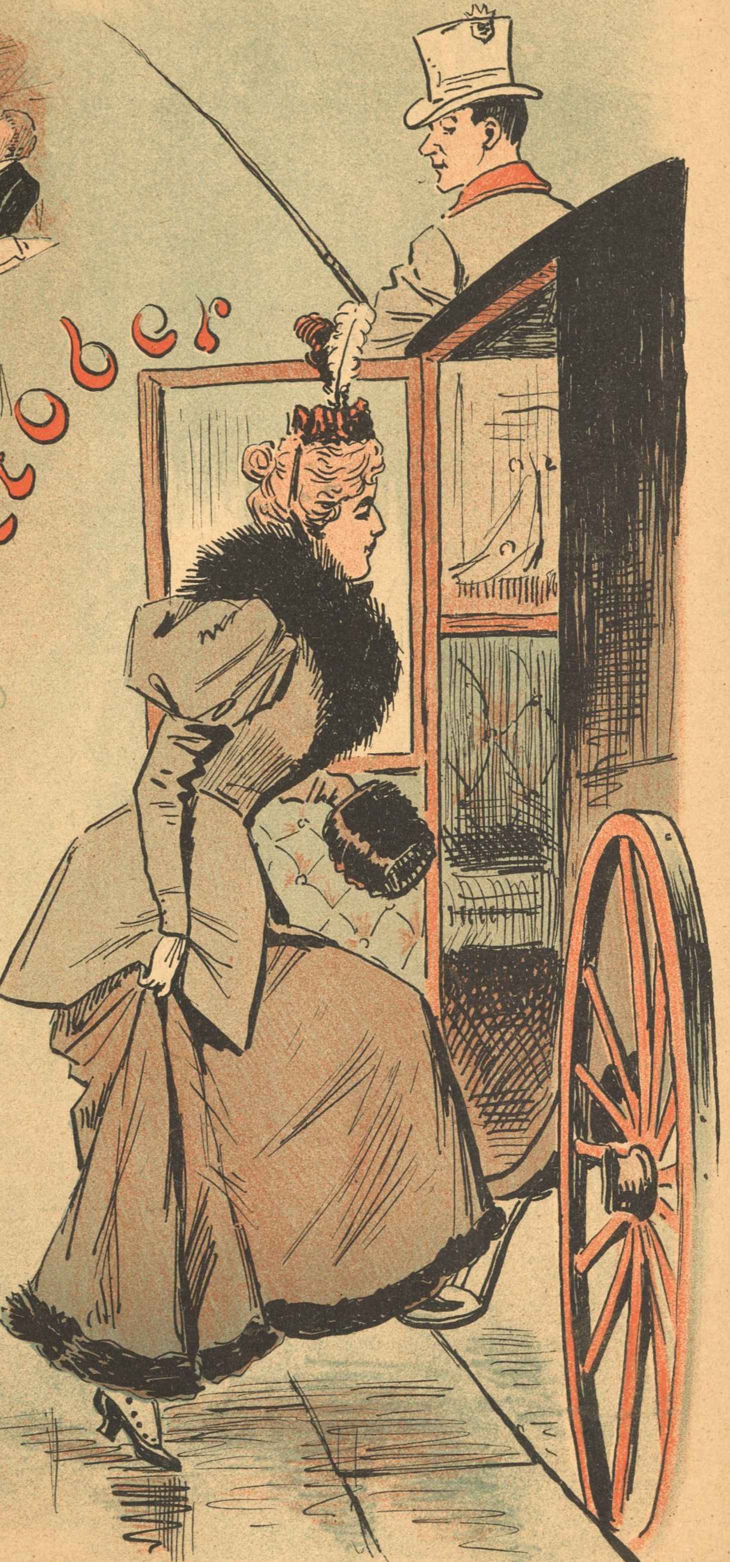

Hun: Jeg tæller hver eneste Dag, der gaar,
Ja næsten hver eneste Time,
Jeg mærker alt Myrterne sat i mit Haar,
Og jeg hører Klokkerne kime.

Men Gud, min Glemsomhed er genial,
Jeg falder i Giftetanker!
Og saa er der baade Hofskomager Dahl
Og Lingerihandler Anker.

Til Frisørinden jeg maa et Løb,
Og jeg skulde se paa Tapeter!
Javist, naar man skal paa Bryllupsindkjøb,
Er det rart med Taxameter.

Han: Jeg tæller hver eneste Dag, der gaar,
Ja, næsten hver eneste Time,
Om en Maaned jeg velforvaret staar
Under Tøflen i Tøjr og Grime.

I Aften et sidste Slag vi slaar,
Skænk i dog, lad Propperne knalde!
En Skaal for hver Mø i blufærdige Vaar,
Jeg har elsket En i Jer alle!

Tiøren op! Ret saa, den skal frem,
Lad det bære imod Millioner;
Én Tiøre blot fra de tusinde Hjem,
Det bliver strax 100 Kroner.

Dér springer en Pog gjennem Gadernes Sjov
Og ønsker sig »Frem«s Plakater,
Men kjender ikke den simpleste Lov
For Reklamen, hvortil de sat er.

Fordummelsens Bøger, dem læser hver Pog
I Skolernes øde Sandmark,
Men — hvor gaar man hen og finder en Bog,
Hvori der er Kort over Danmark!!

Der lokkes for Dreng, for Kvinde og Mand,
Enhver vil ham Kundskab sælge;
Han gaar i Plakaternes Vidunderland
Og véd ikke, hvad han skal vælge.

Han véd, han staar i en Kjærligheds Gjæld
Til Bojesen for mange Idéer,
Men aner ikke det Herligheds Væld,
Han har, af gamle Clichéer.

Følg ham med den osende Fakkel, min Ven,
— Det er billig Taxt, maa jeg sige:
For 10 Øre faar Du Billetten hen
Til Oplysningens Tusindaars-Rige.

Kom med det gode, strit ikke imod,
Det er hele Din Fremtid, det gjælder,
— Selv jeg har jo spændt min Pegasus god
For Reklamevognen og træller.

'Vankundighed', 'Fordom', 'FordummelsensBaand',
'Stavnsbaand' og 'Kasteaand' — ak! man
Kunde ej have ventet at slippe for me'r,
— Jo, maaske for den Straale af Drachmann.

Familien Hansens Middagsbord.

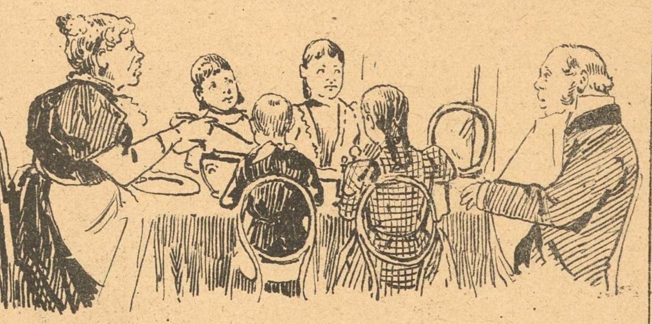

— *Hvorfor Elvira ikke er med til Bords?* Det undrer mig virkelig, Hansen, at Du har opdaget, hun ikke er her; naa, selv blandt Storkene skal man have Exempler paa, at Hannen har lagt Mærke til, naar en af Ungerne manglede i Reden. — Søde Adolf, ti dog stille, naar de Voxne taler. — Iøvrigt har Du næppe Følelse overfor Dyrene en Gang; jeg har Dig lumsk mistænkt for, at Du er den Mandsperson, der forleden fiskede i Peblingesøen med en Krog lige i Ryggen, men til alt Held fik en Dyreven paa Nakken og kom i Berlingeren. Ja, jeg formoder, at Elvira er henne hos Frøken Syberg for at prøve en Self-made-Kjole, eller hvad det nu hedder. *Naa, igjen!?* Ved Du hvad, Hansen, hun maa, ved Gud, gaa klædt anstændigt, nu da hun skal giftes. — *Skal hun giftes!?* Ikke ækvivaak, Hansen! Hun er 19 Aar. — *Jamen, var Du ikke 27, førend* — — — Børnene er til Stede, glem ikke det! Hvis vi ikke passer paa, bliver Pigebarnet ført bort af den første den bedste. — *Sig hellere bortført!* Gjør mig nu ikke nervøs, saa jeg taber min medfødte Koldblodighed. Gud maa ellers vide, hvorlænge — *Mor, hun* — — Engleunge, luk din Mund, og lad vær' at skri'e paa mig i det uendelige; dér har Du en Svedskeblomme, saa tier Du da saa længe. — *Sikke et Vejr i disse Dage, sikken en Sep-Temperatur!* Haha, sig bare rent ud, at Du kjeder Dig ved Arnens Ild og gaar paa Daarligdom i Aften til ud paa Morgenstunden, din Ravnefader. Vær Du glad til, at Du har et Sted, hvortil Du kan hælde dine graa Haar, og ikke som Robert Henriques maa løbe om for Lud og koldt Vand uden Arbejde. Hvis Du ikke gider passe din Forretning, saa tænk dog saa meget paa din Families Existens, at Du sætter Dig hen i nogle Uger og gjætter Præmiegaader; der er jo baade »Hver 8nde Dag«, »Frem«, »Den ny Omnibus«, »Familiejournalen«, »Revuen«, »Tiden«, »Tidens Krav« og »Vovvov«. — Vil Du ha' en Lussing, min Sukkergris? — Saa vinder Elvira maaske en Cykel, det kan hjælpe svært paa Udsigterne, — ja, ja, Dolfemand, naar Du tier stille, kan Du ogsaa nok vinde en. — *Han er ellers hjulbenet nok i Forvejen!* Ja Gud, Hansen, man kan strax se, at det er Dit Afkom. — *Det kan Du jo være glad ved!* Gudskelov jeg har Vat i Ørene i Dag. Det bringer mig ellers til at tænke paa Frederikke Brokmanns Nevø, Sofus, det uartige Barn, tænk, han tog sin Faders Cyklepompe forleden Dag, mens hans stakkels gamle Oldemoder sad i Lænestolen og sov; Du ved nok, hun er ikke helt rask endnu efter det med Morder- eller Motorvognen. Hun sad i den dejligste sorte Silkekjole, som hun havde faaet hos Crome til sin 90 Aars Fødselsdag, men river saa det Skarn til Sofus ikke Hul paa hendes højre Pufærme, stikker Pumpen ind og puster den ud som en Ballon, saa den gamle vaagnede og fik et nyt Anfald af Sindsbevægelse. Men det

kommer der sig af at vilde pynte sig med Pufærmer i den Alder, den gamle Hejre! — *Hun er der ikke!!* Gud fri os, Adolf, hvem? — *Elvira!* Almægtigste, hvor er hun da? — *Gik ud med en Mand!* Og det har Du ikke sagt før nu. Ud, ud med Dig i Barnekamret! — Hører Du, Hansen, din Datter er gaaet ud med en Mand. — *Tja!* Afskum, fatter Du da ikke, hvad der er sket. Himmel, hav Barmhjærtighed, vort arme Barn er bleven bortført af en østerrigsk Erkehertug! Ha, jeg kan se, hvad Du tænker: »*Der er Mennesker nok!*« Men jeg, jeg, Moderen, spiser ikke én eneste Frikadelle mere, før min Datter paany hviler i mine Arme. — Velbekomme!

Da Bech-Olsen
myrede den frygtelige Græker.

(Samson og Dalila.)

Jeg synger slets inte om Cyklister,
Dem gir jeg ej saa meget som et Kvæk,
Jeg raaber heller inte paa Turister,
De maa for mig s'gu gerne blive væk.
Næ! En Kværkelærkeklang
Om Olsens stærke Trang,
Om hans Bersærkegang,
Det er min Sang.

Aa næ, du sku' blot ha' sét Folkemassen,
Der vælted' ind af Cyklistens Port;
Det var som altid: Gi's der paa Kassen,
Er med det samme hele Gaden sort.
Aa, du Kraftknusende,
Hvor de kom brusende
Derud fra Husene
I Tusinde.

Tro ej Bech-Olsen er no'en Kvæker,
Skønt han for Resten er god og from.
Og det bekendte den stærke Græker,
Da ind paa Livet han af Olsen kom.
De sammen brasede,
De rev og rasede,
Til de sig masede
Forasede.

Tilsidst — det lyder omtrent utroli',
Saa Folk det bare Kyd og Blod og Kraft,
En ældre Dame blev meget doli',
Men hun kurertes med Altheasaft.
Jeg kom, Kraft ede me',
Saadan at svede te',
For der var en Hede ve'
Som en Smedeje!

Saa er 'et Olsen han kyler Pierri
Og si'r, imens han ham ligge la'r:
»Nu, Mosjø Pierri, nu er du færri'!«
Og det var justement, hvad Pierri var.
Folk skreg og vrælede
Og Bech forkælede,
Af Fryd besjælede
De pæglede!

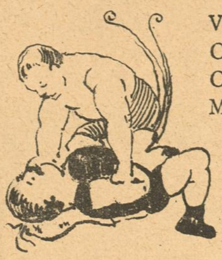

Vorherre være med de brave Helte
Og med det ganske danske Bryderfag,
Og gid Bech-Olsen sit Mavebælte
Maa kunne spænde endnu mangen Dag.
O, du mit Fødeland,
Af Fryd du gløde kan
Fordi du møde kan
Med saad'n en Mand.

Populære Folk XLII.

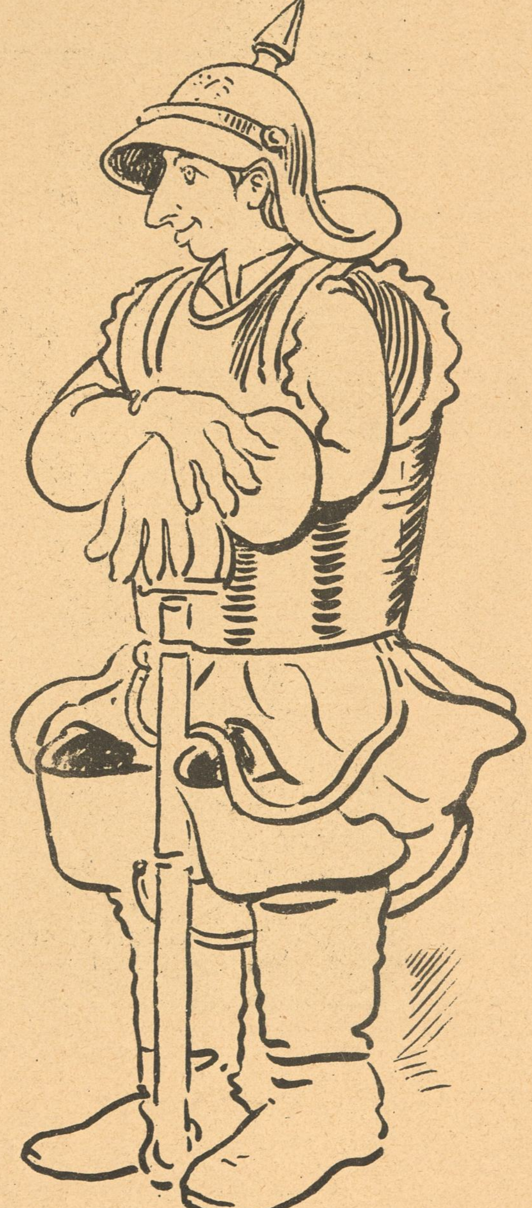

Germanernes Lærling.

En Novice i Faget.

— Hvorfor Pokker skjød De ikke paa den Hare?
— Er De tosset? Saadan en Fart, som den løb i!

Naar Jagten gaar ind.

— Naa, skal Du paa Jagt?
— Javel — Bekkasiner.
— Er Din Hund god til den Slags? -- kan den staa for Bekkasiner?
— Storartet!
— Det var Satans — det er sku mere end jeg kan.

Den ordentlige Samling.

Paa Mandag mødes altsaa her igjen
Vor velbekjendte Samling Surrogater
For Rigets gode — eller bedste Mænd
I dette fordums Operatheater,
Der ogsaa har havt Husrum for Soldater
Og nu slaar sine gamle Dage hen
Som Arnested for dem, der er Besiddere
Af Vælgerfolkets Tillid — indtil videre.

Her slaar da i et halvt Aars Tid sig ned
De brave Tillidsmænd, der skulde sige
Regeringen en ordentlig Besked
Og reformere hele Danmarks Rige;
Det kaldes saa „den næste ordentlige
Samling“, formedelst vel Vorherre ved,
Hvori det ordentlige dog kan stikke —,
I Resultatet er det nemlig ikke.

Først regner det med Forslag i Oktober,
En „Arbejdsplan“ man i November faar,
Som i December flittig sammenhober
I Udvalg, hvad paa Dagens Orden staar.
I Januar Forhandlerne man flaar
I Taler, der er røde som Zinnober,
I Februar Budgettet man barberer,
Hvad Marts som Frugt af den Session noterer.

Dog ligger ingen blakket eller ren
Oppositionsmand paa den lade Side,
Men af Forhandlingen vi faar at vide,
De for hinanden ærlig spænder Ben.
Og, naar at sendes hjem det er paa Tide,
Er de med nye Paahit ikke sen',
Dem faar et stakkels Udvalg til at gumle paa,
Dernæst de selv dem bruger til at rumle paa.

Saa gjør vor Rigsdags Røde eller Blakker
Regnskab for det betroede Mandat,
Og, hvorsomhelst med Vælgerne de snakker,
Beklager de det magre Resultat;
Dog vidner hver en fuldtro Demokrat,
At Skylden ene hos vort Højrerak er,
For Vælgernes moralske Sans at højne
Med Venstres „ordentlige Samling“ — Løgne.

Grafologi.

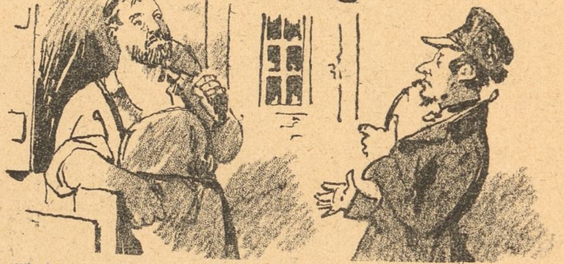

Kristen Smed. Goddav Mads Jordmormand.

Mads Jordemodermand. Goddav Kristen Smed. Telaa mæ a gøre Dæ et ingdirekte Spøsmoel.

Kristen. Hva æ ded faa noved?

Mads. Ded ska Do itte kere Dæ om, Do ska bare svare pue, hva jæ spør Dæ om: Æ Do tefres mæ Maren?

Kristen. Om jæ æ tefres mæ Maren? hæ! ja ded æ jæ. Jæ ska itte fordre mier a hinner; i ti Oer har hun skænket

Murres Dagbog.

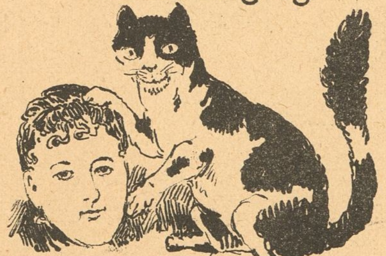

(Theaterkat Murre skriver Dagbog. Maskinmand Klatterup gjør ligesaa. Ved et Uheld er Manuskripterne blevne sammenblandede).

(Kat.) — Her er godt at være. Krummet Ryg, Hovedet under Poten, Snurren, Snorken og uforstyrret Ro. Ingen generende Nyheder. Prægtig Maaned, den September! Men saadan er min Ven, den Kommitterede: »Sindig fremad og gaa paa Tæerne; ikke vække Theaterkatten,« siger han, for han ved, det lønner sig at være kattevenlig en Gang imellem. Derfor agter jeg ogsaa at protegere ham og kjender ham værdig til at bære Titel af den Kommisserede. Skjønt jeg har en Mis-Tanke om, at han alligevel gaar hen og faar en hel Nyhed færdig inden Nytaar! Jeg . . .

(Klat.) . . . slider i'et fra Morningen til aftningen. Immer Prøver og arbeder vi, saa at vi er lissaa drivendes Vaade af anstrængelse. Olaf har taft 37 Pund. Emil er bleen bleg. Og Herold er kommen for skade og melde sig til Tjenneste a bar Forbløffelse. Hva' ska' det blive til? Som nu Forgangen, La' vi saa inte her og gik og prøvede til klokken blev lige til at der skulle lukkes op. Men saa sa' je'et ogsaa til den Kometerede: Altfor mange Glas, Hr. Peter, sa' jeg, ved det at saadan plejer jo vi Gamle Sømænd Vand at sige, hva' klokken er; „Altfor mange Glas! — Smaa Slag!“ sa' jeg Og det var lissom Di ku tænke Dem, at han ha'de stukket et Ben i Vandet, saa Benauet blev han ved den Tiltale, begrundet paa, at der jo var no'et i'en. Men saa sa' han: „Skidt!“ sa' han, med saadan lidt mere Danede Ord, „vi maa s'gu Slide for Overskudet om Formiddaen,“ sa' han; „des bedder ka' vi drive den a' om aftningen. Det raver jo'nte Abonninerne, hva' vi gaar her og Bestiller.“ — Aa nej,“ sa' jeg; „naar de bare faar . . .“

(Kat.) . . . Dronning Eigra, for dermed

mæ en om Oret aa somme Gange to . . . jo manne Tak, Mads, jæ æ møjet tefres.

Mads. Do maa ha en ualmindeli sort Smeddesjæl, Kristen, a Do ka ydtale Dæ saadden om Himlens velsinede Gaver. I den Henretning sku Do nødi sie anned om Maren end som godt. Hva jæ miente va ellsens, om Do itte sku ha opdaved skjulte Fejler ve Maren i den Tid, hun har væt din Kjælling.

Kristen. Næ, itte anned end som a jæ itte vidste, a hun snorkede.

Mads. Fa'en mæ ded, ded gør jo alle Fruenstømmer, desfaamedelst Monden aldri relti ka lokkes pue dom. Men ku Do no itte ha Løst te a faa a vide, om der ikke sku hænge novne Underfundiheder ve Maren ve saan lisom a sie tvæs igemmel hinner lie ing te Sælen.

Kristen. Hva Dælen, Mads, Do ve da vel itte futtegrafere hinner ingenfaa Uldtrøjen?

Mads. Næ Tak, Kristen, jæ æ itte slekken. Men sier Do, der æ opdaved en ny elektrisk Videnskav inge i Kevenhavn, som hedder Geografien. Ded ve sie, bare En sender dem noved fra Ens Kællings Haand, saa ka di læse derydi alt hva hon pønsker pue.

Kristen. Jamen jæ ka dov itte sla Haanden a Maren aa sende den ing te Kevenhavn.

Mads. Ded æ jo heller itte Meningen, din Dompap. Ded æ bare en Haandskrift a vedkommendes Kjælling, man ska sende, saa glor de paa hinner mæ Faastørrelsesglas aa saa sitter de aa opdaver, a hon æ øssel eller sladderavti eller doven eller pøntesyg eller utro.

Kristen. Jamen ded æ Løjn, hves a di sier ded om Maren.

Mads. Ded æ jo heller itte sekkert, a de opdaver slet saa mejet ve Maren, men ded æ dov liegodt din Plegt a skaffe Dæ Veshed.

Kristen. Har Do da ladt din Madammes Haand undersøje.

Mads. Jæ har sendt et a hinners Kjærestebreve te mæ ing te Undersøjelse, ded allermest kælneste, jæ ku hitte, ded ska være de bedste. Hon kaller mæ deri sin »ejen søde lille Pattenut«. Har Do itte saaden et Kjærestebrev fra Maren?

Kristen. Itte mæ saa mejen Elskovømhed i. Jæ har kuns et aa ded æ fra den Tid, da jæ va Sladat, men ded æ osse et øndigt Brev, ka Do tro; ded æ helt igjemmel mæ »elskede Hjertensven« aa »Længselssuk« aa »Trofasthed te Døden« aa alt saaden rørendes — akkerat lisom man ka læse i Bøjerne.

Mads. Ja ded æ godt, la mæ faa ded, saa sender vi ded te Kevenhavn.

Kristen. Jamen ded æ itte Maren sæl, der har skreven ded, ded æ Dejnen.

Mads. Ded gjør itte noved, naar bare Marens Navn staar under.

Fra den satiriske Verdenspresse. I.

Den evropæiske Fred.

(Det engelske *Life.*)

aabnede vi, og jeg var endnu ikke gaaet til Ro. Edevard fik hende forkert i Halsen og raabte: »Barnemad!« Følgelig ventede vi Alle, at hun vilde gjøre vældig Lykke. Men desværre laa hun ogsaa udenfor det øvrige Publikums v. d. Reckevidde, og saa enedes baade Venner og Edevarder om at begaa Justitsmord paa den fornøjelige gamle Dame. Jeg ved nu nok, hvori Fejlen stak. Det klæder ikke Mus at give Kattekoncert; og derfor mener jeg som saa, at den Dronning, man ikke kan løfte, skal man lade ligge — og holde sig til Fru Gad.

Og saa gik den Maaned. Jeg vaagnede saamænd ikke en Gang, da vi spillede »En Børsbaron«, der for Resten ovre hos os hedder »En Fallit«; men der var vel heller ikke noget at vaagne af . . .

(Klat.) . . . li'efrem en storartet Indretning Ta' bare og lang vos alle Giftefærdige Fruentømmer herover, vi ska' nok ambligere dem. Nu har vi jo osse faaet vores Emma forsørget. Vi Mangler bare saa nær som hinner Frk. Anthonsen, saa har vi inte Annet end som „Fruer" over det Hele. Og nu sitter de saa nysselig og Hyggelig under den Kometeredes Vinger og ka' bare ikke forstaa, at han li'e netop nu gi'er „et Dukkehjem" fra sig a' ved det at Fruerne jo . . .

(Kat.) . . . maa ta' anderledes fat,« erklærede jeg, idet jeg mjavede alvorlig. »Se, Bjørnson rejser jo i Provinserne, og Ibsen er gaaet til Kasino. Men Esmann har vi endnu; han kunde muligvis dramatisere »William Blochs Ungdomsstreger«. Men noget maa der gjøres, ellers tager de andre Luven fra os.«

»Réjane dog!« udbrød den Kommisserende forskrækket; han vilde have sagt: »Ih-jane dog!«

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Generalprøven.

Helmer-Ipsen: Langsommere — langsommere!
Nora-Réjane: Kan ikke anderledes!
Helmer-Ipsen: Ikke saa voldsomt!
Nora-Réjane: Just saa maa det være!
Helmer-Ipsen: Nej, nej, dette gaar aldeles ikke!

Et Dukkehjem. 2. Akt.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

1897. Søndag den 10. Oktober. Nr. 41.

Ganske rimeligt.

— Hos mit forrige Herskab maatte jeg slet ikke bruge Margarine, Herren kunde ikke lide det.

— Hvad var han da?

— Margarinefabrikant!

Det nye Dagblad.

Det er kummerlige Tider for en stræbsom Agrar;
Han véd ikke, hvad han faar, og knap nok, hvad
han har.
Af Rugen har han ikke nogen egentlig Trøst,
Og Hveden er nok ikke over Middelhøst;
Til alt Held er rundt om i det ganske Land
Agurker og Asier slaaet ypperlig an,
Og, hvad der giver bravt i Skjæppen, er især,
Naar han ryster Pærer ned af sine Blommetræ'r.

Dog, hvad der saadan falder af i Haverne,
Er ikke altid lige godt for Maverne,
Og i den søde Blommetid som oftest bli'r
En stærkt forøget Efterspørgsel paa Papir.

Derfor afhjælper ANDERSEN ROSENDAHL
Den dybtfølte Trang i Oktober Kvartal,
Saa nu kan Godtfolk emballere Varerne
I det store Blad, han laved' for Agrarerne.

Nu har man spurgt hverandre paa Land og i Stad
Om, hvad monstro det egentlig da er for et Blad;
Thi det er ikke, mener Skam adskillige,
Med noget Lavrbærblad i nær Familie.
Som Palmeblad det heller ikke har noget Navn,
Og som Olieblad vil det næppe gjøre Gavn,
At sige, dersom Bladet ikke skriver sig fra
Den Olie, der voxer — i Amerika.

Saa er der ogsaa dem, der begrunder med Vægt,
At det med Skræppebladene maa være i Slægt,
En Mening, der bestyrkes hver Gang en Agrar
Paa Møderne sit eget Blad fra Munden ta'er.
Desuden er der somme, som har ligefrem fortalt,
At Bladet er et Figenblad i Et og i Alt,
Fordi det skal bruges i en bondevenlig Kreds
Til at dække over visse Ting, som ikke maa ses.

Men nu er Sagen oplyst; thi nys har ROSEDDAHL
I Lemvig afsløret os Organets Moral,
Hvorefter det som Kaalblad har sat sig til Maal
Paa alle Folkebladene at gjøre Kaal.
Det ligger sagtens i de lokale Forholds Magt,
Om det til Torvs som Hvidkaal eller Rødkaal
bliver bragt;
Men hvordan det med Bladets Kulør end vil gaa,
Dets Løjer og Langkaal kan man være sikker paa.

Comédie française.

Stort Udstyrs-Reklame-Réjane-Rabalder-Stykke i mange Akter.

1ste Akt.

Toldstation i Tyskland. Tog fra Brüssel kommer susende.

Kor af Konduktører: Herbesthal! 25 Minuten Aufenthalt. Kleines Gepäck mitnehmen.

(Monsieur l'Impresario slider i det med syv Vognfulde »kleines Gepäck«. En Diva springer ud af Toget.)

La Diva (som kan tale Tysk): Telegraphe! . . . Telegraphe!

Stationsforstanderen (som kan tale Fransk): Diese Route, Madam!

(La Diva løber ind i Spisesalen og gjemmer sig under Bordet. — 25 Minutters Folketummel. — Toget piber. Toget kjører.)

La Diva (styrter forsigtig ud paa Perronen. Smiler afsides. Højt): Mon Dieu! . . . . Le train pour Eau de Cologne! . . . Weg, weg! (Besvimer. Livlig Applaus.)

Sceneforandring. Telegrafstation i Aachen.

Monsieur l'Impresario (telegraferer): A Monsieur Casino, Copenhague. — La Réclame est faite!

Svar betalt: Gut gemacht! Gewaltige Spannung in Kopenhagen. Schröder.

Entr'acte.

Paa Postdamperen mellem Kiel og Korsør. La Diva fortærer tre Rødspætter, to Kalvekoteletter og en Bøf.

Første Elsker (lyrisk): Vive la Parisienne. (Sagte): Dusemant, Réjane! Tout Copenhague nous regarde.

2den Akt.

J Kasino. 1ste Parket A (12 Kr.). Tæppet gaar op.

Fru Grosserer Hansen (salig): Aa, . . . der staar hun. Er hun ikke dejlig? Og som hun spiller Komedie! Nu kan Fru Hennings da gaa hjem og lægge sig.

Hr. Grosserer Hansen (hviskende): Ti stille, Amalie. Det er en Koristinde.

Fruen: Mon? Ja, men hvad er det

saa for et Uhyre, dér kommer? — Uf, hvor hun er grim; og sikke hun gaar og mumler. Kan Du begribe, at de vil slæbe saadan en med sig?

Grossereren (sagte): Men Amalie dog; det er jo Réjane.

Fruen: Er det Réjane? — Ja, er hun ikke dejlig? Og sikken Kunst, hva'? Nu kan da Oda gaa hjem og lægge sig. Men »Et Dukkehjem« er nu osse et øndigt Stykke!

Grossereren (sagte): Herregud, Amalie, det er er jo »Madame Sans-Gêne«, de spiller.

Fruen: Er'et? . . Ja, er det ikke ma'esløst? . . . Jeg ellllsker fransk Komedie.

3die Akt.

Atter i Kasino. Galleriet, bageste Række (2 Kr.) Paa Scenen spilles 2det Akt af »Et Dukkehjem«.

Digter Henrik (inkognito): Ingen ser mig. Det er leit, men klogt. Tyskland vilde bli sint; . . . evropæisk Krig. Uha!

Instruktør Herman (vrider sig): Aa, for Kunst! . . . Aa, mine Nerver . . . . Aa, min Réjane! . . . Og saa at det er mig, der har lært hende at spille Komedie. . . . Aa, jeg dør! (besvimer)

Digter Henrik: Tys — Raabte ikke de Hurra for den store norske Digteren? — Naa, ikke det? (arrig) Fa'n hakke mig, skal ikke de huske mig! (Han gaar. Lille Pavse. En Flytteomnibus trækkes ind i Orkestret og en Lavrbærkrans læsses af. 60 Tommer i Diameter. Paa Baandet med Guldbogstaver: »Glem ikke Henrik Ibsen. Jeg leve«.)

Kor bag Scenen: La Réclame est faite.

4de Akt.

I Store Strandstræde. Grossererfrøknerne Hansen gaar hjem efter Réjane-Matinéen.

Frøken Amanda: Gudd, hvad det dog var for en Nydelse. Hva' gi'er du mig for den nedringede lyserøde med Stropperne i bag? Og den sorte med Perlerne og Kniplingerne? Og . . .

Frøken Malvina: Og Kaaben, du, med Silkeforet og Broderierne? — Der er dog ikke no'et saa forædlende som Kunst!

5te Akt.

Otte Dage efter. I Grosserer Hansens Privatkontor.

Grossereren (undersøger sinPortemonnaie): —?——!!!—!—

Fra September-Krigen.

Sengeløse, den 6 Ogtober 1897.

Min ejen tilbede Kaveline!

Da jæ befender mej i Kantondemang! og da jæ befender mej ille, desformelst de mange Strabaser; Da jæ er ingkvartert hos en Bundeman og haver det doli og jæ maa saave paa mogent Haml i en Lo: Da jæ har vaaren i et Stort Slav og jæ maate træge mej tilbaves, desformelst; Løgtenanten og Aabersten sagte at Finden var for stærg, da jæ haver skyt Peder Sørensen du hved fra Rævegade mæ løst Krudt og jæ har ømme Føder og Hol paa Strømpberne. og længes morderli etter dej og dine hemmelske Fregedeler desformelst: Da den Skarns Bundeman gir vos doli Mad som inte er til aa spise men vi maa gjøre alirenvel og hanses Kone er en Dævel! men de haver en øndi Malgepige:

Du maa inte blive skindsy desformelst, jæ haver mine Øjne hos mej sel og kon tænger paa dej: Da onderkaaberalen er svært etter hinner og smisker te hinner og ville kødse hinner men der var venket a desformelst; Da hun haver en Kærreste sel, da han er Tørretrilder eller Faarkalv eller saadan noet: Da her er inted Nydt; uden a jæ er ked a det Hele og sender dig hunrede Køds og mine Strømpber samt min Skorte desformelst; den trænger svært te aa hvadskes og længes etter aa høre det Samme fra dej din hengivendes

lilde Emil
Rekrut ve 24 Bataljohn
2 Kompani Nr. 249.

Etterskreft: Da jæ hved a du gærne ville sende mej en Madpose. da jæ igge hved vor jæ er imaaren. da jæ vel vendte te jæ komer til dej mæ aa faa den

den Samme:

Populære Folk XLIII.

Direktøren og Divaen.

Populær Forklaring.

— Du, hva' er'et egentlig, der trækker saadan en elektrisk Sporvogn?
— De' ska' je' si'e Dig; det er saad'n en elektrisk Strøm, der faar Hjulene til at rende rundt; akkurat som Du ku' tænke Dig, jeg vilde gi' mig til at kille Dig under Fødderne, saa maatte Du jo ogsaa sætte dine smaa Ben i Bevajelse.

Populær Gisning.

— Hvad staar Du der og stikker Næsen i Vejret for?
— Jo, her lugter af Gas.
— Naa, ja, hvad saa?
— Mon ikke Andrées Ballon skulde være i Nærheden?

Med mit Portræt til Réjane.

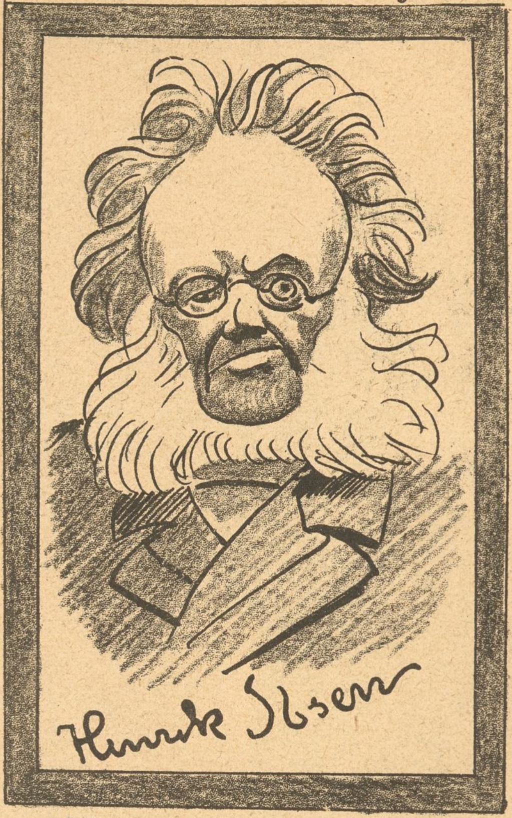

Madame! Kunstnerinde, Veninde!
Min Udødligheds Fremstillerinde!
Jeg kommer inte med til Dere Sejersdage.
— Naa, græd nu inte slig! Jeg selv maa bare klage —
De har jo Schrøder end og Herman Bang tilbage!
(Hvad Herman angaar, lad ham rolig sludre,
Men De maa inte gi ham Lov til »Nora« helt at kludre.
Hils Vennen Schrøder varmt; jeg tror, at Fremtids Slægter
Vil hylde ham en Gang som Kunstens Tempelvægter,
Borchsenius blev Ridder ser jeg paa Dannebro',
Hvorfor kan Schrøder inte bli' det paa Randers Bro?
Sig ham, at det var pænt, at han saa gærne saa mig,
Han vilde ogsaa nok haft Fordel af at faa mig.)
Jeg sidder derimod paa »Grand« *'saa helt alene,*
Endnu vel nok Napoleon, men ak, Madame — sans Scene,
Kristjanja er for Muserne saa næsten Sankt Helene.
Som sagt, jeg kommer ej;
Men tag mit Kontrafej!
At kun det er et lille, gør intet, som jeg tror,
For selv i et Visitformat er Henrik Ipsen stor.

I Aar gaar jeg i sort fra Strømperne til Frakken,
Mit Haar er nu som før foruden Skil i Nakken.
Paa venstre Tinding fik i Marts jeg tvende Vorter,
I Junis Midte købte jeg mig fire røde Skjorter.
Jeg er som altid før paa Moden; men de vrøvler,
De gode Folk, der skrev, jeg gaar med grønne Støvler.

— Saavidt er alting godt, men mit Humør er omme,
Og De, m'amie, *skal høre nu, hvorfor jeg ej vil komme:*
Naar Bjørnson skal derner,
Blir Henrik, hvor han er!
Fra Kristjanssand til Tromsø, fra Kølen indtil Dovre
Jeg hører Demagogens Røst. Nu skulde jeg derovre —!
Næ Fan, nu har jeg faat saa meget, som jeg skøtter,
Og nu har jeg bestemt, da intet andet nytter,
Jeg aldrig mer gaar ud, før jeg fra Norge flytter.
Jeg drager vel mod Syd, til Danmark blir det kanske,
Jeg har pr. Telegraf Logi i »Holger Danske«.
Jeg flytter, ryster Norges Støv af mine Ben;
For Folk af min Kaliber er dér kun Plads til én.

Vôtre très affectionné
Henrik Ipsen.

Den gode Smags Vægter.

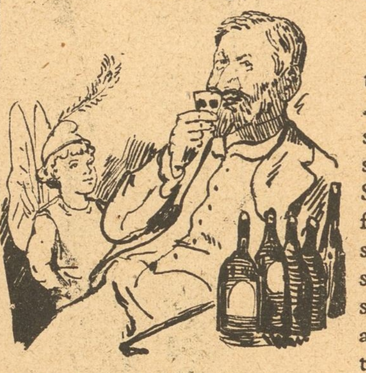

Puk skulde have Redaktionsgilde og paatænkte i den Anledning Indkjøbet af et større Parti Vine. For at sikre sig imod at faa noget Sprøjt for Pengene, anskaffede han sig i Forvejen adskillige Prøveflasker fra forskjellige Firmaer i den Hensigt at lade dem kemisk analysere. Han havde først tænkt paa Steins Laboratorium, men, da en Bekjendt af ham mindede ham om, at vi havde en virkelig videnskabelig uddannet Vinkjender med næsten evropæisk Berømmelse, nemlig den lærde Doktor Schandorff, gik Puk selvfølgelig til ham.

Han fandt den ærværdige Vindoktor paa sit Laboratorium, fordybet i sit Arbejde. Paa Skrivebordet foran ham stod Snese af Prøveflasker, fyldte og tømte Glas, og rundt omkring i Stuen stod utallige Flaskekurve og Vinkølere. Den berømte Videnskabsmand var i et ypperligt Humør og modtog Puk med en næsten overstadig Elskværdighed.

»Om jeg kan analysere Vin!« raabte han, »det kan De F. g. m. rolig ta' Samosvin paa. Har du något i flaskan qvar? Hid med Dunken, Gamle. Singsalia! Skaal!«

Puk nærmede sig med Ærbødighed og stillede Flaskerne op paa Bordet.

Det overgivne Udtryk forsvandt nu fra Doktorens Ansigt og gav Plads for en dyb, alvorlig Forskermine.

»Vi maa gaa strængt videnskabelig til Værks,« sagde han. »Lad os først ordne Vinen efter dens Størrelse.«

»Ja, saa gjerne,« sagde Puk og begyndte at stille Flaskerne op efter Højden.

»Idiot, *fainéant*,« sagde Doktoren og skubbede Puk væk. »Lad mig! Her har vi nu først de store Vine: *St. Julien, St. Estephe, Cantenac, Fronsac* . . . . det er *grand Bourgeois.*

Saa er der *Médoc, Barletta, Mâcon,* det er smaa Vine . . . . *Bourgeois petit.* Saa er der Bourgognen: *Pomard, Chambertin, Baune,* de er fyldige, dem kalder jeg *Corpus.* Her har vi de gamle Ting: *Falernervinen, very old Sherry* og *vieux Cognac* . . . . det bliver *Antiqua,* og endelig er der Samosvinen og den søde Rhinskvin, de er til at brække sig over, saa de bliver naturligvis *Fraktur.* De ser, hvor strængt videnskabeligt og æsthetisk mit System er.«

Herefter begyndte Analysen. Den første Flaske, Doktoren prøvede, var en *Léoville* til 3 Kr. Han fyldte Glasset, løftede det op mod Lyset og førte det derpaa hen under sin bløde, bevægelige Næse. »Hm!« mumlede han, »det lugter Satans østspansk; lad os smage.«

Herpaa aabnede han Munden, krøllede Tungen let og lod Draaberne flyde i rask Rækkefølge henover den. Et Par Minuter sad han eftertænksom, saa udbrød han med Eftertryk:

»30 % østspansk, 20 % syditaliensk og 5 % vestfransk Vin, 10 % dansk Sprit, 30 % dansk Brøndvand og 5 % af noget ganske ubestemmeligt noget . . . . hvad er det dog? . . . . Aa, nu har jeg det, det er Faaborg Kirsebærvin.«

En efter en blev Flaskerne gjennemgaaede, men Analysen blev værre og værre. Doktoren fandt de mærkeligste Ting, lige fra brændte Mandler til Køllnervand, og, da han til sidst ved en Flaske, en Tarragonavin, fandt en vammel Eftersmag, som mindede ham om Skomagerpløkke, opgav Puk al videre Analyse og forlod Laboratoriet i en nedtrykt Stemning, men ganske imponeret over Doktorens enestaaende Ævne til at smage paa alle mulige Vine.

Men siden den Tid serverer Puk aldrig andet end Øl fra Fad til sine Redaktionsgilder.

Kvælertyven!

Mel.: Jeg gik mig i Lunden en silde Sommerkvæld.

Og vender du hjem
Et Par Timer efter ti
Og lukker paa Klem
Kun dit Vindue i,
Da vogt dig, vogt dig, o min Pige, for Kvælertyven sér dig!

Og løser dit Skørt du
Og falder dit Haar,
O Pige, hvor tør du?
Bag Vindvet han staar!
Ja, vogt dig, vogt dig, o min Pige, for Kvælertyven sér dig!

Og hvis, i det døende
Skær af dit Lys,
Du søger det kløende
Spor af *»la puce«*
Da vogt dig, vogt dig, o min Pige, for Kvælertyven sér dig!

Og lukker du Øjet
I sødeste Blund,
Og drømmer fornøjet
Om Kærestens Mund,
Da vogt dig, vogt dig, o min Pige, den Kvælertyv er nær dig!

Og Drømmen den ender
Hel fælt, allenfals.
Du føler to Hænder
Omslutte din Hals!
Nu vogt dig, vogt dig, o min Pige, for Kvælertyven ta'r dig!

En Stemme saa bøs
Høres hviske, o Skræk:
»Jeg kvæler dig, Tøs,
Hvis du siger et Kvæk!«
O vogt dig, vogt dig, o min Pige, for Kvælertyven har dig!

Og skjul, du er fager,
Vær tavs som en Mur.
Maaské han kun tager
Det gyldene Uhr!
O, vogt dig, vogt dig blot min Pige, hvis Kvælertyven sér dig!

Og lad, hvad han hugger,
Den Lære dig gi'e:
En anden Gang lukker
Du Vinduet i!
Thi vogt dig, vogt dig, o min Pige, hvis Kvælertyven sér dig!

Ved Absinthen.

— Naa, hvad synes De saa om Réjane?

— Jo, hun har det ægte Blod, der altid gjør sig paa Scenens Brædder; men hun er alligevel i sit retteste Element paa Seinens Bredder.

PUKs **Redaktion og Expedition**
Hovedvagtsgade 1. K.

Abonnement

tegnes samme Steds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.

Bladets Abonnenter

faa, saa langt Oplaget rækker, Aargangene 1893—95 incl. for

halv Pris.

Indbinding pr. Aargang i det komponerede Bind 3 Kr. Løse Bind à 2 Kr., Mapper à 2 Kr.

Kan bestilles gjennem enhver Boghandel og i Hovedexpeditionen.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

En Svinefylking.

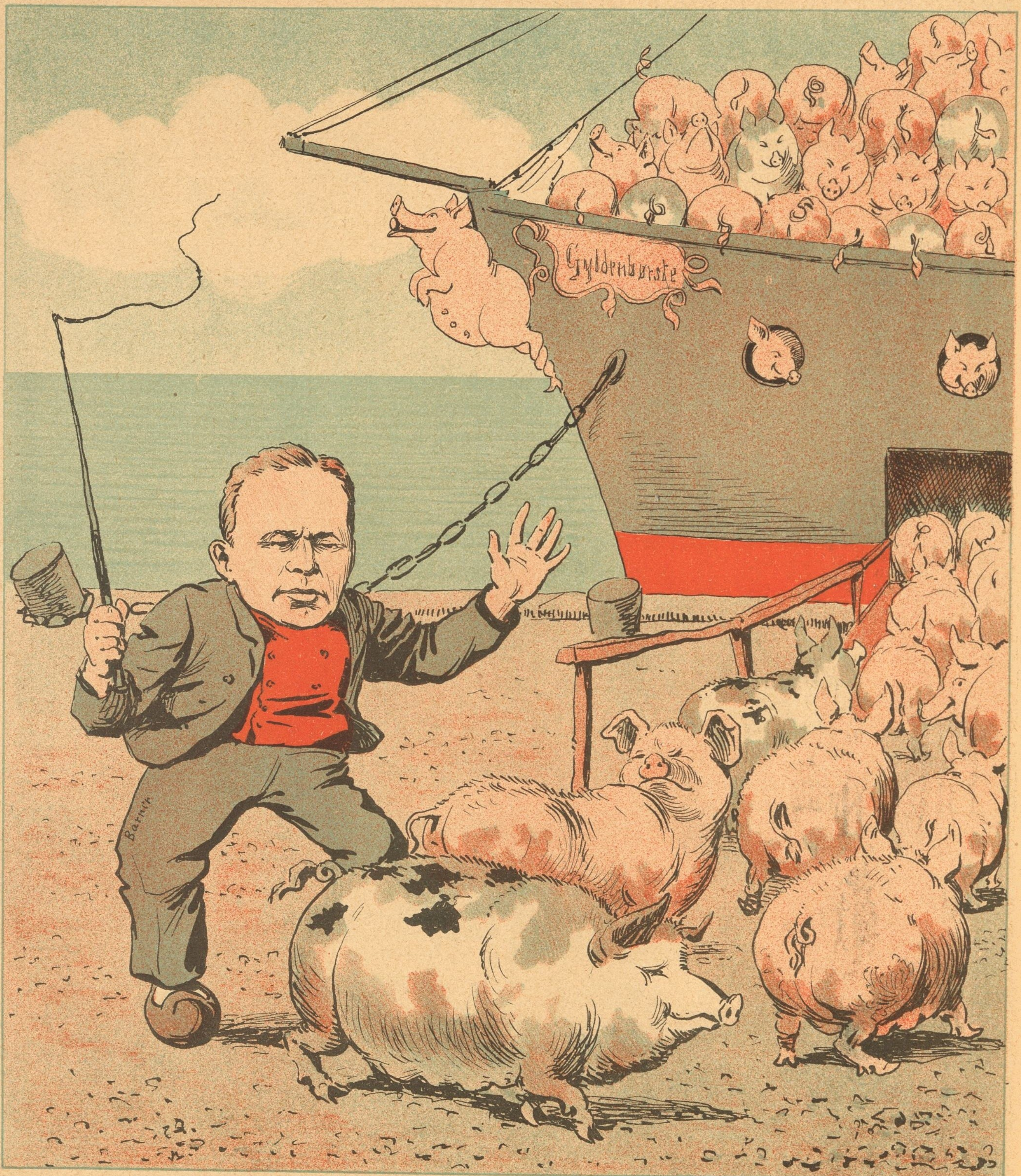

Har Agrarerne os splittet
Ved en Politik lidt fedtet,
Samler de igjen til Tider
Os ved deres — gode Sider.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

1897. Søndag den 17. Oktober. Nr. 42.

En Kunstpavse.

— Saa, nu maa De gjerne puste lidt, imens jeg maler Baggrunden.
— Men, saa skal jeg vel vende mig om saa længe?

Den allernyeste Alliance.

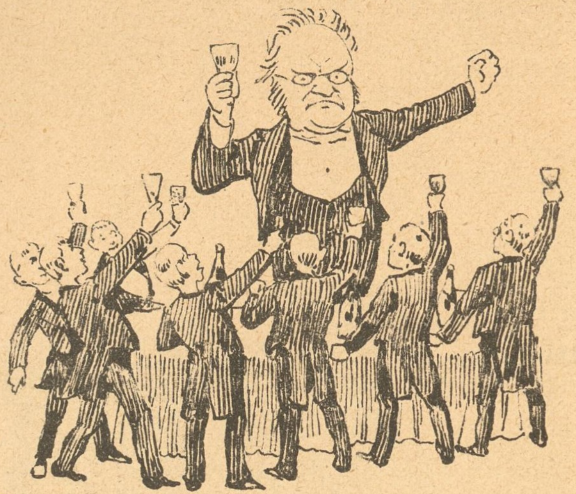

Lig Frankrigs Præsident og Tysklands Kejser,
Der gjerne vil med Russerne i Lag
Og divertered' dem med et Par Rejser
For Fredens Skyld og for den gode Sag,
Saadan gjør ogsaa Bjørnson, naar han hejser
For Fredens Skyld sit rene norske Flag;
Han gik paa Frierfødder, efterladende
Sig nogle »rene« Ord i Russerbladene.

Men, saasom han des værre snart blev vaer,
At Rusland ikke lystred' hans Parole,
Og der var ikke hos den hvide Czar
Saameget som et Broderkys at hole,
Erindred' han, at her i Landet har
Man sorte Russer af St. Georgs Skole,
Og med den Kurv, han hented' hos de hvide,
Han til de sorte kom og saa og friede.

Det var sig just en hellig Lørdagskvæld,
De Nørrevoldsmænd Rad ved Rad var bænket
Og Østerlandets vise *Sganarel*
Dem Orientens bedste Vitser skjænked',
Saa mangt et Øjelaag til Blund sig sænked',
Skjønt Munden aabned' sig alligevel,
Da holdt den store Bjørnson med de røde
Og sorte Russer her et Vennemøde.

Belejligt stødte han i Stridstrompeten
Mod det bekjendte, svenske Tyranni
Og maned' Danmark til at staa ham bi
I Norges Kamp for »Souveræneteten«.
Blot med lidt Voldgift, der ta'er hans Parti,
Slaar vi hans Arvefjende paa Planeten
Og saa var Bjørnsons Nørrevoldgiftstanke
Bleven de norske Normænds Redningsplanke.

Med denne Udsigt paa det ømme Sted
Han tog hver nybagt Samfundsradikaler,
Der glemte hans forandrede Signaler
Og Manden med den store Lomme med.
Li'esom i Kronstad drak man og holdt Taler,
Der ikke gjorde nogen Kat Fortræd,
Til man trak hjem fra slig uskyldig Børne-
fornøjelse med sine Samfundsbjørne.

Fra Bistrup. III.

Dilirium subscribtionale.

I Onsdags Nat kom Martine Madsen til Anstalten. Hvor sælsomt kan ikke Menneskenes Skæbne føje sig; hvilken forunderlig Lighed mellem Martines og min egen!

Og vore Veje har dog, saa vidt jeg ved, aldrig krydsedes, skjønt min Kone rigtignok i vore tre idylliske Ægteaar har haft 17 Piger!

Det var i Onsdags Nat, at jeg vækkedes ved Tretiden af, at en Karét raslede over Gaarden, Lys som af Fakler flimrede ude i den ravnsorte Nat, og at Frøken Lungemoes laa inde ved Siden af og gav sig til at miave ganske ynkelig. Først troede jeg, at det var galt igjen med Olsen, skjønt han i den senere Tid er saa stille og arbejder paa en Rabalderkomedie til Direktør Schrøder; men saa hørte jeg en skingrende Kvinderøst, der i det uendelige raabte: »Jeg vil have mere Papir, meget mere Papir!« Jeg antog den Gang, at det var én, der havde faaet en akut Sygdom, men nu ved jeg, det var Martine, der kom paa Anstalten.

I Gaar Aftes bankede jeg paa hos hende. Hun sad i en gammel Papirkurv og syede en Mængde sønderrevne Blade med Illustrationer og Farvetryk sammen med Seglgarn. Ret en Type paa en kjøbenhavnsk Pige: Blondt Haar, hvis blakkede Farve og tvangfri Opsats forlenede de blegrøde Kinder og Opstoppernæsen med en utvungen Charme; højrødt Silkeliv, grøn Bomulds Nederdel og franske, forhen højhælede, Sko med dinglende Snørebaand. Uden at lade sit Arbejde hvile,

præsenterede hun sig ved at kaste sit Visitkort hen til mig. Det lød saaledes:

Martine Madsen.
Colportrice plénipotentiaire des Revues »Idioten«, »Hver 2den Time«, »Illustreret Gaslygte«, »Frem og tilbage«, »Baglænds«, »Forfra og bagfra«, »Fra Midten udefter« etc.

Og den unge Pige af Folket fortalte mig:

»Jeg var Tjenestepige. Hvilken Sum af Lidelser rummer ikke alene Ordet blot? Og dog, i Begyndelsen var jeg lykkelig. Jeg fik 8 Kroner om Maaneden hos et Herskab paa 2 Voxne og 16 Børn, Storvask kun 2 Gange ugentlig og aldrig Selskab mere end hveranden Aften. Jeg brugte ikke mere Tid til min daglige Gjerning, der ogsaa omfattede Brændehuggen og Strømpestopning, end at jeg én à to Nætter ugentlig kunde gaa i »Valkyrien«. Forlovet var jeg ikke; næ, aldrig har nogen Frue kunnet beklage sig over min Anstændighed. Som sagt, De forstaar: jeg var lykkelig.

Saa var det den ældste Søn i Huset — —

»Undskyld, Frøken Madsen, men min Læge har paa det strængeste forbudt mig Familietragedier!«

»Fy, De slemme Mand! — Saa var det den ældste, han var kun 11 Aar, en Dag kom brølende ned og satte sig paa Kulkassen med et Nummer af »Illustreret Gaslygte« i Haanden. Den havde han mod sin hele Slægts Vidende hemmelig subskriberet paa i tre Uger. Den var bleven ham tilbudt af en Mand i Frikvarteret, og nu havde han vundet et »Brudeudstyr til en Værdi af mindst 7000 Kroner.« Hans Far havde nu forbandet ham, taget Præmien fra ham og sagt: »Dit Asen, din Idiot, »Hver 2den Time« har langt større og lettere Præmier, kommer 12 Gange i Døgnet og giver alene 12 Ris Papir om Halvaaret!« Hvorpaa han selv gik hen og subskriberede paa Bladet. Fra den Dag af var Vanviddet brudt løs. Herren, Fruen, hendes blinde og døvstumme Mor og hvert af de sexten Børn subskriberede, ialt paa 47 Fag-, Uge-, Maaneds-, Aars-, Tids- og Stridsskrifter. Huset forfaldt aldeles, hver sad de og læste i sin Krog, spiste med Blad i Haanden, sov aldrig om Natten, de tre mindste, der ikke kunde bruge Ske og Gaffel selv, døde af Sult; Herren gik tilsidst fallit og Familien kom paa Husvildeafdelingen. For Præmier fik de ingen af uden en Adlercykel, som Bedstemoderen vandt, men blev ædt op af Rotterne i Entréen.

Jeg alene holdt Stand og sammen paa det hele. Indtil et Individ en Dag kom op ad Køkkentrappen og tvang mig med en Barbérkniv — de andre sad og læste døve og ubevægelige i den anden Ende af Huset — til at abonnere paa »Idioten, Organ for den højeste Fordummelse, der henvender sig til alle Samfundsklasser, der vil belæres«. Han sagde, at han med Lethed tjente 14 Kroner daglig ved Kolportage, og dog var han lurvet og laset. Satan fór i mig; for at abonnere stjal jeg først Madvarer, siden Fruens Sølv- og Guldsager, og da jeg havde pantsat hele det Mahogni-Spisemøblement, rendte jeg væk. Jeg var saa heldig at blive Kolportrice for 23 Blade og tjente en Formue paa fire Dage, som jeg soldede op i »Valkyrien«. Dér var det, jeg blev snuppet i Tirsdags Aftes, just som jeg slog en Reklameplakat for »Idioten« op i Lokalet under en Sagtevals. Og nu er jeg her!«

Jeg sad og græd og tænkte: »Var du Simon Hamber, skrev du lindrende om dette!«

Populære Folk XLIV.

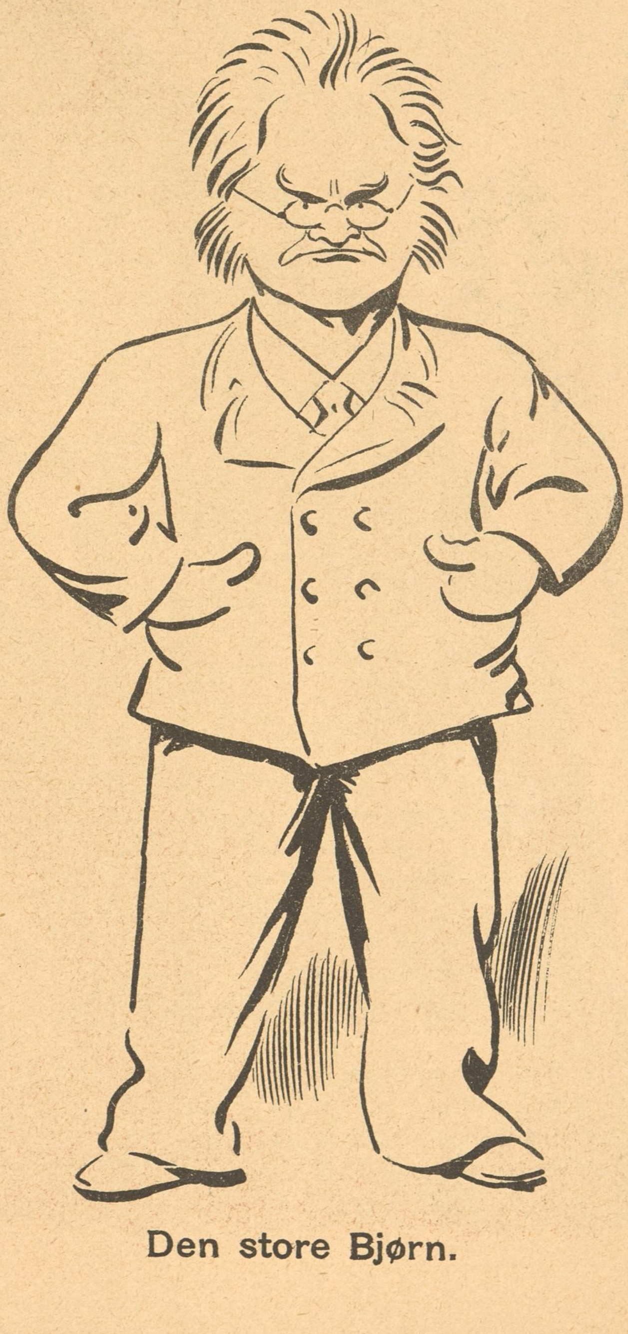

Den store Bjørn.

Antike Folkeviser

I.

Ny og sørgeli

om Pyramus og Thipse, der elsk
ført bort af en L

Jeg synger Jer en Vise om den ægte Kjærlighed,
Go'e gamle Kjærlighed, den, der er no'et særlig ved;
Men, hvis Du har let til Vandet, maa Du hellere gaa bort,
Thi i Enden er min Vise baade sørrelig og sort.

I Babylon der boede, — aa, Du gode, hvem der kun
Blot en ganske lille Stund havde boet i Babylon;
Der gik Mændene hver Aften indtil Et paa Doligdom,
Men hvad Kvinderne de gjorde, maa I inte spørre om!

Der boede fordum gamle Prokurator Belsazar,
Som en rigtig Jøde var, hvad der nu ingen Brøde var,
For af den Slags Folk at regne var han Ærligheden sæl,
— Men hans Datter, Frøken Thipse, hun var Kjærligheden sæl!

Naar Kjærligheden er, som den
Og gaar som et Tankeværk se
Snart beslutted' de, at de, naa
Vilde mødes Klokken $7^3/_4$ paa

Til Fælleden gik Pyramus, –
Ellers var der nu som før kun
Stakkels Pyramus han lukke
Saa der kom for meget Vand

Om Morgenen saa fandt de ha
For at faa hans Krop i Stand
Men han døde af Mengites og
„Der er en anden Løve løvet

Selv Pigens gamle Far, han fi
Han saa' ud, som han et Sma
Men den Skurk, der voldte de
Fik man sidenhen at vide, va

g Vise

kedes i Babylon, og hun blev
øve m. m.

I Huset ligeved loserede ung Pyramus,
Madam Jensens Pyramus, saad'n en sølle Fyr a' Rus;
Han var skjøn, men ogsaa fattig, ja, han havde det saa skidt,
At de kaldte ham for David, da han flyttede saa tidt.

Imellem begge Huse var der stillet et Stakit,
Men det var et skidt Stakit, for der saa' Pamyrus sit Snit.
Og fra Morgen indtil Aften saa' han paa den hulde Viv
I et Hul, han havde gjort med en Eskildstuna-Tullekniv.

De hviskede og tiskede og sad og sludred' løs:
„Du er min egen søde Knøs!" — „Du er min egen Jødetøs!" —
Det var godt nok med de Dele, jamen Kys kun smager skidt,
Naar der inte er en Rosenmund, men bare et Stakit.

n skal være, er den stærk,
l' igjennem Plankeværk;
r Dagen atter hældede,
Nørrefællede.

– men fandt kun Thipses Slør,
en Løjtnant og to Køer.
ed' op for Taarekilderne,
i Holgerdanske-Brillerne.

m og tog den arme Mand
strax med til Pontoppidan;
med disse hersens Ord:
med min egen Tipsemor!"

k et Knæk, blev apoplek,
ek havde faaet af Kaptajn Beck.
tte og tog Thipse med et Snup,
r en Erkehertug Krupp.

Zoologisk Jubelsang!

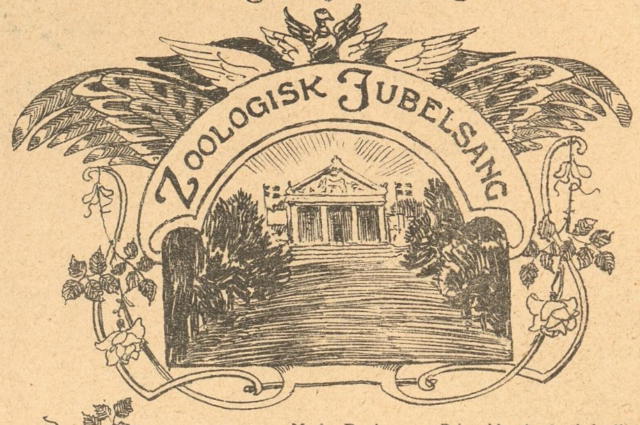

Mel.: Da jeg var Prins blandt de Arkadier.

I Zoologisk Have haver de
Just femogtyve Aar paa Bag
Og derfor Jubilæum laver de
Og fejrer Havens Fødselsdag.
I alle Dyrelivets Stadier
— Fra Patteglut til Olding graa —
Som Prinser iblandt de Arkadier
Dens Dyr har levet højt paa Straa!

I mange Aar som Edens Have laa
Den hen i paradisisk Ro,
Indtil den monne sig, som Gave, faa
En lille Slange eller to.
For den Slags Gaver Gud bevare jer,
Thi, skjønt en Slanges Liv er tyndt,
Den skal dog leve i Terrarier,
Som destoværre koster Mynt!

Da de Kaniner at fortære fik,
(De nøj'des ej med Killinger),
Selvfølgelig de Aktionærer fik
Kun Smæk for deres Skillinger.
De aldrig saa i Pengeposen Spor
Af Mynt, nej, fælt blev skuff'de de.
Kun Havens vidtberømte Rosenflor
I deres Næser duftede!

Dog, som det sidste Haab var dragen væk
Om Redning fra Fortabelsen,
Saa meldte sig en Dag Hr. Hagenbeck.
Og saa begyndte Skabelsen
Af Havens splinterny Slaraffenland.
Han hævede saa højt Niveauet,
At, skjønt den strækker Hals, Giraffen kan
End ikke øjne Toppen paa'et!

Ak ja, du milde Gud og Skabermand!
Han ha'de skam Forstand paa das.
Nys sendte en Flok Menn'skeaber han
Og tamme vilde Dyr *en masse.*
Der bli'r ej zoòlogisk Dyr-Tid mér,
Hver Aktionær af Fryd er fuld.
Og gjennem rosenrøde Skyr de sér:
I (Hagen)-Bækken flyder Guld!

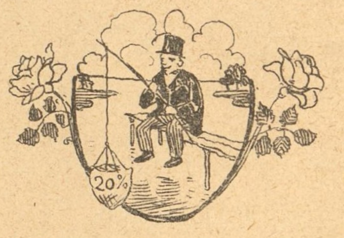

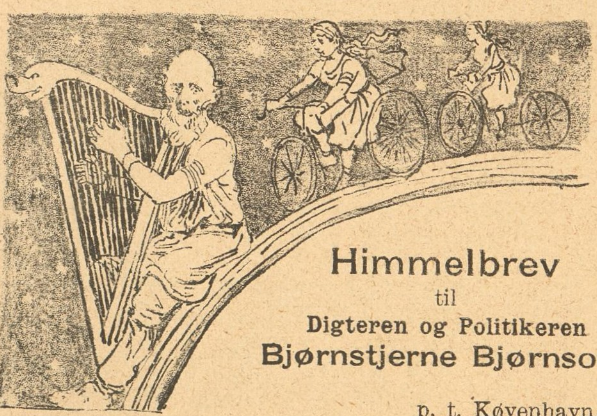

Himmelbrev
til
Digteren og Politikeren
Bjørnstjerne Bjørnson.

p. t. Køvenhavn.

Hoho Deres Velærværtihej! Velkommen igjen til Hærthas grønne, værendes for Tiden noenlunde brummelerede Bøjesale, Velærværtihejen kommendes for a holde Aftensang for alle smaa Køvenhavnere værendes inu emmervæk lisom lidt rundtossige etter Herman Bangs Réjanetscharmosek med Trommer og Trompetter og et Paukeslav i Ennen, som var storartig. Men allirenveller angtusiasmerede over Velærværtihejens Deklemasjon a Viktor Ygaas osse udøjelie Ballajer, samme gamle Ygaa værendes ongefær paa Fransk, va Velærværtihejen ha immervæk vaaren paa Norsk-Dansk, nemlig a den gamle Glajes immervæk sjemytlige Kongsortiom me Storslagenhed og Pataas! Hvabehaver!

Og den Gamle, sittendes paa Rakvirket til Bifrost etter Valhals Lokketid Klokken $11^1/_2$, værendes den eneste Tid paa Døjnet samme Lokalitet er ejnet for en ældre Sjentelmand a sitte i Frej og Ro og drekke sin Mjødtoddy med dobbelt Vaje, nemli di smaa søje Asynnijer hele Dagen ellers rutsjende i Ræformdragt med delte Skørter a Bifrost paa deres Bajsykler proberendes a sla den smaa Susannes Killemeter-Rekort, og sæl gamle Motter **Fregga** paa Trejsykkel jollendes asted og spolerendes Passasjen som en ælegtrisk Sporvogn i Gottersgade, løfter nu sit Bæger, værendes et Horn, takkendes Velærværtihejen for sammes Behavelihejer paa gamle Danmarks Vejne. Hoho Deres Velærværtihej! Og Tak, fordi Dere glemte ikke den danske Literatur, undertejnede gamle Tyroler-Fær

dignant værendes mæ paa Nojerne i di Dele. Naadada! Samme havendes osse oplæst for Ejenherjerne Velærværtihejens Kundgørelse anbelangendes Voldgifter, men samme gamle hestedomme Bækolsener, kunnendes ikke klare Defferangsjen mellem Engifter, Mangegifter og Voldgifter, ble ubehavelie engjurierende den glaje Tyroler som en Ignotus og expederendes samme Literatus p. p. ner a Hovejtrappen til Valhal mæ et Spark i hanses Sydpol, værendes osse et Martyrium og Laubærkranses Anbringelse dersteds formedels de lokale Forhold værendes endda uden for Mulighejens geografiske Grænser.

Samme Glaje værendes overhodet mellemfornøjet, den gamle enøjede Fatter Odin værendes bleven plusselig saa spillebendig, a samme gamle Mastodont ha først forangstaltet en engternasjonal Ferkræujstilling dekaarerendes saj sæl mæ Mædallie i Guldsmedevare formedels Opdrættelsen af sine to skaldeje Ravne Hugin og Munin, og deretter arransjerendes et Regeringsjubilæom, samme gamle Odin havendes sittet og slidt Tronstolens Plysjesæde i Sex Tusind og Tre og Halvtresindstyve smaa Aar natyrli mæ Festfyrværkeri og Balfaldera og Kantate a den gamle Hofpoet, Professor Brage, slaaendes Guldharpen i Fis-Moll og brægendes i to stive Klokketimer og i rimfri Jamber desformedels, Frans Fonjæssen havendes sagtens allereje tællegrafered de Altsammen og kongelig Konfessjonarius Balders mindre vælløkkeje Festpræken tel Daspressen, vorfor den Gamle kons anmærker, a den gamle Odin og Velærværtihejen sku sla saj sammel og gaa paa Tornæ i Amerika, Førstnævnte i Veltalenhej og Sistnævnte i Deklamasjon, samme Tornæ havendes Kavling tel Impressario og mulivis Fru Riis som mosikalsk Assestangsje, ku nok ha Sjangs for at gi et Overskuj tel Dækning a de gamle Norjes nye Udenrisministergasje og Konsulatsudgifter. Va den gamle Glaje allerærbøjist tillajer saj a proponere Velærværtihejen, værendes forvesset, om a gamle Fatter Odin gaar ikke a Vejen for en Amerikatornæ, naar han blot faar Lov a ta sit nye Jubilæomsmondlær mæ, samme værendes a føste Sort mæ Loftringe og selvvirkende Smørekasse.

Voretter den gamle Glaje anbefaler saj mæ alt tel Faget henhørendes værendes spæsielt Voldgiftsretters Oprettelse og den øjropæiske Fres Bevarelse og beer Velærværtihejen paa Sammes Besøj i gamle Dannevang ikke at forglemme Højstsames, dersteds forhen bosatte, forhenværende Samtijie.

Tyroler-Færdignant,
p. T. Valhalla.

Profeten Herman.

Puk traf forleden den berømte Digter Herman paa Gaden, og greben af et usædvanligt, næsten oplivet Udtryk i hans Ansigt standsede Puk ham. Han plejede ellers altid at dreje udenom Herman, naar han mødte ham, for han holder ikke af Graad, og Herman græd altid, vidste han. Men i Dag saa Puk virkelig kun Taarer glinse i det ene af hans dybe Øjne; i det andet troede han at opdage en vis tindrende Glæde.

Puk: Hvad er der i Vejen, kjære Ven, De ser saa forholdsvis jublende glad ud i Dag? Har De været paa Højesterets-Variété og set Signor Octavios Løjer, De ved i Asfaltsagen?

Herman: Aa »Asfalten«! Ja det er ærlig, modig Knnst, og den slaar man ned! Det er til at græde Blod over. (Han stortuder.)

Puk (afsides): Saa, Tak, det gjorde jeg godt, nu har vi Vandværket gaaende. (Højt): Kjære Ven, De kan tro, jeg deler Deres Smerte og vilde gjerne græde ud med Dem, men jeg maa skam desværre . . . . undskyld, jeg er saa bevæget . . . . Sporvognen derhenne, De forstaar (vil gaa.)

Herman: Nej bliv, bliv. Denne Sejr for Fordummelsen bliver den sidste, spaar jeg. Alt tyder paa, at Befrielsen er nær. Mænd af Folket vil rejse sig og tilføre Literaturen et Fond af raa, brutal Kraft, uden hvilken den vil raadne op i sin akademiske Peter-Anstændighed. Ser De, det er Haandværkerne, der maa frem, og nu kommer de.

Puk: Saa maa vi jo for Fremtiden sige Haandsprodukter i Stedet for Aandsprodukter.

Herman: Hvad kjender vi Akademikere f. Ex. til Snedkerlivets Rørelser? Kan vi skildre en Snedkers Tanker?

Puk: Det blev i alt Fald en temmelig ubehøvlet Kunst.

Herman: Kjender vi Følelseslivet hos en Melhandler, en Ligtorneoperatør?

Puk: Vist ikke; trang og tornefuld er den Vej, Digteren nu betræder.

Herman: Kan vi konstruere os til Sjælsnuancerne hos en Skallesmække fra Tagensvej?

Puk: Vanskelig, det vil koste os et fordømt Hovedbrud.

Herman: Fatter vi, hvad der rører sig hos en Sælgekjælling fra Loppetorvet?

Puk: Maaske ikke en Tyvendedel af det; det er saa vanskeligt at faa fat paa . . . .

Herman: Men lad Folket selv komme og skildre os det, saa vil Literaturens Guldalder oprinde paany. Hvilken raa, næsten blodig Realisme vi vil faa at se . . . .

Puk: O ja, i Slagter-Romanerne.

Herman: Hvilke sydende, gjærende Kræfter.

Puk: Naadada! i Brygger-Dramaerne.

Herman: Hvilken stærk, betagende Duft af . . . .

Puk: Uh, gaa væk! i Natmands-Poesien. I Sandhed, kjære Mester, det bliver Literaturens Fornyelse, dens Renovation!

Hermed forlod Puk den udmærkede Profet, stærkt opfyldt af Tanken om, at vi befinder os midt i en »en kritisk Tid«.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Der er langt fra Fadet til Munden.

En opvarmet Suppe fra i Fjor
Han sætter paa Skolelærernes Bord
De hungrige til Vederkvægelse.
Men hvad bliver nu den næste Ret?
En kraftig Kjødmad, en Kotelet,
Eller Luftsteg — og Kjødets Spægelse?

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

1897. Søndag den 24. Oktober. Nr. 43.

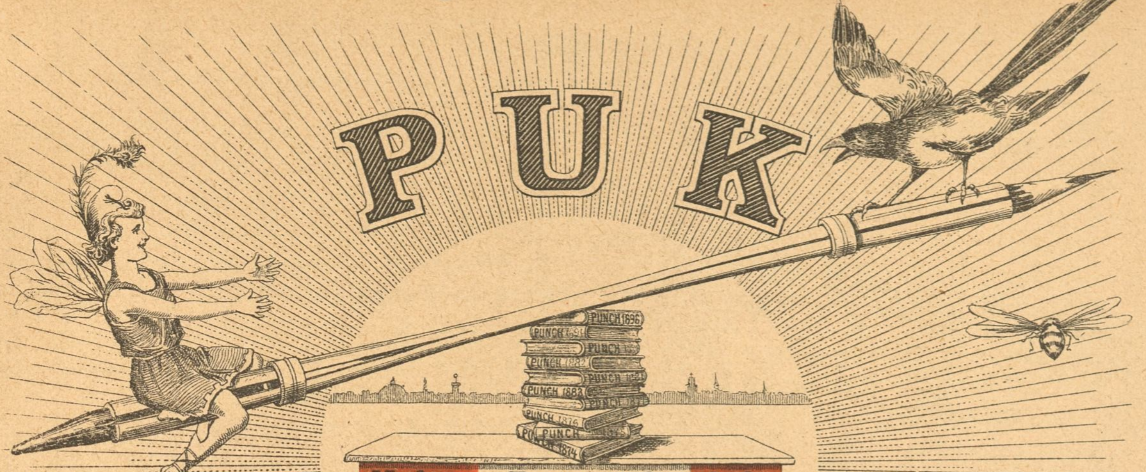

Moderne Fortsættelsesskole.

— Naa, min lille Mie, nu, Du er konfirmeret, skal Du vel begynde at gaa med Moder i Husholdningen?

— Nej, Bedstemoder, det faar jeg ikke Tid til, for jeg skal da først lære at spille Tennis og cykle og fægte.

Fra Skjødesyndflodens Tider.

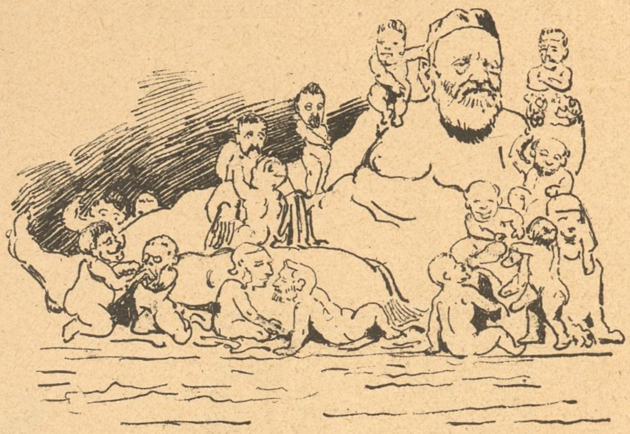

Vi Danske er baade fjernt og nær
Bekjendt som et løjerligt Folkefærd;
Thi, aldrig saa snart har en Landeplage
Et eller andet Sted faaet Bo,
Saa har vi hverken Rist eller Ro,
Før vi til samme har skaffet os Mage
Og skjænket i Mangel af Sympathi
Den baade Indfødsret, Kost og Logis.
Selvfølgelig har vi fortrudt det siden;
Men, Herre Gud, man maa følge med Tiden!

Da Socialismen i Tyskland husered',
Saa maatte Hr. Sørensen lige strax
Besørge den toldfrit importeret,
For dog at ha'e noget af samme Slags,
Paa lignende Vis fik vi ogsaa herhjemme
En Agitation til Fredssagens Fremme
— Elektriske Sporvogne ej at forglemme —
Og, da man fik skabt et Agrarparti
I Brandenborg, Sachsen og Pommern og Schwaben,
Naturligvis strax besluttede vi,
At *»so ein Ding müssen wir auch haben!«*
Med den forøged' vi Hjemmespliden, —
Thi, Herre Gud, man maa følge med Tiden!

Blandt andre evropæiske Goder,
Der sønden for os har vundet Berømmelse,
Har Donau og Elben og andre Floder
Hvert Aar den dejligste Oversvømmelse,
Der drukner i Flæng baade Folk og Køer
Og alskens Turister med Tilbehør.
Nu er der en Ting, som er rent forbandet,
At Floderne mangler vi her i Landet;
Men, saa har vi lavet et Surrogat,
Der næstendels er li'esaa krabat.
Vi har nu en Syndflod, der, som bekjendt,
Finantslovens 1ste Behandling hedder,
Og som i hele Oktober omtrent
Med Snak flyder ud over alle Bredder.
En Flod af socialistiske Krav
Strømmer da ud i vort røde Hav,
Mens venstrereformatoriske Skyller
Vort sorte Hav op til Randen fylder
Med Passiar af samme Kulør.
Imidlertid øser det ned med Spande
I Moderationens uklare Vande,
Hvori Agrarernes Ønsker sig blande
Om gratis Banebefordring for Køer.
Hver Kilde kanske er saa ren som Sne, men
Reformerne drukner, Skam, en og hver
I Floden, der løber saa hastig her
Som Donaustrømmen hos Herman v. Bremen.
— De stakkels Ministre har Grund til at spørge,
Om de faar Budgettet bragt paa det Tørre,
Eller om ogsaa tilsidst de maa gaa
I Vandet med Uniformerne paa.
Faren herfor er alt andet end liden;
Thi, Herre Gud, man maa følge med Tiden!

Processuelt.

Kristen Smed. Goddav, Mads Jormormand!

Mads Jordmodermand. Goddav, Kresten Smed! Hva Fa'en æ der i Vejen mæ dæ pue den sidste Tid? Do sier saa skommel yd a Øjenhjørnerne aa saa momler aa banner Do i Skjægget som en Haleneјer. Æ ded mæ, Do ve te Livs?

Kristen. Næ, Mads, ded æ itte Dæ.

Mads. Har Sovnefoden kaskesens pantet Dæ yd?

Kristen. Næ, han har itte.

Mads. Ve Kromanden itte længer gi Dæ pue Kridt?

Kristen. Jo, han ve.

Mads. Har Do da faaet Relionsskrumpler eller Højrevanvid eller Svinepest eller hva æ der løs, Din Han-Odder? Ka Do itte aavne Flaven, nær en Aktoritet velvilligst ve gi Dæ gratisk Retshjælp?

Kristen. Ded æ Per Madsen.

Mads. Har I nu igjen væt i Hottentotterne pue hinanden? Ded kommer der a, a Do gaar alene pue Kroen. Hade Do altid en besindi aa faderli Ven ve din Side — jæ sier itte hvem — men Do ve, jæ ka tomle dom, di Bundebæster. Hva gore han ellsens, Per Madsen?

Kristen. Han kallede mæ faa en Indiot, aa ded ve jæ ligge Sav mod ham faa.

Mads. Saa ded ve Do? Næ, bitte Kresten, la vær mæ ded, faa ded ka itte nøtte Dæ noved.

Kristen. Hva ka'ed itte, æ ded itte en Ingjuribus, maa jæ spørre, a være en Indiot?

Mads. Gu æ'ed saa, men sie, Kresten, der æ nu noved, der hedder Sandhedsbevis. Kommer han frem mæ ded, saa ka di itte røre ham.

Kristen. Ded æ der vel noved i, ded har jæ slets itte tænkt pue. Hva ska jæ da saa gjøre, Mads?

Mads. Ded ka aldeles itte nøtte, Do ve ligge Sav an mod ham, ded Knev brues itte mier. Do ska tvært imod faa ham te a ligge den mod Dæ.

Kristen. Jamen ded gjør han itte, sel om jæ kaller ham faa Højremand.

Mads. Sie mæ, har han Gjæld?

Kristen. Ja, ded har han. Han skyller Kromanden faa over 20 Ponser aa Kjøbmanden for fire Pund Tobak, foryden hva han nok skyller inge i Byen.

Mads. Har han væt i Hullet?

Kristen. Næ, ded tror jæ itte.

Mads. Æ der itte noven i hans Hus, der har væt i Hullet?

Kristen. Næ, itte ded, jæ ve a. Men bi lidt, hans Røgters Bror har en Gang sittet for Tyveri.

Mads. Ded æ godt. Ve Do saa bare ta aa kløham te han ligger, men sør helst faa a sla et lille Øje yd pue ham, saa der kommer Sav mod Dæ. Nær Do saa om et Par Aars Tid kommer faa Højesteret, saa ska Do be om A. B. C. Jensen til Prekkerator, aa saa ska Do sie, hvor Per Madsen ska blie baldyret.

Kristen. Jamen, Mads, saa kommer jæ jo i Huset.

Mads. Ded gjør Do ganske vist, men Per kommer i alle Aviserne, aa ded æ majet værre.

Kristen. Jæ tror dog heller, jæ ve la vær a føre den Proces.

Mads. Ja ja, Kresten, jæ ve selvfølgeligen itte tvinge Dæ, men saa ve jæ itte bedder, end a vi gaar ner pue Kroen aa drikker Forligs mæ Per.

Kristen. Ded ka der være noved i.

Det er egentlig ikke saa underligt, at Arbejderne bestandig vil have Paalæg, for de har jo for længe siden bagt deres eget Brød, og nu har de startet den Margarine-Fabrik i Svendborg, — saa de maa jo have noget paa „Smørrebrødet“, for at det kan glide bedre ned.

Populære Folk XLV.

Den internationale Kunst-Udstillings-Formand,
uforkleinet.

En lille Forskjel.

(I Kantonnementet.)

Obersten: Er det flinke Folk, De har, Hr. Kaptajn?

Kaptajnen: Ja, Hr. Oberst, rigtig flinke Folk; de har kun én Fejl — de drikker vel meget Øl. 75, kom frem! Hvormange Bajere har De faaet i Dag?

75: Jeg har ingen Bajere faaet, Hr. Kaptajn!

Kapt.: Hvad for noget! Har De ingen Øl drukket i Dag?

75: Jeg har drukket 6 Bajere, Hr. Kaptajn!

Kapt.: Jamen for Pokker, saa har De jo faaet Øl!

75: Nej, Hr. Kaptajn, jeg har selv betalt mit Øl, der er ingen, der har givet Øl i Dag!

Merkantil Dialektik.

Handelsagenten: Har De noget, som De mangler i Dag?
Kjøbmanden (efter at have set sig om): Nej, i Dag kan jeg ikke se noget, vi ikke har.

Sørgelige Tilstande.

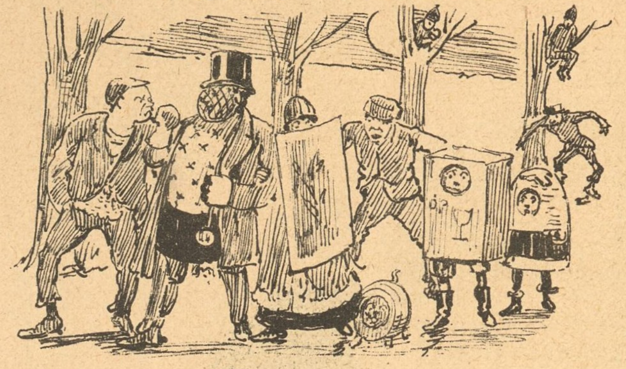

Mel.: Makkedullevisen.

Hvor vi savner salig Frode
Fredegodes Tider gode!
Dannerfolket han mod Vold beskyttede.
Alle Vegne ud ad Vej'ne
Ku' man gaa i sine egne
Dybe Tanker, mens man Skanker flyttede.
Ikke Spor af Spor-
vogne løbske foer
Fra Øst, Vest, Syd og Nord.
Ingen Bøller da man kjendte,
Eller Næverets Betjente!
Ingen Kvælertyve kvalte Rædselsord!

Her i Kjøbenhavn er farligt,
Det er li'efrem uforsvarligt:
Ud paa Gaden — Cykler knuser dine Tæer!
Ind paa Fortov — uformodet
Faar en Rude Du i Ho'det!
Flygt for Omnibus og Sporvogns vilde Hær!
La'r Du vær' og kjør',
Bli'er Du maset mør
Af en elektrisk Bør.
Hvis Du kjører, Straffen føl'er
Strax i Form af en Flok Bøller,
Der Dig stakkels Synder særlig syndigt klør!

Gaar Du hjem en Aften silde
Med en — selv om nok saa lille —
Gnist paa Lampen, Tampen brænder, en Betjent
Varmer dine arme Øren,
Saa forbi er al Din Høren —
Jamen dermed er Din Kvide ikke endt.
Nej, en P. G. C.
Laver — ak og vé —
Dit Ry til Frikasé,
Til en gyselig Historie,
Mens Betjenten faar en Glorie
Om sin Brandhjælm, ham til Fryd og Dig til Spé!

Grumme Skæbne skaaner hverken
Fremmed eller Dansk. I Kverken
Paa Bernardi sad et ilde Sildeben.
Rygtet melder: Politiet
Har ham Sildebenet gi'et;
Thi det ynder ej Bernardis Stilleben!
— Ja, fra Skagens Vej
Ud til Tagens Vej,
En rædsom Klagens Vej,
Fylder Landets Børn med Jammer.
Ingen ved, hvornaar ham rammer
Ben og Bøller paa hans tunge Plagens Vej!

Øjenforblændelse.

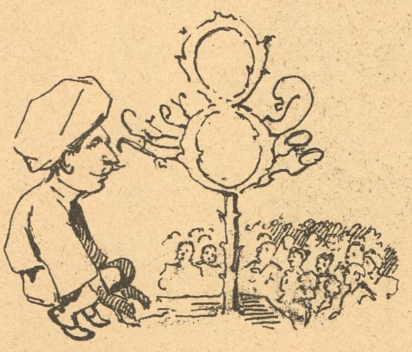

Der var stor brillant Velgjørenheds-Forestilling i det Land Fakiria, der — som bekjendt — bebos af Lilleputter og Troldmænd, og ligger en Trappe op for Studiestrædes Sydside. Hoved stod ved Hoved, saa fuldt var der, eftersom den veldædige Direktør havde inviteret alle de forsultne Publikumere, der trænger til et Ugeblad; og det er mange. Præcis paa Slaget ringede det for Tilskuernes Øren, og saa begyndte Forestillingen.

Introduktion.

Stor Optræden af Dværgkaravanen fra Ceylon, ogsaa kaldet Singala, anført af den Singale Skræder Holm, som ved denne Lejlighed forevistes i sin naturlige Størrelse. Han skar fortvivlede Ansigter, da en ældre Forsvarskvinde paa $^1/_2$ Alen istemmede »Den tapre Landsoldat«, og udførte derpaa den indfødte, socialistiske »Kaffedans«, komponeret over Motivet »Nu skal De strax faa Kaffe«. Hans fornemste Partifælle afsluttede Præsentationen med nogle belærende Variationer over den internationale »Muskel- eller Bølledans«. Saa blev Dværgene de smaa og trak sig tilbage for Fakirerne.

Første Afdeling.

En Grøn Fakir, der skrev sig fra den historisk berømte Gylden-Dal, kom trillende med en Bunke præpareret Ugeblads-Sand, hentet ude fra *»vor By«*. Det strøede han ud paa Gulvet og begyndte at rode. »Puski, fuski! . . . Nix Trolleri! . . . Bare Hegelsk Filosofi det hele!«, sagde han — og saa kom det Vidunderlige! En hel, lille Plante skød i Vejret, ganske gul og med en Mængde Illustrationer paa Bladene. Og det kunde han blive ved med: der kom en ny Plante hver 8nde Dag. Den manglede rigtignok baade Saft og Kraft; men han selv var saa overmaade fornøjet; saa kunde Publikumerne jo sagtens være det, mente han. Men Ingen klappede. Der maatte mere til, og det kom der. Resolut fyldte han alle Fingre med Sand, og det kastede han Publikumerne i Øjnene,

„Puk"s Slægte-Bog.

III. Familien Jensen.

Jensen hedte der trende.
Jeg synger nu om deres Fata:
Det var tre veltalende Herrer
Med en ganske forbløffende Svada.

Ja, Henning, „P. G. C." og Maler-
Maa vi glæde os over at ha',
For mangled' de Herrer, var Verden
Ikke nær saa grinagtig endda.

Hr. Henning var født og baaren
Med Opposition i sin Krop,
Selv ved Brystet hans Amme beklaged',
At han evig og altid skreg op.

Han blev en Guds Mand paa Landet,
Og hans Præstekrave var ren,
Men blev, da Kværnen løb paa ham,
Til sidst til en Mølleften.

Han syntes, han glemtes paa Landet,
Vilde frem til Ære og Navn,
— Dog sagde man, det var tilbage,
Da han havned' i København.

Da Henning lærte saa meget,
Maatte Maleren knibes a',
At han ikke fik lært saa meget,
Kan man mærke den Da' i Da'.

Han talte, han malte, han talte
Ad Vægge og Stolper og Dør,
Og han sværmede ligesom Henning
Især for den røde Kulør.

Man siger, at „Hansen" og „Jensen"
Kun er Navn for den simple Mand,
Og dog kan der Ingen nægte,
„P. G. C." var den fine Mand.

Saadan „Jensen" og bare „Hr. Jensen"
— Hvem er Jensen? om jeg maa be'! —
Næ, man veed strax, hvem man har for sig
Ved de magiske Ord: „P. G. C."

Men maled de tvende det Røde,
Maled P. G. C. Sort og med Held,
Han maled saa kraftig de Andre,
At til Slut det sad fast paa ham sæl'.

Grafologik. Da der ved Overpostmesterskiftet synes at være kommen lidt Kludder i det postale Maskineri, eftersom *Puk* forleden fandt, at dens Brevkasse var bleven forvexlet med *„København"*s grafologiske dito, saa har vi, for ikke at bringe Postvæsenet og de ærede Manuskribenter i Forlegenhed, sendt de paagjældende Manuskripter til vort grafologiske Laboratorium og indhentet følgende

Besvarelser:

G. B. Uhyre Selvkritik, fænomenal Hukommelse, stor Reproduktionsevne, aldrig affektert, Nationalfølelse. Ikke Spor af sanselig.

E. B. (skrækkelige Kragetæer.) Umaadelig sanselig.

Rob. Geschæftig, i høj Grad Ben i Næsen, beskedent, genert Gemyt, fin Natur, musikalisch. De holder Dem for meget i Baggrunden, op med Næbet, mere op paa Tribunen.

Carl E. (Mangelfuldt Stof til Bedømmelse.) Æventyrer, elsker alt vildt, driver som et Skib uden Anker. Hunde- og Dameven.

Schandorph. Spirituel, Feinschmecker. Svinepolisk. Hang til materielle Nydelser, sund, gevorpen Natur; ofte i meget fornøjet Stemning.

Karl Gjellerup (Skriften næsten ulæselig). Grafolog, forstaar sig paa alt mellem Himmel og Jord.

Dr. E. Hidsig og slagfærdig, ikke saadan at kjøre med.

Ignotus. Ikke uden Fantasi, sanddru, snarraadig, altid Situationens Herre. De har vist oplevet meget.

En Billet, mrkt. »Holger«, var helt forskrevet.

saa at de slet ikke kunde se andet end hans egen lille Plante, der stadig skød op hver 8nde Dag.

Anden Afdeling.

Nu kom den Aller-drevneste Fakir op paa Tribunen. Det kan nok være, at han kunde trampe, og det baade paa dansk, svensk og norsk og lige ind i alle Familier. Han tog den arme, grønne Fakir ved Vingebenet og puttede ham ned i en Kurv. Og da han saa havde kastet Publikumerne nok en Haandfuld Sand i Øjnene — vupti! . . . Himalaya! — saa var den grønne Fakir sporløst forsvunden. Ikke saa meget som en Knap af hans Turban var tilbage. Triumferende sad Søjrherren paa Kurven og kiggede op og ned ad Blaagaardsgade; men nede i Sandet fra *»vor By«* laa to smaa Sandmænd og smaagrinte.

Tredie Afdeling.

Tratera! tratera! — skingrede det. Det var den tredie Fakir, der kom. Han lød Tilnavnet Boje-sen, fordi han forstod at bøje sig efter alle Forhold. Han havde en stor Kolportage-Trompet for Munden, og den truttede han i, for det havde han faaet Bevilling til. »Frem, Bondemand og Herremand, frem!« truttede han, saa at den lille grønne Fakirplante væltede og den Aller-drevneste Troldmand trimlede ned af sin Familiekurv af Forskrækkelse. Han truttede saa vældigt, at alle Publikumerne stoppede Fingrene i Ørerne, skreg om Naade og styrtede ud af Lokalet.

Finale.

Saa var Forestillingen ude. Men, da Publikumerne var komne i god Behold ud paa Gaden, satte de af Sted i strakt Karière, den ene hurtigere end den anden, for at komme først.

De skulde hen og kjøbe *»Puk«*.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Summum jus:

— summa injuria!

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

1897. Søndag den 31. Oktober. Nr. 44.

Nu er det Alvor.

— De Smigrerier, som De siger mig, har De jo sagt alle de andre Damer her i Aften.
— Ganske vist — men bare for Øvelse!

Reducering *in absurdum.*

For ikke mange Aar tilbage
Var her en vis LARS DINESEN,
Der fejred' mange glade Dage
Som Forsvarssagens særlig fine Ven.
Tidt aabned' han i Kroen og paa Thinge
Sit fagre Aasyns Ladeport
Om Ofret, vi for denne Sag bør bringe,
Og som det var en Skam at kalde stort.
Nær var det gaaet Kunstmusæet ilde,
Før man paa dette fik begyndt,
Fordi til det civile Sludder vilde
LARS ikke ud med Rigets Mønt
Og heller ikke Glyptotheket levne
En Øre i det samme Herrens Aar;
Han frygted', at i Landets Forsvarsevne
Den Udgift skulde gjøre Skaar!

Saa var her for en halv Snes Dage siden
En anden vis LARS DINESEN,
Hos hvem vor Forsvarssag har nu for Tiden
Alt andet end en trofast Ven,
Saasom og eftersom den ikke slipper
Fra Folkethingets Regnebrædt,
Før DINESEN har været Hundeklipper
Paa Krigsministerens Budget.
Hans gamle Feltraab: at forsvare
Og ofre Liv og Gods for Folk og Land,
Er byttet med: Nu vil vi spare
Paa Mønten, hvor som helst vi kan!
Ved Kniberi *en gros* paa Skillingen
Han søger at erhverve Folkegunst;
Dog, hvad han stryger paa Bevillingen,
Er denne Gang nok ingen — Kunst.

Nu skal han altsaa til at lave
En Reduktion med Næb og Klør,
Hvorved han vil sin Fortid smukt begrave,
Skjønt ikke just med militær Honnør.
Først vil Armeens vendte Kapper
Han efterse med Grundighed og Flid,
Om muligt de for et Par Knapper
Kan knappes af i denne knappe Tid;
Saa kaster han et kritisk Øje
Paa Rytteriets Inventar
Og prøver, om maaske det kunde nøje
Sig med en Spore mindre pr. Husar.
Kort, Hærens Flothed vil han proskribere
Og ikke sky Besvær og Mas,
Før han er endt med helt at reducere
Vor gamle Lars til slet og ret en Las!

Ennv ett liidet annhang
till
Krönicken omm Bvnde-Kriigen.

Nv bliffuer att berette omm/ huorlvnde the Gotzeyere theris Offerhoffued forliiste/ ty then drabelige Ridder hand Baron Reedtz aff the Thotters Æt haffde sich/ ey vliig then ureede Achillevs/ till sine Gotzer retireret/ Oc nar thette tillganngen suolvnde. Hand Baron Reedtz aff the Thotters uare uel een offuermod tapper Krigere/ menn doch till Diplomatiquen oc Philosophien meer aff Temperament geneegen. Toeg hand daa till Deuisse thet gammle Sprichwort:

„Till huilcken Siide hueranden Ganng" oc agerede therefter. Oc uore hand tillmeth saa synderlig sterck vdi siin Philosophiæ instrumentalis/ att hand sich sellf vdi 3 forskjellige Incarnationes deelede nemmeligen:

a) Statzmanden oc Drosten Reedtz aff the Thotters
b) Lanndsthingsmanden oc Gotzeyeren Reedtz aff the Thotters oc
c) Baronen oc Mennisket Reedtz aff the Thotters.

Oc huad somm then eene Reedtz uillde/ uillde kanskee ey then anden Reedtz. Ty uillde Statzmanden Reedtz sich ey meth Prouisorivm bemænnge/ suo haffde doch Lanndsthingsmanden oc Gotzeyeren meegen Fryed oc Contentement aff ett liidet Prouisorium/ oc huad Baronen oc Mennisket heromm meenede/ bleff ey aabenbaret.

Oc the arrme bynder bleffue offuer sliig Svartekonst gantzsche hennförte/ oc Baronen bleff them en Tid huer Ganng hand trollede/ ett reent Mirakel/ ty the formerckede/ att then Eene bleff till Tre oc the Trende till Een somm een Suetscke. Menn the lærde Piropæer oc them aff then suorteSchoele suore/ att thet uore arrg Blend-Verck och een Daeg/ daa Hr. Reedtz haffde trollet suoleedes/ att hand sellf ey kvnnde theri hitte Reede/ gaffue the hannem een beesk Dryck/ oc daa hand then haffde drvckit, bleff hand igjen somm een almindelig

Baron oc Gotzeyere/ oc drog sich een liiden Tiid tillbage for sin Diplomatique oc Philosophia instrvmentalis att reconstitvere.

Menns nu uore the Gotzeyere illde farne/ ty the uare ey capable emot the bynder nv forr Tiiden att fichte. Oc alle Greffuerne flyctede aff Lanndet/ suo ther uore ey fra Skagen till Gjedser een ærlich Greffue att opdriffue vden the huis Greffskaber ere vdi Maanen beliggendes. Motte the Gotzeyere da biide vdi thet sore Wvele oc een Drost vden Hartkorrn annamme somm uore then Ridder Hvgo Hörring/ ther tillforen haffde uoren Embitzmand vdi Cancelliet. Oc forr att ey noget vgvdeligt Trolleri scvlde atter fannges ann/ satte the ved Siiden aff hannem then Gvtzmand Bips Sthyhr till att hollde Styr poe alle onnde Bætter oc Philosopher/ Menn hand Styhr uare ey blott een gudelig Mand menns liigeruiis somm höjsaelig Bisſkop Absalon een uældig Kriiger/ ther uare uante till meth the bynder att fichte. — Gick daa Kriigen los igjien/ oc ther hvlldtes eett stoert Slaeg imellem the Gotzeyere oc the bynder rett somm i gammel Tiid. Menn then Ridder Lars Dinesen/ ther haffde tillforen uoren aff the skrappeste/ bröed midt under Fichtningen vd. Somme meenede/ att hand uar forrgiort aff Baron Reedtz aff the Thotters/ Anndre att Ridder Lars/ uærendes doch aff Extraction een Bvnde oc een Bvndes Sön/ uillde sich meth the Agrarier forhvllde.

Visst er thet/ att samme Ridder Lars sagde sich nock att uille vdi Fremtiiden fichte/ menn att uille fichte meth Moderation. Oc ther Drost Hvgo sliig kleinmoedig Taele fornam/ sloeg hand meth Vggsieden aff sitt Suærd hannem Lars een draebeliig Skalle.

Menn bleff Larses Fornvmst doch thervdaff ey kvreret/ ty enn hand haffde kvn meth Möye aff the Gotzeyere sitt oerliche Liffgedinng somm Statzrevisor erlannget/ kræfuede hand doch till then Höffuidsmandspost/ somm hand gammle Aaberg haffde innehaffuet/ att avancere. Oc daa hand then ey fick/ sagde hand/ att hand nv uillde ey uære regvlær Kriiger menn Gyngehöffding/ oc sammlede hand sich een Gynge/ Men daa ther till een rett Gynge kræffuedes 7 Mannd/ oc hand haffde kvn sex/ haffde then Ridder Lars uoren vdi Fidtefadet omm ey Hr. Otto aff the Basnæs-Scauenier uar ganngen meth i Gynngen/ doch kvn forr een Tiid.

Kolportage.

»Der er allernaadigst forundt »Frem« Bevilling til Kolportage.«

Sjællandsk Landevej. Kolportør Schiött belæsset med en stor Pakke »Frem«-Hefter.

Kolportør. Puh! Satan til Mas at slæbe det Sk . . . Nu har jeg gaaet over 2 Mil uden at afsætte et eneste Hefte. Og Ernst, der altid raaber paa de 80,000, Gud hjælpe os! der er langt tilbage (ser sig om). I Bondebæster, I Pescheræere, hvorfor kommer I ikke? Ser I ikke, jeg kommer for at velsigne Jer med Civilisationen, med Videnskaben . . . slet ingen let Videnskab for Resten. Gud ske Lov dog, at vor Expedition er begyndt med den sydlige Halvkugle . . . Ildlandet er der heldigvis ikke mange der kjender, og kanske min Stjerne vil være heldigere i de Egne end under Nordstjernen. Lad saa bare Dødssejleren »Hver 8de Dag« sejle til Grøn-Land og Andrées Luftballon »Nord og Syd« forsvinde ovenover Skyerne med det meteorologiske Institut om Bord, dér hitter den s'gu ingen Abonnenter. (Ser sig fortvivlet om.) Abonnenter! . . . Abonnenter! hvor Fanden er I henne? Gud være lovet, der kommer en Mælkebonde! (Han parlamenterer med Bonden og stiger op paa Vognen.)

Kolportør. Hvilket herlig mildt Vejr i Dag.

Bonde. Ja, ded æ itte saa møjet akaved. Jæ seveder li'e til . . .

Kolportør. Sveder De? Véd De, hvad der bevirker dette ejendommelige fysiologiske Fænomen?

Bonde. Hva' faller?

Kolportør (afsides). Umælende! (Højt.) Har De ikke Lyst til at faa at vide, hvoraf De sveder? Det staar her i denne Bog.

Bonde. Saa, ded æ kanskesens »Cyprianus«? Jæ si'er manne Tak, men jæ ved elles godt, hvor manne Uldtrøjer, jæ har pue.

Kolportør (afsides). Grødho'de, Du skal ikke slippe. (Højt.) O, se en Gang de prægtige, røde Blomster derinde paa Marken; kunde De ikke have Lyst til at lære den Blomsts Navn og hvormange Støvdragere, den har? Det staar altsammen i denne Bog.

Bonde. Næ, jæ æ lie glad.

Kolportør (afsides). Han er sejg, det Bæst. Noch einmal! (Højt). Hør Lærkens Triller højt oppe i den klare Luft, hvor jublende, hvor perlende. Kunde De ikke have Lyst til at vide, hvor mange Halefjer den Fugl har og hvorledes dens Bagklør sidder? Det vil De se i den Bog. Skal det saa være? Den koster kun 10 Øre.

Bonde. Næ, jæ skjøtter hverken om Græs eller Fjerkræaturer, jæ ska ha noved mæ mere Slav i. Hva æ ded elles faa en Bov?

Kolportør. Det er Naturens store Bog, som hidtil var lukket for Dem, men som jeg nu tilbyder Dem at aabne.

Bonde. Næ la vær mæ ded, faa jæ køver hinner itte.

Kolportør (arrig). Saa tag den gratis, Din Drøvtygger! (Springer af Vognen).

Bonde. Men sku han ha »Dødsskriget« eller »Den graadige Varulv« eller saan en . . . .

Kolportør. Hold Kjæft! (Bonden kjører).

Kolportør (alene). Det er aabenbart en særlig vild Egn, jeg er kommen ind i. De Indfødte er endnu ikke modne til at stilles Ansigt til Ansigt med Videnskabens Sandheder. De vil have noget for Pengene . . . . noget, der skinner mere i Øjnene end Naturens Hemmeligheder. Velan, de skal faa det. Næste Omgang begynder vi med Uhre og Talmi-Kjæder og saa frem! Frem i Oplysningens Navn!

Slaraffenland.

– Næ, Du sku'nte gaa herude paa Landet og slide i'et, Peter, for i Kjøbenhavn har man det dog anderledes sjemytligt aa behaveligt. Som nu inde, hvor jeg er ansat: Vi begynder med en Bajer. Og saa tænder vi vos en Cigar. Og saa faar vi vos en lille Sludder en Timestid eller to. Og saa nokken en Bajer. Og saa ka' vi alletider se Tiden an, hva vi saa ska' gjøre.

Hvorfor? — Fordi!

Passageren: Hvorfor springer De altid af ved Jærnbaneoverkjørslerne?

Konduktøren: Jo—h, det skal jeg saamænd sige Dem, for ser De, hvis der skulde komme et Tog, saa kan jeg da altid stikke af.

Irrationel Kvægdrift.

Altid naar Oktober kommer,
Og der bliver koldt derude,
Driver Hyrden ind til Staden
Hele Driften: Køer og Stude.
Fra de frasefede Enge,
Hvor de frit sig kunde tumle,
Skal de tøjres paa Kasernen,
Overgjemt Reformhø gumle.

Derfor er de jo lidt gnavne,
Tænker paa de grønne Marker,
Brøler op og brummer stille,
Stanger og med Kloven sparker.
Storgavn vil de ikke gjøre
— Mælkespandene staar tomme —
Blot lidt Gjødningsstof kan blive
Aarets Høst, naar det er omme.

Men i Aar selv ikke dette
Tør man vente sig af Flokken,
De vil rigtig Livet nyde,
Før de skal til Slagteblokken.

Ikkun tre Aar er dem givet
Til at leve med hinanden,
Allerede næste Foraar
Splittes atter Kvægbestanden.

Første Aar omkring i Stalden
Alle løber som i Blinde,
Tiden gaar med evig Brølen
Efter rette Baas at finde,
Om de gamle Exemplarer
Høvederne sig gruppere;
Disse „Høvedsmænd" til Gruppen
Stadig fiske efter flere.

Andet Aar til Ro man falder,
Gjør med Tyggen-Drøv sig Flid nok,
Men til gavnlig Produceren
Mener man, der er s'gu Tid nok.
Tredje Aar de blot sig fede,
Deres tykke, runde Vomme
Giver Løfter, og saa er dét
Bare — Vælgerflæsk og Flomme.

Billeder af Livet.

De journalistiske Spækhøkere.

I mange Aar havde de gamle journalistiske Spækhøkerfolk siddet i deres Kjældere og haft det saa rart. Gammeldags Bravhed prægede deres Væsen, selv naar de serverede med »Smaat«.

Men en Dag fik man travlt henne paa det sorte Hjørne. Alt, hvad der duer i Norden, hang i af alle Kræfter; Væggene blev marmorerede med lueforgyldte Sentenser, »Hvad kan det nytte?«, »Døde Torsk er godt!«, »Æ bæh, Fædrelanderi!« m. m., og en Morgen læste de Forbigaaende paa et uhyrligt Skilt:

Sensationsrekord-Forretningen
Evropien.
Stort Pressesylteri.
Ledende Princip:
Kæmpemæssigt Enkeltsalg til Højremænd.
Forsvindende Bravhed.

Og denne opsigtvækkende Meddelelse veg hurtig Pladsen for en anden, hvorpaa læstes:

I næste Numer
slaas
Cavling-Olsen
om
Den største And.

Talrige Nysgjerrige flokkedes om Numret, hvori man saa Cavling-Olsen, bygget op af Tryksværte og amerikansk Svinefedt. I den ene Haand holdt han nogle ferskkogte Skitser fra Amerika; i den anden en kolossal Beretning om Slaget ved Pultava. Men, da de gamle Spækhøkerfolk holdt en Sammenkomst i Mørkningen, følte de, at en brutal Bølge af evropæisk Skyllevand lukkede sig over deres Hoveder.

Der var sort af Mennesker ved det sorte Hjørne, hvor Flæskefabrikant Ignotus stod bag Disken. Af Skikkelse lignede han en Flyttemand, men efter Sigende var han langt ude beslægtet med »Toldbodrotten«. I Butikens Bagdør stod

hans lille Broder Frejlef paa Hovedet, mens lille Ove og lille Koppel løb omkring paa Gulvet og var saa vittige.

Alle Mennesker, lige fra Børsen til Læderstræde, var enige om, at det var en storartet Start. Der var næsten lige saa morsomt som i Lorry Fejlbergs literære Variété. Enhver af Ingnotus' Nyheder beredte Publikum en Overraskelse. Om det saa var en forloren Grev Moltke, kunde han vende og dreje ham saa længe, at han blev til en spaltetyk And, der oven i Kjøbet kunde serveres om igjen paa en Frisk hver halve Snes Aar.

En af Forretningens Overraskelser var:

Friskbrændte Protokoller.

Det var et lille Kunststykke, der blev foretaget, naar de gamle Spækhøkerfolk en Gang imellem vilde have at vide, hvem der stod bagved. Men jævnsides med disse alvorligere Bestræbelser havde Ignotus sin Opmærksomhed henvendt paa det lettere Publikum. Han inviterede nydelsessyge Liebhavere paa

Illuminerede Christian II.s Hoveder.

De serveredes i en sirlig Emballage, der skulde forestille Stockholms Torv. Men ovenover havde han anbragt et mægtigt amerikansk Flag, hvorpaa han med dollarsluende Bogstaver havde malet:

Spis de vestindiske Øer!
Halv Pris!

De gamle Spækhøkerfolk slog Kors for sig og var indignerede; men det tjente de ikke mange Penge ved. Vemodige og værdige sad de i deres halv forglemte Kjældere og mærkede slet ikke, at der daglig forsvandt noget af deres Varebeholdning. Men, da de en Gang tog Konkurrenten nærmere i Øjesyn, opdagede de, at hele hans Lager bestod af de selv samme Sager, som de havde serveret deres eget Publikum med »Smaat«. Der var bare den Forskjel, at naar han havde pyntet lidt op paa dem, syntes alle Mennesker, at de var saa mageløst vittige.

Saa bøjede de beskæmmede deres Hoveder, for de havde jo aldrig lært at illuminere deres Ænder. Og nu staar de i deres Kjælderhalse og stirrer med stive Blikke paa det sorte Hjørne, som har taget Søgningen fra dem.

Det er en meget bedrøvelig Historie. Men det kan gjerne være, at den kun er en And. For det er Ignotus selv, der har fortalt den.

Inskriptioner til Raadhuset.

Det er en lige ud modbydelig Trafik, de velvise Fædre har anvendt, idet de underhaanden har overgivet Holger Drachmann Leverancen af Inskriptioner til vort fælles Raadhus her i Staden. Hr. Drachmann har her og der skrevet nogle ret talentfulde Vers og Smaastykker paa Prosa — det lader sig ikke nægte; men derfra og til helt at undlade at udskrive en Konkurrence, det er mildest talt utilstedeligt, det er uværdigt for vor Kommune, der er kaldet til til alle Sider, baade mod Nord, Syd, Øst og Vest at varetage Borgernes Tarv i lige Mon. Vi vil denne Gang indskrænke os til i al Elskværdighed at henstille nogle Sprichworter til d'Hrr. Borgerrepræsentanters behagelige Overvejelse, førend de for Alvor tænker paa at gjøre dette uhørt protektionistiske Skridt fuldt ud.

1. Til Festsalen.

Kommune symposium dulce.

*

Hansen kom, Hansen gik,
Hansen derfor være lovet.

*

Kan hele Kloden vel én Højtidsdag opvise,
Som Mennesket ej har benyttet til at spise?

*

Saa vist som Huset er bygget paa Mudder,
Vil Talerne her blive andet end Sludder?

*

Før der blev Raad & Dom, var der Vold.

*

Med Nyrops Hus er vi alle fornøjet,
Skjønt noget er os et Taarn i Øjet.

* * *

2. Til Raadhuskjælderen.

Bacchus, rul til Jorden paa Din Tønde!
Færdig deroppe, vil hernede vi begynde.

*

Et Udraabstegn er Mandens Ungdom,
Glemmer Du Stregen, saa dermed Pung tom.

*

Man skal elske sin Næse som sig selv.

*

Her i Beværternes Paradis
Synger vi alle Hr. Borups Pris

*

Er Du døv og stum og tungt Dit Ho'de,
Kureres Du her efter Keller-Methode.

PUKs **Redaktion og Expedition**
Hovedvagtsgade 1. K.

Abonnement

tegnes samme Steds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.

Bladets Abonnenter

faa, saa langt Oplaget rækker, Aargangene 1893—95 incl. for **halv Pris.**

Indbinding pr. Aargang i det komponerede Bind 3 Kr. Løse Bind à 2 Kr., Mapper à 2 Kr.
Kan bestilles gjennem enhver Boghandel og i Hovedexpeditionen.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

En Normal-Arbejdsdag.

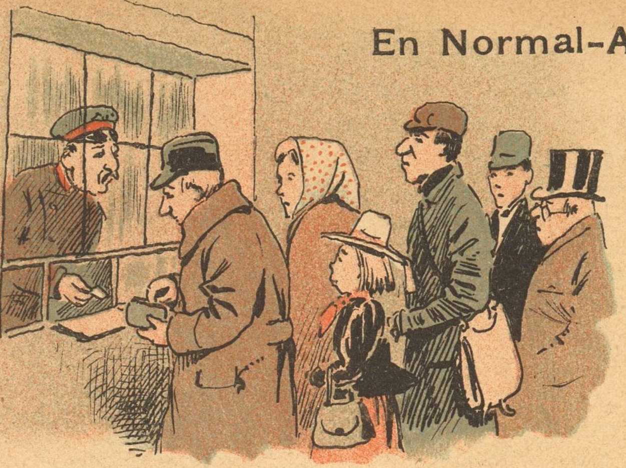

Hr. Pind er højst fortjent af Stats-Trafikken
Som Chef for en Station, jeg si'er ej hvi'ken.
Fra Morgengry til Midnat gjør han Tjeneste,
For der paa S......sten er han den eneste.

Først maa han feje Ventesalens Gulv,
Saa sælger han Billetter fra sit Hul.
Paa tre Minutter Godset expederer han,
Paa fire sex Depescher telegraferer han.

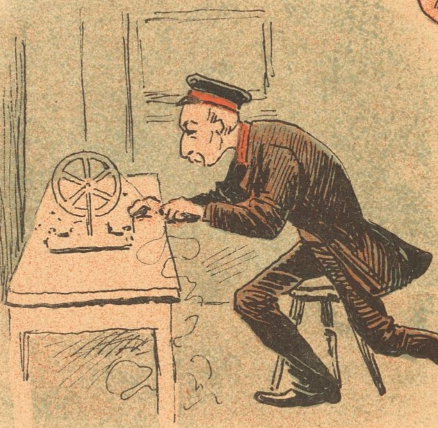

Men Død og Pine! den er splittergal!
Nu maa han ud at hejse Stop-Signal,
Saa ind igjen at trille Godset ud,
Alt høres Toget — Sporet, gode Gud!

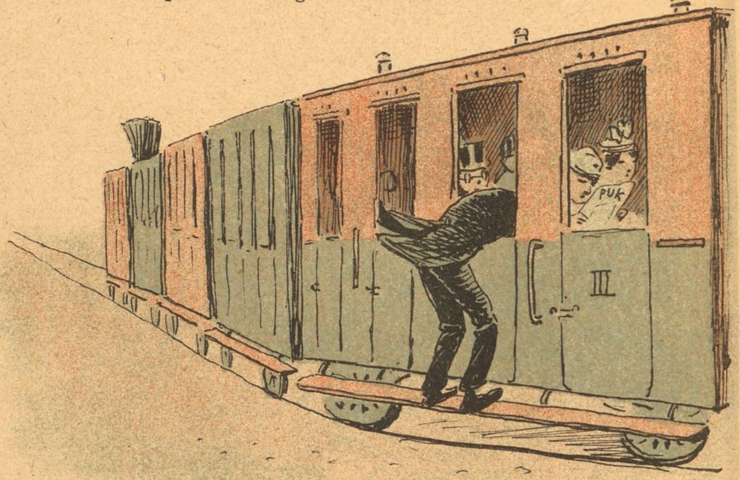

Det lykkedes — med Toget paa en Alen,
Et kvart Sekund — saa havde vi Skandalen.
Nu svedende han Folk i Toget putter,
Saa fløjter han, og Lokomotivet futter.

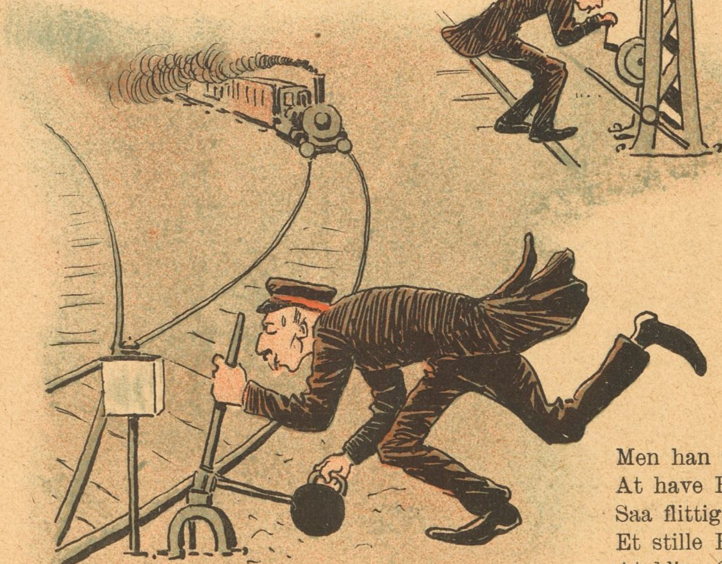

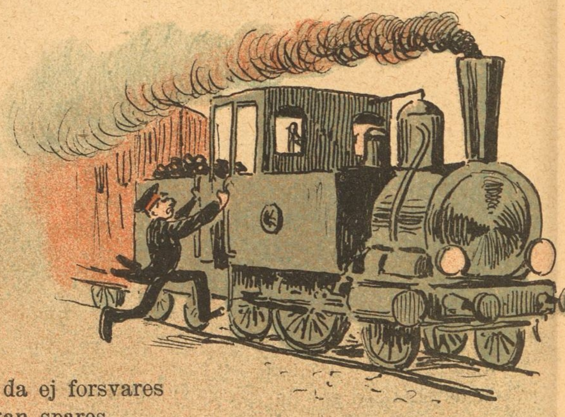

Men han maa med, det kan da ej forsvares
At have Billettør, naar det kan spares.
Saa flittig er „Stationsforstander" Pind,
Et stille Haab han nærer i sit Sind:
At blive Chef — han ellers ikke klager —
I Snøvlerød — for der er dog en Drager!

Udgiver og Redaktør Angelo Haase.
Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

Hun: Jeg kører beundret, besét gennem Staden,
Det er dog en langsom, generende Vej,
— Gud ved, om alle de Folk paa Gaden
Er lige saa glade i Dag som jeg?

Jeg har blot én eneste Bøn: at den Vej kun
Fik Ende en Gang — for hvad tænker dog Han?
Han sidder derhenne og tænker paa mig kun,
Den søde, længselsfuldt ventende Mand!

Han: — — — Lad mig sé, ded var det!
Saa Østers, Julienne og Kalkuner,
— Det var et af Svigermors Luner,
For jeg vilde helst ha' haft Ryper,
Men Kiv kun saa nødigt jeg ypper
— Endnu!
Champagne, Sauterne og Burgunder,
Madeira — hoho, den bli'r munter!
Hvordan mon nu Dyret bli'r stegt?
Gud ved, hvilke Sorter Konfekt!
Jeg lægger nu særdeles Vægt
Paa Nougat, Pralinée og Pastiller — —
Bevares! — Orgelet spiller!

Nemesis.

Imens vort Folkething har taget Vejen
Hjem til sit Vælgerfolk med Tilbehør
For at fornøje sig med Gaasestegen
Og med de splinternye Fæste-Møer,
Er dets Kollega hist ved *Donau* ør
I Ho'det og gaar daglig over Stregen,
Saavel hvad angaar Længden af dets Taler,
Som ogsaa Størrelsen af dets Skandaler.

Dets HØGSBRO har det sikkert ikke godt,
Fordi det hører der til »Arbejdsplanen«,
At han maa lugte brav til »Taalepanen«,
Selv om han bliver gal i sin Kalot
Og synes, man ham lidt for nær er traadt.
Til Trods for hans Besværgen og hans Manen,
Er Dagens Orden i hans Folkekammer,
Mundhuggeri og Slagsmaal, Hyl og Jammer.

Her slaar »de sittliche« Germaner ganske
Malpropre Slag for Mindretallets Ret,
Skjønt mod Polakker i *Berlin*, og Danske
Den Ret de sætter paa det sorte Brædt.
Dog tager Tyskerne sig sagtens let,
At til Logikken de har slængt en Handske
Ved disse to Systemers Sammenblandelse
Paa Grund af deres overlegne — Dannelse.

Men Østerrigerne bør ta'e med Ro,
Naar deres tapre Hjemmetyske prygler
En czekisk Viceformand eller to,
Og derpaa over »Flertalsmisbrug« hyler
Trods nogen fordums schleswig-holsteinsk Wühler
Hos os i *Flensborg* eller *Itzehoe*,
Som Anno fir' og tres fik Hjælp fra Østerrig;
Thi heraf er Moralen saare trøsterig.

Den Gang fandt Kejserstaten det saa temmelig passende, at Tyskerne gjør Kaal
Paa fremmede Nationers Modersmaal;
Mens nu den finder Tyskerne for slemme,
Fordi de virker her for samme Maal
Som Nord for Eideren hos os herhjemme!
Den glemte visse fæle Konsekventser,
Den Gang den hjalp at flytte Danmarks Grænser.

Den lille Enna med Svovlstikkerne.

(Meget frit efter H. C. Andersen.)

Det var saa grulig taaget; og ude i „Kasino" havde det været Tordenvejr med Kontraktnedslag og Hug i Pultene. Den lille, stakkels Enna gik over Kongens Nytorv med en Pakke Nodepapir, der var fuldt af Strygere; det var en hel Opera. Han havde ogsaa haft en Text med, da han gik hjemme fra; men den var en slem Dreng, der hed Ove, løbet bort med. Han sagde, at det var hans, og at han vilde bringe den hen i „Politiken", for at den kunde blive rost. Det var noget Roderi; men hvad kunde det hjælpe, at lille Enna læste ham Texten! Borte var den.

Der gik nu lille Enna uden Text og med sin bare Opera. Han var saa ulykkelig og nervøs; ingen vilde kjøbe hans Strygere; Taagen trillede ned ad hans dejlige, sorte Negerhaar, og ud fra det kgl. Theater hørte han de lifligste Klange. For derovre kunde alle unge Mennesker

faa deres Operaer spillede, naar de bare vilde vente, til de blev gamle Mennesker. Ja, det tænkte han paa.

Henne i Hotel „Monopol“ satte han sig og krøb sammen. Benene havde han trukket op under sig ligesom Nodestilke, og han var saa ulykkelig. Hjem til Hofmusikhandelen turde han ikke gaa, naar han ikke havde faaet sin Opera solgt. for saa kunde Fader Hennings jo ikke slaa ham for Procenterne. Ak! en lille Smule Klang kunde gjøre godt. Han trak en af Strygerne ud af Pakken, „sum! sum!“ hvor det bruste og klang. Han syntes, at der var baade Messing og Tromme. Han var saa sulten efter Berømmelse, den lille Stakkel, og aldrig havde han smagt en dejligere Messingsuppe. Den blæste og blæste, – og saa blæste den ham et Stykke. Messingen var væk, og der sad han med sin Opera i Haanden.

En ny Stryger blev strøget. Der kom Klangene igjen, saa stærke, at de væltede hele Strandstræde og alle „Kasino“s Mure. Han saa lige ind i Kontoret, hvor Direktøren sad paa sin Pengekasse og talte Orkestermedlemmer. Han var saa tyk, for han var fyldt med Guldstykker og Bikubebøger; og hvad der var endnu prægtigere, han sprang ned fra Kassen og hoppede hen ad Kongens Nytorv med to vældige Pengeposer paa Ryggen. Helt hen til lille Enna kom han og sagde, at han vilde kjøbe Klange. Men, da kom der pludselig nogle fæle Blæsere og pustede ham væk!

Igjen røg en Stryger. Da sad lille Enna under det dejligste Juletræ ovre i det kongelige Theater. Det var endnu større og mere pyntet end den Gang, da han havde danset Hexe-Dans omkring det. Alle Grenene hang fulde af Operaer, og inde imellem dem lyste straalende Stjærner, alle med første Klasses Feu. Den lille strakte begge Hænderne ud imod dem, men de steg højere og højere og gled længere og længere bort.

„Nu har Operastjærnerne taget Orlov, for det gjør de altid,“ sagde lille Enna bedrøvet. Han strøg nok en Stryger. Det kan nok være, at den klang; men midt i Klangen saa han igjen den rare Direktør ude fra „Kasino“, saa mild, saa god, saa forsonlig smilende under de hvide Haar.

„Schrøder!“ raabte den lille, „o, tag mig med! Bliv ikke borte som Messingsuppen, Pengeposerne og Operastjærnerne!“ – og han lod alle Strygerne ryge, der var i Pakken. Og aldrig havde Schrøder været saa smuk, saa stor; han løftede den lille Enna op paa sin Arm og fløj med ham ud til Glans og Procenter – helt ud til Gottschalksen.

* * *

I den kolde Novembermorgen samledes Byens Reportere udenfor Hotel „Monopol“. Der fandt de en Pakke, der laa paa Jorden; den, den lille Enna havde haft i Haanden. Men, da de lukkede den op, indeholdt den kun en Bog i Guldsnit og paa fint Papir. Bogen hed:

Den moderne Reklame.

Donnerwetter!

»Denne Satans Nørremøller!«
Stønner vaandefuld von Køller.
»Selv i Drømme han forføl'er
Mig, som dog tilbeder Freden.«
Harmen faar ham til at bande,
Sveden staar ham paa hans Pande,
(Som paa salig »stakkels Hanne«,
Da hun gik fra Bal i Kæden!)

Centnertungt paa Staklen tynger
Dette Folkefærd, som synger,
Skjønt det alt har faaet Dynger
Domme, og end daglig faar.
Blød om Hjertet, maa han lade
Grum og haard og gjøre Skade,
(Li'esom Bismarck, han som ha'de
Saadant dejligt krøllet Haar!)

»Gott mit uns! det veed Vorherre,
Men med Jer er jo desværre
Fanden selv, og ikke færre
End ti Tusind Djævle til!«
Sukker Køller hel forknyt. . »I
Fra min Barm sku bli'r forstødt, i-
Fald I ej med »Peder Schiøtt i
Barndoms Alder« nøjes vil!«

»Haardt skal straffes Eders Synder,
Hvis »O Dagmar!« blot I nynner,
Simpelt Fængsel jeg forkynder!
20 Mark for »Aa Mathis!»
»Min Amanda« vil forvolde
Viel Geschrei und wenig Wolle.
Læstig regnes »vil du holde
Lidt mit Ravrør!« ligervis.«

»Bjørnson! strax smid ham paa Døren!
I til Nød kan synge »Søren
Pipperup« — men ikke førend
I har spurgt — ell's bli'r I skudt!
Unfug! hvad I før har sungen!
Kun én Sang er fri paa Tungen:
»Schleswig-Holstein merumschlungen!«
— Til den ogsaa bli'r forbudt!«

Gratu

„O store Ernst! modtag vor bedste Tak!
Du er vor Ven paa Jord, maaske den eneste.

ıanter.

Halvglemte Du os frem i Lyset trak —
Nej, vi skal aldrig glemme — din Fortjeneste!“

Ode til „Sprutten“s Ophav.

Skal jeg synge om Danmarks berømteste Mænd,
Bli'r det Axel og Anton og Ernst Bojesen.

Se, i Kunst er Carl Jacobsen vores Mæcen.
Han har skjænket os Masser, baade Arme og Ben.

Men af Literaturen — det er jo bekjendt,
Har Boj'sen fremfor no'n gjort sig vældig fortjent.

Brygger Jacobsens Øl er nu godt, som det er,
I Ernstes Forretning er der ogsaa med Gjær.

En Bog, illustreret i Rødt, Guld og Søl',
Er en Smag li'saagod som Ny-Carlsberger-Øl.

Han begyndte en Gang i en Kjælder et Sted,
Der var hverken no'et stort eller nordisk derved.

Han gjorde i Legetøj, Spil og Papir,
Nu gjør han i Papirer — sikken Forskjel det gi'r.

Han lokked' og fløjted', det kostede vist
En Del Umag, men Pressen den kom sg'u tilsidst.

Han lavede „Sprutten“ — det var bar Tidsfordriv,
For han tjente ikke no'et (jo, vort aandelige Liv!).

Ja, Anton og Axel, deres Pen er saa fin,
Ligegyldigt, hvad de skriver, maa vi revne af Grin.

Hvis Du har en komplet idiotisk Idé,
Gi' den bare til Ernst, og saa skal Du se!

Reklame har vi nok af, men Bojesens Sort
Maa siges, at ha' sla'et hver Trækvogns-Rekord.

Nu bo'r han paa „Næsset“ i en yndig Kiosk,
De, der ser den, tænker alle: Han s'gu'tte en To'sk!“

Men, hvad „Blæksprutten“ angaar, saa elsker jeg den,
Og jeg slipper den næppe næste Vinter igjen.

Hvis, Boj'sen, min Vise den huer Dig ej,
Skal Du ta'n for, hvad den er: en Reklame for Dig.

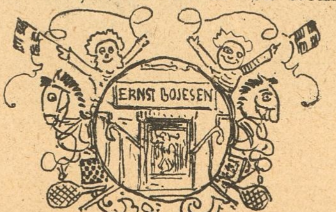

Hvis er Ansvaret?

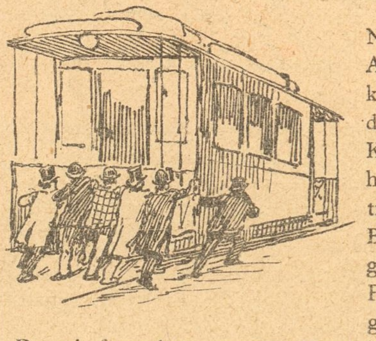

Puk var forleden ude paa Nørrebros Sporvognsstation i Anledning af Sporvogns-Striken. Allerede paa Turen derud fik han et Begreb om Konfliktens Farlighed. Vognen havde kjørt i et jævnt Lunte-trav fra Kongens Nytorv til Boulevarden, men her begyndte den pludselig at tage Fart paa, og forbi Rømersgade gik det i susende Galop. Da vi forundret spurgte Konduktøren om Grunden hertil, svarede han, at det kloge Væsen var angst for Socialisterne, som plejede at raabe »Skruebrækker« efter den og love den en Omgang, hvis den nogensinde kom ud ad Tagensvej til.

Ude paa Stationen traf vi Direktøren og den samlede Bestyrelse i Færd med at overtale de gjenstridige Vogne til at gjenoptage Arbejdet. Vi entrede Direktøren, ligesom han med et haabløst Udtryk i Ansigtet gik derfra.

Puk. Hvad er Aarsagen til denne beklagelige Affære?

Direktør. Selskabet har absolut ingen Skyld, den er udelukkende Vognenes.

Puk. Hvad er der da i Vejen med dem?

Direktør. De veed, det er tyske Vogne, og lige fra Begyndelsen har de været misfornøjede med at kjøre for de dumme Dänen. Den Blæst, der er gjort af de Par Mennesker, der er kjørt over, har gjort dem nervøse. I Berlin gjør man sig ingen Skrupler af at kjøre Folk ned, naar de bruger Sporet som Spadserevej; det vænner dem saa godt af med det.

Puk. Med mindre man gaar igjen.

Direktør. Saa er de ogsaa misfornøjede med Kosten og siger, at den Syre, vi giver dem, er noget elendigt dansk Sprøjt, som fordærver deres Maver, og saa er det dog god, kontraktmæssig Vare fra Tyskland.

Puk. De skulde hellere importere den direkte fra Syrien.

Direktør. Fremdeles hader de de andre Sporvogne og navnlig Omnibusserne.

Puk. Det er ogsaa en væmmelig Busse-Trafik.

Direktør. De vælter sig ind paa vore Vogne under deres Kapkjørsel, saa de faar baade gule og grønne Pletter paa Skroget.

Puk. De skulde se at faa Lov til at indrette en Totalisator, for paa den Maade at tjene lidt. Hvornaar tror De, de gi'r sig?

Direktør. Jeg haaber ikke, det skal vare længe, inden vi faar dem overtalt, for oprigtig talt forstaar jeg ikke den Forandring, der er foregaaet med vore rare, skikkelige Vogne.

Puk. Skulde Grunden ikke være den, at de er komne i et mindre godt Selskab?

Borgerligt Ombud.

I.

Borgerrepræsentant Sørensen. Fru Sørensen.
Kl. 8 Aften.

Frue. Skal Du ud, Sørensen?

Sørensen. Ja, det er Pokkers kjedeligt, Du, jeg sad just saa godt, men Du ved, vi har faaet dette fordømte Partoutkort prakket paa, og med det følger der naturligvis Pligter. Her skal man om Natten jages ud, maaske i alt Slags Vejr . . . .

Frue. Men kunde Du da ikke blive hjemme, Sørensen?

Sørensen. Ak Gud nej, det gik aldrig an. Naar man en Gang har paataget sig et borgerligt Tillidshverv, maa man tage Konsekvenserne, hvor ubehagelige de end er. »Som By, saa Borger«, veed Du.

Frue. Men hvor skal I da hen?

Sørensen. Ak Gud, hvor veed jeg . . . . rundt omkring for at inspicere . . . . Beværterne, tror jeg. Jeg er saa uheldig at sidde i Udvalg sammen med Frandsen og Mikkelsen, og de er saa Satans ivrige i Arbejdet, veed Du. Det »r dem, der har sat Mødet til i Aften (sukker). Gid man kunde blive hjemme hos sin søde, lille Kone. Naa, Farvel . . . (Smadsk! Løber ud.)

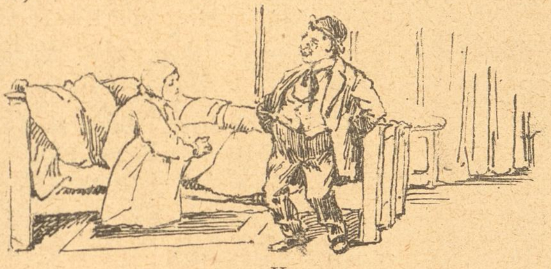

II.

Samme Personer. Kl. 3 Nat.

Frue. Gud, Sørensen, Klokken er 3!

Sørensen. Ikke mer, det er storartet! Sikke . . . hikken et Slid, jeg har haft i Aften, Mutter. Aldrig havde jeg troet, der var saa mange Beværtere i Kjøbenhavn . . . . de har min Aftensmad . . . . Agtelse, mener jeg, de er storartede! Det er en skammelig Uret, der er begaaet imod dem . . . . det vil jeg ik . . . hikke være med til mere. Det er en dejlig Indretning, det Partoutkort . . . . det er storartet!

Frue. Du var jo saa kjed af det før, Sørensen.

Sørensen. Jamen nu har jeg faaet Blik . . . hikket aabent for det samfundsnyttige i det. Tænk Dig, Mutter, at kunne tage sig af de Forryktes . . . . de Fortryktes Sag, mener jeg . . . . det er storartet!

Frue. Du skulde hellere sove, Sørensen.

Sørensen. Du kan tro, jeg skal sove, Mutter. Der er ikke noget saa dejligt at sove paa, som Bevidstheden om at have gjort sin Borgerpligt. Godnat, Mutter! Jeg skal hilse Dig fra Mik . . . hikkelsen!

Skipper-Historier.

Paa Spitzbergen sad en gammel Pingvin
Eller en lignende Dronte,
Den gav tre korte og lange Hvin,
Det gjorde den nu bare for Grin —
No'et ondt det mente den s'gunte.

Den var en Gaas, og man veed, en slig
Er ikke særlig begavet.
Den vidste ej, at hvert Fugleskrig
Vil finde, saa vel som hvert Hvalfiske-Lig,
Sin Skipper i Nord-Ishavet.

En saadan just med sin Skude laa
Paa Jagt efter bortfløjen Svensker,
Han hørte Skrigene, vendte sin Skraa,
Og sa' med sin norske Kraft derpaa:
»Fa'n fyke! det var fra Menn'sker!«

Det slog han fast ved en extra Rom,
Vendte saa Skuden for Brisen,
Og, da han til gamle Norje kom,
Telegrafered han viden om:
»André har skreket i Isen!«

Og straks slog Interviewerne Klo
I Polarfarer-Fagforeningen;
Nansen, Sverdrup og Brækkemoe,
Gamél og Hovgaard og Thulstrup — jo
De maatte s'gu op med Meningen.

Sverdrup sagde: »André er bra,
Nok muligt, at han er landet.«
Hovgaard trak paa Skuldrene: »tja!«
Thulstrup spurgte, hvad Nansen sa',
Og mente saa noget andet.

Men Skipperen sejlede atter væk
At hente sig nye Glorier,
Sig selv til Fornøjelse, os til Skræk —
Snart føler vi ligesom Kaptajn Bech
Ved disse Skipper-Historier.

PUKs **Redaktion og Expedition**
Hovedvagtsgade 1. K.

Abonnement

tegnes samme Steds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.

Bladets Abonnenter

faa, saa langt Oplaget rækker, Aargangene 1893—95 incl. for **halv Pris.**

Indbinding pr. Aargang i det komponerede Bind 3 Kr. Løse Bind à 2 Kr., Mapper à 2 Kr.

Kan bestilles gjennem enhver Boghandel og i Hovedexpeditionen.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

En „Valggruppe“.

Naar bare Lars faar fat i en Tømme,
Saa synker han hen i blide Drømme:
„I Dag har jeg sex, i Morgen ni,
I Overmorgen et helt Parti.“

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

1897. Søndag den 14. November. Nr. 46.

Syn for Sagn.

— Hvad gi'er Du mig for hende? Hvad mon det er for En?
— Den er da tydelig nok: hun er jo en »*selfmade man*«.

Carlsberg-Jubilæet.

(Frit efter C. Ploug.)

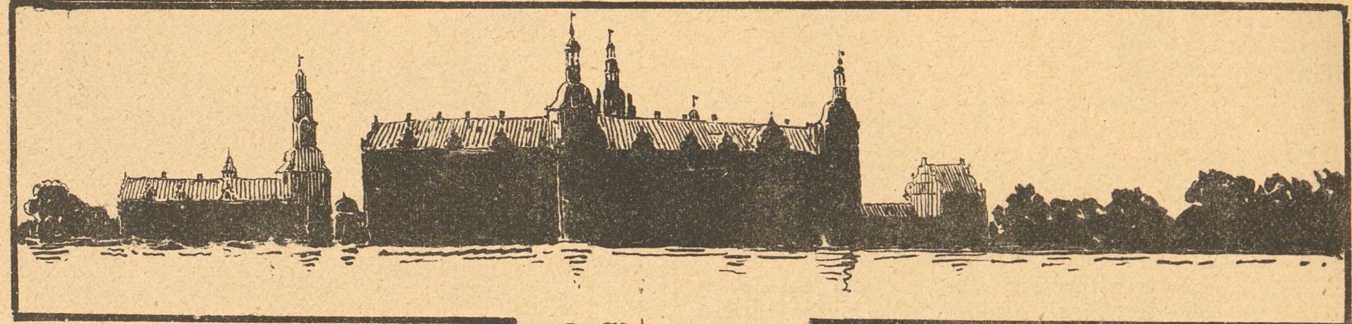

Danmark, dine Carlsberg-Øller
Er en kostbar Skat,
Bedst af alt, hvad Godtfolk skyller
I sig Dag og Nat!
Havde ikke Du dit ældre
Carlsbergs fyldte Lagerkjæld're,
Blev dit Svælg paa Grund af Tørken
Til en libysk Ørken.

Thi de Baand er ikke brustne,
Som dets Tønder bær,
Og de Halse er ej rustne,
Som blev skyllet her,
Mens et stort Navn det alene
Kunde bjerget paa sin rene
Kultiver'de Gjær-Bacille,
Skjønt den er saa lille.

I Hoteller og i Snasker
Er man lige glad,
Om man faar dets Bryg paa Flasker
Eller frisk fra Fad;
Saasom, naar man kun iagtta'er
Etiketten, man os sagt har:
GAMLE CARLSBERGS gode Stjerne
Blinker for os gjerne.

Snart ved Grundlovs-Fest vi Frugten
Af dens Øltræ tog,
Snart ved Gravøl vi paa Flugten
Sorgen med den slog,
Og den Dag i Dag herhjemme
Vi til Videnskabens Fremme
Med den populære Nektar
Halsens Tørhed væk ta'er.

Danmark! Dine Carlsberg-Øller
Bør Du nyde fro,
Hver Gang Du en »Omgang« tyller
I Dig eller to;
Er først i din Hals de svundet,
Voxer mægtigt »CARLSBERGFONDET«,
Thi en Magt er i dets Bajer,
Som forjætter Sejr.

Til
den ædle Negeravls Fremme.

I Betragtning af vor Presses følelige Mangel paa Dag- og Ugeblade, har vi anset det for en presserende Nødvendighed at oprette et stort, rationelt

Patent-Ex-Pres-Akademi
til Uddannelse af Journalister.

Obs. Nyeste europæisk-amerikanske Methoder.
Undervisningsprincip: Lidt, men let.

A. **Begynder-Kursus.**

Enhver nogenlunde moden Herre over 13-Aarsalderen antages. Forkundskaber frabedes. En præsentabel Garderobe er ønskelig, men ikke obligatorisk.

1. Den theoretiske Undervisning. Færdighed i Negersprog erhverves, bl. A. ved Bibringelsen af den størst mulige Begrebsforvirring angaaende de moderne Retskrivningsregler. — Fremmede Sprog læres efter Lyd-Methoden, saa at Eleven uden Besvær kan tumle med Marmorskrædere, Igler, Aborter, Afsatser og andre i Journalistiken hyppigt forekommende Fremmedord.

2. Den praktiske Undervisning. Foredrag og Eksaminatorier, samt praktisk Indøvelse af Papirsaxens rette Brug. Materiale leveres. Morgen- og Middagsblade haves stedse paa Lager til Brug for vordende Redaktører af Aftenblade, Middags- og Aftenblade for Redaktører af

Morgenblade, Aften- og Morgenblade for Redaktører af Middagsblade, og diverse Tidsskrifter og Almanakker (garanteret aflagrede) for Redaktører af Ugeblade.

I Frikvartererne vil Eleverne blive hærdede ved barnlige Lege, saasom *„Stikning til Straamanden“* (under Ledelse af Fagmænd som d'Hrr. Korsgaard og Hørup) eller *„Sidste Slag“*, hvori Hr. Rex for Tiden uddanner sig som Lærer og utvivlsomt med Held, da Ingen endnu har tvivlet om, at det vil blive hans sidste.

B. **Reporter-Kursus.**

1. Flittige Øvelser i Reverse-Spark og ufrivillig Nedstyrtning ad en dertil indrettet Trappe. Hr. Garvermester Thaulow har tilsagt Akademiet sin Assistance.

2. Interviewings-Øvelser. Nedbøjede Fallenter og begrædte Afdøde staar stadig til Elevens Disposition.

3. Studie-Udflugter i Akademiets Mønster-Andegaard, der er indrettet og assorteret efter alle Nutidens Fordringer under Tilsyn af d'Hrr. Professorer Cawling, Koppel, Heiberg m. fl.

NB. Eleven oprykkes ikke i denne Klasse, med mindre han har godtgjort sin Færdighed i at gaa paa en Vildmand.

C. **Anmelder-Kursus,**

hvori enhver Elev strax vil kunne indtræde med Forbigaaelse af de tvende foregaaende Klasser. — I Haand-Bibliotheket forefindes alt fornødent:

a) Forfatter-Liste med Anførelse af de for hver enkelt Forfatter passende og officielt sanktionerede Udaleiser.

b) Fortegnelse over Forlæggere og Theaterdirektører, der bør støttes.

Af hvert Katalog foreligger to Udgaver: Original-Udgaven „Haandbog for Bibliofilistre“, udg. af *Politiken*, og „Ændret Bilag for Højre-Anmeldere“.

Anm. Akademiet anbefaler særlig Magnus Hansen som en flittig og kontant Samler af uopskaarne Bøger.

D. **Polemiker-Kursus.**

Øvelser og Examinatorier efter Christiansens Gade-Ordbog. — Hundepiske for Viderekomne forefindes.

E. **Overbevisnings-Kursus.**

Vendekaaber føres paa Lager i rigt Udvalg. Afpasses og tilsys efter kyndig Kontrol af d'Hrr. Carl Gjellerup og Holger Drachmann. Eleven indøves i at bære sin Hat, som hans Redaktør vil, ligesom han ogsaa har gratis Adgang til Red. Herdahls instruktive Kursus i at bære Kappen paa begge Skuldre.

Slutnings-Kursus.

Selvstændig Ledelse af saavel Dag- som Ugeblade garanteres samtlige afgaaende Elever. For alle Tilfældes Skyld bør det dog anbefales dem at overvære vore Aften-Foredrag over Konkursloven, samt over de for Ladegaarden gjældende Adgangsbetingelser.

Et Konsortium.

De gjensidige Slagte-Foreninger.

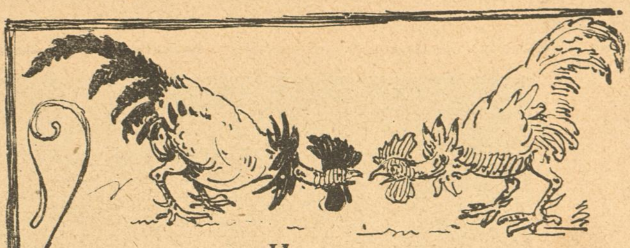

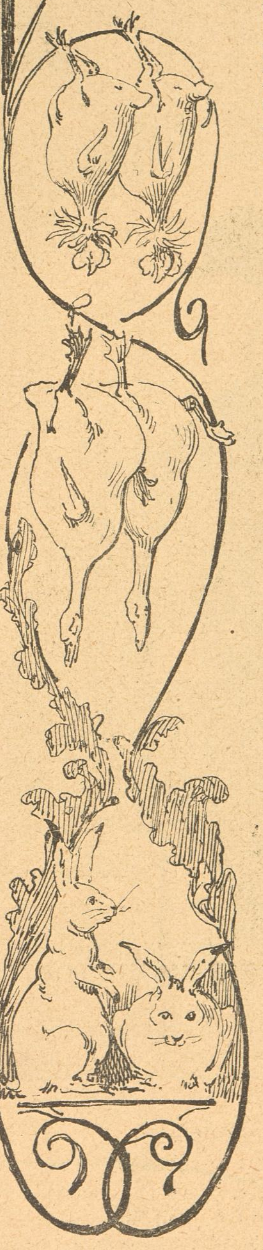

Hønseavlernes Forening
Med sin Konkurrent nu slaas,
I den aller bedste Mening
Gaar paa Næb og Klør det løs.
Vi er ved at blive doli'
Ved det Pokkers Hanegal,
Samme Gal som i Tivoli
Gjorde stakkels Thrane gal.

Længe har de denne Høne
Med hinanden ha't til Pluk,
Det er ikke nogen Skrøne,
For nu staar det her i *Puk.*
Hvorfor Hønen er saa arrig,
Skal Du, Læser, faa Besked —
Hvis den bare var i Karry,
Gled den vistnok bedre ned.

Vi har al Tid ha't den Mening,
At til Fjerkræ hører Fjer,
Og den rigtige Forening
Endnu saadan paa det ser;
Men den nye siger: »Tosse,
Det er ikke me'r Latin,
Næ, til Fjerkræ hører osse
Li'esaa godt enhver Kanin.«

Dette hidsed' Lidenskaben,
For den gamle blev ved sit,
Vidste ej, at Videnskaben
Den gaar Frem med stærke Skridt.
Men, da Formand for den nye
Selv er Redaktør af »Frem«,
Hvem tør virkelig da knye
Mod slig Sandhedsfakkel — hvem?

Men »den gamle« vandt dog Slaget,
Slagted' Høns en Nat saa lang.
Folk kom stormende til »Taget«
I en skyndsom *vol au vent.*
Men »den nye« saa man stande
Wie ein Ochs dem Berg' daran,
Og bagefter hæftig vande
Høns — ved »Aften-Posten«s Vand!

To Synsforretninger.

— Min gode Mand! Han ser mig ud til, at han drikker lovlig meget.
— Min go'e Paster! Han ser mig yd te'ed, a' han edder lovlig mejed.

Højt-Sigte.

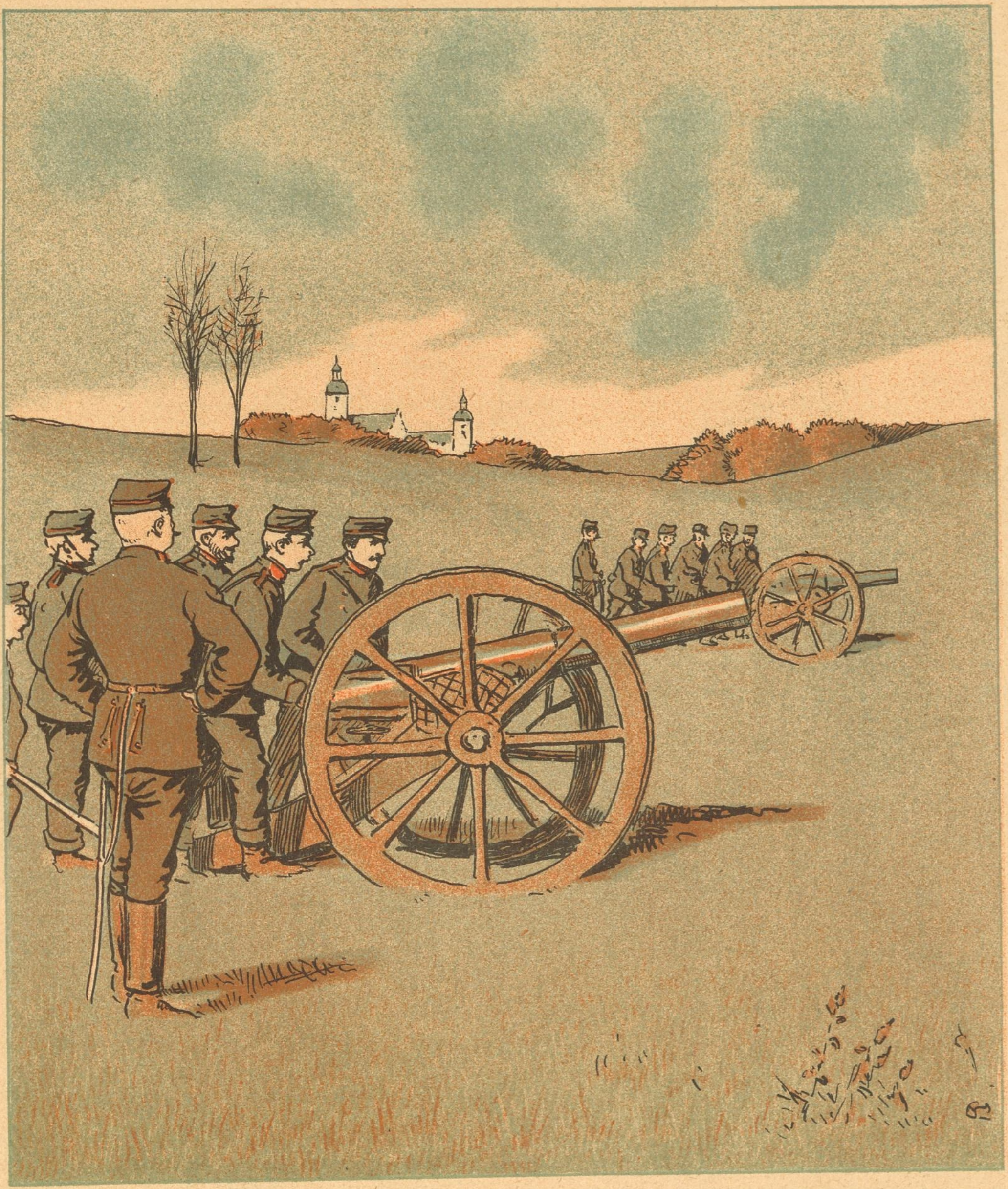

— Hvad Fanden gaar der af 45! De vil nok skyde Engle, Splejs? Den Kanon er jo rettet lige op mod Himlen — rent ad Helvede til.

Abekatteri! eller Bollemælk?

Mel.: Har I aldrig set en Abolitionist?

Har I Mage set til Pastor Vilhelm Bech?
Sikke Hip, Hip, Hip, han gi'er!
Mandens Hjernekiste faaet har en Læk,
Saa det til hans Landsmænd svier.
Vi Abekatte sk'atte gi', Hr. Bech det ka'tte li'.
Han lyser ned i Helveds Pøl alt Abekatteri.
Den hele Presses Maal han særlig lumper, thi
Det er som Bollemælk med tyske Klumper i!

Det er da'tte Abekattepjatteri,
Naar G. B. er utilfreds
Og Partiet maa som stor Farfatter gi',
Fordi Femti er Halvtreds!
Og, at hans Visdoms Draaber utilstræk'lig skatter vi,
Og ikke kan hans Slatter li', er Abekatteri!
Paa Trods af Brandes' Raad, vort Sprog forsumper vi
Og laver Bollemælk med norske Klumper i!

Har I aldrig set en rigtig gal Cyklist
Med sit Abekatteri?
At han ogsaa paa Forstanden har faa't Brist,
Vel tilfulde fatter I.
Han kør' saa Godtfolk dratter, skvatter, Latter! Cyklesjov!
Men Rigsda'en sig befatter med en yndig Cyklelov.
O Thingmænd! vogt jer vel, at ej I dumper i
En Bollemælk med Dr. philske Klumper i!

Da Jens Busk'es Konkurent i Postelin
Monne Folket Platter gi',
Sa'e Ernst Bojsen ogsaa: det kan være Grin!
Platterne erstatter vi.
Han undte Rist ej Ro, før den Forfatter var ham vis.
Han »started« (undskyld Pastor) »En Rekrut fra fire og treds«.
Af Abekatteri der ej en Stump er i:
En Platte Bollemælk med Bojsens Klumper i!

At en Mand sig skammer ved sit eget Navn,
Og det finder latterli',
Gudbevares! vil han lege Fastelavn,
Er der Noget da deri?
Baade Jensen-Dønnergaard og Poulsen-Berg, dem skatter vi.
Og Olsen-Cawling, Benthejm-Hørup! Abekatteri?
Af Storhedsvanvid vel der er en Stump heri,
Men ell's kun Bollemælk med danske Klumper i!

Mundheld.

I Lighed med de Mundheld, „Nyborg Avis" har samlet om danske Provinsbyer, har *Puk* samlet nogle lignende om de kjøbenhavnske Dagblade. Vi meddeler et skjønsomt Udvalg:

Berlingske Tidende kaldes gjerne Landets hurtigste Nyhedsblad.
Dannebrog. O, Gud, o, Gud, i Kjøge!
Tidens Krav. Helledu, er De fra Tidens Krav av!
Politiken. Der er de efterhaanden allesammen bievne unge, med Undtagelse af Redaktøren, og han gaar i Barndom.
Vort Land. „Vort Land är fattigt, skal saa bli".
Vor By. Min Herre, De har sagt, jeg skriver i „Vor By", her er mit Kort, maa jeg bede om Deres!
Dagbladet. Jeg er med Skam at melde fra „Dagbladet".
Aftenbladet. Godt at have en god „Sam"-Vittighed.
Middagsbladet. En kraftig Middagsmad fordærver selv den bedste Aftensmad.
Tiden. „Paa Prent har jeg læst det i Tiden: Men Sandheden simpel og nøgen . . ."

De kjøbenhavnske Dagblade deles i dem, der læses hurtigt, og dem, der læses langsomt, og — „Dagens Nyheder".

Paa Theaterkaféen.

— Slog han ham med en Todtenschläger?
— Nej, han kylede ham en Flaske Øl i Hovedet.
— Ah! en Ølenschläger altsaa!

Borgerlig Vielse.

Kristen Smed. Goddav Mads Jordmormand.

Mads Jordemodermand. Goddav Kresten Smed. Hva æ ded jæ hører, har Mette gaaen hen aa faalaaved sæ. Hvem æ ded mæ?

Kristen. Ded æ mæ Møllerens Per. Men jæ æ itte rejti faa ded Parti, aa Maren heller itte.

Mads. Saa, hva Fa'en ka I da ha imod Per? Æ han kanskesens faa sembel faa jer Smeddebæller? Da ve jæ sie Dæ, a jæ gir ded Parti min fulle Velsinelse. Mette aa Per æ netop saa a sie lisom skaft te hinannen a Himmelen — saan to onge, kjønne, velbyggede Mennesker. Jæ laaver mæ mejet a ded Ægteskav. Vilde Do kanskesens hat en Greve?

Kristen. Næ, men Per æ itte noved troendes Menneske, siden han har væt inge i Kevenhavn. Han ve itte gaa i Kerke, sier han, faa han tror hverken pue Præjsten eller Dejnen eller Dælen. Aa saa ka han itte drikke en ærlig Kaffepons.

Mads. Hva Fa'en drikker han da?

Kristen. Han ve ha Øl, sønger han. Aa forleden, han hadde væt te Staden, kom han hjem mæ en Flaske fuld a noved, der linede grøn Sevevand, som han kallede »Afsindihed« eller saan noved. Men ded væste æ, a han itte ve ha Kirkens Velsinelse te sit Ægteskav mæ Mette, han ve borgerli vies.

Mads. Ja, ded ka nu være mejet godt mæ al den Relion, Kresten, men jæ æ Videnskavsmand, aa jæ haaver, Do bøjer Dæ, nær jæ sier Dæ, a mæ aa Madammen aldrig har mærket noven sønderli Faaskjel pue, om Ægteskavet hadde den himmelske Velsinelse eller itte. Desforuden ve jæ sie Dæ, a samme Velsinelse snart helt ska skaffes a, ded æ der Faaslav om inge pue Risdaven. Faa a blie givt behøves saa kuns, a man gaar hen te Præjsten mæ Pien aa sier; »Jæ meddeler herved, a jæ tager denne Kvinde te min Ægtehustru.« Aa saa ka man slæve a mæ Kjællingen igjen.

Kristen. Ska Præjsten da itte læse op faa dom, a han ska æde sit Brød i sit Ansigts Sved, aa a hun . . . .

Mads. Itte et Mok, Kresten. Han ka allerhøjst sie Amen, men ded behøves itte en Gang.

Kristen. Men nær di nu sel ve ha ded hele mæ i Kerken faa Pengene, saa gjør han ded vel?

Mads. Gu gjør han itte. Han maa itte vie noven i Kerken, der føst æ bleven borgerli viet, aa ded ska alle.

Kristen. Jamen saa faar Præjsterne jo itte noved a bestelle mier.

Mads. Itte noved sønderli, men ded bryder jæ mæ fejl om, faa mæ aa Madammen, vi faar sku saa mejet mer a bestelle. Nu ka Do sie, Kresten, a ded itte ka nøtte Dæ noved a sitte Dæ op imod Pers Ægteskav mæ Mette.

Kristen. Ded ka der være noved i.

Mads. Aa saa gier Do en Omgang eller to pue de Onges Velgaaendes.

Kristen. Ded bøjer jæ mæ faa.

Mellem Blæksprutter.

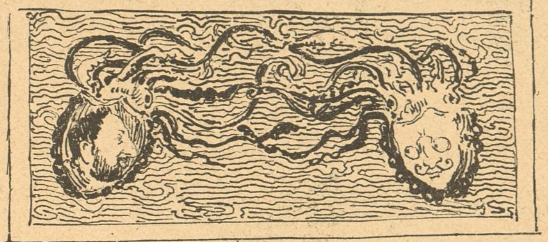

Om ad lille Kongensgade foer to Blæk-
sprutter og sprang læk, saad'n næsten à la Bech:
Vor By — æh! skreg Melby; Robert høl: Gaa væk! —
Det var det historiske ved'et.

Som to Alener fra samme Stykke a',
Mens à Porta stod og græd, de sprutted': Bah!
Bøh! og Bæh! og Buh! . . . men turde ikke sla'e; —
Det var det tapre ved'et.

Lille Melby bor i Ernsts Akvariom;
Lange Roberts Sprøjte længe har væ't tom;
Men det var nok „Æren", som de sloges om, —
Det var det grinagtige ved'et.

PUKs Redaktion og Expedition
Hovedvagtsgade 1. K.

Abonnement
tegnes samme Steds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.

Bladets Abonnenter
faa, saa langt Oplaget rækker, Aargangene 1893—95 incl. for
halv Pris.
Indbinding pr. Aargang i det komponerede Bind 3 Kr.
Løse Bind à 2 Kr., Mapper à 2 Kr.
Kan bestilles gjennem enhver Boghandel og i Hovedexpeditionen.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Under Forvandlingens Lov.

1

2
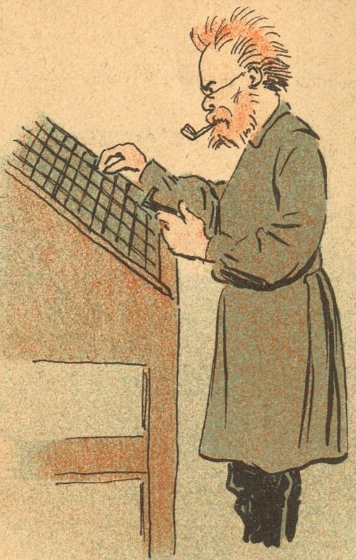

1.

Ren Socialist, tilpas desperat,
Standkvarter rundt om i Bulerne,
Er paa Parolen til alt parat,
Betroes til at udskyde Kuglerne.

2.

Indenfor Kuglefabrikens Dør,
Lidt pænere nu i Tøjet,
Lidt mindre Vildmand, men dog som før
Med Samfundshadet i Øjet.

3
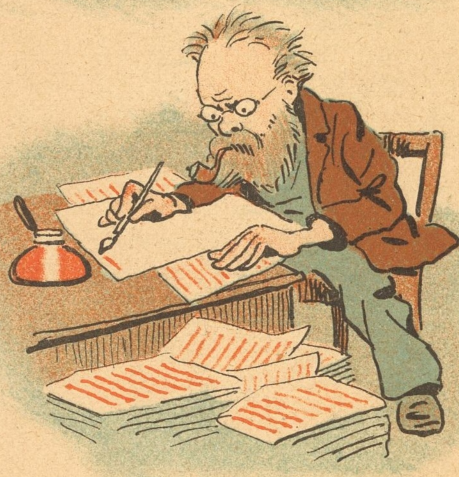

4

3.

Støber Kugler og laver Krudt
Af Slagord og Frase-Partikler,
Kladsker ned under Pennens Sprut
De blodig røde Artikler.

4.

Bulehattens Tid er forbi,
Forsvunden plebejisk Jakke,
Tillidsmanden nu gaar Parti
I den diplomatiske Frakke.

5

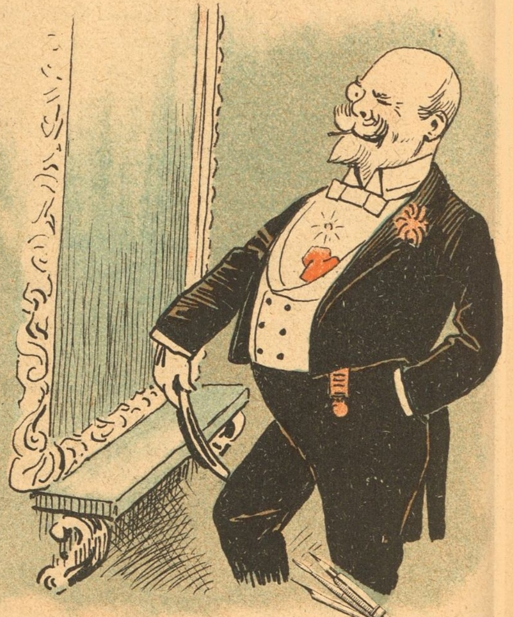

5.

Finere bliver Frakkens Snit,
Lorgnetten kommer i Øjet,
Men Folkets Tillid den holder Trit
Med Elegancen i Tøjet.

6.

Børstet er baade Skjæg og Negl,
Flot Kjolen om Kroppen sig former.
O, Socialister, se Jer i Spejl
Paa Samtidens Samfundsstormer.

Udgiver og Redaktør
Angelo Haase.
Trykt hos
Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

1897. Søndag den 21. November. Nr. 47.

Med god Grund.

— De ser saa gnaven ud, Hr. Jensen. Hvorover er det?
— Jeg bliver saa irriteret over, at Folk altid spørger, om jeg har opfundet Krudtet!
— Ja, men har De da det?
— Nej, vist ikke nej! — Det var slet ikke mig!

Sund Økonomi.

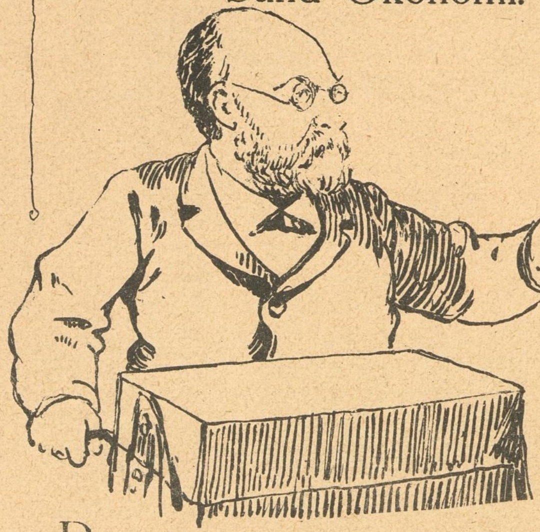

Den stakkels Toldlov, der blev revideret
I Folkethinget, saa den kunde faa
Vor Industri aldeles ruineret,
Hvis den fik Lov til upaatalt at gaa,
Blev af Regeringen dog tituleret:
Et »brugbart Grundlag« at forhandle paa,
Og med en saa celeber Etikette
For Landets Førstekammer lagt til Rette.

Men ak! Det er til ingen Verdens Nytte
At vise Godtfolk her det Sunde i
At faa en Toldtarif, der vil beskytte
Den tyske eller svenske Industri!
Tænk! Disse Idioter her vil gi'e
Det danske Haandværk den fornødne Støtte,
I Stedet for at faa en Toldlov dannet,
Der lader Mønten rulle — ud af Landet.

Estrup og Jensen, Stilling, Goos og Bjerre
Har allesammen ubarmhjærtig kløet
Løs paa det arme »Grundlag« *à la* Koedt,
Og, da hans Meningsfæller desto værre
I vort stupide Landsthing er de færre,
Er Sagens Vej forbistret tornestrøet;
Dog kan blandt Torne man en Rose finde,
Og det var Madsen Mygdal denne Sinde.

Hans Talestrøm flød rigelig og længe,
Saa den var bleven nær en evig Svir,
Især for samme Talers Skoledrenge;
Det gjorde ikke noget, om vi gi'er
De fremmede Nationer vore Penge,
Naar bare vi faar svensk og tysk Papir.
Af dette »Raastof« har han faaet Færten,
At det er nyttigt, naar man gjør — i Sværten.

Men alt i denne Verden faar en Ende,
Og Madsen Mygdals Taler ligervis;
Det slemme Landsthing gaar nok ikke denne
Gang ind paa hans Papir til nedsat Pris.
Som toldfri vil det knap en Gang erkjende
Hans Tanker og hans Skolemesterris,
Selv om de Taler, han fik her afliret,
Som »Patriot« ham stempler — paa Papiret.

Taterne.

(Et politisk Sørgespil.)

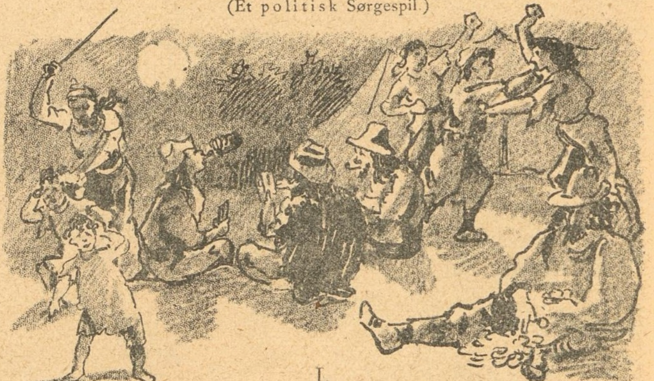

I.

Taterlejr i Maaneskin. Høvdingen sidder og tæller en Bunke Penge. Sotsmudsede Karle spiller Kort og drikker Brændevin. Pjaltede Tøse skjælder hinanden ud og slaas. Kjællinger klør løs paa vrælende Unger.

En Taterdreng: Fatter, Fatter, der kommer en Fremmed!

Høvding: Saa op med Jer og lav alting til! (Pengene stikkes til Side. Et Baal tændes. Knøsene lejre sig med alvorlige Miner om Baalet. De unge Piger stille sig op til Dans. Konerne visselulle deres sødt slumrende Børn.)

Politikens Emil (kommer): Hvilket nydeligt Skuespil! hvilken sydlandsk Kolorit, hvilken Duft af Romantik over Scenen. Se, den gamle ærværdige Fader, hvor stolt og kjærlig han betragter Ungdommens Leg. Se de unge alvorlige Mænd omkring Baalet, sikkert fortæller de hverandre urgamle Sagn fra den Tid Slægten færdedes over Bøhmens Sletter. Se de unge Piger, hvor graciøse i deres kyske Dans . . . . . og dette fredelige, ærlige Folk jager man nu som vilde Dyr, fordi Dumheden sidder til Højbords i dette Land med en Birkedommer Svale til Repræsentant . . . . . Vil Du have en Kage, Du smukke lille sortøjede Dreng? Du skal ikke være bange, jeg er en god Ven.

Høvding (med Hatten i Haanden): Velkommen, go'e Herre, træd kuns nærmere — væs'artig. Vi er kuns fattige Keddelflikkere, men ærlige, Fan'eme. Væk der, Plads for Velbyrdigheden (sparker til Ungerne). Hid med Kortene Ziska,

Herren ska' lære sin fremtidige Skæbning. Eller vil De hellere ha' en Springdans saa væs'artig, det kan Giralda der, lisom en Mis (han omringes af Taterne).

II.

Emil (alene paa Kroen. Han har lige afsluttet en lang Artikel til »Politiken« om Taterne): Se saa, den vil nok gjøre sig. Det var Synd andet end at slaa et Slag for dette ærlige, saa uskyldig forfulgte Folk. Og saa har jeg faaet Lejlighed til at give Autoriteterne tørt paa, det er det bedste af det. Men ak, mod Dumheden kæmper selv Guderne forgjæves.

III.

Emil (paa Birkekontoret): Jeg anmelder, at jeg har været Gjenstand for et Tyveri,· 200 Kr. er stjaalet ud af min Tegnebog.

Birkedommer Svale: Har De nogen mistænkt?

Emil: Jeg besøgte i Gaar Aftes en Taterlejr her uden for Byen. Jeg antager, at disse Banditter . . . .

Birkedommer: Ta'erne, ja saa beklager jeg ikke at kunne hjælpe Dem. Den Bande blev udvist i Morges. De maa henvende Dem i Nabo-Jurisdiktionen hos Birkedommer Krans. Farvel!

IV.

Emil (alene): En herlig Retsbeskyttelse i dette lille misregerede Land! Der udviser man dette skik . . . . . forbandede Tyvepak i Stedet for at holde dem fast. Hvordan Fanden faar man nu sine Penge igjen!

Lille Fugl, nu er Du fløjet!

Direktøren. — En svensk Nattergal.

Direktør: Aldeles henrivende dejligt. Sikke Toner . . . um! Navnlig dette vibrerende kluk kluk med den mørke Timbre! I Sandhed Frøken, De er Guld værd — jeg byder Dem 20 Kr. pr. Aften i 10 Aftener.

Nattergal: Undskyld, Hr. Direktør, spøger De?

Direktør: Spøger, hæ, dikkedik lille Strik, nej det er mit fulde Alvor, 20 Kr. ligeud. Saadan er jeg nu, naar jeg bliver begejstret.

Nattergal: Men jeg indlader mig ikke paa Engagementet, medmindre jeg faar 40 Kr. pr. Aften.

Direktør: Hvaba: 40 Kr. . . . hm! (afsides) Ah jeg faar en Ide, de Nattergale kan ikke regne. (højt) Naturligvis Frøken 40 Kr., det var en Fortalelse af mig, 40 Kr. for 5 Aftener selvfølgelig. Uimodstaaelige, saadan er jeg, aaar jeg bliver begjstret. Her er Kontrakten, nu kun en lille bitte sød Underskrift.

Nattergal: Farvel Hr. Direktør! (gaar).

Direktør (raaber efter hende): Hej, stop, bi kjære Frøken, jeg byder 80 Kr. for $2^1/_2$ Aften . . . . . Væk er hun . . . Gudskelov! mine danske Finker er ikke nær saa dyre.

Tyrkisk Stats-Økonomi.

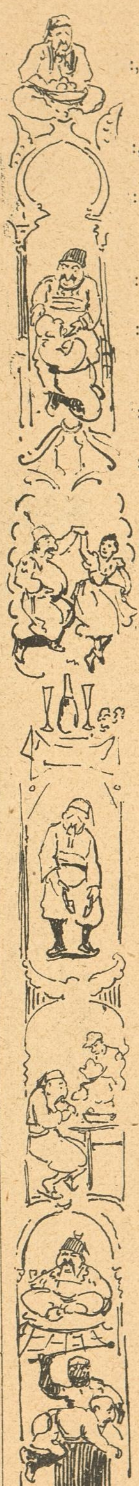

:,: Hr. Gahlib :,: han var en fattig *Bey*,
Hullet hans Slaabrok og skjæve hans Tøfler,
Tidt han dinered' paa bare Kantøfler
:,: For Gagen :,: var ej til Lammesteg.

:,: En Dag han :,: fik Bud fra højen Port
Om, at han strax skulde møde for samme;
Gahlib blev bleg og han hørtes at stamme:
:,: »O Allah! :,: hvad har jeg Stakkel gjort!«

:,: Han grunded, :,: da tænkte han med Et,
Det var naturligvis kommet for Dagen,
At han en Gang havde spurgt efter Gagen,
:,: Og derfor :,: sku' stranguleres lidt.

:,: Men andet :,: med Gahlib skulde ske:
Ej blot fik han ej Bastonade,
Men Sultanen gav ham en hel Ambassade
:,: Og bød ham :,: at gaa med den til Spree.

:,: Hr. Gahlib :,: nu mored' sig ved Spre,
En Maaneds Gage ham med var givet,
Og med den gik han vældig paa Livet
:,: Hver Aften :,: paa Bal og Variété.

:,: Og lystig :,: en Maaned lang det gik;
Men næste Maaned den tyrkiske Herre
Fik kun den halve Gage des værre,
:,: Den tredje :,: slet ingenting han fik.

:,: Nu var det :,: forbi med Sus og Dus:
Væk var Champagne, Østers og Trøfler,
Beyens nye broderede Tøfler
:,: De maatte :,: paa Assistancens Hus.

:,: Fra Stambul :,: kom stadig ingenting.
Hver Dag kunde man se Legationen
Spise til 30 Pf. Portionen
:,: Udi en :,: elendig Beverding.

:,: Da Gahlib :,: snart mærkede sin Død,
Satte han Stumperne rundt om paa Husene,
Dampede derpaa ved Hjælp af Krusene
:,: Til Stambul :,: at bede om lidt Brød.

:,: Sultanen :,: ham lærte tyrkisk Jus:
Først blev han pisket indenfor Skjorten,
Saa blev han verfet udenfor Porten
:,: Med Vælde :,: helt over Bosporus.

:,: Til Smyrna :,: Hr. Gahlib blev forvist,
Hvad der herhjemme er lisom til Skive.
Allah kun ved, om han mer er i Live,
:,: I alt Fald :,: han ikke er forspist.

Uden Overdrivelse.

— Har De ofte været i Havsnød?

— Ja, det kan De tro. Det er et Guds Under, at jeg ikke er druknet, i det mindste en halv Snes Gange.

Hele Sammenhængen.

— Hvem er din Fa'er, min lille Pige?
— Jeg har ingen!
— Har Du ingen? Hvem er din Mo'er da?
— Hun er skilt ad!

Til Gevær!

Studentersang.

Motto: For Kvinden, for Kvinden!
er denne Skaal udbragt!

Op! I gjæve Sønner af den røde Gaard!
Nødens Time slaar.
Vi paa Halsen faar
Snarlig Kvinderne, som vil med Magt og Vold
Ogsaa efter 12
Holde Sold!
Skal den fine Kind
Blegne, svinde ind,
Hendes Øjnes Skin
Afglans faa af Tin?
Skal de Hulde fulde rulle under Bord,
Skraalende i Kor:
Skaal min Bror!

I Reformdragt, næppe nok med Klokker paa,
Kun med Lokker smaa
Og med Sokker blaa,
Høje Flipper, Kalvekryds og Pince-nez,
Mandig de sig té.
Ak og Ve!
Ved den Herlighed
Al vor Kjærlighed
Bliver særlig hed
Med Besværlighed.
Før vor Barm var fuld af Elskovs Ild, men den
Slukkes, gaar de hen
Og bli'r Mænd!

Unge Rus en Rus i Ro kan drikke ej.
Han maa skikke sig;
Han maa hikke ej!
Dejlig Kvinde, yderst sparsom Blomst i Nord,
Taler ved hans Bord
Fagre Ord!
Skjønt saa blid og huld,
Hendes Tales Guld,
O, saa rædselsfuld!
Lægger ham i Muld!
Disse Hun-Studenter skæmmer Standens Navn.
Gid i Fandens Favn
De fandt Havn!

Murres Dagbog.

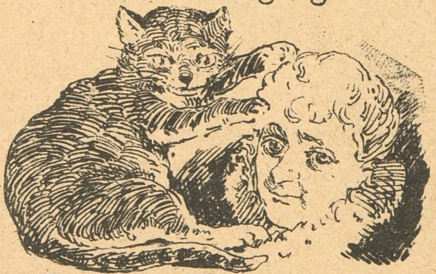

Theaterkat Murre og Maskinmand Klattrup skriver Dagbog ved samme Bord; Manuskripterne er derved blevne sammenblandede og gaar op i en Slags højere Enhed.

Kat ... ske Lov for »den danske Skueplads«! Jeg bander nødig; men Hunden la' mig, om der gives et aandfuldere Værk. Havde vi ikke den Bog, kunde vi geniale Katte længe slikke Pote efter vor store Evne til at forme store Tanker i et mønsterværdigt Sprog. Den Kommisseredes Aand svæver over mig, naar jeg i Dag taler Traditionens og den hellige, tragiske Muses udødelige Sag ved at sige, at vi, naar vi, seende tilbage i Tiden og overvejende Tidens Krav overfor vort Land, saavel hvad Politiken som de andre Dagens Nyheder angaar, ikke blot i København, men saa langt Dannebrog vifter, staar Ansigt til Ansigt med de store Mestre, de skrivende og de udøvende, snart maa erkjende, at Resultatet for den nulevende Generation bliver ...

Klat. ... Sludder og Brøvl over det hele! Ligger ikke de hersens Operatører og Operatøser og Galer og gir Hals ved det, at vi begriveligvis sku'nte kan la' Dem gaa og ligge og mælde sig Dolige paa Vores ejen sjene, naar vi sel skal Bruge den! La' dem gaa til Schrøder, de Skraalhalse og Futte deres Operader a', og la' vos Tale-Komediere ha' Ro til og Slide og slæve paa Vores ejet theater. Som vi nu har gort i en hel Maaned for at faa den løjerlige Komedie om hinner Dina Schuld færi', ved det, at der er To — skidt, la' vos sige: tre — roller, der sku besittes om. Det er Fa'eneme ingen lille arbejde og ...

Kat ... Professor Riis sad da ogsaa i Parkettet, eftersom Martinius havde givet ham Udgangstilladelse for en Aftens Skyld, haabende paa, at »Dagmar« nok vilde staa alligevel. Jeg listede mig derned og lagde mig mellem hans Fødder. Han og jeg hører dog sammen paa hine Kunstens store Festdage, da vor gamle Hædersven, Oehlenschläger, viser os, hvorledes et Geni i hans Tid »lempede sin Stilart efter Fru

Hemmelig Afstemning.

Det knugende Valgtryk, der i et Par Menneskealdre har hvilet saa tungt paa Landets fribaarne Vælgersjæle, har virket saaledes paa *Puk*, at han af inderlig Medlidenhed med sine forkuede Landsmænd, har udpønsket en Mekanisme, der sikfaar sit eget Kapitel i

Opfindelsernes Bog

samtidig med at den fuldstændig fordunkler den uselige Bonde K. Olsen Thorøjes grinagtige Spilleværk.

Af denne Opfindelses mest udspekulerede Egenskaber fremhæver vi blot:

1. Afstemningen foregaar saa hemmelig, at den Vælger, som skal stemme, slet ikke aner, hvem han stemmer paa og hvorfor han i det Hele taget gider stemme, og det kan heller ikke ses, hvorledes han eller hans Forgængere har stemt, eller hvor mange Stemmer hver enkelt har afgivet.
2. Der kan til Nød afgives én Stemme for Højre, men derimod lige saa mange, det skal være, for Oppositionen.
3. Ærede Afdøde kunne godt stemme i 5te Kreds, men kun paa Skræderen.
4. Vælgeren skal krybe til Korset, løfte sin Knap i Niveau med sin Kandidats, trykke til og stikke af.
5. Vælgeren har uden Fortrydelse at forlade Lokalet; men gør han det ikke, hælder Maskinen ham selv ud!

Det norske Storthing har allerede gjort en større Bestilling.

En stor Sensation

er gaaet alle vore Presseorganer sporløst forbi! Vi erfarede den paa Vestergade af et Skilt:

A. Falkmans
(F. Meldahls Efterfølgers)
Æggehandel.

Denne Indskrift tog Vejret fra os, vi maatte sætte os paa en Trappesten ligesom Svovlstikkepigen. Hele Bind af vort Fædrelands, ja af Europas Historie i Nutiden, oprullede sig for os. Alle vidste, at d'Hrr. Falkman og Meldahl havde arbejdet sammen i Pressen og i Forening oprejst vor store Bygmester et Monument (foruden dem, han har oprejst sig selv som Reparatør af Rosenborg og Kronborg og Restauratør af Frnderiksborg), nemlig ved deres med Bogstaverne A. F. signerede fortræffelige Avisartikler om Frederiksborg. Heller ikke var det ubekjendt, at Kammerherren ofte havde truet med at forlade sit Fædreland i Harme over dets Mangel paa Evne til »at se stort paa det«. Men at han har afstaaet sin Forretning til sin udmærkede journalistiske Medarbejder, det kom os ganske uventet. Og nu Hr. Falkman! Kan han vedblive at være *the uppermost-ten-thousand* blandt Ferslevs *penny-a-liners*, naar han sælger Æg paa Vestergade? Og hvad er det for Æg? Er de lagte af Meldahl, og skal de ruges ud af Falkman? Hvad indeholder de? Vi er ængstelig til Mode og har givet vor Mægler Ordre til at sælge vore Aktier paa Børsen og vort Portræt til den kgl. Malerisamling.

Heibergs Fordringer til det Interessante,« som vor store Peter siger saa smukt i sin Skveplads. Men ak! hvilken sørgelig Aften. Jeg laa og drømte, at jeg var ude i Bygevejr, — forfærdeligt! — men det var Professorens Taarer, der trillede ned over mig, medens de Agerende deroppe sled for Feu'en og trak de hellige Traditioner til Vands. Thi Oehlenschläger er og bliver dog . . .

Klat. . . . Oehlenschläger! Og hvad er saa det for'n En? Har vi ka'ske ikke Fru Gad og Edgar Høyer og Ibsen og Esmann, — hva' ska' vi saa ligge her og trækkes med en uvedkommendes? Han, Lampepudseren, si'er, at det er vores Sjenialeste og Vældigste digter. Men jeg læser Sel' „Poletiken“ og derfor si'er jeg: „Det ka' være majet Rigtig“, si'er jeg, „og derfor ska' vi osse Spille han, for elle's faar den kommetterede Klø; men vi kan ikke Spille han, og derfor ska' vi la' vær' med at Spille han, for elle's faar den Kometerede osse Klø!“ Se, det er der Mening i, for saa'n si'er „Poletiken“. Og hva' Fa'en, vi ska' jo ha' Noget og Bestille og . . .

Kat . . . Og saa vaagnede jeg med et Hvin og fløj med stive Børster over i Kapellet, hvor Emil har lagt alle de mange dejlige Operaer i Liniebegravelse, saa at det nu ser helt sort ud for Operaens Frèmtid, skjønt den nok kunde have fortjent, at det i det mindste skulde se lidt bruntud. Det var Professoren, der havde vækket mig. Han sad og trampede mig paa Halen, saa begejstret var han over Oda, for det havde han lovet Martinius. Men hvad gjør det, at der var Riis til min Hale, naar Gud ske Lov Traditionen blev reddet? — Og det blev den. Da Professoren kom hjem til »Dagmar«, modtog Martinius ham med et »ubeskriveligt Ansigt« ligesom Heiberg gjorde; for Nabokatten har selv set, at Riis spændte Hesten fra Taxameteren og halede Oda hjem.

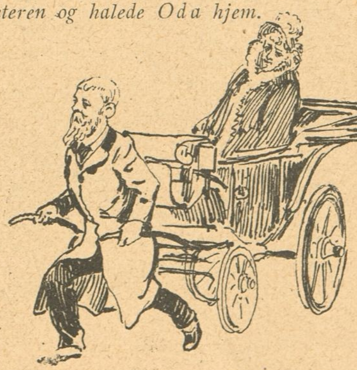

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Ledigt Embede.

— „Barkis is willing“.

Chs. Dickens.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

1897. Søndag den 28. November. Nr. 48.

— Ja, Stine kan vel nok blive hjemme paa Mandag og passe lille Aase? Min Mand og jeg skal ud.

— Men Gud dog! Fruen har nok glemt, at det er min Theateraften!

Fri-Handelspolitik.

Rundt om i Bretland er Bekymringen stor,
Over, hvad der hændes paa bengalsk Jord,
Man er lovlig ondskabsfuld,
Der i Landet mod JOHN BULL,
Og hvor man ser sit Snit, man gi'er ham paa hans
Hattepul.

For hans Triumf man hvert Minut
Ham snyder
Og skyder
Faa ham med Rifler, Bly og Krudt,
Og bru'er
Ej Buer
Og Spyd og den Sort Legetøj;
Nej, kæmpe her er ingen Spøg,
Og Sejrens Frugt gik hidtil op i Lamperøg.

Hver Gang med skarpt disse Hinduer skød,
Albion lagde sit Hoved i Blød,
Den var ham ikke klar,
Hvorfra saadan en Barbar
Og Indiot vel sine gode Skydevaaben har;
En ildesindet Magt stod bag
Trafikken,
Men hvi'ken?
Det var en højst indviklet Sag
At gjætte
Den rette,
Og fare med Protester hen
I Øster eller Vester; men
Saa var det bare — Birminghams Manchestermænd.

Disse brave Folk har med store Gevær-
ladninger gjort fine Forretninger her,
Og saasom deres Snit
De saa her til Profit,
Det gaar de røde Kjoler nok saa taalelig sk—
Men over slig Malheur vist knap
En Kræmmer
Sig græmmer.
Hans »Fædreland« er en Attrap,
Som Byttet,
Beskytted'.
Hans Aand er aldrig dvælende,
Ved Spot og Skam i Hælene,
Naar kuns der er Geschæft for Citysjælene.

Stjernholm.

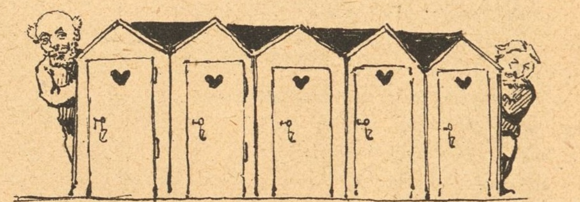

Saasnart *Puk* hørte, at der var projekteret Anlægget af en stor Nødtørftsanstalt paa den nye Ladegaardsboulevard, fik han travlt. Som den Pressens Foregangsmand, han er, følte han det som en hellig Pligt at gjøre alt, hvad han formaaede for at ikke den første den bedste Fusker af en Arkitekt skulde faa Fingre i dette Værk. Det var Synd og Skam, om der ikke ved denne Lejlighed blev skabt et stort momumentalt Værk, et der rigtig kunde »gjøre sig«. Derfor skrev han rundt til alle mulige (og umulige) Arkitekter, Tømmermestre, Malere, Snedkere, Journalister, Digtere o. s. v. og bad dem udtale sig lidt om Sagen. Sex Dage væltede Besvarelserne ind og paa den syvende læste *Puk* dem. Vi skal dog ikke trætte vore Læsere med at opremse alle de fremkomne Forslag, der rakte lige fra Rosenborg-Stilen (journalistisk: en smuk, rød Stil) til Ladegaards-Stilen (den ædle Simpelhed), men kun anføre Indlæggene fra vore to berømteste Digtere, der viser, hvor uenige disse ellers saa gode Venner kan blive, naar de stilles overfor en Anstalt som den projekterede.

I.

Hvad forlanger De dog af mig? Det staar vel for Mange som for mig, at Trangen til en saadan Anstalt ikke er noget, der kommer udefra, men melder sig hos en selv.

Man vil have en ny kunstnerisk udstyret Nødtørftsanstalt — som om vi ikke havde nok i de gamle.

Hvem skal den gavne? Folket! — Meget bekvemt for Folket. Hvorfor ikke et Krystalpalads? I Himlens Navn, hvordan sidder vi i det? Har vi glemt alle disse sløvende, fede, fraad-

sende tyve Aar, hvor man var nødt til at gaa til Jubilæumsmiddag hverandet Dag? Vi har netop de Nødtørftsanstalter, der passer for os. Lad os være glade udi Selverkjendelsen.

Vil de Herrer højne Niveauet ved Glimmertag og Glasvægge? Vil det forbedre de grimme, flove, flade Sæder?

Nej, først naar vi alle bliver store, stolte, bourgognedrikkende Borgere, der bærer deres Hatte, som de vil, med vid aandelig Horisont, først da vil noget saadant være til Nytte. Men da vil Borgeren ogsaa komme og forlange sin Anstalt bygget saadan ret indefra udefter. Da vil han forlange netop de Forsiringer og Bekvemmeligheder, som svarer til hans selvstændige, fri, vaagne Syn paa Livets Fordringer og Ydelser.

Men indtil da — kjære Herrer — Taalmodighed, Geduld Ihr Herren!

Om vi en Gang skulde naa til at fortjene en ny Anstalt endsige vor gamle.

Holger.

II.

Aabent Brev til Holger.

Gamle Ven, Du har naturligvis Ret — det har Du altid.

Men hvorfor skal vi staa stille og vente med Taalmodighed. Kan vi altid det? Kan Du det? Din Artikkel, der er saa hæftig, peger paa det Modsatte.

Hvem der skal være et Samfunds Opdragere, som Du og jeg, maa ikke staa stille og vente i Arrigskab, medens de slaar det ene Knibs i Lommen efter det andet. Nej, vi maa tale højt, skrige, raabe, om saa vi skal vække den hele By.

Jeg tænker mig netop den nye Anstalt fin og stolt som det nye Raadhus (Nyrop maa kunne formaas), og jeg ser mig selv i Aanden hver Morgen gjøre en Runde omkring den, for derefter at kvæge mit gamle Hjerte.

Jeg mener simpelthen, vi maa gjøre, hvad vi kan om ikke for andet saa for at lette vor Samvittighed. Det at vente ligger nu en Gang hverken for Dig, kjære Holger, eller for din gamle Ven

Sofus.

Botanik.

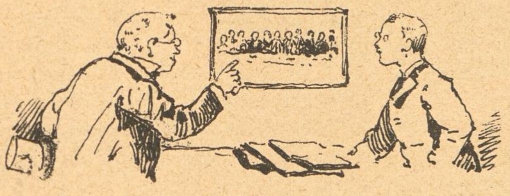

— Hvad er det for et Billede, Du har hængende der, min Dreng?

— Det er alle de kjøbenhavnske Redaktører, Onkel.

— Hvem er han der?

— Det er Redaktøren af »Vort Land«, Birk.

— Og han der?

— Det er Redaktøren af »Aftenbladet«, Lind.

— Birk, Lind! Du narrer mig vist. Men hvem er da han?

— Det er Redaktøren af »Folkets Avis«.

— Aa, er det Bøgh? Herregud, han har holdt sig godt.

Vandaliana.

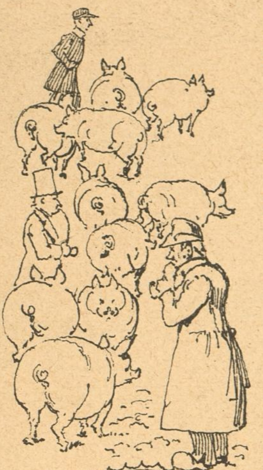

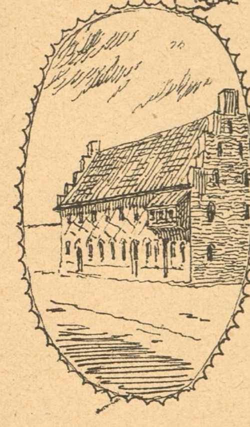

Det er Torvedag i Randers,
Kammerjunker, Borgermester
Steemann tripper over Torvet
Mellem Svin og Faar og Bæster.
Gjennem Høvedernes Flokke
Han med Slag og Spark maa ase.
Av! der traadte de lakerte
I en væmmelig Plamase.

Vred blev Randers Borgermester,
Øjnene skjød vilde Funker,
Thi i noget sligt at træde
Smerter fælt en Kammerjunker,
Og da i det samme Panden,
Den velvise, patriarkalske,
Han imod en Murkant render,
Bli'er hans Blikke rent vandalske.

Frem for Raadet den Borgmester
Viste Bule og Plamase;
Harmen greb de vise Fædre
Mod den gamle, raadne Kasse;
Den var kun til Kval og Plage,
Og saa lugted' den om Sommeren,
Tusind Aar den nok var gammel,
Bygget af en vis Kong Pommeren.

Strax man laved' en Adresse,
Borgernes, der selv bestemmer,
Aa, det blev en mægtig Liste:
400 Fattiglemmer;
Alle Skoledrenge viste
Sig som Randers-Patrioter,
Og i Daarekisten fik man
Over 100 Idioter.

»Dynamit skal sprænge Kassen,«
Saa de vise Mænd beslutted'
(Man maa vide, der i Byen
Har man ej opfundet Krudtet);
Snart en Lunte fik man lavet,
Allerede man befaler
Byens Lygtemænd til Værket —
Da kom En og sa': »Vandaler!«

Vred for op den Borgermester:
»Hvad! Vandaler? Det maa hævnes!
Til Erstatning, Straf med mere
Maa en slig Bagvasker stævnes« —
Og for Torten som for Svien
(Husk paa Bulen og Plamasen)
Slog med lyrisk Kraft i Retten
Pegasus-Jensen paa Pegasen.
Hundred Kroner til Fordeling
Fik de vise Mænd paa Forum,
Hundrede for sig Hr. Steemann,
Han er jo — *rex Vandalorum!*

En lille Forskel.

Kontorchef: Det har min tidligere Fuldmægtig aldrig budt mig!
Fuldmægtig: Nej, men De har jo selv sagt, at han var Idiot; det er jeg ikke!

For en Sikkerheds Skyld.

— Ja Du, den Datum glemmer jeg aldrig; — derfor har jeg ogsaa skrevet den op!

Den bare Elendighed.

»Halvtreds Linier om de Tilskadekomne; — gesvindt!« Saaledes stod der paa Redaktørens Visitkort, da jeg kom hjem. Grundede i Timer, grundede i tre: Hvad mente han? Hvem mente han? — Pludselig vaagnede min Intelligens. Indhyllede mig altsaa i Stødpuder, spændte en Lynafleder paa Hovedet og vaklede op til Bankdirektøren for det nye Sporvejskonsortium.

Bankede paa. — »Kjør ind!« raabte han.

»Deres Tjener, Hr. Direktør! De tillader vel et lille Interview om den Elektriske? Folk er svært gale paa den.«

»Ja, Folk med Hesteforstand,« svarede han overlegent. »Men det skal snart blive bedre. Vent, til vi faar Luftledninger. Naar saadant et Kabeltov springer, rydder vi en halv Gade ad Gangen; — døde allesammen!«

»Lad gaa. En Smule Massemord ved festlige Lejligheder kan jo være ret underholdende. Men De behøvede da ikke allerede nu . . . .«

»Ikke det? Jo det ved Edison i Amerika, vi maa! Passagererne staar jo saa sammenkittede udenpaa Vognene, at de vilde krepere af Fladtrykthed, hvis vi ikke af og til skaffede dem lidt Adspredelse.«

»Vilde det ikke være nok saa praktisk, om De igjen indførte Pladserne ovenpaa?«

»Hvordan i Ørsteds Navn kan De tale saadan? Er De gal, eller er De simpelthen uvidende? Deroppe sidder Folk jo og bliver vaade! Men vi har kun Brug for tørre Legemer; fordi tørre Legemer leder Elektriciteten.«

»Rigtig! Det tænkte jeg ikke paa. De mener altsaa, at den Elektriske . . . .«

»Den Elektriske er en Institution, alle gode Borgere bør elske. Betænk dog dens umaadelige pædagogiske Betydning.«

»Sagde De »pædagogisk«?«

»Netop. Den lærer selv de laveste Samfundslag, at man aldrig maa gaa over en Gade, hvor der kjører Vogne.«

»Udmærket. Og saa hærder den Sanserne. Den evige Klokkekimen i Ørerne og den stinkende Syre i Næsen . . .«

»Ja, det er et Fif, vi har for os selv.« — Han smilede skælmsk. — »Jo døvere Folk bliver, og jo mere de lugter, desto hurtigere stiger de ud og giver Plads for andre. Forretning er Forretning.«

»Vist saa. Men enhver Forretning er ikke en god Forretning.«

»Det er Ellinger ta'e mig for galt!« brølte han. »Kalder De den Elektriske en daarlig Forretning? Vil De saa høre Driftsberetningen for den sidste Maaned.« Han halede den op af sin Skrivebordsskuffe og læste:

»Den 1ste November: Knust en Kattekilling i Gothersgade; væltet en grøn Omnibus i Frederiksborggade; maset en Barnevogn paa Boulevarden. Kjørt 4 Gange i Staa. Den 2den November: Fladtrykt syv Cyklister; vækket det kgl. Theaters Kommitterede ved Store Kongensgade, da han stod og tænkte paa at gaa over Torvet for at virke; kjørt 8 Gange i Staa. Den 3die November: Flænget en Hofskræder; pulveriseret en Rigsdagsmand; knækket fem Halse; sønderradbrækket . . . .«

Mere hørte jeg ikke. Lynaflederen virkede, og jeg fløj forfærdet ud paa Gaden. Akkurat tidsnok til at blive fanget i Nakken af en Elektrisk, der kom luntende, og trillet langs ned ad Gothersgade, medens »Kusken« ufortrødent kimede til Begravelse. Da jeg saa var baaret hjem paa Kontoret, havde jeg lige netop tre Fingre tilbage til at skrive Referat med.

Og saa blev jeg oven i Kjøbet skjældt ud af Redaktøren. Jeg skulde slet ikke have været hos den Elektriske, men hos Gustav Esmann i Anledning af de tilskadekomne Journalister fra hans sidste Komedie.

Bøger,

der Gud ske Lov ikke er sendt os til Anmeldelse.

En kritisk Tid af *Jakob Hansen.*
Kadaver-Lyrik i Prosa. Kadaveret lugter. At Forf. har været Snedker, — det siger man. At han er gaaet i Spaanerne, — det véd man.

Agnes Vittrup af *Erik Skram.*
Paa Titelbladet: Forfatterens Portræt i Brystbillede; Wallensteinsk Hugaf. Indmad: Forfatterens Portræt i Text; pjanket Frøken i mindre moden Alder.

Under Kundskabens Træ af *Theodor Madsen.*
Schwam darüber . . . .!«

Ved Grænsen af *Gjellerup.*
Graf Bismarcks Grafolog er til en Forandring gaaet over Grænsen og blevet grænselæs . . . . kjedsommelig. Bliv helst paa den anden Side.

Frøken Gram af *Schandorph.*
Hor gamle Ven Doktoren er begyndt at se dobbelt, fortæller et herværende. Hans Bog er derved lykkeligvis kun blevet halv saa stor, som han havde tænkt sig den.

Folkeraadet af *Gunnar Heiberg.*
Naar man slaar blandt en Flok Rigsdagsmænd, saa piber de i Kristiania. Men hvad gjør de i Bredgade?

James Singletons Udenlandsrejse af *James Singleton.*
Det skulde De ikke have gjort, Hr. Hansen! Carl Møller kan selv, og han er dog ingen Ewald.

Fra den hemmelige Ret.

En underjordisk Hule. Komitéens Medlemmer sidder, formummede i sorte Hættekapper, ved et med sort betrukket Bord. Paa Bordet et Dødningehoved og to korslagte Ben. (Formodentlig de sørgelige Rester af en afdød Amatør.) Paa Gulvet et Kulbækken samt uhyggelige Marterredskaber. Dødsstilhed.

Overretsdommeren ringer paa en hultklingende Cykkelklokke. Første Anklagede føres ind, sér sig om og skælver.

Det pinlige Forhør begynder.

Dommeren: Anklagede! dit Navn?

Anklagede: Rasmus Pæreby!

D.: Stilling?

A.: Amatør!

D.: Kan Du leve af det?

A.: Ja — de — det vil sige: Nej!

D.: Tag dig i Agt! Du er anklaget for ulovlig Landevejskørsel, samt for at have taget Blodpenge af en fattig Cykkelhandler.

A.: Jeg er uskyldig!

D.: Profos! gjør din Pligt!

(Rasmus Pæreby knibes med glødende Skruenøgler.) Han stønner: Naade! jeg vil tilstaa Alt! Der dryppes Rekordolie i hans Saar. Han dømmes fra Amatør-Ære, — Liv og — Gods og føres grædende bort.

Den næste Synder kommer ind med rystende Knæ og bleg om Næbet.

Dommeren; Dit Navn?

Anklagede: Orla Syd!

D.: Stilling?

A.: Ama— (Dommeren rækker truende Armen ud) Sla—la—lagter!

D.: Du er Professional!

A.: Nej! jeg har ikke gort noet!

D.: Profos!

Anklagede pumpes haard med hed Luft, til han bliver blød og jamrer: Aa—aa, jeg exploderer!

D.: Bekjend!

Anklagede lader Luften og Bekjendelsen sive ud, dømmes og føres bort.

Næste Elendige vakler ind . . . . .

Dog, vi vil skaane Læserens Nerver for yderligere Anfægtelser ved disse haarrejsende Rædsler, der ikke i det væsentlige staar tilbage for den allerhelligste Inkvisition, og som snart vil have udryddet al Amatøruvæsen i dette lille lykkelige Land!

Preusser-Logik!

Historien melder, af Aar saa smaat
Der snart er rundet Halvhundrede,
Siden „der Alte“ sad paa sit Slot
Og hørte, hvòr fælt det dundrede!

„Hvad er der paa Færde! Jeg fatter det ej!
Jeg tro'de, mit Folk mig beundrede!“
Saa tog han Parti og rendte sin Vej,
For det var dog stygt, saa det dundrede!

Hans Heltemod fik sin fortjente Løn,
For nys, da han fyldte de Hundrede,
Han hædredes højt af sin Sønnesøn.
Ja, det kan nok være, han dundrede!

Men Folket, som hugged og skød og stak
Af hans Garde ihjel flere Hundrede,
Forlanger nu ogsaa en Smule Tak,
Fordi i hans Ører de dundrede!

Et Mindesmærke, rejst i Berlin,
At Verden ret kan beundre de'
Og sé, det var ikke det bare Grin,
Den Gang de saa oprørske dundrede!

„Nej,“ raaber de „sittliche“, „aldrig man
Skal sige, vi Oprør opmuntrede!
Was anderes, den Gang i Danskens Land
Den Schleswig-Holsteiner dundrede!

De Dänenfresseres Helteflok
Vi alle Tider beundrede,
Selv om de ogsaa fik mer' end nok
Af Prygl, saa det ligefrem dundrede!

Ja, skjønt de drabelig løb ved Bov,
Skjønt Snese Gange, ja Hundrede,
Som Harer de fægted', de skal ha'e den Lov:
De pralede dog, saa det dundrede!

Og derfor staar ogsaa den Dag i Dag
Det ganske Tyskland beundrende
Det Oprør skal fejres som vundne Slag!
Ja, Hoch! for Løgnen, den dundrende!

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Den højere Styrelse.

(Fixér-Billede.)

— Hvem kan finde Theatrets egentlige Leder?

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

PUK

Hun: Mit første Selskab! Intet er forsømt,
Min Plan er lagt og Sejren den er sikker!
Det vil nok gaa, som jeg i Nat har drømt:
For Aandrighed og Smag vi bli'r berømt —
Naar bare Adolf ej for meget drikker.

Er Maden god, da bliver Æren min,
Om ogsaa Madam Jensen staar for Gryde,
Og Adolf bliver rost højt for sin Vin,
Og Huset, naar Hr. From paa Violin
Fortolker os sin nyeste Etude.

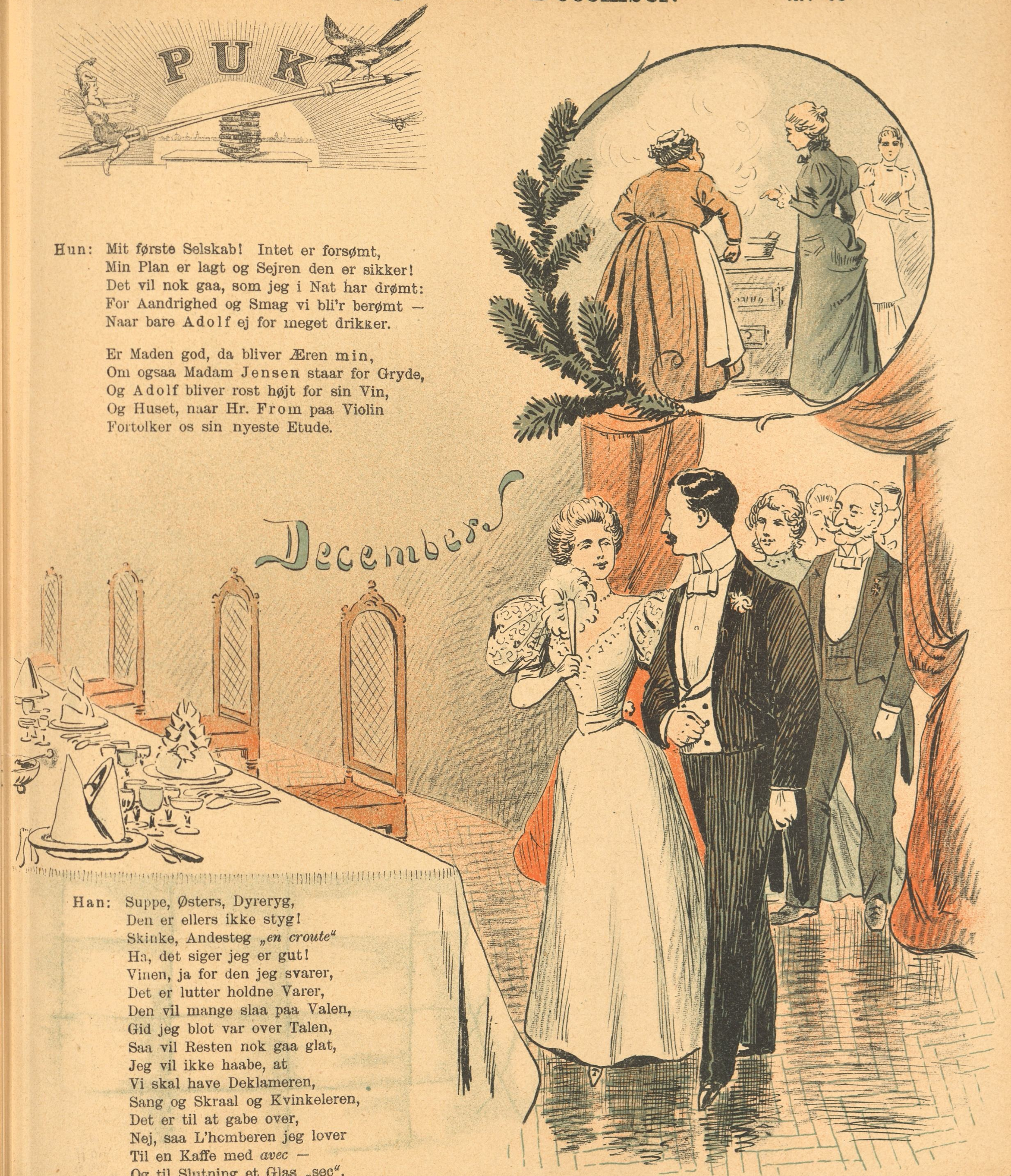

Han: Suppe, Østers, Dyreryg,
Den er ellers ikke styg!
Skinke, Andesteg *„en croute“*
Ha, det siger jeg er gut!
Vinen, ja for den jeg svarer,
Det er lutter holdne Varer,
Den vil mange slaa paa Valen,
Gid jeg blot var over Talen,
Saa vil Resten nok gaa glat,
Jeg vil ikke haabe, at
Vi skal have Deklameren,
Sang og Skraal og Kvinkeleren,
Det er til at gabe over,
Nej, saa L'homberen jeg lover
Til en Kaffe med *avec* —
Og til Slutning et Glas „sec“.

Den livsalige Fred.

Den Kejserstat, som Rothschild velsigner
For de dyre Pengelaan, den har gjort,
Og hvis Navn for Tiden, li'som Ørefig'ner,
Med Ø begynder, — vel at mærke stort, —
En smuk Rekord har blandt de mest polerede
Nationer sat med sine Deputerede,
Der ikke blot kan bruge Asenskjæverne,
Men ogsaa, naar det gjælder, bruge Næverne.

Hvor før, lig Mjøden ud af Heidruns Yvere,
Veltalenhedens Sølverkilder randt,
Man mønter Sølvet ud i Næse-Styvere
Og vexler dem paa Stedet mod Kontant.
Forhandlingen i Salen holdes gaaende
Med Argumenter, der er yderst slaaende,
Selv om det for Logiken er lidt saarende,
At Talerne er trukne svært — ved Haarene.

Kalamiteten blandt Forhandlingsgrupperne
Maaske det milde Veir tilskrives kan;
I fuldt Flor pranger nemlig Rosenknopperne,
Og »*Taalepahnerne*« slaar voldsomt an.
Desværre vil i vore Driverier
De ikke gro i større Partier.
Trods Anbefaling af Jens Busk herhjemme
Slog de nok fejl, det maatte han fornemme.

— Men, hvad der mest, alvorlig talt, os smerter,
Er dog, at Bjørnson bliver her hos os
Og diverterer Godtfolk paa Koncerter,
Men lader ugenert i Wien dem slaas.
Her var for Tiden dog en rig Anvendelse
Saavel for »*Fredssak*« som for »*Voltgiftskjendelse!*«
Det maatte jo dog være ham en Nydelse
At standse Brødres Næse-Blodsudgydelse!

Mon blot det er de skikkelige Danske,
Som skal trækkes med hans Fred for hver en Pris,
Og kaster han til »*Saken*« sin »*Hanske*«
Hvor Folk har mere svært ved at forli'es?
— Ak! her er nok han Fredsapostel bare,
Formedelst her er Fred og ingen Fare;
Men Wien blev for hans Indblanding snydt, thi
Dens Rigsdag er nok selv lidt — nævenyttig.

Den gamle Gaslygte.

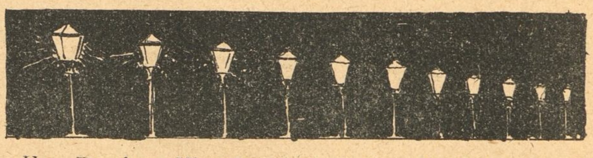

Har Du hørt Historien om den gamle Gaslygte? Den er ikke saa morsom som den er sørgelig, for den ligner ganske dens Fader Tranlampens Historie, som H. C. Andersen satte i Blæk og Tryksværte. Det var i Onsdags den foregik, for da havde Gaslygten Fødselsdag. Den fyldte 40 Aar, men den havde paa Fornemmelsen, at den aldrig vilde fylde flere. Enten vilde den komme i Smelteovnen, eller blive sendt ud i Sundbyerne for at lyse moderne, og det var jo til at ærgre sig ihjel over.

Nu stod den sin Højtidsaften paa Kongens Nytorv og lyste rødt. Nogle sagde, at det var Gjenskin, fordi *Emil* gik forbi i det samme, meget rød i Hovedet af Anstrengelse ved at dirigere. Men den selv vidste bedre. Den ærgrede sig. Ingen havde tænkt paa at gjøre en Smule Skydebane-Væsen af den i Dagens Anledning; kun et Par ganske enkelte Blade havde omtalt Begivenheden, og dem, var der Ingen, der læste. Og saa stod oven i Kjøbet dens Efterfølgere, Buelamperne, lige overfor og skar den i Øjnene for at haane den; for det gjør alle Efterfølgere;

Der lagde sig en Taage omkring den. Det kom sig maaske af, at det var Taagevejr; eller ogsaa var det Glassene, der duggede, saa at den hverken kunde se eller ses. Men gjennem Taagen hørte den Sporvognshestene vrinske: »Gratulerer!« De sagde det saa bedrøveligt, for de var dens Lidelsesfæller; Begge maatte de falde for den løjerlige elektriske Maskine, som baade kan lave Sporvejskonsortier og besørge den højeste Oplysning. Og det var nok især slemt

for Hestene. Hidtil havde de bare behøvet at lægge sig til at selvdø af Tæring; saa blev de hakkede tli Pølser og gik i Kjøbenhavner-Maver. Men nu var det Haab ude, — for den var opdaget.

Taagen fortættede sig og formede sig til Skikkelser. Alle havde de en svunden Herlighed at tænke tilbage paa og kom nu for at gratulere. Der kom en *Digter fra Integade,* som længe havde faaet Lov til at ose som et Lys, men endte med at blive reduceret til en almindelig »Hr. Hansen«. fordi han havde gjort Grin med Legater. Der kom en *kgl. Komiteret,* som havde faaet Sovesyge af Opera-Travlhed. Saa kom der en Deputation af *»de violette Drenge«,* der i saa lang Tid havde haft Dampen oppe, indtil det viste sig, at de havde laant Dampen hos »det Forenede«, men glemt at give Kvittering. Og helt ovre fra Udlandet kom *en tilsløret Dame;* hun havde alle Hænder fulde af Breve, der var bare Ingen, der vidste, hvem der havde skrevet hvad til hvem.

Til allersidst kom en gammel Spaakone, for dem er der mange af, siger Bladene, og derfor kan det jo godt være sandt. Saa kunde den gamle Gaslygte ikke længere tvivle om sin Fremtid: Den blev støbt om til Theaterlygte og fik Petroleum i Livet, og en af Lygterne kom paa Nørregade, hvor en stakkels gammel Digter havde faaet Ansættelse. Han gik med Fingeren i Munden og lærte Skuespillerne at spille Komedie, fordi han ikke kunde det selv. Men den Skæbne var Gaslygten slet ikke *bange* for. Den futtede dobbelt rødt og gik ud af sig selv og af Henrykkelse paa sin egen Fødselsdag. — —

Og saa var Lygten røget og Historien ude.

Bøger,

der gjerne kunde være sendt „Puk" til Anmeldelse.

Cosmos, Skuespil af *Einar Christiansen.*
Fordi man til dagligt Brug just ikke lever af Idealer, kan man godt en gang imellem lade Idealet leve, Det betaler sig ikke, men det gjør sig.

Kysset af *Christopher Nyrop.*
Skælmsmester! — —

Med løse Patroner af *Kandarius*
Uhyre grinagtig. Hvem er Celestin, og hvem er Floridor? Hvem er Carl Møller, og hvem er Kandarius?

Sædemænd, en Oversættelse.
Saaledes kaldet, fordi den skildrer russiske Sæder. Er saaet i Christiansens »Serier«, som rimeligvis vil give deres Sædemand første fælles Mangefold.

Det spøger af *Paul Heyse.*
Karnevalet af *Kappel Bøcker.*
Memento mori af *Paludan Müller.*
Læs dem, eller læs dem ikke, — Ingen Ting fortryder du.

Fagre Ord om brændende Spørgsmaal.

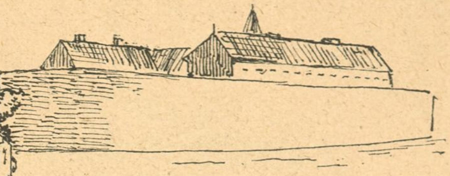

Mel.: Stakkels Hanne.

Hist derude i Vester Fængsel
Var forleden en farlig Trængsel.
Vore Rigsdagsmænds gode Ho'der
Roste Anstaltens mange Goder.
Men Salatfadet! Fy for Fanden!
Faldt i Smag ej hos Rigsdagsmanden.
Rigsdagsmanden kø'r paa anden
Eller første! Respekt for Standen!

Bøf og Pølser af syge Krikker
Efter Landsloven kun sig skikker
For en Finne, til Nød en Svensker,
Men ellers ej for andre Menn'sker.
Vi Gourmander la'r ej os give
Ind paa den Maade Spat og Snive.
Spat og Snive! Vil I forgive
Os fra Gjedser og op til Skive?

Holger Drachmann fra Djævleøen
Lider rædsomt af Skrivekløen.
Fagre Ord kan vor Digter sjunge:
Saasom »Skjorte« og »række Tunge«.
»Slam« og »Slyngel« er Ord, som batter,
De skal røre, men vækker Latter!
»Spytteklatter«, o, Forfatter,
Malplacert dig af Munden dratter!

Kjøbenhavn, o, Du grimme Ælling
Med din stilløse Pærevælling,
Som til Udstyr har kunnet orke
Knap en Paafugl og et Par Storke.
Kongens Nytorv du faar oplivet
Kun til Nødtørft med Bethelskibet.
Bethelskibet! Fik Du givet
Blot en Pæl det igjennem Livet!

Ædle Ynglinge nobelt hjuler
Rundt og rundt, og hinanden muler.
Ej det Penge, men Ære gjælder!
Ej for Mammon de Æren sæl'er.
Penge hader de Amatører,
Rødmer, bare de Klangen hører!
Amatører! Jo, I kjører
Godt, naar blot man lidt godt jer smører!

Alt paa Spil.

— Nej! det skal spilles, om jeg saa skal drikke Vand i Morgen!

En lille Misforstaaelse.

Hun— Her er ikke nogen god Akustik!
Han— Saa? Jeg kan ikke lugte noget!

Umoralitet og Kristelighed.

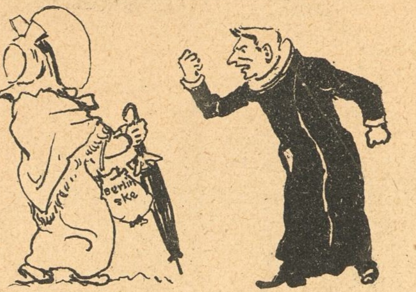

Har I hørt, der sker Mirakler,
Og at Verden snart forgaar?
Det er li'som Jorden vakler,
Saa af Skræk sig rejser Haar.
Vi kan ej la' vær' at græde
Ynkelig ved Dag og Nat:
Tegnene i Pilestræde
Varsler om en Ende brat.

Var der no'et, hvorfor vi vilde
Have baaret Jern med Fryd,
Saa var det vor egen lille
Gode gamle »Tantes« Dyd.
Tyve Slægtled derpaa troede
Med Naturnødvendighed:
Tante var fra Fod til Ho'de
Fuld af bar Anstændighed.

Frygtelig da kommer Bomben
Slynget af en hellig En:
»Tante« selv er traadt i Sumpen
Med de gamle, tynde Ben;
Stedse længere hun nusser
Ud i Pølen, Dag for Dag,
Mens med Næsen hun indsnuser
Dens Aroma med Behag.

Saadan siger Helligmanden.
Og han vide maa Besked,
For han har det jo fra Fanden,
Som har »Tante« faa't paa Gled.
Ikke just at hun er Venner
Med hans sorte Exellens,
Men imellem dog det hænder,
At de nogenlunde spænd's.

Og i denne her Affære
Var han ej mod Fanden streng,
Tvertimod han sagde: »Kjære,
Det var godt gjort, gamle Dreng!
Du har gamle »Tante« blottet
Som en uanstændig Kvind,
Hun maa væk for (han sig gotted')
En med mere kristent Sind!«

Det Kjøbenhavn, der forsvinder.

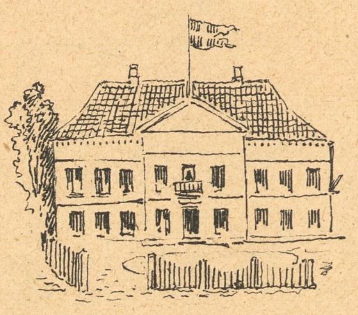

Som bekjendt har Bestyrelsen for det kjøbenhavnske Kirkefond kjøbt Danseboden *„Valkyrien“* for paa dette hellige Sted at indrette et Forbedringshus for de ugudelige Kjøbenhavnere med *V*, der endnu ikke har fundet sig beføjede til at love den *„indre Mission“* Dansebod og Bedring.

Efter ganske sikkert Forlydende skal den næste Akvisition være *Skydebanen*, der skal omdannes til en lignende Anstalt, mellem hvis indre miss-joniske Søjler den gyldne Sandhed skal forkyndes, at Mennesket lever ikke af Brød alene, men at Bekkasiner ogsaa kunne være gode en Gang imellem.

Derefter kommer Raden til *Kvægtorvet*, hvor et passende Lokale til at skille Faarene fra Bukkene formentlig kan indrettes for en billig Penge og uden alt for store Drifts-Omkostninger.

Endelig har samme Fond paatænkt, saafremt de fornødne Midler kunne skaffes til Veje, at erhverve *„Ligkisten“* til Forsamlingslokale for de gode Børn, der forventer at blive salige hernede, medens *„Helvede“* og *„Skjærsilden“* indrettes til Kapeller for de mere vanartede dito og stilles umiddelbart under Pastor *Moes* Diktatur.

Den herskende Kirkenød i Hovedstaden maa da siges at være afhjulpen paa den mest tiltalende Maade, saavel for Tilhængere af smaa som af store Sogne.

Kjødets Lyst

eller

Ej »blaat« til Lyst.

Stemningsbillede fra Kjødkontrollen.

Kjødkontrollør *Tyksen*. Hans Sønner *Hans* og *Peter*.

Tyksen (gnaven) Fanden til Masse Kadavere idag. (Han kaster det sorte Stempel) Jeg gaar hen og spiser Frokost. Men I rører hverken ved Kjødet eller Stemplerne, ellers faar I Kløe.

Hans og Peter: Næ!

(Tyksen gaar.)

Hans! Hvad skal vi bestille?

Peter: Kontrollere Kjød, hvad?

Hans: Ja, det kan blive Grin. Nu er jeg den Gamle. Du giver mig Kjødet, og jeg stempler det.

Peter: Ja, men det kan han jo se.

Hans; Gu' kan han ej, vi gjemmer hans Briller. Hvordan skal Humøret være?

Peter: Det er sort, for han var oppe at skændes med Mor i Morges, og han har ikke spist Frokost.

Hans: Godt, giv mig saa det sorte Stempel. (Han stempler løs.)

Peter: Saa, nu er alt Kjødet stemplet, hvad skal vi nu tage?

Hans? Der ligger en gammel, død Hankat derude, lad os tage og flaa den.

Peter: Ja, det er Sjov.

(De henter Katten og flaar den.)

Hans: Hvordan er Humøret nu?

Peter: Nu er det blaat, for han har drukket 4 Snapse og 1 Bayer til Frokost.

Hans: Lad mig saa faa det blaa Stempel og Katten.

Peter: Pst! den Gamle kommer!

(De lader Katten ligge paa Bordet og springer væk.)

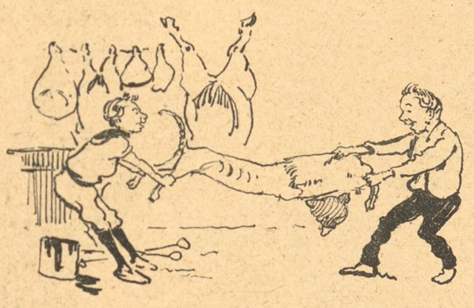

II.

Tyksen (glad): Naa, Kanailler! I har vel været artige og ikke rørt ved Kjødet eller Stemplerne!

Hans og Peter: Næ!

Tyksen: Det var ret, der har I 5 Øre hver. Lad os saa daske lidt paa Sulet igjen. Hvor er mine Briller?

Hans: Dem havde Du med, Far, da Du gik.

Tyksen: Saa har jeg glemt dem hjemme. Skidt, det er ligemeget. Giv mig blot Stemplet.

Hans: Hvad for et Stempel, Far?

Tyksen: Det blaa, naturligvis, nu ser Kjødet helt godt ud.

Peter (skyder Katten hen) Her er Kjød, Fa'r, hvordan er det?

Tyksen (lugter til det) Det er udmærket, sundt og godt. Ganske anderledes end alt det Kadaverkjød fra før.

(Han stempler med blaat.)

En Indpisker.

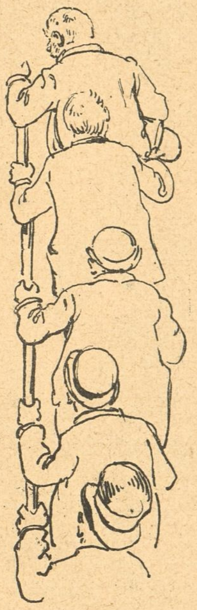

Naar Klokken slaar 1 paa Kasernens Ur,
Man ser kun gabende Rækker;
Kun bagerst sidder en Mand paa Lur
Mens han sig gabende strækker.
Det er Leth Espensen.

Der gaar et Kvarter og der gaar to,
Da kommer tre, fire, strømmende,
Paa deres Pladser de gaar til Ro,
Og Blikkene bliver drømmende.
Men bagved spejder Leth Espensen.

Nu kommer myldrende Mand efter Mand
I Ilmarsch eller drattende;
Da Klokken er 2, jeg siger for sand,
Saamænd da kommer den attende.
»De tar sig det let«. mumler Espensen

Det blev vel et Par Snese ialt,
Og da var Klokken skam mange.
Men dette fandt Høgsbro ikke saa galt:
»Saa kan vi jo godt anfange.«
Da grinede ondt Leth Espensen.

Han sværger en drøj agrarisk Ed,
Det Uvæsen skal han stoppe!
Navnene frem! lad os faa Besked
Paa alle de Dovenkroppe!
Nu er de saa angst for Leth Espensen

PUKs **Redaktion og Expedition**
Hovedvagtsgade 1. K.

Abonnement

tegnes samme Steds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.

Bladets Abonnenter

faa, saa langt Oplaget rækker. Aargangene 1893—95 incl. for

halv Pris.

Indbinding pr. Aargang i det komponerede Bind 3 Kr. Løse Bind à 2 Kr., Mapper à 2 Kr.

Kan bestilles gjennem enhver Boghandel og i Hovedexpeditionen.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Germanisk Parlamentarisme.

Naar Tyskere, Czecker, Polakker med flere
Hver paa sin Vis parlamentere,
Og Kammertonen bliver til Skraal,
Saa kommer det af de mange Slags — Maal!

Udgiver og Redaktør
Angelo Haase.
Trykt hos
Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

1897. Søndag den 12. December. Nr. 50.

PUK

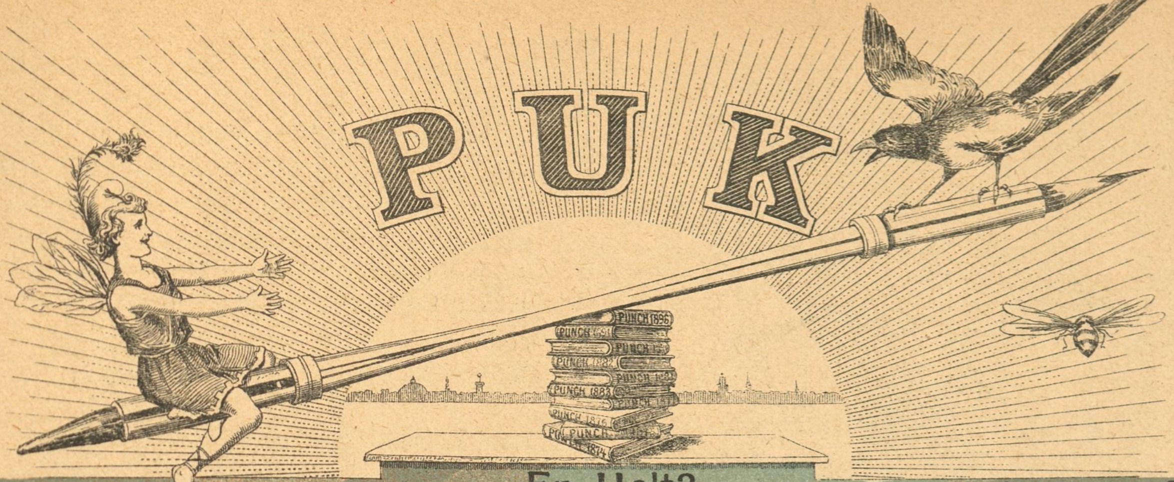

En Helt?

— Men, søde Adolf! nu maa Du tale med Fader og faa hans Samtykke — — —
— Ja, min egen Pige, det skal jeg, — hm, — han har jo Telefon?

To Forsvarsbrødre.

Selv naar sin salig Fortids Grav man nøje
Har skjult og ladet overgro med Græs,
Saa hitter Nemesis med vaagent Øje
Et Par Forglemmigejer samme Steds.
Derfor er stakkels Kommandør S. Boje-
sen ikke saadan rigtig i sit »*S*«,
Og som en daarlig Trøst det sagtens gjælder
Hos ham, at Korsgaard er det ikke heller.

Thi disse Perler blandt Demokratiet
Har hver paa sin Vis havt en saare stor
Fortjeneste af Fæstningsbyggeriet!
— Ak, vi er allesammen skabt af Jord!
S. Bojesen paa en Tourné har viet
Til Sagens Fremme sine rene Ord,
Og til hin Livssag for Hr. Kommandøren
Sig Korsgaard knytted' som — Entreprenøren.

Dog ligefuldt de røgted' deres Dont
Hist i »Kasernen«, her paa Byens Gader,
Hver paa sit Felt som fuldblods Fæstningshader
Og Aktionær i Venstres »skarpe Front«.
Saa det er trist, at »disse gamle Skader«
En evig Glemsel ikke blev forundt,
Og dobbelt trist, at ikke dem blev givet
Som »*Falsum*« en forsvarlig Pæl i Lidet.

— Nu kan man først forstaa, hvi Korsgaard stred
Saa hardt som nogen gammelnordisk Rise
For at faa Bahnsons Fæstning revet ned:
Saa vilde der for Korsgaard nemlig vise
Sig Lejlighed til nok en Entreprise,
Hvoraf Profitten kunde blive fed,
Og hans Fortjeneste af Forsvarssagen
Des Aarsag lægges klarere for Dagen.

Men Bojesen faar næste Valgdag færre
Udgifter paa Kampagnens Regnebræt;
Han spare kan at sende sit Portræt
Til Vælgerne; thi nu er samme Herre
I Kredsen kjendt tilstrækkeligt, des værre.
Hans Skæbne bliver uden Tvivl begrædt,
Naar paa hans Gravhøj paa det sorte Kors staar:
Ved »*Festungen*« han pilled', li'esom Korsgaard!

Puk-Præmie-Jule-Udstilling.

Puk lagde Pegefingeren paa Næsen, Tommelen under Hagen og kløede sig i Nakken. Alt det betyder, at man tænker. Omsider gik der et Julelys op for ham. Han maatte lave en Udstilling. Ikke saadan en international en, som fæle Mennesker kunde give sig til at »brygge« paa at forkleine, men en rigtig Jule-Udstilling, der kunde ta'e Kegler i Wessel- og Vettekampen om Julepublikummernes Bevaagenhed. Hvad laa da nærmere end at udstille de værdifulde Præmier, som i dette Efteraar er blevne uddelte i

Puks literære Beriderskole.

En uoverskuelig Skare af Konkurrenter havde indfundet sig, hver med sin Kjæphest. Størsteparten blev dog dyppet i sit eget Blæk og vist af. Følgende faa blev de udkaarne:

1ste Præmie: *Fri-Skoleridt.*

En Venne- og Vendekaabe, dobbeltforet, noget slidt i Kanterne, men brugelig.

Tilkjendt Digter Drachmann formedelst udvist Færdighed i at »slaa Volter« og ride baade »links« og »rechts«. Med Præmien følger Ret til at bære sit Kors, som han vil, samt til at hæve Digtergage for dermed at plastre de Saar, som Samfundets fordummede Snobber plejer at pine ham med. Naar han tillige har ment sig berettiget til at føre Titel af sin egen Lykkes Vølund Smed, kan dette dog ikke indrømmes.

2den Præmie: *Ridt for Mindreaarige.*

En Barnetrompet med Forgyldning, frisk, men ikke ægte.

Tilkjendt Pseudonymet Hr. Hansen, kaldet James Singleton, født Digter Ewald, paa Grund af hans Force i at ride mer eller mindre historiske Gyngeheste til Juleglæde for Umyndige. Det bør fremhæves, at hans Gyngehest har Øren til at høre med og en Mund til at lade gaa videre med, naar svenske Præster betror Rytteren Hemmeligheder, ligesom den ogsaa har en Fløjte i Halen, hvori de uskyldige Smaa kan more sig med at pifte ad Legater.

3die Præmie: *Marer-Ridt.*

En Konvolut, tysk Briefmarke, indeholdende von Bismarcks Uskyldighed og salig Halls Nederdrægtigheder.

Vundet med Glans af grafologisk Digter Gjellerup. Hans Ridt er noget forceret, men giver ham dog gunstig Lejlighed til at kigge Folk i Brevkortene.

4de Præmie: *Trav-Ridt.*

En Vinpokal med noget i; sagkyndig fyldt af Præmietageren.

Skænket Digter Schandorph for rørende Ihærdighed paa gamle Travere. Hans Gangart er vel ikke jordvindende, men da han hidtil har været saa svineheldig ikke at falde af, kan han endnu ride lige ud ad Vejen.

5te Præmie: *Konkurrence-Ridt.*

En Statuette, grinagtigt forestillende de siamesiske Tvillinger.

Delt mellem d'Hrr. Komikere Kandarius og Carl Møller, der partout har villet ride Tandem paa den samme Kjæphest. Den ene vil have Dyret i Dragonstald og den anden vil have Bæstet fodret med Studenter-Havre; men Dressuren er den samme.

Extra-Præmie: *Damernes Ærespris.*

Et Kys af Puks kjødelige Tante, Fru Titania; fysisk-labialt-analytisk autoriseret af en Fagkyndig.

Eneste Konkurrent og Vinder: Dr. Nyrop.

Udenoms-Præmie: *For Hestepleje.*

En Badebillet til de smaa Kanaler.

Tilkjendt Cosmos-politisk Digter Christiansen og approberet af »Foren. til Dyrenes Beskyttelse«, af Hensyn til hans bestandigborgerlige Omhu for i det længst mulige Tidsrum at skaane Pegasen.

Hermed slutter Præmieringen, hvorefter *Puk* parerer og sidder af; — det vil sige, vi parerer paa, at Præmietagerne vil stejle.

I Paraplyen.

— Men hvad giver Du mig for vores egen Willumsen? Han skal jo have den kunstneriske Ledelse hos Bing & Grøndahl?

— Ja, du kan tro, nu stikker han nok Fingeren i Porcellæns-Jorden og lugter, hvor han er?

Vore Fruer og Frøk'ner i „Vor Frue".

Mel.: En lille Pige i Blaat.

»Deres Bryllup skal staa i »Vor Frue«
For det Syn sættes Livet paa Spil,
Til en Høg bli'r den kurrende Due:
»Vi vil med, det er just, »hvad vi vil«!«
Hvis den Hulde bli'r kjed af at vente,
Ta'r hun simpelt,hen Kirken med Magt.
Hvad forslaar vel en hel Snes Betjente,
Naar hun er til Fortvivlelse bragt?
»Selv om En skal nyse lidt rødt,
Om Ens Øje fra brunt bliver blaat,
Herre Gud: det gjør virkelig slet ingen Ting,
For vi morer os saa godt!«
Og en lille Frue i Blaat,
Og en dito Frøken i Rødt
I den »helligste« Iver paa Bænkene staar!
Gud! det klæder dem saa sødt!

Med de fromme, uskyldige Blikke
Utaalmodige spejder de Smaa,
»Se! de kommer, pas paa, lille Rikke!
Sikke himmelske Klæ'r de har paa!
Nej! den Løjtnant, hvor er han dog øndi'!
Men hans Dame! nej, Rikke, ved Gud!
Hun er virkelig ligefrem syndi',
Næstendels uanstændig klædt ud!
Men den Garderløjtnant i Rødt,
Med de velskabte Ben i Blaat.
Ja, for saadan en Engel til Husbond at faa,
Gik vi gjennem Ild og Vaadt!«
Og den lille Frue i Blaat
Og den dito Frøken i Rødt
Saa blufærdige rødmer — med Halsen af Led.
Aah! det klæder dem saa sødt!

De gi'er næsten hinanden paa Tuden,
Mens de skjændes saa fromt og saa blidt!
For det gjælder at paase, om Bruden
Gaar til Altret i Crême eller Hvidt!
Og de hvisker og tisker, mens Præsten,
Selve Pauli, de Knælende vi',
Og i Gjerningen elsker de Næsten:
De vil Alle se Parrets Sortie!
Og den lille Frøken i Rødt
Og den dito Frue i Blaat
Hviner højt, for de ser næsten slet ingen Ting,
Og det synes nu de er raat!
Og saa trasker de hjem saa smaat,
Fortrykte, fortraadte, forstødt'
Og med Kjolen i Laser, Tournyren paa Skraa!
De kan tro, det klæ'r dem sødt!

Et Fristed.

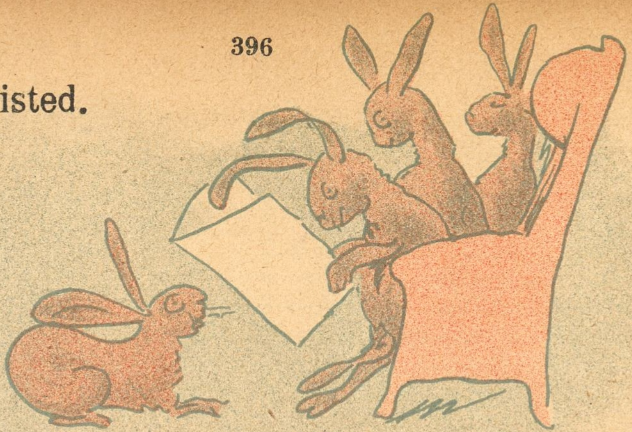

Præsten: Der er ikke et Sted paa Præstegaardens Grund, hvor en Hare kan skjule sig for mig.

Bonden: A véd jen Stej, hvor 'en kund' vær' godt hyt for Faa'r — de' er i Faa'rs Studierkammer.

Tallerkenslikkeren.

(Ved Skiftetid.)

— Farvel, Hektor! Du har dov sparet mig for mejet Arbejde!

Brav-Karl.

Jeg har alt længe nok af dette Land;
Jeg raabe kan derind, hvad det skal være:
Fladhed og Flovhed, Heste-Dumhed — Pære,
Det lyder blot som Stokkestød i Sand.
Snart flygter atter Jeres store Mand
Til andre Egne med et større Syn;
Jeg tror, Gud hjælpe mig! I drikker Vand,
Og ikke én forstaar at gaa i Byen.

Le-da, min Sjæl! mens Mund til Glas jeg sætter —
Og det er hverken Hvidøl eller The —
Vin har jeg drukket i de lange Nætter,
Det gjorde jeg ved Seinen og ved Spree.
Behold det Sprøjt, hvorved I *„sitter trumpen“*;
Dødsangst hos Fruen, Herren og hans Kok;
Vinmandens raadne Tønder holder nok
I hvert Fald Seklet ud — ved Hjælp af Pumpen.

Men, hvis I unge endnu har den Lyst,
Min gamle Lyst at løbe lidt af Gaarde
Og ret gaa ud paa Livet i en Dyst,
Velan, saa følg min vinomkranste Kaarde.

Ret saa! lad se, om Blodet endnu banker
I Takt med gamle Holgers stolte Sind.
Fremad, min unge Junker, hvor der vanker
Pomard og *Baune* — hug ind, hug ind, hug ind!

Her mærker Du, at Livet er et andet
End det, Du drømte i Familiens Skjød;
Der var Fornøjelsen s'gu mere „blandet“,
Hver Gang Du sad blot *vis-à-vis* en „Rød“ —
Her stikker Du ej smaat til saadan Herre,
Den ene tømt, den anden kommer ind,
Ti, tyve Sorter, her er aldrig færre,
Er det at dø af? — hej, hug ind, hug ind!

Hug ind paa Vinen — den vil Opstød give
— Det kan Du stole paa — af Surt og Sødt;
Man bør ej bange for det værste blive,
Og falder man, da ligger man s'gu blødt.
Hold Glasset højt, le ad Grosserer-Staden;
Og, har Du faaet plastret dine Saar,
Saa bræk Dig bare, og gaa ned paa Gaden —
Vær „brav-Karl“, hvordan Fanden det saa gaar!

Ulykkesforsikring.

Kristen Smed. Goddav Mads Jordmormand.

Mads Jordemodermand. Goddav Kresten Smed. Ja Do onskyller nok, a jæ hulder mæ lidt pue Avstand fra Dæ aa Huset. Man ka jo itte vide, hva Øjeblik det futter i Været, aa man skyller jo dov Sovnet itte a rende lie ing i Ildsvælget.

Kristen. Naa, Do har hørt om den Plosjon i Smedjen i Morres?

Mads. Om jæ har hørt den! Hør Kresten, ded væste Do ka sie om en kungeli Embesmand ded æ, a han æ døv. Vogt nøje pue ded, Kresten, jæ æ itte sønderli behaveli stemt idav. Ded Dommedavs-Knald ble jo hørt over syv Sovne.

Kristen. Ded va Fa'en. Ded hiele va jo itte anned end som a Bællen revnede.

Mads. Lyver jæ kanskesens, hva, æ ded ded Do ve sie, Din Svibel. Saa ka Do vente Dæ Stævning i Maaren.

Kristen. Jæ sier itte, a Do lyver, Mads, ded maa Do endeli itte tro. Men nær hørte Do den Plosjon?

Mads. Jæ la aa sov, aa saa hører jæ bum bum lie ing i Øret. »Hva Fa'en va ded,« raaber jæ te Madammen. »ka Do itte la vær a snorke mæ ing i Gesiktet, din Hun-Elefant«, sier jæ. »Huld Kaje,« sier saa Kjællingen, »jæ har itte snorket.« »Gu har Do ded!«. »Gu har jæ ej!« — I ded samme banker ded pue Døren, og saa kommer Søren rennendes ing. »Der har væt Plosjon i Smedjen,« raaver han, »aa jæ har faat mit ene Øje mast.«

Kristen. Ded gale Asen, saa ded va te Dæ, han rendte. Ded va bare lidt Sod, der fløj ham i Øjnene.

Mads. Saa ded va'ed kuns. Næ, Kresten, kom itte mæ ded, jæ hørte den Uløkkelies Skri, aa jæ saa hvodan Blodet

rendte ham yd a Øjenkrogene. Men ded ska Do itte slebbe billig fra. Do ska komme te a gie Søren Faasekring yd a din Kramkiste, om der saa æ syv Hængelaase faa, ded ska jæ sørre faa. Nu faar vi jo Laaven.

Kristen. Ja, men den ska itte gælle faa vos Landboere, har jæ hørt sie.

Mads. Ded ska den komme te, din Kappetalist, allenfalls overfor Smeddene. Jæ skriver ing te vores Risdasmand, a han ska gi dom den Ændring. Ded gjør han stravs, nær han hører en Røst fra Vællerne.

Kristen. Do ve da itte gjøre mæ uløkkeli, Mads?

Mads. Naa siden Do ber saa mindelig faa Dæ, saa ve jæ la vær mæ ded. Saa ve jæ nøjes mæ a paaligge ham, a han ska ydvide Laaven te vos Jordmormænd og vores Madammer.

Kristen. Hva Fa'en, Mads, ve I gi Erstatning faa de Killinger, I slar ihjel?

Mads. Man ka mærke, a Vællingen inge i dit Hode itte har hat godt a Røstelsen i Morres. Vi gi Erstatning? Næ, Kresten, men I, Sovnet, ska gi vos Erstatning faa al den Tort aa Svie, vi lider under vores ansvarsfulle aa farefulle Gjerning.

Kristen. Ded ka der være noved i. Gjør kuns ded, Mads, aa kom saa ing aa ta en lille Sort a vi ka drikke te Faaligs.

Mads. Ja, nær jæ ka stole pue, ded itte æ en Slavs Bestekkelse.

Nødværge.

Hr. Redagtør!

Det æ Kraft stejle me et nydeli Land dette hersens, vi gaar aa tror vi æ fribaarendes Borgere i. Man sku tro, man hadde Lov te a færdes paa Gajer aa Stræjer uden som a enhversomhelst Bisse sku ha Lov te a sla en ihjel, bare fordig a man tefældigvis kommer te a pirke lidt ve sammes dyrebare Kæveben. Saadden har det da allenfals immer vaaren før. Nødværge! Gu har der altid vaaren Nødværge, det har je immer respekteret, det ska ingen sie me andet paa. Langede je en Skalle ud, Gufaabanneme om je sa et ondt Ord te, a Vedkommendes værgede sin Nød som han ku, naar han bare gore det paa en anstændi Maner. Sel om han osse daskede lidt mæ Spaserepinden, to je det mæ en vis Sjemytlihed. Der var jo Gudskelov Lov aa Ret i gamle Danmark, vidste je, aa han, Kadaveret, vidste det sku osse. Je ku tidt se, hvor det kriblede i han etter a brue et Mordvaaben, men saa var'ed lisom a han sa te sig sel: »Næ, den gaar skunte, det blier Tugthuset,« aa saa stak han Fløjten ing igjen — aa saa hadde han jo Skallen lisaa nydelig mellem begge Øjnene. Se det va Landslov aa Ret liefra Kresjan den ottendes danske Lov, hvor der staar saa smukt: »Du ska'nte sla ihjel!« Men nu sitter disse hersens gamle Lovbrydere oppe i Højesteret aa finder paa noet andet. Di sitter liefrem Præmie paa Mord paa fredelie Borgere. Bare man gaar stille aa roli hen a Gaden aa smækker en lille Skalle ud hist aa en her, saa ska ethvert mordlystent Ingdivid ha Lov te a stikke En ner. En anden gaar her aa æ hensynsful aa bruer bare Næverne aa Skallen, aa saa sku saan en Sjentelmand ku stikke mæ Kniv eller sla mæ Jernkno — æ det Retfærdighed? Men godt man ved det, nu sku Faen mere gaa aa spille skikkeli aa ta mæ Fløjelsvanter paa saan en Kaveller. Nu ska han Faneme faa samme Konfektus. Hva der œ Ret for den ene æ vel osse Ret for

Deres ærbødie

Peter Saft.

I Vandskorpen!

Mel.: 'Poleon, mer' Napoleon.

At en Sømand ikke praler,
Selv om han er Kommandør,
Og selv om han holder Taler
I den Ravnekrog Korsør,
Og at Bojesen *»bona fide«*
Har sin Hjertens-Mening sagt,
Burde jo vi andre vide,
Da han selv den fandt abstrakt.
Bojesen!
Sigurd Bojesen!
Har at gavne og fornøje haft for Øje, men
Hvem, i Herrens Navn,
Uden denne Ravn,
Har af Kommandørens Ord haft Glæde, Fryd og Gavn?

At vor Ven, som næsten Barn, sa'e
Om en Fæstning pæne Ord,
Kun det skjænderligste Skarn ka'
Ham bebrejde nu, som stor.
Og naar denne Skarns Minister
Ham paa Pusterøret gi'er,
Godt vi fatter, at han mister
Sin Mnemoteknik og si'er:
»Ravn er Tals-
mand, føj! for et Fals-
um, for ej at sige, det er Løgn i Ravn'ses Hals!
Landbefæstningen
Ej jeg mente, men
Jeg kun mente den til Søs, og gik til Vands for den!«

Gjennem Ravn en Pæl han rammer
Med sit mageløse Vid.
Og han si'er, det hele stammer
Fra hans salig »Mundkurv«s Tid!
Men nu kommer s'gu Finalen
For den stakkels Kommandør.
Han har selv dikteret Talen
Til Avisen i Korsør!
Bojesen!
Kan Du fordøje den?
Har vi af et snarligt Dementi Fornøjelsen?
Vrøvl Du bare væk,
Svar som Sømand kjæk:
»Sexten Aar og Fjorten Mil har gjort min Hjerne læk!«

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg,
samt til vore **indenbys** Abonnenter et Cirkulære fra **J. H. Schubothes** Boghandel.

En Skarnbasse.

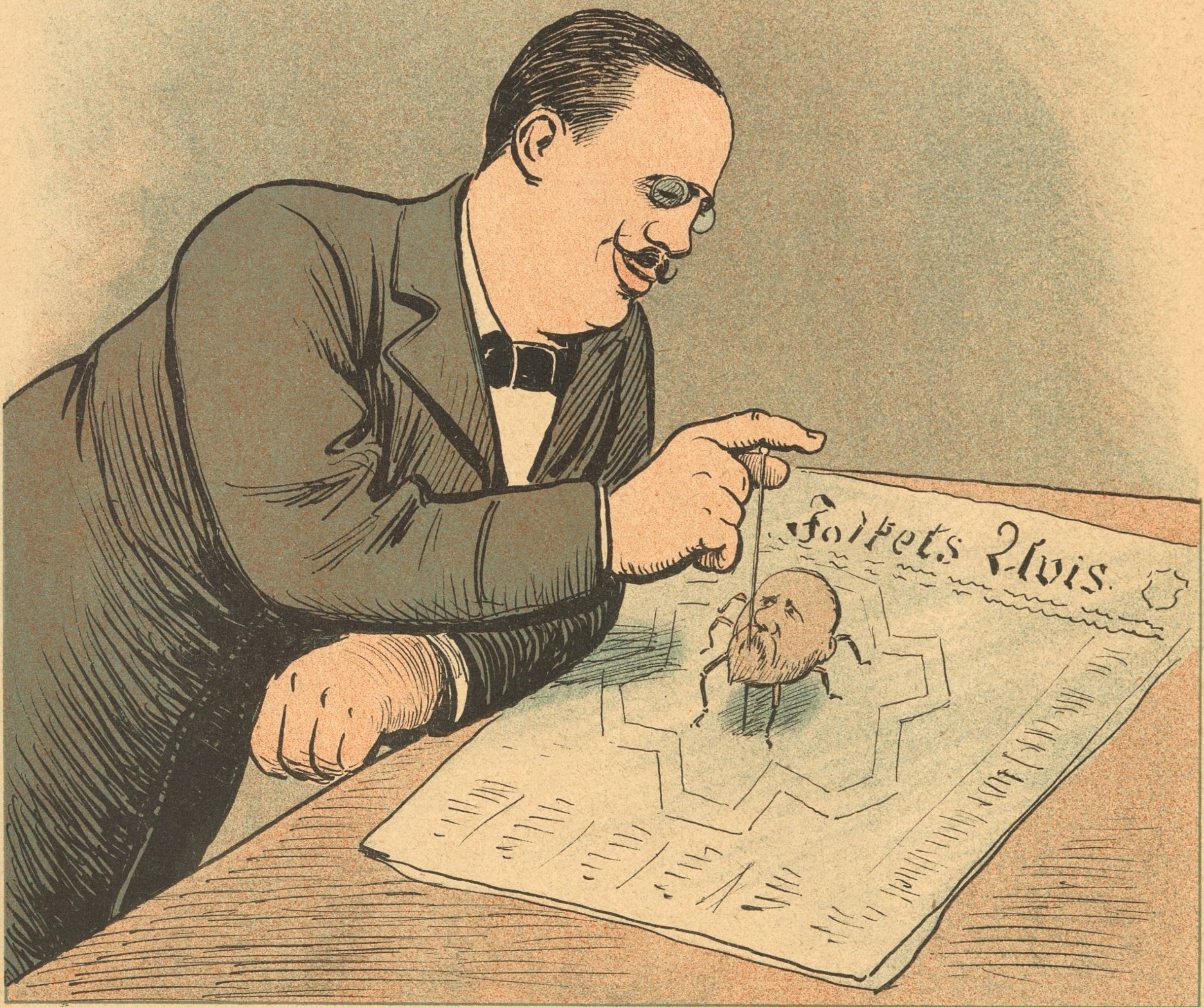

Hr. Rex vil „Fæstningsbyggeren“ aale,
Thi sidder Hr. Korsgaard nu paa Naale.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase.
Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

1897. Søndag den 19. December. Nr 51.

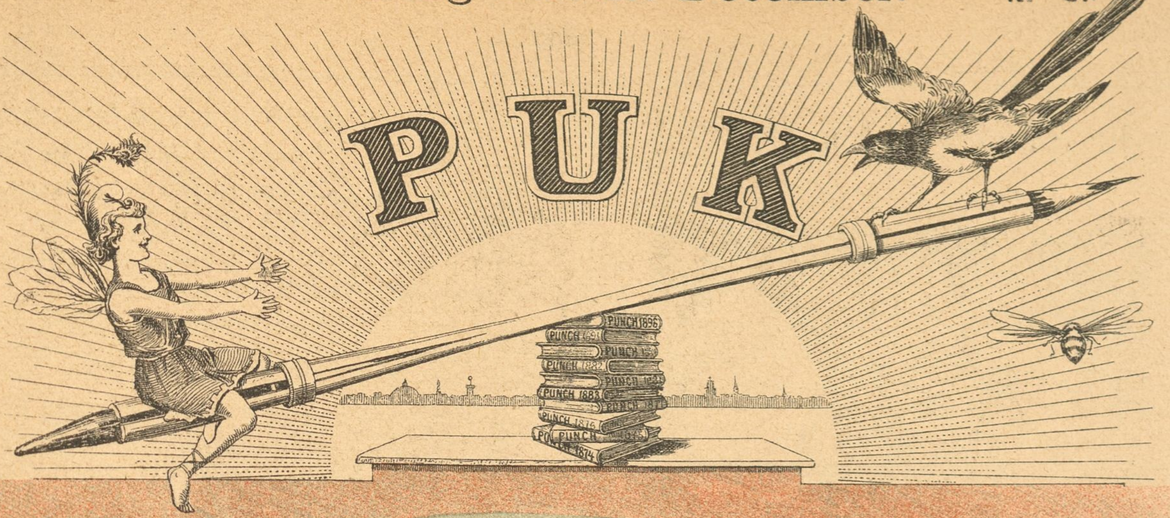

Et stort Hjerte.

— Hvad hedder Klaras sidste Forlovede?
— Østergaard.
— Naa — saa er hun altsaa kommen hele Alfabetet igjennem!

Et g-lædeligt Jule-Budskab.

Vor høje Rigsdag blev pludselig smittet
Af Travlhed forneden saavelsom foroven
Og har nok paa hurtig Fremme beflittet
Sig af Ulykkesforsikringsloven,
En gavnlig Reform, der betitles saa,
Fordi man er forud forsikret paa,
At Ulykker vil der spørges i Masse,
Saalænge »Erstatterne« ere pr. Kasse.

Du faar da den Trøst, naar en Mursvend falder
I Hovedet ned paa dig fra Stilladset,
Og desformedelst du faar din aller-
nyeste høje Silkehat maset,
At du til din Foresatte kan ty
Og lade ham skaffe dig strax en ny,
Og, kan han ikke, vil Stat og Kommune
Med »Kakkelovnsrøret« dit Hoved forsyne.

Saasnart en Kommis har slaaet en Plade,
Men bliver neglet og faar paa Halen,
Og kommer en Expeditrice for Skade,
Saa gives Erstatning af Principalen;
Og falder i Vandet din Svigermo'er, men
Hun fiskes levende op igjen,
Saa skal du for Ulykken ikke blegne,
Paa Skadeserstatning du sikkert kan regne.

Og naar formedelst et Gründerprospektus
Din Status er kommen i Halmen fra Dynen,
Og naar til Examen du faar »*rejectus*«,
Og naar du dumper paa Valgtribunen
Eller faar Wiinblad til Folkethingsmand,
Erstatning du rolig forlange kan;
Thi den Slags Gjenvordigheder maa gjælde
For regulære »Ulykkestilfælde«.

At Folkets Velstand vil blive forhøjet,
Naar Loven træder i Kraft, tør man mene,
Og Publikum bliver dobbelt fornøjet,
Naar Ulykken ikke kommer alene.
— Dog, nu flyver hjem hver Ulykkesfugl,
Forsikret paa Forhaand nu i sin Jul,
At Julegrøden han ingen Sinde
Saa sveden som sin Politik vil finde.

Overløberne.

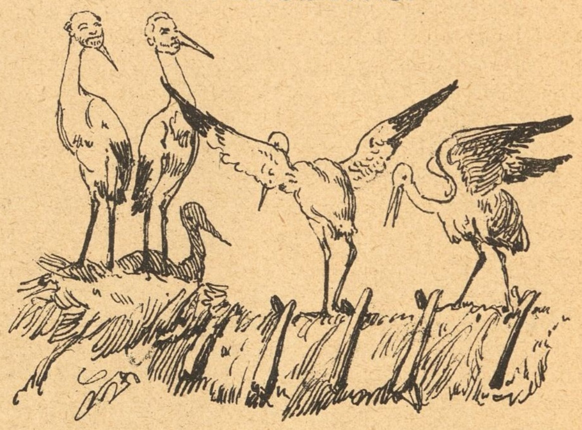

(Frit efter »*Storkene*« af H. C. Andersen.)

Ude paa den store Kaserne i Byen, var der en hel Overløberrede. Overløber-Mutter *(Frede)* sad i Reden hos alle sine smaa Unger. De stak Hovedet frem og knebbrede hver med sit Næb, saa de blev helt røde af Anstrengelse. De kunde slet ikke moderere sig. Et lille Stykke fra Reden sad Overløber-Fatter *(Rasmus Vielgeschrei)* nok saa stiv og strunk. Han havde lukket det ene Øje, og man skulde næsten tro, han sov, saa stille sad han og sagde aldrig et Muk. Men han tænkte des mere. »Det ser saa fornemt ud,« tænkte han, »at jeg sidder Skildvagt her ved Overløberreden, de kan jo ikke vide, at jeg er kommanderet til det. Das sieht so rasch aus!« Og saa lukkede han det andet Øje.

Nede paa Gaden legede en Flok Vælgerbørn, og da de saa Overløberne, sang en af de modigste og siden alle sammen:

»Frede, Frede, Freje
Flyv bare til Stege,
Saa vælter vi s'gu Reden din
Med alle dine Unger.

Den ene skal hænges,
Den anden skal stænges,
Den tredje skal brændes,
Den fjerde skal endevendes!«

»Hør dog, hvad Vælgerne synger,« sagde alle de smaa Overløber-Unger, »de siger, vi skal hænges og brændes.« »Det skal I slet ikke bryde Jer om,« sagde *Frede*, »stik blot Hodet under Vingen, saa gjør det ikke noget.«

Men Vælgerne blev ved at synge og pegede Fingre ad Overløberne. Kun en Dreng, han hed *Lars*, sagde, at det var Synd at gjøre Nar af Dyrene, og vilde slet ikke være med. *Frede* trøstede sine Unger: »Bryd Jer ikke om dem,« sagde han, »se bare, hvor rolig Fatter *Rasmus* sidder, han er saa vant til Grinet.«

»Vi er saa angst,« sagde Ungerne og turde slet ikke se ud af Reden.

Næste Dag kom Vælgerbørnene igjen, og, da de saa Overløberne, begyndte de deres Vise:

»Den ene skal hænges,
Den anden skal brændes —«

»Skal vi vel det?« spurgte Ungerne.

»Nej, vist ikke,« sagde *Frede*. »I skal bare lære at tale ordentligt og gjøre Obstruktion.«

»Og hvad saa?« spurgte Ungerne.

»Saa spredes alle Overløberne over hele Landet til den store Valgmanøvre. Da maa man kunne tale rent Dansk, det er af Vigtighed. De, som ikke kan klare for sig, bliver stukket ihjel. Derfor pas paa, at I lærer det forinden, for endnu kan I det ikke.«

»Saa bliver vi jo stænget, som Børnene synger, og hør: nu gjør de det igjen!«

»Skal jeg flyve ned og hugge Øjnene ud paa de By-Unger?« sagde en af Overløber-Ungerne, som hed *Klaus Berntsen*.

»Nej, lad være med det!« sagde *Frede*. »Men hør, nu skal I skam lære at tale rent og gjøre Obstruktion.«

Og saa jagede hun alle sine Unger en efter en ind i Salen for at tale. Oh, hvor de vrøvlede, og hvor det slog Sludder for dem. Hvert Øjeblik snublede de over et Ord og var lige ved at kjøre fast.

»Se nu paa mig,« sagde Frede og tog fat, »saadan skal I holde Hovedet, saadan skal I rette Benene og slaa ud med Armene, og saadan skal I tale.« Og saa talte han en stiv Klokketime om ingen Verdens Ting, bare for at lære Ungerne Kunsten. Men, da Ungerne saa skulde gjøre det efter, blev det blot til smaa kluntede Hop, og bums! der laa de, for de var saa tunge i Vendingen. »Jeg vil ikke tale mere,« sagde den lille *Wistoft* og krøb ned i Reden igjen, »jeg har skam faaet nok.«

»Vil Du da stikkes ihjel ved Valgmanøvren?« siger *Frede*, og saa maatte han jo frem igjen,

Den tredje Dag kunde de ligefrem tale helt flydende, og saa troede de, at de kunde sidde og hvile paa Ordene, men bums! saa væltede de og blev til Grin.

Af Drengene paa Gaden var ingen værre til at synge Spottevisen end en, der hed *Kresjan Københavner*, og derfor skulde hele Overløbernes Hævn ogsaa gaa ud over ham. *Frede* maatte tilsidst love Ungerne, at de nok skulde faa Hævn, men han vilde ikke tage den, før de var over Valget, sagde han.

»Vi maa først se, hvad I duer til ved den store Valgmanøvre; sæt, at I bliver stukket ihjel, saa har Drengene dog Ret.«

»Men efter Valget saa skal vi hævnes,« sagde Ungerne.

»Ja, vist,« sagde *Frede*. »Hør, hvad jeg har udtænkt. Jeg ved, hvor den Sump er, hvor alle de smaa Lovforslag ligger, til Rigsdagsmændene kommer og henter dem til Kredsene. De nydelige smaa Love ligger og drømmer saa dejligt, som de aldrig siden vil komme til at drømme. Alle Kredse vil gjerne have saadan en lille Lov. Efter Valget vil vi flyve hen til Sumpen og hente en Lov til hver af de Kredse, som ikke har gjort Nar af Overløberne, for de Kredse skal slet ingen Lov have.

»Men ham, som begyndte at synge Visen, den slemme. hæslige Dreng, *Kresjan Københavner*,« skreg de unge Overløbere, »hvad gjør vi ved ham?«

»Der ligger i Sumpen en Masse smaa, dødfødte Lovforslag, som har drømt sig ihjel, dem vil vi allesammen tage til ham, saa maa han græde. Men den gode Dreng, ham, som sagde: »Det er Synd at gjøre Nar af Dyrene!« ham holder vi os til for Fremtiden, og, da den Dreng hedder *Lars*, saa skal I ogsaa allesammen herefter kaldes *Larsenitter*.«

Og saadan vil maaske ogsaa engang Overløberne blive kaldt, det vil sige, de, der overstaar Valget.

Blæksprutbakkelse.

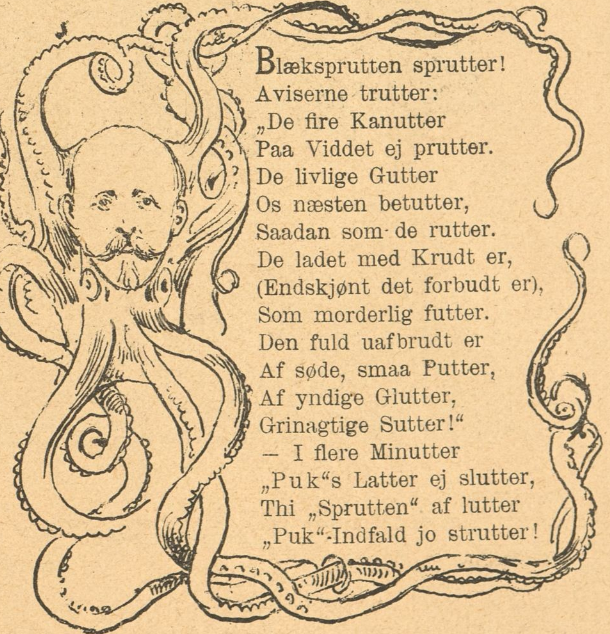

Blæksprutten sprutter!
Aviserne trutter:
„De fire Kanutter
Paa Viddet ej prutter.
De livlige Gutter
Os næsten betutter,
Saadan som de rutter.
De ladet med Krudt er,
(Endskjønt det forbudt er),
Som morderlig futter.
Den fuld uafbrudt er
Af søde, smaa Putter,
Af yndige Glutter,
Grinagtige Sutter!“
— I flere Minutter
„Puk“s Latter ej slutter,
Thi „Sprutten“ af lutter
„Puk“-Indfald jo strutter!

Naar det regner paa Præsten, —

— Hwa' blywer A Dem saa skyld'e, Hr. Skvolmejster? æ Præjst tow ett nowet!

Standsforskjel.

Friskoledreng: Ve' Du ha' en paa Snuden?
Betalingsskoledreng: Vil Du tørre din Næse først, skal Du faa en igjen.

Missionens Velsignelse.

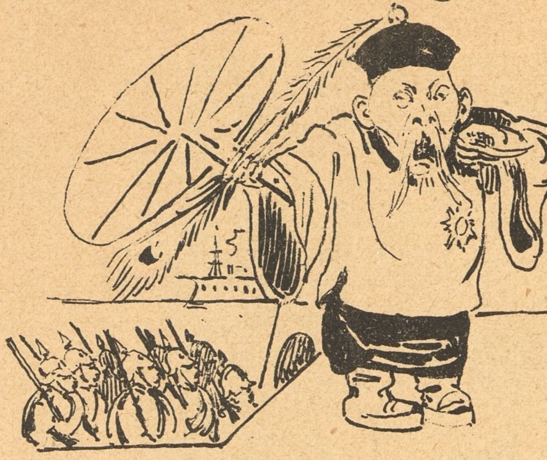

John Kinamand har altid haft et skjævt Blik til enhver
Djævel af en Evropær, men især hver Missionær,
Og derfor har han ogsaa slebet Slagterkniven tidt.
Og prøvet den paa Munkehalse, naar han saa sit Snit.

Det blev lidt Vrøvl, men Herre Gud, det var skam ikke stort,
En blev naglet til en Port, som det ikke havde gjort,
Og Munkens Enke Penge fik for Manden, der drog hen,
Og saa var Potten ude, og saa skar den godt igjen.

Det gik, da bare Engelskmænd og Franskmænd ned man stak,
Men de Tyske, mange Tak, det er ganske anden Snak!
Den tyske Ære la'r sig ikke spise af i Hast,
Den kommer paa et Krigsskib, gaar i Land og sidder fast.

»At faa en stakkels Djævel hængt, det er skam ingen Trøst,
Nej, vor Ære har lidt Brøst, maa vi bede om en Kyst.
I myret har en hellig Præst og dyrebar Person,
Den Krænkelse I soner os kun med en Kulstation.«

Da Kinamanden hørte den Salut, tog han paa Vej:
»Ryg og rejs, jeg gjør det ej, Gu' gjør j'ikke nikke nej!«
Men, da han saa en kruppsk Kanon, saa rendte han med Skræk
Og raabte; »Aa, lad vær' med den, tag væk, tag bare væk!«

Og Tysken tog en Kyst til mange Tusind Tønder Kul;
Men bagved laa i Skjul baade Knutski og John Bull.
De slikked sig om Munden som en Unge efter Slik
Ved Synet af den lække Kyst, som Tysken saadan fik.

Murawieff skrev til Admiralen: »Nu skal det ha'e Slut,
Snup en Kyst og det med Fut, hvis Du ikke vil ha'e Knut.«
Og Salisbury skrev til sin: »Send ligestrax Besked,
Hvormeget Land Du taget har, *Her Majesty* er vred!«

Og Hanotaux han skrev: »*Allons enfants de la patrie!*
Kan vi ikke blive fri for det Fandens Smøleri!
Jeg ved, at vi har Munke nok, som godt kan li'e at dø,
Ka' d'unte la' dem myre en og snuppe os en Ø.«

Snart bli'r vist hele Verden grebet af en Iver from
For at vende Kina om til den rette Kristendom.
Og Missionærer myldrer snart derind med hellig Lyst
At skaffe Kinamanden Trøst og hver sit Land — en Kyst.

Frisk fra Tønden.

Hva'ba'er? — Naa, De sa'e ikke no'et. — Skaal alligevel. — Saa! Nu ikke en Draave mer. For nu er det min Tur. — Hej, De dér! To ni-og-hal'reds, — og saa siger vi slut med det. Aldrig mer i Dag jeg ta'er en Draave Bodega i min Mund, Højstærede; ikke, om De saa valgte mig til Bor'mester . . . . og saad'n En er dog ikke saa let at hitte.

Jeg skal nemlig sige Dem, jeg har højtidelig maattet lovet, at jeg i Form'dag skulde komme meget tidlig hjem i Eftm'dag, fordi jeg skal jo ud og more me' me' Mo'er me'. „Mo'er", det er min Kone, Bine. Jeg kalder hende „Mo'er", for jeg kan da fornuft'vis ikke staa og sige „Fru Ka'sliraadinde" til min egen Ko . . . . Konumbine. Hun har haft saa faa F'nøjelser, det Skind, siden hun var til Kaffestads i „Frue" . . . . eller til Bryllup, hvad det nu var. Og derfor havde jeg passende tænkt mig, at vi kunde lunte ud i Kasino og se paa „Valbybukken" og „Springgaasen", De ved nok, — dette her, der nu skal rage lille Ennas lille Piges Svovstikker ud af Ilden, fordi at Skrøder bare brændte sig paa dem.

Hva'ba'er? — Næ, jeg tror ogsaa nok, at vi hellere gaar i Folketheatret og ser disse „Fire Fluer", som nu snart ikke gaar mer, fordi at de trækker saa vældig, si'er Bladene. Det er dem, som Herm' Bang har stukket Abrahams i Ho'edet, ved De nok, og som har sat Spy paa hele Re'eligheden, saa at Dorph-Petsen nu ligger og trimler ud gjennem Spygatterne. Hvis han da ikke glemmer det Men det gjør han nok. For det er no'et helt andet med Oda, ser De, for hun har en Mand, som har en Professor, som har et Teater, som hun maa ta'e Korre . . . sporre . . . pondance-Billet fra Kongens Peter paa Nytorv for at komme ud og dirigere saad'n over dem allesammen, forstaar De?

Hva'ba'er? — Ja, hvad var det, vi talte om? — Næ, det var Bine. — Ak, ja! ak, ja! — Nu skal jeg betro Dem no'et, men De maa for Gu's Skyld la'e være og ti stille med det, for det er den dyveste Hem'lighed. Jeg har

læst en Bog, der hedder „Fivolin“ eller „Lanolin“ eller „Linolin“, hvad det nu er, og hvori Lie nu li'ner alle Biner med Troldtøj eller Utøj eller hvad der saad'n i Almindelighed faar Mandfolk i Tøjet. — Er det ikke ganske skrækkeligt? — Her gaar jeg nu hver eneste Dag og kan ikke lukke et Øje hele Natten! — For hvem ved . . . jeg siger: hvem ved, hvad hvem kan opdage? Jeg sætter bare, at Bine sitter en Morgen og skæmmer sig foran Spejlet . . . jeg sa'e kæmmer sig foran Bejlet . . . og saa triller det ene Øre af hende, og saa er det slet ingen Øre, men bare Troldklip og Laaddenskab. — Troldskab og Laaddenklip. — Traadklip og Lollenskab. — Troldenlaadden-raadden . . . Uha! Uha!

Vi skal se, at det er hende, der hedder Ventegodt paa Italiensk, og som har stukket Røverhistorien om den røvede Dreng ud i „Tiden“, for at den skal kunne vente godt ved Kva . . . vartalskiftet, den arme Synder. Eller at hun nu ligger og gi'er mig forstemplede Gift-Kjød-Pødkølser til Middagsmad, saa at jeg gaar hen og bli'er arresteret og en der som en ulykkelig Djævel paa Dreifux-Øen eller som Formand i Turistklubben eller saad'n no'et!!

Bevares! Bevares! . . . . Hvordan skal det ende? — Jeg har altid kunnet li'e Lie, men jeg kan ikke li'e, at Lie ikke li'er vores andre Koner. For Bine er dog Bine, og det er Bine-Pine-død for galt, at jeg ikke maa ha' Lov at tro paa Bine. Men jeg gjør det nu alligevel, om jeg saa aldrig mer skal hedde Ka'sliraad Madsen. Og det skal jeg vise Dem, Højstærede, for nu gaar jeg hjem til hende, og det gjør De med. Jo, De gjør . . . ingen Omstændigheder . . . gener Dem bare, som De var hjemme. Jeg inviterer, — og saa gaar De med Bine og mig hen og ser „Bagtalelsens korte Frøkenstand“. — Hva'ba'er? De kunde dog gjerne svare!

Naa, om Forladelse! — De er der jo slet ikke! — — Jeg saa ikke, at det var en Vinterfrakke, der laa paa Stolen.

Odeur de Ros!

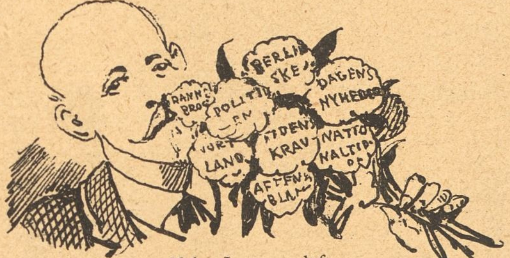

Mel.: I rosens doft.

I Ro—osens Duft
Vi aander kun herhjemme,
Fra Bojsens Nord til Na—a—ansens Gy—yldendal.
Og a—alle Bla—ade sto—ore, smaa,
Som Ro—osenbla—ade du—ufte! Aah!
En O—os! fy! fo—or den Slemme!

Rekla—amens Magt,
— O Humbug være takket —
Er stor. Hver Bog gaar a—a—af som Hve—edebrød.
Ta'er Pu—ubliku—um den li—idt med Ro,
Strax ko—ommer O—oplag Nu—ummer to!
Det i—impone—erer R—a—a—akket!

En A—almanak,
Man »Danmark« monne kalde,
I Syvtitusindvi—i—is man try—ykker den!
At ro—ose de—en er Pre—essens Sport,
Isæ—ær dens go—ode Ba—anekort!
Der ma—angler ku—un de hal'e!

En Ro—osenknop
Nys døjede den Tort a'
Bli' heldt paa Dør, han ro—o—oste Fo—olk for tykt!
Blandt Po—oletikens forso—orne Smaa,
En Ro—osenkno—op med To—orne paa!
Han sta—ak nok ho—os a'Porta!

Hvor du—ufter det,
Naar Rex han Korsgaard løfter
Til Skyerne, for hva—a—ad han ha—am har gjort!
Sit e—eget go—ode Hje—ertelag
For Smaa—aafolk ro—oser Re—ex hver Dag.
Af Rø—ørelse—e han snøfter!

Til Ty—yrken drog,
Forklædt som Kammerherre,
En Kammerjunker fo—o—or en O—ordens Skyld!
Sin e—egen Ro—os han ta—alte der.
Og O—ordnen fi—ik han. De—en var svær!
For svæ—ær for ha—am desværre!

PUKs **Redaktion og Expedition**
Hovedvagtsgade 1. K.

Abonnement
tegnes samme Steds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.

Bladets Abonnenter
faa, saa langt Oplaget rækker, Aargangene 1893—95 incl. for
halv Pris.
Indbinding pr. Aargang i det komponerede Bind 3 Kr. Løse Bind à 2 Kr., Mapper à 2 Kr.
Kan bestilles gjennem enhver Boghandel og i Hovedexpeditionen.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg,

Naar Hestekjødet gaar i Hundene.

»Hvorfor skal Kineserne have al den dejlige Kattesteg?«

Snart vil vel Rotte, Hund og Kat og Krager,
Som for Kineseren saa lifligt smager,
For os erstatte Hestekjød og Oxekjød —
Om ej det bedste Kjød er det dog ogsaa Kjød!

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

1897. Søndag den 26. December. Nr. 52.

PUK

Dobbelt Grund?

— Men, lille Frøken; hvorfor sidder De der og er saa bedrøvet?

— Jo, Mama skjændte paa mig og sagde, at De havde kysset mig, og det har De jo slet ikke!

Rejsen til Kina.

Kejseren i Kinesiens Land
Er en umaadelig plaget Mand;
Bare han slaar et Par Kristne ihjel,
Strax gjør Evropa et farligt Spræl.
Hvis han var Sultan af Tyrkiet,
Kunde der være noget i ’et;
Men i det himmelske Rige og Land
Gaar den Trafik nu slets ikke an.

Nys i et letsindigt Øjeblik
Lavede han en Martyr-Fabrik;
At der i den Ting var noget ondt,
Det laa skam over hans Horizont;
Saasom i Aarevis det var sket, a’
Tyrken fik Lov til det samme paa Kreta;
Men, at han myred en tysk Missionær,
Skulde han hellere ladet vær’

Li’esom en Morgen han nemlig drak The,
Kom den Besked fra hans Fætter ved Spree,
Som jo har altid en Støtte væ’t
Baade for Tronen og — Alteret:
For en saa himmelraabende Brøde
Skal ufortøvet som passende Bøde
Du ved St. Krupp, min Skyts-Patron,
Give min Flaade en Kul-Station!

Kejseren over det bismarckske Land
Gjorde saa Kieler-Eskadren i Stand,
Og med bevingede store Ord
Sa’e han Farvel til den og sin Bro’er;
Men, da der ovenpaa Kejsertalen
Forestod »Deutschland« Kejserkanalen,
Kan man selvfølgelig nok forstaa,
At her var Grund til at løbe paa.

— Heraf kan ses, at »Deutschland« drog
Ikke paa Flibustiertog,
Men vil i alle Retninger
Dyrke reelle Grundsætninger.
Det er *wass anders,* end hvad der blev set, da
Grækerne rejste paa Togt til Kreta;
Derfor er Tyskland fast i Troen
Paa sin Mission og sin — Annektion.

En rigtig Julehistorie.

Da Juleklokkerne ringede, sad den gamle Pebersvend i sin Stue og var saa bedrøvet. For det er alle gamle Pebersvende i en rigtig Julehistorie. Af bar Bedrøvelse sad han og spillede L’hombre med tre andre gamle Pebersvende.

Det var lige netop hans Tur at sidde over. Saa bankede det paa Døren. Og, da han lukkede op, saa han en lille, pjaltet Pige, ganske bleg af Sult og Kulde og med tunge, sivende Snefnokke i de gule Krøller.

»Værs go’, go’e Herre!« bad hun. »Om otte Dag er det min Fødselsdag, og saa maa jeg dø. Det er tungt, kan De tro, naar man altid har været en uvartig Pige.« — »Hm! Hvor gammel er Du da?« spurgte Pebersvenden; for hvad skulde han ellers sige? — »Snart 12 Maaneder,« svarede hun. »I min Familie bli’er vi aldrig ældre. Man kalder mig ogsaa det gamle Aar.« — »Er det dig, dit Utyske?« brølte Pebersvenden, »hvor tør Du løbe pæne Folk paa Dørene? Krig i

Grækenland, Oversvømmelser i Tyskland, Slagsmaal i Bøhmen, Ulykker i Danmark og Skandaler i Frankrig, — jo, Du har baaret dig nydeligt ad. Gaa hjem og læg dig!« — Men den stakkels, fattige Pige gav sig til at græde, saa at alle Folk, der gik forbi, slog Paraplyerne op, saadan troede de, at det regnede. — »Aa, mine mange, mange Stedbørn,« hulkede hun, »hvad skal der nu blive af dem, saa ond jeg har været imod dem!«

Da brast der en Skal om den gamle Pebersvends Hjærte. For det gjør der i alle rigtige Julehistorier, naar en gammel Pebersvend møder en lille, fattig Pige. Han tog hendes Haand, og saa vandrede de gjennem hele den store By — langt, langt ud til et Sted, hvor Blæsten altid tudede, og hvor der var ganske bælgmørkt. De var altsaa komne ud til Frihedsstøtten.

»Hvor har Du dine Stedbørn?« spurgte han. — »I min Dukkestue,« svarede hun og halede en stor Kasse frem under en Stendynge. Kassen var fuld af smaa Baase, og i Baasene laa alle hendes Stedbørn. Det vil sige, det var kun deres Tanker, for de selv var jo til Juletræ; men hun havde klædt Tankerne paa, saa at de ganske lignede smaa Mennesker.

Den ene Baas var fyldt med gloende Kul. Tommestore Pressemænd vimsede omkring og pustede til Ilden, og paa Kullene laa de fineste Jernbanevæsener og vred sig. De saa allesammen saa skrækkelige ud, naar de laa der og øvede sig i at blæse Kullene et Stykke. Men hvad kunde det hjælpe? »Skinnerne bedrager!« hylede Pressefolkene, og det hylede de saa højt, at baade Gjenboer og Naboer flygtede over ad Trelleborg til.

I den næste Baas løb der et mekanisk Legetøj. Det var en elektrisk Sporvogn, der kilte rundt og rundt, naar den ikke gik i Staa. Men hvad enten den gik eller stod, maatte den have et Menneske under sig, som den kunde smadre. »Den lider af spor-adisk Vanvid,« forklarede den lille Pige; »men der er ikke no'et at gjøre ved det: for han, der kurerer for Vanvid, er selv et af mine Stedbørn.«

I den tredje Baas laa en gammel Digter, han led forskrækkeligt af en arret Bringe. Han levede altid i Udlandet og var følgelig lynende arrig over at leve i »dette Land«. Altid vilde hans Landsmænd bære ham i Guldstol og dænge ham med Digtergage og Ridderkors, saa han maatte da vide, at de var fordummede Snobber. »Der var en Gang — en Brav-Karl,« stønnede han. For han talte nødig om andre, end om sig selv.

Den fjerde Baas var tom. Kun i hvert Hjørne sad en Skikkelse. De to var Brødre, den tredje var Kommitteret, og den fjerde var der ogsaa. Alle sad de og stirrede ud i det tomme Rum: Det var de kgl. Theaterbestyrere, der inspicerede Repertoiret.

I den femte Baas var udsøgt Selskab: »Brændestablen« sad og gav sig selv Skaller; »violette Guldbiller« gik bag ad Dansen, og den fornemste af det hele Koppel underholdt Selskabet med »Figurer fra Kafeen«. Den lille Pige vidste, at de havde været hendes Forgjængeres Kjæledægger, og dog havde hun været saa ond at lave en Krabask til dem, der hed Bølleloven! — Jo, de Stakler var rigtignok Aarets Stedbørn.

Mere saa Pebersvenden ikke den Gang; thi fra alle Baasene blev han overvældet med Bønner om et lille Trøstens Ord. Saa blev han blød om Hjærtet.

»Pas!« sagde han. Han havde lige faaet set i sine Kort, da han vaagnede. Og »Pas« sagde hans Medspillende. For det siger alle gamle Pebersvende, ligesom naar vi andre siger: *Glædelig Jul!*

Elegi

i Anledning af Storkespringvandets Forflyttelse.

Mel.: Stork, Stork Langeben.

Stork, Stork Springevand,
Lille Blomsterkrukke,
Drager Du bort til et andet Land,
Hør vore graadkvalte Sukke.

Lille Bordopsats
Gjør Du os den Sorre?
Fatter Du ej, at din rette Plats
Er dog paa Amagertorre?

Aldrig i dit Væld
Skal vi mere spytte,
Rislende Kilde Farvel, Farvel!
Sig, vil Du høre din Nytte?

Ama'rtar faar først
Vasket sine Fødder,
Derpaa Du stiller saa mangen Tørst
Hos de bedærvede Rødder.

I dit Mosevand
Mutter Ævler skyller,
Derfra hun henter sit Posevand,
Hvormed hun jævnlig sig tyller.

Du bevirker Gnist
I mangen vittig Hjerne:
Rejer, Kartofler og Nedløbsrist
Gjemmer Du i din Cisterne.

Væk er længst den Sky,
Hvorfor Du maatte bæve,
Den Gang forfærdet Du søgte Ly
Under den pansrede Næve.

Da dit private Liv
Altid var paa Tale,
Da blot en Vits om dit grønne Siv
Næsten var »oflentlig« Skandale.

Stilhed faldt derpaa,
Alt blev Dig tilgivet,
Flytter Du, vil Kjøbenhavn med K
Savne baade Tudserne og Sivet.

Drag ej til Grønne-Land
Du vor smaa Kaskade,
Der vil Du selv og din Kopfuld Vand
Drukne i den vældige Flade.

Ikke nysgjerrig.

— Hvor er De fra?
— A æ fra Jylland!
— Hvad hedder De?
— Ja, se de kun' A jo godt seje Dem, men saa sku' A jow wall aa ha aa hør', hwa Di hier; men de' kommer ett mæ we!

Festforberedelser.

— Ska Do osse til Julgille hos Per Olsen?
— Jo men! Jæ har faaet sat en Kile ing i mine Bøvser',

Tinkas Klage.

Mel.: Der er et Land.

Vel er jeg kuns en sembel Tjenstepie,
Men derfor maa jeg renok sie: ak!
Formedelst at, ved Guj i Himlens Rie,
Mit Herskab det er no'et rigtig Rak.
Om Morningen, naar man er træt og mødi,
Saa kommer Fruen og gjør Kvalm og Bras,
Og sikken Hat, hun har, jeg vilde nødi
Gaa Gaden lang med saadan gammel Las.

Saa skal man feje en syv, otte Guller,
Og De kan tro. at der et fuldt af Skidt;
Paa Herrens Sokker er der altid Huller,
Og Buxerne de er fornejen slidt.
Saa ska' man ud med Korren ja og sikken,
En gammel Jordmortaske liner den.
Men nede i Urtekræmmerbutikken
Der har de faat en rigtig øndi Svend.

Og naar man kommer, skjælder altid Fruen:
„En Time her og ventet har jeg sat.“
Jeg maatte ind et lille Slag i Stuen,
Amanda bad mig se sin nye Hat.
Jeg ka'nte brue dette her paa Tælling,
Jeg gaar og kommer, naar det passer mig.
Til Middag skal vi sgu ha' Risenvælling
Og Pølse — uh. jeg render snart min Vej!

Kan jeg vel for. at jeg er menneskekjærlig?
Kan jeg vel for, jeg ej er slettere?
Har jeg vel Lov, det spørger jeg Dem ærlig,
At sulte mine stakkels Fættere?
At de i Kongens Klæ'r er allesammen,
Sku' derfor jeg dem støde fra min Barm.
Jeg siger blot, det raver ej Madammen,
Hvormange Fættre hænger ved min Arm,

Og naar man til en meget gammel Tante,
Som bor i Utterslev, vil gjerne se,
Og pusler om den stakkels gamle Plante,
Saa kan man d'ante komme hjem til tre.
Er det saa underligt, man er lidt gnaven
Og til sin Gjerning føler sig sjenert.
Det er lisom man har væt til Bal i Haven
Og med Hr. *Jensen* skaaren den forkert.

Familien Hansens Middagsbord.

— Jeg synes, Du sidder og bander, Hansen. Ikke en Gang paa en højhellig Juledag kan Du tæmme dine Lidenskaber — ja, jeg sagde Lidenskaber. Børn, der ser I, hvad det er, vi har gaaet og glædet os til i Maaneder og talt om i de lange, mørke Vinteraftener: at have vores egen søde, lille Far en hel Dag rigtig for os selv, det sker jo kun en Gang om Aaret. Jo, Du er skam en sød, lilla Fa'r, skal jeg love. Her anstrenger jeg mig for at sprede Mildhed og Hygge omkring Dig —. Vil Du ha' en Lussing, Adolf, din ækle Unge, stikker Du Fingrene i Maden — og saa gaar Du og snærrer og bider ad mig, hver Gang jeg siger et venligt Ord. — *Du har ikke sagt et Ord siden igaar!* Og det vover Du at sige til mig, som neppe kan faa et Ord indført for dine Spottegloser og Uartigheder. Og hvordan opførte Du Dig saa igaar, Juleaften, *Hansen.* — *Pænt antager Du!* O, ja, rigtig pænt. Da vi gik rundt om Træet og sang: »Glade Jul, dejlige Jul,« gik Du og trak Kognaksflasker op i Spisestuen, og da de smaa barnlige Struber istemte den yndige Salme: »Højt fra Træets grønne Top,« hvad var det saa, Du sang til hvert Vers? — »Paa en Pind,« sang Du, saa Børnene kom helt ud af Stemningen og *Elvira* begyndte at hulke. — *Var det bare fordi Onkel Ferdinand traadte Dig over Tæerne!* Vist var det ej, det ved jeg bedre, Du græd over din Faders Ugudelighed, som oprørte dit rene Sind, din væmmelige Tøs, Du skal ikke sige din Mo'r imod. Og hvad var saa det for et Individ, denne Hr, *Petersen,* som Du havde trukket ind i vor hyggelige, fredelige Arne. En net Kavaller, maa jeg sige. Du har jo ligefrem bedraget mig, Hansen. Der gik Du og fyldte mine Ører, som kun Du kan fylde Ens Ører, med en hel Roman om den stakkels ensomme Pebersvend, som ellers maa tilbringe Juleaftaen paa en trist Kafe, drømmende om Grantræer, Barnelatter og Gaasesteg. Hvis vi indbød ham, skulde jeg se, hvilken Velsignelse vor Fest vilde faa. Med Taarer i Øjnene vilde han

først sidde og betragte Børnenes Sang og Dans. Derpaa vilde han hente en stor Pose med Godter, som han havde skjult i Entréen, uddele til højre og venstre, tage den lille Fernanda op paa sin Arm, danse, synge, fortælle Eventyr o. s. v. Jeg var ordentlig indtaget i ham, før han kom. Og hvad gjorde han saa? Han sad i Sofaen og gloede, og hver Gang Du sang; »Paa en Pind,« saa svarede han: »Bummelum!« Han havde ikke saameget som en Svedske med til Børnene. Derimod spiste han tre Julekager til 25 Øre Stykket og hulede Ejdammer Osten ud som et Dejgtrug. Og bag efter trak han Dig med ind paa Kontoret, hvor I legede Kafé Resten af Aftenen, drak Toddy og haanede Familielivet. Jeg hørte det nok. En nydelig Gjæst, en nydelig Mand! Velbekomme!

Kort og godt.

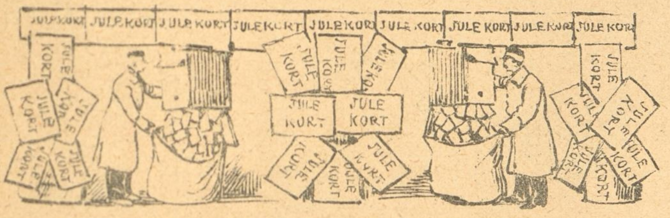

Papa. Ti stille, Barn! — ti!

Papas Datter. Nej, ti er virkelig ikke nok. Vi maa mindst ha'e tyve Kroner, søde Papa.

Papa. Tyve? Sig hellere rent ud, at jeg skal stjæle! Kan I ikke indse, at jeg kommer til Kort med mit Jule-Regnskab?

Papas Datter. Jamen det er jo ogsaa Jule-Kort, vi skal ha'e. Det sender alle dannede Mennesker til alle dannede Mennesker.

Papa. Den Korteoisie finder jeg dundrende meningsløs, min Pige, fordi den — kort sagt — gaar over alle Grænser. Bare jeg i en Kafé har set paa en Mand, der sidder og drikker Bajer, maa jeg jo sende ham Julekort! Men lad os nu være her. Jeg finder mig ikke i, at Moden spiller Rodemester og roder mig ind i en Juleg jæld op over alle Ørerne . . . . og Kronerne med.

Papas Datter. Hvor kan Du dog være saa kort-synet sødeste Papa? Det er jo Lands Skik, at . . . .

Papa. Saa kjøb da for al Landsens Ulykke et Par 5 Øres Kort. De kan se nydelige ud.

Papas Datter. Jo, det vilde se nydeligt ud — nu, da alle véd, hvad alle Kort koster. For din egen Kredits Skyld kan Du da nok ofre 25 Øre paa at fremme dansk Industri!

Papa. Dansk Industri? Du mener vel, at Skomagere og Doktorer kan faa noget at fortjene, naar I har ødelagt de ulykkelige Postbudes Fodtøj og Helbred med Jeres Julekort! — Nej, er I gode Mennesker, saa gjør I kort Proces og bruger Jeres stakkels Fa'ers Penge til at trykke Jule-Plakater for, og saa slaar I op paa alle Gadehjørner:

Glem ikke de smaa Postbude.

Borgmester!

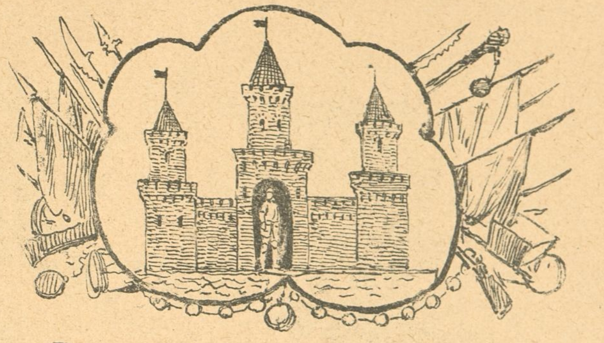

De Venstremænds Kvide var baade stor
Og tung forsand.
De af Borgmesteremner ej Spor
Iblandt dem fandt.
Fremtrén da Trier: „Nu vælger vi Tuxen,
Stemmer nu alle, fra Fuxen til Duxen!“
Mens Højre de græder for Hansen!

Haardt standed Striden ved Midienat
I Raadets Sal.
Tuxen han blegned og Trier brat
I dyben Kval.
Dybdahl han sejred med sexten Stemmmer.
(Holm fik dog én, hvad han aldrig glemmer),
Mens Philipsen græd, stakkels Skidtmads!

Sig hævnede Venstre, med Pen til Sværd,
Saa lumsketig.
Skrev i „Politiken“ om Dybdahls Værd
Uhumskelig.
Alle smaa Blade paa Stunden i Lunden
Snakked det store saa kønt efter Munden!
— Lad Venstre kun græde for Dybdahl!

PUKs **Redaktion og Expedition**
Hovedvagtsgade 1. K.

Abonnement
tegnes samme Steds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.

Bladets Abonnenter
faa, saa langt Oplaget rækker, Aargangene 1893—95 incl. for
halv Pris.
Indbinding pr. Aargang i det komponerede Bind 3 Kr.
Løse Bind à 2 Kr., Mapper à 2 Kr.
Kan bestilles gjennem enhver Boghandel og i Hovedexpeditionen.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Germanisk Julebud.

— Skulde nogen som helst prøve paa at krænke vor gode Ret, saa slaa til med din pansrede Næve, og, om Gud vil det, flet Lavrbær om din unge Pande, Lavrbær, som ingen vil misunde dig.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

MÅ KUN BENYTTES
PÅ LÆSESALEN

Et Tilbageblik.

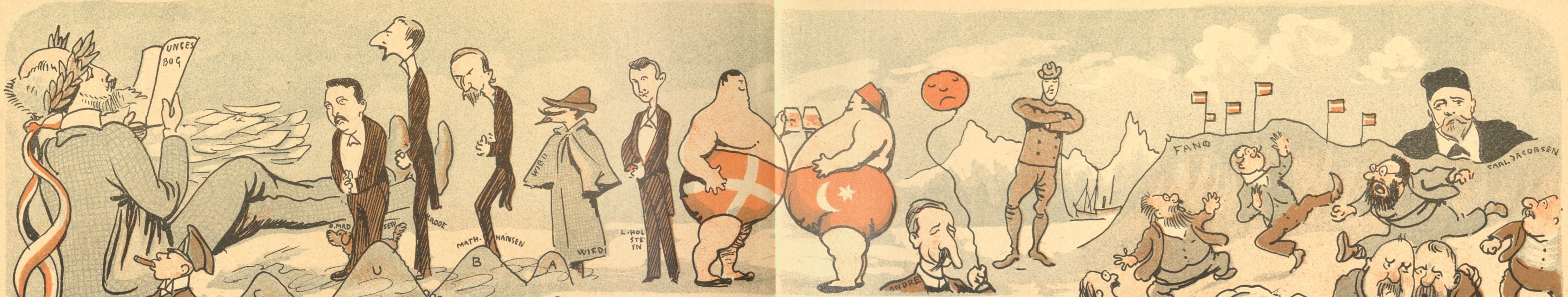

I *Januar* var Fred og Ro,
men Krig var nær forvoldt;
thi Tysken Madam Mangors Kogebog for „Unfug" holdt.
I *Februar* kom Bud at „Fram"
var i Siberien,
Men de, som tro'de, det var ham,
de maa tro om igjen.

I *Marts* man Fyrretyve Tu
sind Kroner ønsked mindst,
den gamle Berlingske til Gru
og Staten til Gevinst.
Vor Rigsdag er jo arbejdsom,
den i *April* har slidt.
Det skjønne Resultat fremkom:
at den ku' køre frit!

I *Maj* man demonstrerede,
og Wiinblad fandt det groft,
at Ritzau tel'graferede,
men glemte Æbeltoft.
En Gang i *Juni* Sehested
holdt Tale. Den var go'!
Og Lars han dansed glad derved,
men i udtraadte Sko!

I *Juli* Ølbacillerne
gir Øllet daarlig Smag.
Paa Fanø Bryg'ren piller ve'
de tyske Børneflag.
Den Vind, som blæste i *August*,
Andrè fandt grumme slem.
Han opgav Evret lige just
da Nansen han kom hjem.

Det var nok i *September*, de
to Bryd're laa i Krig.
Som rette Fortidskæmper de
bag efter drak Forlig.
Midt i *Oktober* drak man Drachmanns Jubilæums Skaal.
I Virakstrømmes Brakvand Drach
mann svømmer som en Aal!

Hver Mælkedrikker tørstede
November Maaned lang,
og Frelsens Hær sko-børstede
til Mælkeklokkeklang.
Og skønt man i *December* slo'
Maceo helt ihjel,
saa forholdsvis i Fred og Ro
gik Aaret dog paa Held!

Banen er aaben.

Paa Glatis prøver Borgmestre og Raad
At vinde Medaillen for ædel Daad.

Den evropæiske Koncert.
Unisono:
:,: For Freden, for Freden
har Flaaderne vi lagt! :,:
Væk med de Smaa, der Freden trykker
mod Desposti, mod krigerske Nykker,
Bumbum, bumbum,
vi — skyder uforsagt!
England:
Forsigtig, forsigtig, tag alting i Agt,
vi fisker, hvor andre rørt Vande har bragt!
Naar alle er trætte og ked af at slaas,
saa kommer jo Turen — og Benet til os.
Trippelalliancen:
O, Enighed, o, Enighed,
du er vort bedste Smykke,
o Enighed, o Enighed,
du skal vor Fred betrygge!
Frankrig:
Allons enfants de la patrie
— hvis bare Rusland vil som vi!
Admiralerne for Kreta (i Kahytten):
Skaal for dem, fra hvem den kom
denne mageløse Rom,
som har løst vor stærke Trang
til et lille kvikt Bombardement!
Grækenland:
Skyerne samler sig rundt om Olympens urgamle Tinde,
tunge og tætte de staar, som de i Aarhundreder gjorde;
Lyn efter Lyn flammed frem fra de levende Guddommes Bolig,
slet ingen ænser det mer; thi Oldtidens Guder er glemte!
Glemt er den evige Gjæld, Evropa har til vor Stamme!
(derfor har vi ogsaa glemt den Gjæld, vi har til det samme).
— Hellas saa kald dine faa, der vil kæmpe, til Haanden er sløvet,
tænd over Parthenons hældende Mur den luende Fakkel,
nu da Evropa vil selv berede det ny Missolonghi!
Rusland:
Lad dem kun tro, jeg sover,
saa de glemmer
de mange Millioners
Kæmpelemmer;
jeg klapper Abdul-Hamids Kind
og bliver ved at lure
paa Konstantinopels Mure.
Tyrkiet:
Allah il Allah, slagt flere og flere,
de, der er døde, de knurrer ej mere!
Den ganske Kristenhed:
Hver Gang en Græker i Skærsilden springer,
kun for vor Pengekiste det ringer.
Kejser Wilhelm:
Se, blot min Sabel,
min Sabel, min Sabel,
den er kapabel,
respektabel
bekjendt af hver Mand,
Ja, for min Sabel,
min Sabel, min Sabel
skjælver og frygter
og bæver og flygter
— mit eget Land!
HAMBURGER NACHRICHTEN

FRIDTJOFS SAGA (NYESTE UDGAVE).

1 Fryd jer, Danmarks Undersaatter,
Polens Helt I faar at se,
Efter Britterne og Skotter
Og Germanerne ved Spree.

2 Os vil han fortælle lidt a'
Nordens ny Historie!
Sikken Stads og sikken Middag
Til den vundne Glorie.

3 Skal vi Fridtjofs Saga tegne
Tydelig for Landets Børn,
Doktoren i Polens Egne
Ser vi med en vældig Bjørn.

4 Bamsen faar af kække Nansen
En paa Skallen i en Fart,
At det er imod Johansen
Bjørnetjeneste, er klart.

5 Mange Planer kæk man klækker
Ud til sene Slægters Held:
Nordisk Forlag snart forlægger
Residens til — Kap Farvel.

6 Holmblad tænker nok saa smaat paa —
Efter Telegram i Fjor:
En Fabrik for Nordlys godt maa
Kunne gaa med Eskimor.

7 Og kan det med Aktier lykkes
At faa Kapitalen stor,
Skal Nordstjernen særlig trykkes
I et Magasin du Nord.

8 Man ved Nordhavs Arealer
Faar en Villaby i Stand,
Paa hver Hvalplads er der Hvaler,
Gratis Spæk og Levertran.

9 Og til Polen kan man rejse
Nu hver Pintse trygt med Rée,
Der et flot Hotel vil knejse,
Hvis man hitter det for Sne.

10 Industrien sig udvikler!
Over Midnatsolens Land
Joller Damerne paa Cykler
Fram af Sted til Nordhavs Strand.

11 Prima Badested hver Sommer
Bliver nyt og dragende,
Gæsterne pr. Slæde kommer
Nemt i Hundedagene.

12 Næste Vinter er det Mening
Trygt paa Skøjter der kan Børn
I en Hagenbecksk Forening
Løbe med en lille Bjørn.

13 Lystrer han igjen Parolen,
Venter ham Ophøjelse!
Konge eller Czar i Polen
Bli'er en kold Fornøjelse.

14 Og hans Viv faar Part af Glansen:
Foreløbig er der Plads
Reserveret til Fru Nansen
I Snedronningens Palads.

Det Kjöbenhavn, der forsvinder!

1

Over Peblingsøens Vover
Glider Maanens blege Rund,
De, der ikke synder, sover
Nu i stille Midnatsstund.
Ingen Sporvognsklokke klingrer
Lukt er Fuglens Øjelaag,
Kun en skinger Fløjte skingrer,
Fra et Banetog.
Hør, o hører I fra Stedet,
Der, hvor Aaen fordum flød,
Toner, som af Taarer vædet,
Stemmer, kvalte som i Grød?

Tys, tys, tys, hvilken sælsom Klang!
Helt ned paa Nørre- høres Nøkkens Sang:

„Aldrig mer skal Floden svulme
Som et Heltebryst,
Den, der en Gang kunde dulme
Sorg og føde Lyst!

2

Aldrig mer skal Kresjan jone,
Gine vorde hed,
Aldrig mer skal nogen drone
Der af Kjærlighed!

Førend de det allersidste
Drænrør ned har lagt,
Vil jeg mane dog med Liste
Frem den svundne Pragt!“

3

Kresjan:
„O, Gine, Gine, hører du,
Hvor Nattergalen slaar,
Den sidder i et Pæretræ
I Ladegaardens Gaard,
Nu skal du inte kede dig,
Men frydes, Fa'en ede mig,
Mens Fuglen synger stadig væk
Med Fynd og Klem og Smæld og Smæk
Klukkluk, Klukkluk,
Sit dajlie Klukkluk!“

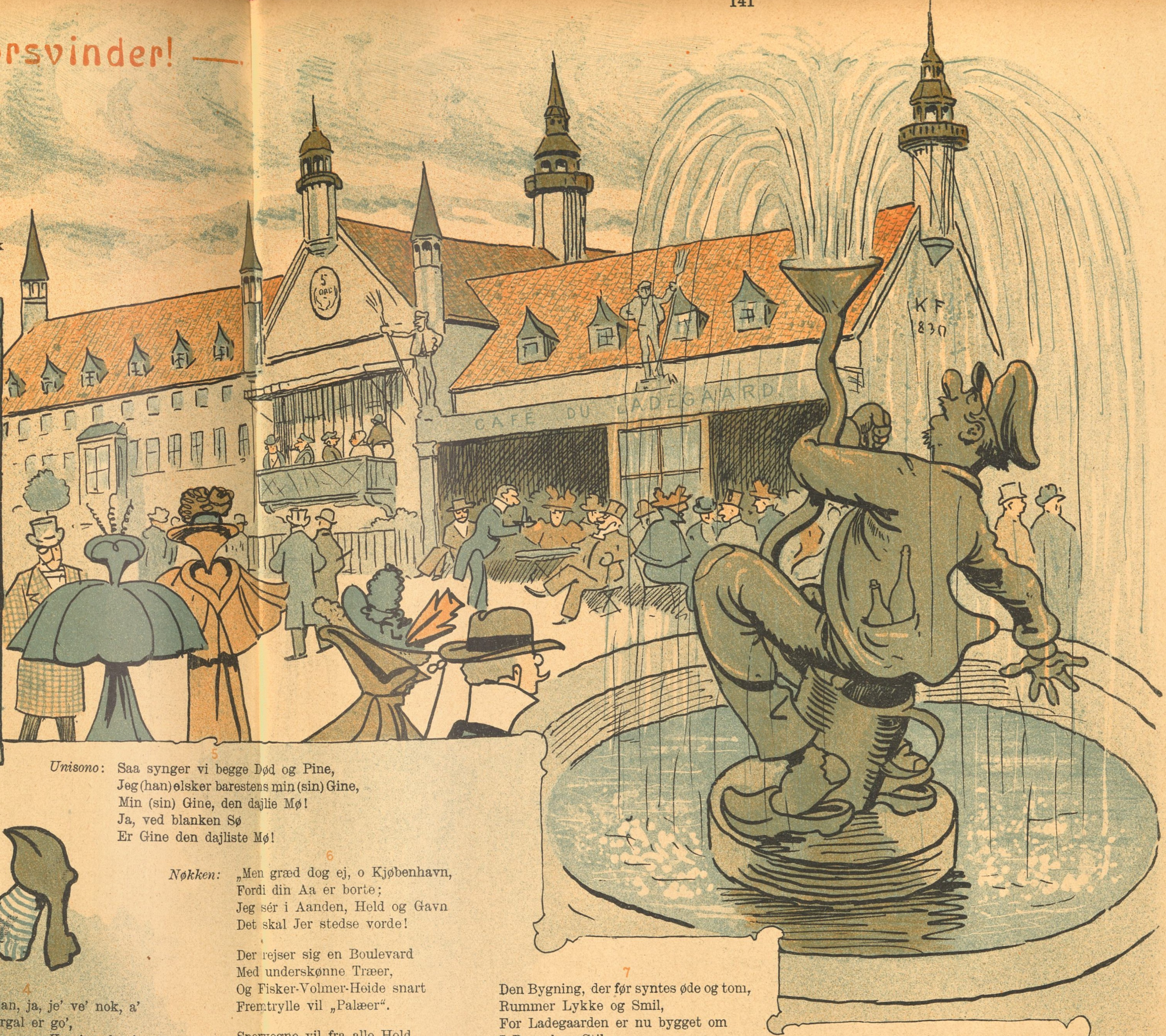

4

Gine: „Aa, Kresjan, ja, je' ve' nok, a'
Den Nattergal er go',
Men ve' du osse, Kresjan, hva'
Er bedre for os to?
Det er den Lærke, du saa tit
Stak te' daj fyldt me' Akkevit.
Ta' Flasken frem, ta' Proppen væk!
Saa synger den me' Smæld og Smæk
Klukkluk, Klukkluk,
Sit dajlie Klukkluk!

5

Unisono: Saa synger vi begge Død og Pine,
Jeg (han) elsker barestens min (sin) Gine,
Min (sin) Gine, den dajlie Mø!
Ja, ved blanken Sø
Er Gine den dajliste Mø!

6

Nøkken: „Men græd dog ej, o Kjøbenhavn,
Fordi din Aa er borte;
Jeg sér i Aanden, Held og Gavn
Det skal Jer stedse vorde!

Der rejser sig en Boulevard
Med underskønne Træer,
Og Fisker-Volmer-Heide snart
Fremtrylle vil „Palæer“.

Sporvogne vil fra alle Hold
Om Kap med „Busser“ kime,
Og der bli'r ikke fler en tol'
Kørt over i hver Time.“

Et Springvand staar paa denne Plet,
Og vi ta'r ikke Fejl i,
At alle, der var med til det,
Syn's, det er grumme dejlig!

7

Den Bygning, der før syntes øde og tom,
Rummer Lykke og Smil,
For Ladegaarden er nu bygget om
I Rosenborg-Stil.
Og paa Altanen, aa,
Bag Tremmerne, bag Tremmerne,
Der sidder Rasmus Taa
Blandt Lemmerne, blandt Lemmerne,
Og nyder Hvilen sød,
Som i Abrahams' Skød.

8

Og hver Person, der regnes ve'
Til Highlife eller Haût-volée,
Hver Søgn- og Hellig- glade gaar
Ind i „Café *du* Ladegaard“.

Idé & Virkelighed.

„Europa hat sich lächerlich gemacht."

(Kejser Vilhelm II).

Dommercomiteen er samlet.

De Indbudne føres til Deres reserverede Pladser.

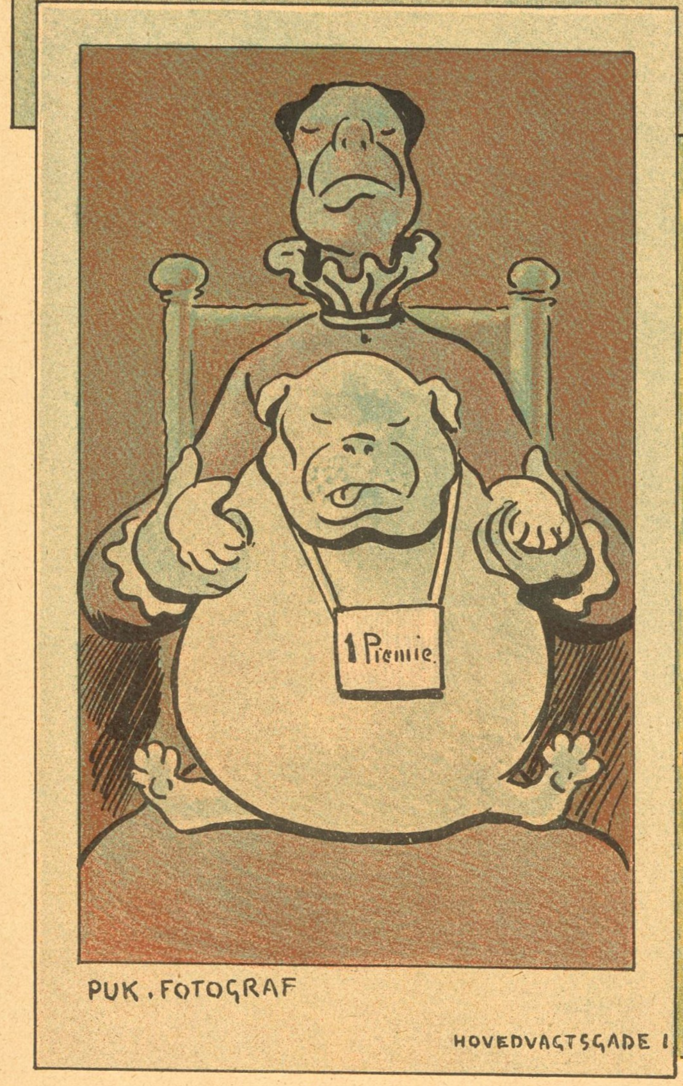

1 Præmie.

Ny Mode for præmierede Gigerlhunde.

Vovvovski = Prospekter.

Den flittige og den dovne Dreng.

„Min unge Ven, Du har vel skjønnet,
At Dyden stedse bli'r belønnet?!“

Med Sorg maa Fa'r og Mo'r bekjende:
„Det Barn faar vist en grulig Ende!“

Han spørger ej, om det er sundt,
Men læser, til det løber rundt.

Ham passer det just i hans Dont,
Jo mer' at det kan løbe rundt.

Lønnen for Dyd og Begavelse
Er kun en aaben Begravelse;

Man ser paa Gang, Kulør og Snit:
Coelestem lucem adspicit.

Det samme gjør s'gu disse herre:
De sér det – danse paa Fredsberre!

Han læste Dag og Nat og tabte aldrig Modet,
Og Resultatet blev, at han fik Vand i Ho'det.

Her hyldes Ynglingen, der redded' fra Fiasco
Den danske Ære, da de kæmpede ved Glasgow.

Men Lønnen for Dovenskab tidt er
Buste og Smedejærnsgitter.

Fra Pegasus' Hove staar Støvet tykt
Som fra ældgamle Bogreoler,
Og Publikum ser med Smil eller Frygt
De moderne Parforce-Kabrioler.

Hvem gi'er Konkurrencens Hvirvelvind
»Det forventede Overskud«?
— Maaske rider Bojsen sin Guldalder ind
Og »Literaturen«s ud.

Antike Folkeviser i ny Dragt.

I.

Ny og sørgelig Vise

om Pyramus og Thipse, der elskedes i Babylon, og hun blev ført bort af en Løve m. m.

Jeg synger Jer en Vise om den ægte Kjærlighed,
Go'e gamle Kjærlighed, den, der er no'et særlig ved;
Men, hvis Du har let til Vandet, maa Du hellere gaa bort,
Thi i Enden er min Vise baade sørrelig og sort.

I Babylon der boede, — aa, Du gode, hvem der kun
Blot en ganske lille Stund havde boet i Babylon;
Der gik Mændene hver Aften indtil Et paa Doligdom,
Men hvad Kvinderne de gjorde, maa I inte spørre om!

Der boede fordum gamle Prokurator Belsazar,
Som en rigtig Jøde var, hvad der nu ingen Brøde var,
For af den Slags Folk at regne var han Ærligheden sæl,
— Men hans Datter, Frøken Thipse, hun var Kjærligheden sæl!

I Huset ligeved loserede ung Pyramus,
Madam Jensens Pyramus, saad'n en sølle Fyr a' Rus;
Han var skjøn, men ogsaa fattig, ja, han havde det saa skidt,
At de kaldte ham for David, da han flyttede saa tidt.

Imellem begge Huse var der stillet et Stakit,
Men det var et skidt Stakit, for der saa' Pamyrus sit Snit,
Og fra Morgen indtil Aften saa' han paa den hulde Viv
I et Hul, han havde gjort med en Eskildstuna-Tullekniv.

De hviskede og tiskede og sad og sludred' løs:
„Du er min egen søde Knøs!" — „Du er min egen Jødetøs!" —
Det var godt nok med de Dele, jamen Kys kun smager skidt,
Naar der inte er en Rosenmund, men bare et Stakit.

Naar Kjærligheden er, som den skal være, er den stærk,
Og gaar som et Tankeværk sel' igjennem Plankeværk;
Snart beslutted' de, at de, naar Dagen atter hældede,
Vilde mødes Klokken 7³/₄ paa Nørrefællede.

Til Fælleden gik Pyramus, — men fandt kun Thipses Slør,
Ellers var der nu som før kun en Løjtnant og to Køer.
Stakkels Pyramus han lukked' op for Taarekilderne,
Saa der kom for meget Vand i Holgerdanske-Brillerne.

Om Morgenen saa fandt de ham og tog den arme Mand
For at faa hans Krop i Stand strax med til Pontoppidan;
Men han døde af Mengites og med disse hersens Ord:
„Der er en anden Løve løvet med min egen Tipsemor!"

Selv Pigens gamle Far, han fik et Knæk, blev apoplek,
Han saa' ud, som han et Smæk havde faaet af Kaptajn Beck.
Men den Skurk, der voldte dette og tog Thipse med et Snup,
Fik man sidenhen at vide, var en Erkehertug Krupp.

Gratulanter.

„O store Ernst! modtag vor bedste Tak!
Du er vor Ven paa Jord, maaske den eneste.
Halvglemte Du os frem i Lyset trak —
Nej, vi skal aldrig glemme — din Fortjeneste!“

Ikke nysgjerrig.

— Hvor er De fra?
— A æ fra Jylland!
— Hvad hedder De?
— Ja, se de kun' A jo godt seje Dem, men saa sku' A jow wall aa ha aa hør', hwa Di hier; men de' kommer ett mæ we!

Festforberedelser.

— Ska Do osse til Julgille hos Per Olsen?
— Jo men! Jæ har faaet sat en Kile ing i mine Bøvser',